

Giới thiệu Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!

Thể loại: Xuyên không, nữ phụ văn, np

Nam Cung Bảo Yết là một sát thủ chuyên nghiệp. Trong một lần không may mà xuyên không vào một tác phẩm truyện của đồng nghiệp.

Khi mở mắt tỉnh dậy thì cô phát hiện ra bản thân lại trở thành nữ phụ trong câu chuyện cầu huyết này. Dù sao cũng không quay trở lại được vậy nên cô đã quyết định tránh xa nữ chủ và nam chủ cùng các thể loại nam phụ để bảo toàn tính mạng của mình.

Nhưng vì có gì mà đám nam nhân này lại theo đuổi cô dai như đũa vậy? Hãy tha cho cô đi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Trong căn phòng trang nhã được sơn hai màu trắng đen làm chủ đạo, một cô gái đang thả mình trên giường. Diện mạo của cô gây cho người ta cảm giác như đang đối diện với một nữ thần. Đôi môi anh đào nhỏ nhắn cùng chiếc mũi dọc dừa trên làn da trắng sữa mịn màng nom vô cùng thích mắt. Đưa tay nghịch nghịch mái tóc màu nâu hạt dẻ, đôi mắt đen láy trong suốt chăm chú lần theo từng con chữ trong cuốn sách bên tay phải.

Lát sau, cô bỏ cuốn sách xuống, một nụ cười tủm tỉm âm trầm vô cùng không hợp lí hiện ra trên đôi môi đáng yêu kia. Vâng, đây chính là nhân vật chính của chúng ta – Nam Cung Bảo Yết. Bảo Yết mồ côi từ khi sinh ra, ko biết mặt cha hay mẹ, nhưng từ nhỏ cô đã bộc lộ tư chất của một thiên tài với chỉ số IQ 195, được chính phủ V đã đưa cô về để đào tạo và hiện đang làm việc cho bọn họ. Cô sử dụng nhuần nhuyễn hơn mười loại vũ khí, thông thạo gần như tất cả các ngôn ngữ của các nước trên thế giới và đồng thời là một hacker hàng đầu. Cô chưa bao giờ biết đến hai chữ thất bại trong nhiệm vụ, luôn luôn hoàn thành chúng một cách xuất sắc. Từ nhỏ đã phải trải qua những cuộc huấn luyện địa ngục nên Bảo Yết hầu như không có bạn, người tiếp xúc vs cô chủ yếu chỉ có đồng nghiệp cùng cấp trên mà thôi.

Quay trở lại với nụ cười tủm tỉm đáng sợ lúc này của nhân vật chính, Bảo Yết có một người đồng nghiệp tên là Cảnh Vân, hẳn tuy là con trai nhưng lại có một sở thích vô cùng nữ tính là đọc ngôn tình, nhìn vào cái kho truyện hần đã đọc cùng thể loại, đôi lúc cô nghi ngờ về giới tính thật của hần. Đừng trách Bảo Yết sao nghĩ vậy bởi Cảnh Vân cực kì thích thịt văn cùng đam mỹ, không khác gì đám nữ sinh mới lớn. Hôm qua hần lại còn nhét vào tay Bảo Yết một cuốn truyện và bắt cô đọc nó, đọc xong cô chỉ muốn chửi một tiếng cầu huyết. Đó là một cuốn truyện thịt văn viết về nữ chính Nhất Song Thư cùng dàn hậu cung hùng hậu của cô ta, còn có một nữ phụ bị ngược từ đầu đến cuối truyện và kết thúc cuộc đời mình trong sự nhục nhã chỉ vì đi quyến rũ các nam nhân của nữ chính. Điều đặc biệt ở đây là nữ phụ này có tên giống y hệt cô, cũng là Nam Cung Bảo Yết. Hèn chi cái tên Cảnh Vân đó cứ nhất quyết bắt mình đọc, cô thầm hỏi thăm 18 đời tổ tông nhà hần (Ai đó đang đi làm nhiệm vụ: “ Hắt xì! Quái lạ, đêm nay đâu có gió? Không lẽ có đũa nào đang nói xấu ta?”, nỗ tui: “Đúng rồi đấy!!!!”).

Bảo Yết sau khi rửa chân ché, cảm thấy khát nước bèn xuống bếp, thế nhưng vừa bước xuống đã vấp phải cái gì đó, ngã lộn cổ xuống dưới, đập đầu vào sàn nhà. Vũng máu dưới sàn ngày một loang ra, trước khi mất ý thức Bảo Yết thật sự rất muốn tự mắng một đời sát thủ lại chết một cách lãng xẹt như vậy. Lão Thiên chết tiệt hại cô chết như vậy! (Lão Thiên: “ta có làm gì đâu, là do mụ tác giả mà!!!!!!” nỗ tui:“ta ko biết gì hết...” *huyết sáo*)

- Ừm!! Sao mà cơ thể mệt mỏi vậy nhỉ? Ừa, chết rồi vẫn thấy mệt được hả? Đây là đâu?

Mồ nữ nào đó sau khi tỉnh dậy phát hiện mình đang ở trong một căn phòng hoàn toàn xa lạ. Căn phòng cực xa hoa rộng lớn với một chiếc smart tv màn hình cong hơn 50 inch trên tường, một chiếc bàn học cùng một vài vật dụng khác, còn cô thì đang nằm thoải mái trên chiếc giường kingsize êm ái.

Sau khi đứng dậy đi đi lại lại, Bảo Yết chỉ cảm thấy toàn bộ căn phòng này tạo cho người ta cảm giác xa xỉ và tân tiến, tuy quái lạ nhưng dù sao cũng rất thoải mái. Chỉ có một điều khiến cô khó ở, đó là căn phòng này toàn màu hồng, từ ga giường cho đến rèm cửa, rồi đến tường nhà; tất cả đều toàn phần màu hồng vs đủ loại sắc độ. Chạy ba hắc tuyến dài trên mặt Bảo Yết thầm nghĩ bộ chủ căn phòng này bị cuồng màu hồng sao?

Đang suy nghĩ vẩn vơ, bỗng có tiếng gõ cửa. Một người phụ nữ trên 30 bước vào. Tuy khuôn mặt đã có dấu vết của năm tháng nhưng qua ngũ quan có thể thấy được hồi trẻ bà đã từng là một mỹ nhân. Trung phụ đó thấy Bảo Yết đang đứng ngẩn ngơ giữa phòng thì vội vàng đỡ cô ngồi lại lên giường rồi lo lắng nói:

- Yết nhi, con đỡ hơn chưa mà đã rời giường vậy? Đồ ngốc nhà con. Trời mưa sao lại chạy loạn đê rồi sốt cao như vậy! Con có biết ba mẹ lo cho con lắm không?

Nói rồi bà lấy khăn chấm nước mắt, giọng nói cũng nghẹn dần đi. Con gái bà mấy ngày nay sốt cao không ngừng, chỉ nằm mê man trên giường, bác sĩ lúc nào cũng phải túc trực tại phòng con bé gần như 24/24 làm lòng bà đau như cắt.

Trái ngực vs người phụ nữ đang ko ngừng khóc lóc đó thì Bảo Yết nhà chúng ta đang đơ toản tập. What? Ba mẹ gì ở đây? Cô mở còi từ nhỏ mà! Rốt cục là đang có chuyện gì xảy ra? Rồi Bảo Yết bỗng lên tiếng:

-Cho hỏi đây là đâu vậy? Bác là ai?

Câu hỏi của cô đã làm người phụ nữ trung niên đó lập tức ngừng khóc rồi hốt hoảng kêu lên:

-Yết nhi, con làm sao vậy? Sao con lại ko nhận ra ta chứ? Ôi! Con tôi, con làm sao thế này? Minh ơi! Bác sĩ ơi, mau vào đây!!

Sau đó có hai người đàn ông trung niên chạy vội vào, Bảo Yết nhìn người phụ nữ đó chạy ra nói cái gì đó vs bọn họ rồi cả ba cùng đến bên giường cô. Một người đàn ông mặc áo blouse trắng, chắc hẳn là bác sĩ tiến tới bên cạnh cô rồi bắt đầu tiến hành kiểm tra gì đó. Một lúc sau ông quay ra nói vs hai người còn lại rằng:

-Thưa chủ tịch, phu nhân, Nam Cung tiểu thư là do bị sốt cao lại không được chữa trị kịp thời nên đã gây ra tổn thương cho một số tế bào não dẫn đến mất trí nhớ thậm trí là có khả năng sẽ thay đổi ít nhiều đến tính cách vốn có của người bệnh. Xin gia đình chú ý chăm sóc tiểu thư tốt hơn.

Nói xong thì người phụ nữ trung niên được gọi là phu nhân đó lại lần nữa òa lên khóc, người đàn ông kia thì ôm lấy bà an ủi rồi nói vs bác sĩ: “Cảm ơn bác sĩ, chúng tôi sẽ ghi nhớ đồng thời sẽ hậu tạ sau” “Không có gì! Chủ tịch xin đừng khách sáo. Đó vốn là nhiệm vụ của chúng tôi mà! Giờ tôi xin phép về trc, ngoài di chứng để lại ra thì tiểu thư ko có vấn đề gì, chỉ cần nghỉ ngơi thêm là đc, nếu có vấn đề gì thì cứ gọi lại cho tôi”. Rồi ông bác sĩ đó đi ra để lại hai người đang nhìn Bảo Yết với ánh mắt đau lòng sùng nịnh. Một lát thì người đàn ông lên tiếng trước:

-Con gái tội nghiệp của ta, con chịu khổ rồi! Nhưng con yên tâm, ba mẹ vẫn sẽ luôn bên con! Giờ con đã mất trí nhớ nên có gì thắc mắc thì cứ hỏi mẹ con nha! Còn ba bây h còn một số chuyện cần giải quyết sẽ đến thăm con sau!

Nói rồi ông cũng đi ra khỏi phòng, người phụ nữ đó bắt đầu lên tiếng kể lại một số chuyện. Càng nghe Bảo Yết càng hóa đá. Mẹ nó! Đây ko phải là những tình tiết về gia thế của nữ phụ trong cái truyện cầu huyết mà cô đọc tới qua sao? Thế nào mà bây giờ lại là cô. Chẳng lẽ.... chẳng lẽ... CÔ ĐÃ XUYỀN KHÔNG???????????????? NO!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

FbB/XH

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Sau khi kể hết mọi chuyện với Bảo Yết thì mẹ của nguyên chủ à không bây giờ là mẹ của cô rời khỏi phòng để cho cô nghỉ ngơi. Bà đi rồi Bảo Yết cũng bắt đầu sắp xếp lại mọi thứ trong đầu. Thôi thì nghe nói xuyên bây giờ đang rất thịnh hành nên ta cứ chấp nhận đi vậy!

Theo những gì Nam Cung phu nhân tức là mẹ cô kể thì chắc hẳn cô xuyên tới đoạn đầu của câu chuyện, kịch tình lúc này cũng chưa có gì cả. Nguyên chủ lúc này mới 10 tuổi vốn là đang muốn đi dạo nhưng cứ mãi miết đi mà cô bị lạc luôn; khi đến gần một công viên thì trời bỗng đổ mưa. Do hoảng loạn mà nguyên chủ cứ chạy trong mưa rồi ngất lịm đi; sáng hôm sau mới có người tìm thấy mà đưa về biệt thự Nam Cung gia và có Bảo Yết ở đây.

Nhớ lại nguyên tác thì thân thể cô xuyên qua là Nam Cung Bảo Yết, thiên kim tiểu thư duy nhất của tập đoàn Empire – tập đoàn thuộc quyền sở hữu của gia tộc Nam Cung đứng thứ 3 trên thế giới. Bà cô là Nam Cung Sơn, chủ tịch tập đoàn này và cũng là người đứng đầu gia tộc; mẹ cô là Trịnh Như Ngọc, tiểu thư nhà họ Trịnh – gia tộc lâu đời nhất cả nước. Hai người gặp nhau khi cùng đi du học ở nước A rồi từ đó nảy sinh tình cảm với nhau và cùng nhau xây dựng một gia đình.

Lại nói đến thân thể này thì đây là một cô tiểu thư mang tính cách của một Tsundere chính hiệu. Từ nhỏ được nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa bởi ba mẹ. Nguyên nhân cũng là bởi trong lúc mang thai cô, Nam Cung phu nhân bị bắt cóc mà kẻ chủ mưu lại là thế lực đối đầu với tập đoàn Empire. Vị chủ tịch này yêu vợ hơn mạng nên đã dẫn người đến cứu bà về, đáng tiếc trong lúc chạy trốn thì gặp phải tai nạn và bà sinh non nguyên chủ, tội tệt hơn sau này bà ko thể sinh con đc nữa. Bà nguyên chủ thấy vậy thì vô cùng tức giận lập tức khiến thế lực kia phải biến mất một lần và mãi mãi. Ông quan tâm yêu thương vợ mình hơn và dồn hết tình yêu và sự cung chiều cho đứa con gái bé bỏng duy nhất của bọn họ. Yêu thương thì yêu thương nhưng vì nguyên chủ là người thừa kế duy nhất của tập đoàn nên đối với mọi việc học tập hay rèn luyện thì Nam Cung chủ tịch rất nghiêm khắc với con gái mình. Chính điều đó đã khiến vị tiểu thư này có thói quen luôn mang cái khuôn mặt lạnh ra mà nhìn người, khiến người đời hiểu nhầm cô kiêu căng ngạo mạn từ đó nảy sinh bài xích. Nhưng thật ra cô là một con người đầy tình cảm chẳng qua là không biết cách tỏ lộ ra mà thôi.

Mọi bi kịch cũng vì tính cách này của nguyên chủ mà ra cả. Số là vào bữa tiệc sinh nhật 17 tuổi của mình thì nguyên chủ gặp nam chủ Trịnh Hải Bình, bố hẳn là Trịnh Hải Lâm đồng thời là anh trai của mẹ nguyên chủ tức Hải Bình là anh họ cô ấy á!

Mọi người đều xa lánh vì cái khuôn mặt lạnh của nguyên chủ, chỉ có mỗi Hải Bình là lại gần nói chuyện và quan tâm đến cô. Với một người luôn muốn được tiếp xúc một cách bình thường vs mọi người thì điều mà Hải Bình làm đã khiến nguyên chủ cảm thấy rất hạnh phúc. Hai người thường xuyên đi chơi với nhau, mặc dù về mặt của nguyên chủ vẫn ngàn năm không đổi như vậy nhưng thật ra trong tâm cô đang cảm thấy rất vui. Nữ chủ Nhất Song Thư

hôm sinh nhật nguyên chủ cũng có đến, nguyên chủ là con cháu của Nhất gia mà Nhất gia chỉ là một nhà giàu mới nổi gần đây, đương nhiên vì vậy mà gia thế không thể bằng nguyên chủ hay hậu cung của cô ta được. Song Thư với Hải Bình là bạn học, được sự giới thiệu của hắn mà biết nguyên chủ. Tuy ghen ghét với gia thế của nguyên chủ nhưng vì cô ta thấy nguyên chủ có giá trị lợi dụng nên luôn tỏ vẻ mình là một đàn chị quan tâm thấu hiểu. Tin vào cái sự giả dối đầy mà nguyên chủ cũng coi Song Thư như người chị thân thiết, thường xuyên dẫn cô ta đến những bữa tiệc lớn tạo điều kiện để cô ta gặp các nam chủ. Sau cùng khi cô ta lại thừa cơ quyến rũ luôn cả Hải Bình khiến hắn bỏ quên nguyên chủ. Nguyên chủ thấy vậy liền cố kéo Hải Bình quay lại với mình – người duy nhất khiến cô cảm thấy mình không bị thế giới bỏ rơi. Đáng tiếc cô càng cố níu kéo thì hắn càng quán quít lấy nữ chủ hơn làm nguyên chủ bắt đầu bị hận thù chi phối. Cô không ngừng tìm cách hãm hại nữ chủ Song Thư cùng quyến rũ với ý đồ cướp các nam nhân của cô ta. Đến cuối cùng những gì cô làm đều nhận lấy là sự chán ghét cùng trừng phạt của họ. Mỗi lần cô bày kế hãm hại Song Thư thì lại có một trong các nam chủ của cô ta đứng ra khiến cô sống dở chết dở tất nhiên là nguyên chủ thoát được.

Thoát được không phải vì tác giả tốt bụng mà là vì mục tiêu biến thái muốn ngược nữ phụ đến tận cuối truyện cơ. Mỗi lần nguyên chủ mềm lòng thì nữ chính Bạch liên hoa của chúng ta lại dùng đôi mắt ướt át khóc lóc cầu xin các nam chủ tha cho nữ phụ, thế là cô ta càng khiến các nam chủ yêu thương mình hơn với hình ảnh người con gái hiền thực, lương thiện và cũng càng khiến họ ghét nữ phụ hơn. Đến cuối truyện vì không thể tiếp tục tha thứ cho nữ phụ nữa nên các nam chủ cùng nhau đồng tâm hiệp lực xử nữ phụ. Đầu tiên là bỏ thuốc cô rồi ném vào khu ổ chuột để đám ăn mày ở đó hiếp cô hàng loạt. Ba mẹ nguyên chủ vì con gái mà đến cầu xin bọn họ, chấp nhận đưa hết tài sản cho họ để họ tha cho nguyên chủ, nhưng nhận hết tài sản thì đám nam chủ ấy cùng nhau lật lọng đem thân tàn ma dại nữ phụ vứt vào trong rừng sâu cho thú ăn, ba mẹ nguyên chủ biết được thì tức giận quá dẫn đến công tâm bệnh nặng mà qua đời. Còn nữ chính Nhất Song Thư thì tiếp tục cuộc sống hạnh phúc với đám nam nhân của mình.

Không hiểu sao nguyên chủ đi chơi trò yêu loạn luân chi để rồi sau này lại khổ như vậy. Nghĩ đến đây Bảo Yết lại thờ dài. Trách lão thiên sao cho cô xuyên vào cái nhân vật bị thảm vậy nè! (lão thiên: ta đã nói không phải do ta rồi mà!!!!!!”, mỗi tui:*tiếp tục huyết sáo*)

Nhớ lại hồi này, ánh mắt yêu thương cùng những lời hỏi han quan tâm chăm sóc của Nam Cung chủ tịch và Nam Cung phu nhân khiến Bảo Yết cảm thấy trái tim như có một dòng nước ấm chảy qua vậy, ấm áp vô cùng. Từ nhỏ trải qua bao nhiêu cuộc huấn luyện, đối mặt với rất nhiều thử thách nhưng Bảo Yết chưa từng được cảm nhận hơi ấm của gia đình. Cô nghĩ thật ra nguyên chủ cũng không cần phải tranh đoạt gì với ai cả, có ba mẹ yêu thương mình như vậy không phải là đủ rồi sao. Vậy nên nếu đã xuyên qua đây rồi thì Bảo Yết cô sẽ thay nguyên chủ chăm sóc ba mẹ thật tốt, dốc hết sức bảo vệ tập đoàn Empire – tâm huyết của cả gia tộc lẫn ba cô. Nguyên chủ à! Cô cứ yên tâm nhé!

Còn bây giờ Bảo Yết cô đi tắm rửa cái, cả người đầy mồ hôi khó chịu quá tiện thể thì đi xem cái thân thể này mất mũi ra sao? Lúc này mãi nhìn căn phòng mà quên để ý thân thể mình trông như thế nào (mỗi tui: chịu thua chị thật!! =_=, BY*cầm dao*: Sao? Có vấn đề gì? mỗi tui: dạ ko! Em ko dám*chuồn lẹ*).

Đi vào phòng tắm Bảo Yết mang tâm trạng khá là hồi hộp, hi vọng dung mạo thân thể này không quá khiến cô sốc. Nhưng cô cũng không nên hi vọng nhiều bởi dù sao thân thể cô xuyên qua cũng mới chỉ 10 tuổi. Đến khi nhìn vào gương, Bảo Yết thập phần ngạc nhiên; dung mạo này giống cô đến tám chín phần nhưng lại có vẻ đẹp hơn, khuôn mặt xinh đẹp nhưng còn rất non nớt của một đứa trẻ 10 tuổi, làn da bạch ngọc gần như trong suốt dưới ánh đèn. Chỉ khác mái tóc màu nâu hạt dẻ của cô bây giờ lại là mái tóc màu bạch kim dài đến thắt lưng, đôi mắt đen cũng chuyển thành màu xanh ngắt như đại dương sâu thẳm. Thêm đôi lông mi dài cong vút làm nổi bật lên đôi mắt tuyệt đẹp đó. Trông cô lúc này không khác gì một thiên sứ lạc xuống nhân gian.

Trời à! Mới 10 tuổi mà đã đẹp như vậy đến khi lớn lên thì hại nước hại dân đến cơ nào! Ngắm nghía bản thân chán trong gương thì Bảo Yết bước tới bồn tắm, nói đúng hơn là cái hồ tắm! Chậc..chậc! Đúng là nhà giàu có khác, biết hưởng thụ ghê! Bảo Yết thầm cảm thán như vậy. Tắm rửa xong xuôi, cô bước đến choàng quần áo, quanh nhà tắm đều có lắp những tấm gương bán kính soi thân hình bắt đầu trở mã của cô, cơ thể đã bắt đầu có chỗ lõm chỗ lồi đầy đủ, thật khiến người ta phải chảy máu mũi khi nhìn cảnh này. Bước tới cửa tủ cô nhập một dãy số ở ổ khóa; một căn phòng rộng lớn khác được mở ra. Đập vào mắt Bảo Yết chính là hàng trăm bộ đồ đang được treo ngay ngắn trên giá, đủ loại giày dép, túi xách, các loại trang sức quý giá cũng được xếp ngay ngắn trong tủ kính, còn có một bàn trang điểm vô cùng lớn, tuy vậy nhưng mỹ phẩm trên đó không có nhiều, chỉ có vài thỏi son với vài hộp phấn cùng kem dưỡng, chắc có lẽ vì mới 10 tuổi nên ba mẹ cô không cho nguyên chủ dùng đồ trang điểm nhiều. Đặc biệt là mỗi thứ trong căn phòng này đều đến từ những nhãn hiệu nổi tiếng nhất thế giới, có giá trị không hề nhỏ, một gia đình khá giả dùng nửa gia tài cũng chưa chắc mua được một món trong đây. Nhìn vào cái “tủ” này mà Bảo Yết một lần nữa phải cảm thán về độ giàu có của Nam Cung gia. May mà gu thời trang của nguyên chủ cũng không đến nỗi, nếu không để thay cái quần áo này không biết sẽ tổn thất thế nào đây!

Bảo Yết chọn cho mình một cái váy cổ tròn ngắn tay màu xanh lam, chân váy thì kéo đến quá đầu gối, được may hai lớp, một lớp vải lụa nhẹ và một lớp ren bên ngoài. Chiếc váy nhìn có vẻ đơn giản nhưng nếu nhìn kĩ thì sẽ thấy mỗi đường kim mũi chỉ đều rất tinh xảo. Kết hợp với mái tóc bạch kim bung xõa nhẹ nhàng bay trong không khí làm nổi bật lên vẻ đẹp thanh khiết của cô.

Quay trở lại phòng ngủ mà Bảo Yết phải nhíu mày lại, căn phòng toàn màu hồng thực sự khiến cô không thể nuốt trôi, phải sửa sang lại toàn bộ căn phòng này lại mới được. Cũng may mà nhờ ông bác sĩ kia nói vì trận sốt này nên tính tình cô có thể thay đổi nên nếu cô thay đổi sở thích thì ba mẹ nguyên chủ cũng chẳng nghi ngờ gì. Nói rồi Bảo Yết đi xuống dưới nhà bởi đơn giản là cô.....đói rồi (mỗi tui: =_!). Bước xuống dưới nhà Bảo Yết chỉ thấy mỗi mình Nam Cung phu nhân ngồi ở bàn ăn liên tục cất tiếng hỏi:

-Ba đâu rồi mẹ?

-Ba con có việc cần giải quyết ở công ty nên tối nay không về được. Con vừa mới tỉnh dậy nên mẹ có nấu chút cháo, con mau lại ăn đi.

-Vâng ạ!

Nói rồi cô cũng ngồi vào bàn ăn, nhận lấy chén cháo được mang ra bởi người hầu và từ từ thưởng thức. Cháo ăn rất ngon với lại cô cũng đang đói nữa nên một tô cháo lớn nhanh chóng cạn đáy. Quả thật mẹ cô có thể so sánh với đầu bếp năm sao được đấy. Quá ngon! Tráng miệng xong xuôi hết Bảo Yết xin phép Nam Cung phu nhân cho cô mai ra ngoài mua sắm một chút đồ. Nam Cung phu nhân lập tức phản đối vì lý do cô vừa tỉnh lại không nên ra ngoài nhiều. Bảo Yết phải năn nỉ mãi, dùng đến cả trò nước mắt, ăn và mới được bà cho đi; tuy nhiên là với điều kiện là sẽ phải có người đi cùng với

cô. Bảo Yết khóc không ra nước mắt nhưng đành chấp nhận, miễn được đi ra ngoài là được, cô cần biết cái thế giới này nó như thế nào. Đạt được mục đích, cô lên phòng đắp chăn làm một giấc ngủ ngon hồi sức, có rất nhiều thứ đang đợi cô sau này! Liệu Bảo Yết có biết vì sự xuất hiện của cô mà bánh xe vận mệnh đã đi theo hướng khác? Liệu cô có biết.....à mà thôi! Sau này kiểu gì cũng biết, chúng ta cứ chờ xem là được.

◆◆◆◆◆].◆◆◆◆◆

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Sự cố nhỏ ở TTTM

Sáng ngày hôm sau, ở khu trung tâm thương mại Pearl Center, một trong những khu trung tâm thương mại bậc nhất trực thuộc tập đoàn Empire, Bảo Yết đang chảy ba hắc tuyến dài trên mặt. Đằng sau cô bây giờ đang có một đoàn vệ sĩ mặc áo com lê đen đeo kính mát cung kính đi đằng sau lưng cô. Trời ạ! Mẹ có muốn bảo vệ con cũng không nhất thiết dẫn theo cả đoàn người như vậy chứ! Ai cũng nhìn chằm chằm cô vậy nè sao mà chịu nổi cơ chứ! T^T. Một người trong đám vệ sĩ đó bước về phía cô cúi đầu nói

-Thưa tiểu thư, bây giờ người muốn đi đâu ạ?

-Việc này ta quyết định sau, cái người chỉ cần đi theo là được. Không cần nhiều lời đến thế.

Hừ! Bọn họ cứ bám theo làm cô khó chịu như vậy thì việc gì cô phải giữ sắc mặt tốt với họ chứ! Vừa nghe xong đám vệ sĩ đó thì nhau chảy mồ hôi hột “Chết rồi tiểu thư có vẻ tức giận liệu bọn họ khi trở về có bị chủ tịch cùng phu nhân trách phạt ko? Trước khi đi phu nhân có dặn dò đừng làm tiểu thư khó chịu, bây giờ tiểu thư như vậy bọn họ biết làm sao????” (mồ tui: “Các anh khổ quá nhỉ?”; đám vệ sĩ: “ làm công ăn lương khổ lắm xin hãy cứu chúng tôi!!!!”, mồ tui:“ tui cũng muốn cứu nhưng tui không dám cứu, chết như chơi đó các anh”; BY:*mặt đầy sát khí* “nói cái gì cơ?”; mồ tui: *chạy lẹ*).

Pearl Center, đúng như cái tên của nó, là hòn ngọc quý của tập đoàn Empire, nơi đây bày bán những gì tốt nhất từ các nhãn hiệu trên khắp thế giới, vớ bừa một nhà hàng trong đây cũng đã là nhà hàng 5 sao rồi. Kiến trúc trong này đều được trang trí bằng đá cẩm thạch vô cùng quý giá người ta phải trầm trồ thốt về độ xa xỉ ở nơi đây.Tập đoàn Empire đã tốn không ít để biến nó trở thành hòn ngọc thực sự mang tầm cỡ thế giới.

Quay lại với nữ phụ của chúng ta, Bảo Yết đến đây cũng không mua gì nhiều, chỉ là mua mấy món đồ nội thất sửa sang lại phòng của cô mà thôi. Cô mua mấy bộ ga cao cấp về dùng dần, đặt mua lại rèm cửa mới, thảm trải sàn mới,toàn bộ đều là ba màu đen, trắng và xanh navy; thêm mấy bộ quần áo để thi thoảng mặc, tại nguyên chủ này toàn mua hầu như toàn vậy, ít quần áo quá nên Bảo Yết mới mua thêm. Tất cả những thứ gì mua xong cô đều kêu họ gửi về hết nhà cô. Sáng nay trước khi đi thì Bảo Yết cũng đã kêu thợ đến sơn lại phòng theo yêu cầu của cô: tường trắng, vẽ trang trí trên đó một cây hoa màu xanh dương cô thụ thân đen. Chắc để thay hết lại mọi thứ trong phòng cũng mất thêm mấy tiếng nữa nên cô quyết định đi dạo một vòng nơi đây.

Đi được một lúc thì cô lại gặp một cửa hàng máy tính nên quyết định mua thêm cho mình một cái máy tính xách tay, một vài ổ USB dung lượng lớn, cục wifi, dây dẫn cùng một số thứ khác nữa. Đồng hồ này thì cô đưa cho vệ sĩ cầm trực tiếp đem về nhà. Trước kia, cô trở thành hacker cũng vì có một chút đam mê với công nghệ chứ không phải vì bắt buộc. Bảo Yết luôn thích lập trình những chương trình mới, những con vi rút có khả năng phá hoại cao(mồ tui: “sao sỡ thích biến thái vậy nè?”; BY:“chuyện đấy thích!!”). Tuy vậy nhưng vì bận với các nhiệm vụ được giao mà cô không có thời gian nghiên cứu nhiều. Bây giờ rảnh rồi như vậy thì ngu gì mà ko làm. Vậy nên sau khi chọn lựa đồ xong hết thì Bảo Yết thỏa mãn ra về. còn đám vệ sĩ kia thì ngoài việc im lặng đi theo cô ra thì cũng không có làm gì cả kiến cô rất vui vẻ. Không biết có phải vì vui quá hay không mà Bảo Yết vừa đi vừa tùm tùm cười hạnh phúc đến híp mắt lại, không thèm nhìn đường và.....

-RẦM!!!!!!!

-Tiểu thư!!!! Người có làm sao không?? – Mấy tên vệ sĩ hoảng hốt kêu lên

-AI ĐI KHÔNG NHÌN ĐƯỜNG VẬY?????

Bảo Yết ôm đầu ngồi bệt dưới sàn nhà, khẽ kêu lên vì đau. Chết tiệt! Bà rùa 18 đời tổ tông đưa nào đâm vào bà(mồ tui: “giữ hình tượng tí đi chị ơi”)

-Xin lỗi tiểu thư! Cô không sao chứ!

Một giọng nói ôn nhu vang lên trên đầu Bảo Yết. Cô vừa mở mắt ra đã thấy một bàn tay thon dài rất đẹp đưa ra trước mặt cô. Vừa ngẩng đầu lên Bảo Yết vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy chủ nhân của bàn tay đó. Đó là một thiếu niên tầm 15, 16 tuổi,mái tóc nâu vàng, khuôn mặt thanh tú góc cạnh tuy vẫn hơi non nớt nhưng thể nhìn thấy tiềm năng của một soái ca. Mặt hắn đang nở một nụ cười tỏa nắng đủ làm đốn tim rất nhiều thiếu nữ!! Bảo Yết không thể không cảm thán về đẹp của tên này. Nhận ra mình đang nhìn chằm chằm vào người ta, Bảo Yết liền vội vàng thu tầm mắt, trên mặt bắt đầu xuất hiện hai rặng mây hồng. Cô đưa tay cho thiếu niên đó để hắn đỡ cô lên. Xi! Nể tình hắn có chút ga lăng nên cô sẽ rộng lượng bỏ qua cho hắn. Đang định bước đi ra cổng trung tâm thương mại để về biệt thự thì tên thiếu niên đó đã lên tiếng nói một câu làm Bảo Yết triệt để xì lông.

-Thứ lỗi cho tôi phải nói điều này nhưng tiểu thư ko định bất lịch sự đến nỗi đâm vào người ta xong rồi bỏ đi ko một lời xin lỗi chứ?

-CÁI GÌ? Rõ ràng là anh đi không để ý đường rồi đâm vào tôi cơ mà! Anh đã xin lỗi nên tôi bỏ qua, anh còn muốn gì nữa hả?

-Tôi đi luôn nhìn đường, còn tiểu thư khi đi còn nhắm mắt đi không thèm nhìn, vậy nên đây không thể là lỗi của tôi.

-Anh.....anh.... Thật tức chết mà! Tôi....tôi..xin lỗi được chưa?

Càng về cuối Bảo Yết càng lí nhí, mặt cũng dần đỏ hơn. Thực sự là rất đáng yêu khiến tim ai đó bỗng đập lệch đi một nhịp.

-Tôi nghe ko rõ. Tiểu thư có thể nhắc lại lớn hơn được không?

- TÔI XIN LỖI!!!!!!!!!!!!!!

Đến lúc này Bảo Yết thực sự là thẹn quá hóa giận, quát lên một tiếng xong liền dẫn người quay lưng bỏ đi ko thèm nhìn lại, bỏ lại người nào đó đang cố nhin cười đến sắp nội thương. Bảo Yết bỏ đi rồi thì người thiếu niên đằng sau liền lên tiếng

-Cô bé đó là ai?

Một người đàn ông tầm 30 xuất hiện từ phía sau cung kính trả lời

-Thưa Âu thiếu gia, dựa vào vẻ bề ngoài cùng dáng vẻ những người đi theo bảo hộ thì theo tôi đoán đó chính là Nam Cung Bảo Yết, ái nữ duy nhất và là người thừa kế của Nam Cung gia.

Vâng, thiếu niên đó chính là Nhị thiếu gia của Âu Dương gia tộc – Âu Dương Phi Mã, hần năm nay 16 tuổi, con vợ thứ của lão chủ nhà Âu Dương. Đặc biệt, hần chính là một trong những nam chủ của nữ chính Nhất Song Thư sau này, nhưng ta sẽ nói rõ về chuyện này sau. Hần có một người anh trai tên là Âu Dương Chính Hiền, con vợ cả đã mất. Vì hần là con vợ thứ nên không được gia tộc coi trọng, để giành được quyền lợi cho bản thân và cho mẹ mình, Phi Mã từ nhỏ không ngừng phấn đấu, tự khắc khe với bản thân để cướp đoạt vị trí người thừa kế của Âu thị. Và hần đã thành công, đổi lại hần trở thành một con người vô cùng mưu mô xảo quyệt. Giờ đây khuôn mặt hần không còn nụ cười tỏa nắng như đối với Bảo Yết lúc này nữa, thay vào đó là khuôn mặt thâm trầm. Vốn hôm nay hần tới TTTM này để tìm mua một món quà cho sinh thần của mẹ hần tối nay, đang chưa tìm được gì thì Phi Mã vô tình thấy một cô bé tầm 10 tuổi với mái tóc bạch kim đang lay động trong không khí, khuôn mặt nhỏ nhắn với ngũ quan tinh tế, đôi mắt màu xanh dương sâu thẳm. Trông cô không khác gì một thiên thần đang dạo chơi chốn nhân gian khiến hần phải ngẩn ngơ một hồi. Trong vô thức Phi Mã cứ đi theo nhân ảnh nhỏ bé xinh đẹp đó, mãi ngắm đến mức mà khi cô đâm sầm vào hần, Phi Mã mới tỉnh lại từ trong mộng. Thật ra lúc đầu hần cũng không có ý định so đo với cô nhưng khi thấy tiểu thiên xứ cầm tay hần đứng lên, mặt lại đỏ ửng thật đáng yêu khiến Phi Mã nổi lên hứng thú trêu đùa cô. Thế là dẫn đến chuyện như lúc này khiến Bảo Yết tức giận bỏ đi. Tuy làm cô tức giận nhưng Phi Mã không hề hối hận, nhìn khuôn mặt đỏ bừng lên vì tức giận của cô thật quá dễ thương mà. Hần bỗng cảm thấy trêu đùa cô là một thú vui rất “tao nhã”. (mở tui: “biến thái thiệt”, PM: “ quá khen”). Đến lúc cô đi rồi hần thực sự thấy hơi tiếc. Nở một nụ cười yêu nghiệt hần ra lệnh.

-Lập tức đi điều tra cho tất cả thông tin về vị Nam Cung tiểu thư này!

-Đã rõ thưa thiếu gia

Nói rồi người đàn ông đó lập tức rời khỏi, trước khi đi còn thăm toát mồ hôi. Trời ạ! Thiếu gia cười kia! Mỗi lần ngài cười đều có chuyện không hay xảy ra. Tôi cầu phúc cho cô, tiểu thư.

-Nam Cung Bảo Yết sao? Thật là một vật nhỏ thú vị! Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau!

Tự nhủ như vậy xong, Phi Mã lấy lại được khuôn mặt âm trầm của mình tiếp tục đi thực hiện mục đích ban đầu trước đó. Còn chỗ nữa phụ nào đó của chúng ta đang về nhà với một tâm trạng vô cùng hậm hực mà ko biết rằng mình đã đụng phải một nam chủ của nữ chính.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Dự định tương lai

-Chán quá...chán quá.....chán quá đi!!!!!!!!!!

Ai đó đang không ngừng lăn qua lăn lại trên giường, miệng thì không ngừng lẩm bẩm như một con điên, hoàn toàn không có điểm gì giống với một thực nữ cả. Vâng, đây chính là hình ảnh bây giờ của chỗ nữ phụ chúng ta – Nam Cung Bảo Yết. Thấy con gái mình chán nản như vậy, Nam Cung phu nhân liền lên tiếng:

-Yết nhi à, hay con ra ngoài một chút cho khuây khỏa đi!

-KHÔNG! À! Ý con là không cần đâu mẹ, bên ngoài cũng không có gì, con ở nhà còn thấy vui vẻ hơn. Mẹ không cần lo đâu! Con ổn mà! Ha ha....

Thầm chày mấy vạch hắc tuyến, Bảo Yết cười gượng gạo nghĩ thầm. Điên sao mà đề cập đến chuyện ra ngoài với mẹ chứ! Từ cái hồi nguyên chủ đi lạc

đó mà mỗi lần ra ngoài cô đều bị mẹ sắp xếp một đám người đi theo, ngột ngạt vô cùng. Nếu không chịu thì mẹ cô liền khóc lóc than vãn khiến cô không còn cách nào khác đành nghe theo. Bảo Yết cô thà ở nhà còn thấy đỡ hơn.

-Mẹ à! Con không sao đâu mà! Thật đấy! giờ con muốn nghỉ ngơi một chút được ko mẹ?

-Ừm! Vậy con nghỉ ngơi trước đi, nhớ một lát nữa xuống dùng bữa tối. Mẹ ra ngoài trước!

-Con biết rồi! Con sẽ nhớ!

Nói rồi Nam Cung phu nhân cũng ra ngoài. Bảo Yết nằm trên giường bắt đầu suy nghĩ một số chuyện. Thân thể này tuy mới mười tuổi nhưng tuổi thực của cô đã 25 tuổi rồi, không thể làm trẻ con được nữa. Hơn ba tháng nay cô không ngừng nghiên cứu lại mấy thành tựu công nghệ của mình từ kiếp trước, thậm trí còn nâng cấp chúng lên làm việc tốt gấp nhiều lần so với bản cũ. Trong đó cô đang nghiên cứu dở một phát minh để đời nhất của mình – Silver Knight. Bất quá đây mới mới chỉ là thiết kế lý thuyết trên giấy, tư liệu hạn hẹp chỉ cho phép Bảo Yết làm được có như vậy. Theo như cô biết để có thể để một phát minh được nghiên cứu kỹ hơn và chế tạo ra chỉ có cách là được sử dụng những phòng nghiên cứu của các trường đại học. Ở đó có đủ tư liệu lẫn vật liệu để cô có thể chế tạo thành công Silver Knight. Có Silver Knight thì mọi chuyện cô muốn làm sau này sẽ dễ dàng hơn nhiều. Đồng thời cô nhớ ra là bản thân đang mang danh người thừa kế duy nhất của gia tộc Nam Cung vậy nên cô cần phải có đủ khả năng để có thể tiếp quản tập đoàn Empire của ba cô. Tập đoàn nhà Nam Cung gia trải qua các đời chủ tịch đều hành đã phát triển rộng lớn ra toàn thế giới. Với tư cách là một người thừa kế Bảo Yết có nhiệm vụ là dẫn dắt tập đoàn trở nên vững mạnh. Đó cũng là điều cô muốn làm để ba cô có thể yên tâm mà dưỡng già khi giao lại mọi thứ cho cô. Nhận thấy những điều mà mình muốn làm sau này, Thiên Yết quyết định: cô sẽ đi du học. Chỉ có ra ngoài mới cho cô đủ kiến thức mình cần.

Thêm nữa, Thiên Yết biết mình cũng cần phải đủ mạnh mẽ để dễ dàng đối phó với các nam chủ, nữ chính sau này; tất nhiên tránh họ được bao nhiêu cô sẽ tránh nhưng để phòng một chút để bảo vệ mình sẽ tốt hơn. Vậy nên chỉ có đi du học mới giải quyết mọi việc.

Sau khi đã quyết định xong, Bảo Yết trong lòng tràn đầy ý chí chiến đấu. Bạn hỏi cái này để làm gì ư? Tất nhiên là để đối phó với ba mẹ cô rồi! Cô mới có hơn 10 tuổi, họ không dễ dàng để cô đi du học như vậy đâu! Thông suốt xong, Bảo Yết chuẩn bị xuống dưới nhà dùng bữa đồng thời đề cập chuyện này với ba mẹ luôn. Hôm nay, Nam Cung chủ tịch về nhà dùng bữa với vợ con. Khung cảnh bữa cơm gia đình ba người thật đầm ấm. Bảo Yết vô cùng hưởng thụ với cái không khí này, đây là điều mà trải qua 25 năm cuộc đời từ khi sinh ra mà cô chưa từng được hưởng thụ. Bảo Yết tự thề với lòng mình sẽ bảo vệ cái gia đình này thật, nghĩ vậy cô càng quyết tâm vs ý định đi du học của mình. Đang không biết mở miệng như thế nào thì ba cô bỗng lên tiếng:

-Yết nhi này! Sau vụ việc con đi lạc lần trước! Ba quyết định sẽ đưa con sang nước M du học. Ba nhận thấy có lẽ ba mẹ đã bao bọc con quá nên mới xảy ra vụ việc như vậy. Con cần tiếp xúc nhiều hơn với mọi người cùng thế giới bên ngoài nhiều hơn nữa.

WTF? Cô còn chưa kịp lên tiếng mà ba cô đã đưa ra đề nghị trùng ý cô rồi. Nhưng trong nguyên tắc có bao giờ thấy đề cập đến việc đi du học này đâu chứ! Đã thay đổi chỗ nào rồi? À! Nếu mọi người đã không biết thì để nổ tui đây giải thích hộ mọi người. Vốn trong nguyên tắc thì nguyên chủ sau khi sốt cao tỉnh dậy càng sợ đi ra ngoài hơn, vậy nên Nam Cung chủ tịch mới không dám đưa con gái ra nước ngoài học, sợ tinh thần cô sẽ càng hoảng loạn. Chính vì thế mới để nguyên chủ học trong nước, với gia thế cùng nhiệm vụ phải gánh vác trong người sau này nên nguyên chủ càng khó hòa đồng, chỉ biết học tập theo yêu cầu nghiên cứu của ba mình nên trở nên lạnh nhạt và biến thành một Tsundere chính hiệu rồi dẫn đến bị kịch dần dà sau này.

Nhưng bây giờ nguyên chủ lại bị thay thế bởi Bảo Yết nhà chúng ta, tính tình cũng vì đó thay đổi theo. Nam Cung Chủ tịch thấy con gái sau khi tỉnh dậy trở nên vui vẻ, gần gũi với mọi người hơn khiến ông rất vui. Chính vì vậy ông mới có ý muốn đưa con gái ra nước ngoài để học tập và rèn luyện nhiều hơn. Đây cũng là để sau này có đủ sức gánh vác tập đoàn ông bao năm gìn giữ. Quay lại với lúc này, Nam Cung phu nhân nghe vậy liền phản đối:

-Không được, tôi không đồng ý!!! Yết nhi mới có 10 tuổi thì làm sao có thể tự chăm sóc bản thân được cơ chứ! Minh hãy nghĩ lại đi!

-Yết nhi nó sau này là người thừa kế tập đoàn, phải được rèn luyện từ nhỏ mới có khả năng điều hành được. Tuy lúc đầu có thể sẽ hơi khó khăn nhưng tôi tin Yết nhi nó sẽ vượt qua được. Con cháu Nam Cung gia chúng ta trước giờ sinh ra đều là thiên tài cả!! Con bé sẽ không sao đâu!

-Đừng đẩy mẹ, con cũng nên rèn luyện từ bây giờ để sớm có thể giúp ba tiếp quản tập đoàn, con sẽ không sao đâu. Mẹ đừng lo! Con gái mẹ rất mạnh mẽ nên sẽ ổn thôi mà!

-Nhưng.....nhưng.....

-Được rồi! Không nhưng gì cả, ý tôi đã quyết, Yết nhi nó cũng không phản đối thì bà còn phản đối làm gì!

-Sao tôi lại không phản đối được chứ! Con gái tôi mới hơn 10 tuổi đã phải học xa nhà! Làm mẹ như tôi sao có thể không lo! Tôi có mỗi nó là con thôi mà!! Hức.... hức...

Nói rồi bà lại sụt sùi khóc. Bảo Yết phải vội an ủi

-Mẹ, mẹ đừng lo lắng quá!

-Thôi được rồi, bà đừng khóc nữa. tôi sẽ kêu thím Trương đi cùng Yết nhi để lo cho con bé được chưa?

-Ông nói thật?

-Từ tuổi này tôi còn lừa bà làm gì?

-Thôi được rồi! Tôi không phản đối gì nữa!

Thấy mẹ ko ngăn cản nữa Bảo Yết thầm vui mừng trong lòng. Nói đùa chứ nếu bà mà ko đồng ý thì chẳng phải mọi dự định của cô đều tan thành mây khói sao? Còn đứa con thành tựu lớn nhất của cô nữa chứ, Silver Knight, cô nhất định phải “sinh” nó ra đời. rồi Nam Cung chủ tịch quay sang dặn dò cô.

-Ba sẽ chuẩn bị mọi thủ tục đi du học cho con trong vòng một tháng nữa. Con hãy dần dần chuẩn bị đi. Khi mọi thứ xong xuôi con sẽ lập tức bay sang M. Con rõ chưa?

-Con rõ rồi thưa ba!

-Vậy thì tốt! Con hãy bắt đầu chuẩn bị mọi thứ vào ngày mai đi!

-Vâng!

Dùng bữa xong, Bảo Yết lên phòng với tâm trạng ko thể tốt hơn được nữa. vốn cứ nghĩ là sẽ phải tốn nước bọt để thuyết phục ba mẹ. Ai ngờ ba lại hiểu tâm lí cô ghê, làm cô cũng đỡ phải tốn thêm sức lực làm gì. Mọi thứ đều theo đúng những gì cô dự định, còn cái đám nam chủ, nam phụ, nữ chính gì gì đó cứ vút qua một bên đi, cô còn chưa đựng mặt bọn họ thì lo nghĩ nhiều làm gì! Cứ tận hưởng là trên hết!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Du học (1)

Một tháng sau tại sân bay quốc tế, Nam Cung phu nhân không ngừng khóc lóc dặn dò con gái. Bà chỉ con bé sang bên kia lại không chăm sóc được mình. Thấy vậy, Bảo Yết không ngừng an ủi bà yên tâm đồng thời trong lòng lại cảm nhận được sự ảm áp. Có mẹ quan tâm thích thật đấy. Nam Cung chủ tịch cũng dặn dò một vài câu. Thực sự thì phải xa ba mẹ như vậy cô cũng buồn lắm nhưng vì sau này nên cô đành chấp nhận. Kim nén giọt nước mắt của mình, Bảo Yết được thám Trưởng dắt tay rồi đi về phía cổng check in để lên máy bay.

Cuối cùng, sau 5 tiếng thì cô cũng đặt chân lên đất nước M. Tài xế riêng của tập đoàn đưa cô về một căn biệt thự nhỏ tọa ở một khu đô thị cao cấp gần ngoại ô. Căn biệt thự này được ba cô mua để cô sinh sống trong thời gian học tập tại đây. Mở cửa bước vào căn phòng mình ở tầng hai, Bảo Yết thấy rất thỏa mãn. Căn phòng được trang trí y hệt như với căn phòng của cô ở nhà, chỉ khác là nó kích thước hơn bé một chút. Tuy nhiên kích thước như thế nào cũng không sao, miễn cô thấy mình cảm thấy thoải mái khi ở đó là được. Hi hi... Bà cô thật tâm lí!

Sắp xếp hành lí xong xuôi, Bảo Yết lập tức tắm rửa thay đồ, dùng bữa rồi đi ngủ sớm. Ngày mai cô sẽ đến trường mới nên phải nghỉ ngơi thật tốt. 6h sáng ngày hôm sau, Bảo Yết đã thức dậy, làm vệ sinh cá nhân. Cô mặc trên người bộ đồng phục của trường mới, một chiếc váy kẻ caro đỏ đen cùng với chiếc áo sơ mi trắng có đính phù hiệu ngôi sao sáu cánh bằng bạc ở ngực trái. Tuy đơn giản nhưng kết hợp với khuôn mặt thiên sứ, mái tóc màu bạch kim óng ánh vẫn khiến cô trông rất nổi bật.

Xuống nhà dùng qua loa bữa sáng mà thám Trưởng chuẩn bị, Bảo Yết lên xe đi tới trường. Ngôi trường cô sẽ học có tên là Golden Star, là một trường liên thông bậc nhất trên thế giới, nơi đây đã đào tạo ra rất nhiều nhân tài từ lãnh đạo cho đến doanh nhân, từ bác sĩ cho đến các nhà khoa học. Muốn học ở đây chỉ cần có tài là được vào, tùy vào thành tích của từng học sinh mà nhà trường sẽ có các mức học bổng khác nhau. Những học sinh ko đạt chỉ tiêu qua các cuộc thi đánh giá hàng tháng quá 3 lần sẽ lập tức bị đuổi khỏi trường. Tuy là nói ai cũng có thể học nhưng chủ yếu học sinh ở đây vẫn là con em những nhà giàu có. Nhìn vào ngôi trường cô ngạc nhiên tự hỏi đây là trường học hay cung điện vậy? Thật sự là quá lớn rồi! Bảo Yết vừa mới bước vào trường đã gây ra không ít sự chú ý, cô thậm chí dài trong lòng: với các diện mạo này thì muốn ko nổi cũng hơi khó. Thật là đẹp cũng có tội nữa kể cả khi mới hơn 10 tuổi. Sau khi đến phòng hiệu trưởng báo danh thì Bảo Yết đi theo một giáo viên đi đến lớp được phân – lớp 4A. Vừa bước vào lớp Thiên Yết phải một lần nữa thở dài vì sắc đẹp của mình. Cả lớp sau khi thấy cô liền lập tức hò hét:

-ĐẸP QUÁ!!!! HỌC SINH MỚI KÌA MẤY BẠN OI!!

-Trông bạn ý cứ như thiên sứ nhì! Ngưỡng mộ ghê!

-Ước gì tớ cũng đẹp được như thiên sứ nhì?

-Xì! Cậu nằm mơ đi!

Xi xàm.....

-Thôi! Các em trật tự đi! Bây giờ cô xin giới thiệu với cả lớp đây là học sinh mới sẽ chuyển vào lớp chúng ta. Em hãy tự giới thiệu về mình!

-Mình tên là Nam Cung Bảo Yết, mới sang nước M này học. Mong các bạn sẽ giúp đỡ mình nhiều hơn.

Cả lớp đều hoan hô chào đón. Giáo viên đưa cô vào lớp là một cô giáo tầm 29 hay 30 tuổi gì đó. Cô ấy quay sang nói với Bảo Yết:

-Cô tên là Jenny, giáo viên chủ nhiệm của lớp này, sau này có vấn đề gì chưa quen em cứ đến tìm cô. Còn bây giờ còn nửa tiếng nữa mới vào giờ học, em tự đi tìm chỗ ngồi rồi tiện thể làm quen với các bạn luôn!

-Vâng! Em đã biết!

Xong Bảo Yết bước về phía cuối lớp tìm chỗ ngồi, còn Jen lão sư thì đi ra khỏi cửa lớp. Vừa đi đến tầm dây bàn bốn bỗng có một cánh tay kéo cô lại chỗ ngồi. Nhìn sang thì thấy người kéo cô là một cô bé có khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương, đôi mắt màu nâu trông rất đáng yêu, tuy nhiên mái tóc cắt ngắn màu hạt dẻ lại khiến cô bé đó có chút tomboy. Cô bé đó nở một nụ cười rạng rỡ nói với cô:

-Chào bạn, tên mình là Vũ Hàn Từ! Rất hân hạnh được làm quen với bạn!

-Mình là Nam Cung Bảo Yết, rất vui vì được biết bạn!

-Cái này thì mình biết! Bạn vừa giới thiệu với cả lớp mà. Nhưng nói gì thì nói bạn đẹp thiệt đó!

-À ừ thì.....ha..ha..

Bảo Yết đang cười trừ không biết nên nói gì thì bỗng có một giọng nói vang lên

-Mĩ nhân à! Bạn nói chuyện với cái con bé bán nam này làm gì! Nói chuyện với một nữ nam như mình đây này!

-LÊ DƯƠNG!!!!!! Cậu không mở mồm không ai nói cậu cảm đâu!!

-Tôi đang nói chuyện với nữ nhân mới vào lớp, mắc mớ gì cậu xía vô!

-Cậu đang cản trở tôi làm quen với bạn mới hiểu chưa!

-Xì! Tôi chỉ làm bảo vệ bạn ấy bị lây nhiễm một đứ đàn ông như cậu thôi!

-CẬU DÁM NÓI AI LÀ ĐÀN ÔNG!!!!!!!!!!

Bla.....bla.....

Trong lúc hai người đó cãi nhau thì Bảo Yết tranh thủ nhìn cậu con trai đó. Đó là một cậu bé! Ừ là cậu bé bởi có 10 tuổi thôi mà! Một cậu bé với làn da hơi nâu, khuôn mặt trông có vẻ tinh quái, mái tóc cũng là màu nâu giống cô bé Hàn Từ đó nhưng lại là màu nâu đen, nói chung khá đẹp trai. Bảo Yết đang bận đánh giá người ta bỗng cậu bé đó lên tiếng

-Mĩ nhân, cậu phải phân xử giúp mình. Những gì mình nói đều là thật, cậu ta có chỗ nào giống con gái chứ! Đến tên cũng thấy nam tính rồi!

- LÊ DƯƠNG!!!!!! CẬU CHÁN SỐNG RỒI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-Thật ra mình thấy bạn ấy đúng là có hơi tomboy một tí nhưng nhưng vẫn có sự nữ tính mà. Mình cũng rất thích tên bạn ấy nữa! Nghe cũng rất mạnh mẽ!

Vừa nghe xong Hàn Từ liền lao tới ôm chầm lấy cô nói:

-Ôi! Bảo Yết! Mình yêu cậu chết đi được! Chúng mình nhất định phải làm bạn thân với nhau!

-Mình cũng rất vui khi được làm bạn với bạn!

-Ê ê! Đừng bỏ quên mình lại chứ! Mình cũng muốn được làm bạn với nữ nhân!

-Hừ! Cậu mau biến!

-Cậu có quyền gì mà bảo tôi biến chứ, nữ nhân đâu của mỗi mình cậu đâu!

-Cậu còn dám có ý kiến!!!!

Bla.....Bla.....

Nhìn hai người họ cãi nhau, Bảo Yết cảm thấy rất vui, cô được cảm nhận chân thực mọi thứ cảm xúc trên đời này. Cuộc sống của cô không còn vô cảm như trước kia nữa. Xuyên không vào lúc này có phải ông trời muốn cho cô có được một tuổi thơ đúng nghĩa. Vậy thì cô nhất định sẽ trân trọng khoảng thời gian tuyệt đẹp này.

^/{}^A

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Du học (2)

Rồi cứ như thế 3 người trở thành bạn thân với nhau, cùng nhau đi chơi, cùng nhau đi học và cả cùng nhau cãi cọ nữa.

Đội đã! Để mỗ tui giới thiệu sơ qua về hai người bạn mới của Bảo Yết nhé! Vũ Hàn Từ, sinh ra trong một gia tộc có truyền thống làm việc trong quân đội, từ nhỏ lại bị ba và ông nội dạy dỗ theo cách huấn luyện binh sĩ, tức là học võ, rèn luyện cho mình phải có tính cách thật mạnh mẽ. Chính điều đó đã làm nên một Hàn Từ tomboy như bây giờ, tuy vậy tính cách cô vẫn có phần giống con gái, ví như hay thích làm nũng, bán manh để Bảo Yết cho mượn vở chép mỗi khi quên làm bài tập.(học hành vậy đó!! HT: “người nói gì cơ mẹ kế kia????”, “còn không đúng sao?”, HT:“NGƯỜI....”BY;*tòa sát khí*: hai người có thôi không?, mỗ tui+HT:“dạ em im!”).

Còn tên còn lại là Lê Dương, nhà cậu ta lại chủ yếu làm quan chức chính phủ. Chính trị và quân sự là hai thứ luôn đi đôi với nhau quyết định đến sự tồn vong của một quốc gia. Chính vì vậy mà hai gia tộc Vũ gia và Lê gia quan hệ rất tốt với nhau. Đến đây thì ai cũng hiểu Hàn Từ và Lê Dương chính là thanh mai trúc mã với nhau từ nhỏ. Nhưng không biết vì một lí do gì đó mà khi cả hai đi học lại không thân thiết với nhau như trước nữa(lí do gì sau này mới tiết lộ). Cho đến khi cùng làm bạn với Bảo Yết thì bọn họ mới chơi vs nhau như trước. Giới thiệu thế thôi, bây giờ chúng ta quay trở lại với ba con người kia.

Bây giờ Hàn Từ và Lê Dương cùng Bảo Yết đã lên lớp 9, tuy nhiên thực sự học lớp 9 chỉ Hàn Từ và Lê Dương thôi, còn Bảo Yết nhà chúng ta thì sao. Khụ....Khụ..... cô là đang làm nghiên cứu trong trường đại học Zodiac, liên kết với trường Golden Star. Mọi học sinh của trường nếu tốt nghiệp loại xuất sắc đều được tuyển thẳng vào trường đại học này. Bảo Yết nhờ vào cái não khủng bố có IQ 195/200 mà đã tốt nghiệp từ năm ngoái, tất nhiên là loại xuất sắc. Cô vào trường Zodiac học ngành quản trị kinh doanh và khoa học công nghệ. Nhờ vào một số ứng dụng cô lập trình ra đã đạt hiệu quả kinh ngạc mà Bảo Yết được tự ý sử dụng phòng thí nghiệm đặc biệt ở trường. Ở đây cô tiếp tục nghiên cứu chế tạo Silver Knight, tiến độ đang rất tốt và tương lai không xa sẽ thành công.

Ba người Hàn Từ, Lê Dương và Bảo Yết đang ngồi ở trong thư viện trường GoldenStar. Hàn Từ thấy Bảo Yết chỉ cúi mũi vào cái laptop, trên màn hình những đoạn mã nhị phân đặc biệt đang không ngừng xuất hiện một cách chóng mặt, cô liên tục lên tiếng nài nỉ:

-Tiểu Yết à, làm ơn! Cho mình xem nó đi được không? Một chút chút thôi có được không?

-Không được!! Silver Knight vẫn chưa hoàn toàn ổn định. Nếu cậu vào đó nếu có chuyện gì xảy ra thì ai chịu trách nhiệm!

-Đừng rồi đó! Tôi nghĩ là cậu không nên vào. Nhớ lần trước Bảo Yết cho cậu xem thử sáng chế mới của cậu ấy mà cái phòng thí nghiệm suýt chút nữa nổ vì cậu không? Còn cả cái lần cậu vô tình xóa mất đoạn mã Bảo Yết vừa mất công sửa nữa! Còn cả cái lần....! Và cái lần.....

Lê Dương kể một tràng dài liên tục không ngừng nghỉ đến nỗi Hàn Từ không chịu nổi nữa mà hét lên:

-THÔI ĐỦ RỒI!!!!!! Mình cũng không có cố ý mà!

-Haizzzz..... Từ nhi à! Mình cũng không muốn làm cậu buồn nhưng mỗi lần cậu vào phòng thí nghiệm thì đều có chuyện không hay xảy ra nên mình đành ủy khuất cậu chút vậy. Mình không dám mạo hiểm đâu!

-Oa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Đến cậu cũng bắt nạt tớ là sao hả tiểu Yết!

Hàn Từ khóc lóc một hồi một hồi xong liền như nhớ ra cái gì rồi ngưng khóc quay sang hỏi Bảo Yết

-À đúng rồi! có một việc mình luôn muốn hỏi cậu?

-Có việc gì?

-Tại sao cậu đủ khả năng vào đại học rồi nhưng vẫn quay lại học lớp 9 với bọn mình, để rồi vừa học trung học vừa học đại học vậy?

-Nhắc đến mới nhớ, mình cũng thắc mắc chuyện này đó!

Nghe xong câu hỏi Bảo Yết bỗng nhìn hai người kia bằng ánh mắt giao hoạt rồi hỏi lại:

-Muốn biết không?

Cả hai liên tục gật đầu như gã tòi nói:

-Muốn!

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chuẩn bị trở về

Thời gian thấm thoát trôi qua, còn một tháng nữa Bảo Yết sẽ bay về nước V. Cô đã hoàn thành xuất sắc chương trình học của mình ở Zodiac lấy được bằng thạc sĩ về quản trị kinh doanh. Cô đồng thời là một hiện tượng đối với rất nhiều nước. Giờ đây không ai là không biết người thừa kế của tập đoàn Empire nổi tiếng thế giới là một thiên tài trong rất nhiều lĩnh vực, đặc biệt là toán học và vật lý, là một chuyên viên máy tính xuất sắc đã cho ra đời nhiều ứng dụng gây sốt trên toàn thế giới. Nhiều nước đôi khi còn mời cô về viết một số chương trình bảo mật của mình

Nhưng mà có một điều họ không biết, cô tạo ra các chương trình đó cho chính phủ các nước nhưng đồng thời cô lấy không ít từ họ. Số là cô quá rảnh rỗi nên hack máy tính chủ hệ thống quân sự của Khối liên minh FSN – khối liên minh của 5 cường quốc lớn nhất trên thế giới, do một chút bất cẩn nên bị phát hiện, tuy nhiên với khả năng của mình thì không một ai có thể dò ra được cô cả. Buồn cười ở chỗ các nước này biết được tin tức về một thiên tài là cô đây liền nhờ cô truy tìm kẻ đã đột nhập máy tính chủ. Lợi dụng cơ hội này cô tạo một lỗ thủng trên tường lửa của hệ thống, kèm theo đó sử dụng một con vi rút có tên Thieves, nó sẽ tự tạo các vi rút con bám ở những lỗ hổng trên các tường lửa mà Bảo Yết đã tạo sẵn, nhiệm vụ của những con vi rút nhỏ này chính là lấy cắp dữ liệu từ những lỗ hổng trên tường lửa và che dấu chúng. Như vậy thì sau này Bảo Yết muốn lấy cắp bất cứ dữ liệu gì cũng đều đơn giản hơn nhiều. Vậy nên bây giờ nhờ Thieves mà Bảo Yết có một hệ thống thông tin khổng lồ trên khắp thế giới mà không ai có được. Như cô luôn quan niệm, thông tin chính là quyền lực, có thông tin thì ta sẽ dễ dàng nắm bắt mọi thứ hơn. Thieves là một trong ba con vi rút mà Bảo Yết ưng ý nhất. Cô mất rất nhiều năm để tạo ra chúng, ba con vi rút với ba mục đích: lấy dữ liệu, chiếm quyền kiểm soát và.....phá hoại. (= _=!!!).

Hôm nay, Bảo Yết muốn đi chơi đâu đó, muốn rủ thêm Hàn Tử và Lê Dương nhưng bọn họ đều bận chuẩn bị cho kì thi tháng của trường sắp tới nên không đi được. Chán nản nên cô đành lẻ bước đi một mình vậy. Trên đường, người người đều đổ mắt về phía Bảo Yết. Một cô gái rất xinh đẹp với hai chiếc tai mèo đang không ngừng vẫy vẫy vì thích thú. WHAT? Tai mèo? Xin hãy bình tĩnh để nỗi tui đây lần nữa nhảy vào giải thích với mọi người.

Hai cái tai mèo trên đầu Bảo Yết bây giờ chính là các thành tựu để đời nhất cô mà tui đã nhắc đến trong vài chương trước đó – Silver Knight. Silver Knight chế tạo ra tổng cộng có ba món: một đôi tai mèo, một chiếc đuôi mèo và một đôi kính áp tròng trong suốt. Tai và đều đều được Bảo Yết sử dụng công nghệ mô sinh học khiến chúng trông như thật, có màu bạch kim giống màu tóc cô. Cũng với công nghệ này mà chúng khi được gắn trên người cô liền liền kết như một bộ phận của cơ thể vậy, có thể điều khiển bởi não bộ. Thậm chí cũng sẽ cử động theo phản ứng đối với cảm xúc của người đeo. Hai chiếc tai mèo có bộ nhớ lên tới hàng trăm Gb, lưu trữ rất nhiều chương trình quan trọng của Bảo Yết, trong đó có bộ ba vi rút. Thêm nữa, mỗi khi Bảo Yết muốn thực hiện công việc gì chúng sẽ đọc mệnh lệnh được đưa ra từ não bộ và thực hiện. Chiếc đuôi thì có khả năng bắt mọi loại tín hiệu từ radio cho đến sóng điện thoại, sóng vô tuyến, internet; đặc biệt mỗi khi bắt được bất kì tín hiệu nào đều có thể kết nối không dây với tất cả thiết bị nào đang nhận tín hiệu đó. Còn lại đôi kính áp tròng có nhiệm vụ như một chiếc màn hình hiển thị mọi thứ cô yêu cầu. Vậy nên Silver Knight chính như một siêu máy tính bỏ túi có thể mang bên người, với đôi tai mèo làm thân máy, kính áp tròng làm màn hình và chiếc đuôi làm dây dẫn.

Silver Knight là vật bất ly thân của cô, lúc nào cũng mang bên mình. Nổi tiếng khắp thế giới, Bảo Yết được mọi người nhớ đến với đặc điểm nhận dạng là luôn cosplay như một miêu nữ. Quả thực thì hình dạng của nó với cái tên được đặt thì không liên quan đến nhau lắm nhưng với tất cả tính năng mà nó có thể thực hiện thì đặt tên đó cũng không hề sai.

Quay lại với lúc này, Bảo Yết đi dạo phố hết ngấm chỗ này lại soi chỗ kia. Gần 7 năm nay cô toàn chỉ lo học, thỉnh thoảng đi chơi với Hàn Tử, Lê Dương nên ở cái đất nước M này cô cũng không biết gì nhiều lắm. Một tháng nữa là về rồi nên Bảo Yết cô phải chơi thả ga mới được. Đi lâu la rồi cũng đến trưa, bụng Bảo Yết đang không ngừng kêu lên nên cô quyết định bước vào một nhà hàng gần đây. Nhà hàng này khá yên tĩnh lại rất sang trọng nên Bảo Yết rất vừa ý. Chọn một bàn gần bên cửa sổ tầng hai:

- Cho hỏi quý khách muốn dùng gì ạ?

- Cho tôi một phần súp tôm hùm, một phần bít tết, một phần sa lát, một đĩa bánh ngọt tráng miệng và ly vang đỏ.

- Vâng! Xin quý khách chờ một lát!

Trong lúc chờ đợi đồ ăn của mình, Bảo Yết thả hồn mình nhìn ra ngoài cửa sổ. Đang tận hưởng cảm giác yên tĩnh thì có một giọng nói vang lên làm cô thập phần khó chịu.

- Vị tiểu thư này, không phiền nếu tôi ngồi đây chứ?

Bảo Yết dùng cặp mắt khó chịu nhìn cái người vừa làm phiền cô. Hắn là một người đàn ông rất điển trai, khuôn mặt tuấn tú cương nghị như một vị thần cao cao tại thượng. Người đó đang mặc bộ vest màu đen, bộ vest làm tôn lên dáng người khỏe khoắn, cao ráo của hắn. Có chút ngạc nhiên với vẻ đẹp của hắn nhưng rồi nhanh chóng thu hồi cảm xúc, Bảo Yết trưng ra bộ mặt hơi khó chịu nói:

- Không phải trong nhà hàng vẫn còn bàn sao?

- Tôi không biết mất cô như thế nào nhưng thực sự là tất cả các bàn đều đã kín rồi, còn mỗi bàn của tiểu thư còn chỗ. Nếu không phải vì tôi đang vội thì tôi cũng không muốn làm phiền tiểu thư như vậy.

- Không thể nào! Lúc tôi bước vào đây nhà hàng này còn nhiều chỗ mà!!!

- Không tin thì tiểu thư có thể tự mình nhìn đi!

Nói rồi người đàn ông đó tránh mình ra để Bảo Yết nhìn. Ờ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Rõ ràng lúc vào vắng lắm mà sao giờ lại đông đến nỗi kiến cũng không chui lọt thể này.

-Nếu đã thấy rõ rồi xin tiểu thư đừng làm khó tôi nữa!

Xi! Hắn nói cứ như là cô đang bắt nạt hắn vậy ý! Dù sao người ta đã nói đến thể thì cô cũng không thể bắt bẻ gì nữa

-Vậy mời anh ngồi! Cứ tự nhiên!

Nghe vậy người đàn ông đó liền ngồi xuống kêu phục vụ gọi món. Một lát sau đồ ăn được gọi của cả cô và hắn liền được mang ra. Cái gì? Cô là người gọi món trước nhưng đồ ăn của hai người lại đem ra cùng một lúc là sao? Nhìn lại người phục vụ đó là nữ Thiên Yết thầm nghĩ chẳng lẽ đẹp trai nên đãi ngộ khác?????? (mồ tui: bó tay với chị luôn). Hai người bắt đầu dùng bữa, không ai nói với nhau câu gì, không khí dần trở nên ngột ngạt nên Bảo Yết lên tiếng trước:

-Anh tên gì?

-Mạc Nhật Nữ

-Anh bao nhiêu tuổi?

-25

-Có người yêu chưa?

-Chưa

-Sở thích là gì?

-Không cần nói

-Sở ghét là gì?

-Không cần nói

-Tại sao lại không nói?

-Không muốn nói

-Có ai nói với anh là nói chuyện với anh rất khó chịu chưa?

-Chưa. Cô là người đầu tiên!

-Mặt anh luôn lạnh thế này sao?

-Cô có thấy là cô hỏi quá nhiều ko?

-Có thể, vậy tôi sẽ hỏi nốt câu cuối. Anh có nhận thấy tên anh rất đàn bà ko?

Câu hỏi vừa được nêu ra Nhật Nữ lập tức dừng công việc ăn uống lại, ngược mắt lên nhìn cô gái có hai cái tai mèo đang không ngừng vẫy vẫy, miệng không ngừng tìm tìm cười vô cùng hoạt bát. Bây giờ hắn mới để ý nhìn kĩ cô. Cô gái với mái tóc bạch kim, khuôn mặt tựa thiên sứ nổi bật nhất là đôi mắt màu xanh dương. Quả thật một cô gái rất xinh đẹp!

-Cô thấy có hơi bất lịch sự khi nói ra câu đấy không?

-Không!

-Tôi chịu thua cô rồi!

-Tôi biết!

-Tôi đã ăn xong, cô cứ tiếp tục dùng bữa!

-Đi thông thả! Không tiến!

Nhật Nữ thanh toán xong liền rời đó, bỏ lại Bảo Yết vẫn đang ngồi cười một mình; nụ cười rất đẹp nhưng không hiểu sao lại khiến người ta nổi da gà. Bước ra khỏi nhà hàng Nhật Nữ quay đầu nhìn lên tầng hai chỗ Bảo Yết vẫn đang ngồi. Nhớ lại cuộc đối thoại hơi vô duyên lúc nãy, hắn bỗng nở một nụ cười trong lòng thầm nghĩ “Một cô gái rất đặc biệt. Hi vọng chúng ta có duyên gặp lại”. nói xong Nhật Nữ quay lưng và bước về phía một chiếc xe đang đợi sẵn và rời đi. Không một ai biết được cuộc đời của họ sau này còn dây dưa đến như thế nào! Duyên phận của thực rất kì diệu.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Trở về

Một tháng sau, ở sân bay Hàn Từ cùng Lê Dương tiễn Bảo Yết về nước

-Tiểu Yết, cậu về nước nhớ giữ gìn sức khỏe. Nhớ đó, mấy tháng nữa khi bọn mình tốt nghiệp xong sẽ qua đó học cùng với cậu. Thành thạo nhớ gọi cho mình đó.

-Mình biết rồi! Mình hứa! Đi nha! Tạm biệt!

-Tạm biệt tiểu Yết/Bảo Yết

Nước V

Bảo Yết vừa về tới sân bay đã có xe hơi tới đón cô về biệt thự nhà Nam Cung. Vào tới nhà mẹ đã ôm chăm lấy cô, hỏi han cô đủ thứ, rồi lại khóc lóc kể lể rằng bà nhớ cô đến như nào. Ba cô nhìn cô với ánh mắt rất tự hào và sùng nịch

-Không hổ là con gái Nam Cung Sơn ta, mấy năm nay du học con đã làm cho ta rất tự hào. Bây giờ có ai mà không biết Yết nhi nhà ta là một thiên tài tuyệt đỉnh cơ chứ. Chưa đầy 17 tuổi đã lấy được bằng thạc sĩ, và còn trở thành nhà sáng chế với rất nhiều thành tựu. Con quả là đã là rạng danh Nam Cung gia ta.

-Đúng đấy, mẹ cũng rất mừng. Làm được như vậy chắc mấy năm nay con đã phải khổ cực rất nhiều rồi.

-Không có gì đâu ba mẹ.Mọi việc con làm cũng chỉ mong có thể gánh vác hộ cha mẹ những gánh nặng bây giờ mà thôi! Ba mẹ cứ an tâm mà giao lại việc cho con.

-Con gái ta quả thực đã trưởng thành rồi. Tốt lắm! Ba rất tự hào về con!

-Đúng rồi Yết nhi! Tuần sau sẽ là đến sinh nhật tròn 17 tuổi của con! Mẹ muốn làm lớn hơn bình thường một chút để mừng con về. Con thấy sao?

-Ba mẹ muốn sắp xếp thế nào cũng được ạ! Con không có ý kiến!

-Sinh nhật tròn 17 tuổi của Yết nhi nhất định phải lớn rồi. Ba muốn cho mọi người thấy được con gái ba xinh đẹp và tài giỏi thế nào. Hơn nữa nếu làm lớn thì có rất nhiều người có tiếng trong giới thượng lưu sẽ tới, con có thể học hỏi một chút gì đó từ họ. Đây cũng là một điều rất tốt cho con sau này khi tiếp quản tập đoàn.

-Vậy chúng ta cứ quyết định như vậy nha ông!

-Ừm! Cứ quyết định vậy đi!

Nói là làm, sáng hôm sinh nhật Bảo Yết, cô bị đánh thức bởi rất nhiều tiếng ồn. VSCN rồi bước xuống nhà, tới nơi đập vào mắt chính là cảnh mấy chục người hầu chạy ra chạy vào, ai cũng rất bận, bận đến nỗi họ hận không mọc thêm được tay chân để làm việc cho mau. Trình quản gia của nhà Bảo Yết thì không ngừng chỉ đạo và đốc thúc họ làm việc. Bảo Yết thậm chí mồ hôi hột, khóe miệng gần như cứng lại. Trời ạ! Vì một cái sinh nhật cũng không làm đến mức này chứ. Vừa thấy cô xuống, Nam Cung phu nhân liền vội vàng kéo cô vào phòng ăn

-Con dậy rồi à! Mẹ cũng đang định lên gọi con đây. Mau ăn sáng đi rồi lát nữa mẹ con mình đi mua ít đồ chuẩn bị cho tối nay.

-Vâng!

Trong một văn phòng vô cùng sang trọng, bốn mặt tường đều là kính cường lực cao cấp, tùy tiện đứng ở bất kì chỗ nào trong căn phòng đó đều có thể nhìn bao quát ra cả thành phố. Cả căn phòng đều toát lên một vẻ bề thế tại thượng. và trong căn phòng đó, có một người đàn ông đang hướng về phía mặt trời mọc ngắm nhìn thành phố, đôi mắt xa xăm nhưng luôn phiếm một tia ôn nhu. Phi Mã không không lúc nào không mong chờ tới nay, tìm hấn thốn thức không ngừng đập loạn xạ làm hấn khổ không thôi. Tất cả đều này đều vì một người con gái. Cuối cùng vật nhỏ của hấn cũng đã quay về. 7 năm về trước,sau lần gặp đó ở TTTM không hiểu sao hấn thỉnh thoảng lại nghĩ đến cô. Trước giờ phụ nữ đối với hấn đều mờ nhạt, chắc có lẽ hấn cảm thấy cô thú vị đi. Hấn muốn tìm cô để hiểu rõ về cô hơn thì biết được tin cô sang nước ngoài du học. Cũng không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà hấn lại cho người đi theo cô. Nhờ người đó đưa tin, hấn đều biết cô mỗi ngày làm gì, đi đâu, gặp ai. Mấy năm nay nhìn sự chăm chỉ, thông minh, cùng với chút tình

quái của cô, hấn càng ngày càng cảm thấy tim không còn thuộc về mình nữa. Đến lúc biết tin cô sắp trở về, hấn lại cảm thấy vui mình khôn xiết, khi đó Phi Mã nhận ra hấn thích cô mất rồi. Vậy nên Bảo Yết à! Lần này tôi sẽ giữ em thật chặt bên mình, không để em đi nữa đâu.

Lúc này đây, Bảo Yết đang bị mẹ mình lôi đi hết từ cửa hàng này đến cửa hàng nọ. Đi gần hết TTTM rồi mà mẹ cô vẫn chưa mua xong, nhìn đám người đi sau không ai là không đầy tay Bảo Yết thấy thương cảm cho bọn họ. Lén thở dài, Bảo Yết lên tiếng

-Mẹ à, con thấy mua hơn nhiều rồi đấy!

Nam Cung phu nhân lập tức nhìn cô bằng ánh mắt hơi trách cứ nói

-Con bé này thiệt là! Sao có thể vô tâm thế chứ! Con đi liền một lúc 7 năm trời. đồ lúc 10 tuổi với đồ lúc 17 tuổi còn có thể giống nhau sao? Tất nhiên là phải mua mới hết rồi, chưa kể lúc con còn nhỏ cũng không cần nhiều nhưng bây giờ thì khác. Cần phải mua thêm nhiều mỹ phẩm này, nước hoa này, trang sức này, giày, túi xách này,.....

-Vâng! Con biết rồi! Mẹ là muốn lo cho con! Nhưng con thấy mua vậy là quá nhiều rồi! Với lại mẹ con mình đã đi cả ngày, bây giờ đã là 4 giờ chiều, nếu mà không về sẽ không kịp chuẩn bị cho buổi tiệc tối nay đâu.

-Á!! Đã 4 giờ rồi sao? Chết rồi! Mau về thôi!

Nói rồi Nam Cung phu nhân vội vàng kéo tay con gái ra cổng TTTM lên xe quay về Nam Cung gia. Về đến nhà, Bảo Yết liền bị mẹ cùng một đám chuyên viên trang điểm lôi đi tắm rửa, rồi trang điểm làm tóc. Cứ như thế 3 tiếng liền trôi qua một cách nhanh chóng. Mặt trời đã lặn, bóng tối buông dần và buổi tiệc sắp chuẩn bị bắt đầu.

i mS'E

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bữa tiệc sinh nhật

Đại sảnh Nam Cung gia

Mọi thứ đều được trang hoàng vô cùng lộng lẫy. Những chiếc đèn chùm lớn nhỏ bằng pha lê cao cấp đang tỏa sáng rực rỡ, tất cả lối đi đều được trải thảm nhung đỏ, trên những cột đá cẩm thạch trắng hay trên tường đều treo những dải ruy băng lớn màu vàng hoàng kim. Tại cổng chính, những chiếc xe hơi rất sang trọng đang nối tiếp nhau đi vào. Khách khứa đều là những nam thanh nữ tú, những người tiền bối có tiếng lâu năm trong giới thượng lưu. Họ cùng nhau tụ tập trò chuyện; ai ai cũng khoác lên mình vẻ quý phái.

Đứng trên hành lang tầng 2 nhìn xuống, Bảo Yết thầm thở dài, kiếp trước để thực hiện nhiệm vụ cô đã từng không ít lần trà trộn vào trong những bữa tiệc xa hoa như thế này. Nhưng bây giờ bản thân lại được tham gia trực tiếp lại còn là nhân vật chính nên cô có chút hồi hộp. Tiếp xúc với những người có tiếng tăm như thế này là điều cô chưa làm bao giờ, cô chỉ sợ nói ra điều vô ý nào đó lại ảnh hưởng đến công việc của ba. Mải suy nghĩ thì Bảo Yết nghe thấy tiếng của Nam Cung chủ tịch

-Chúc một buổi tối tốt lành. Cảm ơn mọi người đã dành thời gian đến tham dự buổi tiệc này. Như mọi người đã biết, con gái tôi vừa mới từ nước M du học về. buổi tiệc này vừa để mừng con bé đã trở về đồng thời vừa để mừng sinh nhật 17 tuổi của nó. Vậy nên không để mọi người chờ lâu, tôi xin phép giới thiệu nhân vật chính của buổi tiệc ngày hôm nay, con gái duy nhất của tôi – Nam Cung Bảo Yết.

Nói rồi ông đưa tay hướng về phía cầu thang tầng hai, chỉ chờ ba nói đến đây, Bảo Yết hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi bước xuống. Khách khứa dự tiệc cũng theo hướng đưa tay của Nam Cung chủ tịch mà nhìn sang. Tất cả bọn họ đều sửng sốt. Đó là thiên sứ sao? Mái tóc bạch kim dài mượt được tết thả sau lưng, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ cẩn thận làm nổi bật lên ngũ quan tinh tế, đôi mắt to tròn màu xanh dương sâu thẳm trong suốt như nhìn thấy đáy, sống mũi sao thẳng, đôi môi anh đào nhỏ nhắn làm ai nhìn cũng muốn cắn một cái. Cô mặc một chiếc váy bông hồ vai màu trắng ngà nổi bật trên làn da bạch ngọc của cô. Chiếc váy được trang trí bằng những họa tiết những đóa bách hợp trên thân váy, thắt lưng lại có một chiếc nơ to bản màu tím oải hương. Đặc biệt hai chiếc tai mèo trên đầu mang lại cho cô một vẻ dễ thương khó cưỡng lại! Mọi người đều thầm nghĩ thật quá đáng yêu rồi! Bảo Yết bước xuống đại sảnh trong sự ngỡ ngàng mộ và cũng trong sự ghen tị của mọi người.

Thở dài thêm lần nữa Bảo Yết nghĩ con người là vậy mà, phải có người nọ người kia; nếu không nhầm thì trong số những người dùng con mắt ghen tị nhìn cô chắc hẳn cũng có nữ chủ đi, trong nguyên tắc cô ta cũng đến dự bữa tiệc này với anh họ cô mà.

Khoác tay ba mình rồi Bảo Yết đi chào hỏi mọi người một lượt. Khách khứa ở đây đều biết công chúa Nam Cung gia là một thiên tài xuất chúng nhưng không ngờ cô lại còn đẹp như vậy. Nam Cung chủ tịch cùng Nam Cung phu nhân quả thật có phúc khi sinh được một cô con gái vừa xinh đẹp lại giỏi giang như vậy. Cứ nhìn khuôn mặt vui sướng hạnh phúc của bọn học cũng đủ biết Nam Cung gia tự hào về cô như thế nào, thật khiến người ta phải đổ mắt ngưỡng mộ mà.

Chào hỏi xong, Bảo Yết đứng một bên đưa mắt khắp nơi tìm thử nữ chủ. Cô rất tò mò bởi trong nguyên tắc có miêu tả Nhất Song Thư có một ngũ quan

thanh tú nhưng rất hài hòa, cả người cô đều toát lên một khí chất tao nhã, thanh cao không vướng bụi trần; cả người cô như có một luồng ánh sáng có thể chiếu rọi mọi góc khuất tăm tối nhất của con người, sưởi ấm họ. Không biết nữ chủ như thế thật hay trong mắt các nam chủ người yêu hóa Tây Thi nữa nên Bảo Yết rất muốn được chứng thực. Còn cái vụ tránh xa nữ chủ ra đã bị cô quăng sau đầu rồi. Bảo Yết cô biết trước nguyên tác còn sợ gì nữa sao? Thế rồi cứ đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân mà cô không biết có một người đàn ông đang bước về phía mình

-Xin chào Nam Cung tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau!

-Anh là??

-Nhà hàng nước M, hơn một tháng trước

-A! Anh là tên đàn bà hôm đó!!!!

Nhật Nữ nghe xong mặt lập tức đen lại. Dứt lời Bảo Yết cũng thật muốn tự vả vào mặt mình một cái. Sao cô có thể nói ra một điều vô duyên như vậy cơ chứ! Hắn ta có thể tham dự buổi tiệc này chứng tỏ cũng là người có tiếng, chộc giận hân nhờ may làm ảnh hưởng đến công việc của ba thì sao? Cô đúng là thất trách mà, phải hỏi lỗi với hắn mới được

-À.....cái...cái này thành thật xin lỗi anh! Tôi.....tôi...không có ý đó, chỉ là vô tình phát ngôn ra thôi! Mong anh bỏ qua cho!

Trời à!!!!!! Sao cô lại ăn nói lấp bắp thế chứ. Trước giờ cô có như vậy đâu! Đây là cảm giác tội lỗi sao??????
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!! Cô sao vậy nè?? *khóc ròng trong lòng*.

Nhìn biểu hiện rối rắm của cô Nhật Nữ thấy thật quá đáng yêu mà. Mặt đỏ, mắt đầy hơi nước nhìn cô người ta chỉ muốn trêu chọc thêm mà thôi. Hắn lúc đầu có hơi tức giận vì những ấn tượng mà cô nhớ về hắn chỉ gói gọn trong hai từ “đàn bà”. Nhật Nữ hắn có chỗ nào đàn bà cơ chứ, nếu cô không tin thì hắn sẵn sàng cho cô kiểm chứng mà (mồ tui: *chảy nước dãi* cho em kiểm với, NN: BIÊN!!!, mồ tui*tự ki ở góc về vòng tròn*). Chỉ có mỗi tên mà cô phàn hân như vậy là không được. Tuy nhiên nhìn vẻ mặt đáng yêu đó của cô thì hắn không thể nào nổi cơn giận được, không hiểu sao ở bên cô hắn chỉ cảm thấy vui vẻ cùng.....bất lực haizzzzz.....Hắn có thể không giận nhưng không thể không trừng trị vật nhỏ này được một chút được.

-Thật không ngờ tôi ở trong ấn tượng của Nam Cung tiểu thư lại như vậy!!!

-Không! Tôi không có ý đó mà! Tôi.....tôi...chỉ là.....chỉ là....vô tình thôi mà! Anh đừng để ý!

-Tôi sao có thể không để sau khi bị gọi như vậy!!

-A A A! Anh bỏ qua đi tôi không có ý đấy thật mà!

.....

Vậy là hai người cứ lờ qua tiếng lại với nhau như vậy. Tuy là tranh cãi nhưng không hiểu sao không khí lúc này lại vô cùng hòa hợp. Nhưng có một người lại có tình không thích cái không khí này. Phi Mã nhìn hai người Bảo Yết và Nhật Nữ cùng nhau thân mật nói chuyện thì càng lúc càng khó chịu. Mặc Nhật Nữ, tổng giám đốc của Mạc thị, một trong những đối thủ đáng gờm của Âu thị. Bảo bối quen biết hắn từ bao giờ sao hắn lại không thấy được báo cáo lại. Tên đó có gì hay hơn hắn mà bảo bối lại đỏ mặt nhìn hắn chứ. Không được! Bảo bối là của hắn, của riêng Phi Mã hắn. Hắn tuyệt đối không để cho hai người có cơ hội gần gũi nhau. Che dấu khuôn mặt đen như đất nổi bằng một nụ cười tỏa nắng, Phi Mã sức mùi dấm chua tiến lại gần chỗ Bảo Yết đang đứng.

Quay lại với Bảo Yết, mặt cô đang đỏ rực lên nhưng phải vì ngượng giống Phi Mã nghĩ mà là vì tức điên lên. Cái tên Nhật Nữ này thật nhỏ mọn, cô đã xin lỗi hắn rồi mà vẫn cứ làm khó cô từ nãy đến giờ. Nếu không phải vì cô là người có lỗi trước thì đã lao vào xử hắn từ lâu rồi. Đang rất bức tức không hiểu sao lại còn có người không biết điều cắt ngang làm phiền cô.

-Xin chào. Rất hân hạnh được gặp cô Nam Cung tiểu thư.

Thục nữ, thục nữ, thục nữ a!! Bảo Yết đang rất cố gắng kiềm chế bản thân muốn giết người. Một người làm phiền cô còn chưa đủ hay sao lại mọc thêm một tên nữa chứ. Cố gắng nở một nụ cười tiêu chuẩn, Bảo Yết khách sáo đáp lại:

-Tôi cũng rất hân hạnh được biết anh! Xin hỏi quý danh của anh là....?

Khóe miệng Phi Mã khẽ co rút. Chết tiệt! Cô thế là lại không nhớ anh. Nhưng thôi đã qua 7 năm mà bọn họ chỉ vô tình gặp nhau một lần, cô quên cũng là chuyện đương nhiên. Phi Mã tự an ủi mình như vậy. Thật ra đúng là Bảo Yết có quên thật nhưng khi nhìn Phi Mã cô thấy rất quen như đã gặp ở đâu rồi chỉ là không nhớ ra mà thôi. Nhật Nữ cũng khẽ nhăn mày, hắn và Bảo Yết đang nói chuyện vui về tên này sao lại chen ngang đúng lúc chứ (BY: tôi thấy vui lúc nào há? con mắt nào của anh thấy tôi vui!!, NN: Anh vui là đủ rồi!!, BY: =_=)

-À! Thất lễ rồi! tôi xin tự giới thiệu, tôi tên là Âu Dương Phi Mã!!

“UYỄNH!!!!” Lúc này đầu Bảo Yết như có một tiếng nổ lớn. Đuôi và tai mèo đều dựng đứng hết cả lên, khuôn mặt thì cười trông thật gượng gạo. Phi Mã, Âu Dương Phi Mã, tên này không phải là một trong những nam nhân của nữ chính sao? Đúng rồi, theo nguyên tác thì hắn sẽ gặp Nhất Song Thư ngày hôm nay mà. Hắn là người góp một phần không nhỏ cho cái chết đau đớn và nhục nhã của nguyên chủ mà; cái ý tưởng bỏ thuốc cô ném vào khu ổ chuột do hắn nghĩ ra chứ còn ai. Chính vì điều đó mà theo bản năng cô lùi lại phía sau mấy bước cách xa hắn. Đùa gì chứ! Cô tò mò với nữ chính chứ không tò mò đám nam nhân biến thái của cô ta, cô còn rất yêu đời, chưa muốn chết sớm lần nữa.

-Vâng, ba/chú đi thông thả

Sau khi ba cô đi rồi, Bảo Yết nhìn sang cô gái đi cùng anh họ Hải Bình hỏi

-À anh Hải Bình, cô gái này là ai vậy? Bạn gái anh à?

-KHÔNG! Không phải đâu, cô ấy là bạn học cùng trường đại học với anh. Gia đình cô ấy vừa vào giới thượng lưu không lâu nên mấy buổi tiệc lớn này cô ấy không quen mới nhờ anh dẫn đi. Hải Bình vội vàng giải thích

-Hóa ra là vậy! Chào chị, em tên là Nam Cung Bảo Yết. Rất vui khi được biết chị!

-Chị cũng rất vui khi được biết em. Chị tên Nhật Song Thu

Oa!!!!!!!!!! Thì ra đây chính là mỗ nữ chủ thần thánh, thấy cô ta đi cùng Hải Bình nên cô cũng đoán được phần nào rồi nhưng vẫn không dám chắc, không ngờ đúng thật. Quả đúng như miêu tả, Song Thu rất đẹp! Mái tóc đen mượt buông xõa, khuôn mặt hài hòa tinh tế, đôi mắt thì lúc nào cũng long lanh khiến người ta có cảm giác như sắp khóc. Nói chung xét tổng thể thì cô ta đúng thật đẹp giống trong nguyên tác. Với vẻ đẹp này ai cũng dễ có cảm giác muốn che chở bảo vệ, một Bạch liên hoa đúng chuẩn, một mỹ nhân hiếm có. Chẳng qua nếu không vì màu tóc bạch kim cùng màu mắt xanh dương đặc biệt thì có lẽ Bảo Yết cô với cô ta đúng thật là kẻ tám lạng người nửa cân. Còn bây giờ thì Bảo Yết dù không muốn tự ki nhưng cũng phải nói rằng bản thân đang nhìn hơn một chút. Đang nói chuyện dở thì Hải Bình lên tiếng

-Tiểu Yết, em quen Mạc tổng với Âu tổng sao?

Chết! Bỏ quên hai người này từ nãy đến giờ. Thật có lỗi quá đi! (mỗ tui: chứ ko phải chị có tình bơ hai anh à? BY:*cầm dao* đừng để ý nhiều chuyện như thế nghe chưa?, “dạ em nghe”) nhưng chưa kịp lên tiếng thì Nhật Nữ đã nói trước

-Tôi có cơ hội được gặp tiểu thư cách đây một tháng ở nước M. nghe được cuộc nói chuyện lúc này thì nếu tôi ko nhầm thì anh là Trịnh tổng mới nhậm chức, con trai của Trịnh Hải Lâm đúng ko? Rất hân hạnh được gặp anh

-Còn tôi thì nghe danh của tiểu thư đã lâu hôm nay mới gặp lần đầu. Rất hân hạnh được gặp

-Hóa ra là vậy! Rất hân hạnh được biết hai anh....

Bla...bla....

Thật là nhàm chán. Đúng là giới thượng lưu có khác, nói chuyện lúc nào cũng thật khách sáo giả tạo. Bảo Yết buồn bực nhìn ba người đàn ông nói chuyện trên trời dưới đất, chủ yếu là về công việc, đang tính chuẩn thì nghe nữ chính Song Thu lên tiếng

-Bảo Yết, em đã có bạn nhảy chưa? Chị thì lần đầu đến đây nên cũng chẳng quen ai cả.

Bảo Yết thầm nở một nụ cười trào phúng. Chẳng quen ai? Chẳng phải cô ta đi cùng anh họ cô sao? Còn làm bộ, muốn cô làm bàn đạp để tạo quan hệ với giới thượng lưu giống trong nguyên tác sao? Rất tiếc chị đây không rảnh!

-Vậy sao? Em vừa mới du học về nên cũng chẳng quen biết ai!

Song Thu nghe vậy liền thất vọng. Vốn cô muốn qua buổi tiệc này tạo mối quan hệ với mấy người có tiếng trong giới thượng lưu, nhà cô ta bước vào chưa lâu chỉ là dạng nhà giàu mới nổi nên cần người chống lưng. Đi theo Hải Bình với hi vọng sẽ được giới thiệu với nhiều người nhưng anh ta chỉ có nói chuyện với cô chủ mình nên cô cũng chẳng gặp được ai. Thấy cô nhóc tiểu thư nhà Nam Cung này nổi tiếng có lẽ sẽ giúp được nào biết cũng vô dụng như ông anh. Nghĩ đến đây Song Thu thầm khinh bỉ những cô tiểu thư cảnh vàng lá ngọc như Bảo Yết.

-Nếu Bảo Yết chưa có bạn nhảy thì có thể nhảy với anh một bài ko?_ Phi Mã nhanh chóng đề nghị

Lúc này khi cô gái tên Song Thu lên tiếng, anh đã chú ý tới chỗ cô rồi. Thấy Bảo Yết chưa có bạn nhảy liền đề nghị. Có cơ hội gần gũi bảo bối mà không chớp lấy chẳng phải hần là đồ ngu sao

WHAT? Bảo Yết? Hần và cô thân như vậy khi nào? Mới lúc này hần còn gọi cô là Nam Cung tiểu thư sao? Quý dị!!! Còn nữa! Mời cô nhảy? Không phải là muốn nữ chủ giết cô sớm hơn sao? Từ lúc Hải Bình và Song Thu lại chỗ cô, cô đã để ý mắt nữ chủ luôn như cô như không nhìn Nhật Nữ và Phi Mã rồi. Cô không muốn chết sớm.

-À! Âu tổng à!

-Gọi tôi Phi Mã

Gọi Âu tổng rất xa lạ. hần không thích khoảng cách hai người xa như thế

-Hà? Âu à không Phi Mã tôi rất cảm kích lời của anh nhưng tuy tôi chưa có bạn nhảy nhưng tôi muốn nhảy với anh họ mình. Dù sao chúng tôi cũng lâu rồi chưa gặp nhau. Thật xin lỗi!!!

Nói rồi Bảo Yết lập tức cầm tay Hải Bình chạy ra giữa đại sảnh nơi mọi người đang tập trung khiêu vũ. Hải Bình thì chưa kịp phản ứng đã bị cô kéo đi nên có chút luống cuống; cầm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại hần bỗng nhiên hơi đỏ mặt. Bảo Yết và hần chơi cùng với nhau từ năm hần 10 tuổi tiểu Yết mới 3 tuổi, lúc đó con bé rất rụt rè, nhát gan luôn trốn sau lưng hần. Nhưng sau một năm ngắn ngủi thì hần phải ra nước ngoài du học, từ đó hai người không

có liên lạc. Bây giờ gặp lại tiểu Yết, thấy cô khác hơn trước rất nhiều, năng động hơn, bạo dạn hơn và đáng yêu hơn. Hắn thật thích cô như bây giờ và hẳn nghĩ có một cô em họ như vậy có lẽ cũng là một may mắn của hắn. Nếu đã vậy thì hắn sẽ bảo vệ cùng trân trọng điều may mắn này.

Song Thư thấy Bảo Yết đã rời đi, chỉ còn mỗi cô với hai nam nhân có vẻ đẹp trai và có quyền thế liền thầm nhủ đây là cơ hội tốt để làm quen liền đỏ mặt dè dặt đề nghị

-Vậy Âu tổng liệu em có thể nhảy với anh được hay không?

Phi Mã bị Bảo Yết từ chối thì mặt đen như cái đất nồi. Quay sang nhìn cô gái vừa mời mình, tuy vẻ mặt điềm đạm đáng yêu, khuôn mặt đỏ bừng vì ngượng làm ai nhìn cũng thấy thương tiếc nhưng không hiểu sao nhìn càng mặt cô gái này hắn thấy thật giả tạo. Phi Mã hắn ghét nhất là những phụ nữ như vậy, họ luôn tiếp cận vì mục đích cá nhân nào đó, ví dụ như tiền hay quyền chẳng hạn. Vì vậy hắn chọn cách làm ngơ cô. Song Thư thấy mình bị bỏ thì dùng vẻ mặt ủy khuất như sắp khóc nhìn Phi Mã, đáng tiếc nó vô dụng, hắn vẫn không thêm để ý tới cô. Chuyển mục tiêu sang Nhật Nữ nhưng lần này cô chưa kịp lên tiếng đã bị cắt ngang

-Xin lỗi Nhất tiểu thư nhưng tôi không nhảy.

Rồi hắn cũng mặc kệ cô luôn. Song Thư thấy mình bị bỏ qua như vậy thì vô cùng tức tối. Đáng ghét! Hai người nghĩ mình là ai? Chỉ hơn người ta về vẻ ngoài lẫn tiền bạc thì tự cho mình là nhất sao? Cho mấy người biết, tôi mới là nhất, tôi sinh ra là để người ta sùng, là để người ta ngưỡng mộ, là để người ta ghen tị. Từ trong tên cũng có thể thấy rõ điều đó. Chờ đó đi, sẽ có ngày tôi khiến các người quỳ dưới chân cầu xin tình yêu từ tôi. Người ta nhìn bề ngoài thấy Song Thư đang cúi đầu ủy khuất nào biết được thật ra cô ta đang chìm đắm trong tham vọng của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Buổi dự tuyển (1)

Trường đại học BluSky

Một ngôi trường đào tạo tổng hợp nổi tiếng nhất nước V, trình độ dạy học cùng trang thiết bị chỉ thua Zodiac. Rất nhiều người mong muốn được vào đây học bởi từng tốt nghiệp ở đây đều là những người thành đạt có tiếng tăm cả. Đứng trước cổng trường mà Bảo Yết thầm thở dài, trường học thôi mà có căn lớn như vậy không? Cô lẽ ra không cần phải đến trường nhưng cách đây vài hôm vào ngày sinh nhật cô

Flashback

-Bảo Yết, giới thiệu với con đây là bạn học cũ với ba ngày xưa – Mộc Bình, bác ấy bây giờ là tổng giám đốc của Mộc thị đó.

Bảo Yết nhìn sang đó là một người đàn ông trung niên lịch lãm. Tuy tóc đã hơi điểm bạc và có dấu vết của năm tháng nhưng ở người ông ấy vẫn có sức hút của những người đàn ông thành đạt.

-Cháu chào bác ạ!

-Ồ! Vậy đây chính là miêu nữ thiên tài nổi tiếng thế giới của Nam Cung gia đây sao? Cháu càng lớn càng đẹp giống mẹ đó!!!

-Cháu cảm ơn bác đã khen!

-Khách sáo rồi! Con gái của bạn thân cũng coi như con gái ta đi!

-Vâng ạ!

-Bình này! Ông nói muốn gặp con bé nhà tôi có chuyện là chuyện gì vậy?

-À! Phải rồi! Bảo Yết này cháu cũng biết Mộc gia còn sở hữu một trường đại học là BluSky do cha làm hiệu trưởng đúng ko?

-Vâng! Cháu có nghe ba từng nói qua!

Bảo Yết còn nhớ ba cô kể chuyện đó là khi cô chuẩn bị sang M du học, muốn hỏi cô nếu không thực sự muốn đi thì có thể học ở đó. Lúc đó cô rất muốn sang đó để hoàn thành dự định của mình nên từ chối rồi cũng quên luôn. Sau đó Hàn Từ cùng Lê Dương nói muốn qua đây học với cô nên mới nhớ lại chuyện này. Đang định tìm ba cô để nhờ Mộc gia chủ giúp đỡ một chút khi họ sang đây học không ngờ chưa kịp ngỏ lời thì con trai ông ấy đã tìm cô.

-Chuyện là như vậy! BluSky đang thiếu hụt trợ giảng có trình độ cao, chúng ta đã mở một cuộc tuyển chọn, số lượng và chất lượng đợt tuyển chọn này khiến chúng tôi rất hài lòng. Ai cũng có trợ giảng như ý.

-Vậy có vấn đề gì đâu? Mọi thứ đều ổn mà!-Nam Cung chủ tịch khó hiểu lên tiếng

-Không phải vậy. Nó sẽ ổn nếu chỉ đối với những giảng viên khác. BluSky đang có một giáo sư trẻ rất tài năng đang làm giảng viên tại trường, tính tình anh ta khá ôn hòa nhưng cực kì kĩ tính trong mọi việc. Chúng tôi đã mời 3 đợt trợ giảng mà không ai khiến anh ta hài lòng cả. Chính vì vậy bác muốn nhờ cháu đến đó dự tuyển trợ giảng cho anh ta.

Nói rồi quay sang Nam Cung chủ tịch

-Con gái ông cũng mới chỉ 17 tuổi cũng không cần đảm nhiệm tập đoàn luôn đúng không? Xin ông để con bé giúp tôi đi! Con gái ông là một thiên tài nên tôi chắc cũng chỉ có nó mới giúp được tôi.

-Ông đã nói vậy thì.....Bảo Yết, coi như con vì ba một lần giúp bác ấy được không?

-Dạ... cái này.....

End flashback

Và cô đang ở đây, trước cổng trường BluSky, Bảo Yết đã nhận lời giúp bác ấy. Ba đã lên tiếng thì cô cũng không nỡ từ chối. Bác ấy cũng đã hứa nếu cô giúp thì chuyện Hàn Tử, Lê Dương đến đây học sẽ được hiệu trưởng tức là Mộc lão gia chủ đích thân sắp xếp. Chỉ điều khiến cô buồn bực đó chính là tên giáo sư cần tuyển trợ giảng đó tên là Dương Lam Bình. Mà khiến cô khó chịu chỉ có thể vì hắn là nam nhân trong hậu cung của nữ chủ Song Thư.

Mẹ kiếp! Hắn là một tên biến thái có một không hai, bề ngoài ôn nhu nhưng bên trong chính là một con cáo già. Hình như trong nguyên tác có nói nữ chính cũng là đi dự tuyển trợ giảng cho hắn được Lam Bình chú ý rồi nhận. Trải qua hơn 2 tháng, hai người cũng từng xxoo thì bỗng nhiên Song Thư bỏ việc. Lam Bình lập tức tìm cô điên cuồng rồi nhốt lại, ngày đêm dờ dờ biến thái xxoo cô ta. Còn đối với nữ phụ cô thì sao tất nhiên cũng nhốt đó nhưng là để thử nghiệm mấy cái thứ thuốc của hắn chế ra, khiến cô sống không được mà chết cũng không xong.

Nghĩ lại thì chắc tên giáo sư Lam Bình đó sẽ chọn nữ chủ nên cũng không cần lo bị chọn vào làm trợ giảng. Cô rất lười được chứ! Mà tránh xa nữ chủ ra thì Bảo Yết cô cũng sẽ không sợ bị tên biến thái đó hời tởi. Tự an ủi mình như vậy xong tinh thần Bảo Yết cũng tốt hơn nhiều. Cô vui vẻ bước vào cổng trường mà không hề biết có một con cáo nào đó đang theo dõi mình.

-Đẹp quá! Ai vậy?

-Hình như học sinh mới.

-Khoan đã, tóc bạch kim, hai chiếc tai cùng đuôi mèo. Đúng rồi, đây hình như là miêu nữ thiên tài nổi tiếng của nhà Nam Cung.

-OA!!!! Vừa đẹp lại vừa giỏi nữa! Bỏ thiếu gia muốn cô ấy làm bạn gái!

-Mơ đi! Ngươi xứng chắc!

-Xì! Đẹp một tí thì hơn người chắc!

-Trông kiêu chưa kia!!!!!!

Xì xàm.....xì xàm....

Làm ơn. Nguyên chủ, sao thân thể của cô đẹp như vậy làm gì? Tôi đi đâu cũng bị chú ý nè. (mổ tu: cái này cũng không phải một phần do chị tự làm mình nổi tiếng sao?)

Thầm thở dài nhưng Bảo Yết vẫn lựa chọn bỏ ngoài tai mấy lời đó. Con người mà. Ai cũng có lòng ngưỡng mộ lẫn ghen tị với những người hơn mình mà, cô để ý làm gì.

Đi qua các dãy hành lang dài đằng đẵng, cuối cùng Bảo Yết cũng tìm được phòng hiệu trưởng. Bước vào cô thấy thêm cả cô cùng nữ chủ đang tổng cộng có 5 người tất cả. Ba nữ hai nam.

-Bảo Yết, em cũng tới đây dự tuyển trợ giảng sao?_Song Thư ngạc nhiên lên tiếng

-Dạ vâng!

-Em trẻ như vậy mà cũng được tham gia sao? À chắc là nhờ ba em giúp đúng không? Nhưng mà em không nên làm vậy chứ, mọi người đều rất vất vả mới vào được đây mà!

Vừa dứt lời thì đã có mấy ánh mắt không được thiện cảm lăm lăm hướng về Bảo Yết. Gì chứ! Cô đã làm gì đâu mà nữ chủ lại chơi cô thế này. Nói như vậy chẳng khác nói cô là một tiểu thư nhà giàu dựa vào quyền thế để ức hiếp người sao? Không uổng công là Nhất Song Thư, cô cũng thông minh đó nhưng đáng tiếc cô gặp phải Bảo Yết này. Muốn tính kế cô sao? Về nhà luyện thêm đi.

-Không đâu! Em đi dự tuyển cũng chỉ là vì giám đốc Mộc nhờ em mà thôi. Ông ấy nghĩ em nổi tiếng là một thiên tài nên có lẽ sẽ giúp được. Dù sao cũng là bạn của ba em nên em cũng không nỡ từ chối nhưng mà chị yên tâm, em còn trẻ lại chưa có kinh nghiệm nên chắc sẽ không được chọn đâu. Em sẽ không giành vị trí này của chị đâu mà chị đừng hiểu nhầm.

Nghe đến đây mọi người lại chuyển ánh mắt đó về phía Song Thu. Hóa ra là như vậy, cô gái kia thấy vị tiểu thư này là một thiên tài lại có quyền thế nên sợ bị giành mất vị trí trợ giảng liền lên tiếng giả vờ trách cứ khiến cô bị mọi người hiểu lầm và phải bỏ cuộc. Thật đúng là không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài, nhìn cô gái đó xinh đẹp dịu dàng vậy mà lại.....

Nghe mọi người xì xào bàn tán về mình, Song Thu cắn răng thầm hận. Chết tiệt! Cô không ngờ con nhỏ này cũng đến đây. Vốn định làm xấu mặt cô ta một phen để trả nỗi nhục lần trước vì nó mà cô phải chịu nếu tốt hơn là khiến cô ta mất quyền dự tuyển. Nào ngờ không biết là do may mắn hay cố ý mà Song Thu cô bị nó cắn ngược một cái. Đúng là không trộm được gà còn mất nắm gạo. Nhưng không sao cô tin với khả năng của mình thì cô chắc chắn được chọn. Thiên tài thì sao chứ, chỉ là một con nhóc mới lớn thì ai dám tin tưởng giao cho trách nhiệm này. Người khác thì sao có thể so bằng cô được, cô chính là tốt nghiệp thủ khoa của chính trường đại học BluSky này. Vậy nên cô tin mình vẫn sẽ thắng. Mà không cô nhất định phải thắng.

Cô biết Dương Lam Bình không chỉ là giảng viên đại học dạy môn Y Dược bình thường mà còn là dược sư trẻ tuổi tài năng nhất thế giới. Rất nhiều căn bệnh nguy hiểm mà thế giới bó tay đã được hắn tìm ra vắc xin phòng ngừa cũng như chữa trị. Chính trị gia các nước còn phải nịnh bợ hắn rất nhiều mới lấy được công thức chế thuốc. Làm trợ giảng của Lam Bình cô sẽ có cơ hội tiếp cận hắn nhiều hơn và nếu thành công thì địa vị của cô trong giới thượng lưu sẽ nâng lên không ít. Vì thế cô nhất định phải giành được cơ hội này. Nhất định!

Qoj0

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Buổi dự tuyển (2)

Mọi người đang mãi nghĩ ngợi riêng thì ngoài cửa có tiếng nói chuyện

-Thiệt là, Dương lão sư dù sao đây cũng là tuyển trợ giảng cho cậu. sao cậu có thể đi lung tung mà quên giờ giấc như thế. Mọi người đều đang chờ đó!

-Rồi! rồi!Tôi có việc bận thôi mà. Mộc hiệu trưởng đừng nóng.

-Cả trường chỉ có mỗi cậu là chưa có trợ giảng đây. Xin hãy chú tâm vào.

-Tôi hứa với ngài lần này sẽ chọn được mà!

-Tốt nhất nên như vậy.

Mở cửa phòng là hai người đàn ông già một trẻ. Người già thì trông tầm hơn 70 tuổi, mái tóc hoa râm chải chuốt cẩn thận rất đẹp lão. Người còn lại thì phải nói là một mỹ nam, đôi mắt luôn hàm chứa sự ôn nhu, môi mỏng hơi đỏ, thân hình cân đối. Dựa vào cuộc đối thoại vừa nãy Bảo Yết đoán đây hẳn là nam chủ Dương Lam Bình đi. Quả thật là một soái ca với vẻ đẹp thư sinh, từ lúc hắn bước vào thì toàn bộ giống cái ở trong phòng tất nhiên trừ cô ra đều thần thờ. Mọi người có thể không biết nhưng cô biết rất rõ, tên này chính là một tên lưu manh giả danh trí thức. Tốt nhất là tránh xa hắn ra, cứ để hắn rước nữ chủ của hắn về đi còn cô tạm thời làm người vô hình tránh nạn vậy.

Nhưng Bảo Yết không biết từ lúc bước vào phòng, Lam Bình luôn chú ý tới cô.

Hắn hôm nay đến trường để chọn trợ giảng như đã hẹn nhưng vừa mới đến cổng trường hắn đã nhìn thấy cô. Một thiếu nữ không nói đúng hơn là một miêu nữ với mái tóc bạch kim, khuôn mặt đẹp tựa thiên thần, đặc biệt là đôi mắt màu xanh dương sâu thẳm. Cô đang ngẩn người nhìn về phía trước. Không biết cô nghĩ mà biểu cảm khiến hắn thấy biến hóa khôn lường. Lúc thì thờ dài ngao ngán, lúc thì hơi sợ sệt sau đó lại lập tức vui vẻ. Hắn đang thầm nghĩ cô thật thú vị định đến làm quen thì đã thấy bóng dáng cô khuất dần nơi cổng trường. Lam Bình cố tình đi lòng vòng quanh trường mong lại nhìn thấy nhân ảnh tuyệt đẹp đó. Đáng tiếc muộn cả giờ hẹn mà vẫn không gặp. Bỗng hắn nhớ ra người ta đồn ầm về miêu nữ thiên tài Nam Cung gia, hình như hiệu trưởng có nói con trai ông ấy có mời cô đến dự tuyển trợ giảng cho hắn thì phải? Nghĩ đến đây hắn liền lập tức quay trở về phòng hiệu trưởng, đang đi thì gặp ông ấy đang tìm mình nên theo về luôn.

Không hiểu sao mà cứ nghĩ cô đang ở đó mà Lam Bình bỗng thấy quãng đường đến phòng hiệu trưởng hôm nay thật dài. Hắn cố bước chân nhanh hơn nữa để có thể gặp cô.

Mở cửa phòng ra hắn nhìn thấy cô đầu tiên. Trong lòng có một sự háo hức mà hắn không để ý đến. Nhìn thấy cô đang cố nép mình vào góc che dấu bản thân hắn lại thấy buồn cười. Cô có biết cô vốn dĩ đã rất nổi bật dù cố che dấu thì cũng càng khiến người ta để chú ý hơn thôi.

Rồi hiệu trưởng lên tiếng đầu tiên đưa cho Lam Bình một xấp tài liệu rồi nói

-Đây là những tư liệu về những người dự tuyển hôm nay. Cậu cũng có thể hỏi thêm những gì cần với họ. Tôi sẽ chỉ ngồi bên chờ cậu chọn xong thôi.

Rồi Mộc hiệu trưởng cũng lập tức rời khỏi văn phòng để lại Bảo Yết ngơ người chưa kịp từ chối. Cô thầm mắng tên giáo sư cùng hiệu trưởng. Thế nào lại vứt củ khoai nóng này cho cô. Không thấy nữ chủ đang nhìn cô bằng ánh mắt hình viên đạn sao? Sao cô xui như vậy cơ chứ!!!

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

mij

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cứu người

Một tháng sau, trên con phố nhộn nhịp

-Xú nam nhân, đồ đáng ghét, đồ vô sỉ, đồ.....* Đã lược hơn 1000 từ chữ bới*.

-Người đó là ai mà cậu chữ ghê vậy tiểu Yết.

-Đó là một tên khốn mà mình đang làm trợ giảng. Hơn một tháng này hắn không ngừng dày vò mình. Thiệt là điên quá đi mà!!!!

Cái tên Lam Bình đó không biết cô đắc tội hắn khi nào mà từ lúc làm trợ giảng cho hắn, hắn không ngừng làm khó cô. Trên lớp không ngừng sai vặt cô, giờ nghỉ thì liên tục kêu cô mua com trưa với lấy nước, thậm chí nửa đêm đang ngủ hắn cũng gọi điện kêu cô chuẩn bị giúp hắn tài liệu. Nếu không phải vì muốn tránh xa rắc rối thì cô đã làm thịt hắn từ lâu rồi (LB: “mèo con sao nỡ làm vậy với anh?”), BY: “BIẾN!!!”, LB: “dễ thương quá!!!”, mỗ tui: “tên này bị bệnh)

Bảo Yết vừa đi vừa lải nhải một mình khiến ai đi cũng nhìn cô. Thiệt là tiệt quá đi! Đẹp nhưng lại điên! Thật ra cô đâu có nói chuyện một mình, Bảo Yết đang nhờ hệ thống kết nối của Silver Knight chat wedcam với Hàn Từ.

Hàn Từ đang nghe bạn mình lải nhải mà rất ngạc nhiên. Tiểu Yết trước giờ đều không biểu hiện mấy cảm xúc của mình, nay lại vì một tên con trai mà nổi xung như vậy. Nghĩ đến cái gì cô liền hỏi

-Tiểu Yết này, không phải cậu đề ý hắn đấy chứ?

-ĐIÊN À!!

Đề ý hắn sao? Nằm mơ đi!!! Cô tránh hắn còn không kịp, đề ý hắn không phải sau này nữ chủ Song Thư làm thịt cô sao? Mà nhắc mới nhớ không hiểu sao bằng cách nào mà sau khi bị cô cướp mất công việc thì nữ chủ lại xin vào làm giáo viên tư vấn của trường. Đây là nơi cả giáo viên lẫn học viên giải tỏa những nỗi bức xúc khó khăn của mình. Kể ra Song Thư cũng chịu khó thiệt chứ cô mà vào làm thì bỏ từ sớm quá, ai thích ngồi nghe người khác lải nhải chứ.

-Thiệt là muốn làm làm hỏng lỗ tai mình luôn sao? Nếu không phải thì thôi sao cậu phải cáu. Mình cũng chỉ đoán thôi mà!

-Ai bảo cậu đoán vớ vẩn. Mình kể chuyện này ra để cậu giúp mình giải tỏa chứ không phải để cậu suy diễn lung tung.

-Biết rồi! Biết rồi! Tớ không dám nữa! Tiểu Yết dữ quá à!!!

-Hôm nay tớ không dạy cậu một bài học thì tên của tớ sẽ đọc ngược lại!....

Bla....bla.....

Thế là Hàn Từ tội nghiệp vì một phút lỡ làng mà phải nghe Bảo Yết giảng đạo. Số cô thiệt xui xẻo mà!!!!

Bảo Yết đang nói hăng say thì bị tiếng đánh nhau trong một con ngõ nhỏ cô đi ngang qua làm phiền. Trên trán nổi gân xanh, Bảo Yết trầm nghĩ, đúng lúc cô bức mình mà có người lại làm phiền. Nếu đã vậy thì cô sẽ không khách khí dùng bọn chúng để giải tỏa vậy.

-Hàn Từ, tạm tha cho cậu. Tớ có việc cần giải quyết.

-Ồ...ừm! Vậy nói chuyện sau!

Tắt máy Hàn Từ liền thở ra. Không biết tên nào xui xẻo lại làm thế thân cho cô đây nhưng nói gì thì nói cô cũng phải cảm tạ hắn lần này. Bảo Yết nổi giận thật đáng sợ.

Bên này sau khi thấy Hàn Từ tắt máy, Bảo Yết liền bước vào ngõ nhỏ đó lớn tiếng quát.

-Là mấy tên chán sống nào làm phiền bọn cô nương?

Trong ngõ, mấy tên mặc áo hạ hành đen đang vây quanh một người đàn ông trên mình đầy vết thương nằm trên mặt đất. Chúng quay sang nhìn Bảo Yết nói.

-Người là ai mà dám xen vào chuyện của chúng ta.

Nhìn chúng Bảo Yết thầm nghĩ. Sát thủ sao? Người đàn ông kia đã gây thù với ai để bị sát thủ đuổi giết thế này? Xem ra cô muốn hay không thì cũng phải can thiệp nếu không chính cô cũng bị giết để bịt miệng.

-Ta là ai thì liên quan gì đến cái người. Làm phiền ta chỉ có một từ là CHẾT

-Chỉ là một con nhóc mới trưởng thành mà cũng đòi lớn lối ở đây!

-Hừ! Một lũ chán sống!!

-Chúng mày lên hết cho tao!!

Nhún chân một cái, Bảo Yết lao người chạy về phía trước rồi đột ngột biến mất trước mặt đám sát thủ. Bọn chúng ngạc nhiên thầm nghĩ: “Nhanh quá!!!”, lập tức tìm thân ảnh của cô nhưng chưa kịp quay đầu tìm thì toàn bộ đã ngã xuống không chút hơi thở. Đặc biệt trên gáy bọn sát thủ đều có một chiếc kim châm nhỏ cắm ở gáy chỗ tử huyệt. Bảo Yết cười lạnh nhìn xác người la liệt xung quanh mình. Quanh cô bây giờ tràn ngập sát khí. Vào lúc này Bảo Yết quay trở về đứng với con người trước kia – một sát thủ máu lạnh.

-Thật đúng là lãng phí kim châm của ta!

Với bản tính của một sát thủ trước kia, Bảo Yết luôn mang vũ khí phòng thân. Cô hay mang một con dao găm cùng một khẩu súng lục bên mình nhưng bây giờ với thân phận là một tiểu thư, mang nhưng thứ đó không tiện nên mới chuyển sang dùng kim châm nhưng là kim châm tẩm độc. Độc này cũng là do cô tự chế với khả năng lấy mạng người ngay lập tức.

Đi đến bên người đàn ông bị bao vây lúc nãy, Bảo Yết đưa tay trước mũi hần thấy còn thở nhưng rất nhẹ. Cô rối rắm không biết nên mang hần về hay cứ bỏ mặc tại đây. Bị đuổi giết như vậy chứng tỏ thân phận hần không bình thường mà cô lại muốn tránh xa rắc rối nhưng bỏ hần lại đây thì.... Thôi vậy mặc kệ hần là ai nếu mình đã cứu hần chắc hần cũng không làm gì mình đâu nhỉ?

Quyết định xong Bảo Yết liền vác hần quay về biệt thự nhà Nam Cung gia. Ba mẹ cô đều đã bay sang nước Y công tác sáng nay nên cho hần tạm trú nhà cô cũng không vấn đề gì.

Sau khi cô đi được tầm 15 phút thì có một đám người cũng chạy đến. Nhìn thấy ngõ chỉ thấy xác của một đám sát thủ, tên gáy ai cũng có một vết thâm đen cùng một chiếc kim châm nhìn là biết kim châm có độc liền quay ra đi đến bên một chiếc xe hơi sang trọng cung kính nói:

-Đại thiếu chủ, không hề thấy Nhị thiếu chủ đâu, chủ thấy xác của sát thủ la liệt trong đó thôi ạ! Tất cả đều bị giết bởi kim châm tẩm độc! Thuộc hạ đoán có lẽ Nhị thiếu chủ đã được ai đó cứu đi.

Người được gọi là Đại thiếu chủ đó một hồi lâu mới lạnh giọng hỏi

-Đều bị giết bởi một chiếc kim châm?

-Vâng!!

-Thân thủ người này tốt thật! Nếu đã như vậy thì tính mạng đệ ấy đã được đảm bảo. Chúng ta không cần lo. Bây giờ chúng ta tạm thời quay về trước rồi tìm đệ ấy sau.

-Thuộc hạ đã rõ!

Dám tính kẻ hần cùng em trai hần, bọn chúng cũng nên cầu phúc đi là vừa. Bây giờ hần chưa đủ khả năng dẹp tận gốc bọn chúng nhưng một món quà cảnh cáo cũng đủ rồi nhỉ?

-Người đầu chất đầu những sát thủ kia rồi đưa về nơi đã gửi bọn chúng đến

-Thuộc hạ tuân mệnh!!!!!!

Xin gửi lời chào tới tất cả những người đang coi bộ này! Tuy là au mới nhưng bọn mình vẫn rất mong nhận được comment góp ý của mọi người. Một phần để bọn mình sửa chữa những chỗ còn sai sót, một phần cũng là để có động lực viết tiếp.

Có thể bây giờ mới chỉ

Xin cảm ơn rất nhiều!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nam phụ duy nhất

-Học....học.....

-Chết tiệt ngộ cụt rồi!!

Mãi miết chạy, Kim Long vô tình chạy vào một ngõ cụt. Quay đầu lại đã thấy một toán sát thủ bao vây mình. Trên người đều có vết thương cộng với sức lực dùng để chạy trốn giờ đã hết. Kim Long đổ gục xuống, mắt hấn ngày càng mờ hồ. Không! Không được! Hấn không thể chết ở đây! Đại ca cần hấn, huynh ấy gánh quá nhiều trọng trách rồi. Hấn tuyệt đối phải sống. Kim Long đứng lên cố gắng tìm được đường chạy cho mình. Hấn lao đến tấn công bọn sát thủ để mở đường. Rất nhanh thôi đại ca sẽ đến hấn chỉ cần duy trì đến lúc đó là được. Nhưng một thì không đâu lại được nhiều người nên rất nhanh hấn lại bị bao vây lần nữa. Nằm bất động trên mặt đất, Kim Long nghĩ chẳng lẽ ta lại chết ở đây? Sau đó thì hấn hoàn toàn mất đi ý thức. Trước lúc bất tỉnh bỗng hấn nghe thấy một giọng nói:

-Là tên chán sống nào làm phiền bốn cô nương!

Khó khăn mở mắt ra, Kim Long nhìn thấy trần nhà xa lạ màu xanh navy. Đây là đâu? Không phải là hấn đã chết rồi sao? Rồi bỗng nhớ lại giọng nói trước khi ngất. Chẳng lẽ có người cứu hấn? Đang mãi suy nghĩ thì cánh cửa phòng mở ra, một cô gái bước vào phòng. Nhìn thấy cô gái đó Kim Long vô cùng ngạc nhiên. Trên đời còn có một cô gái đẹp đến mức đó sao? Thật giống với thiên sứ vậy! Nhưng khoan, mái tóc bạch kim, hai chiếc tai mèo, nhìn cô trông thấy quen hình như hấn thấy ở đâu rồi nhỉ?

-Anh tỉnh rồi à?

Câu hỏi của Bảo Yết đã đem Kim Long quay trở về với thực tại.

-Ừm! Đã tỉnh! Là cô cứu tôi sao? Đây là đâu vậy?

-Ừ! Là tôi cứu anh! Đây là phòng ngủ của tôi! Anh tên gì vậy?

-Kim Long

Kim Long? Sao tên này nghe quen thế nhỉ? Mà đợi đã! Tên này chẳng phải cũng là nam phụ trong nguyên tác sao? Nhưng biết đâu chỉ là trùng tên thì sao cứ hỏi lại cho chắc đã.

-Anh họ gì vậy?

-Tôi họ Lãnh. Tên đầy đủ là Lãnh Kim Long

Xong rồi! Chuẩn nam phụ rồi. Trong nguyên tác, Song Thư có 4 nam chính và 1 nam phụ. Và nam phụ này chính là Lãnh Kim Long, nhị thiếu gia một băng đảng hắc đạo nổi tiếng thế giới. Anh trai hấn chính là Lãnh Ma Thiên, đại thiếu gia băng đảng đó. Kim Long gặp nữ chính khi cô ta bị Ma Thiên bắt về giam giữ bên mình. Tất nhiên với hào quang nữ chủ thì Song Thư cũng khiến anh ta yêu mình. Tuy nhiên khi biết cô ta có những người đàn ông khác thì thay vì chấp nhận chia sẻ như anh trai hấn thì hấn lại phát điên và muốn giết cô ta để giữ người phụ nữ này là duy nhất của mình. Kết cục là không thành công và Kim Long bị chính anh trai mình kết liễu cuộc đời.

Bảo Yết bắt đầu hỏi hấn vì đã đưa hấn về đây. Mặc dù cũng cùng là nhân vật phụ có số phận bi thảm giống cô nhưng anh trai hấn không phải dạng vừa. Trước khi hai người chuyển thành thù thì hai anh em hấn khá thân thiết. Cô không muốn đây đưa bất cứ thứ gì với nam chính nam phụ cả. Haizzzz.... Thôi! Trót cứu rồi thì đành vậy. chờ hấn hồi phục rồi đuổi đi cho lẹ.

-Tôi tên Nam Cung Bảo Yết. Tạm thời anh đang bị thương nặng nên cứ ở đây đi! Khi nào hồi phục thì có thể đi bất cứ lúc nào!

-Tôi hiểu! Cảm ơn cô đã cứu! Mà cho tôi hỏi, cô đã giết hết những tên sát thủ đó sao?

Nghe vậy, mặt Bảo Yết trở nên âm trầm đáng sợ

-Mỗi người có một bí mật riêng nên tôi hi vọng anh kín miệng mình lại không thì anh có thân phận ra sao tôi cũng không khách khí!

Hừ! Cô có thể sợ đám nam chính nam phụ chứ cô chưa bao giờ sợ phải đối đầu với bọn họ. Bảo Yết cô đủ khả năng để có thể bảo vệ mình. Một đời làm sát thủ của cô cũng không dễ làm cảnh. Bảo Yết không quan tâm đó là ai nhưng đe dọa đến cuộc sống của cô thì đừng có trách! Cô nhất định sẽ lôi hấn xuống Địa ngục hưởng thụ!

Nói rồi cô bỏ ra ngoài để lại Kim Long một mình trong phòng. Kim Long thì đang thấy rất ngạc nhiên. Một tiểu thư cành vàng lá ngọc lại có sát khí lớn như vậy. Lúc này khi cô giới thiệu tên mình hấn đã nhớ ra cô. Hóa ra đây chính là miêu nữ thiên tài của Nam Cung gia. Hấn có từng nhìn thấy cô qua mặt báo và nghe danh cô rất nhiều qua mọi người xung quanh đồn đại. Mọi người đều nói cô là một thiên tài ngàn năm có một về công nghệ, hòn ngọc quý của Nam Cung gia. Nhưng không ngờ thiên tài mà người người ngưỡng mộ đó lại máu lạnh như vậy, giết người hàng loạt mà mặt không đổi sắc. Cứ như

cô đã từng dấn thân vào những nơi máu tanh rồi ấy. Quả thật rất thú vị, có lẽ hần đường thương ở đây cũng không tồi. Có thể lợi dụng cơ hội này tìm hiểu kĩ về cô hơn. Kim Long nở một nụ cười giảo hoạt nghĩ.

gidH6

Chương này hơi ngắn!!! Có viết tiếp cho dài nhưng không thể, mong bà con thông cảm!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Thêm người nữa vào nhà

Sáng ngày hôm sau, bầu trời thì trong xanh, nhưng âm thanh thì.....

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-Bịch!!

Bảo Yết sau khi tỉnh dậy thì đập ngay vào mắt là lồng ngực của một nam nhân. Không kiêng kể gì, cô lập tức đá hần xuống giường

-Này! Tôi dù sao cũng là người bệnh đấy! Em đừng có mạnh bạo như vậy được không?

-AI CHO ANH LÊN GIƯỜNG TÔI HẢ?

-Nhìn lại đi! Rõ ràng đây là giường em sắp xếp cho tôi tối qua mà! Là em leo lên giường tôi chứ!

Nhìn lại Bảo Yết mới phát hiện đây không phải là phòng mình. Biết mình bị hớ, mặt cô đỏ dần lên rồi thành quả cà chua luôn.

Kim Long thấy vậy lòng thâm cảm thán. Đáng yêu quá!!!!!! Đêm qua khi hần đang ngủ bỗng có người kéo chăn rồi chui vào giường. Nhìn lại thì thấy đó là Bảo Yết. Kim Long hần đã cố gọi cô dậy nhưng vô dụng thậm chí trong lúc cô mơ hồ còn bị đem làm gối ôm. Cảm nhận tiểu nhân nhi đang chui rúc vào lòng mình bỗng hần thấy vô cùng hưởng thụ. Ngửi mùi oái hương nhẹ tóa ra từ người Bảo Yết làm Kim Long yêu thích không thôi. Vậy là hần ôm cô ngủ cho tới sáng, lâu lắm rồi hần chưa từng ngủ ngon như vậy!

Bảo Yết thì đang thấy vô cùng xấu hổ. Hôm qua cô bận giải quyết đồng tài liệu do tên Lam Bình kia gửi giữa đêm nói có việc gấp. Làm xong thì cũng là 2 giờ sáng, lúc đó mắt cô gần như đang nhắm lại tự mò đường về phòng. Cứ tưởng về đến phòng ai ngờ lại về nhầm phòng tên kia mới điên chứ! AIZ..Sao lại mất mặt như thế chứ!

-Khụ..Khụ.. Nếu đã như vậy là tôi sai! Xin lỗi anh! Anh nghỉ ngơi tiếp đi! Tôi xuống kêu người làm cái gì đó cho anh!

Nói rồi Bảo Yết chạy một mạch vào trong phòng tắm làm vệ sinh cá nhân rồi cũng vô cùng tốc độ chạy xuống nhà!

Nhìn cô vậy làm Kim Long thật muốn phì cười.

Bảo Yết xuống nhà ăn sáng tiện thể kêu người hầu làm chút cháo. Đang dùng bữa dở thì lại có tiếng chuông

-Kính coong!!!

Một người hầu liền ra mở cửa rồi cung kính nói:

-Xin chào Trịnh thiếu gia!!

-Hờ! Anh Hải Bình! Sao anh lại đến đây?

-Con bé này! Anh đến thăm em mà em lại có giọng điệu đó là sao?

-Đâu có! Do em ngạc nhiên quá thôi!!!

Đúng là ngạc nhiên thật! Từ hồi sinh nhật cô đến bây giờ đã hơn một tháng mà hai người đã liên lạc với nhau lần nào đâu! Nay lại đến nhà cô bất ngờ nên chưa kịp thích ứng!!

-Anh ăn sáng gì chưa? Hay em kêu người chuẩn bị cho anh!

-Thôi khỏi đi! Anh ăn rồi!

- Vậy anh ra phòng khách trước đi!

Nói rồi Bảo Yết quay vào bếp kêu người đem cháo lên cho Kim Long trước. Giọng cô không lớn nhưng vẫn đủ cho Hải Bình ở ngoài nghe thấy. Hấn lập tức nhủ mày lại. Còn ai ở đây sao? Chẳng phải cô chú đi công tác hết rồi à? Thấy cô đi ra hấn liền hỏi:

- Em đem cháo cho ai vậy?

- À! Hôm qua em vô tình cứu được một người đàn ông bị tai nạn ấy mà! Không có gì đâu! _Bảo Yết vội qua lao cho xong chuyện

Nhận ra điều đó, Hải bình lập tức nhủ mày sâu hơn nữa, giọng nói cũng trở nên nghiêm túc hơn

- Cô nam quả nữ một mình trong khu biệt thự này em thấy không ổn à?

- Không sao đâu anh! Ai có thể chạm nổi vào người em chứ? Ha..ha...

- Mà tại sao lại để hấn ở đây? Sao không gọi gia đình hấn tới đón về!

- À...ừ thì tại vì hấn bị thương quá nặng không tiện di chuyển mà hấn lại sống một mình không có ai chăm sóc.

Đùa chứ! Sao cô có thể nói cô cứu người hắc đạo được. Nếu biết Hải Bình nhất định sẽ nổi điên lên và nói với ba mẹ cô. Bảo Yết không muốn bị nhốt trong nhà quãng đời còn lại đâu. Cho nên cô mới tìm bừa một lí do để nói giấu hấn.

Nhưng không hiểu sao nghe anh họ hỏi câu này cô lại nhớ đến việc xấu hổ của mình đêm qua. Lập tức chột dạ mà cười trừ. Tự trấn an mình hãy quên đi rồi cô tìm cách chuyển đề tài:

- Đứng rồi Hải Bình! Anh đến có việc gì quan trọng không!

Nghe Bảo Yết đang cố lảng tránh vấn đề về người đàn ông ấy không hiểu sao hấn cảm thấy khó chịu, lạnh nhạt nói:

- Cũng không có gì! Chỉ là anh sẽ qua đây ở với em cho đến khi ba mẹ em đi công tác về!

- CÁI GÌ? Nhưng em có còn con nít đâu mà cần người trông! Em tự lo cho mình được mà!

- Ba mẹ em đã dặn anh làm như vậy! Nên dù có không muốn cũng không được! Không bàn cãi nữa! Chiều nay đồ của anh sẽ đưa qua đây! Anh lên tìm phòng trước

Bảo Yết chưa kịp phản đối thì bóng Hải Bình đã khuất sau cầu thang. Cô khóc không ra nước mắt. Tại sao lại như vậy nè? Vốn tưởng ba mẹ đi công tác là có chút thời gian tự do ai ngờ lại thành như vậy? TẠI SAO CHÚ????????????????

Thật ra ba mẹ Bảo Yết chỉ dặn Hải Bình thỉnh thoảng qua biệt thự để ý cô một chút. Cô có tật xấu là tham công tiếc việc lại còn lười ăn nên mới kêu hấn làm như vậy. Nhưng khi nghe cô nói ở nhà đang có một người đàn ông đang ở nhờ thì Hải Bình liền đổi ý chuyển luôn qua đây ở. Hấn không yên tâm cô em họ mình. Qua đây hấn sẽ tiện trông chừng tiểu Yết và cả người đàn ông kia nữa!

Và.....quãng thời gian ác mộng của Bảo Yết đã bắt đầu!

Trong một căn phòng tối, chỉ có ánh đèn bàn mờ ảo

- Chát!

- Đồ vô dụng! Kêu cô vào trường tiếp cận tên giáo sư Lam Bình đó vậy mà bây giờ đến một lần nhìn mặt cũng không có!!!! Cô nghĩ đưa cô vào trường đó dễ lắm sao??

- Tôi xin lỗi nhưng do Lam Bình hấn chưa bao giờ đến phòng cố vấn với cả tôi cũng không có quyền....

- Chát!

- Đã vô dụng thì đừng có lí do này nọ để biện bạch!

- Tôi xin lỗi!!!

- Cho cô thời gian một tuần phải cướp lại được vị trí trợ giảng của cô nàng tiểu thư Nam Cung gia đó. Không cần biết cô làm cách nào nhưng nếu thất bại thì tự đi lãnh phạt đi!!

- Tôi đã biết!

-Ra ngoài!

Bước ra khỏi phòng, Song Thư khua mặt nhăn nhó. Vì tương lai nên cô đã nương nhờ người đàn ông này, làm việc không công giúp hắn. Hắn ta thì lúc nào cũng coi cô như con chó để sai bảo. Chờ đó! Tất cả hãy chờ đó. Sẽ có một ngày tôi đâm lên tất cả các người. Còn bây giờ.....nghe nói chỉ cần trợ giảng đương nhiệm không thể tiếp tục công việc nữa thì bắt buộc phải tìm người thay thế đúng không? Vậy thì.....Bảo Yết, cô đành phải chịu khó rồi!!!!

◆.w◆|◆9

P/s: Mọi người đọc rồi thì vote với comt cho tui có động lực viết tiếp nhé. Nếu dờ thì cứ chửi bai nhiệt tình vào, tui sẽ tiếp thu ý kiến đóng góp mà. đừng đọc rồi bỏ tui vậy

5 vote + 1 comt = free thêm 1 chap mới nữa khi đăng nha (Lưu ý: vote và comt chỉ tính ở^v^)

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tai nạn?

Hơn một tuần nay Bảo Yết không khác gì bị tra tấn. Tên Kim Long thì không ngừng kêu cô đích thân chăm sóc hắn. Từ việc thay băng cho đến việc ăn uống, đều muốn cô làm cho hắn. Nếu cô không chịu thì hắn đều dùng lý do đang bị thương để ép cô. Mẹ kiếp! Mà cũng không biết tại sao mà đúng những lúc ấy thì không thấy bóng dáng một người hầu đâu cả. Vậy nên tất cả mọi việc rơi hết đến tay Bảo Yết. Còn cái tên Hải Bình kia nữa, rảnh rỗi không có việc gì làm hay sao mà suốt ngày cứ bám theo cô vậy. Đang đi đâu mà quay cái đầu ra là kiểu gì cũng thấy cái mặt hắn. Kêu hắn không cần đi theo thì hắn bảo chỉ làm theo lời ba mẹ cô. Với Hải Bình kẻ kè bên người, lúc nào cô cũng có cảm giác mình là tội phạm vậy. Cứ mỗi lần về nhà là lại thấy màn “liếc mắt đưa tình” của hai người đàn ông, không khí thì tràn ngập mùi thuốc súng. Bị tên Lam Bình giày vò ở trường rồi về đến nhà còn bị hai tên này hành hạ Bảo Yết thấy mình đang sắp đến giới hạn rồi.

-Tiểu Yết! Còn sống không vậy?

-Tử nhi! Mình sắp chết rồi, hãy chuẩn bị hậu sự cho mình!

-Thôi nào! Đầu đến mức đó vậy! Mình phải ghen tị với cậu vì được ở cùng 2 mĩ nam đó!!!!

-Thôi đi! Tên đàn ông như cậu thì ai chịu nổi chứ, chưa chạy mất dép là may.

-Lê Dương, dạo này cậu ngứa đòn rồi phải không?

-Mình chỉ nói sự thật thôi! Cậu làm gì được nào???

Bla....Bla.....

-Hai đứa im đi!!!!

Bảo Yết gần như hét lên quá Silver Knight. Tranh thủ giờ nghỉ trưa ở trường một tí để than thở với hai người này nhưng cuối cùng lại phải nghe họ cãi nhau. Thiết là đã bực mình lại càng bực mình thêm

-Mấy người nói như đúng rồi ý. Có biết mình đã phải trải qua cái gì không hả?

Bla...Bla

Và thế là hai đứa trẻ tội nghiệp phải nghe Bảo Yết ca thán gần một tiếng mà không dám phản đối. Còn Bảo Yết trút hết những nỗi khổ lên người họ. Cô không hề biết rằng có một người đang sau cánh cửa đang nghe lén

Lam Bình đang đi tìm Bảo Yết nhờ một số việc. Dạo gần đây có cô làm trợ giảng tự nhiên hắn lại thích công việc giảng dạy này. Nhìn cô tức đến nghiến răng khi hắn sai việc cô làm Lam Bình cảm thấy rất có thành tựu, rất....vui vẻ (mở tủ: “biến thái”, LB: *đưa một xấp đồ la*: “Chút quà mọn mong tác giả cho em rước vợ về”, mở tủ: *cười cười*:-“ ok! Sẽ suy nghĩ”).Càng ngày hắn càng cảm thấy rất thích cô mà nếu đã thích thì hắn tuyệt đối sẽ làm mọi cách giữ cô ở bên mình.

Đang không biết Bảo Yết ở đâu thì hắn nghe thấy tiếng hét vang lên từ một phòng học. Vừa định bước vào thì thấy mặt cô hầm hầm tự nói một mình, nghĩ kĩ hơn một chút hình như là cô đang nói chuyện điện thoại với ai đó. Tò mò nên hắn đứng sau cánh cửa nghe lén. Nhưng càng nghe mặt hắn càng đen lại. Cô thế nhưng lại ở cùng với hai người đàn ông. Nguy hiểm thật! May mà hắn đã biết nếu không món đồ yêu thích bị người khác cướp mất sao. Phải cho người điều tra mới được, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, Còn Bảo Yết thì hắn nên nhanh chóng xúc tiến mới được. Thế là đứa con gái tội nghiệp của ta đã bị tính kế như vậy.(BY: “còn ko phải do người sao?”, mở tủ: “Oan uổng ta quá!!! Ta chỉ.....góp 99% thôi!”; BY: “-_-”)

-----Sau một ngày làm việc ở trường BluSky, Bảo Yết lên xe hơi để tài xế chở về nhà, hôm nay cô hơi mệt nên không muốn đi dạo gì nữa, kêu người cho xe tới đón luôn. Nghĩ lại thì sau buổi trưa tên Lam Bình rất lạ, hần không sai sử cô như trước, thậm chí là gần như tự làm mọi việc, cô hầu như không hề nhúng tay cái gì cả. Rùng mình hơn là hần còn hỏi han cô dạo này có mệt mỏi không nữa chứ. Ghê quá!!!! Hay là hần đổi cách thức giày vò mình???? (mổ tui: “Đừng nghĩ xấu người ta thế, hần chỉ là đang tìm cách.....thịt chị thôi!; LB: “vậy tác giả giúp nhé!!”, mổ tui: “đưa thêm tiền đây còn suy nghĩ tiếp”)

Đang suy nghĩ vẩn vơ thì bỗng Bảo Yết cảm nhận được một luồng sát khí đang tới gần. Cô giật mình nhìn quanh thì phát hiện một chiếc xe đang bám đuôi theo. Chiếc xe đó tới gần liên tục muốn đụng độ với xe của cô làm tài xế mất lái mấy lần.

-Tiểu thư, người không sao chứ? Tôi sẽ cố đưa người về biệt thự an toàn!

-Ta không sao! Tập trung lái xe đi!!

Bảo Yết do xe lắc lư mấy lần nên bị va vào thành xe khiến cánh tay bị bầm tím một mảng. Chỗ xe cô đang đi qua là đường vắng lại dễ xảy ra tai nạn. Đây là muốn giết người rồi tạo chứng cứ giả sao? Không được, cứ thế này thì cả cô cùng tài xế đều bị giết mất. Nếu người đã có ý định giết ta thì đừng trách ta là ác.

Bảo Yết mở cửa sổ xe ra, ghé lái xe đối phương đóng kín cửa sổ nên không nhìn được là ai. Lấy một chiếc kim châm cho vào nòng của khẩu súng mini đeo trên cổ tay cô. Bảo Yết nhắm về phía cửa sổ và “Pằng“. Chiếc kim bay xuyên qua cửa sổ, chiếc xe đó mất lái và đâm sầm vào một vách đá rồi phát nổ.

-Coi như hôm nay anh chưa nhìn thấy gì biết chưa? _Bảo Yết lạnh giọng nói

-Vâng thưa tiểu thư!

Thả lỏng người Bảo Yết bắt đầu suy nghĩ, là ai muốn lấy mạng cô. Mục đích của họ là gì. Từ khi đến thế giới này cô cũng chưa kết thù với ai. Là kẻ thù của tên Kim Long kia? Hay thế lúc nào đó chống đối tập đoàn Empire? Hay là.....do nữ chủ?

Lắc đầu bác bỏ ý kiến này. Tuy cô và nữ chủ có chút không hợp nhưng không đến nỗi là muốn lấy mạng nhau. Mà có thể thật thì theo nguyên tác Song Thư là người rất điềm đạm sẽ không vội ra tay như vậy. Rốt cuộc là ai?

Về đến biệt thự Nam Cung gia, Bảo Yết vừa vào đã thấy Hải Bình cùng Kim Long ngồi chơi mát như mọi khi. Họ quay lại nhìn cô lập tức thấy ngay vết bầm liên vội vàng hỏi thăm

-Bảo Yết, em làm sao thế này?

-Tiểu Yết, sao tay em lại bị bầm tím như vậy?

.....

Bọn họ hỏi không ngừng khiến cô hơi khó chịu mà cũng hơi cảm động. Kiếp trước cô là sát thủ nên có bị thương gần chết thì cũng chẳng ai hỏi lấy một câu. Họ luôn cho rằng đã là sát thủ là phải bị như vậy, không có gì to tát cả. Nay chỉ có một vết bầm mà như thế này nói cô không cảm động là giả.

-Em không sao! Tỷ vết bầm này có là gì!!!

-Nhưng sao em lại bị như vậy? _Hải Bình thắc mắc hỏi

Rồi Bảo Yết kể lại mọi chuyện. Mặt của hai người đàn ông càng lúc càng đen.

-Em yên tâm. Anh nhất định sẽ cho điều tra vụ này. Không để em gặp nguy hiểm như vậy nữa!

Giọng nói của Hải Bình lúc này thật lạnh lẽo. Dám có ý đồ xấu với em gái hần thì chuẩn bị tinh thần để hứng chịu sự trừng phạt của hần đi!!!

-Anh Hải Bình, em muốn nhờ anh một việc!

-Có gì em cứ nói! Chỉ cần em muốn anh sẽ tìm mọi cách để làm! _Hải bình ôn nhu nói

Thật là!!!! Hơn một tuần sống với Bảo Yết, hần cảm thấy mình có xu hướng làm một siscon rồi! Con bé chỉ cần nhìn hần nhẹ cười một cái là tim hần đã đập loạn xạ rồi, bất cứ thứ gì cũng muốn làm vì tiểu Yết!

-Nhờ anh giấu chuyện này với ba mẹ em! Em không muốn họ lo lắng!

Bảo Yết ngược đôi mắt long lanh lên cầu xin. Đấy! Lại như thế rồi! Hần sao nỡ từ chối chứ!!

-Được! Em yên tâm! Cô chú sẽ không biết đâu!

-Em cảm ơn anh, Hải Bình!

Sau đó Hải Bình lấy hộp y tế cá nhân lấy thuốc bôi cho Bảo Yết. Hai người họ chuyển chủ đề nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Họ đã bỏ luôn Kim Long đứng từ vừa nãy đến giờ. Mà hẳn lúc này cũng không để ý chuyện đó. Hắn chỉ đang nghĩ đến chuyện Bảo Yết bị ai đó ám sát. Không biết có phải do bọn chúng hay không nhưng đã động đến Bảo Yết thì không thể làm ngơ được. Hắn sẽ điều tra kỹ chuyện này nếu không cô sẽ tiếp tục gặp nguy hiểm. Dù chưa chắc đã phải do hắn nhưng Kim Long vẫn thấy tim mình như bị ai bóp chặt khi nhìn cô bị thương. Hơn một tuần nay, thương thế của hắn đã tốt hơn nhiều, hắn sẽ quay về sớm để đảm bảo an toàn cho cô. Kim Long đứng im lặng thầm quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Anh em sinh đôi

Sáng ngày hôm sau, Bảo Yết theo thường lệ lên phòng Kim Long để thay thuốc cho hắn thì đã không thấy người đâu. Trên bàn chỉ có một lá thư cùng lời nhắn cảm ơn.

Hừ! Vô duyên! Đi mà cũng không thèm báo làm cô phải dậy đúng giờ để lên phòng chăm sóc cho hắn. Mà có đi cũng nên để lại phí chăm sóc chứ (mồ tui (-_-)). Bảo Yết vô nết bức thư bức bội nghĩ thầm.

Xuống nhà chuẩn bị dùng bữa sáng thì đã thấy Hải Bình đã ngồi ở bàn ăn từ khi nào

-Anh Hải Bình! Chúc buổi sáng tốt lành!

-Buổi sáng tốt lành tiểu Yết!

-Kim Long đâu?

-Hắn đi rồi!

Đi rồi sao? Vậy cũng tốt! Hắn đỡ phải lo tên đó có ý đồ gì với tiểu Yết. Hải Bình trong lòng thầm vui mừng như vậy. Hai người đang dùng bữa thì hệ thống báo có cuộc gọi đến (hệ điều hành của Silver Knight mình sẽ gọi chung là hệ thống).

-Alo! Ba ạ!

“Yết nhi! Đạo này con vẫn ổn chứ? Hải Bình có lo cho con đầy đủ không?”

-Con khỏe ba! Anh họ chăm sóc con rất tốt... Và sẽ tốt hơn nếu anh ấy đi (về này tất nhiên Bảo Yết sẽ không dám nói)

“Yết nhi, Mộc gia tối nay có tổ chức tiệc mừng sinh cho hai đứa con của bác Bình (là Mộc Bình bạn của Nam Cung chủ tịch đó mấy chế! Nhớ chứ?). Con thay mặt ba mẹ chuẩn bị quà và đến dự nhé! Bảo Hải Bình đi cùng con luôn!”

-Vâng con biết rồi ba! Tạm biệt ba!

Thế rồi hai anh em Bảo Yết chuẩn bị quà cáp đầy đủ, tối đến cùng nhau đến buổi tiệc của Mộc gia. Bữa tiệc được đặt ngoài trời, xa hoa và long lẫy. Bảo Yết hôm nay mặc một chiếc váy ngắn cúp ngực màu xanh dương, lộ ra bờ vai nhỏ xinh cùng đôi chân thon dài khiến ai cũng mơ ước. Đi cùng cô là Hải Bình hôm nay mặc một bộ vest màu đen vô cùng lịch lãm, mái tóc được vuốt keo cẩn thận càng làm tăng thêm vẻ nam tính. Hai người bước vào thu hút không ít sự chú ý.

Bảo Yết cùng Hải Bình đến chỗ Mộc lão gia chào hỏi

-Mộc hiệu trưởng! Buổi tối tốt lành! Xin thứ lỗi cho ba mẹ con không đến được!

-Không sao! Đứa nhỏ này thật là! Cứ gọi ta là gia gia là được, con gái của Tên tiểu tử Nam Cung Sơn kia cũng coi như là cháu gái ta đi!

-Đúng đấy! Chẳng phải lần trước ta đã nói rồi sao! Con cũng coi như là con gái ta mà!

-Thật là một đứa nhỏ xinh đẹp! Có đứa con gái như vậy thật thích quá!

Mộc Bình cùng phu nhân không biết từ khi nào đã đến chỗ bọn họ rồi cùng lên tiếng.

-Vâng! Con đã biết!

-Ngoan!

Mộc Bình quay ra chỗ Hải Bình nói

-Con chắc là Hải Bình đúng không? Nghe nói là vừa nhậm chức thay ba à? Đúng là tuổi trẻ tài cao!

-Mộc tổng quá khen rồi! Con vẫn còn học hỏi nhiều!

Rồi Mộc tổng cùng phu nhân rời đi tiếp khách, Mộc hiệu trưởng thì hơi mệt nên đi nghỉ trước. Chỉ còn lại hai người vẫn đứng nói chuyện với nhau rất rôm rả. Nhưng đáng tiếc là sự rôm rả đấy chưa được bao lâu thì cắt ngang.

-Yết Yết!

Bảo Yết bỗng rùng mình. Gọi cô bằng cái tên nổi da gà này chỉ có....

-Dương giáo sư _ Hải Bình nhú mày lên tiếng

-À! Chào anh, Trịnh tổng!

-Giáo sư! Chúc anh buổi tối tốt lành_Bảo Yết dè dặt lên tiếng, tai và đuôi cũng dựng đứng tỏ cáo tâm trạng của cô hiện giờ.

Tên Lam Bình này đứng đầu danh sách đen của Bảo Yết. Mỗi lần gần hắn đều có chuyện ức chế. Trước mặt mọi người luôn ra vẻ ôn nhu nhưng ai biết hắn thực sự là một tên lưu manh. Chuyên gia chơi đùa cô, mà cô nói thì có mấy ai tin. Tất cả học sinh, nhất là nữ sinh ở trường đều bị hắn lừa hết rồi. Vậy nên cô luôn cố tránh xa hắn càng xa càng tốt.

-Đây không phải ở BluSky nên em không cần gọi tôi là giáo sư đâu. Cứ gọi Lam Bình là được_Tên mặt dày nào đó rất vô tư đề nghị

Gân xanh nổi trên trán, Bảo Yết thầm tự bảo mình không được giết người, không được giết người, không được.....

-Em làm bạn gái tôi đi!!

...

Ba con người đồng loạt quay đầu về phía người có phát ngôn gây sốc đó. Đó là một chàng trai trẻ, mái tóc màu highlight đen đỏ, khuôn mặt đẹp trai hơi baby nhưng lại có vẻ ngang tàng, bá đạo.

-Anh đang nói tôi đây à?_Bảo Yết ngạc nhiên hỏi lại

-Đúng!

-Tại sao?

-Em là người đẹp nhất mà tôi từng thấy!

-Chỉ có thể?

-Đúng!

-Tôi không đồng ý!

-Lí do?

-Tại tôi không thích!

-Nhưng tôi muốn! Em phải làm bạn gái tôi!

-Anh không thể ép người khác làm người yêu như vậy được! Tôi và anh còn chưa từng quen biết, cũng chẳng có tình cảm! Vậy nên tôi không thể làm bạn gái anh!_Bảo Yết bắt đầu tức giận nói

Ở bên kia Hải Bình và Lam Bình đang vô cùng khó chịu. Tên này ở đâu ra mà lại ngang ngược như thế chứ. Nhưng đồng thời hai người cũng có chút hả hê khi nhìn hắn bị Bảo Yết từ chối.

-Anh hai, anh không nên làm vậy với một cô gái chứ. Ép buộc người khác là không hay đâu!

OA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Đẹp trai quá!!!!!! Shota kia!!!!!! Mái tóc cũng highlight giống tên kia nhưng khuôn mặt thay vì trông vẻ ương bướng như hắn, khuôn mặt này lại trông rất đáng yêu. Thật đúng khẩu vị của Bảo Yết mà! Bảo Yết thất thần nhìn chằm chằm người chàng trai đó thiếu chút nữa thì chảy nước miếng.

Chợt nhận ra mình đang nhìn người ta với con mắt đói khát, Bảo Yết xấu hổ ho vài tiếng

-Khụ...khụ..... Thật xin lỗi! Nhưng anh là?

Giải Thần nở một nụ cười tỏa nắng khiến mặt Bảo Yết trở nên đỏ bừng. Khuôn mặt thánh thiện như vậy mà vừa nãy mình lại có ý xấu với người ta, thật tội lỗi quá đi!!! (mở túi: “CHỊ BỊ LỬA RỒI!!!”, GT:*bịt mồm tác giả* “tác giả làm ơn giữ yên lặng, tôi sẽ tặng ngài vài cục kim cương làm quà”, mở túi: “ok”)

-Xin tự giới thiệu tôi là Mộc Giải Thần. Còn đây là anh trai song sinh của tôi Mộc Sư Kiệt. Thật vinh dự khi tiểu thư đã đến dự sinh thần của hai anh em chúng tôi

-Tôi là Nam Cung Bảo Yết. Rất vui được làm quen với hai anh! Phải nói được mời đến đây là vinh dự của tôi mới đúng

Bảo Yết trong lòng thầm khóc ròng. Không phải chứ! Mỹ nam đáng yêu này cùng tên kia đều là nam nhân của Nhất Song Thư sao? Ông trời sao bắt công quá! Nam nhân của cô ta sao ai cũng cực phẩm vậy nè. Cô nhớ trong hậu cung của nữ chủ có anh em sinh đôi của Mộc gia. Cũng không rõ bọn họ gặp nữ chủ như thế nào, chỉ biết sau khi bỏ làm trợ giảng cho Lam Bình tầm hơn 3 tháng, nữ chủ bật vô âm tín thì họ xuất hiện. Vì cha bọn họ là bạn của ba cô nên những lần hành hạ nữ phụ hai anh em này cũng không xuất hiện nhiều, chỉ đứng đằng sau góp phần thôi. Thật không ngờ lại gặp họ trong hoàn cảnh như vậy. Thật đáng tiếc cho mỹ nam mà Bảo Yết thích giờ lại phải bỏ

-Khách khí rồi.

Nói rồi quay ra với hai người đàn ông đang đứng một bên.

-Thật vinh dự khi gặp hai người ở đây, Trịnh tổng, Dương giáo sư!

-Đây cũng là vinh dự của chúng tôi!

Dùng vẻ mặt có sấm hối lại quay sang nhìn Bảo Yết, Giải Thần lên tiếng xin lỗi vì hành động lúc nãy của anh trai hấn. Đối với khuôn mặt đáng yêu chân thành như vậy cô nào có thể truy cứu nữa.

-Xin phép ba người chúng tôi còn có khách nên sẽ tiếp đón nồng hậu sau. Thật thứ lỗi.

-Không sao đâu!

-Đi thôi anh hai!

-Xì!

Sư Kiệt bức bối quay người bỏ đi. Nhưng trước khi đi hấn vẫn còn bá đạo tuyên bố một câu khiến Bảo Yết thật muốn nổi đóa: “Nam Cung Bảo Yết, hãy nhớ lấy sẽ có một ngày em trở thành người phụ nữ của Mộc Sư Kiệt này!!!”. Hấn vừa đi thì Giải Thần cũng nhanh chóng đuổi theo.

Bóng hai người vừa biến mất Bảo Yết thầm chửi một câu.

-Đồ điên!

Hai anh em Kiệt và Thần vừa đi vừa nói chuyện

-Anh thấy cô ấy thế nào?

-Ương bướng, lạnh lùng. Rất thú vị! Anh muốn!

Anh hai và hấn chơi trò này rất nhiều rồi. Đều đột nhiên tỏ tình với người khác rồi từ từ đùa giỡn họ. Với gia thế cùng vẻ ngoài của hai anh em hấn thì mọi cô gái xung quanh bọn họ đều lập tức đồng ý. Trò chơi đang dần chán thì cô xuất hiện, cô là người đầu tiên từ chối, thậm chí là khó chịu khi anh trai hấn ở lời. Rất có ý tứ. Nụ cười của Thần không còn trong sáng như lúc nãy nữa mà trở nên giả hoạt khiến người ta có cảm giác lạnh sống lưng.

-Hay thật đấy! Em cũng muốn!

Kiệt nhìn đứa em trai của mình thay đổi 180 độ như vậy cũng không lấy làm ngạc nhiên. Mọi người còn nghĩ em trai hấn hiền lành nhưng bọn họ đều không biết rằng đây mới chính là con người thật của nó. Hấn chỉ lạnh nhạt đáp lại

-Hiểu rồi! Vậy thì nhờ em!

-Anh hai cứ yên tâm!

Một vài lời của tác giả: Như đã hứa, 5 vote + 1 comt, bọn mình tặng các bạn thêm một chap nữa. Hi vọng các bạn sẽ thích. Thêm 1 điều nữa, từ chap này trở đi. với mỗi chap mới được đăng lên có trên 10 vote và 5 comt thì khi đăng chap tiếp theo, mình cũng sẽ tặng thêm một chap nữa. Mong nhận được sự ủng hộ của các bạn!!! ARIGATOU!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lại gặp nạn

Sáng ngày hôm sau, Bảo Yết đến phòng tư vấn của trường. Vừa bước vào đã thấy Song Thư ngồi nghiêm chỉnh ở bàn làm việc rồi. Thật đúng với tính cách của nữ chủ! Rất chăm chỉ!

-Bảo Yết! Hôm nay đến đây có việc gì không?

-Dạ! Em chỉ muốn tìm chị nói chuyện thôi! Trong trường ngoài chị ra em cũng không quen ai cả!

-Vậy hả? Vậy dạo này em thế nào? Có thể kể cho chị một chút không?

-Tất nhiên rồi! Em dạo này vẫn bình thường nhưng hôm trước em gặp phải tai nạn!

-Em có làm sao không?

Giọng nói cùng vẻ mặt của Song Thư đều thể hiện sự lo lắng. Nhưng nếu nhìn kỹ vào mắt cô ta thì có thể thấy vẻ lạnh nhạt ẩn sau trong đó. Diễn tốt thật! Nếu người khác nhìn còn tưởng Song Thư là chị ruột cô đấy, quan tâm lo lắng cho em gái đến vậy mà.

-Em may mắn không sao! Chỉ bị thương một chút thôi, bây giờ cũng ổn rồi! Cảm ơn chị đã quan tâm!

-Mà sao em gặp tai nạn vậy?

Nhìn vào vẻ mặt của Song Thư, Bảo Yết cố tìm một tia bất thường nào đó rồi trả lời

-Có một chiếc xe như cố định vào xe của em, may mắn là tài xế đưa em về đã cắt đuôi được họ!

-Vậy sao? Thật là kì lạ! Nhưng em không sao là tốt rồi! đừng nên suy nghĩ nhiều.

-Em biết! Cảm ơn chị!

Hai người hàn thuyên với nhau một lúc thì gần đến giờ vào học. Bảo Yết xin phép cáo từ rồi đi ra khỏi phòng tư vấn. Bảo Yết vừa đi vừa nhíu mày suy nghĩ. Lúc này nhìn Song Thư thì cô ta ngoài ngạc nhiên ra thì không hề có bất cứ điểm gì là chột dạ cả. Điều này chứng minh vụ tai nạn lần trước không phải do cô ta.

Bảo Yết mặc dù đã đoán trước kết quả này nhưng vẫn muốn thử, đề phòng vẫn hơn. Đó là kinh nghiệm đúc kết lâu năm khi làm sát thủ, cẩn thận là trên hết.

Nhưng nếu không phải do cô ta thì là ai? Là bọn người đã phái sát thủ giết Kim Long? Nhưng cô đã giết hết bọn chúng để diệt khẩu rồi mà, chỗ ngõ đó cũng không có camera, người qua lại lúc đó cũng không. Hay ai đó muốn uy hiếp ba, với thân phận của ba thì trên thương trường có không ít kẻ địch; nhưng lẽ ra lúc cô còn nhỏ có thể ra tay được mà, sao lại đợi đến bây giờ? Càng nghĩ Bảo Yết càng cảm thấy rối rắm.

Aizzz.... Thôi vậy! Chờ anh Hải Bình điều tra được gì thêm rồi suy nghĩ tiếp cũng không sao!

Trong phòng tư vấn, Song Thư đang trầm ngâm rằng tức giận

Chết tiệt! Là kẻ nào đã ra tay trước cô vậy? Ra tay trước là thế lại còn thất bại. Đúng là vô dụng!

Đưa tay lấy điện thoại nhấn một dãy số, Song Thư lên tiếng:

-Alo! Mọi thứ đã chuẩn bị xong hết chưa?

“Đã lo đầy đủ. Nhớ trả nốt tiền sau khi xong việc”

-Tôi biết rồi! Tạm biệt!

Bảo Yết, dù tôi không biết cô gây thù với ai, cô may mắn thoát được họ nhưng không thoát được tôi đâu. Sau này nếu có oán thì hãy trách cô vô tình tọc mạch vào chuyện người khác ấy.

Vào lớp, phải nhìn cái bản mặt của tên Lam Bình kia làm Bảo Yết thực sự muốn khóc. Nữ chủ, tôi đã hiểu tại sao cô lại làm cho hắn được 2 tháng đã bỏ đi rồi. Tôi làm trợ giảng cho hắn chỉ có gần hai tuần thôi cũng đã muốn bỏ việc lắm rồi. Từ bữa trước, hắn đổi cách đối xử với cô làm cô còn thảm hơn trước. Hắn tự nhiên trở nên ân cần hơn, lo lắng cho cô có mệt không, mọi công việc gần như tự làm hết. Mang tiếng cô làm trợ giảng cho hắn mà gần như ngồi chơi hưởng thụ hắn chăm sóc. Nhưng ước chế ở chỗ Lam Bình lại mặt dày tỏ thái độ đó ở giữa lớp, hại cô bị đám nữ sinh trường sắp đến thùng cả người rồi nè.

Bước vào lớp, Bảo Yết đã nghe thấy tiếng của Lam Bình

-Yết Yết! Em tới rồi à? Sao đến sớm vậy? Dậy sớm quá cũng không tốt cho sức khỏe đâu!

Mẹ nó! Gần vào học rồi sớm ở chỗ nào nữa hả? Còn nữa, tại sao anh không thức thơi hơn được chứ? Không thấy một đám người đang đàng đàng sát khí nhìn cô sao?

Và cứ như thế một ngày làm việc của Bảo Yết tại BluSky trôi qua. Bảo Yết chuẩn bị về nhà.

-Yết Yết! Em chuẩn bị về à? Anh đưa em về nhé!

-Cảm ơn anh nhưng không cần đâu em tự về được!

-Em là con gái đi về một mình không ổn đâu! Để anh đưa em về thì tốt hơn! Đi nào!

Lam Bình còn chưa để Bảo Yết kịp từ chối lần nữa liền kéo tay cô ra chỗ chiếc xe hơi đang đậu ngoài cổng trường.

Đang đi thì bỗng có một chiếc khăn bịt miệng Bảo Yết lại rồi lôi cô lên một chiếc xe khác. Chiếc xe đó phóng vội đi. Lam Bình khi vừa định thần lại sau khi Bảo Yết bất ngờ bị bắt cóc liền cho xe đuổi theo nhưng đến một khúc cua thì bị mất dấu. Hắn lúc này thực sự rất hoảng sợ. Vội vã gọi thêm người đi tìm cô, bản thân thì chạy lòng vòng khắp nơi để tìm dấu vết chiếc xe đó. Đây là lần đầu tiên trong đời Lam Bình sợ hãi đến vậy, sợ cô có mệnh hệ gì, sợ cô bị tổn thương, sợ rất nhiều thứ,..... Có lẽ Bảo Yết đối với hắn quan trọng hơn nhiều so với những gì hắn tưởng tượng

-Yết Yết! Chờ anh! Anh nhất định sẽ cứu em!!

Còn Bảo Yết sau khi bị bắt lên xe, ngửi mùi từ chiếc khăn cô lập tức nhận ra đó là thuốc mê. Lập tức nín thở vào, nhưng cô cũng đã hít phải một ít trước đó nên cơ thể dần trở nên vô lực. Cấn chặt môi mình, Bảo Yết cố giữ cho bản thân tỉnh táo. Rồi đám người trên xe đó cũng đưa cô đến một căn nhà hoang.

Vừa xuống xe, Bảo Yết lập tức dùng chân ngáng tên đang giữ cô rồi thúi cho hắn hai phát vào bụng bất tỉnh. Những tên khác bắt đầu lôi dao và súng ra. Cô lập tức đánh bay vũ khí của chúng. Tuy nhiên do tác dụng của thuốc mà động tác của cô cũng chậm dần, bản thân cũng bị trúng phát đạn ở vai và có vài vết dao cứa. Thấy bản thân dần trụ không nổi nữa nên Bảo Yết vội nhặt khẩu súng rơi trên mặt đất, bắt chết tất cả bọn chúng. May mà cũng chỉ có 5 6 người. Chứ nhiều hơn với tình trạng này thì cô chết từ lâu rồi.

Cổ lét bản thân đang bị thương về nhà, Nhưng cơ thể Bảo Yết nặng dần, máu chảy thấm đỏ cả chiếc áo sơ mi trắng. Cả người cô nhếch nhác đầy vết thương và vết bẩn. Chịu không nổi nữa, Bảo Yết gục ở giữa đường. Trước khi ngất cô chỉ biết thốt lên trong vô vọng

-Cứ....u t....ô..i v.....ớ....i!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Được cứu

-Um.....

Khó nhọc mở mắt ra, Bảo Yết nhìn thấy mình đang ở trong bệnh viện. Ngồi dậy nhìn xung quanh không hề có người nào trong này. Là ai đưa cô vào đây? Đang thắc mắc thì cửa phòng bệnh mở ra. Vừa quay về phía đó, còn chưa kịp nhìn được đó là ai thì cô đã nằm gọn trong vòng tay một người.

-May quá! May quá! Em tỉnh lại rồi! Tỉnh lại rồi!!! _Phi Mã không ngừng nỉ non như vậy bên tai Bảo Yết

Có trời mới biết Phi Mã đã hoảng sợ đến mức nào khi nhìn thấy thân thể cô bê bết máu nằm trên đường. Hắn không ngừng nghĩ nếu lúc đó hắn không vô tình đi xe ngang qua thì sẽ có chuyện gì xảy ra với cô. Phi Mã không ngừng bị cái suy nghĩ ấy dọa sợ. Bảo Yết nằm mê man liền một ngày một đêm

không chịu tình. Hắn gần như sớm phát điên, hắn thề nếu ngày mai cô còn không tình hắn sẽ cho người dẹp luôn cái bệnh viện này. Nhưng may mắn ông trời nghe lời cầu nguyện của hắn và Bảo Yết đã tỉnh lại.

Bảo Yết định thần lại thì nhận ra người đang ôm chặt cô lúc này là Phi Mã. Cô vô cùng ngạc nhiên. Biểu hiện thâm tình này là sao? Trong nguyên tác, Phi Mã là một người lạnh lùng cứng rắn, hắn chỉ biểu hiện sự ôn nhu đối với nữ chủ. Biểu hiện sợ hãi này của hắn là lần đầu tiên cô thấy. Định bỏ tay hắn ra nhưng phát hiện cả người hắn đang run rẩy làm Bảo Yết lại thấy mùi lòng. Cô vỗ vai hắn an ủi:

-Tôi không sao rồi! Anh đừng lo lắng quá!

Buông cô ra nhưng hai tay vẫn giữ chặt trên vai. Phi Mã dịu dàng lên tiếng:

-Em có biết anh lo đến mức nào không hả? Em hôn mê một ngày một đêm rồi đấy! Nếu lúc đấy anh không vô tình lái xe ngang qua thì sẽ có chuyện gì xảy ra đây?

Một ngày một đêm? Cô đã ngủ lâu như vậy sao? Không biết anh họ có lo lắng không? Còn cả tên Lam Bình đó nữa, lúc cô bị bắt cóc hắn cũng ở ngay đó, không biết sẽ nghĩ gì?

Bảo Yết mãi mê nghĩ ngợi mà không để ý mặt Phi Mã ngày càng đen. Hắn đang lo cho cô mà cô còn nghĩ đến ai khác chứ, sao không chịu để ý đến hắn?(mỗ tui: “Trẻ con vừa thôi anh ơi!!”)

-Em tỉnh lại còn thấy khó chịu chỗ nào không?

Câu hỏi của Phi Mã đã đưa Bảo Yết về với thực tại.

-À không! Em đỡ hơn nhiều rồi! Cảm ơn anh đã cứu em!

Dù người ta có là nam chủ đi nữa thì cũng đã cứu cô một mạng. Bảo Yết thực sự rất cảm ơn hắn, cô nhìn hắn nở một nụ cười thật tươi khiến tim ai đó phải đập loạn lên hồi.

Bảo Yết à? Em muốn quyến rũ anh thì cũng đừng cười như vậy! Tim anh đập nhanh quá sẽ đột quỵ mất! Phi mã hơi đỏ mặt thầm nghĩ. (mỗ tui: “oa! Đồ mặt dễ thương quá!, PM: “BIẾN!!”, mỗ tui: “ôi chao! Xấu hổ kìa!!”)

(Vì sự kiện lần này nên Bảo Yết có cảm tình với Phi Mã nên mình đổi xưng hô của hai người nha, thêm vào đó dựa vào tình huống truyện mình cũng sẽ thay đổi bất chợt xưng hô của các nhân vật sau này nên mọi người đừng thắc mắc nhé!)

-Đừng khách sao! Anh đã báo về nhà em rồi! Quân gia bảo sẽ báo lại cho anh họ em! Còn bây giờ có lẽ em cũng mệt mỏi rồi! Đi nghỉ ngơi đi!

Nói rồi Phi Mã đi ra khỏi phòng khép cửa cẩn thận lại. Bảo Yết cũng nằm xuống nhắm mắt lại, cô đúng là đã rất mệt rồi.

Phi Mã ra khỏi phòng, khuôn mặt ôn nhu lúc nãy bây giờ trở nên lạnh đến đáng sợ. Y tá đi qua hắn cũng phải rung mình. Lấy điện thoại lên gọi

-Tôi kêu mấy người âm thầm bảo vệ Bảo Yết sao lại có chuyện này xảy ra!

-Thiếu gia bớt giận! Chúng tôi lên đi theo Nam Cung tiểu thư nhưng không hiểu sao tiểu thư luôn cắt đuôi được chúng tôi. Tìm lại được tiểu thư thì cũng là lúc cô ấy về nhà rồi. Chúng tôi đang định báo cáo lại với ngài!

-Nghỉ việc hết đi!

Phi Mã nói xong lập tức cúp máy. Bên người hắn không thể có lũ vô dụng như vậy! Xem ra khi nào phải thắt chặt hơn trong chuyện đào tạo thuộc hạ mới được! Nếu người của hắn không bảo vệ được cô thì đành nhờ người khác làm vậy. Nhìn vào những vết thương của Bảo Yết: hai phát đạn, hơn năm vết cắt trên da là biết những kẻ làm cô thành ra như vậy không phải tầm thường. Vậy nên để đảm bảo an toàn cho cô thì...

-Alô! Ma Thiên! Có việc muốn nhờ cậu đây!

.....

-OK! 30 phút nữa mình tới chỗ cậu

Trụ sở ngầm dưới lòng đất của bang Hắc Long ở thành phố H.

-Nói đi! Tim mình có chuyện gì? _Ma Thiên lạnh nhạt nói

Đúng vậy! Phi Mã và đại thiếu gia bang mafia nổi tiếng thế giới Hắc Long vốn là bạn thân. Hai người đồng thời cũng là đối tác thân thiết của nhau. Phi Mã giúp Ma Thiên tìm những mối làm ăn lớn và ngược lại Ma Thiên trở thành thế lực đằng sau giúp đỡ Phi Mã làm việc. Và tất nhiên không có một ai biết

điều này cả trừ hai người bọn họ và Kim Long.

-Mình muốn mượn vài ám vệ của cậu!

-Làm gì? Mình nhớ không nhầm thì thuộc hạ của cậu được đào tạo ra cũng không phải dạng vừa!

-Bảo vệ một người! Đám vô dụng đó không đủ khả năng!

-Vậy cậu cần bao nhiêu người?

-Không cần nhiều! 20 người thôi!

-PHỤT!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-Cậu điên à? Là ai mà cần nhiều người vậy?

-Đây là người quan trọng đối với mình! Ít người quá mình không yên tâm!

-5 người!

-Sao ít vậy? Thêm được không?

-5 NGƯỜI! _Ma Thiên bắt đầu nổi gân xanh

-Được rồi! Được rồi! 5 người thì 5 người, nhưng phải đảm bảo an toàn cho cô ấy! Nếu có chuyện gì với cô ấy mình sẽ tính sổ với cậu! _Phi Mã nghiêm túc nói

-Cô ấy?

-Ừm! Cô ấy! Nam Cung Bảo Yết! Cô ấy đang nằm viện!

-RẦM!!!!

-Bảo Yết cô ấy làm sao? Tại sao lại nằm viện??

Kim Long đột ngột chạy vào phòng cắt ngang câu chuyện của Phi Mã và Ma Thiên. Hắn đi ngang qua phòng đại ca vô tình nghe được có người nói Bảo Yết nằm viện. Nỗi sợ tràn ngập trong lòng hắn, Kim Long không kịp nghĩ gì liền lao vào phòng liên tục lắc người Phi Mã hỏi han không ngừng

-KIM LONG!!

-Đại....ca..

Thở dài bất lực, Ma Thiên nói:

-Kim Long! Đệ bình tĩnh lại! Nói huynh nghe, đệ biết cô gái ấy!

-Phải! Bảo Yết là người đã cứu đệ!

-Vậy sao? Nếu đã vậy thì Phi Mã này! Cậu có thể cho chúng tôi biết chuyện gì đã xảy ra với cô gái ấy không?

Phi Mã từ lúc Kim Long vào phòng thì liên tục nhíu mày, Kim Long biết bảo bối sao? Mà nhìn biểu hiện của hắn thì Phi Mã biết chắc chắn tên này đã có tình cảm với cô rồi! Chết tiệt! Sao bảo bối đi đâu cũng lòi theo hoa đào vậy? Tên Nhật Nữ kia chưa đủ sao? Tuy là khó chịu nhưng hắn vẫn kể cho Kim Long cùng Ma Thiên nghe mọi chuyện.

Kim Long nghe xong thì trong lòng lập tức bùng nổ. Hắn mới dòi cô đi chưa được hai ngày mà cô đã xảy ra chuyện rồi. Sau khoảng thời gian sống cùng Bảo Yết, trong tâm trí hắn luôn bắt tri bắt giác tràn ngập hình ảnh cô. Hình ảnh cô nói, cô cười, cô chăm sóc hắn.....Mọi thứ hắn đều nhớ! Vì chuyện lần trước nên hắn mới trở về để cô được an toàn nhưng không ngờ hắn đi rồi mà cô vẫn gặp chuyện. Không được! Hắn không cho phép điều tương tự như vậy xảy ra một lần nào nữa. Kim Long hắn nhất định bảo vệ cô!

-Đại ca! 5 người được mượn đó huynh cho đệ vào đi!

Ma Thiên nhíu mày lạnh giọng nói:

-Huynh không đồng ý! Với thân phận của mình, đệ ra ngoài khác gì tự dâng mạng mình cho bọn chúng, chúng ta hiện tại vẫn chưa làm gì được nên đệ hãy ngoan ngoãn ở đây đi!

-Nhưng.....

-Đệ muốn phản đối?_Ma Thiên lạnh giọng nói

-Không! Đệ biết rồi!_Kim Long nhỏ giọng nói

-Nhưng với điều kiện, đệ muốn điều tra việc này. Nếu đại ca không đồng ý, đệ sẽ tự mình đi bảo vệ Bảo Yết!

-Được rồi! Quyết định vậy đi!_Ma Thiên thỏa hiệp

-Còn Phi Mã! Cậu cứ về trước, người mình sẽ kêu qua cho cậu sau!

-Vậy cảm ơn! Mình có việc về trước, khi khác gặp lại!

-Đại ca! Đệ cũng đi trước!

Xong thì cả Phi Mã cùng Kim Long ra ngoài để lại một mình Ma Thiên đang trầm tư suy nghĩ. Kim Long trước giờ đều rất bình tĩnh nhưng bây giờ lại gần như phát điên như vậy làm hắn rất ngạc nhiên. Cả bạn thân hắn nữa, dám đòi tận 20 ám vệ của hắn chỉ để bảo vệ cô ta. Nam Cung Bảo Yết, cô rốt cục là người như thế nào? Mặc kệ! tôi không cần quan tâm cô là ai, miễn không làm nguy hại đến những người bên cạnh tôi, nếu không đừng trách tôi độc ác!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Món quà

Trong bệnh viện, phòng vip

-Anh họ à! Em đỡ hơn rồi. Anh không cần phải lúc nào cũng ở đây đâu.

-Không được! Để em một mình ở đây anh không yên tâm! Sau chuyện này anh quyết định sẽ cử vệ sĩ đi theo em!

-Nhưng mà em không thích có người cứ đi theo mình. Em tự bảo vệ được bản thân.

-Yết Yết! Dù không muốn nhưng bây giờ anh bắt buộc phải đồng ý với Hải Bình. Nếu có người bảo vệ thì chuyện như vậy đã không xảy ra._Lam Bình lúc này mới lên tiếng

-Dương giáo sư, không phải anh còn có tiết vào ngày mai sao? Sao bây giờ vẫn còn ở bệnh viện này vậy?_Bảo Yết kìm nén cơn tức nói

Hai người này từ lúc bước vào đây không ngừng khiến cô ức chế, nói không ngừng bên tai cô, đi lại không ngừng trước mặt cô và không làm mọi việc cho cô. Có cảm tưởng cô là con nít không bằng; đến ăn cũng bị hai người đó tranh giành nhau dứt. Điều cô khó chịu nhất là tên giáo sư đó không phải thuộc diện mà bệnh viện bảo “người nhà” nhưng hắn vẫn cứ mặt dày ở đây.

-Trợ giảng của anh nằm viện nên anh không đi dạy được!

-Điều đó cũng không đồng nghĩa với việc anh nên ở đây cả ngày_Bảo Yết vô quyết dầy

-Nhưng với trách nhiệm của nhà giáo anh nên giúp trợ giảng của mình nhanh chóng hồi phục để có thể quay lại cống hiến tri thức cho sinh viên_Lam Bình móng tay nhọn

Thục nữ, thục nữ, ta là thục nữ a!! Không chấp những tên mặt dày!!!! Bảo Yết không ngừng tự nhủ như vậy để không có án mạng xảy ra.

Và tình cảnh này chính là những gì Phi Mã nhìn thấy khi vừa quay trở về.

-Bảo Yết, em nghỉ ngơi tốt chưa?

Bảo Yết quay ra cửa thì thấy hóa ra là Phi Mã đã về

-Em nghỉ ngơi tốt rồi! Cảm ơn anh!

-Cảm ơn anh đã cứu tiểu Yết!_Hải Bình lên tiếng

-Cũng chỉ là tiện tay thôi!_Phi Mã cũng khách khí nói

Và rồi.....Không khí lại trở nên trầm mặc, không ai nói tiếng nào, tất cả đều ta nhìn người, người nhìn ta. Để phá vỡ cái cục diện xấu hổ này thì

Lam Bình lên tiếng trước

-Nếu hai người đã thăm Bảo Yết xong thì nên về trước nhĩ?

MẶT DÀY!! Cả ba người còn lại đều thăm mắng như vậy

-Tôi nghĩ đáng lẽ ra câu này nên để Trịnh tổng nói thì thích hợp hơn nhĩ? _Phi Mã khó chịu nói

-Đúng vậy! Vậy nên mời hai người về cho! Tiểu Yết cần yên tĩnh để nghỉ ngơi!

-Tôi là người cứu cô ấy! Tôi nên làm tròn thêm trách nhiệm chăm sóc!

-Yết Yết là trợ giảng của tôi! Tôi nên lo cho cô ấy sớm hồi phục để không làm trễ nải công việc

-.....

-.....

Cứ như thế mà cuộc khẩu chiến giữa ba người đàn ông đã diễn ra. Người này người kia không ai chịu nhường ai. Mọi chuyện đã vượt quá sự chịu đựng của Bảo Yết

-ĐỦ RỒI!!!!

Ba người đàn ông đang nói không ngừng liền im phăng phắc.

Nổi gân xanh trên trán,tai cũng không ngừng run nhè nhẹ cho thấy cô đang kiềm chế cỡ nào ngọn lửa đang bùng phát trong lòng. Cố bình tĩnh, Bảo Yết lên tiếng

-Phi Mã, ơn anh cứu em em nhất định sẽ hậu tạ sau anh không cần chăm sóc em nữa. Dương lão sư, tôi sẽ cố gắng hồi phục sớm nhất để có thể quay về làm việc nên anh cũng không cần ở đây đâu. Còn Hải Bình, anh ở lại đi! Em mệt rồi! Hai người nên về sớm_Nói xong Bảo Yết liền nằm xuống nhắm mắt lại ngủ

Hải Bình như có như không nở một nụ cười chiến thắng với hai người kia nói

-Tiểu Yết đã nói vậy thì hai người cũng nên về sớm đi!

Cả Phi Mã cùng Lam Bình đều tức tối rời khỏi, trong phòng chỉ còn Bảo Yết và Hải Bình. Hai người họ vừa ra, Bảo Yết cũng lập tức bật dậy

-Em cứ nằm nghỉ đi! Anh sẽ ra ngoài chờ, ba mẹ em chắc cũng sắp về rồi đấy! Anh đã báo cho họ về tình hình của em rồi!

Nói xong Hải Bình cũng đi ra.

Bảo Yết ở lại khóc ròng, đừng có bỏ lại một quả bom rồi đi chứ. Ba mẹ biết rồi sao? Tiêu cô rồi! Kiểu này mà không bị quản thúc mới là lạ. Nhất là mẹ cô nữa, lại khóc bù lu bù loa lên cho mà xem. Ai đó cứu cô đi! Hàn Tử, Lê Dương bao giờ hai cậu mới qua đây vậy? Những lúc này mới là những lúc cần những búa đỡ đạn tốt nhất mà lại không có ở đây là sao? (HT, LD: “Hắt xì! Hình như có đứa nào đang tính kế mình thì phải. Tự nhiên lạnh sống lưng quá!”; mồ tui: “Là bạn tốt của hai người đóa!!”)

Nhưng chỉ được một lát sau, mặt Bảo Yết lại quay trở về biểu cảm lạnh nhạt như ngày thường. Ngày hôm đó.....

Flashback

Bảo Yết với sát khí nồng đậm quanh thân mình không chút chần chừ bắn chết từng tên một đã bắt cóc cô. Đến người cuối cùng, hình như tên này là thủ lĩnh, thấy hấn ăn vận đẹp hơn mà cũng có vẻ vênh hơn những tên khác. Tất nhiên đáng vẻ đó là trước khi cô cầm súng giết từng người một trước mặt hấn.

Người đàn ông đó bây giờ đang thực sự rất hoảng sợ, con nhỏ đó chính là một ác ma. Nó giết từng đấng người mà chưa hề lộ ít biểu cảm sợ sệt nào. Tuy nhiên hấn cũng có thể thấy con nhỏ đó đang gần đến giới hạn, lợi dụng cơ hội hấn liền nhảy tới tấn công.

Nhưng không những không được mà còn bị Bảo Yết bẻ gãy tay. Dám đánh lén cô? Hấn cũng lớn gan đó! Tiến tới chỗ hấn, cô cầm lấy chân một chân của hấn và “Rắc”.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!_Người đàn ông đó gào lên trong đau đớn

Ác độc! Quá ác độc! Tại sao nó có thể làm vậy mà không hề ghê tởm lấy một lần chứ. Hấn sợ! Hành tẩu trong giới giang hồ đây lần đầu tiên hấn gặp người như vậy, sát khí của con nhỏ này thực sự rất đậm. Nó đã từng giết bao nhiêu người để có sát khí như vậy chứ.

Đôi mắt long lanh như thiên sứ trước kia của Bảo Yết lúc này trở sắc lạnh như ác ma từ địa ngục. Tay có chút cực nhọc giờ súng chĩa về phía giữa trán hấn, đang chuẩn bị bóp cò thì

-Tha cho tôi! Tha cho tôi đi mà! Tôi chỉ được thuê để làm việc thôi! Chúng ta không hề có thù oán gì cả! Tha cho tôi đi! _Người đàn ông không ngừng cầu xin

-NÓI! Ai thuê người?

-Tôi không biết! Chỉ biết đó là một cô gái trẻ! Cô ta đưa thời gian biểu cô làm việc để chúng tôi theo dõi và chọn thời điểm xử lý cô! Cô ta còn đưa trước cho chúng tôi nửa số tiền và hẹn nếu thành công sẽ đưa nốt chỗ còn lại! Tôi chỉ biết có thế! Tha cho tôi đi mà!!!

“Pằng” Người đàn ông sau có một giây liền trở thành xác chết nằm ở đó. Về mặt còn giữ biểu cảm sợ hãi không thể tin được.

Bảo Yết nhìn cái xác chết nằm dưới chân mình thậm chí kinh bị rồi lột cái thân đang đầy vết thương ra khỏi đó.

End flashback

Ngồi im trên giường bệnh, Bảo Yết dùng hệ thống mở tệp của Controller, một trong bộ ba viruts của cô dùng để giành quyền điều khiển tất cả những hệ thống nào mà nó xâm nhập. Sử dụng nó, cô đột nhập vào hệ thống ống nước của thành phố. Đi đến chỗ bồn rửa mặt trong phòng tắm, Bảo Yết đổ một túi máu cô ăn trộm được từ bệnh viện xuống. Nhìn dòng máu đỏ tươi đang chảy dần đi, Bảo Yết nở một nụ cười lạnh.

Nữ chủ, tôi chỉ vô tình ngáng chân cô một lần mà cô đã có ý định xử lý tôi. Lần này tôi sẽ chỉ cảnh cáo nhưng nếu còn lần sau, tôi không đảm bảo nó sẽ nhẹ nhàng thế này đâu. Còn bây giờ mong cô sẽ thích món quà tôi tặng.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Sự trừng phạt

Trong một căn nhà sang trọng gần trung tâm thành phố

-Đi làm về hả con?

-Dạ thưa mẹ!

-Con lên phòng tắm rửa đi rồi ăn cơm. Mẹ kêu người làm chuẩn bị nước nóng rồi đấy!

-Con cảm ơn mẹ!

Song Thư mệt mỏi lên phòng, từ lúc bọn người kia đi làm việc đến giờ vẫn chưa hề có tin tức gì làm cô lo lắng không thôi. Liệu không có chuyện gì xảy ra chứ? Thôi! Lát nữa gọi lại cho chúng hỏi lại tình hình vậy, cô mệt mỏi lắm rồi! Bước vào phòng tắm, Song Thư mở vòi nước thì.....

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-THƯ' NHI! THU' NHI! Con không sao chứ? _Nhất phu nhân sau khi nghe thấy tiếng hét từ phòng con gái thì vội vàng hỏi han

Cố lấy lại bình Tĩnh, Song Thư lên tiếng trả lời

-Dạ.....Con không sao.....Mẹ...đừng lo!

-Thế sao tự nhiên lại hét lên vậy? Mẹ lo quá! Hay để mẹ lên đó nhé!

-KHÔNG! Không cần.....Con chỉ là ngã thôi....Mẹ không cần lên đâu.

-Thiệt là! Con phải cẩn thận chứ! Thôi! Mau tắm rồi xuống ăn cơm lệ đi con!

-Vâng ạ!

Song Thư nhìn lại vào bồn tắm. Nước từ vòi đang không ngừng chảy ra nhưng nó lại có màu đỏ tươi, thêm vào đó có mùi tanh tươi của máu. Đây là có chuyện gì xảy ra? Là kẻ nào giả trò? Song Thư cô không bao giờ tin vào mấy chuyện ma quỷ đâu. Không lẽ nào là.....Nam Cung Bảo Yết? Nếu là như vậy thì chẳng lẽ cô ta thoát được rồi? Lại còn biết là do cô làm?

Chết tiệt! Đúng là một lũ vô dụng! Thật phí tiền của cô rồi! Tên đó kêu cô giải quyết Bảo Yết nhưng có đưa một cắc nào đâu, là cô phải tự bỏ tiền ra đây chứ. Mà giá để thuê lũ xã hội đen này không phải là rẻ. Tốn một đồng tiền mà cũng không giải quyết được cái gì.

Nhưng mà cô ta làm vậy để làm gì? Cảnh cáo mình? Hay còn ý tứ nào khác? Đúng rồi! Đám người đó, sau hôm đấy không hề thấy bọn chúng liên lạc với cô để thông báo bất kì thông tin gì về nhiệm vụ. Máu?

Rồi Song Thư hoảng sợ nghĩ. Không lẽ Bảo Yết đã giết hết bọn chúng rồi sao? Không thể nào! Nếu như vậy cô ta là loại người gì chứ? Xem ra cô đã đánh giá sai về cô ta rồi..

Bảo Yết! Nếu cô nghĩ chỉ vì một trò con con này mà tôi phải sợ cô thì cô đã nhầm rồi. Làm việc cho người đàn ông đó tôi đã phải trải qua nhiều thứ đáng sợ hơn thế này nhiều. Coi như lần này tôi thua cô. Đợi đấy! Tôi không bỏ qua cho cô đâu! Nhưng nhiệm vụ lần này đã thất bại, cô sẽ.....

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!

-Tiếp tục!

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-Tiếp tục!

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!

-Boss! Cứ tiếp tục thế này cô ta sẽ không chịu nổi nữa!

-Dừng lại!

Trong một căn phòng tối tăm ẩm thấp, chỉ le lói mỗi một bóng đèn nhỏ treo trên trần nhà đang không ngừng đung đưa qua lại. Trên tường treo rất nhiều dụng cụ tra tấn, chúng thậm trí thấm đẫm máu đã khô. Song Thư bị trói trên ghế; liên tục bị kích điện vào những huyệt cảm giác trên cơ thể. Dòng điện tuy không giết người nhưng khiến người ta cảm nhận sự đau đớn tột cùng. Lúc này cô đang vô cùng chật vật, mồ hôi vã như tắm nhỏ tí tách xuống sàn nhà, trên người đầy vết thương và cơ thể gần như bị tê liệt.

-Đây chính là sự trừng phạt vì đã thất bại. Tôi đã hi vọng nhiều hơn thế, cô không mong cả tất cả công sức ba mẹ cô bỏ ra đều biến mất chứ? _Người đàn ông lạnh giọng lên tiếng

-K..h...ông! Là...m ơ...n! T..ô...i s...ẽ cố...g...ấn....g mà! _Song Thư dùng chút hơi tàn của mình thều thào.

-Rất tốt! Đừng quên nhờ có ai mà Nhất thị phát triển được như thế! Và tương lai nó có thể sánh với Empire, Âu thị, Trịnh thị, Mạc thị hay không phải tùy thuộc vào cô sau này rồi!

-T.ô...i b...iế...t r..ồ...i!

-Thà cô ta ra!

Sợi dây trói vừa được cởi, Song Thư liền ngã ra nền đất lạnh lẽo.

-Tạm thời cô không cần phải thực hiện bất cứ nhiệm vụ gì nữa! Khi nào cần tôi sẽ gọi!

Nói rồi hắn cũng cùng thuộc hạ bỏ đi, chỉ còn lại Song Thư ở trong căn phòng đáng sợ đó. Cô cứ nằm im ở đấy một lúc lâu, không ai biết cô đang nghĩ gì. Đứng dậy rồi cô lột cái thân tàn ra khỏi phòng, để lại căn phòng trống vắng đầy quỷ dị. Cô cần về nhà!!!

PS: Vì chương này bị ngắn nên chờ một lát, mình tặng thêm chương nữa!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Trốn đi chơi

-Yết nhi, con ăn chút cháo đi

-Yết nhi, mẹ có hầm canh cho con này

-Yết nhi, con ăn chút hoa quả nhé?

-Yết nhi, con uống sữa đi!

Đã một tuần trôi qua kể từ ngày cô xuất viện, những từ lúc nhị vị phụ huynh trở về, dạ dày Bảo Yết không lúc nào là ngừng hoạt động, ngược lại thì chân tay và kể cả não đều bị Nam Cung phu nhân ép ngừng làm việc. Một ngày cô gần như phải ăn 5 bữa, bữa nào cũng ép cái dạ dày no căng thì thôi. Bảo Yết kháng nghị thì mẹ cô lại bắt đầu khóc lóc nói bà lo cho sức khỏe của cô nên muốn tắm bổ nhiều một chút. Còn ba cô thì sao? Ông ấy biết tin cô nhập viện vừa quay trở về nước liền gọi cho Mộc hiệu trưởng cho cô nghỉ việc luôn. Nói cái gì mà con cứ nghỉ ngơi đến khi nào bình phục hoàn toàn thì thôi. Đùa gì chứ! Cô tăng lên 3 kí từ hồi họ về rồi đó, còn muốn nghỉ ngơi đến bao giờ. Bảo Yết thầm khóc rùng trong lòng như vậy!

Nhưng mà nói gì thì nói nhờ có họ mà cô thoát khỏi sự “bảo vệ” của Hải Bình và sự “tra tấn” của Lam Bình. Thiếu hai người họ cuộc sống của cô thoải mái hơn hẳn.(HB, LB:*khóc rùng* “sao em nữ?”, mỗ tui:*vỗ vai an ủi* “Tội nghiệp”). Thêm vào nữa, trong thời gian này có Hàn Tử cùng Lê Dương qua đây làm bạn với cô. Tin cô nằm viện là do quân gia nhà cô nói với họ, khi ấy Hàn Tử gọi cho cô nhưng do khi nằm viện cô đã ngắt hệ thống dùng đề liên lạc nên không được, Hàn Tử thấy lo nên gọi về nhà cô; kết quả là gặp bác quân gia bắt máy.

Lúc sang đây hai người đó không ngừng lái nhải hỏi tội cô sao không báo cho bọn họ biết. Tuy Hàn Tử và Lê dương ở đây có hơi ồn ào nhưng rất vui.

-Ê này tiểu Yết! Bọn mình đi chơi đi! Cứ ở nhà thế này chắc mình mốc mạt!_Hàn Tử kêu ca nói

-Thôi đi! Có mốc cũng phải là Bảo Yết mốc chứ không tới lượt cậu! Cậu ít nhất vẫn được tự do đi lại, chỉ tội mỗi nữ nhân của mình là bị nhốt ở nhà như gái cầm cung vậy!_Lê Dương không quên chọc ngoáy cô

-Tiểu Yết ở đâu tớ ở đó! Vậy nên cậu ấy mốc thì mình cũng mốc theo thôi!

-Xí! Lí do lí trầu!

-CẬU.....

-Thôi! Hai người đừng cãi nhau nữa! Ngày mai chúng ta sẽ đi chơi!_Lúc này Bảo Yết lên tiếng giàn hòa

-THẬT KHÔNG?????_Cả Hàn tử cùng Lê Dương đồng thanh

-Thật! Ngày mai ba mẹ mình phải lên công ty để giải quyết một số công việc nên chúng ta có thể nhân cơ hội này trốn đi! Chứ nói thật là tớ cũng sắp mốc thật rồi!

-Yeah!!!!!!!!!!!!!! Tiểu Yết tốt nhất! Nhưng sợ ba mẹ cậu cho không?

-Ngốc! Nếu họ cho thì chúng ta còn phải trốn đi sao?_Lê Dương cốc đầu Hàn Tử nói

-Ồ ha! Tự nhiên mình quên mất!_Hàn Tử lè lưỡi cười trù

-Vậy nha! Tụi mình sẽ trốn bác quân gia đi chơi vào ngày mai!

-Hay quá! Chờ đến ngày mai quá đi!!!!

-Đúng là đồ ham chơi!

-Xí! Mặc kệ mình! Ai khiến cậu xía vô!

-Mình thích đấy thì sao! Làm gì được nhau!

Bla.....bla.....

Hai người họ lúc nào cũng cãi nhau vậy nhỉ? Bảo Yết nghĩ thầm, nhưng mà như vậy thật đáng yêu.

Ha ha ha.....

Biệt thự Nam Cung gia, 8 giờ sáng

-Nè! Bọn mình đi như vậy không sợ bị phát hiện chứ?

-Yên tâm, tớ vô hiệu hóa tạm thời hệ thống an ninh rồi.

-Cậu dùng cái con virus Xăng đan gì đó à?

-Vandals! Nó là Vandals! Làm ơn đừng có xuyên tạc tên con mình như vậy! Mà thứ nhất! Mình không cần dùng đến nó cho một việc con con như vậy! Mình tạo nhiều virus mà, đâu chỉ có mỗi ba đứa nó! Thứ hai, phá hệ thống này cũng không cần dùng đến virus, chỉ cần “lách” qua lỗ hổng trên tường lửa của nó là được, như vậy an toàn hơn sẽ không có ai phát hiện ra....

-Thứ ba là chúng ta đi được chưa? _Lê Dương khó chịu nói

Cứ để hai cô nàng này tiếp tục ba hoa thì có lẽ cậu phải ngồi đây cả ngày mất

Hiện tại, ba con người, ba nam thanh nữ tú của chúng ta đang ngồi trong bụi cây, làm bạn với muối và kiến

-Ồ! Xin lỗi! _Hàn Tử cười trừ

-Đợi một lát, bảo vệ đôi ca thì chúng ta tranh thủ vọt qua! Sắp tới rồi! Nào.....CHẠY!!!!!!

(Mồ tui xin giới thiệu tóm tắt về bé virus Vandals nha! Nó thuộc bộ ba virus mạnh nhất của Bảo Yết, hai con virus kia có công dụng gì thì ta đã biết, dựa vào đó thế đoán ra Vandals dùng để làm gì! Đừng vậy các bạn! Chính là phá hoại! Nó có thể tạo những lỗi biến hóa trong bất kì hệ thống nào, nhiễm Vandals trừ khi là Bảo Yết dùng Savior để cứu thì người càng cố sửa thì lỗi càng nhiều. Đã nói là lỗi biến ảo mà! Liên tục thay đổi khiến người ta không thể xác định được!

Còn Savior vì sao trị được Vandals mà không thuộc bộ ba là bởi nó có thể trị bất kì con virus nào kể cả Thieves và Controller. Với lại Bảo Yết chỉ thích phá hoại, tạo Savior chỉ vì đề phòng nên mới không cho thêm nó vào thành bộ tứ (mồ tui: “Tội nghiệp! Bị phân biệt đối xử!“. BY: “Tôi thích! Ai quản!”, mồ tui: “Dạ em sợ chị rồi ạ!”)

-Phù! Cuối cùng cũng trốn được ra! _Hàn Tử thở phào nói

-Vậy bây giờ chúng ta đi đâu đây?

-Hay đi dạo phố đi! Mình nghe nói có lễ hội gần TTTM Pearl Center đó! Ở đấy có rất nhiều gian hàng, chúng ta đến đó đi! _Lê Dương lên tiếng đề nghị

-Hay đó! Chúng ta đến đấy đi!

Và thế là ba người cùng nhau đến lễ hội đường phố gần TTTM. Quay đây bày bán rất nhiều gian hàng từ quần áo mỹ phẩm cho đến đồ ăn đồ uống; thậm chí cũng có rất nhiều quầy trò chơi có thưởng nữa. Đang đi Hàn Tử bỗng reo lên:

-Oa! Con thỏ kia kia dễ thương quá!

Bảo Yết cùng Lê Dương nhìn sang. Trên kệ cao nhất của quầy hàng có đặt một chú thỏ hồng đào, đôi mắt đen nhánh, không biết làm bằng gì mà còn trông long lanh dưới ánh mặt trời, trên tai buộc một cái nơ cũng màu tím oải hương. Đúng là dễ thương thật.

-Ông chủ! Cho cháu chơi thử! _Hàn Tử sốt sắng nói

-Cháu có ba lần bắn! _Nhận lấy tiền rồi ông đưa cho cô một khẩu súng với ba viên đạn nhựa!

-Bắn được không đó? _Lê Dương nghi ngờ hỏi

-Đừng coi thường mình! Mình cho cái cậu thấy tài thiện xạ đây!

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

-Sao trật hết vậy nè? _Hàn Tử khóc ròng

-Xì! Vậy cũng coi là thiện xạ! Xem mình đây! Ông chủ, cho cháu chơi nữa!

“Pằng”

“Pằng”

-Trời ơi! Sao lại trượt hết vậy nè! Thỏ ơi! Hu hu.....

-Im dùm cái đi! Còn một lượt nữa mà!

-Cố lên! Cậu phải lấy con thỏ cho mình!

-Biết rồi!

Nhìn hai người họ, Bảo Yết lại muốn cười. Trò chơi này đối với cô đúng là trò trẻ con. Kiếp trước cô là một xạ thủ bách phát bách trúng, còn sợ một cái

khẩu súng nhựa này làm khó sao? Nhưng cô không giúp Hàn Từ, cô là muốn cho ai đó một cơ hội! Cố lên! Tôi ủng hộ cậu!

Còn một viên đạn, thực sự thì Lê Dương khá căng thẳng. Nếu trật thì ê mặt lắm. Thôi thì tao giao số phận tao cho mày vậy. Lần bắn cuối cùng và.....

“Pằng”

Chap nữa đây nhé! Để bồi tội chap trước quá ngắn!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Phát điên và hậu quả

Một lát sau....

-Hi hi! Cảm ơn Lê Dương nha!

Ai đó còn đang khóc ròng vì số tiền đã ra đi của mình.

-Arê...arê.... Tớ cứ tưởng phát cuối đó trúng rồi cơ đấy! Mặt trông nghiêm trọng vậy mà! Cuối cùng thì phải chơi hơn mười mấy lần mới thắng! _Bảo Yết nhìn khuôn mặt mắt hờn của Lê Dương mà không nhận được trêu chọc

-T...ề.....n oi..... _Lê Dương thều thào

-Thôi! Đồng chí cứ cố gắng vượt qua!

Hàn Từ vì rất vui vẻ nên không để ý đến hai con người đang an ủi nhau ở đằng sau. Đang đi thì tự nhiên có một người chạy ngược chiều với cô làm Hàn Từ ngã lăn ra đường

-Ê! Tên nào chạy mà không để ý đường vậy????

Vừa hét lên thì có mấy người cũng chạy đến đuổi theo tên đó hô hào

-Cướp! Bớ người ta có cướp! Mau bắt lại tên đó!

Tên cướp đó bị người dân bao vây xung quanh. Bí quá hắn bắt đầu cầm dao đe dọa, mọi người thấy vậy cũng hơi sợ lùi ra xa nhưng vẫn cố không cho hắn chạy thoát. Liều mình tên cướp đâm đầu chạy, vung dao lung tung và..... “Rẹt”

Con dao sắc bén lướt qua và làm đứt một sợi lông trên tai mèo của Bảo Yết. Sợi lông chậm rãi rơi trước con mắt kinh hoàng của Lê Dương và Hàn Từ. Mọi thứ bây giờ gần như đang đóng băng. Chết rồi! Tiêu thật rồi!. Họ càng hoảng sợ hơn khi bỗng nghe thấy tiếng cười khúc khích của cô cùng gương mặt càng ngày càng lạnh. Tên cướp thấy vậy cũng không hiểu sao lại cảm thấy có dự cảm không lành

-Hề....hề.....hề..... _Bảo Yết vừa cười vừa tiến lại gần chỗ tên cướp

-Yết nhi! Cậu làm ơn bình tĩnh lại đi!!!

-Ngươi.....ngươi....đừng....lạ...i.....đây!!!! _Tên cướp sợ hãi nói

Nhưng vô ích, cô vẫn cứ cười, vừa cười vừa tiến lại gần hắn. Trông Bảo Yết lúc này rất giống Thần Chết chuẩn bị đoạt mạng người vậy! Thực sự rất đáng sợ!

-AAAAAAAAAAAAA!!!!

Tên cướp làm liều vung dao về phía Bảo Yết nhưng bị cô chặn lại. Cổ tay hắn bị cô giữ chặt mà không thể rút ra được. Vứt con dao đi, Bảo Yết tung chân đá bay tên cướp ra xa. Hắn đang nằm trên đất rên rỉ vì đau đớn thì bị cô ngồi lên người, tay giờ lên và liên tục đâm vào mặt. Chính giờ phút này Bảo Yết mới thực sự bùng nổ.

-NGƯỜI CÓ BIẾT MỘT SỢI LÔNG TRÊN SILVER KNIGHT ĐẮT NHƯ THỂ NÀO KHÔNG?

-NGƯỜI CÓ BIẾT ĐỀ GẮN CHÚNG LÊN KHÓ KHĂN NHƯ THỂ NÀO KHÔNG?

-NGƯỜI CÓ BIẾT DƯỠNG ĐÁM LÔNG NHÂN TẠO NÀY KHÓ KHĂN LẮM KHÔNG?

-NGƯỜI CÓ BIẾT LÀ NGƯỜI VỪA LÀM TA TỒN THẤT THÊM BAO NHIÊU KHÔNG?

-NGƯỜI BIẾT KHÔNG? BIẾT KHÔNG HẢ?

-CHẾT ĐI! CHẾT ĐI! ĐỒ KHỐN!!!!

-CHẾT ĐI.....

Mỗi một câu nói thốt ra là một cú đâm vào người mặt tên cướp.Nhìn Bảo Yết phát điên như vậy không chỉ có Hàn Tử và Lê Dương tất cả những người dân xung quanh đều thấy. Bọn họ đều rất hoảng sợ trước biểu tình này của cô. Không ngờ cô gái xinh đẹp trông có vẻ điềm tĩnh này lại dữ dằn như vậy (mồ tui: chị ý đúng là điềm thật nhưng một khi đã cấu đứng hoi bố cháu là ai. Vậy nên hãy R.I.P tên cướp:3)

-N.....à.....y! Lê.....Dư...ơ...ng! Chúng...ta....mau ngăn.....cậu ấy lại....! Án.....mạng..... Có án.....mạng mất!

-Tớ.....k.....h.ô.....ng....đám.....đâu! Cậu lên đi.....!

-Tớ..... là.. con..... gái..... cậu lên đi!

-Không! Cậu..... thân.... với.... cậu..... ấy..... hơn! Cậu lên!

-Cậu lên!

-Không!

Trong lúc hai người đang run sợ đùn đẩy nhau lên thì có một bóng người chạy qua. Một người đàn ông dám đến bên chỗ cô gái đang phát điên giữ cô lại không cho tiếp tục đánh người nữa. Bảo Yết bị người khác làm phiền thì vô cùng tức giận

-THẢ RA! THẢ TÔI RA! TÔI PHẢI GIẾT CHẾT HẮN! THẢ TÔI RA! THẢ RA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Người đàn ông đó mặc kệ cô gào thét xách cô rời khỏi chỗ đó. Hàn Tử, Lê Dương sau khi hoàn hồn thì vội đuổi theo. Tên cướp thì bị đánh cho bầm dập không còn nhìn thấy hình dạng cũ, mọi người vội vàng rời khỏi đó. Bên tai họ vẫn còn là tiếng kêu la của Bảo Yết! Thật đáng sợ!!!!

Trong một quán cà phê, mọi người đang yên tĩnh thưởng thức đồ uống cùng âm nhạc du dương trong quán thì...

-RẦM!!!!!!

-Khốn kiếp! Sao anh lại can tôi xử hần! Anh là cái thá gì chứ!

Bảo Yết đập cửa quán rồi hăm hực bước vào, miệng thì không ngừng mắng mỏ Nhật Nữ. Vâng! Giải đáp thắc mắc của mấy bạn là người đàn ông đó là ai? Và mồ tui xin trả lời đó Mạc Nhật Nữ.

Hôm nay hần đi tiếp một đối tác làm ăn trong một nhà hàng của TTTM Pearl Center gần đó. Vừa ra khỏi TTTM thấy thời gian vẫn còn dư dả không cần về công ty gấp nên quyết định đi dạo. Đang đi thì thấy mọi người tập trung rất đông, tò mò đến nhìn thử thì gặp cảnh một cô gái đang đánh người. Nghe loáng thoáng thì hình như là một tên cướp, mà ngạc nhiên hơn khi nhìn kĩ cô gái đó thì hóa ra đó là Bảo Yết! Nhìn cô mà hần cũng đơ người luôn. Bảo Yết luôn là người có biểu tình lạnh nhạt với mọi chuyện nhưng hôm nay là lần đầu tiên thấy cô phát điên như vậy. Thấy tình hình không ổn nên hần mới tiến lên can cô lại.

Nghe cô nói hần chẳng là cái gì của cô không hiểu sao Nhật Nữ lại ả ả khó chịu.

-Tôi đúng không là cái gì của em thật nhưng mà em thử nghĩ xem! Nếu tôi không can em lại em có tin ngày mai có thể báo chí sẽ đăng tin tiểu thư Nam Cung gia phát điên đánh người giữa đường không?

-Tôi.....tôi.....

Đang định phản bác thì Hàn Tử kéo tay cô lại, nhỏ giọng nói:

-Anh ấy nói đúng đấy! Đừng quên là bọn mình đang trốn ra ngoài, nếu cậu bị báo chí đưa tin chắc chắn họ sẽ biết việc này đấy!

-Xí!

Nhật Nữ thấy Bảo Yết chịu thua trong lòng cũng có chút thành tựu. Đương nhiên là câu nói hạ thấp volumn của Hàn Tử vẫn bị hần nghe thấy. Trốn khỏi nhà sao? Thú vị đấy! Nghĩ đến cái gì, Nhật Nữ lên tiếng:

-Nói gì thì nói! Cũng đã là tôi đã giúp em một lần! Tại sao đến một câu cảm ơn cũng không có vậy?

-Cảm ơn! _Bảo Yết không cam lòng nói

-Cảm ơn vậy thì chưa đủ! Em cần phải báo đáp tôi!

-Cái gì? Anh còn muốn gì nữa? Đừng có được voi đòi tiên! Tôi không đồng ý!

-Vậy thì Nam Cung chủ tịch cùng phu nhân chắc sẽ rất vui khi biết con gái bọn họ trốn khỏi nhà rồi đi đánh nhau ngoài đường nhỉ?

-ANH.....

-Lần sau muốn tôi không nghe được thì bảo cô bạn em nói nhỏ thêm chút nữa! Nói vậy vẫn hơi to!

Nghe vậy Bảo Yết liền đem ánh mắt hình viên đạn quay sang nhìn Hàn Tử. Hàn Tử sợ hãi khóc rống trong lòng. Mình không cô ý mà!!!!

-Nói đi! Anh muốn gì? _Bảo Yết đành chịu thỏa hiệp nói

-Cái này hãy để ngày mai tôi nói đi! Sáng mai em hãy tới Mặc thị tìm tôi. Nghe nói em nghỉ việc làm trợ giảng rồi đúng không? Vậy nên sẽ rảnh rồi, đừng tới muộn! Thế nhé! Giờ tôi có việc xin phép đi trước!

Nói xong Nhật Nữ cũng bỏ đi luôn. Bảo Yết ở lại nhìn bóng lưng hắt rời đi liền lại lên con, dậm chân trút giận lên sàn nhà (mổ tui: “Tội nghiệp cái sàn nhà!”)

Hàn Tử cùng Lê Dương xem một màn như vậy liền quay sang nhìn nhau cười trừ. Xem ra cuối cùng cũng có người trị được tiểu Yết (mổ tui: người trị được chỉ còn nhiều lắm! cứ chờ mà xem!”)

PS: Yo mina!!!!!! Mổ tui có thông báo cho tất cả mọi người đây. Chap này là một chap rất đặc biệt, bởi sau 10 chap nữa kể từ chap này thì nữ chính sẽ bị “thịt” lần đầu tiên. Mọi người vô tay hoan hô nào!!!!!!!!!!

Khụ... Vào vấn đề chính! Mổ tui muốn nói ở đây chính là một mini game cho mấy bạn chơi. Bạn nào đoán được người đàn ông đầu tiên của nữ chính là ai mình sẽ có phần thưởng. Phần thưởng của người trả lời nhanh nhất và đúng nhất là một ngoại truyện theo yêu cầu. Kết quả sẽ công bố vào

Vốn là mini game này mổ định để đến

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Công việc mới

Mặc thị, tầng cao nhất, phòng Tổng giám đốc

-Nhật Nữ!

-Hửm?

-Vậy theo yêu cầu thì từ bây giờ tôi sẽ là thư kí của riêng của anh? _Đang kiểm chế

-Đúng vậy!

-Vậy làm thư kí riêng có bị quản về trang phục không? _Vẫn đang kiểm chế

-Thật ra thì không cần!

-Vậy tại sao tôi phải mặc bộ này? _Vẫn tiếp tục kiểm chế

-Tại tôi thích!

-MẸ NÓ! ANH ÚC HIẾP NGƯỜI QUÁ ĐÁNG VỪA THÔI!!!!!! _Chính thức bùng nổ

Bảo Yết theo lời hẹn của Nhật Nữ, đúng 8 giờ sáng đã có mặt ở Mặc thị, vừa mới gặp cô nhân viên lễ tân nhờ thông báo cho hần là cô đã đến. Ngay sau đó tầm 10 phút, một đám người kéo đến lôi cô đi thay đồ rồi vút lên phòng này.

Còn chỉ thay quần áo thôi mà Bảo Yết nổi nóng như vậy là do.....bộ đồ cô đang mặc là “Nữ hầu gái”. Bộ váy với hai màu trắng đen chỉ che được hết hông, trên cổ đeo một cái vòng choker màu đen, trên đầu cô đeo một cái gài tóc bằng vải, chân thì mang quần tất dây nịt. Nói chung chúng ta có thể tưởng tượng mỗi nữ phụ bây giờ đang là một sexy maid, không, nói đúng hơn là một sexy cat maid. Mặc như vậy là quá xỉ nhục cô rồi. Tên đó nhìn bình

thường vậy mà lại đi thích mấy cái đồ cosplay này. Đúng là biến thái.

Nhật Nữ thấy Bảo Yết nổi khùng thì đành lên tiếng giải thích

-Tôi chỉ kêu nhân viên đặc biệt chuẩn bị một bộ đồ người phục vụ nhưng ai người cuối cùng lại thành cái thứ này!

-Tại sao lại là đồ phục vụ?

-Bởi làm thư kí riêng của tôi ngoài việc chuẩn bị giấy tờ còn có lo mọi chuyện sinh hoạt bình thường cho tôi khi ở công ty nữa!

-THẾ KHÁC GÌ NGƯỜI HẦU?

-Thì thế tui mới kêu bọn họ chuẩn bị bộ đồ đó cho phù hợp.

Cùng lúc đó

Phòng nghỉ của nhân viên, mấy nhân viên nữ đang ngồi tán phét với nhau

-Nè! Sao cậu lại đi chuẩn bị bộ đồ đó cho thư kí mới? Mạc tổng chỉ yêu cầu đồ phục vụ bình thường thôi mà.

-Mấy cậu ngốc lắm! Các cậu có thấy thư kí nào vào đây làm được sếp tổng chuẩn bị cho quần áo để làm việc chưa?

-Hình như là chưa!

-Đấy! Vừa nghe lệnh của sếp là mình biết ngay cô gái này là người đặc biệt rồi. Các cậu có biết không, thư kí mới đó chính là tiểu thư nổi tiếng của Nam Cung gia, vừa xinh đẹp lại còn là một thiên tài. Người như vậy thì vào đây làm làm cái gì? Thiết nghĩ sếp là muốn để giữ người thương bên mình. Tớ đoán không chừng đó sẽ là Mạc phu nhân tương lai đó.

-Nhưng việc này thì liên quan gì đến việc cậu cho vị tiểu thư ấy bộ đồ hầu gái!

-Nói từ nãy đến giờ mấy người vẫn không thông minh lên chút nào đúng không?

-Tất nhiên là liên quan rồi! Mình giúp sếp có thể ngắm được rõ hơn vẻ đẹp của mỹ nhân, không chỉ có khuôn mặt mà còn có cả cơ thể. Mình tin chắc chắc sếp sẽ không đổi đầu lại còn khá thích nữa đấy. (mô tui: “sao chị biết hay vậy?”)

-Ờ....ờ.....Hiểu rồi! Cậu cũng ghê thật!

-Tất nhiên! Mạc tổng sẽ phải cảm ơn mình vì việc này!

Quay lại văn phòng lúc này

-Kêu bọn họ đổi lại là được mà! _Bảo Yết phản bác

-Nhưng tôi thấy bộ này có lẽ sẽ tốt hơn!

Nhật Nữ đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới Bảo Yết rồi cười đều nói

-Nhìn rất thích mắt!!!

-ANH.....

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Bảo Yết cô điên lên mất! Từ lúc đến cái thế giới này, gặp đám nam chủ này không một lúc nào cô có thể bình tĩnh. Tâm trạng lúc nào cũng căng lên như dây đàn, bất cứ khi nào cũng có thể bùng nổ. Một lũ xú nam nhân, không một ai tốt hết!!!!!!!!!!

-Rồi! Nói từ nãy đến giờ là đủ rồi đấy! Mau đi làm việc đi! Mà cũng đừng nghĩ đến việc nhờ ba em giúp em bỏ việc! Tôi đã thuyết phục Nam Cung chủ tịch để em làm thực tập ở đây rồi! Còn chống đối thì ông ấy sẽ biết chuyện em trốn đi chơi còn đánh nhau nữa đó!

Đang mãi nghĩ đối sách lại bị Nhật Nữ nhìn thấu, Bảo Yết chột dạ, hậm hực đi làm việc. Nhật Nữ nhìn cô mà thức sự chỉ muốn cười, thời gian làm việc của hần sau sẽ rất vui vẻ đấy!

Tòa thị chính thành phố H

-Ngày hôm nay, chúng tôi có lời tất cả những vị khách quý đến đây để giới thiệu một phát minh mới của giáo sư thiên tài Dương Lam Bình. Đây chính là một trong những nghiên cứu vĩ đại của anh. Vậy xin quý vị hãy cho một tràng pháo tay cho nhân vật chính của chúng ta, giáo sư Dương Lam Bình.

Một chàng trai trẻ tuổi, mái tóc tóc tuyền, đôi mắt đen hằm chứa sự ôn nhu, đôi môi mỏng tình tế. Vừa bước lên sân khấu, Lam Bình đã thu hút không ít sự chú ý cùng hâm mộ của mọi người. Hôm nay là ngày công bố loại thuốc mới của hắn. Nó chỉ đơn giản là một loại thuốc cảm cúm bình thường nhưng nó có tác dụng rất nhanh, chỉ trong vòng 1 phút sau khi uống, không có tác dụng phụ lại còn có thể hồi thể lực cho người uống.(mồ tui: chỗ này là chém!!!)

Đây chỉ là dự án hắn nghiên cứu cho vui để kiếm chút đỉnh. Thuốc hắn chế ra không đời nào có chuyện tâm thường thế này. Với lại hắn là người thích chế độc được hơn thuốc. Thêm nữa chế mấy cái đó đem bán cho hắc đạo mới nhiều tiền. Chứ mấy bản quyền được kia đối với Lam Bình chỉ là vài xu lẻ (mồ tui: “Anh đại gia quá!!”)

Đứng ở bục phát biểu, Lam Bình nở một nụ cười tỏa nắng làm đốn tim không ít thiếu nữ.

-Xin chào tất cả quý vị, tôi rất vui vì mọi người đã dành chút thời gian đến đây.....

Giọng hắn trầm, ấm áp thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người trong hội trường. Đặc biệt là nữ chủ của chúng ta – Song Thư. Nhưng khác với mọi người đang mang vẻ ngưỡng mộ thì đôi mắt cô ta đang tràn ngập hận ý.

Vì Bảo Yết nghi việc nên cô trở thành trợ giảng thay thế. Đáng lẽ nếu theo kế hoạch vị trí này về tay cô sớm hơn thì cô sẽ rất vui mừng. Nhưng sau khi phải chịu phạt xong, lại tự nhiên nhận được công việc khiến Song Thư có cảm giác mình được bố thí! Nhục nhĩ vô cùng! Tất cả là do cô ta! Tuy hắn đã ra lệnh cho cô không cần tiếp tục nhiệm vụ với Bảo Yết nữa. Tuy nhiên hắn ta nói không cần chứ không phải không được, vậy nên.....

-Dương giáo sư!

-À! Chào Mạc tông!

-Chúc mừng cho nghiên cứu mới của anh!

-Cảm ơn!

-Nếu có thể tôi hi vọng Mạc thị.....

Mạc thị là một tập đoàn lớn về sản xuất dược phẩm, nếu có thể hợp tác với Dương Lam Bình thì đây sẽ là một vụ làm ăn lớn đối với hắn. Chính vì thế mà hắn có mặt ở đây, để tranh thủ tạo mối quan hệ đối với vị giáo sư trẻ tuổi này.

Về chuyện làm ăn, hai người có vẻ rất hợp nhau. Điều kiện mà Mạc thị đưa ra không hề tồi. Lam Bình thiết nghĩ hợp tác với Nhật Nữ sẽ rất có lợi.

-Vậy 3 ngày nữa tôi sẽ tới Mạc thị để chúng ta bàn thêm về việc làm ăn này! Giờ thì xin phép! Tôi có việc nên đi trước!

-Được! Hẹn anh khi đó!

Lam Bình quay trở về phòng nghỉ mà hắn được chuẩn bị sẵn. Ngả lưng ra ghế sofa, trong đầu hắn không ngừng nghĩ về người con gái đó. Sau vụ việc lần trước, Nam Cung chủ tịch liền lập tức kêu Mộc hiệu trưởng cho cô nghỉ việc. Nghĩ cô cũng cần thời gian để hồi phục sau chuyện đó nên hắn đành chấp nhận. Song Thư thay cô làm trợ giảng cho hắn. Đó là một cô gái đẹp lại rất dịu dàng, chu đáo nhưng dù cô có làm việc tốt đến đâu thì không hiểu sao đối với hắn vẫn kém Bảo Yết một hai phần. Mấy ngày nay hắn gần như phát điên, mệt mỏi vô cùng! Từ khi Bảo Yết xuất viện, hắn không thể liên lạc hay có bất cứ tin tức gì của cô. Bảo Yết! Anh nhớ em! Rất nhớ em!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Buổi tiệc

Đứng một mình ở góc hội trường nhìn quanh, Song Thư đang rất khó chịu. Lam Bình đi đâu mất tiêu rồi không biết. Cùng làm trợ giảng như nhau mà Lam Bình suốt ngày đi cùng Bảo Yết, còn với cô trừ lúc ở trên lớp ra thì hầu như không thể nào thấy mặt hắn. Tài liệu nhờ chuẩn bị cũng đều kêu cô gửi qua email chứ không bao giờ đưa trực tiếp. Thái độ khác nhau như vậy làm Song Thư bị mấy trợ giảng khác bàn tán làm việc không đứng đắn nên bị giảng viên của mình ghét bỏ. Điều này làm cô tức đến muốn chết! Một lũ nhiều chuyện!

Nhưng không sao, cô tin mình có thể thu hút được Lam Bình. Đến lúc đó để ai còn bàn tán được gì nữa không. Hắn ta đã hủy hết nhiệm vụ trước đó của cô nhưng Song Thư vẫn bí mật tiếp tục, vẫn kín đáo tiếp cận Lam Bình. Nếu hắn sa vào vòng tay cô thì sau này cô sẽ có một chỗ dựa lớn, dần bước tới kế hoạch thoát khỏi sự uy hiếp của người đàn ông đó. Vậy nên dù bị thờ ơ, bàn tán ra sao cô nhất định sẽ không bỏ cuộc.

Nhưng bây giờ biết tìm hắn ở đâu đây. Vì cô là trợ giảng của Lam Bình nên mới được mời đi cùng đến buổi ra mắt này. Cứ nghĩ đây là cơ hội tốt để lại

gần hấn vậy mà hấn lại bỏ đi đầu mất. Thiệt đúng là bực mình.

Song Thư đi lòng vòng tìm người thì vô tình va phải vai một người đàn ông khiến anh ta làm đổ ít rượu vang ra ngoài.

-Cẩn thận hơn chút chứ cô gái!

Một giọng nói lạnh đến thấu xương làm Song Thư cảm thấy sợ hãi. Tuy nhiên khi nhìn người đàn ông đó thì nỗi sợ đã thay thế bằng sự ngạc nhiên. Trên đời còn có người đàn ông đẹp đến vậy sao? Còn đẹp hơn cả nữ nhân nữa. Đôi mắt phượng hẹp dài màu đen lạnh lẽo, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi mỏng hơi đỏ, khuôn mặt tựa điêu khắc, thân hình cao lớn cân đối thể hiện rõ qua bộ vét vừa vặn. Yêu nghiệt! Vẻ đẹp này chính là một yêu nghiệt khiến người ta trầm luân không thôi. Song Thư cứ thất thần nhìn người đàn ông đó cho đến khi anh ta lên tiếng

-Cô có biết nhìn chăm chăm người khác là bất lịch sự lắm không?

-Tôi...tôi.....xin lỗi!

Ma Thiên vừa mới nói chuyện với Lam Bình, hấn muốn đặt một lượng thuốc cấm mới từ tên đó. Xong xuôi hấn định đi ra chỗ Kim Long đang đứng chờ ở hội trường thì một cô gái va vào hấn, thậm trí là làm đổ ít rượu lên giày hấn. Hấn vừa mới lên tiếng thì cô ta đã run rẩy rồi. Nhìn lại thì đó là một cô gái xinh đẹp yếu đuối, đôi mắt ngấn lệ như chờ trực khóc. Thấy vậy, hấn cũng có chút mềm lòng, coi như cô ta không cố ý đi, bỏ qua một lần vậy. Nhưng mà khi cô gái ấy ngẩng đầu nhìn hấn liền nhìn chăm chăm làm hấn hơi khó chịu. Đuổi cô ta đi cho lẹ vậy

-Đi đi!

-Vâng!

Song Thư có chút thất vọng. Vốn nhìn người đàn ông này vừa đẹp trai lại vừa có vẻ giàu có, muốn tiếp cận hấn biết đâu sau này lại có thêm thế lực cho mình dựa lưng. Vậy mà chưa nói được ba câu đã bị đuổi rồi. Đàn ông không phải luôn thấy đáng vẻ yếu đuối, thủy mị của phụ nữ sao? Hay là mị lực của cô không đủ?(mồ tui: “Không phải không đủ mà do không đúng đối tượng thôi”)

Vừa cất bước đi thì....

-Khoan đã!

-Có chuyện gì sao?_Song Thư nhẹ giọng hỏi

Thăm nghĩ chẳng lẽ đôi ý rồi?

-Cô là ai? Sao tôi chưa bao giờ thấy cô?

Những nhân vật trong buổi tiệc này đều thuộc dạng tai to mặt lớn hấn đã đều biết hấn. Chỉ có mỗi cô gái này là chưa thấy bao giờ, trông quần áo cô ta đang mặc thì thấy có vẻ cũng là khách mời, không hiểu sao thấy tò mò nên hấn mới kêu cô ta dừng lại hỏi

-Tôi tên là Nhất Song Thư, là trợ giảng của Dương giáo sư nên mới có mặt ở đây. “Hỏi cái này làm gì vậy? Hay là muốn làm quen với mình?” Song Thư có chút vui sướng thầm nghĩ. Cô biết mà, mị lực của cô vẫn tốt khó có ai có thể cưỡng lại được.

-Trợ giảng? Không phải trợ giảng của hấn là tiểu thư Nam Cung gia sao?

-À! Cô ấy là trợ giảng cũ, đã nghỉ việc rồi

-Tại sao?_Ma Thiên có chút bất ngờ hỏi

-Cô ấy gặp phải tai nạn nhập viện hơn 1 tuần, sau đó nghe nói Nam Cung chủ tịch xin hiệu trưởng cho cô ấy nghỉ việc luôn.

-Thế từ khi cô ấy nghỉ việc có liên lạc hay có bất cứ thông tin gì về cô ấy không?

Song Thư lắc đầu

-Vậy hả?_Ma Thiên trầm ngâm suy nghĩ cái gì đó

-Ừm

-Thôi! Tôi hỏi xong rồi! Xin lỗi vì đã làm phiền!

Nói rồi Ma Thiên bỏ đi luôn bỏ mặc lại Song Thư chưa kịp có phản ứng. Hấn ta hỏi về Bảo Yết kĩ như vậy làm gì? Hay là? Hai người có quan hệ gì đó với nhau? Nghĩ đến đây Song Thư thầm nghĩ rằng nghiêng lợi. Tại sao bất cứ thứ gì tôi nhắm vào cô đều giành trước. Cô đúng là đồ phiền phức!

Ma Thiên quay lại chỗ Kim Long đang đứng thì thấy hấn đang trò chuyện với mấy vị khách khác. Thấy anh trai mình quay về, hai anh em cùng nhau ra

một góc khuất nói chuyện riêng.

-Mọi chuyện thế nào rồi đại ca?

-Đã bàn bạc xong! Máy ngày nửa hợp đồng sẽ được gửi đến để rà soát lại.

-Vậy là ổn rồi! Chỗ thuốc này sẽ giúp ích không nhỏ trong việc đào tạo sát thủ.

-Ừm! Mà lúc này huynh có gặp một cô gái, là trợ giảng mới của Lam Bình.

-Hả? Không phải là Bảo Yết sao? _ Kim Long ngạc nhiên hỏi

-Có vẻ như sau vụ việc lần trước, cô ta đã nghỉ việc.

-Cô ấy nghỉ việc? Có phải cô ấy làm sao không?

-Cái này thì huynh chứ biết bởi sau khi nghỉ việc không ai liên lạc được với cô ấy cả.

-Không được! Đệ muốn đi tìm cô ấy! _Kim Long sốt sắng

Hắn thực sự là không yên tâm. Vụ việc lần trước cô bị bắt cóc làm hắn sợ muốn chết. Lúc đó còn vướng bận ít chuyện nên không thể ở bên cạnh bảo vệ cô. Bây giờ nói thử coi như vẫn ổn thỏa nên hắn muốn bên cô, đảm bảo rằng cô vẫn an toàn mặc dù với khả năng của Bảo Yết cũng không cần Kim Long lo lắng.

-Đừng vội! Chờ nhập xong lô hàng lần này, huynh sẽ để đệ tự do muốn đi đâu, làm gì cũng được!

-Nhưng.....

-Đợt hàng này rất nguy hiểm những băng đảng khác nhất định sẽ dòm ngó chúng ta. Đệ đừng để vì một mình đệ ảnh hưởng tới cả tổ chức. _Ma Thiên lạnh giọng nói

-Đệ hiểu rồi!

-Thế đã điều tra xong chưa?

-Vụ đụng xe đúng là do bọn kia làm nhưng vụ bắt cóc thì không tìm ra ai? Bảo Yết giết hết bọn chúng rồi nên không tra khảo được gì.

-Thế đã có ý định làm gì chưa?

-Đệ đã cho người đặt bom tấn công vào kho vũ khí lớn nhất của chúng ở thành phố R rồi, tối nay sẽ có tin tức thôi. _Kim Long lạnh giọng nói

-Làm lớn như vậy à? _Ma Thiên nhướn mày, lạnh nhạt nói

-Làm tổn thương Bảo Yết thì đệ không tha cho một ai hết

-Được rồi! Làm những gì đệ muốn nhưng đừng quá đà! Chúng ta vẫn là đối thủ một mắt một còn đây!

-Vâng! Đệ đã biết!

Nhấp một chút rượu vang, Ma Thiên đắm chiêu nghĩ. Quả thực sức hút của cô ta rất lớn, làm em trai hắn phải mê đắm. Gần như bắt chấp hết tất cả vì cô ta. Nam Cung Bảo Yết, tôi có chút tò mò về cô đó.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đụng mặt

Tại sân bay quốc tế

-OA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Tiểu Yết à!!!! Tớ không muốn đi đâu!

-Thôi mà! Còn một tháng nữa là cậu sẽ sang đây học rồi! Đến lúc đó chúng ta sẽ lại gặp nhau.

-Đi thôi! Sắp trễ giờ bay rồi! Chúng ta quay về còn chuẩn bị cho kì thi tốt nghiệp nữa chứ!_Lê Dương thở dài ngao ngán

-Nhưng mà.....

-Nếu không qua nổi tốt nghiệp cậu sẽ phải ở lại nước học tiếp đó! Đến lúc đó mình sẽ sang đây học với mĩ nhân một mình!

-HẢ? Không đời nào mình cho phép cậu làm thế!!!! Tiêu Yết, chờ mình nha! Nhất định mình sẽ tốt nghiệp xuất sắc rồi sang đây với cậu!!

-Ừm! Mình chờ cậu!

-Vậy chúng ta đi thôi!

Nói rồi Lê Dương kéo tay Hàn Tử ra cổng soát vé, Hàn Tử thì la ó ùm xùm rằng còn sớm, muốn ở lại nói thêm vài câu nữa với Bảo Yết. Bảo Yết nhìn cảnh hai người lại cãi nhau thì bật cười. Hai người này tạo thành một cặp đôi kì lạ thật đấy. Lúc nào cũng cãi nhau nhưng chưa bao giờ thấy thiếu nhau cả. (mỗ tui: cái bạn thấy sao? Các bạn có muốn bọn họ có trở thành một đôi đẹp không? Hãy cho mình biết đi!!!)

Ra khỏi cổng sân bay, Bảo Yết thở dài một cái. Thiệt là! Thiếu hai người họ cũng buồn thật đi! Bây giờ thì đi đâu nhỉ? Cái con người đầu óc thiên tài nhưng thỉnh thoảng bị đơ đã quên mình phải đi làm cho đến khi.....

-CHẾT CHA! MUỘN LÀM NỬA TIẾNG RỒI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Bảo Yết kêu tài xế lái xe về trước còn mình thì thông thả đi dạo trong công viên. Nhìn công viên vắng vẻ liền thắc mắc mọi người hôm nay đi đâu mà vắng thế nhỉ? Hôm qua vẫn còn thấy đông lắm mà. Hay là có dịch bệnh gì mới nên ốm ở nhà tập thể? (mỗ tui: Em sợ chị luôn rồi!!!!)

Hôm nay là thứ mấy nhỉ? Thứ 2 thì phải, thứ hai? Đầu tuần? Ngày thường? Vậy thì??? TIÊU RỒI! PHẢI ĐI LÀM!!!!!!!!!! Và chúng ta có đoạn lúc này. Còn bây giờ thì Bảo Yết đang chạy như điên đến công ty. (mỗ tui: sao không đi tắc xi cho nhanh nhỉ?)

Lúc này, tại phòng giám đốc, tòa nhà của Mạc thị

-Thưa giám đốc! Dương giáo sư tới rồi ạ!

-Cô ấy tới chưa?

-Dạ! Nam Cung thư kí vẫn chưa có tới làm ạ!

-Tôi biết rồi! Cô ra ngoài trước đi!

-Vâng!

Chết tiệt! Cô đi đâu mà giờ này vẫn chưa tới vậy? Tuy rất muốn đi tìm cô nhưng vẫn phải ưu tiên công việc lên đầu tiên, công tư phân minh.

Bước vào phòng tiếp khách, Lam Bình đã ngồi chờ ở đó.

-Dương giáo sư! Xin chào!

-Xin chào! Sau này đã là đối tác rồi không cần khách sáo thế đâu! Cứ gọi tôi là Lam Bình cũng được!

-Vậy anh cũng gọi tôi là Nhật Nữ đi! Không cần kêu Mạc tổng đâu!

-Được!

-Bây giờ chúng ta bắt đầu vào việc chứ?

-Tất nhiên!

Mất hơn 10 phút nhưng cuối cùng Bảo Yết cũng chạy được tới công ty (mỗ tui: chạy nhanh vậy?). Lập tức vào phòng nghỉ của nhân viên thay “đồng phục”, Bảo Yết thầm cầu nguyện cho tên Nhật Nữ đó không quá nổi giận khi cô đến muộn. Thấy đám nhân viên ở đây bàn tán huyên huyên rất nghiêm khắc. Không cẩn thận thì bị đuổi như chơi. Đối với cô bị đuổi cũng tốt nhưng ít nhất chờ cô làm việc hết tháng này đi rồi hẵng đuổi, bị đuổi việc khi chưa hết tháng sẽ không được nhận lương mà cô không muốn mất tiền công làm 1 tuần trước cho hần đâu!(mỗ tui:==)

Chạy vội vào thang máy. Phù! Cuối cùng cũng vào kịp trước khi nó đóng cửa. Trong lúc chờ thang máy, Bảo Yết nghe lỏm mấy bà tám nhân viên trong công ty nói chuyện.

-Nè! Tôi vừa thấy có một anh chàng rất đẹp trai đi vào công ty mình đó!_Nhân viên A

-Thiệt không? Là nhân viên mới à? _Nhân viên B

-Thấy anh ta ăn mặc sang trọng lắm nên chắc không phải đâu! Vào thẳng phòng tiếp khách chắc là đối tác làm ăn mới của Mạc tổng! _Nhân viên A tiếp lời

-Tôi nghe trưởng phòng kinh doanh nói hình như là một giáo sư rất nổi tiếng. _Nhân viên C

-Giáo sư? Chúng ta thì có mối làm ăn gì với những người như vậy? _Nhân viên A

-Cô bị làm sao vậy? Chúng ta là một tập đoàn liên doanh về dược phẩm tất nhiên cần phải tạo quan hệ với những người như vậy để có cái bán chứ! _Nhân viên B

-À! Tôi quên mất!

-Thôi! Đến rồi! Chúng ta đi làm việc thôi!

Chỉ còn lại Bảo Yết còn ở trong thang máy để lên tầng trên cùng, cô cũng rất tò mò về người này. Là ai? Dù không biết là ai nhưng không hiểu sao cô lại có một cảm giác bất an về anh ta. Kì lạ thật!!!

Vừa ra khỏi thang máy, Bảo Yết đã bị thư kí Hoa lôi đi

-Mau lên! Giám đốc hỏi em từ sáng đến giờ đó! Sao em lại đi trễ vậy chứ? Chị cứ tưởng em nghỉ hôm nay không đi làm đấy

Chị Hoa từng là thư kí của Nhật Nữ, nhưng được chuyển về làm trưởng phòng Nhân sự. Vì là người mới nên một tuần trước đó là chị Hoa luôn ở bên kèm cặp cô. Chị ấy đã có chồng cùng hai con, qua lời chị kể thì có vẻ cuộc sống ấy bây giờ rất hạnh phúc. Chị là một người ngay thẳng, rất vui tính, hay giúp đỡ người khác, Bảo Yết rất có thiện cảm với chị Hoa.

-Em xin lỗi! Tại có chút việc nên.....

-Rồi! Rồi! Có gì thì hãy xin lỗi giám đốc ấy! Chị thấy ngài ấy có vẻ tức giận!

“Tiêu mình rồi!” Bảo Yết có dự cảm không lành sau này.

Đưa cho cô một khay có hai tách trà cùng một đĩa điểm tâm, chị Hoa đẩy Bảo Yết về phía phòng tiếp khách

-Mau đi đi! Mang mấy thứ này vào cho giám đốc cùng khách!

-Vâng! Em biết rồi!

-À mà này! Nhớ lát nữa lựa lời xin lỗi giám đốc đi nhé! Mạc tổng rất nghiêm khắc trong việc đi làm đúng giờ đấy!

-Dạ! em nghe chị!

-Em nghe là tốt rồi! Chị đi làm việc của mình đây!

-Chị đi thông thả!

Bảo Yết bê cái khay đi đến trước phòng khách. Không hiểu sao càng đến gần đấy, cô càng có cảm giác bất an. Hít một hơi thật sâu rồi mở cửa bước vào!

- Xin phép giám đốc! Tôi mang ít trà và điểm tâm đến ạ!

Hơi cúi người nên Bảo Yết không nhìn thấy ai ở bên trong, chỉ loáng thoáng thấy hai người. Đến lúc ngẩng đầu lên nhìn người trong phòng, Bảo Yết thẫn khóc. Giờ cô hiểu vì sao mình lúc nào cũng bất an rồi..

Trong phòng bây giờ có cả sếp mới và sếp cũ của cô. Cả hai đều quay ra nhìn cô chăm chú. Đặc biệt là Lam Bình, hần như muốn nhìn rách cái mặt cô ra vậy. Khuôn mặt tràn đầy vẻ bất ngờ, nhưng mà vẫn rất đẹp trai. Đúng là nam chủ có khác, biểu cảm nào trông vẫn đẹp. Còn tất nhiên cái tên giám đốc kia vẫn mang vẻ đẹp lạnh nhạt khiến bao thiếu nữ trong công ty phải ngưỡng mộ rồi. E hèm.....Quay lại vấn đề chính. Lạc đề rồi!

Nhật Nữ thấy cô đến thì thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng thì Bảo Yết cũng đã đến, hần còn tưởng cô gặp chuyện gì đó nên mới không đến được chứ! Nhưng vui chưa được bao lâu thì Nhật Nữ thẫn khóc trong lòng. Cô gái đáng ghét! Dám đi trễ như vậy, cô đây là coi thường nội quy của công ty sao? Có biết hần lo cho cô thế nào không? Mà Nhật Nữ cũng không hiểu sao mình lại lo cho Bảo Yết nữa. Từ lúc quen cô đến giờ hần đều thấy mình rất lạ. Như vậy là sao? Nhưng mà mặc kệ là hần bị làm sao thì lát cô chắc chắn không thoát khỏi sự trừng phạt. (có người nào đó bỗng rùng mình)

Lam Bình thấy Bảo Yết thì trong lòng vô cùng kích động. Đã hơn hai tuần từ lần cuối gặp nhau ở bệnh viện hần không có bất kì tin tức gì của cô. Số điện

thoại của cô hẳn cũng không thể liên lạc được. Cả email cũng không có tác dụng. Bây giờ thấy cô vẫn ổn là hẳn yên tâm rồi. Nhưng hẳn đang thấy tức giận, cô dám bỏ hẳn để đi làm thư kí cho cái tên Mạc tổng kia. Có cảm giác món đồ yêu thích của mình bị người khác lấy đi vậy. Và còn bộ đồ trên người kia là sao? Cosplay à?

Bộ đồ maid ôm sát để lộ vòng 1 đầy đà và vòng eo con kiến quyến rũ, phần váy ngắn khoe đôi chân trắng nõn, thon thả. Bộ dáng của cô bây giờ thật đủ khiến cho bất kì người đàn ông nào phải phun máu mũi. Như vậy là sao? Làm thư kí riêng mà Bảo Yết mặc như vậy để làm gì? Trong đầu của Lam Bình bây giờ đang tưởng tượng một số hình ảnh không được trong sáng cho lắm(mỗi tui: người ta trong sáng mà nghĩ đi đâu vậy anh? Nhưng mà em cũng muốn tưởng tượng nữa!)

-Đề đó đi! _Nhật Nữ ra lệnh

-Vâng!

-Đây là thư kí mới của anh hả Nhật Nữ? _Lam Bình lên tiếng hỏi

Bảo Yết đặt trà lên bàn rồi đứng một bên chờ lệnh. Nhật Nữ nhấp một ngụm trà từ tốn nói.

-Đúng vậy! Mà hình như từng làm việc ở BluSky với anh nhì? Anh biết cô ấy à?

-À! Cô ấy từng là trợ giảng của tôi. Một trợ giảng xuất sắc từ trước đến giờ của tôi!

Nói rồi ném một ánh mắt ám muội về phía Bảo Yết. Tên kia! Anh có ý gì vậy hả? Lườm lại Lam Bình, hẳn lại cười nhẹ có chút hả hê. Hai người cứ chọi mắt như vậy tất nhiên sẽ không qua khỏi sự chú ý của Nhật Nữ. Trước mắt tôi mà còn liếc mắt đưa tình kiểu này cũng hơi lộ liễu quá rồi đây.

-Tôi cũng tin là như vậy! Cô ấy làm việc ở đây cũng rất tích cực! Nhất là.....về đêm! _Một câu ngắn ngủi nhưng lực sát thương cực lớn.

Bảo Yết cùng Lam Bình trợn mắt lớn nhìn hẳn. Tên điên kia! Đừng có nói mấy câu để gây hiểu nhầm vậy chứ. Cô chỉ là hay thức đêm để làm việc thôi mà!

Lam Bình thì trong lòng nổi bão, mặt hẳn lúc này đen như cái đít nòi. Hẳn nói vậy là có ý gì chứ? Chẳng lẽ hai người thực sự đã.....(mỗi tui: lại tưởng tượng lung tung rồi anh)

-Giám đốc à! Anh nói vậy là ý gì chứ _Bảo Yết cười trừ, kiềm chế không để mình đi giết người

-Thế không đúng sao?

-Đúng nhưng mà.....

-Đúng là được rồi. Đêm nay cô làm tăng ca thêm đi vì tội đi muộn.

Hãy là người tốt! Hãy là người tốt! Không giết người! Không giết người! Không.....AAAAAAAAAAAAA! TÔI MUỐN GIẾT HẮN!!!! Nở một nụ cười méo mó đứng ở bên cạnh Bảo Yết thực sự rất muốn rút súng bắn chết người nào đó

-Quay lại việc lúc nãy đi Lam Bình! Nếu mà anh đã hài lòng với những điều khoản trong hợp đồng rồi thì chúng ta cứ như vậy mà tiến hành. Chúng ta kí vào hợp đồng mỗi bên giữ một bản. Tiền sẽ chuyển vào tài khoản của anh, còn công thức được thì tôi sẽ cho người đến phòng nghiên cứu của anh lấy.

-Ừ! _giọng Lam Bình lạnh đi hẳn.

-Vậy bây giờ tôi xin phép về trước!

-Anh đi thông thả! Bảo Yết! Em đi tiễn khách đi!

-Không cần đâu! Tạm biệt!

Nói rồi Lam Bình đi thẳng ra khỏi phòng. Thái độ cùng biểu hiện lúc này rất lạ. Hẳn ta là bị làm sao thế nhì? Bảo Yết trầm suy nghĩ. Nhưng thôi mặc kệ đi! Dù sao cô và hẳn cũng không liên quan tới nhau. Nghĩ nhiều rất mệt mỏi, bây giờ đối phó với tên điên kia đã. Xong cô cũng quay về chỗ làm việc của mình. Một quyết định sai lầm đã được đưa ra.....

MINA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Hôm nay là một ngày rất đặc biệt. Đó là sinh nhật của Scor đó! Chính vì vậy chương này đặc biệt dài hơn các chương khác. Mọi người chúc mừng đi để mình vui!

Mà không được, chúc mừng không mà thiếu quà cũng vẫn buồn lắm. Scor không cần nhiều, chỉ cần mọi người ủng hộ truyện nhiều hơn nữa, vote nhiều hơn, comt nhiều hơn đã là món quà lớn rồi. LOVE YA!!!! Scor yêu tất cả mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Bữa cơm thân mật

OA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Một mẻ quá đi!!!!!! Tên Nhật Nữ chết tiệt đó. Vứt cho cô một mớ giấy tờ giấy tờ không lờ rồi bắt hoàn thành chúng trong ngày hôm nay. Hại cô đến hơn 10h mới được thả về. Xú nam nhân! Nghĩ mình là sếp mà ngon chác! Bảo Yết đang chiến đấu với đám tài liệu đó thì cái tên đó hết giờ làm phui mông đi về. Trước khi đi còn cười đều với cô nữa chứ. Aizzzz.....Nhưng mà nói gì thì nói đều do cô đi trễ nên hẳn mới có cơ hội hành cô như vậy. Lần sau nhất định phải cẩn thận, không đụng đến tên này.

-Con về rồi đấy!

Vừa về đến nhà Bảo Yết liền lên phòng nằm vật ra giường, mặt thì úp vào gối. Quá mệt mỏi! Quá mệt mỏi rồi. Đang tự than thở một mình thì có tiếng gõ cửa.

“Cốc cốc”

-Vào đi ạ....._Một con ma nữ nào đó rên rĩ

-Tiểu Yết, mẹ mang đồ ăn vào cho con này.

-Vânggggg.....

Đáp lời vậy chứ lúc này Bảo Yết gần như không để ý bất cứ thứ gì xung quanh mình cả. Một mẻ quá nên bây giờ cơ thể chỉ làm mỗi một việc đó là thờ. Còn lại mọi thứ đều đã ngưng hoạt động.

Đặt cái khay đồ ăn trên bàn, Nam Cung phu nhân nhìn con gái mình mệt mỏi như vậy thật rất đau lòng. Bà cũng rất muốn cho con bé ở nhà để chăm sóc nhưng ông xã nói cứ để nó đi làm. Lượng công việc sau này khi tiếp quản tập đoàn sẽ rất lớn, cho con bé đi làm như vậy cũng dễ quen dần dần. Mặc tổng cũng là một người tuổi trẻ tài cao. Mới 27 tuổi đã đưa công ty phát triển lon mạnh như vậy. Tiểu Yết đi theo hẳn sẽ học được nhiều cái mới hơn còn ông ấy thì lớn tuổi rồi, mọi điều ông biết đều quá cũ kĩ không giúp được cho nó. Nghe vậy thì bà cũng đành để nó tiếp tục vậy. Những gì bà có thể làm là giúp con bé có đủ sức để tiếp tục mà thôi.

-Mệt lắm không con?

-Vângggg.....

-Công việc nhiều lắm hả con?

-Vânggggggg....._Tiếp tục úp mặt vào gối

Nhìn con gái gần như không còn khí lực nói chuyện, Nam Cung phu nhân nghĩ đến cái gì đó rồi vui vẻ lên tiếng.

-Tiểu Yết! Mai mẹ có mời nhà bác Mộc Bình qua nhà chúng ta dùng bữa tối. Con cố xin phép về sớm nhé?

-Vâng.....

Hai đứa trẻ sinh đôi Mộc gia cũng xem tuổi của tiểu Yết. Có thêm hai đứa nó làm bạn có lẽ con bé sẽ vui vẻ hơn một chút (mổ tui: nhầm to rồi! Hai đứa nó muốn thịt con gái bà đó!!!!). Hàn Tử và Lê Dương hai đứa đấy làm bạn với tiểu Yết bà rất thích nhưng đáng tiếc là bọn chúng phải hơn một tháng nữa mới qua đây. Hơn một tháng con bé cứ như vậy chắc không chịu nổi mất. Suốt ngày chỉ biết đến mỗi công việc, không bạn bè không dạo chơi chút gì thì làm sao có thể gọi là tuổi trẻ được. Vậy nên Nam Cung phu nhân mới nghĩ ra chủ kiến này để Bảo Yết có thêm bạn bè cho vui.

-Vậy con ăn chút gì đi! Mẹ ra ngoài trước.

-Vâng.....

Haizzz..... Thăm thở dài, Nam Cung phu nhân liền ra khỏi phòng để lại không gian yên tĩnh để Bảo Yết nghỉ ngơi. Tiếng cửa phòng đóng lại, Bảo Yết mới lấy lại được một chút tỉnh táo. Quay mặt ra nhìn về phía cửa, Bảo Yết tự lẩm bầm

“Vừa nãy là mẹ à? Mẹ vừa nói cái gì vậy nh?”

“Nghe loáng thoáng chữ Mộc gia. Có vấn đề gì liên quan à?”

“Thôi kệ! Ngủ tiếp!!!!”

Nghĩ rồi cũng lại tiếp tục úp mặt vào gối đi tìm Chu Công tâm sự.

(Mổ tui: Chán đời chị quá!!!!)

Sáng hôm sau, vẫn như mọi ngày. Bảo Yết tỉnh dậy, làm VSCN rồi xuống nhà ăn sáng xong đi làm. Đến công ty thì vẫn như mọi ngày, bị tên Nhật Nữ kia cho ăn hành, phục vụ hần từ tờ giấy tài liệu cho đến tờ giấy ăn, từ từng bữa ăn cho đến cốc nước. Nói chung là kết thúc một ngày bình thường của Bảo Yết bằng một cách hết sức bình thường cho tới khi cô tan làm.....

Chiếc xe chờ Bảo Yết vừa đi qua cổng là đã thấy mấy người hầu dọn dẹp quét tước sân vườn cẩn thận, bình thường cũng có người dọn bên ngoài đó nhưng không có đông như hôm nay. Vào đến nhà lại thấy thêm mấy người làm nữa đi đi lại lại ra vào phòng bếp lẫn phòng ăn. Quay đầu 90 độ là có thể thấy mẹ cô đang vội vàng chỉ huy đám người hầu làm việc. Tò mò, cô lại hỏi

-Mẹ! Hôm nay nhà mình có việc gì mà bận rộn thế ạ?

Nam Cung phu nhân nghe thấy tiếng con gái liền quay ra. Thấy Bảo Yết đã về, bà vui vẻ trả lời

-À! Tiểu Yết về rồi hả con! Con quên rồi sao? Hôm qua mẹ có nói là sẽ mời nhà bác Mộc Bình qua đây dùng bữa tối mà. Chẳng phải kêu con về sớm vì lý do đó sao?

-À....à.....! Con hơi có chút đãng trí nên quên mất. Chỉ nhớ mẹ dặn về sớm nên con về thôi.

-Vậy sao? Nếu thế thì con lên phòng tắm rửa nghỉ ngơi chuẩn bị một chút đi. Khi nào Mộc gia đến mẹ sẽ gọi con xuống.

-Vâng!

Nói xong, Bảo Yết liền lên phòng tắm rửa, thay quần áo và nghỉ ngơi

Buổi tối, trong phòng ăn

-Ha ha ha ha ha.....Lâu lắm rồi, hai nhà chúng ta mới ngồi ăn như vậy!!!! _Nam Cung chủ tịch vui vẻ lên tiếng

-Đúng đấy! Nhất là khi có con bé tiểu Yết ở đây. Hồi trước có gặp nhau cũng chỉ toàn thiếu nó.

-Cũng là do con bé ra nước ngoài học thôi

-Tiểu tử thôi! Còn không phải tại người. Hồi đó kêu người sắp xếp mời Nam Cung gia qua nhà ta dùng bữa, người lại cứ ậm ờ bận bịu này nọ. Khiến cho con bé nó đi du học, hai nhà có gặp nhau thì cũng thiếu mất nó. _Mộc lão gia lên tiếng mắng con trai

-Ba..... Sao lại nói chuyện này bây giờ.

-Ta nói có làm sao!

-Thôi mà hiệu trưởng. Chẳng phải con đã ở đây rồi sao? Ngài không cần nói bác Mộc như vậy đâu! _Bảo Yết cười nhẹ giảng hòa cho hai người

-Xem ra tiểu Yết trưởng thành rồi. Vừa dịu dàng lại hiểu chuyện _Mộc Bình trầm trồ khen ngợi.

(mồ tui: tui nghi ngờ khả năng nhìn người của mấy người này.....)

-Bác khen quá rồi.

Quay sang nhìn Mộc hiệu trưởng, Bảo Yết áy náy nói

-Hiệu trưởng, cho cháu xin lỗi vì đã nghỉ việc đột ngột. Có vài việc nên con không thể tiếp tục làm

Dù cô không muốn công việc này bởi nữ chủ nhưng đã nhận thì phải làm tròn trách nhiệm. Cô không làm được thì nên nhận lỗi với người ta. Với lại cô nghỉ đột ngột như vậy có lẽ đã gây không ý khó khăn cho hiệu trưởng.

-Không sao! Không sao! Ta không có trách con! _Mộc lão gia cười xuề xòa

-Nhưng mà đã không còn làm ở trường nữa thì không nên gọi ta là hiệu trưởng làm gì. Cứ gọi ta là gia gia là được, không phải lần trước ta đã nói rồi sao?

-Dạ! Con đã biết thưa gia gia!

-Đưa nhỏ ngoan!

Mấy người lớn khác nghe vậy liền cùng nhau cười vui vẻ. Rồi Mộc phu nhân bỗng lên tiếng

-Đúng rồi tiểu Yết! Con gặp Thần và Kiệt rồi chứ? _Vừa nói vừa chỉ qua hai anh em sinh đôi ngồi đối diện Bảo Yết

Tất nhiên là có gặp rồi, cả hai người họ đều để lại ấn tượng khó quên. Một người hiền lành, ôn nhu còn người kia lại ngang tàng, ương bướng. Chính vì tính cách nên dù gương mặt có giống y hệt nhau thì vẫn khiến mỗi người mang vẻ đẹp khác nhau. Suốt từ lúc này, Bảo Yết đều cảm nhận được ánh mắt như có như không nhìn của hai người họ. Làm cô vừa ngượng, vừa khó chịu (mồ tu: Hả? Sao lại thế?). Ngượng là vì được một soái ca shota nhìn, còn khó chịu vì bị một kẻ dùng ánh mắt như muốn chiếm hữu nhìn.

-Con có gặp họ hôm sinh thần rồi ạ!

-Vậy tốt rồi. Ba đứa cũng đã quen biết. Sau này chơi với nhau cũng dễ hơn. Kiệt và Thần chúng vừa mới tốt nghiệp đại học năm ngoái xong. Cả hai tuy không bằng con được nhưng cũng là thần đồng đấy. Vậy nên tuy đã tốt nghiệp nhưng mới chỉ 20 tuổi thôi, xem xem tuổi con. Bác hi vọng ba đứa có thể hòa hợp được với nhau.

-Cái này....._Bảo Yết có chút chần chừ

-Em là của tôi nên chuyện đây là tất nhiên._Lúc này Kiệt mới lên tiếng

-Kiệt!!!!_Mộc phu nhân bắt lực trước lời nói hùng hồn của con mình.

-Anh cũng hi vọng chúng ta có thể làm bạn._Thần nở một nụ cười tỏa nắng nhẹ nhàng nói.

-Và.....ng. Em....cũng....vậy...._Bảo Yết đỏ mặt đáp lại

Mĩ nam shota cười kìa, thật khiến cô muốn phun trào máu mũi mà. (mồ tu: giờ em đã biết chị cũng chỉ là đứa hám gai!, BY: ai mà chẳng vậy! Mụ dám cá với ta là không thích gai đẹp không?, mồ tu: tất nhiên là.....không rồi!.. BY: =_=)

-Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.....Mấy bọn trẻ làm bạn được với nhau xem ra hai nhà con có quan hệ bạn bè dài dài_Lần này là Nam Cung phu nhân lên tiếng

-Biết đâu được! Có khi nào Mộc gia lại rước được công chúa duy nhất nhà Nam Cung về làm con dâu thì sao?_Mộc Bình vui vẻ nói

-Nếu thế thì hay quá!!!!_Mộc phu nhân mắt sáng long lanh hi vọng nói

-Muốn làm rể Nam Cung gia không dễ đâu. Cậu mơ đi.

-Xì! Chẳng lẽ hai đứa con của tôi không đứa nào xứng với con bé nhà cậu?

-Ha ha ha ha ha ha ha ha ha.....

-Ha ha ha ha ha.....

Và cứ như thế bữa ăn diễn ra trong không khí vô vùng đầm ấm và vui vẻ. Đây có lẽ là một trong những bữa ăn ngon nhất mà Bảo Yết từng trải qua từ lúc xuyên qua đến giờ. Thật muốn nó kéo dài mãi quá!!!!

ine◆◆ric

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Không đề (do không biết đặt kiểu gì)

Sau bữa tối, Bảo Yết ra ngoài vườn hóng mát. Ngồi trên xích đu, nhìn lên bầu trời đêm, mặt trăng tỏa ánh sáng nhẹ nhàng như làm dịu mát tâm hồn con người. Mới đo mà cô đã đến thế giới này đã được hơn 7 năm rồi. Cuộc sống của cô thay đổi rất nhiều, khác hẳn với cuộc sống ở kiếp trước. Nơi đây có gia đình, bạn bè, những người luôn yêu thương cô, luôn dành tình cảm cho cô và luôn quan tâm cô. Cuộc sống bây giờ có thể nói quá mức tốt đẹp để trở thành sự thật đối với Bảo Yết. Không hiểu sao mà cô luôn có một dự cảm rằng cuộc sống bây giờ sẽ không kéo dài bao lâu nữa. Liệu có phải sẽ có một ngày cô sẽ rời khỏi đây? Đến với cái thế giới dành cho người chết mà đáng lẽ cô phải thuộc về?

-Em đang nghĩ gì mà ngẩn người ra như vậy thế?

-A! Thần, Kiệt! Sao hai người lại ra đây?

Bảo Yết mãi chìm đắm trong suy nghĩ của mình mà không biết hai người Thần và Kiệt đã đi đến chỗ cô từ khi nào?

-Bọn anh đứng đây cũng được tầm 5 phút rồi. Chờ mãi mà em cũng không có phát hiện ra nên anh mới lên tiếng.

-Em xin lỗi! Đạo này bận nhiều việc quá nên thỉnh thoảng em có chút ngán người như vậy?

-Nếu mệt mỏi quá thì làm bạn gái anh đi! Anh bao nuôi cưng! _Kiệt bắt đầu cọt nả nói

-BIẾN! TÔI KHÔNG PHẢI ĐÚA ĂN BÁM!!!! _Bảo Yết tức giận

-Xi! Phụ nữ chẳng phải đều muốn được đàn ông bao nuôi sao?

-Đừng có so sánh tôi với cái đám đàn bà mà anh quen biết. Tôi có lòng tự trọng của bản thân, sẽ không bao giờ chờ ai nuôi mình cả. Với lại nếu muốn ngồi không ăn chơi thì ba mẹ tôi vẫn thừa khả năng làm việc đó không cần nhờ đến anh.

-Em nói đám đàn bà tôi quen là sao? Đây! Tôi dễ dãi nhưng không có lảng nhăng như vậy. (mồ tui: O.o Nghĩa là sao????)

-Hừ! Nhìn bộ dạng anh như vậy ai mà biết được.

-Em.....

-Thôi thôi! Hai người đừng cãi nhau nữa. Anh hai không được giãi ăn nói lảm nhảm nên em đừng giận. _Thần vội lên tiếng giải hòa

Thiệt là! Là hai anh em sinh đôi với nhau mà sao lại trái ngược hoàn toàn như vậy chứ. Một người thì ôn nhu, hiền lành còn một người thì ngang tàng, ương ngạnh (mồ tui: em cũng cần xem xét lại mắt nhìn người của chị!). Tên đó đẹp trai thì thế nào chứ, nhìn cái thái độ mà thấy ghét. (mồ tui: chị có biết cái gương mặt chị ghét giống đến 99% gương mặt chị thích không?, BY: 1% khác cũng khiến hấn trở nên đáng ghét rồi!, mồ tui: =_=)

Thấy hai người không còn lên tiếng nói chuyện với nhau. Thần tiếp tục nói

-Nhưng anh thấy anh hai nói cũng có phần đúng. Em là con gái thì không nên lo lắng mấy chuyện kiếm tiền làm việc này nọ làm gì. Kiếm một tám chồng nuôi mình chẳng phải được rồi sao? Nếu em muốn anh có thể nuôi em suốt đời còn lại.

-Khụ.....khụ..... _Bảo Yết ho vài tiếng xua đi sự xấu hổ

-Vấn đề ở đây không phải là vì tiền bạc hay cuộc sống sau này. Em chỉ đơn giản là muốn được làm việc. Tuy có chút mệt mỏi nhưng em vẫn thấy vui vì biết mình còn có ích cho chính bản thân mình hay cho những người xung quanh. Vậy nên lời đề nghị này em xin phép từ chối.

Thần nghe vậy đang định nói gì đó thì có người bỗng cất ngang

-Tiểu thư, hai vị Mộc thiếu gia! Phu nhân nói trà đã chuẩn bị xong, kêu ba người cùng vào trong phòng khách nói chuyện ạ! _Một người hầu cung kính nói

-Được! Tôi biết rồi! Chúng tôi sẽ vào liền! Cô đi trước đi!

-Vâng thưa tiểu thư!

Nói xong cô hầu gái ấy bước trở lại bên trong, Bảo Yết quay đầu lại nhìn hai người Thần và Kiệt nói

-Mẹ gọi rồi! Chúng ta vào thôi!

Nói xong cô cũng bỏ đi vào nhà. Hai anh em Kiệt à Thần đứng lại ở trong vườn nhìn theo bóng lưng rời đi của Bảo Yết

-Đến như vậy mà cũng không thành công sao? Lần này khó chơi thật đấy! _Kiệt có chút ca thán

-Mới thất bại có lần thứ hai mà anh đã bỏ cuộc rồi à? Yên tâm đi! Thay đổi một chút là được mà.

-Biết rồi!!!

-Vậy chúng ta cũng đi thôi không mọi người chờ!

-Ừm!

Và rồi hai người họ cũng đi vào nhà, để lại khu vườn trống vắng cùng màn đêm sau lưng.

Lúc ba người Bảo Yết, Kiệt và Thần cùng bước vào tất cả mọi người đều đã ngồi ở phòng trà lớn. Nam Cung phu nhân thấy bọn nhỏ đã về nên vội vàng nói:

-Bảo Yết quay lại rồi hả con? Mau lại đây ngồi đi! Kiệt, Thần hai đứa cùng vào ngồi luôn đi nhanh lên!

-Vâng ạ! _Cả ba cùng đồng thanh

Tất cả mọi người đều đã có mặt đông đủ, trà lập tức được nhưng người hầu mang ra. Tách trà làm bằng pha lê trong suốt được thiết kế tinh xảo, nước trà trong, màu đỏ như thạch, có mùi thảo quả tỏa hương quyến rũ.

-Đây là trà thảo quả! Nó rất tốt cho sức khỏe đó, vừa tốt cho tim lại còn bổ máu. Hơn nữa đối với Mộc lão gia nó còn giúp ông giảm huyết áp nữa đó.

-Tiểu Ngọc thật có lòng!(mẹ của Yết tỷ tên là Như Ngọc có bạn nào còn nhớ?) Chu đáo thật đấy! _Mộc lão gia vui vẻ khen ngợi

-Ngài quá khen rồi!

-Mẹ trước giờ vẫn đều rất cầu toàn trong mọi việc. Vậy nên đến trà cũng chuẩn bị kĩ như vậy con cũng không có gì lạ.

-Người ta nói không có sai! Con gái đúng là chiếc áo bông nhò của mẹ, luôn hiểu mẹ nhất. Thật tiếc là tôi không có một đứa nào cả, chỉ có hai thằng con trai thôi. _Mộc phu nhân có chút ghen tị

-Có hai đứa bọn con là may mắn nhất trên đời. Mẹ có thấy ai được như mẹ không? Có phúc còn không biết hưởng. _Kiệt có chút khinh bỉ lời nói vừa nãy của mẹ mình.

-Tiểu tử thôi! Nói mẹ thế đó!!!

-Ha ha ha ha ha ha ha ha ha.....

-Ha ha ha ha ha ha.....

Tất cả mọi người một lần nữa cất tiếng cười thật vui vẻ, không khí thật thân thiết đầm ấm. Ngừng cười, Mộc lão nhớ đến chuyện gì đó liền quay sang nói với Bảo Yết

-À! Đúng rồi tiểu Yết! Khi nãy quên chưa nói với con. Lam Bình có kêu ta chuyển lời lại cho con là hôm nào rảnh thì hãy đến trường tìm hắn. Có một số giấy tờ hồi còn làm trợ giảng hắn muốn bàn giao lại!

-Dương giáo sư? Giấy tờ gì cơ ạ?

-Cái đấy ta cũng không rõ. Có lẽ con thử đến gặp nó trực tiếp thì tốt hơn.

-Vâng! Con biết rồi! Con sẽ ghi nhớ.

Rồi mọi người lại quay ra trò chuyện vui vẻ nhưng chỉ có hai anh em Kiệt và Thần vẫn ngồi im không nói gì. Họ cứ như vậy sau cuộc nói chuyện giữa Bảo Yết và ông nội. Kiệt quay sang nhìn Thần, cả hai người đều có một ánh mắt rất kì lạ, âm trầm có chút lạnh lẽo.

-Em cũng cảm nhận được đúng không?

-Vâng!

-Có chuyện gì đó sẽ xảy ra! Dù không biết là chuyện gì nhưng anh có cảm giác chúng ta sẽ không hề thích nó đâu!

-Chỉ hi vọng là chúng ta chỉ tưởng tượng ra thôi!

Cả hai đều quay ra nhìn Bảo Yết, cô vẫn vô tư cười nói với gia đình. Nhưng liệu cô còn có thể như vậy được bao lâu.

Chiều ngày hôm đấy, trước khi Bảo Yết trở về nhà theo lời mẹ dặn

Cô kêu tài xế đến chờ cô ở công viên trung tâm thành phố, còn bản thân đi bộ đến một khu phố nhỏ kín đáo, ít người qua lại. Đến nơi, Bảo Yết chỉ nói:

-Toàn bộ các người ra hết cho ta!

ions%2?◆◆=eZ◆◆

PS: Như hồi trước ở chap nào đó đến cả Scor cũng không nhớ đã nói rằng, nếu đủ trên 10 vote và 5 comt thì khi đăng chap tiếp theo mình sẽ tặng các bạn thêm một chap nữa. Sau khi đăng có hơn một ngày đã vượt chỉ tiêu vang dội làm Scor rất vui. Tuy không biết có phải do hiệu ứng sinh nhật không nhưng lời hứa là lời hứa. Đây là chương mình dành tặng các bạn vì sự ủng hộ trong thời gian qua. Hi vọng mọi người sẽ thích. Và thêm nữa hôm nay 31/10, Scor cũng tiện thể chúc mọi người lễ Halloween vui vẻ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cảm động

.....

-Ta biết các người đều ở đó! Đừng để ta dùng vũ lực lôi từng người ra!

.....

Vẫn không có ai chịu xuất hiện. Bực mình cô phi một chiếc kim châm về phía khoảng không bên trái mình. Lập tức có tiếng chuyển động. Phi liên tiếp về hướng đó thêm vài phút nữa thì xuất hiện bóng một người đang chật vật né tránh.

-Còn không mau ra đây đi! Hay muốn ta tiếp tục hử?

Dứt lời thì có 5 người mặc đồ dạ hành xuất hiện, đứng xung quanh Bảo Yết. Đưa mắt nhìn qua người có vẻ giống người đứng đầu đám người đó

-Các người là ám vệ?

-Phải!

-Là ai ra lệnh cho các người bảo vệ ta?

Từ lúc cô từ viện trở về, Bảo Yết luôn có cảm giác có người đi theo mình. Dù lúc đó cái cảm giác rất mơ hồ lúc có lúc không làm cô nhiều lúc phân vân có phải mình chỉ tưởng tượng nhưng bản năng khi làm sát thủ trước kia khẳng định chắc chắn rằng họ đang ở đó. Nhưng người như vậy chắc hẳn thân thủ phải rất cao, mà nhưng có trình độ như vậy chỉ có thể được đào tạo từ một nơi.....Đó chính là hắc đạo. Bảo Yết biết họ là đang bảo vệ cô là bởi cô không cảm nhận được bất kì sát khí nào, cứ chỉ lặng lẽ như vậy mà thôi.

Tuy những ám vệ đó không làm gì cô nhưng cái cảm giác có người đi theo mình quả thật rất khó chịu. Vậy nên Bảo Yết mất thêm một thời gian dài để lập trình thêm một chương trình trên Silver Knight. Dựa vào sự gắn kết giữa hệ thống và não bộ giúp não bộ trở nên nhạy cảm hơn gấp 10 lần. Nhưng nó có một nhược điểm, khi khởi chạy chương trình đó, cô không thể sử dụng bất kì một chương trình nào khác, và lại thời gian sử dụng tối đa chỉ có 48 tiếng mà thôi.

Chương trình này chỉ là kế sách tạm thời, qua việc này Bảo Yết thấy mình sống trong nhung lụa quá lâu nên những kĩ năng trước kia đều bị giảm sút. Cô cần rèn luyện mình trở lại như trước kia để có thể tự bảo vệ được mình. Trong thời gian đó thì chương trình này sẽ bảo vệ cô. Tất nhiên là nhờ nó cô có thể xác định được chính xác vị trí những ám vệ này ẩn nấp

-Thưa Nam Cung tiểu thư! Chúng tôi là được Âu thiếu gia thuê bảo vệ cô!

-Âu thiếu gia? Âu Dương Phi Mã? _Bảo Yết có chút bất ngờ hỏi lại.

-Thưa đúng vậy!

Bảo Yết nghe vậy trầm nghĩ. Hóa ra là hắn, hèn gì mà đám ám vệ sĩ đó không còn thấy đâu. Thân thủ đúng là tốt thật đấy, nhưng vẫn kém xa cô rất nhiều. Thấy chúng không thất bại nên thay bằng đám ám vệ này à? Cũng có chút tiến bộ, ít ra cô cũng không xác định được chính xác họ ở đâu. Mà tại sao lại muốn bảo vệ cô? Là do sợ mình lại bị bắt cóc như lần trước? Bảo Yết nghĩ vậy liền cảm thấy cảm động. Thiệt là! Nghĩ Bảo Yết cô là ai chứ? Sát thủ hầu như chưa từng biết đến hai chữ thất bại. Tự cô có thể bảo vệ bản thân, có biết thuê ám vệ đắt lắm không? (mồ tui: anh có mất đồng nào đâu?! Toàn đi mượn người không à!)

Quay sang nhìn 5 ám vệ đó, Bảo Yết lạnh nhạt nói

-Quay về hết đi! Đừng đi theo tôi nữa!

-Nhưng chúng tôi đã nhận lệnh không thể làm trái.

-Hãy truyền đạt lại cho người thuê các người tất cả những gì mà ta nói đây!

“Em tự đủ sức bảo vệ chính mình, không cần bất kì một ai bảo vệ và cũng không muốn một ai bảo vệ. Đừng coi em như một đứa yếu đuối như vậy. Nếu còn có bất kì một sự theo dõi hay bảo vệ nào nữa thì em không ngại coi tất cả những người liên quan thành kẻ thù đâu!”

-Cô ấy đã nói vậy sao?

-Đúng! Ám vệ truyền lại không sót một từ!

Trong phòng khách xa hoa được thiết kế theo phong cách trung cổ của phương Tây ở trụ sở Hắc Long tại nước Y, Phi Mã cùng Ma Thiên đang nói chuyện với nhau.

-Haizzzz.....Xem ra bảo bối có “chút” giận rồi!

-Vậy cậu tính sao? _Ma Thiên lạnh nhạt nói

-Thôi thì cậu cứ rút người về đi!

Phi Mã đành phải thỏa hiệp, khó khăn lắm hấn và cô mới có chút tiến triển trong quan hệ. Hấn cũng không muốn vì chút chuyện mà bao công sức đi hết. Ma Thiên có chút tò mò hỏi

-Không sợ có chuyện gì xảy ra nữa sao?

-Ám vệ của cậu bị cô ấy phát hiện chứng tỏ cô ấy đủ khả năng bảo vệ mình. Mình cũng tạm yên tâm!

-Hoặc cũng có thể đám ám vệ đó cần phải rèn luyện thêm _Giọng Ma Thiên trở nên âm trầm, lạnh lùng.

Bị một thiếu nữ hơn 17 tuổi phát hiện, còn ra thể thống gì nữa chứ. Bọn chúng đúng là đạo này không có mấy việc làm nên năng lực làm việc giảm sút đi quá nhiều rồi. Sau việc này phải đưa chúng trở lại khu huấn luyện mới được.

Khu huấn luyện của Hắc Long là một khu rừng rậm nhiệt đới gần xích đạo của một đất nước hẻo lánh. Bên trong từ thực vật cho đến động vật cũng đều có thể giết người. Những thuộc hạ làm việc cho bang đều được đưa vào đây tập huấn, 100 người đi vào những chưa có đến 20 người đi ra. Khắc nghiệt nhưng đảm bảo được chất lượng của những ám vệ hay sát thủ được đào tạo ra

-Cũng không hẳn do bọn họ. Từ lần đầu gặp Bảo Yết, mình luôn có cảm giác cô ấy có một cái gì đó rất đặc biệt.

.....

Đến lúc này cả hai cùng im lặng, Ma Thiên đang định lên tiếng thì Phi Mã đã nhanh chóng tiếp lời

-Thôi!Không ở đây nói nhảm với cậu nữa. Cứ rút người về đi. Mình chuẩn bị ra sân bay để về nước đây.

-Về sớm vậy sao?

-Mình muốn về càng sớm càng tốt. Mặc thị đang muốn bàn chuyện hợp đồng với mình. Hơn nữa cô gái nhỏ đang chờ mình. Tạm biệt!(mồ tui: tự kỉ quá anh eh!! Chị còn không quan tâm anh đang ở đâu nữa mà!)

Nói rồi liền rời đi nhanh chóng. Ma Thiên nhìn Phi Mã rời đi chỉ khinh bỉ cười bạn mình một câu

-Thê nô! (mồ tui: không cần phải xem thường người ta!Rất nhanh thôi là đến lượt anh à!)

Nghĩ lại thì những chuyện của cô gái đó mà hấn nghe được đều thấy cô ta là một người rất cứng rắn, thậm chí là máu lạnh. Lần nào nghe báo cáo cũng thấy vài tên châu trời ông bà dưới tay cô ta. Cô gái đó đã phải trải qua những gì để được như thế. Phi Mã! Phu nhân tương lai của cậu thú vị thật đấy.

Trên con đường bí mật dẫn đến một căn nhà nhỏ ẩn ở góc vườn Nam Cung gia. Bảo Yết nhìn quanh, xác định chắc chắn không có ai đi theo mình liền bước vào căn nhà đó. Trong căn nhà đó chỉ có vài vật dụng làm vườn cùng một cái tủ đựng đồ lớn. Tiến lại gần cái tủ, dậm chân vào một ván gỗ trên sàn nhà, một cánh cửa thang máy mở ra. Bước vào đó, Bảo Yết đang đi xuống tầng hầm của căn nhà này.

Từ sau buổi chiều hôm đó, Bảo Yết không còn cảm nhận được ai đang theo dõi mình. Chứng tỏ bọn họ đã đi hết rồi. Xem ra hấn cũng là người biết điều. Nhờ vậy mà cô có thể tự do đến nơi bí mật này. Chứ hồi đó luôn có người theo sát khiến cô không dám làm gì cả. Lâu rồi không quay trở lại đây, không biết “nó” có xử lí được mọi việc không.

“Ê!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

“Ê!!!!!!!!!!!!!!”

“Ê!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Vừa mới bước vào căn phòng rộng lớn tầm hơn trăm mét vuông, khác hẳn so với căn nhà nhỏ bé vài chục mét phía trên, Bảo Yết đã thấy đèn báo động đang bật đỏ đến chói mắt, chuông báo cũng đang liên tục kêu inh ỏi.

-Vicky! Đang có chuyện gì xảy ra?

“Hệ thống bắt gặp một số lỗi, tôi đang cố gắng sửa chữa!” _ Một giọng nói máy móc vang lên

-Đề đó cho ta đi!

Bảo Yết lại gần chiếc máy tính, hàng loạt ma trận lập tức xuất hiện. Đưa tay di chuyển không ngừng, những câu lệnh, đoạn mã phức tạp liên tục hiện ra. Trong phòng, ngoài tiếng còi báo động chỉ có mỗi âm thanh gõ bàn phím. Sau nửa tiếng, cuối cùng máy tính cũng hiện lên dòng chữ

“Hệ thống hoạt động ổn định”

Thở phào một cách nhẹ nhõm, Bảo Yết cảm thán.

-Cái hệ thống này sao mà cũ quá vậy? Liên tục bị lỗi như vậy thật không hay chút nào!

“Tôi đang cố nâng cấp lại hệ thống này. Một thời gian nữa sẽ có kết quả!” _giọng nói máy móc đó lại vang lên.

-Ừm! Ngươi vất vả rồi! Lâu lắm không gặp. Rất vui khi lại được thấy ngươi, Vicky!

“Tôi cũng vui khi gặp lại ngài, chủ nhân!”

2

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Gặp lại

-Haizzzz..... Bắt đầu vào việc thôi!

Một lần nữa, Bảo Yết lại dán mắt vào cái màn hình máy tính. Hàng loạt đoạn mã nhị phân xuất hiện không ngừng, đổi lại cứ khoảng 15 phút, lâu nhất là nửa tiếng lại có thông báo

“Access's denied”

“Access's denied”

“Access's denied”

.....

-Aizzz.....Sao mãi vẫn không được nè!!!!

“Chủ nhân xin hãy bình tĩnh.”

-Ngươi kêu ta làm sao đây! Thử liên tục mấy tháng trời rồi mà cũng không được!

“Nếu nó dễ dàng như vậy thì đã không thu hút được sự chú ý của ngài”

-Ngươi nói đúng! Nhưng thử qua mấy tháng như vậy ta thấy nếu nó dễ hơn một chút cũng không có làm sao đâu.

Nói rồi Bảo Yết đưa mắt nhìn lên một ống trụ lớn nhất ở giữa phòng. Trong đó có một hình nhân trôi nổi giữa khối dung dịch màu xanh trong giống ngọc lục bảo. Trên người hình nhân mặc một bộ đồ bó sát có rất nhiều mạch điện nhỏ chạy khắp cơ thể từ tay cho đến chân. Mấy dây nối từ bộ đồ đó với máy tính.

Căn hầm bí mật này, Bảo Yết đã tìm thấy nó từ năm 10 tuổi khi mới xuyên qua đây. Khi đó cô cần tìm hiểu một chút về biệt thự nhà Nam Cung gia nên đã đi dạo xung quanh. Đến một góc vườn vắng vẻ thì thấy nó.

Tất nhiên lúc vào trong thì Bảo Yết cũng chẳng thấy gì đặc biệt. Chỉ là một nhà kho cũ bỏ hoang có mấy vật dụng làm vườn trong đó. Nhưng đến khi vô tình trượt chân do một vết dầu bôi trơn trên sàn nhà thì mọi chuyện lại khác. Tay Bảo Yết đập vào một thanh gỗ lát sàn, nó lún xuống và đằng sau cái tủ gỗ đó là thang máy. Bước vào trong đó và Bảo Yết xuống được đây.

Xuống tới nơi thì cô nhìn thấy nơi đây là một phòng thí nghiệm rộng lớn được chia làm hai ngăn. Một bên là xưởng chế tạo, còn một bên là phòng máy tính nơi Bảo Yết đang ngồi bây giờ. Cô để ý thì hình như phòng thí nghiệm này chỉ để nghiên cứu chế tạo cái bộ đồ kia bởi ngoài nó ra thì cô không thấy một phát minh nào khác cả, mọi dữ liệu tìm được cũng đều liên quan tới nó.

Bảo Yết đã mất 5 năm để phục hồi hoạt động của phòng thí nghiệm này. Các bạn đừng hỏi tại sao lại tận 5 năm. Lúc mới tới các thế giới này, kiến thức của cô đủ tạo ra được bản thiết kế sơ bộ của Silver Knight đã là quá tốt rồi, nó không đủ để cô làm việc xa hơn. Sang nước M, học tập thì vấn đề đây đã được giải quyết nhưng vì chương trình học nên Bảo Yết chỉ có thể trốn về nước mỗi kì nghỉ hè, mà mỗi lần về cô cũng chỉ đến đây. Mỗi năm chỉ về được có 3 tháng mà phòng thí nghiệm này đã để quá lâu, có quá nhiều hỏng hóc cùng lỗi. Vậy nên mất đến 5 năm mới có thể đưa nó về hoạt động bình thường.

Còn Vicky chính là một phát minh để đời của cô. Một chương trình có khả năng nhận thức (mở tui: Các bạn có thể tưởng tượng nó giống Jarvis trong Iron Men đó).

Thời gian bên M học tập, Bảo Yết vừa chế tạo Silver Knight vừa lo thiết chế chương trình cho Lucky. Sau 5 năm thì Vicky căn bản đã có thể sử dụng vậy nên Bảo Yết đưa Lucky về nước, quản lý hộ cô hệ thống của phòng thí nghiệm này. 2 năm còn lại thì Bảo Yết không còn về nước nữa. Chỉ thỉnh thoảng nghe báo cáo tình hình của Vicky qua Silver Knight thôi.

Đến khi về nước, việc đầu tiên cô làm đó chính là nâng cấp hoàn toàn lại chương trình gốc của Vicky, nhận thức của Vicky bây giờ có thể sánh với người bình thường, cũng có thể tự nâng cấp hay xử lý một số lỗi của hệ thống khi Bảo Yết không ở đây.

Việc tiếp theo là đột nhập dữ liệu của phòng thí nghiệm để kiểm tra thông tin. Kết quả thật khiến Bảo Yết cảm thấy kích động. Rất nhiều thông tin về cái căn phòng thí nghiệm này, từ cách vận hành cho đến kết quả các thí nghiệm trong này. Bảo mật ở đây rất tốt, Bảo Yết đã mất khá nhiều thời gian để lấy được những thông tin đó từ hệ thống. Tuy nhiên vẫn có một file không tài nào mở được. Đó chính là chương trình thiết kế của DarkCat (mở tui: tên bộ đồ đó nhé mấy bạn!). Từ những gì kiểm được thì đây là một phát minh hỗ trợ chiến đấu, còn lại cụ thể hơn nữa là nó làm được gì? Chế tạo ra sao? thì Bảo Yết đều không biết.

Cô thậm chí còn tạo thêm một mẫu DarkCat nữa để nghiên cứu nhưng mẫu này của cô vẫn còn sai sót rất nhiều so với bản gốc. Cứ rảnh là Bảo Yết lại dành thời gian nghiên cứu cùng “phá khóa” file đó với Vicky.

“È.....”

“È.....”

.....

Đã thử rất nhiều lần nhưng kết quả vẫn thất bại, Bảo Yết thấy vậy vừa cảm thấy tức giận mà cũng vừa cảm thấy hưng phấn. Quá tuyệt! Đây chính là một thử thách xứng tầm với cô. Có lẽ nếu file kia mở được ra Bảo Yết sẽ có nhiều thông tin quý giá. Ví dụ như tại sao trong biệt thự Nam Cung gia lại có nơi này, bộ đồ đó có chức năng gì? Và.....ai là chủ nhân của phòng thí nghiệm này.....?

AAAAAAAAAAAA.....Nơi đây thật thú vị quá ư!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Sáng hôm sau, tại Mạc thị

Hai mắt Bảo Yết thờ thẫn và có quầng thâm đen xì. Chết tiệt! Cứ mãi ở trong phòng thí nghiệm làm đến gần gần sáng cũng chẳng hay. Vội đi ngủ thì chưa đầy hai tiếng đã phải dậy đi làm.

-Hờ.....hờ.....

-Bảo Yết! Em không sao chứ? Trông em phờ phạc quá!

-À! Em không sao? Chỉ là thức khuya nên hơi mệt một chút thôi!

-Thiệt là! Em còn trẻ nhưng vẫn nên chú trọng sức khỏe của mình chút đi!

-Vâng! Em biết rồi! Chúng ta mau đi làm việc thôi chị!

-Ừm!

Bước vào phòng Tổng giám đốc, Nhật Nữ đã ngồi ngay ngắn trên bàn làm việc từ bao giờ, khuôn mặt nhìn chăm chú vào đồng giấy tờ đang cầm trên tay chưa từng ngẩng đầu lên. Đứng mãi mà không thấy hần nói gì, Bảo Yết dần cảm thấy có chút xấu hổ, định đi ra ngoài thì...

-Đi đâu? _Mắt hần vẫn chưa rời khỏi tờ giấy, cứ như người vừa hỏi không phải hần vậy.

-À....ừ thì bởi tôi thấy Tổng giám đốc không có giao việc gì cho tôi nên tôi định đi giải quyết một số công việc khác.

-Ai nói là tôi không có việc gì giao cho em?

-Vậy.....à?? Nếu thế thì.....Tổng giám đốc..... có gì..... giao phó ạ? _Khóe mắt không ngừng giật giật, miệng nở nụ cười méo mó

Xú nam nhân! Là hần cố tình chơi khó như vậy đúng? (mở tui: “em nói chị này? Sao chị toàn bắt bẻ nói xấu ảnh hoài vậy? Thích rồi hả?; BY: “KHÔNG

CÓ!!!! Nói nhảm nữa là tôi giết nghe chưa???", mỗ tui: “Rồi! Rồi”, mỗ tui: *nói nhỏ*: “bạn đọc có thể tự hiểu rồi đúng không nào?” *cười gian*)

-Đừng cười như thế nữa! Trông khó coi lắm_Người nào đó vẫn thân nhiên nói, mắt chưa từng dời tờ giấy trên tay (mỗ tui: anh này có mắt thần của Dương Tiễn)

AAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!! Sao ông trời không giết hần đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-V....â....ng.

Và thế là hai người lại giữ nguyên không khí như lúc ban đầu, ta nhìn người còn người nhìn.....giấy

-Vây.....Rốt cục.....Mạc tổng định giao cho tôi việc gì không ạ?

-Lát nữa tôi sẽ gặp đối tác bàn về dự án mở thêm nhà máy được mới! Em đi chuẩn bị tài liệu cho tôi đi!

-Vâng!

-Còn nữa! Kêu nhân viên chuẩn bị trà và điểm tâm.

-Vâng!

Nhận lệnh xong thì Bảo Yết ra ngoài làm việc luôn. Ở trong này thêm một lúc nữa chắc thổ huyết chết sớm quá!!!!

Sau khi kêu người làm đồ mời khách thì Bảo Yết đi chuẩn bị tài liệu. Chỉ mất có hơn 15 phút là đã xong. Cô là ai chứ? Một thiên tài chỉ số IQ 195/200. Học mấy cái này cũng chỉ là trò trẻ con. Chỉ mất có 3 ngày là Bảo Yết hiểu được hết những cách thức làm việc ở các công ty, tập đoàn lớn.

Mang giấy tờ chuẩn bị lên Nhật Nữ. Đang trên đường đi thì có lễ tân báo là đối tác đã đến, Tổng giám đốc kêu cô xuống tiếp đón. Vậy nên Bảo Yết đành quay ngược lại, đi xuống dưới đại sảnh.

Phi Mã theo lịch hẹn cùng với mấy trợ lý là nhân viên cao cấp trong công ty đến Mạc thị để bàn chuyện làm ăn. Âu thị là một tập đoàn bất động sản, muốn hợp tác với Mạc thị trong dự án nhà máy được mới đó. Lúc này, hần đang ngồi phòng chờ, còn trợ lý của hần thì báo với lễ tân. Người ta bảo đàn ông đẹp trai phong độ nhất là khi mặc vest cộng thêm với khuôn mặt tinh tế góc cạnh rất nam tính, mái tóc màu nâu vàng nổi bật dưới ánh đèn. Phi Mã thu hút sự chú ý của các nhân viên nơi đây, đặc biệt là nhân viên nữ. Đang mãi nhìn cuốn tạp chí kinh tế trong tay thì có một giọng nói trong trẻo quen thuộc vang lên.

-Âu tổng! Rất vui khi được đón tiếp anh! Mạc tổng đang chờ anh đó ạ!

Ngẩng đầu lên, Phi Mã thấy vừa vui mừng mà cũng vừa ngạc nhiên. Bảo Yết? Sau bao tháng nhưng nhớ cuối cùng hần cũng được gặp lại bảo bối.Được nghe lại giọng nói tuyệt diệu của cô, được nhìn lại khuôn mặt khuynh thành của cô, được thấy lại nụ cười tuyệt diệu của cô. Vốn sau khi bàn công chuyện ở đây xong Phi Mã hần sẽ lập tức đi tìm bảo bối, không chờ chưa tìm thì cô đã ở đây.

Nhưng mà tại sao Bảo Yết lại ở đây? Lại còn cung kính nói chuyện với hần như vậy chứ???

-Em.....

-Tôi xin tự giới thiệu tôi hiện tại là thư kí riêng của Tổng giám đốc Mạc Nhật Nữ. Mạc tổng đang chờ. Xin mời hãy theo tôi lên phòng họp ạ!

-Ừ!

Nói rồi Bảo Yết dẫn đoàn người Phi Mã lên phòng họp trên tầng 25. Vừa đi Phi Mã vừa tranh thủ hỏi chuyện cô.

-Em nghỉ việc trợ giảng ở BluSky rồi à?

-Vâng! Trong thời gian em nằm viện thì ba đã xin em nghỉ để thoải mái thời gian tĩnh dưỡng.

-Vậy sao em lại làm thư kí riêng cho Nhật Nữ?

-Mạc tổng đã liên lạc cho ba em để ông ấy cho em thực tập ở đây. Nói là học hỏi thêm việc làm ăn ở bên ngoài sau này có thể tiếp Empire dễ dàng hơn!

-À.....

Mẹ kiếp! Là hần sơ sót. Mãi lo bảo vệ cho bảo bối mà quên mất đám hoa đào xung quanh cô. Giờ thì sao? Bị tên Mạc tổng đó ra tay trước, bây giờ bảo bối ngày nào cũng ở cạnh hần thì làm sao hần yên tâm đây. Khuôn mặt hần càng ngày càng đen lại như cái đất nồi, không khí xung quanh thì như bị đóng băng.

-Âu tổng này! Làm phiền anh đừng nhìn em chăm chăm như vậy được không? Như vậy khó xử lắm!_Bảo Yết đột nhiên lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của người nào đó

-Khụ.....khụ.....Anh xin lỗi!_Phi Mã đỏ mặt nói

Đám nhân viên đi cùng Phi Mã thì trở mặt kinh ngạc. Đây có phải là Âu tổng lạnh lùng, tàn nhẫn mà mọi người phải nể sợ của Âu thị không vậy? Dáng vẻ này là sao? Tổng giám đốc mà cũng biết xấu hổ trước con gái sao? Nhưng chỉ giây lát sau là khuôn mặt âm trầm lạnh lùng như mọi ngày lại quay về. Ai cũng thầm nhủ với mình rằng vừa nãy chắc chỉ là ảo giác! Ảo giác thôi!!!! (mỗ tui: “-_-”)

-Bộ đồ em đang mặc là sao vậy? Không giống đồ của nhân viên văn phòng khác!

Cosplay sao? Sao lại hở hang quá vậy?

-À! Bộ đồ này là “ĐỒNG PHỤC” em được yêu cầu mặc khi làm việc ở đây!_Lần này đến lượt mặt Bảo Yết trở nên đen thui

Chết tiệt! Tên Nhật Nữ đó có biết đây là lần thứ bao nhiêu cô bị người ta để ý bộ này không? Nếu không phải vì nợ hần thì cô thề đã làm thịt hần từ lâu rồi (mỗ tui: Có dám không vậy? *cười gian lần 2*)

Mặt Phi Mã đã đen nay lại càng đen hơn. Là hần quá coi thường tên Nhật Nữ quá rồi. Bất bảo bôi ăn mặc như vậy lại còn làm thư kí riêng vậy thì chẳng phải người được lợi nhất là hần ta sao? Bao nhiêu đầu hủ có khi nào bị hần ăn hết rồi không? Hần còn chưa xơ mủi được gì mà????

Mỗi người một suy nghĩ, rất nhanh chóng cả đoàn người đã tới nơi. Cửa phòng họp được mở ra.....

ps: Mấy bạn nhiệt tình comt cùng vote quá làm Scor phải cố gắng hơn rất nhiều rồi. Vậy nên mình sẽ tăng mức tặng chap, tức là từ bây giờ thay vì trên 10 vote và 5 comt sẽ là 20 votes và 10 comts nhé! Mọi người cố gắng ủng hộ nhiều hơn nữa nha!!!! Scor love everyone!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Rốt cục cũng chỉ là người ngoài

Buổi đàm phán diễn rất xuyên sê. Âu thị sẽ nhận thầu xây dựng nhà máy được mới của Mạc thị. Nhà máy nằm ở ngoại ô thành phố T của nước N. Khi nào khởi công, Nhật Nữ cùng Phi Mã sẽ qua đó giám sát một thời gian ngắn. Đoàn người của Âu thị đứng lên ra về. Nhật Nữ nói với Bảo Yết:

-Em đi tiễn Âu tổng cùng mọi người đi!

-Vâng!

Quay ra nhìn Phi Mã, Bảo Yết nở một nụ cười chuyên nghiệp.

-Nào! Mời đi lối này!

Đoàn người cứ như vậy đi xuống tầng một, Phi Mã đang có rất nhiều việc cần giải quyết ở công ty nên muốn về càng sớm càng tốt. Bảo Yết cùng Phi Mã đi đầu cách đoàn người của Âu thị đằng sau một đoạn. Gần ra cổng thì cô lên tiếng.

-Phi Mã này?

-Hả?

“Bảo bối bắt chuyện với mình này! Hạnh phúc quá!!!!” (mỗ tui: tên này có vấn đề!)

-Anh có rảnh không?

-Thật ra là anh có công việc cần giải quyết ở công ty_Phi Mã còn đang muốn về nhanh đây. Về giải quyết mọi việc cho nhanh còn nghĩ cách cướp lại Bảo Yết về (mỗ tui: =_=)

-Vậy sao? Em đang định mời anh đi dùng bữa trưa nhưng nếu anh đang bận thì.....

-KHÔNG! Anh rảnh mà!!!! Công việc cũng chỉ đơn giản thôi! Để nhân viên công ty tự làm cũng được.

-Như vậy có phiền không? Nếu có thì thôi vậy!

-Không! Không phiền mà!!!! Đi thôi! Ta mau đi thôi! Để anh đi lấy xe!

Vừa nói Phi Mã vừa lôi Bảo Yết đi. Cô đã lên tiếng thì sao hần từ chối được chứ. Nhất là cơ hội ngàn năm có một này.

-Nhưng.....

-Đi nào!

Họ bỏ đi để lại đám người ở sau lưng thầm khóc ròng. Nói dối! Trắng trợn nói dối! Công việc ở công ty chất đầy như núi từ hồi Tổng giám đốc từ Y trở về. Ngài ấy đi như vậy là muốn chúng tôi phải làm hết họ ngài sao? Bọn họ cũng không quên khi Âu tổng vừa đi liền lên sau lưng Nam Cung tiểu thư quay ra cho bọn họ một ánh mắt cảnh cáo. Khuôn mặt lạnh như muốn đóng băng mọi thứ khiến ai cũng sợ hãi. Đây chính là cảnh cáo bọn họ biết điều thì đừng bép xép, tự giác đi làm việc. Bọn họ thật khổ mà! Làm hết việc trong khi boss đi tán gái. (mồ tui: có sếp như vậy khổ thật! có chút thương cảm cho bọn họ)

Trong một nhà hàng sang trọng gần quảng trường thành phố H, Bảo Yết cùng Phi Mã ngồi cùng nhau tại một chiếc bàn gần ở sổ.

Khung cảnh nhìn ra rất đẹp, uống trường rộng lớn cạnh một nhà thờ cổ kính, vài đàn bò câu thình thoảng lại bay ngang qua cửa sổ đèn đỏ kiểng ăn. Bảo Yết chăm chú nhìn ra cửa sổ! Khung cảnh thì vị như vậy thật khiến người ta xao lòng.

Tuy vậy, lại có một người coi thường vẻ đẹp đó. Trông mắt hấn thứ tuyệt đẹp nhất trên đời chỉ có người con gái trước mắt này. Một người con gái mang vẻ đẹp của thiên sứ. Mái tóc dài màu bạch kim sáng lấp lánh, đôi mắt xanh tựa đại dương sâu thẳm, đôi môi nhỏ nhắn anh đào khiến ai cũng muốn cắn một cái. Trên đầu còn có hai chiếc tai mèo không những không trông khác thường còn tạo vẻ dễ thương, yếu ớt như chú mèo con. Phi Mã mãi ngắm Bảo Yết mãi cho đến khi cô gọi mấy lần mới chịu tỉnh lại từ trong mộng.

-Phi Mã! Anh có nghe em nói gì không vậy?

-À! Anh xin lỗi! Em nhắc lại được không? Trong đây hơi ồn nên anh không nghe rõ! (mồ tui: Rõ ràng là do anh không chú ý nghe mà!!!!. PM: Cảm miệng!!!, mồ tui: Trúng tim đen kìa!, PM *rút súng*, mồ tui *chạy lẹ.....*)

-Được chứ! Em mời anh đi ăn bữa này là cảm ơn anh đã cứu em lần trước. Nhưng đây ới chỉ là lời cảm ơn còn để trả ơn thì em chưa nghĩ ra. Vậy nên thế này đi! Coi như em nợ anh một lần. Nếu có bất cứ chuyện gì anh cần em giúp. Em luôn sẵn lòng.

-Không có gì đâu! Em không cần phải làm vậy! Mời anh bữa này coi như huề nhau đi!

-Không được! Em không muốn nợ người ngoài ân tình bao giờ. Vậy nên hãy để em giúp nếu có thể bất cứ lúc nào.

-Người ngoài?

Giọng Phi Mã trầm xuống, lạnh dần đi, khuôn mặt cũng đen hơn rất nhiều. Trong lòng hấn bây giờ đang rất đau đớn khó chịu. Hấn tưởng sau mọi chuyện thì hấn với cô có thể có một chút quan hệ gì đó. Không ngờ tất cả chỉ là vô ích. Cô chỉ coi hấn như người ngoài thôi.

-Phi Mã? Anh sao vậy?

-Không có gì!

Hấn trả lời qua loa. Sau đó bữa ăn diễn ra trong sự im lặng của hai người. Phi Mã từ đầu đến cuối không nói thêm một câu nào. Ăn xong, Bảo Yết thanh toán rồi liền lập tức chào tạm biệt và rời đi. Phi Mã đứng ở cửa nhà hàng nhìn theo bóng dáng của cô. Khuôn mặt điển trai, hấp dẫn nhưng lúc này lại thâm trầm, lạnh lẽo đến đáng sợ. Hấn lúc này hiện nguyên hình là một con người tàn nhẫn, khát máu – Âu Dương thiếu gia mà ai cũng phải kính hãi.

-Tôi sẽ không bao giờ bỏ cuộc đâu! Mặc kệ bây giờ tôi là gì của em nhưng nếu là thứ tôi yêu thích thì sẽ bằng mọi cách để lấy. Em nhất định sẽ không thoát đâu!!!!!!

Cuộc sống của Bảo Yết cứ như thế trôi qua trong yên lặng. Một tháng đã trôi qua, Nhật Nữ thì vừa mới đi công tác từ ngày hôm kia, hai tuần sau mới trở về. Hàn Từ và Lê Dương đang trên đường bay đến V và hôm nay cô sẽ đi đón bọn họ.

Sân bay quốc tế tại thành phố H

Hàn Từ và Lê Dương đi ra khỏi cổng sân bay, Nhìn xung quanh thì thấy một cô gái đang vẫy tay với bọn họ. Cô một chiếc áo hở vao màu đen, mặc chiếc quần đùi trắng, đi đôi giày thể thao cao cổ; cùng với hai chiếc tai mèo đặc trưng trông rất rất năng động và dễ thương.

-Bảo Yết à!!!!!!!!!!!!!!

Chạy lại về phía Bảo Yết, Hàn Từ liền ông cầm lấy cô vui vẻ gọi. Thấy vậy Lê Dương cũng không nói gì chỉ có chút buồn cười lại chỗ hai người.

-Hàn Từ, Lê Dương! Chúc mừng hai người đã tốt nghiệp nha! Lại còn loại giỏi nữa chứ.

-Tớ đây là ai cơ chứ! Vũ đại tiểu thư xinh đẹp thông minh xuất chúng!_Hàn Từ hất mũi lên trời nói.

-Xì! Được có giỏi mà cũng khoe! Là ai cách đây hơn một tháng nói sẽ tốt nghiệp loại xuất sắc chứ? _Lê Dương không quên chọc ngoáy.

-Cậu cũng khác gì! Chẳng phải cũng cũng chỉ là giỏi sao??? _Hàn Từ xì lông nói

-Nhưng tôi không có hứa sẽ là xuất sắc đâu!

-Cậu..... _Tức nhưng không nói lại được.

-Thôi! Thôi! Hai cậu không ngừng cái nhau một ngày được à? _Bảo Yết bắt đắc dĩ nói

-LÀ CẬU TA GÂY SỰ TRƯỚC _Hàn từ nổi khùng quay sang lườm ai đó

Lê Dương thấy vậy vẫn giữ bản mặt như tôi không quan tâm, rất dễ bị ăn đấm. Bảo Yết thật không biết làm sao với hai người này. Cả hai đều.....ngốc như nhau!!!

-Thôi đi! Mọi người đang nhìn cậu đó! Chúng ta mau đi thôi!

Bảo Yết cầm tay Hàn Từ lôi ra khỏi sang bay, tất nhiên là anh bạn còn lại vẫn lững thững đi theo. Ra đến nơi thì có hai chiếc xe hơi sang trọng màu đen đang đậu ở đó. Cạnh mỗi chiếc xe đều có một tài xế mặc comle chỉnh tề đứng cạnh đó. Chỉ vào đồng hành lý của Hàn Từ cùng Lê Dương rồi chỉ vào một trong hai người tài xế đó. Bảo Yết ra lệnh:

-Anh đem hành lý về biệt thự của họ trước đi.

-Vâng!

Xong rồi Bảo Yết đưa hai người bạn của mình lên xe đi đến trường BluSky

-Mình đưa hai cậu qua trường để xem trước. Được chứ?

-OK! Không vấn đề gì! _Cả hai đồng thanh

Bảo Yết lệnh cho hệ thống nói máy gọi cho Lâm Bình

-Alo?

-Alo

-Dương giáo sư! Lát tôi sẽ đến trường.

-Vậy hả?

-Vâng!

-Đến gặp tôi ở phòng thí nghiệm Khu nhà A.

Nói rồi liền lập tức tắt máy. Bảo Yết bị cúp máy đột ngột thì có chút giật mình. Đây là sao vậy nhỉ? Tự nhiên chứ để ai nói gì đã tắt máy. Người đâu mà kì vậy nhỉ?

Một lát sau cả ba đều đến cổng trường, xuống xe Bảo Yết quay sang nói với Hàn Từ và Lê Dương

-Tớ có chút việc! Hai cậu có thể đi thăm quan trường một mình được không? _Bảo Yết nói có chút áy náy

-Không sao! Nếu cậu bận thì cứ đi đi! Bọn tớ tự đi được mà! Có phải con nít đâu mà cần người dẫn! _Lê Dương mở lời an ủi

-Vậy thì tốt rồi! Thăm quan xong các cậu qua phòng Hiệu trưởng nha! Hiệu trưởng với nhà mình là chỗ quen biết nên ông ấy sẽ lo cho hai cậu. Xong thì cứ về luôn đi! Không cần chờ mình.

-Ừ!

Rồi ba người tách ra đi theo hai hướng khác nhau. Không biết sẽ có chuyện gì nhưng tác giả tôi linh cảm không lâu sau đó họ sẽ hối hận vì đã làm vậy...

g7u^??

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tại sao?

Bảo Yết tìm đến khu nhà A. Đây là khu phòng thí nghiệm dành riêng cho các tiến sĩ, giáo sư là giảng viên trong trường vào nghiên cứu, sinh viên bình thường không được phép vào. Phòng thí nghiệm riêng của Lam Bình nằm tầng hầm sâu nhất của tòa nhà này. Nơi đó được xây khép kín, trang bị đầy đủ những thiết bị nghiên cứu tân tiến nhất, môi trường trong đó lúc nào cũng được giữ ở điều kiện tiêu chuẩn. Cả khu nhà A thì mỗi phòng thí nghiệm này của hắn là đầu tư nhiều tiền của lẫn sức lực để xây dựng lên nhất.

Tuy nhiên, theo như Bảo Yết biết thì nơi đó không phải là nơi làm việc chính của hắn. Lam Bình đã tự mình xây dựng phòng thí nghiệm, tối tân và hiện đại hơn ở BluSky nhiều. Thậm chí đến cả khu nghiên cứu của khối liên minh FSN cũng không bằng. Nhân viên làm việc cho hắn ở đó đều phải có bằng tiến sĩ trở lên, trang thiết bị cũng đều là hàng độc quyền mua từ nhiều nước khác nhau, không ở đâu có được cái thứ hai. Nhưng mà không một ai kể cả chính phủ các nước biết chính xác nơi đó ở đâu.

Thực sự thì cô cũng khá tò mò về nơi đó, không biết phòng thí nghiệm của cô có thể so được mấy phần với nó nhỉ???? À! Đúng rồi! Quên mất một chuyện.....

-Vicky!

“Ngài gọi tôi thưa chủ nhân?” _ Giọng nói máy móc lại vang lên

-Mọi việc tiến triển thế nào rồi??? Ngày nay ta bận nên không xuống đó được.

“Tôi đã nâng cấp được hệ thống nhưng vẫn không truy cập được vào dữ liệu chính! Là tôi làm ngài thất vọng thưa chủ nhân!”

-Haizzzz.....Ngươi đã cố hết sức rồi! Đừng tự tách mình. Hệ thống đã nâng cấp được rồi thì ta có thể thử dùng Thieves. Coi như thành công được một phần.

Hệ thống đầy quá cũ nên Bảo Yết không thể dùng bất cứ con virus gì mà cô sáng chế ra đối với nó, hệ thống không chịu được lưu lượng của chúng nên liên tục bị sập. Nâng cấp xong rồi nên bây giờ cô có thể thử lại lần nữa. Đây là đề giải thích nếu bạn nào thắc mắc tại sao Bảo Yết không sử dụng bộ ba để hack hệ thống

“Cảm ơn ngài đã khích lệ”

-Chuẩn bị đi! Sau khi ta xong việc trở về sẽ cùng ngươi tiếp tục làm

“Đã rõ thưa chủ nhân”

Bước vào khu A, đến phòng An ninh, có mấy nhân viên bảo vệ đang trực camera ở trong đó. Bảo Yết lại gần rồi lên tiếng

-Xin chào, Dương giáo sư hẹn tôi đến đây.

-À! Vâng! Cô là Nam Cung trợ giảng đúng không? _ Một nhân viên bảo vệ quay ra

-Vâng nhưng tôi không còn làm trợ giảng nữa rồi!

-Vậy tiếc quá! Hèn gì dạo gần đây không thấy cô nữa. Mọi người trong trường còn đang không biết cô đã đi đâu đó.

-Mọi người vẫn nhớ đến tôi làm tôi vui quá!!! _ Bảo Yết nở nụ cười tỏa nắng khiến ai nhìn cũng cảm thấy thoải mái

-Nam Cung tiểu thư vừa tài giỏi vừa khuynh quốc khuynh thành, lại rất tốt với mọi người ai mà không nhớ cô được chứ!!!!

-Nói quá rồi!

-Không có đâu! Cô mau xuống đi! Chúng tôi đã báo lại với giáo sư rồi. Ngài đang chờ cô ở đó!

-Vâng!

Vào thang máy xuống tầng hầm, không hiểu sao Bảo Yết lại ần ần cảm thấy khó chịu nhưng cảm giác đó rất mờ nhạt rồi nhanh chóng biến mất. Cô đi theo bảng chỉ dẫn ở cổng thang máy tìm Lam Bình. Phải công nhận nơi này rộng thật đấy, tuy là dưới lòng đất nhưng hệ thống quạt gió lẫn chiếu sáng rất đầy đủ. Cảm giác như trên mặt đất vậy, không hề có cảm giác âm u, bức bối bình thường trong lòng đất. Đi lòng vòng cuối cùng cũng đến nơi – phòng làm việc riêng của Lam Bình.

Đèn trong phòng đều tắt hết, chỉ chiếu ít ánh sáng hắt vào từ bên ngoài hành lang. Bảo Yết bước vào lên tiếng gọi:

-Lam Bình? Anh có ở đây không? Tôi đến giải quyết nốt một số giấy tờ theo như anh yêu cầu nè!

-Đến rồi sao? _ Một giọng nói nam tính vang lên, không rõ cảm xúc

“Giọng Lam Bình mà?” _ Bảo Yết trầm nghĩ

Cô nhìn xung quanh nhưng không thấy gì, phòng tối quá. Đang định với tay tới công tắc đèn gần đó thì Lam Bình lại lên tiếng

-Đến quá muộn.....

-Hả? Anh nói sao cơ Lam Bình?

Bỗng có người lao đến giữ chặt cô. Bảo Yết chưa kịp phản ứng thì ở cổ cô có cảm giác như kiến chích, rồi một dung dịch nào đó chảy từ từ vào mạch máu. Bảo Yết vô lực ngã xuống sàn nhà. Thần trí càng lúc càng mờ hồ.

Lam Bình ngồi xuống bên cạnh Bảo Yết, nâng cằm cô lên một cách ám muội rồi nói:

-Anh nói là em đến quá muộn. Đây là sự trừng phạt.

-T.....ạ...i.....sa.....o?

Bảo Yết gục xuống hoàn toàn bất tỉnh.

-Rất nhanh thôi! Em sẽ chỉ thuộc về riêng anh! Riêng một mình anh!

Hàn Tử cùng Lê Dương đi dạo vòng quanh trường, đến xem lớp học, phòng thí nghiệm của sinh viên, thư viện,.....Mọi thứ đều được trang bị đầy đủ các loại thiết bị, mà cái nào cũng có chất lượng tốt nhất. Thậm chí những nơi đó còn được thiết kế và xây dựng theo kiểu cách rất khác lạ mang lại cảm giác thoải mái khi bước vào. Hai người không khỏi cảm thấy choáng ngợp trước sự xa xỉ của ngôi trường này.

Đi tham quan gần hết trường xong, cả hai tìm đến văn phòng thầy hiệu trưởng. Hàn Tử và Lê Dương bước vào thì Mộc hiệu trưởng vẫn đang chăm chú làm việc. Thấy hai người bước vào liền vui vẻ chào đón.

-À! Hai đứa là bạn của Nam Cung nha đầu đúng không?

-Vâng ạ! _ Cả hai cùng đồng thanh

-Đi thăm hết trường rồi chứ?

-Đã đi hết những nơi cần đến rồi ạ! _ Hàn Tử lên tiếng

-Tốt! Tốt! Theo như mong muốn của con bé đó thì ta đã đích thân lo cho hai đứa. Vài ngày nữa nhà trường sẽ gửi thông tin về lớp hai đứa được xếp vào, lịch học, giảng viên các môn, nhớ để ý nhé. Nếu có vấn đề gì không vừa ý cứ nói lại trực tiếp với ta.

-Cảm ơn ngài, Mộc hiệu trưởng!

-Đã là bạn của con bé đó thì coi như là người một nhà với ta đi. Khách sáo làm gì!

-Vâng!

-Tốt! Giờ ta bận chút việc. Hai đứa không phiền chứ?

-Dạ! Không sao! Tụi con cũng cần về sắp xếp lại mấy thứ! Vừa đến đây xong nên mọi thứ đều lộn xộn lắm ạ!

-Vậy hả? Vậy thứ lỗi cho ta không tiễn hai đứa!

-Không sao đâu hiệu trưởng! Tụi con tự về được! _ Lê Dương vội nói

-Tốt rồi! Đi thông thả!

-Vâng!

Xong rồi thì Hàn Tử cùng Lê Dương ra khỏi phòng hiệu trưởng, đi đến cổng trường chuẩn bị về. Đang đi thì Hàn Tử bỗng dừng lại, thấy lạ Lê Dương liền quay lại hỏi:

-Nè! Sao vậy?

-Hay bọn mình chờ Bảo Yết về đi! _ Hàn Tử có chút ngập ngừng nói

-Tự nhiên bị gì vậy? Cậu ấy đã nói bọn mình cứ về trước không cần chờ còn gì?

-Nhưng.....

-Bọn mình còn phải quay về sắp xếp một đồng thứ ở biệt thự nữa! Chờ cậu ấy thì đến bao giờ mới làm xong!

Hai người sang V học, gia đình bọn họ đã mua một căn biệt thự gần nhà Bảo Yết để hai người ở. Tất nhiên ở cùng hai người sẽ có quần gia của hai gia đình

-Không hiểu sao tớ cứ thấy bồn chồn sao ấy! Bọn mình chờ tiểu Yết đi được không? Chắc cậu ấy cũng sắp xong việc rồi!

-Cậu khỏi lo đi! Bảo Yết trưởng thành hơn cậu nhiều. Cậu ấy không cần đưa con nít như cậu lo đâu!

-CẬU NÓI AI TRẺ CON HẢ???? Tớ còn sinh trước tiểu Yết mấy tháng đó!

-Tháng sinh không quyết định sự trưởng thành! Mau đi thôi!

Nói rồi Lê Dương liền cầm tay Hàn Từ lôi đi.

-Nè! Khoan đã.....khoan đã.....Chậm chút đã!! Lê Dương!!!

Hai người về đến biệt thự. Căn biệt thự được thiết kế đơn giản thiên về sự tiện nghi. Có 5 phòng ngủ khép kín, một phòng bếp, một phòng khách; ngoài vườn trồng rất nhiều cây xanh tỏa bóng mát, hoa nở rực rỡ, còn có thêm một bể bơi lớn. Mà khu này chỉ có vài gia đình giới thượng lưu ở, trong đó có Nam Cung gia nên rất yên tĩnh. Hàn Từ cùng Lê Dương rất hài lòng.

Mất gần hết ngày còn lại, tức là gần đến tối hai người mới xong. Phân công người làm trong nhà, sắp xếp lại phòng của bản thân, duyệt lại một số thứ quần gia đã chuẩn bị trước đó.....Một phờ người nhưng cuối cùng cũng xong. Ăn tối xong Hàn Từ đã vội chạy sang bên biệt thự Nam Cung gia, Lê Dương thấy vậy cũng đuổi theo.

-CÁI GÌ???? Tiểu Yết vẫn chưa về nữa ă?

-Ừ! Bác đã gọi cho nó mấy lần nhưng đều không được! _Nam Cung phu nhân có chút lo lắng nói

-Muộn thế cậu ấy vẫn chưa xong vậy sao? Hay là còn đi đâu nữa?

Lê Dương đuổi theo Hàn Từ, đến nơi thấy cô hét lên rằng Bảo Yết vẫn chưa về nên hỏi lại Nam Cung phu nhân.

-Tài xế đến đón nó về bảo là nó dừng xe ở công viên đi dạo. Cũng không biết nó đi đâu nữa. Thiết là! Lớn đến vậy rồi cũng làm mẹ lo.

-Bác đừng lo! Cậu ấy hay tham công tiếc việc nên chắc chỉ là về muộn thôi!

-Ừ! Hai đứa ngồi chơi đi! Tiện thể ngồi chờ nó nhé! Hơn một tháng rồi mới gặp lại hai đứa nhỉ???

-Vâng! Bọn con còn về để thi nốt kì thi tốt nghiệp rồi mới sang đây được!

Nghe Nam Cung phu nhân nói vậy, Hàn Từ cùng Lê Dương cũng ngồi xuống trò chuyện cùng bà. Mẹ Bảo Yết là một người rất tâm lý nên cả hai nói chuyện cùng bà ấy rất thoải mái.

Trong một cánh rừng vắng ở ngoại ô, căn biệt thự lớn được xây dựng trong đó. Toàn bộ tường được sơn đen như ẩn vào màn đêm của khu rừng.

Bảo Yết bất tỉnh đang ở trong một phòng ngủ sang trọng, chiếc giường cô đang ngồi trên đó cũng là kích cỡ kingsize. Nói là ngồi mà không phải là nằm là bởi hai tay cô đang bị trói treo dựng đứng. Ngồi quỳ trên giường, hai tay phải gơ liên tục, vậy nên tuy bất tỉnh nhưng cô vẫn có chút nhăn mày khó chịu.

Bộ đồ cô sáng nay cô mặc trên người cũng bị đổi thành chiếc váy ngủ mỏng manh để lộ làn da trắng như bạch ngọc, đôi chân thon thả đầy đặn khiến ai cũng mơ ước. Mái tóc bạch kim mượt mà rủ xuống bờ vai càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ của cô. Trông Bảo Yết lúc này không khác gì một thiên sứ bị giam giữ trong lồng vàng, trong trắng và thuần khiết đến nỗi muốn dụ người ta vấy bẩn nó. Ít nhất thì đó là những gì Lam Bình cảm thấy ngay khi bước vào căn phòng nhìn.

-Thật đẹp.....

Ps: Vì các bạn ép Scor hoạt động hết công suất mấy ngày nay nên mình không còn cách nào khác là phải tăng chỉ tiêu tặng chap lên: 100 votes và 50 comt (lưu ý: MỖI NGƯỜI CHỈ TÍNH LÀ MỘT T!). Chỉ tiêu như vậy chắc đủ cho Scor để thở một chút để làm thêm bộ khác nữa, bỏ bê lâu lắm rồi. Vậy nha! SCOR LOVE EVERYONE!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32-2: Ngoại truyện (1)

Ps: Đây là giải thưởng cho mini game ở_Rose vì bạn là người trả lời sớm nhất và nhanh nhất. Mặc dù Scor hơi buồn vì chẳng có ai tham gia mấy. Tuy nhiên đã tham gia thì Scor sẽ giữ lời. Ngoại truyện này được viết theo yêu cầu của bạn, nội dung cũng khá nhẹ nhàng. Mong bạn vẫn sẽ thích. Á! Thêm nữa, cho Sco xin lỗi bạn vì sự chậm trễ, lẽ ra ngoại truyện ra từ chap trước nhưng vì mải với chap tặng kèm nên mình cũng quên luôn ngoại truyện của bạn. Thành thật xin lỗi!!!! T^T

Khu TTTM Pearl Center

Có hai cô gái đang vừa đi vừa trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Cả hai đều thu hút không ít sự chú ý của mọi người. Một cô gái thì có thân hình nhỏ nhắn mảnh mai, mái tóc ngắn cùng khuôn mặt thanh tú tạo nên vẻ đẹp khoe khoắn, năng động khó cưỡng. Còn cô gái còn lại tựa như một thiên sứ vậy. Khuôn mặt tinh xảo như búp bê, đôi mắt màu xanh đại dương, đôi môi anh đào đỏ mọng thật quyến rũ.

-Nè tiểu Yết! Cậu lại trốn đi như vậy không sợ đám nam nhân kia trách sao?

-Bọn họ dám?

Bảo Yết quay ra nhìn Hàn Từ, khuôn mặt lạnh cùng giọng nói thâm trầm đến đáng sợ là cô phải dựng tóc gáy

-Không! Không! Không dám. Mau đi mua sắm thôi! Cũng sắp tới ngày cậu sinh rồi còn gì. Còn nhiều thứ cần phải mua nữa. Ha....ha....._Toát mồ hôi hột Hàn Từ nhanh chóng chuyển chủ đề

Vâng! Nếu nhìn mỗi khuôn mặt thì Bảo Yết vẫn vô cùng bình thường nhưng nếu đưa mắt nhìn xuống dưới thì thấy bụng cô đã phình to lên. Một đám nam nhân xấu xa! Một đám ngửa đực chỉ biết nghĩ bằng nửa dưới. Cứ mỗi lần sơ hở là cô lại bị đem ra ăn sạch. Cơ mà cô cũng ghét cái thế giới này. Do thời gian lâu trước đây mọi người ai cũng muốn sinh con trai cộng thêm công nghệ hiện đại lại giúp việc đó càng dễ dàng dẫn đến tình trạng nam thừa nữ thiếu. Dân ông ế rất nhiều, tuy bây giờ y học tiến tiến hai nam nhân cũng có thể có con với nhau nhưng mà có ai làm được chuyện đó trừ mấy người đồng tính ra. Vậy nên để đảm bảo dân số phát triển, giảm tình trạng ế vợ thì chính phủ các nước đã đề ra luật cho phép phụ nữ có thể đa phu. Để rồi cuối cùng Bảo Yết cô phải rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục này.

-Mà này! Sao cậu phải tự mình đi mua đồ nữa vậy. Chẳng phải người làm đã chuẩn bị hết mọi thứ cho cậu rồi mà.

-Mình vẫn muốn chuẩn bị thêm một số thứ nữa.

-Ồ.

Hai người tiếp tục đi. Vừa đi Hàn Từ vừa để ý thấy cái tai mèo trên đầu Bảo Yết đang giật giật không ngừng. Không kìm được tò mò, Hàn Từ đành phải lên tiếng:

-Này! Cái tai mèo của cậu bị làm sao vậy? Mình để ý nó giật không ngừng từ nãy đến giờ đó

-Không có gì. SilverKight chỉ đang thông báo cuộc gọi đến mà thôi._Bảo Yết điềm nhiên trả lời như thể những cuộc gọi đó không phải của cô vậy

-Từ bọn họ?

-Ừ

-Cậu không định nghe?

-Không cần.

Nghe Bảo Yết nói vậy Hàn Từ có chút thương cảm cho đám nam nhân đó, có một cô vợ khó chiều như vậy. Giật một lúc lâu thì SilverKight cũng dừng lại. Cả hai người vẫn tiếp tục đi mua sắm vui vẻ. Bảo Yết mua thêm vài bộ quần áo, vài thứ đồ dùng dành cho mẹ và bé. Đi được một lúc thì bỗng có mấy nam nhân chạy đến chỗ bọn họ:

-Bảo Yết! Em đây rồi!!!!_Tất cả cùng đồng thanh

-Hừ

Hừ một tiếng thì cô bước qua bọn họ bỏ đi luôn. Để lại đám người bối rối không biết phải làm sao? Hàn Từ cảm thấy vô cùng khó xử nên đành lên tiếng

-Chào mấy anh, Phi Mã, Kim Long, Lam Bình!!

Thấy Hàn Từ đứng đó thì Kim Long chỉ hỏi nhỏ cô:

-Bảo Yết bị gì sao? Trông cô ấy có vẻ buồn bực.

Chạy ba vạch hắc tuyến dài trên mặt Hàn Từ thầm nghĩ: “Thực sự là không biết gì à?”. Thở dài một tiếng, đám ngốc này, bên ngoài lạnh lùng sắt đá cool ngầu bao nhiêu nhưng cứ liên quan tới vợ mình thì như thiếu năng vậy

-Cậu ấy buồn bực là đúng rồi. Đang mang thai, các anh bận việc không ở bên cậu ấy nhiều thì thôi lại còn suốt ngày nhốt cô ấy trong nhà nữa chứ. Đến nỗi cậu ấy còn phải trốn khỏi nhà với tôi đây này.

-Vậy sao? _Phi Mã có chút ngớ người

Mấy tháng này bọn họ đều phải đi công tác suốt, việc chăm sóc mẹ con Bảo Yết đành để hết cho người hầu. Không nghĩ vì thế mà cô lại buồn bực. Xem ra là bọn họ đã hơi vô tâm rồi.

-Chứ còn gì nữa! Còn không mau đuổi theo đỡ cậu ấy đi. Đứng đây làm gì?

-Đúng rồi. Mau đi thôi.

Vừa nói xong cả ba người đàn ông liền đuổi theo cô gái vừa bỏ đi lúc nãy. Còn mỗi mình Hàn Từ đứng một mình khóc ròng. Sao có cảm giác mình bị bỏ rơi vậy nè.

Trong một căn biệt thự sang trọng

-Tối nay em ngủ với mẹ!

-Không! Hôm nay đến lượt anh!

-Không phải! Đến lượt chị!

-Bla.....bla....

Trong phòng khách lớn, có ba đứa trẻ đang cãi nhau. Bọn chúng đều là con của Bảo Yết. Đứa lớn nhất 6 tuổi là con của Nhật Nữ, bề ngoài thì hiền lành nhưng bên trong lại phức tạp y như cha hắn. Hai đứa còn lại là hai chị em giống y hệt nhau nhưng lại không phải là sinh đôi, một đứa chị 4 tuổi của Kiệt và đứa em 3 tuổi của Thần, tính hai đứa thì như quý tử. Đặc điểm chung của chúng nó là rất bám mẹ, không thèm quan tâm cha. Mỗi ngày đều có trận chiến giành quyền được ngủ với mẹ. Bình thường có các bố tham gia nhưng các bố đã đi hết rồi nên cuộc chiến chỉ còn giữa bọn trẻ. Mấy đứa bắt đầu to tiếng với nhau làm người hầu phải ra can ngăn

-Thiếu gia, hai vị tiểu thư, xin đừng cãi nhau nữa. Để phu nhân mà biết là không hay đâu.

-Mẹ đi vắng rồi! Lo gì! _Cả đám đồng thanh

Vậy là mặc kệ những người đang cố ngăn cản, bọn nhỏ lại vẫn tiếp tục khẩu chiến cho đến khi:

-Hôm nay đến lượt ba!

-Ba!!!_

Ba đứa trẻ quay ra thì thấy Kiệt đã đứng gần họ từ lúc nào. Người hầu thấy vậy liền cung kính chào

-Mộc lão gia! Ngài đã về!

-Ừm!

Con bé 4 tuổi vừa thấy ba mình liền dẩu môi tức giận nói

-Ba quá đáng! Ba vừa về liền đã muốn chiếm mất mẹ rồi!

-Bọn con trong thời gian này tận hưởng hết rồi, bây giờ phải nhường cho bọn ta chứ. Mấy đứa muốn có thêm em không?

-Bọn con không quan tâm! Bọn con chỉ muốn mẹ, đừng đừng hòng chiếm _Lần này là con bé 2 tuổi lên tiếng

-Đúng đấy! Kể cả bọn con không ngủ với mẹ thì người ngủ cùng mẹ phải là bố con. Còn lâu mới đến lượt đừng _Đứa bé trai lên tiếng

-Bọn nhóc này....

Thế là Mộc lão gia của chúng ta cũng vô cùng mất hình tượng mà lao vào cuộc chiến, người hầu trong nhà cũng không biết phải làm sao. Đúng lúc này, thì cửa mở ra, Bảo Yết đã về, theo sau cô chính là ba người đàn ông lúc nãy đuổi đến TTTM.

- Mừng phu nhân đã về! Mừng Âu lão gia, Dương lão gia cùng Lãnh lão gia đã trở về

Đám người trong nhà mãi cãi nhau nên không để ý gì hết. Còn những người ở bên ngoài sau khi nghe được nội dung đoạn cãi vã thì đã có thêm ba người đàn ông gia nhập. Bảo Yết đứng ngoài nghe, khóe miệng giật giật, gân xanh bắt đầu nổi trên trán.

- IM LẶNG!!!!

Bảo Yết vừa hét lên lập tức đám người trong nhà kia liền lặng như tờ. Không khí trong nhà bắt đầu lạnh gắt đi mà nguồn tỏa nhiệt đó chính là cô. Ai bây giờ cũng thật sợ hãi. Vợ/mẹ/phu nhân nổi giận rồi.

- Tội nay tôi không ngủ cùng ai hết. Biến hết đi!

Nói rồi liền đi lên phòng đóng cửa “Rầm” một cái. Đám người dưới nhà chỉ biết đứng im lặng mà sấm hối.

- Chúng ta làm mẹ giận thật rồi! _ Đứa nhóc con của Thần lên tiếng

Những người còn lại thì gật đầu đồng ý. Thật là một gia đình hỗn loạn!!!

L?|#F

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đêm kinh hoàng

PS: Cảnh báo chương này không dành cho nhưng ai vẫn còn “chong xáng”, cấm chỉ định.....thôi! ai đọc cũng được, nhiễm bản đừng trách mỗ tui.

Bảo Yết mở mắt nhìn về phía hắc, đôi mắt mờ mờ không có tiêu cự. Tiến lại gần cô, Lâm Bình nâng cằm cô lên. Nhìn chăm chăm khuôn mặt khuôn mặt mà hắc điên cuồng. Làn da mịn màng, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt xanh tựa đại dương sâu thẳm đang chỉ chứa sự mê ly, đôi môi anh đào hé mở để lộ đầu lưỡi hồng hồng mời gọi nười khác. Lâm Bình một tay ôm chặt eo Bảo Yết, tay còn lại giữ ót gáy cô, hôn lên đôi môi quyến rũ ấy. Bảo Yết lúc này không còn một chút ý thức nào, chỉ biết thuận theo những gì hắc sắp xếp.

Môi lưỡi triển miên quấn quít mãi với nhau không buông. Lâm Bình tận hưởng, hút hết mật ngọt trong miệng cô. Vị ngọt này thật khiến hắc cảm thấy điên cuồng, mê muội hơn.

Đôi mắt cô ngày càng mờ dần, thuốc tiêm vào trong cơ thể bắt đầu phát huy tác dụng hơn. Bảo Yết cảm thấy phía bên dưới mình vô cùng khó chịu ngứa ngáy, như thiếu một cái gì đó lấp đầy. Khó chịu nhưng cô lại bị Lâm Bình ôm chặt không cử động, chỉ có thể cọ hai đùi của mình để giảm bớt cái cảm giác này.

Cuối cùng Lâm Bình cũng buông đôi môi cô ra, sợi chỉ bạc ám muội kéo dài vẫn còn dính trên đầu lưỡi nhỏ nhắn của Bảo Yết.

- Hơ.....hơ.....Nóng.....quá!!! _ Bảo Yết thở dốc nỉ non.

Ôm chặt cô trong tay, Lâm Bình có thể nhìn thấy rãnh ngực quyến rũ, cùng hai bầu ngực sữa đầy đặn của cô. Quả thực khiến người ta muốn phát điên.

- Đừng lo! Mới đây chưa là gì đâu! Lát nữa bảo bối sẽ cảm thấy nóng hơn nữa..

- A.....

Bảo Yết bỗng hét lên. Là Lâm Bình đôi ôm cô từ phía sau lưng, hai tay thì không ngừng nắn bóp hai bên no đủ của cô thành đủ mọi hình dạng. Chiếc váy cô đang mặc cũng bị hắc kéo xuống từ bao giờ.

- A.....ư.....a.....um.....

Lâm Bình đưa một tay xuống chạm vào hoa nguyệt. Thỉnh thoảng hắc lại ác ý đè vào viên trân châu của cô, tay kia vẫn không ngừng tiếp tục nắn bóp nơi no đủ

- AAAA.....

Phía dưới của Bảo Yết do tác dụng của thuốc mà bên dưới đã ướt rồi, bị trêu đùa như vậy làm cô đạt đến cao trào. Dịch mật tràn ra thấm vào ra giường, dính cả lên tay Lam Bình. Lam Bình nhìn dòng nước trong suốt ấy tuôn trào làm cho nơi nào đó đã cương cứng nay lại càng to thêm.

Cởi quần hần đưa nam căn của mình không ngừng cọ sát nơi hoa nguyệt dâm đang. Bảo Yết nhận quá nhiều sự kích thích nên cũng rên rỉ không ngừng bị cọ xát như vậy cũng khiến cô cảm thấy thỏa mãn không ít, cơ thể cũng đỡ nóng hơn. Bỗng Lam Bình dừng lại là cô cảm thấy khó chịu không thôi. Lam Bình nhét vật gì đó vào hoa huyết của cô. Hần buông cô ra rồi tới gần chiếc bàn to trong phòng lấy thứ gì đó trong ngăn kéo.

-Ah.....ah.....Thật.....khó....chịu....ah.....

Bảo Yết cảm thấy trống trải vô cùng, cô luôn cầu khát cái gì đó lấp đầy cơ thể mình. Đây là cô bị làm sao vậy khó chịu quá.....

Lam Bình đốt một cây nến lớn và chờ nó nóng chảy sáp. Hần đồ từ từ chỗ sáp đó lên lưng Bảo Yết khiến cô đau đớn không thôi.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Bảo Yết ưỡn người vì đau đớn. Tiếng hét cùng biểu cảm thân thể khiến Lam Bình càng điên cuồng hơn...

-Thật đẹp.....thật mê người....._Lam Bình ôn nhu nhìn cô

-Và vẻ đẹp này sẽ là của một mình anh!

Tay cầm một chiếc công tắc rồi bấm nút, cái vật trong hoa huyết của Bảo Yết không ngừng rung mạnh

-Ah....ah....AAAA.....

Đau đớn cùng thỏa mãn đến cùng một lúc đem lại cho cô một cảm xúc rất lạ. Bảo Yết không ngừng rên rỉ gào thét, còn Lam Bình thì ở một bên tận hưởng mỹ cảnh này.

-Dừng.....l...à! Khó....chịu....quá.....! Ah.... ừm.....ah.....

Lam Bình nhìn nam căn của mình đã bắt đầu đến giới hạn, trên đầu con còn dính chút dịch màu trắng sữa. Ôm thân thể không ngừng run rẩy vào lòng, tay không ngừng vuốt ve khắp cơ thể cô. Vái vật trong hoa huyết dần dần cũng không đủ để thỏa mãn, Bảo Yết lại bắt đầu cảm thấy khó chịu, trống rỗng. Cô rên rỉ càng lớn, cơ thể cũng cự quẫy nhiều. Thân thể nhỏ bé không ngừng chuyển động khiến Lam Bình suýt không nhịn được mà ra.

-Bảo bố! Khó chịu không?

-K...hó....chịu....lắm.....ah.....

-Vậy hãy thỏa mãn anh đi rồi anh sẽ làm cho em được thoải mái!

-Ừm.....

Bảo Yết giờ không còn ý thức, đôi mắt chỉ còn một mảnh mê ly kì ảo chứa đầy dục vọng, hai má đỏ hồng, miệng há ra rên rỉ.....

Buông Bảo Yết ra, Lam Bình giờ nam căn của mình trước mặt cô rồi nói

-Mút nó đi! Hãy làm nó thỏa mãn bằng cái miệng nhỏ nhắn của em đi...

Bảo Yết ngoan ngoãn nghe lời ngậm cái nam căn đang cương cứng, nổi đầy gân xanh đỏ vào trong miệng, không ngừng liếm mút. Động tác non nớt những vẫn làm Lam Bình phát điên. Thêm nữa, vì hai tay bị treo lên nên để giữ cái thứ đó trong miệng, cô phải dùng sức hơn, điều đó làm hần thỏa mãn vô cùng.

-Ấn....a.....Thật thoải mái...

Giữ chặt ót Bảo Yết, Lam Bình không ngừng đâm sâu dương vật của mình vào sâu trong cuống họng cô.

-ừm....ừm...._Bảo Yết có chút khó thở

-A.....ân.....rất...nhanh.....thôi.....Anh....s.ấp....ra.....

Rồi tinh dịch bắn thẳng vào trong miệng Bảo Yết, Lam Bình còn bắt cô nuốt nó. Thứ nhầy nhầy, tanh tươi đó chảy xuống cổ họng cô. Khó chịu quá.....Nuốt xong, Bảo Yết vội há miệng lớn để thở

-Hộc.....hộc.....Khó.....chịu....quá.....hộc.....hộc....Mau.....cho.....em...

-Thật là dâm đang! Anh sẽ cho em! Thương vì em đã làm “nó” thỏa mãn!!!!

Ôm cô vào lòng, bỏ cái vật trong hoa huyết của Bảo Yết ra rồi thúc mạnh một cái, đưa nam căn nóng rực của mình vào. Bức màn mỏng manh bị phá, máu xù nữ cùng dịch mật hòa lẫn vào với nhau

-AAAAAAA.....Đau...quá.....

-Rất nhanh thôi! Em sẽ không thấy đau nữa, thay vào đó là sung sướng_ Lam Bình ôn nhu an ủi

Chờ cho Bảo Yết làm quen dần với sự đau đớn, Lam Bình bắt đầu luận động. Cảm giác đau đớn dần biến mất, thay vào đó là cảm giác được áp đầy,khoái cảm mà cô thêm muốn.

-Ah.....ah.....um.....

-Thế nào? Thoải mái chứ?

-Th...oải.....m...ái...Ah.....ah...

-Không.....sâu.....quá...ah...Không....được.....

-Chỗ.....đó.....a.a.....Mau....dừng....lại.....ah.....

-Không được đâu! Là do em quá mê người, khiến anh không thể dừng lại được.

Nói rồi động tác ra vào của hắn ngày càng nhanh, liên tục chạm vào điểm G của Bảo Yết khiến cô run rẩy không thôi. Sau một lúc lâu luận động điên cuồng, động tác càng lúc càng nhanh Lam Bình cuối cùng cũng bắt hết tinh hoa vào trong cơ thể Bảo Yết, cùng lúc đó dịch mật của cô cũng trào ra ào ạt. Cả hai đồng thời cùng một lúc lên đỉnh....

Tháo dây trói, Bảo Yết không còn chút sức lực nằm lún ra giường. Cô rất mệt mỏi, cô muốn ngủ. Tuy nhiên Lam Bình sẽ không để một đêm trôi qua dễ dàng như vậy. Cởi nốt chiếc áo sơ mi trên người ra, Lam Bình ôm lấy thân thể nhỏ bé tuyệt đẹp của Bảo Yết. Cả hai đều lỏa thể quấn quít lấy nhau.

Đề Bảo Yết dưới thân, Lam Bình hôn lên môi cô, nụ hôn cuồng nhiệt đến lúc rút hết không khí của cả hai rồi mới dừng lại. Hắn đưa môi mình xuống cắn cổ, để lại vết sỏ dấu ấn trên xương quai xanh, xuống thêm chút nữa Lam Bình ngậm chặt lấy một bên nhũ hoa, liếm mút không ngừng. Tay thì không ngừng nắn bóp bên còn lại. Sự khoái cảm làm Bảo Yết không thể ngừng rên rỉ, thêm nữa sự đùa giỡn của Lam Bình khiến dục vọng của cô càng lớn.

-Ah.....ah.....Mau....dừng...lại....um....

Ngẩng đầu lên nhìn Bảo Yết. Khuôn mặt cô đang đỏ bừng lên vì dục vọng, đôi mắt mê ly ngập hơi nước. Trông cô lúc này không khác gì thiên sứ của dục vọng, khiến đàn ông điên cuồng. Tà mị lên tiếng:

-Em nghĩ anh sẽ dễ dàng bỏ qua cho em vậy sao?? Anh chỉ thỏa mãn khi đã có mọi thứ của em

Tiếp đó, trong phòng cảnh xuân tràn đầy, liên tục vang lên những tiếng rên rỉ làm người ta đỏ mặt tía tai. Cứ như vậy cho đến gần sáng.....

PS: Lần đầu viết H. Chương này tốn không ít của mỗ tui noron thần kinh cùng giấy ăn. Mong mọi người sẽ trân trọng nó.

Ps: Rất có thể sẽ có người không thích nhân vật Lam Bình này và phản đối Scor cho nó thịt nữ chính trước, chính bản thân Scor cũng không thích lắm. Nhưng mà..... đây sẽ là nhân vật bị ăn nhiều hành nhất nên mình mới ưu tiên một tẹo. Dù sao sau này nó cũng rất khổ rồi mà!!! Vậy nha! WITH LOVE FROM SCOR!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Trở về nhà

Sáng ngày hôm sau, ánh nắng qua khung cửa sổ chiếu lên thân ảnh đang nằm kiệt sức ở trên giường. Làn da trắng mịn như phát sáng dưới ánh mặt trời dịu nhẹ. Thân hình mảnh mai không một mảnh vải che thân ngủ xanh trên giường như muốn dụ dỗ người khác.

Bảo Yết từ từ mở mắt, thân thể cô đau đơn như có chiếc xe tải cán qua vậy. Bụng dưới hơi phình lên do bị nhét đầy bởi cái gì đó. Dùng chút sức lực ít ỏi cô đứng dậy ra khỏi giường. Trên chiếc giường kingsize rộng lớn đó, ga trải giường, chăn gối đều nhăn nhúm hết cả, chỗ nào cũng có vết ướt của tinh dịch cùng dâm thủy trộn lẫn vào với nhau. Nhìn qua cũng có thể thấy đêm qua cô đã trải qua hoan ái dữ dội đến mức nào.

Từ hoa nguyệt chảy ra rất nhiều tinh dịch, Bảo Yết nhìn bản thân như vậy cung không có biểu hiện gì nhiều chỉ lặng lặng bước vào phòng tắm.

Nhìn chằm chằm dòng nước chảy vào bồn, tâm trạng của Bảo Yết càng lúc càng hỗn loạn. Kịp trước, thân là sát thủ những chuyện hoan ái này cô đều

đã chứng kiến đã nhiều nhưng bản thân lại chưa từng trải qua nó. Nói một cách khác, đêm qua chính là lần đầu tiên của cô ở cả hai kiếp. Thế mà cứ như vậy mà mất đi, mất một cách tàn bạo như vậy.

Thả mình và bồn tắm, Bảo Yết không ngừng chà sạch cơ thể mình, chà đến lúc cả người đỏ ửng lên mới dừng lại. Phản chiếu qua chiếc gương treo ngay đối diện bồn tắm, Bảo Yết nhìn cơ thể chị chà đến đỏ của mình nhưng dù có chà đến như thế nào thì những vết xanh đỏ khắp người cô vẫn không biến mất. Chúng khắc sâu vào cơ thể bất cô phải nhớ đêm phóng túng của mình. Ôm hai chân ngồi im trong bồn tắm, cảm nhận từng thứ cảm xúc hôn tạp đang giày vò bản thân.

Bỗng Bảo Yết cảm nhận mình được được ôm trong vòng tay nam nhân. Lam Bình đã vào phòng tắm từ bao giờ, ngồi ở thành bồn ôm chặt cô rồi ní non bên tai cô nói:

-Em đã dậy rồi sao?

-Ừm!

-Sao không nghĩ ngơi thêm lát nữa! Đêm qua.....đã vất vả cho em rồi! _Lam Bình ái muội nói

Khuôn mặt của Bảo Yết trầm hẳn xuống, câu nói của Lam Bình đã gọi cái kí ức ghê tởm đêm qua của cô đã rõ lại càng rõ

-Tại sao lại làm vậy?

-Em hỏi tại sao à? Là tại em. Không biết từ bao giờ tôi say mê em, tôi điên cuồng vì em. Nhưng mà dù cố như thế nào em vẫn thờ ơ tôi. Em vì tên đàn ông khác mà không quan tâm tôi. Tôi đã rất ghen tị đó.....

-CHỈ VÌ THẾ MÀ ANH DÙNG CÁCH HẠ TIỆN NHƯ VẬY SAO??? THẬT GHÊ TỎM!!!!_Bảo Yết trong cơn phẫn nộ và hét lên

Lam Bình thay đổi ánh mắt, không còn ôn nhu như lúc nãy mà trở nên điên cuồng

-Đúng! Tôi ghê tởm! Nếu không phải vì em liệu tôi có như vậy? Mà nói đúng ra lẽ ra đêm qua đã không tồn tại? Chỉ cần em đến tìm tôi sớm hơn thì tôi đã tha cho em nhưng em lại bắt tôi chờ hơn một tháng. Em có biết hơn một tháng đó tôi đau khổ nhưng nhớ em đến thế nào không???? Tôi chờ em đến muốn phát điên mà em vẫn vô tư làm việc vì tên Nhật Nữ đó gần như quên mất tôi. Tôi tức giận lắm đó, em có biết không??

Nói rồi hấn vùi đầu vào cổ Bảo Yết, tham lam hít hết mùi hương trên người cô. Bảo Yết để mặc hấn muốn làm gì thì làm, cô chỉ ngồi im lặng không nói. Rồi Lam Bình tiếp lời.

-Vậy nên để có thể chiếm hữu em, tôi không ngần ngại bắt cóc em về đây. Tiêm thuốc thay đổi kí ức của tên tài xế đón em. Hiện tại sẽ không ai biết em đang ở đây cùng tôi, thật đỡ một đồng phiền phức sau này.

Bảo Yết nghe đến đây liền đẩy Lam Bình ra. Khuôn mặt tràn đầy sát khí nhìn thẳng hấn. Đối với cô, cái lần đầu tiên này có cũng được mà không có cũng không sao, bây giờ cũng chẳng ai coi trọng trình tiết. Chỉ là bị đột ngột mất đi như vậy chút lung tung. Nhưng mà hấn lại lại coi cô như đồ chơi chiếm hữu được rồi thì nhảm chán vứt đi sao? Cho nên mới lập mưu để không ai biết chính hấn đã bắt cóc cô? Đê tiện! Tôi thề sẽ không tha thứ cho anh.

Lam Bình nhìn Bảo Yết như vậy cũng có chút ngạc nhiên nhưng hấn nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi cười một tiếng yêu nghiệt nói:

-Thì ra đây mới là em. Tôi đã luôn có cảm giác em đang che giấu gì đó ở bản thân. Bất quá tôi rất thích em như vậy. Rất thu hút, rất quyến rũ, rất mê người.

-.....

Bảo Yết trầm ngâm không nói gì, Nhìn cô như vậy, Lam Bình có chút phản ứng không kịp

-TẠI SAO? TÔI LÀ M TẤT CẢ CŨNG CHỈ VÌ TÔI YÊU EM THÔI MÀ!!!!_Lam Bình bỗng mà lớn tiếng.

-Tôi muốn về nhà.

-Không đời nào!

-Tôi muốn về nhà. Đừng mong cản tôi

-Em.....

Nói rồi mặc kệ phản ứng của Lam Bình, Bảo Yết đứng dậy bước ra khỏi bồn tắm rồi đi ra ngoài. Lam Bình nhìn theo bóng lưng cô mà đau đốn ngàn lần. Hấn cười khổ. Đúng! Hấn làm như vậy cô hận hấn là đương nhiên. Chỉ có điều hấn sẽ không bao giờ hối hận vì những điều mình đã làm. Hấn muốn mình phải ở trong kí ức của cô mãi mãi, cho dù đó là nỗi hận đi nữa...

Biệt thự Nam Cung gia

-Đồ ngốc nhà cậu! Nếu bọn mình ở lại chờ Bảo Yết thì làm gì có chuyện này xảy ra chứ! Hu.....hu.....hu.....Tiểu Yết à! Cậu đi đâu rồi

Bảo Yết liền nguyên một ngày một đêm chưa về, mọi người liền vội lo lắng đi tìm. Không ai biết cô ở đâu, liên lạc cũng không được. Nam Cung phu nhân lo lắng khóc lóc không thôi đến nỗi mệt quá đã đi nghỉ trước. Nam Cung chủ tịch thì phái người đi tìm còn mình ở nhà chăm sóc vợ cùng chờ đợi tin tức. Hải Bình biết tin liền lập tức đi tìm cô, Hàn Từ cùng Lê Dương cũng cùng đi theo hần. Nhưng tìm mãi miết không nghỉ từ đêm hôm qua đến tận tối nay vẫn không tìm thấy. Thấy vậy Hàn Từ liền khóc lóc từ lúc này đến giờ, miệng liên tục trách Lê Dương và bản thân vì không chờ cô.

-Thôi! Thôi! Cậu đừng khóc nữa. Biết đó là lỗi của mình rồi nhưng bây giờ cậu khóc cũng không tìm được Bảo Yết về. _Lê Dương tỏ ra bất lực nói

-Em bình tĩnh lại đi. Chúng ta sẽ nhanh chóng tìm được con bé thôi. O! Mưa rồi.....Nhanh tìm chỗ trú mưa thôi.

Con mưa bỗng đổ ập xuống, cả ba người chạy tới mái hiên của một căn nhà ven đường trú nhờ. Con mưa càng lúc nặng hạt, bọn họ không thể đi tiếp được nữa.

-Làm sao đây? Chúng ta đi tìm tiểu Yết kiểu gì đây? Hu huh u hu hu huh u..... _Hàn Từ lại tiếp tục khóc lóc lo lắng

-Mau nín đi! Cậu trẻ con quá!!!! _Lê Dương bắt đầu bực bội nói

-Mình chỉ lo cho cậu ấy thôi mà!!!!*sựt sựt*

Thấy không khí có vẻ căng thẳng nên Hải Bình đành lên tiếng hòa giải

-Hai đứa đừng cãi nhau nữa. Trước mắt thì chúng ta cũng không thể đi tìm tiếp đành quay về trước vậy. Tìm lâu như vậy cũng không thấy có khi phải gọi cảnh sát thôi

-Vâng! _Cả Hàn Từ cùng Lê Dương đồng thanh

Vậy là bọn họ đành lên xe quay trở về biệt thự Nam Cung gia. Đến nơi, Nam Cung phu nhân liền chạy lại hỏi bọn họ

-Mấy đứa đã có thông tin gì của con bé chưa?

-Chưa cô ạ! Bọn cháu đã tìm tất cả những nơi có thể nhất rồi. _Hải Bình lắc đầu buồn bã nói

-Hu.....hu.....hu.....Con gái tôi.....Nó đi đâu rồi cơ chứ???? Nó có biết mẹ nó lo cho nó thế nào không? Con bé từ nhỏ sinh ra yếu ớt, nó mà có mệnh hệ gì tôi biết làm sao đây? Hu.....hu.....hu.....hu.....

-Bà bình tĩnh đi! Rồi sẽ tìm được nó về thôi

Nam Cung chủ tịch trong lòng cũng rất lo lắng nhưng vì an ủi vợ nên ông đành cố giữ bình tĩnh

-Cô chú đừng lo! Lát nữa tạnh mưa bọn cháu sẽ đi tìm tiếp, tiện thể báo cho cảnh sát luôn

-Vất vả cho mấy đứa rồi! _Nam Cung chủ tịch nói

-Không sao đâu bác!

Đang lúc mọi người bàn tiếp nên làm gì tiếp theo thì bỗng có tiếng của một người hầu hoảng hốt vang lên ở cửa

-Tiểu thư! Người về rồi...

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Giấu diếm

Bảo Yết trở về nhà, cả người thấm đẫm nước mưa. Trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của đàn ông trở về. Người hầu thấy đại tiểu thư trở về trông tình trạng nhếch nhác như vậy liền vội vàng người thì lấy khăn, người thì đi pha trà gừng, người thì đi chuẩn bị nước nóng. Mọi người thấy cô về liền bận rộn hẳn lên. Tiểu thư về rồi! Thật tốt quá!

Nam Cung phu nhân vì lập tức chạy đến hỏi han Bảo Yết

-Con đi đâu vậy? có biết cả nhà lo cho con lắm không??? Con mà có mệnh hệ gì thì mẹ biết làm sao??? hu.....hu.....hu.....

-Con.....

-Đồ ngốc nhà cậu! Mọi người tìm cậu muốn chết! Ai cũng rất lo, thậm chí còn định đi báo cảnh sát để tìm cậu đó.....hu....hu.....

Bảo Yết chưa kịp mở miệng nói câu nào thì Hàn Từ đã chen ngang trách mắng cô rồi cùng nhập hội cùng mẹ cô luôn. Cả hai đều khóc lóc như mưa khiến mọi người trong nhà không biết phải làm sao nữa

-Ano.....Mọi người bình tĩnh lại đi. Con xin lỗi. Con ở lại công ty làm việc cả đêm, để yên tĩnh nên con cũng ngắt luôn thiết bị liên lạc. Vô tình bị đổ cả phê lên khắp người nên con đành mượn áo Mặc tổng treo trong phòng nghỉ để thay. Đang đi bộ về nhà lại gặp mưa.

-Ở công ty? Khi anh đến đó nhân viên trực nói họ không thấy em đến mà? _Hải Bình thắc mắc

Bảo Yết vẫn bình tĩnh đáp lại

-Lúc em đến nhân viên trực đang đổi ca nên vì thế mà họ không biết em đi vào thôi!

-Vậy còn sao con không gọi tài xế hay gọi tắc xi. Đã làm thêm giờ lại còn đi bộ về? _Nam Cung chủ tịch nhìn con gái lo lắng nói

-À! Ở trong phòng lâu quá nên con muốn đi dạo một lát cho sáng khoái. Ba mẹ cũng biết tính con rồi mà _Bảo Yết cười nhẹ giải thích.

-Thôi! Con về là tốt rồi. Lên phòng nghỉ ngơi đi, lát nữa mẹ sẽ mang trà gừng lên cho con. Lần sau đừng làm mọi người lo lắng nữa nhé!

Nam Cung phu nhân vừa choàng khăn lên cho cô, vừa từ ái nói

-Vâng! Con biết rồi. Con xin lỗi tất cả mọi người.

-Để bọn con đưa cậu ấy lên phòng _Hàn Từ tiếp lời rồi cùng Lê Dương, Hải Bình dìu Bảo Yết lên phòng.

Vào phòng, Bảo Yết liền vô nhà tắm ngâm mình. Một lát sau ra lên giường ngồi sưởi ấm rồi. Xong xuôi, Bảo Yết mở lời nói:

-Mọi người đi tìm mình chắc vất vả lắm nhỉ? _Bảo Yết áy náy nói

-Còn nói nữa! Cô nàng nào đó đã khóc lóc đến mức mắt sưng húp kia _Lê Dương co chút chàm chọc

-Mình.....mình..... _Hàn Từ đỏ mặt lấp bắp

-Rồi! Rồi! Mình xin lỗi nhiều nha!

Quay sang Hải Bình, Bảo Yết cũng áy náy nói

-Thật xin lỗi anh nữa nha! Là em làm anh vất vả rồi.

Rồi cô nở một nụ cười thật tươi. Nụ cười yếu ớt nhưng vẫn hấp dẫn người nhìn, khiến ai đó phải mặt đỏ tim đập nhanh.

-Không có gì. Em là em gái anh, đương nhiên anh phải lo cho em rồi.

Hoàn hồn thì Hải Bình vội lên tiếng an ủi.

-Đừng cảm thấy có lỗi nữa tiểu Yết! Tất cả mọi người có ai giận cậu đâu. Mọi người đều thấy rất vui khi cậu có thể lành lặn trở về.

-Ừm! Mình biết mà!

Một lát sau. Nam Cung phu nhân tới đưa trà gừng. Mọi người cùng trò chuyện một lát thì bà cùng Hàn Từ xuống bếp chuẩn bị đồ ăn cho Bảo Yết, Lê Dương cũng đi theo. Trong phòng chỉ còn mỗi cô cùng Hải Bình, bỗng Hải Bình lên tiếng, Giọng nói cũng trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều, khác hẳn so với lúc nãy.

-Yết nhi!

-Vâng?

-Mọi chuyện có đúng như những gì em đã nói với mọi người không?

Giật mình nhưng cô nhưng chóng lấy lại bình tĩnh thản nhiên cười nói.

-Tất nhiên là thế rồi!

-Thật vậy sao? Tại sao lại giấu với anh chứ?

Bảo Yết đờ người khi nghe câu hỏi này của Hải Bình. Trong lòng hắn bây giờ đang rất khó chịu. Cô không nói cho hắn biết thì hắn cũng có cách tự tìm hiểu. Từ lúc gặp lại ở bữa tiệc sinh nhật, hắn luôn cố cảm giác mãnh liệt với cô. Có lẽ là con một nên hắn rất muốn có em gái như Bảo Yết để bảo vệ, yêu thương chăm sóc. Hải Bình tự lí giải cho cảm xúc của mình như vậy. Là hắn chưa đủ thân thiết để cô được niềm tin của em ấy sao? Cứ nghĩ đến điều đó là tim hắn như bị thắt lại, âm ỉ đau đớn.

-Em nghỉ ngơi đi. Anh ra ngoài một chút.

Chưa kịp để Bảo Yết phản ứng lại, Hải Bình liền lập tức mở cửa đi ra ngoài. Bảo Yết nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong đầu lúc này chỉ thắc mắc một thứ: Anh ấy biết cái gì rồi???

Hải Bình đứng trầm ngâm ngoài cửa phòng, khuôn mặt điển trai nay trở nên lạnh đến đáng sợ. Từ lúc Bảo Yết bước vào nhà hắn đã nhìn cô rất kĩ. Mọi người mãi lo lắng nên không để ý nhưng hắn thì nhìn rất rõ. Chiếc cổ mập mờ có những vết xanh tím, đáng đi của cô có chút khập khiễng rất đáng nghi. Dù để hắn đoán được phần nào trong khoảng thời gian cô biến mất đã có chuyện gì xảy ra. Điều này làm cho hắn cảm thấy vô cùng tức giận.

Đối với Hải Bình, tiểu Yết tựa như một thiên sứ thuần khiết vậy, từ vẻ ngoài cho đến tâm hồn làm hắn yêu thích không thôi, lúc nào cũng muốn đưa tay bảo vệ vẻ tinh khiết đó. Vậy mà đã có ai đó đã vấy bẩn điều quý giá của hắn, nhưng điều khiến hắn tức giận hơn nữa đó chính là cô lại giấu không để ai biết. Rốt cuộc đó là ai??? Mặc dù mọi sự việc diễn ra đều phù hợp nhưng hắn luôn có cảm giác rằng bằng cách nào đó thì cái người đáng chết đó là Lam Bình. Hắn sẽ tìm hiểu kĩ việc này. “Hắn” nên hi vọng là Hải Bình hắn đoán sai.

Hắn từ mang đồ ăn lên thì thấy Hải Bình đứng trầm ngâm ở ngoài cửa. Tò mò cô lại gần hỏi.

-Anh Hải Bình sao lại đứng ngoài này vậy???

Giật mình, Hải Bình vội trả lời

-À! Anh ra ngoài để tiểu Yết nghỉ ngơi, mãi suy nghĩ một số chuyện nên quên mất mình đang đứng ngoài này. Em mang đồ vào đi, anh xuống trước.

Nói rồi Hải Bình lẳng lặng xuống nhà. Hắn từ thì vô cùng tò mò không biết hắn bị gì không nữa??

Đêm khuya yên tĩnh, vạn vật đều chìm vào bóng đêm, trong khu vườn vắng vẻ có một bóng dáng nhỏ bé đang lén lút tới một cái kho bỏ hoang ở góc vườn. Bảo Yết mở cửa thang máy rồi đi xuống phòng thí nghiệm. Cánh cửa vừa mở ra cô bước vào đã nghe được một giọng nói máy móc vang lên.

“Cuối cùng ngài cũng đã trở về thưa chủ nhân”

-Ừm!

Bảo Yết cơ thể vẫn còn đang cảm lạnh nên đứng không vững. Lúc nào cũng hơi run rẩy, cảm giác yếu ớt gió thổi là ngã. Có chút khó chịu và đau nhức nhưng điều đó làm dịu sự phẫn nộ trong lòng cô. Bảo Yết ra khỏi căn biệt thự của Lam Bình liền phát hiện mình đang ở trong khu rừng vắng. Trên người không có nổi một đồng xu ở khu vực này không có bất kì tín hiệu nào để bắt. Bảo Yết chỉ có thể dựa vào góc chiếu của mặt trời đi về hướng Tây Nam để về nhà. Trên người mặc áo sơ mi lấy từ tủ đồ của Lam Bình, quần áo cô tìm không thấy đâu; cô toàn phải tìm những con đường vắng không có ai qua lại để đi. Mất gần một ngày nhưng cuối cùng cũng về tới nhà. Tuy gần đến nơi thì gặp mưa lớn nhưng ít nhất cô đã về nhà.

“Tôi đã rất lo lắng khi người không về. Tôi cũng không tìm được thiết bị định vị Của Silver Knight trên hệ thống”

-Để người phải lo lắng cho ta rồi Vicky

“Ngài trở về là tốt rồi”

-Ừ! Trở về là tốt rồi....

Giọng cô trở nên trầm lạnh hơn, khuôn mặt trắng bệch yểu ớt không rõ cảm xúc. Rồi Vicky lên tiếng

“Chủ nhân, hệ thống đã được nâng cấp, từ tốc độ xử lý cho đến dữ liệu.”

-Làm tốt lắm! Chúng ta vào việc thôi!

“Nhưng chủ nhân, hệ thống phân tích biểu cảm lẫn phản ứng cơ thể hiện tại của ngài nói rằng không nên làm làm việc” _ Giọng nói máy móc vang lên

-Ta không sao! Chúng ta mau đi làm việc thôi!

“Nhưng thưa chủ nhân hệ thống của tôi nói.....”

-Ta tự biết giới hạn của mình. Ta là chủ nhân của người, người chỉ cần nghe theo là được._Bảo Yết có chút không kiên nhẫn nói

“Vâng! Tôi đã biết”

Xong rồi Bảo Yết liền ngồi trước màn hình, dùng chiếc đũa mở đầu USB kết nối với máy chủ trong phòng thí nghiệm. Tải Thieves lên, cô bắt đầu công việc của mình. Cũng nhờ Thieves mà công việc thuận lợi hơn nhiều. Tuy nhiên sức khỏe chưa cho phép

“Access's denied”

Tiếng chuông báo động của hệ thống vang lên, Bảo Yết thì gục ở trên bàn. Vicky chỉ có dùng cái giọng nói máy móc của mình hỏi thăm

“Chủ nhân! Người không sao chứ?”

-Ta.....không.....sao..

Cố gượng dậy, Bảo Yết có chút khó khăn nói. Cô tiếp tục làm việc, Khoảng vài tiếng sau. Màn hình chuyển xanh kèm theo hiện lên dòng chữ

“Access's accepted”

“Thật tốt quá! Mở được file dữ liệu của hệ thống rồi”

Mở một nụ cười, Bảo Yết yếu ớt rên nhẹ

-Làm được rồi

Nói xong cô liền gục trên bàn thiếp đi, Vicky nhìn vậy chỉ nói

'Nghỉ ngơi tốt, chủ nhân!'

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Trốn tránh

Bảo Yết về liền bị cảm, vậy nên Nam Cung phu nhân bắt cô ở phải ở nhà dưỡng bệnh. Ba ngày sau thì cô khôi phục lại sức khỏe và đi làm như bình thường. Ba mẹ lo cho cái thể lực yếu ớt này nên khuyên Bảo Yết ở nhà thêm vài hôm nữa nhưng cô nhất định muốn đi làm. Cái việc kia cô coi như chưa từng xảy ra, cô còn cuộc sống, còn dự định của mình phía trước; sẽ không vì một chuyện con con này mà phải bận tâm

Bảo Yết đi làm, một tuần sau thì Nhật Nữ trở về nên cô phải ra sân bay đón

Sân bay quốc tế thành phố H

“Xin quý khách chú ý! Chuyến bay đến thành phố H đã hạ cánh an toàn xuống sân bay. Xin quý khách hãy đi ra theo cổng hàng không số 3”

Từ cổng, một người đàn ông bước ra. Trên người chỉ mặc đơn giản áo sơ mi cùng quần âu nhưng nhờ dáng người mà trở nên quyền rũ vô cùng. Khuôn mặt góc cạnh cùng chiếc kính râm tạo nên vẻ lạnh lùng bí ẩn thu hút không ánh nhìn của mọi người xung quanh. Nhật Nữ vừa mới đi công tác về, thần sắc có chút mệt mỏi nhưng đều đó không hề làm ảnh hưởng đến vẻ đẹp chết người của hắn. Đó là những gì Bảo Yết cảm nhận khi vừa nhìn thấy Nhật Nữ

Nhưng mà nói gì thì nói sự chú ý của mọi người đối với hắn vẫn không bằng cô. Khóe miệng co rút, gân xanh nổi trên trán. Bảo Yết hận không thể móc mắt đám người đang nhìn cô như sói đói kia. Thân thể này đã đẹp như muốn đèn mạng, khuôn mặt tựa thiên sứ, làn da như bạch ngọc nhưng thần hình lại vô cùng nóng bỏng, ngực nở mông cong. Lại thêm bộ “đồng phục” của cô thì như muốn dụ dỗ đàn ông phạm tội vậy. Hỏi tại sao cô chưa nghĩ việc là do tên lưu manh kia không biết đã nói gì với ba cô mà ông kêu cô tiếp tục làm cho hắn ít nhất là một năm. Bảo Yết cố phản đối nhưng đáng tiếc không có hiệu lực. Vậy nên bây giờ cô vẫn phải chịu dưới ánh mắt họ của hắn. Chờ đó! Có một ngày cô sẽ đảo chính.

Nhật Nữ nhìn xung quanh liền thấy Bảo Yết đang đứng chờ hắn. Trông dáng vẻ đang muốn kiểm chế làm hắn rất muốn cười. Thật ra bộ đồ hầu gái đó hắn cũng chỉ để đùa cô một thời gian rồi thôi nhưng mà càng lúc hắn lại càng nghiện nên quyết định quên luôn. (mồ tuì: Nham hiểm = _ =)

Bây giờ nhìn cô như vậy hắn càng thấy quyết định của mình thật sáng suốt. Bộ dáng cô lúc nào cũng khiến hắn yêu thích không thôi. Thật là cuốn. Nhật Nữ nhận ra hắn càng ngày ý cô cô bên cạnh rồi. Thật không biết vì lý do gì mà như vậy nhưng nếu đã thế thì giữ cô bên mình thôi. Cuộc sống của hắn có

cô sẽ thú vị và phong phú hơn hẳn đấy.

Bảo Yết một lúc sau mới thấy Nhật Nữ. Cô vội lại gần hần chào hỏi

-Mặc tổng! Anh đã về. Công việc thuận lợi chứ ạ?

-Ừ! Rất tốt! Chúng ta về thôi!

Nghe vậy Bảo Yết liền đưa tay định đẩy xe hành lý thay hần nhưng bị Nhật Nữ cản lại:

-Cứ để tôi tự làm! Đàn ông không thể để phụ nữ làm việc nặng nhọc thay mình được.

-Vâng!_ Thấy Nhật Nữ đã nói thế thì Bảo Yết cũng không phản đối gì

Cả hai cùng nhau đi ra cổng sân bay lên xe hơi về

-Anh muốn về nhà trước hay về công ty trước?

-Công ty! Tôi cần bàn giao lại một số công việc cho nhân viên.

-Vâng!

-Tài xế đưa chúng tôi về Mặc thị_ Bảo Yết theo yêu cầu của Nhật Nữ lệnh cho tài xế

Xe liền theo hướng về Mặc thị mà đi. Bỗng Nhật Nữ lên tiếng hỏi

-Nghe nói em đã nghỉ bệnh mấy hôm?

Bảo Yết giật mình nhưng vẫn cố bình tĩnh trả lời

-Vâng! Tôi bị mắc mưa nên cảm!

-Vậy sao? Nên giữ gìn sức khỏe của mình một chút đi. Đừng cố sức quá!

.....

Bảo Yết sau đó cũng chỉ im lặng không nói gì. Nhật Nữ thấy vậy cũng không hỏi thêm gì nữa. Cách đây không lâu, Nhật Nữ có gọi về công ty nhưng người trực điện thoại lại không phải là Bảo Yết. Hỏi ra thì biết cô đã xin nghỉ ở nhà dưỡng bệnh. Nghe thì có vẻ bình thường nhưng không hiểu sao hần lại có một cảm giác bất an. Vậy nên hần mới cố gắng xong việc nhanh nhất có thể quay về hỏi trực tiếp cô. Nhưng mà hỏi rồi thì câu trả lời nhất định là như vậy. Tuy nhiên khi nhìn vào biểu hiện của cô; mặc dù đã bị che dấu nhưng hần vẫn nhìn được, có thể thấy rằng khi hần đi đã có chuyện gì đó xảy ra. Bảo Yết đã không muốn nói thì hần cũng không ép, hần chỉ tự nhủ bản thân sẽ khiến cô có thể mở lòng với mình một ngày nào đó.

-Nếu có khó khăn gì em cứ việc nói với tôi. Tôi nhất định sẽ tìm mọi cách để giúp em

Nhật Nữ bỗng nói ra một câu không đầu không đuôi như vậy làm Bảo Yết có chút ngỡ ngàng. Cô thấy vô cùng khó hiểu, hần đây là nói về cái gì? Nhưng mà nghe Nhật Nữ nói vậy Bảo Yết vẫn cảm thấy có chút ấm áp, cảm giác có người bên cạnh che chở vậy.

Nhật Nữ trở về thì mọi công việc hàng ngày vẫn diễn ra bình thường. Bảo Yết vẫn chịu ách đô hộ của ai đó mà thầm khóc lóc trong lòng. Trời sinh ra con còn sinh ra tên đó làm gì??

Đang ở trong phòng làm việc sắp xếp lại giấy tờ thì Bảo Yết nhận lệnh của Nhật Nữ xuống lễ tân đón khách lên phòng làm việc của hần. Nhanh chóng đi xuống nhưng tới nơi thì Bảo Yết trở nên cứng nhắc. Đôi chân không hề muốn bước qua đó tí nào.

Ở đại sảnh, Lam Bình cùng hai nhân viên nghiên cứu của mình ngồi chờ. Hôm nay hần mặc một bộ vest vô cùng lịch lãm, nhìn kỹ có thể thấy từng đường may mũi chỉ vô cùng tinh tế cho thấy giá trị của bộ đồ không hề rẻ. Kết hợp với khuôn mặt tuyệt đẹp có vẻ ôn nhu thu hút không ít con mắt ngưỡng mộ. Tuy nhiên dù hần có đẹp tới đâu cũng không cứu vớt tí thiện cảm nào của Bảo Yết đối với hần. Cứ nhìn thấy hần là kí ức đêm hôm đó lại ùa về. Không hiểu sao càng cố quên thì nó lại càng rõ rệt trong trí óc cô. Bước về phía trước, Bảo Yết vẫn cố bình tĩnh, nếu cô đã nói coi hần như người dưng thì sẽ không có việc gì mà phải khó xử cả.

-Xin chào! Mặc tổng đang chờ mọi người ở phòng họp.

-Tiểu Yết....

Lam Bình nhìn thấy cô liền cất tiếng gọi nhưng cô vẫn quay lưng đi tiếp. Đôi mắt hần lúc này tràn ngập đau đớn nhìn theo bóng lưng đó.

Lên phòng họp, việc bàn bạc diễn ra rất suôn sẻ, Bảo Yết cả buổi chỉ đứng ở một bên chờ lệnh. Lam Bình hầu như lúc nào cũng như có như không đưa

mất về phía cô nhưng Bảo Yết làm ngo

-Mọi chuyện có thể thống nhất dễ dàng thì chúng ta cứ theo thể mà làm. Hi vọng có thể tiếp tục hợp tác tác với anh nhiều hơn nữa._Nhật Nữ mở lời kết thúc buổi họp

-Tôi cũng vậy_Lam Bình khách sáo đáp lại

Lam Bình vùng Mạc thị họp tác với nhau rất ă ý nên giữa hai bên lại có thêm rất nhiều hợp đồng. Lam Bình cũng vì thế mà thường xuyên đến đây. Hai người cũng chạm mặt nhau vô số lần. Lần nào Bảo Yết cũng chọn cách làm ngo. Lam Bình cố gắng nói chuyện với cô rất nhiều lần nhưng chỉ đổi lại sự trốn tránh. Trong lòng hắn bây giờ đang vô cùng đau đớn.

Cuộc họp hôm nay cũng diễn ra rất tốt, Bảo Yết tiễn Lam Bình cùng nhân viên xuống dưới sảnh. Ra đến cổng cô liền quay đầu bước vào. Bỗng lúc này Lam Bình lên tiếng:

-Tại sao em không cho tôi cơ hội được yêu em chứ?_Giọng nói tràn đầy sự chua xót

-Tôi không hiểu anh đang nói cái gì cả!

-TÔI RẤT YÊU EM!!!!!!!

Lam Bình hét lên thu hút không ít sự chú ý của những người đi qua. Bảo Yết nhanh chóng bỏ đi không để cho hắn nói thêm bất cứ cái gì. Cô đi bộ mà gần như giẫm chạy, đến trước cửa phòng làm việc của mình thì dừng lại. Tóm chặt lồng ngực nơi có trái tim đang đập dữ dội, cảm giác này khiến cô khó chịu vô cùng.

-Minh như vậy là bị làm sao????

2💎_💎)💎-R

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Quyết định

Mấy ngày nay, Bảo Yết như người mất hồn. Lúc nào cũng ngo ngo ngác ngác suy nghĩ cái gì đó, làm việc thì liên tục mắc sai lầm Nhật Nữ phải nhắc nhở cô nhiều lần, về nhà đến ăn cơm cũng không nhớ phải để Nam Cung phu nhân lên nhắc nhở mới ăn. Mọi người đều thấy cô rất lạ nên mới hỏi thăm nhưng Bảo Yết đều cho họ một nụ cười an tâm rồi nói mình không sao. Tất nhiên sau đó mọi chuyện đầu vẫn như vậy làm cho bọn họ cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Nhưng mà không chỉ có bọn họ mà chính ngay cả Bảo Yết cũng hiểu được bản thân mình. Cô đến một quán cà phê yên tĩnh nằm rong con hẻm nhỏ, suy nghĩ lại mọi chuyện. Bên tai cô luôn vang vọng câu nói ngày hôm đó của Lam Bình

“TÔI RẤT YÊU EM!!!!!!”

“Yêu sao? Chẳng phải trong nguyên tác hắn ta rất ghét nữ phụ sao? Tại sao bây giờ lại là yêu? Cảm giác của cô lúc này là gì?”

Bảo Yết không ngừng dằn vặt mình bằng những câu hỏi đó. Rồi bỗng nhận ra cái gì, Bảo Yết lập tức đứng dậy nhanh chóng đi đến Mạc thị, tìm phòng Tổng giám đốc. Đi đến thì nhanh nhưng cô vẫn phải chờ một lúc lâu mới dám bước vào.

Nhật Nữ ở trong phòng đã nhìn thấy lên lún ngoài cửa từ lâu nhưng không nói gì. Đạo này hắn thấy cô rất lạ, luôn không tập trung mà cứ nghĩ đi đâu đó. Hắn cố gắng hỏi mấy lần nhưng cô đều không nói. Nghĩ chắc cô đạo này có chuyện gì đó nên tâm trạng không tốt, hắn mới thả lỏng cô hơn. Nếu không làm gì có việc đang trong giờ làm hắn để cô đi ra ngoài như thế. Nhật Nữ cứ ngồi im chờ cô bước vào nhưng có lẽ hơi lâu nên hắn có chút sốt ruột. Đang định lên tiếng thì Bảo Yết gõ cửa đi vào.

-Mời vào!

-Mạc tổng! Tôi đến tìm anh có việc muốn nói.

Tuy tâm trạng rối bời nhưng Bảo Yết vẫn giữ vẻ ngoài điềm nhiên như không có gì xảy ra. Không có chút vòng vo, cô lập tức đi vào vấn đề:

-Tôi muốn xin anh nghỉ việc!

Nhật Nữ vô cùng ngạc nhiên. Cô muốn nghỉ việc? Gấp vậy sao? Rốt cuộc là đã có chuyện gì? Có kim nên sự kích động trong lòng, Nhật Nữ bình tĩnh hỏi lại:

- Tại sao?

- Tôi xin lỗi! Tôi biết việc này có thể gây ra ít khó khăn trong công việc nhưng tôi mong anh có thể giúp tôi. Tôi cũng là bắt đầu vì một số lý do riêng.

- Lý do riêng? _ Nhật Nữ nhún mày hỏi

- Vâng.....

Bảo Yết trả lời mà giọng nhỏ dần đi, phần cuối chỉ còn nghe cô lý nhí. Khuôn mặt như chất chứa rất nhiều tâm sự, Nhật Nữ nhìn cô như vậy cũng không đành lòng. Chắc thời gian qua cô đã mệt mỏi lắm rồi, cứ để cô làm theo ý mình vậy.

- Nếu vậy thì em cứ nghỉ đi. Đã làm phiền em thời gian qua rồi. Tôi xin lỗi!

Nói rồi Nhật Nữ đứng dậy lại gần Bảo Yết rồi ôm cô vào lòng. Trong cô lúc này thật có chút yếu đuối làm hấn không cảm lòng được

Bảo Yết bất ngờ bị Nhật Nữ ôm liền có chút ngạc nhiên cùng giật mình. Mặt cô đỏ ửng lên. Đây là làm sao? Nhật Nữ hấn.....

- Xin lỗi! Làm em mệt mỏi rồi.

Nhật Nữ ní non bên tai Bảo Yết làm mặt cô càng đỏ dữ hơn. Cô vội vàng lấp bắp nói:

- Không.....không... Là.....e...m.....phải xin.....lỗi.....anh.....mới đúng.. Vì.....em mà...có...có...lẽ...công.....việc sẽ gặp.....gián đoạn.....

- Đừng lo về việc đó! Hãy lo cho em này. Nhớ rằng nếu gặp bất cứ khó khăn gì em có thể tìm tôi, tôi sẽ làm mọi việc vì em

Nhật Nữ nhẹ nhàng đẩy Bảo Yết ra, hai tay ôm chặt lấy bả vai cô. Đôi mắt ôn nhu nhìn cô như đó là cả thế giới. Bảo Yết bối rối không biết phản ứng ra sao. Khuôn mặt cô thực sự đang vô cùng nóng, trái tim thì đập loạn xạ như muốn thoát ra khỏi lồng ngực vậy.

- Vâng.....Cám ơn anh.....

Bảo Yết cứ như vậy bay mất hồn phách cho đến khi về đến nhà. Nằm trên giường mà cô úp mặt vào gối mà hét lớn

- Aaaaaaaaaaaaa.....ại ao ại bị ên ó yến ừ ừ????? ật ật iền ồ à!!!!!! (tại sao lại bị tên đó quyến rũ chứ??? Thật mất tiền đồ mà!!!!)

Cô trước giờ chưa từng bị quyến rũ bởi đàn ông. Sao bây giờ có thể mặt đỏ tím đập trước mặt hấn chứ!!!!!!!!!! Aizzz.....Đã thế ại còn bối rối lấp bắp trước mặt hấn. Sau này gặp lại kiểu gì hấn cũng cười cô cho mà xem.

Bảo Yết ổn định lại tâm trạng thì lại quay ra thần người nhìn lên trần nhà. Cô nhớ tới lý do mình nghỉ việc. Là do Bảo Yết nhận ra hình như mình có chút thích Dương Lam Bình, cô cảm nhận được phần tình cảm hấn dành cho cô. Mặc dù việc làm của hấn không đúng nhưng phần tình cảm đó là thật. Và cô nhận ra mình đang dần quyến luyến nó. Tuy vậy nhưng bảo cô chấp nhận hấn là không thể. Không có gì đảm bảo rằng hấn sẽ giữ mãi tình cảm này. Nhớ Lam Bình quay về với nữ chủ thì người thiệt thòi nhất không phải là cô sao? Đàn ông ngoài ba và anh họ Hải Bình ra thì đối với cô không ai có thể tin được. Vậy nên cái tình cảm này bên trong cô, Bảo Yết nhất định bóp chết nó từ trong trứng. Và nếu làm ở Mạc thị sẽ phải thường xuyên thấy hấn. Cô làm không nổi nên nghỉ sớm là tốt nhất. Còn công việc Bảo Yết quyết định sẽ thuyết phục ba cho vào công ty làm. Đang suy nghĩ dở thì có tiếng gõ cửa. Là mẹ gọi cô xuống dùng bữa tối.

“Cốc cốc”

- Ai đấy?

- Mẹ đây! Xuống dùng bữa với cả nhà đi con.

- Vâng ạ!

Xuống dưới phòng ăn, Bảo Yết vui vẻ chào ba mẹ

- Ba! Mẹ!

- Ừ! Con gái ba dạo này thế nào? _ Nam Cung chủ tịch từ ái nói

Bận công việc nên đã lâu lắm rồi ông mới về ăn cơm với cả nhà, với vợ cùng cô con gái xinh đẹp của ông. Hôm nay Nam Cung chủ tịch đã cố gắng về sớm nhất có thể để dùng bữa cơm với gia đình. Cảm giác thật thoải mái, quả là không đâu bằng nhà

- Mọi thứ đều ổn thưa ba!

- À! Nếu vậy thì tốt rồi!

Hai cha con còn tiếp tục nói chuyện, trong khi đồ ăn đang dần được bê ra. Nam Cung phu nhân cũng vì vậy giục hai người họ

-Nhanh lên! Hai cha con đừng nói chuyện nữa! Mau ăn đi kẻo đói!

-Vâng! Nhưng trước khi ăn con có chuyện muốn nói với ba được không ạ?

-Con gái ba muốn gì cứ nói đi

Nam Cung chủ tịch cũng chiều con gái nói. Bảo Yết là niềm tự hào của ông, những gì con bé đã làm được thực khiến ông vui mừng không thôi, không còn gì để đòi hỏi nữa. Vậy nên chỉ cần là con bé muốn, bất cứ cái gì ông cũng sẽ đáp ứng.

-Con muốn vào công ty nhà mình làm thừa ba!

-Tại sao? Ở Mạc thị đã có chuyện gì à? _ Nam Cung chủ tịch có chút thắc mắc hỏi

-Không! Chỉ là con muốn bắt đầu vào công ty mình làm cho quen thôi. Ở Mạc thị con đã học được rất nhiều rồi.

-Nhưng ba nghĩ.....

-BA!

Bảo Yết lớn tiếng ngắt lời Nam Cung chủ tịch. Đây là điều con bé chưa từng làm bao giờ. Nhưng mà giờ đây lại.....Rất cục là con bé có chuyện gì?

-Con nghĩ con làm làm ở đây quá đủ rồi. Con.....không muốn làm ở đây nữa _Nhận ra mình đang thất thố, Bảo Yết bình tĩnh lại

-Ba hiểu rồi! Nếu thế thì con cứ nghỉ ngơi 3 ngày đi, ba sẽ sắp xếp công việc cho con.

-Vâng! Con cảm ơn ba!

-Ừm! Con gái ngoan.

-Nào! Mau ăn đi! Mẹ kêu người làm toàn món con thích đó! Đạo này gây quá rồi! _ Nam Cung phu nhân vội vàng giục

-Vâng! Con cảm ơn mẹ!

Bữa cơm tiếp tục diễn ra, Bảo Yết đạt được mong muốn nên cũng thoải mái hơn hẳn, ăn cơm cũng ngon miệng hơn.

Ban đêm, trong phòng thí nghiệm

-Vicky! Dữ liệu đã xử lý sao rồi? _Bảo Yết hỏi nhưng mắt vẫn tập trung vào màn hình máy tính trước mặt

“Đã hoàn tất thưa chủ nhân”

-Tốt! Với số dữ liệu này chúng ta có thể tiếp tục nghiên cứu rồi. Thật phấn khích làm sao. Chờ đến khi nó hoàn thành thì đây sẽ là thành tựu lớn nhất của ta từ trước đến giờ

“Chúc mừng chủ nhân”

Nhờ vào chỗ dữ liệu lấy được trong hệ thống, Bảo Yết cuối cùng cũng khẳng định được suy đoán của mình. Bộ đồ đó là một bộ giáp sinh học, có khả năng hỗ trợ người mặc, tăng độ nhanh nhẹn, linh hoạt; tăng sức mạnh chiến đấu. Một điều nữa mà Bảo Yết rất thích đó là nó còn có khả năng khôi phục với tốc độ nhanh gấp 10 lần tế bào con người. Điều này càng làm cho cô cảm thấy hứng thú. Tuy nhiên trong file không có bất kì thông tin nào về phòng thí nghiệm này lẫn chủ sở hữu cũ của nó. Thất vọng nhưng số dữ liệu đang có đối với Bảo Yết cũng tốt rồi.

Bảo Yết đang tiếp tục nghiên cứu để nâng cấp nó lên tốt hơn. Cô tạo thêm một mẫu nữa và thí nghiệm lên đó, còn mẫu gốc thì giữ nguyên để nghiên cứu. Vậy nên bây giờ trong phòng thí nghiệm đó đang đặt hai ống trụ lớn ở giữa. Bên trong có hai bộ đồ bó có vô số mạch điện nhỏ chạy kín từ tay đến chân ngâm trong dung dịch màu xanh ngọc kì lạ. Một bộ màu đen là bản gốc còn màu tím than là bản do Bảo Yết làm

“Thưa chủ nhân! Thiếu một nhiên liệu để chúng hoạt động ạ!”

-Là cái gì?

“Là Phantom!”

-Chẳng phải mỏ của chúng gần cạn kiệt rồi sao?

“Đúng là như vậy!”

-Xem ra là chúng ta gặp chút khó khăn rồi! _Bảo Yết nhíu mày

“Tôi đã lên mạng lưới thông tin thế giới, vô tình tìm được một thứ có lẽ chủ nhân sẽ hài lòng”

Nở một nụ cười nhẹ, Bảo Yết thú vị nói

-Vậy sao? Nói thử đi!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Nhờ giúp đỡ

“Theo những dữ liệu tôi tìm được thì có một nơi còn có thể tìm thấy loại khoáng này!”

-Nếu ta nhớ không nhầm thì một gam nhỏ Phantom có thể cung cấp năng lượng tương đương nhà máy phản ứng hạt nhân. 10 năm trước nó bị thế giới thi nhau khai thác. Đáng tiếc để có được một mỏ Phantom cần khoảng thời gian là hàng tỷ năm; hơn nữa khi hình thành trữ lượng cũng vô cùng ít ỏi. Khai thác đến mấy năm chúng liền cạn kiệt. Vậy thì còn nơi có thể tìm được nữa? _Bảo Yết có chút hiếu kì

“Đúng là như vậy. Thậm chí chúng còn bị cấm khai thác tiếp. Nhưng giới hắc đạo ngầm vẫn cho người lên tìm khai thác để bán ở chợ đen. Để DarkCat và WhiteCat có thể hoạt động chỉ cần một lượng nhỏ khoáng 5g là đủ hoạt động trong một thời gian dài”

-Giới ngầm?

Bảo Yết có chút dăm chiêu suy nghĩ, từ đầu đến cuối bộ đồ này đem lại cho cô rất nhiều thắc mắc. Mới đầu không để ý nhưng bây giờ lại thấy chúng có vấn đề. Ví dụ như tại sao phòng thí nghiệm lại ở trong vườn của Nam Cung gia? Liệu có phải ba mẹ cô có liên quan? Hay DarkCat được chế tạo ra vì mục đích gì? Tại sao lại dùng một khoáng sản có mức năng lượng lớn đến như vậy để sử dụng. Những điều này đến bây giờ thực sự vẫn là bí ẩn. Nhưng trước mắt đó chính là vấn đề về Phantom cái đã.....

Hắc đạo! Cô là sát thủ nhưng là của chính phủ đào tạo nên cơ hội tiếp xúc với nó cũng không nhiều. Mà nói đúng hơn Bảo Yết khiếp trước khi đi làm nhiệm vụ cũng chưa từng quan tâm ai đó có phải người của thế giới ngầm hay không. Cái cô quan tâm đó chính là người đó là nhiệm vụ và họ phải chết. Đoạt lấy thân thể nguyên chủ này Bảo Yết cũng chẳng có bất kì quan hệ gì với cái thế giới ngầm đầy cả. Bây giờ muốn tìm cái loại khoáng đó phải làm sao đây????

-Có chút khó khăn rồi đây!!! _Bảo Yết có chút nhíu mày suy nghĩ.

“Chủ nhân! Tôi có thể lên tìm thông tin của một số buổi bán đấu giá ở chợ đen. Nếu may mắn có thể....”

-Vào đó một mình có vẻ hơi mạo hiểm.

Cơ thể này không yếu nhưng so với cơ thể cũ của cô thì kém hơn rất nhiều. Nếu vô tình đụng độ với đám người trong đó thì chỉ sợ người thiệt thòi là cô. Mà cô cũng không thể kêu vệ sĩ đi theo, như vậy ba mẹ sẽ lập tức biết. Tất cả mọi chuyện hiện tại bây giờ vẫn nên giấu kín thì tốt hơn. Đúng rồi! Hiện tại có thể nhờ một người....

Sáng hôm sau tại một quán cà phê nhỏ

Hải Bình đang ngồi nhâm nhi một li cà phê đang, trông có vẻ như đang chờ một ai đó. Tối muộn hôm qua hẳn bỗng nhận được cuộc gọi từ Bảo Yết. Cô hẹn hẳn sáng mai gặp nhau ở đây cô có việc muốn nói. Hải Bình rất ngạc nhiên, Bảo Yết trước giờ tuy thân thiết với hắn nhưng cô rất ít khi gọi cho hắn. Mặc dù không biết cô nhờ việc gì nhưng Hải Bình cảm thấy rất vui. Đây chứng tỏ cô tin cậy ở hắn rất nhiều. Một lát sau, Bảo Yết đẩy cửa bước vào

-Anh chờ em lâu chưa? _Ngồi xuống đối diện Hải Bình, Bảo Yết mở lời chào

-Anh cũng vừa mới tới. Sao nào? Có việc gì muốn nhờ mà khiến em gái bé bỏng của anh phải hạ cổ gọi cho anh cuộc gọi hiếm hoi như vậy đây.

-Người ta cũng không có cố ý bỏ rơi anh như vậy đâu. Do bận quá mà!!! _Bảo Yết có chút phụng phịu nói.

Hai má hơi phồng, đo đỏ, đôi mắt trong xanh to tròn trông thực đáng yêu. Hải Bình nhìn cô như vậy không kìm chế được để tìm lại đập loạn xạ. Thật khiến hắn không thể không yêu thương được mà.

-Rồi! Anh họ biết tiểu Yết vẫn luôn chờ đến anh mà. Đùa chút xíu thôi! Thế rốt cục em muốn nhờ anh việc gì?

Lúc này mặt Bảo Yết trông nghiêm túc hẳn lên. Hải Bình thấy vậy cũng dừng nụ cười trên môi, khuôn mặt trầm xuống, ngồi im tập trung chờ Bảo Yết lên tiếng:

-Em muốn nhờ anh giúp em vào được chợ đen.

-Chợ đen? Em muốn vào cái địa phương đó làm gì?

Hải Bình nghe Bảo Yết nói như vậy liền nhủ mày lo lắng hỏi. Chợ đen – Đó là địa phương nào chứ? Nơi tập trung của giới hắc đạo, những gì đen tối nhất của xã hội đều ở đây, những thành phần nguy hiểm nhất của thế giới cũng tập trung ở đây. Một cô gái nhỏ bé yếu ớt như tiểu Yết thì cần đến nơi đó làm gì?

-Em cần tìm một thứ nhưng theo thông tin em tìm được thì nó chỉ còn được bán đấu giá ở chợ đen thôi.

-Hóa ra là vậy! Nhưng thứ em muốn tìm là gì?

-Phantom_Bảo Yết ghé vào tai Hải Bình thì thầm

-PHANTOM.....Um.....

Hải Bình quá đỗi ngạc nhiên mà quên mất mình đang ở nơi công cộng. Hắn hét lớn đến nỗi cả quan cả phê đều quay ra nhìn về phía bọn họ. Nhưng mà mới hét được một từ thì Hải Bình cảm nhận được có một thứ gì mát lạnh đang chạm vào môi mình.(mồ tui: có lẽ nào.....:3) Hơi thơm nhẹ nhẹ của hoa oải hương lớn vồn quanh mũi hắn làm hắn yếu thích không thôi. Hải Bình cảm nhận được Bảo Yết đang gần sát bên mình thì tim bỗng dừng lại đập lệch một nhịp, cả người bỗng chốc nóng bừng lên. Thật khó hiểu

Bảo Yết thấy Hải Bình như vậy liền dùng tay bịt miệng hắn vào(mồ tui: thiệt mất hứng. Cứ tưởng.....). Thiệt là! Anh họ định cho tất cả mọi người trên thế giới biết hết sao? Hét lớn như vậy làm gì!!

-Suýt.....Chúng ta đang ở nơi công cộng đó._Bảo Yết trách móc

-Anh....xin...lỗi....Nhưng mà em cần Phantom làm gì? Em có biết nó là thứ gì không? Giữ bên mình một microgam thôi cũng đủ khiến tính mạng em gặp nguy hiểm đấy.

-Em đang cần nó cho một dự án bí mật của em. Em biết vào đó rất nguy hiểm và việc giữ Phantom lại càng nguy hiểm hơn. Vậy nên em muốn nhờ anh giúp em. Anh là người duy nhất em tin tưởng, anh nhất định phải giúp em

Nói xong đôi mắt màu xanh đại dương to tròn tuyệt đẹp của cô trở nên long lanh, mồ hôi nước. Khuôn mặt tinh xảo tựa thiên sứ mang một nét buồn man mác. Nhìn tội nghiệp vô cùng, làm ai nhìn thấy cũng muốn ôm vào lòng mà bảo vệ, hận không thể đem hết thảy mọi thứ trên thế giới đến để làm cô vui. Tất nhiên Hải Bình cũng không ngoại lệ. Lại nữa rồi, mỗi lần muốn xin hắn cái gì đó thì cô lại dùng cái biểu cảm này để mua chuộc hắn. Không được! Lần này rất nguy hiểm, hắn sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

-Bây giờ chỉ có mỗi anh có thể giúp em....._Bảo Yết làm nũng nói

Bùm! Thôi được rồi! Hải Bình hắn chịu thua! Thực sự là quá sức chịu đựng rồi.

-Được rồi! Đừng khóc! Anh giúp em là được chứ gì! Chỉ cần là em muốn thì anh sẽ làm hết mình.

-Cám ơn anh rất nhiều!!! Yêu anh nhất đó!

-Thật không?

-Thật!

Đồ ngốc này! Đừng có dễ dàng nói ra như vậy chứ. Anh sợ mình không kim lòng được mất.

-Haizzz....Con bé này chỉ biết nịnh là giỏi!

-Em không có nịnh mà! Em yêu anh(như anh trai ruột thịt)(mồ tui: không nói về sau sau này khổ thì ráng mà chịu nha chị)!

Nở một nụ cười yêu nghiệt, Hải Bình khiến không ít cô gái trong quán đổ rạp.

-Nhớ kĩ lời em nói. Sau này đừng hối hận đấy.

-V..à...ng?_Bảo Yết khó hiểu trả lời

Thế là sao được nhỉ? Nhưng thôi mặc kệ, Hải Bình chịu giúp là được rồi. Cô nhớ hắn là bởi trong nguyên tác Hải Bình cũng là một thành phần của hắc đạo. Hắn tự tạo cho mình một bang để tiện làm một số việc. Trên thương trường không phải lúc nào cũng quân tử với nhau được. Tuy thế lực không

được như Hắc Long nhưng vẫn có chút tiếng tăm. Chỉ là cô đọc cả bộ truyện thì chẳng thấy Hải Bình dùng nó bao giờ. Không biết là do tác giả không đề cập đến hay hẳn không cần dùng nhưng mà nếu đã có mà không dùng thì hãy để cô dùng hộ vậy. Để không phí lắm!!!! (mồ tuí: _=)

r5{

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Từ trợ lý của boss trở thành boss của trợ lý

Hai ngày sau, tại Empire – phòng chủ tịch

-Ba đã sắp xếp xong mọi thứ cho con rồi. Từ bây giờ vị trí giám đốc điều hành của Empire sẽ là do con đảm nhận

-Giám đốc điều hành? _Bảo Yết ngạc nhiên

-Đúng! Có vấn đề gì sao?

-Dạ không nhưng con mới vào làm mà ba đã giao cho con vị trí cao như vậy nên có chút ngạc nhiên thôi.

Đúng theo thời hạn ba ngày của Nam Cung chủ tịch, Bảo Yết đến Empire nhận công việc mới. Ba cô rất nghiêm khắc trong công việc nên cô nghĩ ai nắm cũng chỉ là trưởng bộ phận nào đó thôi. Ai ngờ vừa mới vào đã được giao cho cái vị trí giám đốc này.

-Con gái ba rất có năng lực nên ba tin vị trí làm việc này sẽ không làm khó con. Với lại sau này Empire sẽ là của con nên con cần thêm kinh nghiệm ở vị trí lãnh đạo. Ta hi vọng con sẽ không làm cho ba thất vọng _Nam Cung chủ tịch từ ái nói

-Vâng! Nếu ba đã tin tưởng con như vậy thì con sẽ cố gắng hết sức mình.

-Ừm! Con gái ngoan!

Tương mọi chuyện thế là xong, Bảo Yết đang định đi nhận công việc để bắt đầu làm thì ba mở lời giữ cô lại.

-Một điều nữa, tiểu Yết!

-Dạ! Có chuyện gì vậy ba?

-Con mới vào làm lại ở chức vụ cao như vậy nên có thể sẽ gặp một vài khó khăn nên ba sẽ cử người làm trợ lý cho con.

Buồn cười thật đấy! Từ hồi đó đến giờ, những công việc cô từng làm qua: trợ giảng cho Lam Bình, thư kí cho Nhật Nữ. Tất cả đều là làm trợ lý, không ngờ đến bây giờ lại có người làm trợ lý cho cô. Không biết là ai vậy nhỉ? Nghe qua giọng điệu của ba cô có thể thấy người này rất được ba tin tưởng, trọng dụng.

“Cốc cốc...”

-Vào đi!

Oa! Đúng là chủ tịch có khác. Giọng ba thật trầm, thấp thoát lên vẻ uy nghiêm khiến người khác có cảm giác phải e sợ mà làm theo. Bảo Yết có một chút ngưỡng mộ đối với ông ấy.

-Chủ tịch! Con đã đến theo lệnh người cho gọi.

Giọng nói này là..... Bảo Yết quay đầu ra nhìn về phía cửa phòng. Mắt nhìn người ở cửa có chút mở lớn vì ngạc nhiên. Nam Cung chủ tịch thấy vậy liền tò mò hỏi

-Ba không có kẻ là cậu ấy làm việc ở đây à?

-Chưa ạ! Ba không có kẻ lần nào hết

Bảo Yết ngạc nhiên nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại. Nhanh đến mức người ta có cảm giác rằng biểu cảm lúc nãy chỉ là tưởng tượng. Mặt cô ngay lập tức trở về bình thường. Người ở ngoài cửa kia chính là Kiệt, người mà cô không lấy làm ưa thích mấy.

-Vậy hả? Thế thì để ba.....

-Chủ tịch! Để con nói tốt hơn_ Lúc này Kiệt đã bước vào phòng và lên tiếng

-Gia gia cùng ba mẹ tôi đã quyết định hai anh em chúng tôi một người sẽ tiếp quản công ty của ba còn người kia sẽ tiếp quản BluSky. Vậy nên tôi mới vào thực tập lấy kinh nghiệm ở Empire, hiện đang là trợ lý cho chủ tịch. Còn Thần thì nó đang ở BluSky làm cố vấn hiệu trưởng.

-Anh vào đây lâu chưa?

-Mới có một thời gian ngắn mấy tháng gần đây thôi.

-Hóa ra là vậy!

Nói rồi Bảo Yết quay sang nhìn ba hỏi

-Vậy ba gọi hấn ta lên đây có phải là.....

-Con đoán đúng rồi!

Nam Cung chủ tịch quay sang nhìn Kiệt. Anhs mắt tràn đầy sự tám thương và tin cậy

-Kiệt! Tiểu Yết bắt đầu từ ngày hôm nay sẽ nhậm chức giám đốc điều hành vậy nên ta muốn nhờ con làm trợ lý cho con bé. Nó mới nên có lẽ sẽ gặp chút khó khăn.

-Con hiểu rồi! Con sẽ cố gắng hết sức mình!

-Còn tiểu Yết! Hãy cố gắng hợp tác với Kiệt làm việc cho tốt nhé.

-Vâng con hiểu rồi thưa ba!

Bảo Yết cùng Kiệt đi ra khỏi phòng chủ tịch đến chỗ làm việc của mình. Trên đường đi, để xua đi cái không khí im lặng, Bảo Yết đã mở lời trước

-Nè! Sao anh lại nhận tiếp quản Mộc thị vậy?

-Tôi không quyết định mấy cái này. Đây là do gia gia cùng ba mẹ tôi lựa chọn.

-Anh không phản đối gì sao? Dù sao chịu sắp đặt cũng không giống tính cách anh cho lắm.

-Em có vẻ hiểu tôi nhỉ? _Kiệt lại trưng ra cái khuôn mặt cợt nhả như thường lệ

Bảo Yết cũng chẳng tức giận. Cô mặc kệ tên này muốn làm gì thì làm, cô miễn dịch rồi. Trưng ra biểu cảm lạnh nhạt, không quan tâm đến mọi việc như mọi ngày Bảo Yết chỉ nói ngắn gọn:

-Anh cứ nghĩ theo ý của anh.

Cuộc đối thoại tưởng sẽ kết thúc tại đây cho đến khi Kiệt đột nhiên mở lời

-Tôi cũng không quan tâm sau này làm cái gì nên cứ mặc kệ họ. Nhưng mà, đột nhiên tôi lại cảm thấy mừng vì họ để tôi ở đây đây

-Ý anh là sao? _Bảo Yết khó hiểu

Bỗng dung cảm cô bị nâng lên một cách mờ ám, khuôn mặt cô và hấn ta sát gần lại, chỉ cách nhau vài xăng ti mét. Bảo Yết có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở ấm nóng của hấn cùng mùi hương nam tính. Nở một nụ cười gian xảo, Kiệt nói

-Nếu không thì làm sao chúng ta có thể làm việc với như bây giờ. Chỉ nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi.

Hất cái tay đang ở cằm mình ra, Bảo Yết nhú mày, giọng lạnh dần đi.

-Tôi cảnh cáo anh! Hãy làm việc cho tử tế nếu không thì đừng trách tôi.

Xong cô liền bỏ đi trước không thèm chờ hấn. Còn Kiệt đứng lại nhìn theo bóng lưng cô mà cười nhẹ.

-Thật là con mèo hoang nóng tính!

Bảo Yết vừa đi vừa suy nghĩ. Thiệt tình! Không hiểu ba cô nghĩ gì mà tin tưởng hấn như vậy. Nhìn cái vẻ cợt nhả muốn đánh đó làm cô thấy không yên tâm. Không biết có làm được cái gì không hay lại là kẻ vô dụng.

Nhưng mấy ngày sau làm việc cùng nhau Bảo Yết phải dùng con mắt khác nhìn nhận hấn. Bình thường thì vẫn thế nhưng đến lúc làm việc hấn cực kì nghiêm túc. Hiệu suất làm việc của hấn cũng cực kì tốt. Mấy ngày nay đều là do hấn giúp đỡ cô rất nhiều khi đảm nhận cái chức vụ giám đốc điều hành này. Khuôn mặt điển trai, luôn chăm chú vào màn hình máy tính tạo nên sức hút vô cùng lớn. Bảo Yết có thỉnh thoảng nhìn lên hấn, thấy Kiệt có lẽ không

tệ, nếu có thể thì làm bạn gái hắn cũng không đến nỗi.

Bậy! Bậy! Bậy nào! Sao cô lại có thể có suy nghĩ đấy chứ. Cô và hắn ư? Không đời nào. Chắc do dạo này làm việc mệt mỏi nên đầu óc có chút hỏng rồi. Quên đi! Quên đi thì tốt hơn.

Bảo Yết mãi độc thoại nội tâm mà không hề để ý đang có một ánh mắt nhìn cô vô cùng gian xảo. Người đó nở một nụ cười yêu nghiệt, ánh mắt không hề dời khỏi người con gái gần đó

-Rất tốt!

Đại học BluSky

Bên ngoài bên công của phòng giảng viên cổ vấn

Kiệt và Thần đang trò chuyện với nhau. Kiệt quay lưng dựa vào lan can ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Bầu trời trong xanh, không khí trong lành mát mẻ, ánh nắng ấm áp tỏa khắp nơi. Thật là đẹp! Nhưng hắn ghét điều đó. Nó khiến mọi thứ trở nên nhàm chán đến tầm thường. Thần thì ngược lại với anh mình, tay dựa vào lan can nhìn xuống dưới sân trường không biết đang nghĩ gì.

-Vậy là từ giờ anh sẽ trở thành trợ lý của Bảo Yết?

-Ừm! Như vậy không phải đỡ hơn cho chúng ta sao?

-Đúng là như vậy. Tiếp theo như thế nào thì đành phải nhường lại cho anh rồi.

-Còn em thì sao?

-Em tất nhiên cũng sẽ có việc ở đây rồi. Nhìn thấy cô gái đó chứ?

Thần đưa tay chỉ về phía sân trường. Kiệt quay đầu nhìn lại, đó là một cô gái rất đẹp. Khuôn mặt xinh đẹp tựa một đóa hoa lan, thanh tú, tao nhã. Đôi mày lá liễu, đôi môi mỏng nhỏ nhắn màu anh đào. Cô gái đó đang ôm một xấp tài liệu đi nhanh về phía khu giảng đường.

-Anh thấy sao?

-Đẹp nhưng chỉ là một bông hoa giả tạo.

Đánh giá một người thì phải nhìn vào đôi mắt họ. Đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, chúng không nói dối bao giờ. Có thể thấy cô gái này là một người có tâm cơ nhưng không được sâu bởi chỉ cần liếc qua là hắn đã thấy được đằng sau vẻ Bạch Liên hoa đấy là vẻ khinh miệt đối với mọi thứ xung quanh. Có chút ý tứ!

-Đúng vậy! Dùng để chơi đùa không phải tốt sao? _ Thần nhếch mép nở một nụ cười giảo hoạt

-Ồ! Đôi đối tượng rồi sao?

-Tất nhiên là không!

-Vậy thì là.....

-Cô ta có cái để chúng ta lợi dụng!

-À.....Thú vị đấy!

YVD

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Âm mưu

-Cô ta tên Nhất Song Thư, là trợ giảng thay thế cho Bảo Yết của Dương giáo sư – Dương Lam Bình.

-Người của Nhất thị? Vậy thì sao?

-Anh nhớ khoảng thời gian cách đây không lâu khi Nam Cung Bảo Yết mất tích Nam Cung gia có qua nhà chúng ta hỏi thăm không?

Kiệt trầm ngâm một lúc bỗng nhớ ra nói

-À! Nghe nói lúc đó sau khi đến BluSky quay trở về thì không thấy đâu nữa. Sau một ngày một đêm thì tự quay trở về nhà.

-Đúng! Em nghe gia kể lại thì trước khi mất tích Bảo Yết đã đến tìm Dương Lam Bình.

Nói đến đây thì khuôn mặt của Thần bỗng trở nên âm trầm đáng sợ. Giờ đây hắn không còn bộ dạng ôn nhu hòa nhã với mọi người như bình thường nữa là về với con người thật của mình: gian trá, xảo quyệt.

Kiệt nhìn người em trai của mình bỗng nhiên thay đổi như vậy liền hiểu hắn muốn ám chỉ điều gì. Hắn không ngạc nhiên khi thái độ của Thần bỗng thay đổi đến 180 độ, là hai anh em sinh đôi nên hắn hiểu rõ Thần là người như thế nào. Bên ngoài thì như một thiên thần còn bên trong thực sự là một con quỷ. Còn hắn, hắn không nói mình là người tốt, hắn cũng giống em mình thôi. Đều là quỷ cả, chẳng qua là hắn để lộ rõ điều đó ra bên ngoài còn Thần thì không.

-Chẳng phải khi quay về cô ta nói mãi làm việc ở công ty sao? Cũng không có chứng cứ gì nói rằng Lam Bình liên quan cả. _ Kiệt có chút thắc mắc

-Anh tin thế thật sao?

-Thật ra thì không! Không hiểu sao anh có linh cảm khác.

-Chúng ta quả nhiên là hai anh em sinh đôi! Linh cảm luôn giống nhau _ Thần cười nhẹ nhưng nụ cười lại khiến người ta rợn tóc gáy

Kiệt cũng chẳng biểu hiện gì nhiều, chỉ nhún vai một cái vẻ mặt bất cần đời. Nhưng hắn cũng ngay sau đó lập tức lên tiếng.

-Rồi sao nữa?

-Lúc Bảo Yết trở về trông vô cùng thảm hại

-Ý em là chúng ta bị phồng tay trên?

-Đúng! Nhưng mà cũng không có bằng chứng gì chứng minh điều đó

-Thế thì em quan tâm đến hắn ta làm gì?

-Em nghe gia kể nói hồi Bảo Yết còn làm ở BluSky, hắn ta đối xử rất đặc biệt với cô. Dù chuyện lần đó hắn có làm gì hay không nhưng đã có ý đến đồ của chúng ta thì em tuyệt đối không thể bỏ qua.

-Vậy làm những gì em cần, anh muốn là cái kết quả.

-Anh hai yên tâm

-Thế nhưng mọi việc thì liên quan gì đến cô gái Song Thư kia?

Thần quay sang nhìn Kiệt, đôi mắt chứa đầy tính toán muốn dụng kế với ai đó. Nở một nụ cười yêu nghiệt, hắn tiếp lời:

-Như anh thấy cô ta là người có tâm cơ, giả tạo. Và theo như em quan sát từ hồi vào đây đến bây giờ, người cô ta nhắm đến chính là Dương Lam Bình. Lợi dụng Song Thư sẽ đỡ cho chúng ta không ít việc.

Nghe xong đến lượt Kiệt cũng nở một nụ cười đáng sợ, nụ cười thỏa mãn như sắp có được điều mình muốn.

-Anh hiểu rồi. Em trai quả nhiên thông minh. Cứ tiếp tục như thế sớm hay muộn chúng ta cũng sẽ có được con mèo hoang nhỏ kia. Ha ha ha ha ha ha.....

Khu nhà A, phòng nghiên cứu riêng của Lam Bình

“Choang!!!”

Một nhân viên nghiên cứu trong lúc vô tình đã làm rơi một ống nghiệm vỡ tan tành. Đúng lúc Lam Bình lại đang ở đây. Anh ta vô cùng sợ hãi nhìn sắc mặt của hắn. Máy đạo gần đây không hiểu sao Dương giáo sư vô cùng khó tính, chỉ cần mắc một lỗi nhỏ cũng sẽ bị đuổi việc. Đã 3 người bị đuổi chỉ trong vòng 1 tháng gần đây rồi, anh không muốn bản thân là người tiếp theo. Mất việc ở đây thì không còn có thể xin được vào chỗ nào khác nữa. Vậy nên nhân viên đó đành liên tục cúi đầu xin lỗi

-Tôi xin lỗi! Rất xin lỗi! Tôi không cố ý! Mong giáo sư bỏ qua cho tôi!!!!

Lam Bình cũng không biểu hiện gì nhiều nhưng không khí xung quanh hắn đang lạnh đến mức muốn đông cứng những người xung quanh. Im lặng một lát hắn chỉ bỏ lại một câu rồi tiếp tục làm việc của mình.

-Đuổi việc.

Chỉ hai từ nhưng đủ làm xết đánh ngang tai đối với nhân viên đó. Cuối cùng thì anh ta cũng không thoát, từ giờ anh bắt sống ra sao??? Thất tha thất thiếu bước ra khỏi phòng thí nghiệm, mọi người trừ Lam Bình đều cảm thấy tội nghiệp cho anh. Biết là bắt công nhưng bọn họ chỉ là những người làm công ăn lương thấp cổ bé họng; còn người ta là người vừa có tiền vừa có quyền. Bọn họ không đủ sức chống lại nên đành chịu.

Anh ta đi rồi thì mọi người cũng quay trở lại làm việc, được một lúc thì nhân viên an ninh thông báo có vấn hiệu trưởng Mộc Giải Thần tới tìm Dương giáo sư. Lam Bình đang làm việc nghe vậy bỏ ống nghiệm trên tay xuống rồi đi tiếp khách

Trong văn phòng riêng của Lam Bình

Lam Bình thì ngồi ở ghế chủ vị cạnh bàn làm việc, còn Thần thì ngồi trên ghế dành cho khách ở đối diện. Hai người bắt tay nhau chào hỏi

-Dương giáo sư! Xin chào _Thần nho nhã lên tiếng

-Chào anh! _Ngược lại thì giọng của Lam Bình vẫn lạnh đến thấu xương

Thấy vậy thì Thần cũng không nổi giận chỉ nhẹ nhàng hỏi thăm

-Hình như dạo này công việc của anh có chút không suôn sẻ nhỉ?

-Ừm! Nghiên cứu có chút sai sót nên tôi hơi lo lắng.

-Ra là vậy! Anh đừng nên suy nghĩ nhiều quá! Đôi khi thứ mình tưởng là đúng nhưng thật ra lại không phải. Thứ mình chấp nhất nhất lại là thứ.....mình không cần.

Thần nói xong liền lên đưa ánh mắt liếc nhìn biểu hiện của Lam Bình. Lam Bình nghe Thần nói vậy có chút giật mình rồi trầm ngâm một lúc. Một lát sau, với giọng điệu mang chút nghi ngờ hỏi

-Vậy theo anh, làm thế nào để nhận ra?

-Tôi nghĩ anh có thể thử một cái gì đó khác để kiểm chứng lại nhận định của mình.

.....

-Tôi hiểu được phần nào rồi. Cảm ơn anh! _Lam Bình sau một hồi trầm ngâm chỉ lạnh nhạt nói như vậy

-Không có gì _Nở một nụ cười nhẹ, Thần khách sáo đáp lại hắn

-Tôi đến đây để đưa một số công văn Hiệu trưởng muốn đưa cho anh. Nếu không còn vấn đề gì nữa thì tôi xin phép quay về làm việc trước.

-Được rồi. Cảm ơn anh. Vất vả rồi.

Thần cũng chỉ tiếp tục nở một nụ cười tiêu chuẩn rồi rời khỏi. Còn Lam Bình vẫn còn đang ngồi trầm ngâm suy nghĩ.

-Dễ dàng hơn mình nghĩ nhỉ.

Thần quay đầu lên nhìn Lam Bình, đôi mắt đầy sự tính kế, miệng thì nở một nụ cười giả hoạt rồi nhanh chóng bước ra khỏi đó.

,“he[

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Công tác

“Hệ thống thông báo! Ngài đang có một cuộc gọi đến”

-Nói máy đi!

“Rõ”

-Alo

“Chủ nhân! Tôi tìm được thông tin về một buổi đấu giá. Trong danh sách vật phẩm bán có thứ chúng ta cần tìm”

-Thời gian? Địa điểm?

“Chợ đen tập trung ở thành phố R nước Y, cuối tháng sau”

-Vậy có đủ thời gian để chuẩn bị mọi thứ rồi! Làm tốt lắm!

“Không có gì thưa chủ nhân!”

“tút..”

Ngất máy, Bảo Yết ngả lưng ra ghế rồi trầm mặc nhìn lên trần nhà thờ phào. Bảo Yết lúc này đang ngồi làm việc ở trong văn phòng của mình. Để cô có thể làm việc một cách thoải mái nhất, ba đã cho người sửa sang lại nó. Sàn được lát bằng đá cẩm thạch cao cấp, đồ gỗ trong phòng được làm từ gỗ đàn hương quý hiếm, có thể tỏa hương thơm dịu nhẹ giúp làm thư giãn đầu óc, hai bên trái phải nơi cô ngồi là bức tường lớn làm bằng kính pha titan siêu bền, hai cửa kính đó quay về hai hướng đông và tây, ngồi ở trong phòng làm việc có thể ngắm khung cảnh mặt trời mọc lẫn mặt trời lặn. Quả nhiên đó là một văn phòng làm việc lí tưởng, giúp người ta có thể có tinh thần tốt nhất. Tuy nhiên trong lòng cô mấy ngày nay có rất nhiều vướng bận nên cũng chẳng có tâm trạng mà thưởng thức mấy cái đó.

Trước kia chỉ là làm trợ lý cho Nhật Nữ, mọi công việc lớn nhỏ đều do hấn lo, cô chỉ giúp đỡ một ít. Bây giờ ngồi ở cái ghế lãnh đạo này Bảo Yết mới biết nó mệt mỏi ra sao. Có quá nhiều thứ cô cần phải học hỏi thêm nếu muốn tự mình điều hành cả Empire sau này. Cô càng thêm khâm phục ba mình, nhiều áp lực cùng công việc như vậy mà ông vẫn làm vô cùng tốt. Nhưng mà cô - một thiên tài với chỉ số IQ 195/200 thì không gì là không thể làm được.

Công việc là một phần, nỗi bận tâm lo lắng còn lại của cô chính là DarkCat. Cô đã nhờ Hải Bình tìm ở khắp nơi những vẫn không có tung tích của Phantom. Bản thân cô cũng Vicky cũng đã đột nhập vào rất nhiều máy tính chủ của các bang lớn nhỏ trong thành phố cũng như cả các nước khác nhưng không có kết quả gì. Cứ như thế làm việc liên tục từ sáng đến tối, tinh thần cô lúc nào cũng căng như dây đàn. Lúc vừa nhận được thông tin của Vicky trong lòng cô như bỏ được một tảng đá lớn vậy, nhẹ nhõm vô cùng.

-Hệ thống!

“Hệ thống được khởi động!”

-Nói máy đến điện thoại của Hải Bình

“Đã nhận lệnh!”

“Tút.....tút.....”

“Alo”

-Anh Hải Bình! Em muốn tìm anh có chuyện!

Trong một nhà hàng sang trọng, Bảo Yết cùng Hải Bình ngồi trong một góc khuất vắng người. Có thắc mắc tại sao mỗi lần vào trong nhà hàng hay quán cà phê Bảo Yết toàn tìm chỗ góc khuất ngồi không? Không phải vì yên tĩnh này nọ đâu. Đối với cô thì ngồi đâu cũng được như cái khó chịu là cứ ngồi chỗ đông người là lại bị người ta nhìn ngó, bàn tán. Không nói đến khuôn mặt tựa thiên sứ vạn người mê của cô thì cái tai mèo cùng đuôi cũng đủ khiến cô bị chú ý rồi. Thêm nữa mỗi lần cô vào trong nhà hàng đều đi cùng nữ nam (mỗi tui: là mấy bạn nam chủ đó mấy đứa!!!) nên càng bị chỉ trích bàn tán hơn. Vậy nên đến những nơi này chui vào góc ngồi là tốt nhất.

Hải Bình cùng Bảo Yết ngồi im lặng dùng bữa. Nhưng mãi không thấy cô lên tiếng. Hấn đang dở cuộc họp thì Bảo Yết gọi đến. Nội dung không có gì nhiều chỉ có cô muốn gặp hấn nói một số chuyện. Cũng lâu lâu hai anh em họ không có đi đâu riêng với nhau nên tiện dịp này Hải Bình mới mời cô đi ăn trưa. Nhưng mà đến gặp nhau rồi cả hai cũng chỉ im lặng. Cứ thế này thì.....

-Em đến tìm anh có việc gì không?

-À....Em xin lỗi!

Hải Bình lên tiếng mới đưa Bảo Yết về với thực tại. Cô đang mải sắp xếp một số thứ trong đầu mình nên quên mất mình đang ngồi ăn với Hải Bình.

-Em tìm anh là muốn nói là em đã tìm được một chợ đen đấu giá Phantom.

-Tìm được rồi sao? Ở đâu vậy?_Hải Bình nhướn mày hỏi

-Chợ đen tập trung ở thành phố R nước Y.

-Nước Y, thiên đường của hắc đạo, nơi đó rất nguy hiểm đấy.

-Vậy nên em muốn nhờ anh đi cùng em có được không? Có anh đi cùng em cũng an tâm hơn.

Nói rồi cô lại dùng đôi mắt diêm đạm đáng yêu lên nhìn hắn, đôi tai không ngừng ve vẩy. Trông cô không khác gì con mèo nhỏ làm nũng cá. Hải Bình thấy thì bật cười.

-Em dùng chiêu này nhiều quá nên bị lạm dụng nó à? Kể cả em không bày bộ mặt đó ra anh vẫn sẽ đi cùng em mà. Nơi nguy hiểm như vậy để em đi một mình anh cũng không an tâm.

Nghe Hải Bình nói vậy vành tai Bảo Yết liền đỏ bừng lên! Thiệt là mặt mặt quá đi! Đúng là mỗi lần xin hắn cái gì cô đều dùng chiêu này, thành ra lạm dụng quá rồi. Cô bối rối đến nỗi chỉ biết lí nhí

-Cảm ơn anh!

-Ha..ha....ha.....

Tầng cao nhất của Empire, phòng chủ tịch. Căn phòng sang trọng được thiết kế theo phong cách cổ điển, mọi khung tranh đều được mạ vàng hoặc bạc cao cấp. Toàn bộ trường là cửa kính tạo thành một không gian mở nhìn ra toàn thành phố. Giữa phòng có đặt hai cột đá bằng cẩm thạch lớn. Lúc này Nam Cung chủ tịch đang tập trung làm việc thì bỗng có tiếng gõ cửa.

“Cốc cốc.....”

- Vào đi!

-Ba!

-Tiểu Yết đấy hả? Vào đi con!

-Vâng!

-Con tìm ba có chuyện?

-Vâng! Chuyển công tác sang Y sắp tới của ba con muốn đi cùng!

Nam Cung chủ tịch nhìn thật kĩ con gái mình. Khuôn mặt nó đang vô cùng nghiêm túc. Cũng không có biểu hiện hiện gì nhiều, ông chỉ hỏi:

-Có thể cho ba biết lí do vì sao không?

Buổi bán đấu giá ở nước Y Bảo Yết định nhờ Hải Bình đi hộ bởi cô không muốn ba mẹ biết cô đang làm gì. Nhưng mà nghe Kiệt nói ba cô chuẩn bị sang nước Y công tác. Thời gian của chuyến công tác lại trùng với thời gian buổi đấu giá diễn ra. Vậy nên lời dụng cơ hội này, Bảo Yết có thể tự mình sang Y. Tất nhiên là Hải Bình vẫn đi theo cô rồi. Đến những nơi như vậy thì nên đề phòng là trên hết, cô không dám chủ quan.

-Con muốn được học hỏi thêm. Sau này khi con tiếp quản Empire thì con sẽ phải là người đi những chuyến công tác như này mà.

Bảo Yết thời gian vào đây với sự giúp đỡ của Kiệt đã làm việc rất tốt. Mặc dù vẫn còn non nớt nhưng đã có phong phạm của một người đứng đầu. Ông rất tự hào về con bé. Tuy nhiên theo ông thì mọi thứ muốn học hỏi vẫn nên từ từ.

-Nhưng mà ta nghĩ con vẫn còn trẻ chưa cần tiếp xúc với những công việc ngoài nước như vậy đâu.

Nhủi mày, Bảo Yết nói với giọng giận dỗi

-Ba! Con từng học một mình ở nước ngoài từ năm 10 tuổi, con tin mình đủ khả năng làm những công việc này rồi. Với lại ba cũng biết con được mệnh danh là một thiên tài mà.

-Đúng là như thế nhưng....._Nam Cung chủ tịch thấy con gái mình giận thì có chút chần chừ

-Ba! Con đi với ba cũng chỉ là đi theo để xem ba làm việc thôi chứ sẽ không làm phiền công việc của ba đâu._Bảo Yết vẫn cố nài nỉ

Đôi mắt cô long lanh có chút hơi nước. Hai má phồng lên đỏ bừng thể hiện sự giận rồi. Chiêu này áp dụng hiệu quả không chỉ đối với Hải Bình mà nó còn rất hiệu quả với ba cô, chỉ cần là điều kiện không quá đáng thì với khuôn mặt này tất cả mọi thứ đều được ba cô đáp ứng hết.

-Haizzz.....Thôi được rồi. Con có thể bắt đầu chuẩn bị từ bây giờ đi. Tháng sau con sẽ cùng ba đi qua đó.

-Vâng! Con đã rõ thưa ba!

Đạt được thứ mình muốn, khuôn mặt Bảo Yết lại trở nên vui vẻ.(mồ tuì: chị này lật mặt còn nhanh hơn lật sách!, BY: Người dám có ý kiến*tòa sát khí*, mồ tuì: *co rúm*Dạ không ạ!*Rõ ràng là nhân vật mình sinh ra mà sao lại bị bắt nạt như vậy!!!!1* T^T). Cô nhanh chóng ra khỏi phòng chủ tịch, quay về phòng làm việc bắt đầu lo một số vấn đề cho chuyến đi của mình.

w

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Tên tám đuôi

Thời gian của chuyến đi công tác đã tới, Bảo Yết đang dọn dẹp hành lý của mình. Hàn Tử thì đang lăn lộn trên giường của cô, Lê Dương ngồi một bên nghịch điện thoại:

-Ê!!!!!! Tiểu Yết, cậu sang đó mất bao lâu vậy? _Hàn Tử dài giọng than thở

-Mình chỉ sang đó tầm 1 tháng thôi.

-Sao không cho mình đi. Mình muốn đi với cậu, ở nhà với tên Lê Dương này chán lắm.

-Cậu ấy sang đó vì công việc. Cậu đi cùng chỉ tổ phá hoại. Biết thân biết phận mà ở nhà đi. _Lê Dương bỗng chen ngang

Nghe thấy thế, Hàn Tử liền bật dậy như cái lò xo, bắt đầu nổi cơn tan bành

-ĐÁU PHẢI LÚC NÀO CŨNG LÀ MÌNH GÂY RẮC RỐI. ĐỪNG CÓ MÀ QUÁ ĐÁNG!

-Sự thật chứng minh rất rõ ràng.

Lê Dương mặc kệ Hàn Tử tức giận chỉ nhún vai một cái đáp. Bảo Yết thấy bắt đầu không ổn đành đứng ra hòa giải cho hai người.

-Thôi! Thôi! Đừng cãi nhau nữa! Hàn Tử! Sau khi trở về mình nhất định sẽ đi rủ hai cậu đi du lịch được chứ?

-Thật không? _Hàn Tử lập tức vui vẻ

-Thật! Mình thấy dù sao bọn mình cũng chưa từng đi chơi xa với nhau lần nào cả.

-YEAH!!!!!!!!!!!! Yêu tiểu Yết nhất!!!!!!

-Xi! Chỉ biết đến chơi là giỏi! _Lê Dương lên tiếng khinh bỉ người nào đó

-Ai cần cậu quan tâm!

-Ha...ha.....

Bảo Yết thực sự chỉ biết cười trừ, hai người này không lúc nào là không cãi nhau. Đây có thể gọi là cặp đôi oan gia không nhỉ? Nhiều lúc thấy vui nhưng nhiều lúc cũng thấy bất cập thật đấy.

Sân bay quốc tế thành phố H

-Tiểu Yết này! Lần này sang bên trụ sở của Empire ở nước Y, con cần chủ yếu làm quen với những lãnh đạo bên đó. Cố gắng hòa hợp với họ, sau này những người đó sẽ là cấp dưới của con, giúp đỡ cho con rất nhiều. Tiện thể thì học hỏi cách làm ăn thôi.

Bảo Yết cùng ba mình và Kiệt đi ra sân bay, trong lúc chờ đợi làm thủ tục thì Nam Cung chủ tịch dặn dò con gái một số điều. Bảo Yết vẫn chăm chú lắng nghe cẩn thận

-Vâng! Con đã nhớ rồi!

Nam Cung chủ tịch nghe vậy thì rất hài lòng. Tiếp tục quay sang Kiệt dặn dò:

- Còn con, giúp ta để ý nó. Nó cần gì hãy giúp đỡ nó.

- Chủ tịch hãy yên tâm. Con sẽ theo sát cô ấy.

- Vậy thì tốt rồi! Chúng ta mau đi thôi!

- Vâng!!! _ Cả Kiệt và bảo Yết cùng đồng thanh

Thành phố R, nước Y

Khách sạn Royal

- Phù! Mệt quá đi!!!!

Bảo Yết vừa về đến khách sạn liền nằm vật ra giường. Vừa đến Y, cô đã phải lập tức đi làm việc luôn. Đầu tiên là đến trụ sở Empire, gặp những lãnh đạo cấp cao ở đó. Sau đó dưới sự giúp đỡ của Kiệt thì phải ngồi nghiên cứu hết đồng tài liệu trong công ty. Nếu không thì cùng ba đi gặp đối tác làm ăn. Suốt cả ngày đi đi lại lại đến mấy lần, liên tục trong vòng hơn ba tuần liền. Nhưng mà.....sắp hết một tháng rồi, sao vẫn chưa thấy anh hải Bình gọi nữa.

Trước lúc sang đây, cả hai đều đã thống nhất. Bảo Yết cô sẽ sang trước, còn Hải Bình sẽ sang sau. Sau khi sắp xếp xong hết tất cả mọi chuyện thì hẳn sẽ gọi cho cô. Nhưng mà đến bây giờ sắp đến lúc phải về rồi vẫn chưa thấy tin tức gì nữa. Bảo Yết đã nhiều lần liên lạc nhưng đều không được. Hệ thống lần nào cũng báo máy bận.

- Haizzz.....Còn phải chờ bao lâu nữa đây

“Hệ thống thông báo! Ngài có cuộc gọi đến!”

- Nói máy!

“Rõ”

Bảo Yết nghe SilverKight thông báo liền phản chân hấn lên. Hi vọng là cuộc gọi cô đang chờ đợi

- Alo!

“Bảo Yết! Là anh đây! Có một chút trục trặc nên tới tận bây giờ mới gọi được cho em.”

- Không sao đâu anh! Hải Bình, mọi chuyện thế nào rồi?

“Ồn rồi. Buổi đầu giá diễn ra ngay tối nay, em sắp xếp được chứ?”

- OK! Em lo được. 8h anh hãy đến đón em ở khách sạn Royal. Nhớ đừng để ba em biết.

“Biết rồi! Mà em nợ anh khá nhiều sau vụ này đây”

- Về em sẽ trả ơn anh sau mà!!! Yên tâm đi!

“Rồi! Chuẩn bị đi! Anh cúp máy đây! Tạm biệt”

- Vâng! Tạm biệt!

- Phù! Làm mình sợ hết hồn. Cuối cùng cũng đến.

Ngất máy, Bảo Yết thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng đến, làm cô sợ lo lắng suốt. Nghĩ gì đó một lát, Bảo Yết liền ra lệnh cho hệ thống

- Nói máy với Vicky

“Hệ thống đã nhận lệnh”

“Chủ nhân! Ngài cho gọi”

- Việc nghiên cứu năng lượng mới thế nào rồi?

“Đã cho thử nghiệm nhưng đều thất bại”

-Nói rõ hơn xem_Bảo Yết nhủ mày

“Một số không thể khiến DarkCat hoạt động, một số chỉ duy trì trong một thời gian ngắn, còn số còn lại thì phát nổ ngay khi sử dụng”

-Ta hiểu rồi. Như vậy là chỉ có thể hi vọng vào chuyến đi lần này của ta thôi!

“Mọi việc thế nào rồi thưa chủ nhân?”

-Tôi nay ta sẽ đi tìm Phantom. Tạm thời dừng việc nghiên cứu lại. Chỉ cần duy trì phòng thí nghiệm ổn định đến khi ta trở về là được.

“Rõ”

Giao việc xong hết thì Bảo Yết chuẩn bị đi tắm. Ngâm bình trong bồn nước nóng có nhỏ vài giọt tinh dầu hoa oải hương khiến tinh thần cô thư thái hẳn lên, tâm tình cũng tốt hơn hẳn. Nhưng mà cái tâm tình đó cũng chẳng kéo dài được bao lâu thì đã bị phá mất ngay khi cô vừa bước ra khỏi phòng tắm.

-Anh đang làm gì ở đây?

Trên ghế sofa lúc này Kiệt đang rất tự nhiên xem tivi, vẻ mặt bất cần đời không thèm để ý đến giọng nói đầy tức giận của Bảo Yết. Mỗi một lúc sau hẳn mới nhàn nhạt lên tiếng:

-Tôi cứ tưởng em sẽ hét lên cơ. Em bình tĩnh hơn tôi nghĩ.

-Tôi không như đám con gái bình thường.

Đúng là trong tình trạng hiện giờ thật có chút xấu hổ: Bảo Yết trên người không mặc gì chỉ quấn trên người một chiếc khăn tắm, để lộ cơ thể quyến rũ cùng làn da trắng muốt; mái tóc ướt nhỏ giọt càng làm tăng thêm vẻ thu hút. Nếu là người bình thường nhất định sẽ hét ầm lên rồi vội đi thay quần áo. Nhưng Bảo Yết lại khác, kiếp trước làm sát thủ cô đã không ít lần phải cải trang thành gái điếm để giết đối tượng. Tuy hỏi đó bản thân vẫn còn là xử nữ nhưng cơ thể cô đã không ít lần bị nhìn thấy, bị sờ soạng. Vậy nên nhiều đây chẳng là cái gì đối với cô hết, vẫn còn kín đáo chán (mổ tui: “Mấy đồng chí nam 9 liệu thích điều này?”). Đám nam chính: *đồng loạt nổi xung*” THÍCH CÁI ĐẦU MI! Sao người dám để vợ chúng ta khỏa thân trước mặt tên khác”, mổ tui:“ngồi góc tường vẽ vòng tròn*Sao toàn bị bắt nạt vậy nè!!!” TT^TT)

-Vậy sao? _Nghe thấy Bảo Yết nói thế thì Kiệt cũng chỉ cười nhẹ

-Nói đi! Anh vào đây làm gì? _Bảo Yết gắng hỏi

Mặc kệ câu hỏi của cô, Kiệt không những không thêm trả lời mà còn hỏi ngược lại

-Tôi nay em định đi đâu vậy?

-Tôi đi chơi với bạn.

-Tôi không biết chợ đen cũng là một nơi để chơi đấy_Kiệt cười giảo hoạt nói

-ANH.....

Bảo Yết mắt mở lớn tức giận nhìn Kiệt. Từ khi nào? Hẳn biết được cái gì rồi? Như đọc được suy nghĩ của cô, Kiệt liền lập tức mở lời

-Em không cần biết tôi biết được như thế nào, chỉ cần biết tôi biết hết tất cả, kể cả việc tôi nay em muốn làm.

-Anh muốn gì?

-Tôi chỉ nghĩ là chủ tịch giao cho tôi nhiệm vụ theo sát em. Nếu em đi mất thì tôi biết nói thế nào với ông ấy nhỉ?

-Anh đây là muốn đe dọa tôi? _Giọng nói của cô vẫn rất điềm tĩnh nhưng không khí lạnh đang lan tỏa khắp căn phòng bây giờ lại đang thể hiện ngược lại

Nở một nụ cười xảo trá, Kiệt tiếp tục

-Nhưng em thử nghĩ xem nếu tôi là đồng phạm thì liệu còn có thể nói không nhỉ? Tôi tin cái danh thiên tài của em không phải chỉ để trưng bày.

-Lí do?

-Tôi thích

-8h xuống dưới sảnh đợi cùng tôi. Còn bây giờ đi ra ngoài, tôi muốn thay quần áo.

Hắn đã nói như vậy thì không còn cách nào khác Bảo Yết đành để hắn theo. Hi vọng việc này sẽ không có làm ảnh hưởng đến công việc của cô.

-Đã nhớ rồi. Tôi sẽ đúng giờ, em hãy chờ tôi nhé. Ha ha ha ha.....

Kiệt đạt được mục đích thì vui vẻ ra khỏi phòng, vừa đi vừa cười lớn. Bảo Yết nhìn theo bóng lưng hắn mà thầm chửi thề.

-Chết tiệt!

}

Ps: Lâu không tâm sự với mấy bạn Scor buồn quá!!!! Vì lý do riêng (mà thật ra là vì lười) nên Scor bị chậm tiến độ mất mấy chap. để bù lại nên đạo gần đây phải cay đắng suốt. Đầu óc mông lung đến nỗi hôm nay tí quên đăng chap mới cho mấy bạn. Nhưng may mắn thay vào cái giờ dở hơi này Scor kịp nhớ ra. Bạn nào còn thức thì đọc, bạn nào đi ngủ rồi thì mai coi cũng được. Vậy nha! Thân ái! Chúc ngủ ngon! LOVE FROM SCOR!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Quá thần kì rồi!!!

Ở một khu chợ sầm uất nằm ở trung tâm một khu ổ chuột bên ngoài thành phố R nước Y. Đây là một chợ đen tập trung nổi tiếng trong thế giới ngầm. Gọi là chợ đen tập chung là vì nó không thuộc quyền sở hữu của bất kì bang hội nào cả. Mỗi khi có việc thì các băng hội đều có thể sử dụng với quyền hạn như nhau. Nói là vậy thôi nhưng mà sự thật thì bang nào lớn, có thực lực thì có quyền nhiều hơn, còn lại thì đành chịu sự chèn ép vậy. Đây là quy luật sinh tồn xưa nay của con người, dù có ra sao thì cũng sẽ mãi không thay đổi.

Bảo Yết đi theo Hải Bình đến nơi diễn ra bán đấu giá, đằng sau còn có cái đuôi tên là Kiệt đi theo. Quả nhiên đúng là chợ đen, mọi nơi đều cho thấy dấu hiệu sự hỗn loạn sắp bùng nổ.

-Bảo Yết! Nơi này rất phức tạp nên em hãy cẩn thận. Nếu không nhất thiết thì đừng lên tiếng, anh sẽ giải quyết mọi việc thay em._Hải Bình cẩn thận dặn dò

-Haizzz.....Gan em cũng lớn thật. Dám giấu chủ tịch đi đến cái nơi như thế này._Kiệt cọt nả nhảy vào nói theo

Nghe vậy, Bảo Yết cũng chỉ biết cảnh cáo anh ta

-Nói lời phải giữ lấy. Cẩn thận cái miệng của anh

-Tôi biết rồi! Em không cần dứ vậy đâu _Nói rồi liền nở một nụ cười yêu nghiệt

Hải Bình cũng cảm thấy khá khó chịu, giữa đường thì bị một tên chặn giữa đường làm Trình Giáo Kim bám đuôi theo. Nếu không phải em gái hắn bị tên này uy hiếp thì làm gì có chuyện hắn ở đây. Thật phiền phức!!!

-Nếu đã đến đây thì mong anh biết điều một chút._Giọng nói đầy mùi thuốc súng

-Ôi chào! Sợ quá đi!!! Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.....

Kiệt sau khi mĩa mai Hải Bình liền cười lớn rồi tự mình bỏ đi trước. Không còn cách nào Bảo Yết đành phải đi theo sợ hắn gây rắc rối, Hải Bình thì ở đằng sau lăm bắm

-Tên khùng!!!

Sau khi đuổi kịp Kiệt, Hải Bình ném qua cho hắn một ánh mắt cảnh cáo, Kiệt thì vẫn vô tư đối mắt cùng hắn. Thở dài một cái Bảo Yết thầm nghĩ, sao cái viễn cảnh này cảm thấy quen quen vậy nè. Đúng rồi! Hồi Kim Long ở nhà cô cũng xảy ra chuyện tương tự, Hải Bình lại tỏa thuốc súng everywhere. Mà đột nhiên nhớ tới hắn như vậy không biết có trùng hợp gặp hắn ở đây không? Nếu mà có thì chứng tỏ thế giới này quá thần kì rồi. Mãi suy nghĩ mà Bảo Yết không để ý rằng mình đã bỏ lại hai người đàn ông kia và đi lạc tự khi nào

-Chết rồi! Đây là đâu vậy?

Xung quanh có vô số ngã rẽ nhưng Bảo Yết không nhớ mình đã đến đây bằng đường nào. Thử dùng hệ thống của SilverKnight để dò đường nhưng ở đây không hề có chút tín hiệu kết nối. Đang lúc cảm thấy bối rối thì bỗng có người đặt tay lên vai cô gọi:

-Bảo Yết?

Theo bản năng Bảo Yết định quay đầu lại cho hắn một quyền nhưng đôi phương hình như biết ý đồ của cô. Hắn nghiêng đầu sang một bên để tránh đồng thời nói lớn:

-Khoan đã Bảo Yết! Là anh đây!

Bảo Yết lúc này mới nhìn kĩ lại người đặt lên tay cô lúc nãy là ai. Ngạc nhiên nhìn hần, cô nói:

-Là anh?

Thực sự là không quá thần kì đến vậy đi!!!!

-Con bé này lại đi đâu rồi???

Hải Bình vô cùng lo lắng đi xung quanh tìm kiếm. Hần và Kiệt đi được một lát liền quay lại phát hiện ra là không còn thấy thân ảnh của Bảo Yết đâu. Lo lắng hần và tên kia liền chia nhau ra đi tìm nhưng mà bây giờ vẫn chưa thấy. Điện thoại thì không thể gọi bởi nơi này là chỗ bí mật của giới hắc đạo, bọn bạch đạo của chính phủ không một ai biết vị trí chính xác của nó. Và để giữ bí mật nơi này mọi thiết bị điện tử như điện thoại, GPS, internet,... ở nơi này đều không thể sử dụng. Càng lúc Hải Bình càng cảm thấy sốt ruột như ngồi trên chảo nóng vậy. Buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi. Thêm nữa đây là một nơi hỗn loạn, nhờ Bảo Yết có chuyện gì thì hần biết ăn nói sao với cô chứ đây.

Rồi Kiệt cũng nhanh chóng lại chỗ hần. Hải Bình thấy vậy liền sốt sắng hỏi

-Đã tìm được chưa?

Đáng tiếc đôi lại chỉ là cái lác đầu của đối phương

-Nơi này lớn như vậy lại còn như cái mê cung, muốn tìm được người là chuyện hơi khó.

-Vậy làm sao đây?

-Anh hình như có người ở đây đúng không? Bây giờ việc quan trọng là phải hoàn thành việc của Bảo Yết để không lãng phí chuyến đi này. Vậy nên tôi với anh sẽ đến buổi đấu giá, còn anh cử người đi tìm cô ấy, như vậy sẽ tốt hơn.

Bỗng nhiên Kiệt trông có vẻ nghiêm túc hơn làm Hải Bình có chút ngạc nhiên. Nhưng mà có ngạc nhiên thì cũng phải gác qua một bên, quan trọng là phải giải quyết những việc trước mắt đã

-Ừm! Anh nói đúng!

-Người đâu!

Không biết từ đâu ra, một ám vệ xuất hiện trước mặt hai người bọn họ rồi đối với Hải Bình cung kính

-Lão đại cho gọi!

Thấy vậy Kiệt liền thay đổi cách nhìn về Hải Bình. Xem ra tên này cũng có chút bản lĩnh. Bởi không phải thủ lĩnh bang hội nào trong hắc đạo cũng có ám vệ đi theo, phải biết công sức để đào tạo ra một ám vệ phải bỏ ra là rất nhiều. Thậm chí đào tạo xong cũng còn phải có cách thu phục bọn họ trung thành với mình. Vậy nên nắm trong tay nhưng thuộc hạ như vậy để làm việc trong giới hắc đạo chưa đến 20 người.

Hải Bình cũng không quan tâm ánh mắt của Kiệt đối với mình thay đổi như thế nào. Đưa một bức ảnh cho ám vệ rồi nghiêm giọng ra lệnh:

-Tìm cô gái này cho tôi. Nếu cần thiết thì điều thêm vài người nữa.

-Rõ!

May mà trong ví hần còn có bức ảnh hần và Bảo Yết chụp chung hôm sinh nhật 17 của cô. Như vậy ám vệ cũng sẽ dễ tìm kiếm hơn. Xong việc cần làm, Hải Bình quay sang nói với Kiệt:

-Mau đi thôi! Sắp tới giờ rồi!

-Ừ!

-Em vào đi!

-Vâng! Nhưng thế này có làm phiền anh không?

-Không sao đâu! Em muốn xem đồ đấu giá thì ở đây là tốt nhất. Đại ca cũng không thường xuyên đến đây nên em cũng không cần lo lắng.

-Vậy em cảm ơn anh rất nhiều! Làm phiền anh rồi.

-Không có gì! Mau coi! Bọn họ sắp bắt đầu rồi

Kim Long rất nhiệt tình giới thiệu những món hàng sẽ được đem ra bán đấu giá vào buổi tối ngày hôm nay. Lúc này khi vô tình chạm mặt giữa chợ đen, Kim Long khá ngạc nhiên khi thấy Bảo Yết ở đây. Phải biết đây là chợ đen, là nơi vô cùng hỗn loạn của hắc đạo, một cô gái nhỏ bé như cô đến đây thì có hơi.... Vậy nên để đảm bảo an toàn cho cô khi làm việc của mình, Kim Long quyết định đi cùng cô đến khu đấu giá. Nghe qua lời kể của Bảo Yết thì ở đây có một món đồ rất quan trọng, quan trọng đến nỗi không ngần ngại bản thân đến cái nơi dơ bẩn như thế này.

-Em có thể nói cho anh biết thứ em muốn tìm là gì không? Anh có thể giúp em

-Cái này.....cái này....._Bảo Yết có chút ngập ngừng

Thấy cô có vẻ như muốn giấu giếm không muốn cho hắn biết thì có hơi thất vọng nhưng Kim Long vẫn tỏ ra vui vẻ

-Không sao! Nếu em không muốn nói thì thôi vậy! Bây giờ anh đang bận chút việc! Anh đi trước, em cứ tự nhiên sử dụng căn phòng này để xem cuộc đấu giá.

Nói rồi hắn toan bước đi thì bỗng Bảo Yết lên tiếng ngăn cản:

-Khoan đã! Thực sự vì bất đắc dĩ nên em không muốn nói nhưng mà để trả ơn cho việc anh đã giúp em thì khi nào em mời anh cùng ra ngoài với em nhé! Liệu có được không?

-Tất nhiên là được rồi! Anh đợi tin từ em

Nghe Bảo Yết nói vậy, tâm trạng của Kim Long cũng trở nên sáng khoái hơn. Hắn vui vẻ ra phòng, chỉ còn lại Bảo Yết mấy phút trước còn nở nụ cười tỏa nắng nay lại quay về biểu cảm lạnh nhạt như chưa có gì xảy ra. Căn phòng Bảo Yết đang ngồi vô cùng sang trọng và sạch sẽ. Như thể có người thường xuyên đến đây sửa sang lại vậy. Ngồi trên ghế sofa đặt đối diện cửa sổ lớn nhìn ra sân đấu giá, Bảo Yết có chút áy náy với Hải Bình. Vốn cô không định đồng ý cùng Kim Long đến đây nhưng mà lúc đó sắp đến giờ buổi đấu giá diễn ra mà chỉ có mỗi Hải Bình biết chỗ ngồi của bọn họ ở đâu. Nếu bỏ công ra tìm thì muộn mất, Phantom không biết được đấu giá khi nào, nhờ may đúng lúc cô đang đi tìm đường thì chẳng phải toi công sao? Vậy nên đành phải tạ lỗi với Hải Bình sau vậy. Bảo Yết thở dài. Rồi cũng đến lúc, người chủ trì buổi đấu giá lớn tiếng nói:

-Rất hân hạnh khi có sự góp mặt của các quý vị. Không để mọi người chờ lâu, buổi đấu giá xin được bắt đầu!!!!!!!!!!!!!!

Ps: Nhìn mấy dòng comt của các bạn làm Scor cảm thấy vô cùng cảm động. OMG!!!! I WANT TO LOVE ALL YOU GUYS SO MUCHHHH!!!!!!!!!!

Năm hết Tết đến rồi, Scor muốn gửi cho tất cả độc giả của mình một món quà. Một ngoại truyện nữa theo yêu cầu của các bạn. Ai muốn tham gia thì cứ comt ở dưới chap này, ngoại truyện nào được nhiều người ủng hộ nhất thì Scor sẽ viết theo ngoại truyện của người đó. Lần này cả mình VÀ Ly Ly sẽ không tham gia gì hết chỉ chờ hết quả thống nhất từ tất cả các bạn thôi.

Lưu ý: Ngoại truyện có thể liên quan đến truyện và cũng có thể không. Nó như kiểu mong muốn của mấy bạn đối với tác phẩm này vậy, có thể thành sự thật nhưng cũng có thể chỉ là tưởng tượng vậy nên đối với ngoại truyện đặc biệt này các bạn hãy thỏa sức theo ý muốn của mình nhé. Nếu thích thì độ dài sẽ cho các bạn lựa chọn luôn nhưng đừng quá đà Scor viết không nổi TT^TT. Hạn cuối cho cái bạn nêu hoặc bầu chọn ngoại truyện yêu thích của mình là ngày 10/1. Ngoại truyện sẽ được tung ra vào đúng 00h00" đêm giao thừa. Mong các bạn sẽ ủng hộ!!!!!!

À quên! Mọi người chỉ có thể tham gia ở trang wattpad này thôi nhé! Mấy trang khác Scor không kiểm soát được đâu. Thân ái!!! LOVE FROM SCOR!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Lại một cuộc kì duyên khác

-Tại sao tôi lại phải tham gia cái cuộc bán đấu giá này hộ cậu chứ?_Phi Mã nổi nóng lên tiếng

“Tôi đang có một số việc gấp cần giải quyết nên không thể đến”_Đầu dây bên kia là Ma Thiên đang lạnh nhạt nói

-Thế thì đợi đợt đấu giá khác là được mà!

“Không thể! Thứ mình muốn tìm vô cùng hiếm. Rất có thể phải một thời gian dài mới tìm thấy lần nữa”

-Là cái gì mà quý giá vậy?

“Phantom”

Giật mình, mắt của Phi Mã có chút mờ lớn vì ngạc nhiên. Nhưng rất nhanh khuôn mặt lại quay trở về bình thường.

-Rốt cục hai cậu định là cái quái gì vậy?

Phantom là một hàng cấm, đối với hắc đạo thích thì mua, hàng cấm cũng như hàng thường. Nhưng mà cái hàng cấm này có cầm chút chút run tay, một gam của nó tương đương với một nhà máy năng lượng hạt nhân. Ma Thiên cần cái thứ nguy hiểm này để làm gì?

“Không có gì! Chi là làm đôi phương không đạt được ý nguyện thôi”

-Hiểu rồi! Tôi sẽ cố gắng lấy nó!

“Bạn tốt! Cậu cứ dùng phòng đấu giá của tôi! Chúc vui vẻ”_Nói rồi Ma Thiên liền lập tức tắt máy.

Đi theo chỉ dẫn của Ma Thiên, Phi Mã tìm đến khu đấu giá. Ở đó nơi chính giữa là sàn đấu giá, xung quanh là chỗ ngồi xem của những người tham gia. Chỗ ngồi chung này không khó có thể mua vé ngồi, bởi giá của nó cũng không quá đắt chỉ là rất khó kiếm. Đắt nhất là chọn mua những phòng riêng quanh sàn đấu giá. Chỗ ngồi với tầm nhìn chất lượng nhất, an ninh đảm bảo cho người ngoài từ cửa kính không có cách nào nhìn được người bên trong là ai. Vậy nên ngồi những chỗ đó đều là những nhân vật lớn giấu mặt của thế giới ngầm. Nhưng mà tất nhiên phòng riêng cũng sẽ chia làm hai loại: vip và thường. Phòng của Ma Thiên là phòng đặt riêng chỉ có cậu ta cùng Kim Long mới được vào. Là loại phòng vip số 1, chỗ ngồi hoàng hảo nhất ở nơi đây.

Phi Mã theo sự chỉ dẫn của nhân viên sàn đấu đến căn phòng này. Mở cửa bước vào liền thấy đang có người ở bên trong. Là một cô gái, dáng của cô có chút quen thuộc, là ai to gan dám vào đây vậy? Tiếng mở cửa cũng thu hút sự chú ý của cô gái đó. Đến khi cô vừa quay đầu lại, cả hai liền cùng trợn mắt ngạc nhiên.

-Bảo Yết/ Phi Mã.Em/anh đang làm gì ở đây??

Trong phòng không khí trầm mặc đến đáng sợ. Cả hai đang ngồi cạnh nhau nhưng cảm giác như xa ngàn dặm vậy. Thật ngột ngạt! Bảo Yết chỉ chăm chú nhìn ra sàn đấu giá, còn Phi Mã khi có khi không nhìn vào cô. Không biết là cô không để ý hắn đang nhìn cô hay là cô làm ngơ hắn nữa. Một lát sau Phi Mã lên tiếng

-Tại sao em lại ở đây?

-Em có thứ muốn tìm ở chợ đen nhưng bị lạc, là Kim Long đưa em tới đây._Bảo Yết lạnh nhạt trả lời

Cũng không có phản ứng gì đặc biệt trước các trả lời của cô, Phi Mã chỉ tiếp tục

-Em muốn tìm thứ gì ở đây vậy?

-Lát nữa anh sẽ biết thôi!

-Xin lỗi! Là anh nhiều chuyện!

Nhanh chóng, cả hai lại lâm vào trạng thái im lặng. Tiếng người chủ trì vẫn vang vọng bên ngoài

“Và bây giờ,chúng ta đến với món đồ nóng nhất ngày hôm nay, theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng thưa quý vị. Một lượng nhỏ có sức công phá bằng với nhà máy hạt nhân, là thứ bị chính phủ các nước cấm bán và khai thác. Tất nhiên vẫn có người may mắn tìm được. Xin giới thiệu, loại khoáng quý giá nhất trên thế giới, Phantom”

Giữa sàn đấu giá có đặt một chiếc bàn, trên đó là chiếc bình thủy tinh điện tử đặc biệt, ở giữa bình là một cục đá màu bạc tầm khoảng 0.5 kg bay lơ lửng. Phantom là một loại khoáng nguy hiểm, nó chỉ có thể giữ an toàn trong môi trường điều kiện tiêu chuẩn. Cái bình đó chính là để duy trì môi trường bên trong nó luôn ở trạng thái hoàn hảo.

“Giá khởi điểm là 500 triệu dara”

(mồ tui: đây là đơn vị tiền ở thế giới này như các bạn. Scor bịa ra đó nên đừng bận tâm, tạm coi như như nó có giá trị như đồng euro đi. Biết thế là được rồi!)

Vừa nghe tên món đồ, rất nhiều người ở quanh sàn đấu giá bắt đầu xôn xao

“Thứ nguy hiểm vậy ai mua?”

“Mua về không bị đuổi giết mới lạ đó”

.....

“Cũng chẳng đủ khả năng mua được”

- Vậy chúng ta ai có người trả giá nào?

Tuy là ai cũng lắc đầu nhìn nhưng tiếng trả giá vẫn rất vang lên rất đông. Tiếng phát ra chủ yếu từ nhưng phòng riêng. Đó phòng của nhưng bang hội lớn, thứ này có thể nguy hiểm nhưng nếu có được nó để chế tạo vũ khí thì chắc chắn sẽ khiến giới hắc đạo phải nể sợ. Bảo Yết từ đầu đến giờ vẫn ngồi im lặng, bản thân chờ đến phút cuối mới trả giá. Phi Mã hình như cũng cùng suy nghĩ với cô. Cả hai đều ngồi im cho đến khi người chủ trì lên tiếng:

- Vị khách ở căn phòng số 3 đã trả 5 tỷ cho Phantom, còn ai ra giá cao hơn không? Nếu không thì 5 tỷ dara lần 1, 5 dara tỷ lần 2, 5 dara tỷ.....

-5,5 TỶ!!!!

Lại một lần nữa cả hai người đều quay ra tròn tròn mắt nhìn nhau. Không trùng hợp đến thế chứ???

Trong phòng số 6, Hải Bình cùng Kiệt cũng đang theo dõi buổi đấu giá. Hắn cũng chẳng muốn mua gì ở đây, việc của hắn đó chính là giúp Bảo Yết lấy được Phantom. Chờ mãi cuối cùng cũng xuất hiện thứ cần tìm. Hắn cũng không muốn ra giá trước, như vậy vật phẩm sẽ bị nâng giá lên rất cao. Cho đến khi không còn ai muốn ra giá cao hơn Hải Bình lúc này mới lên tiếng. Nhưng mà không ngờ người ở phòng số 1 cũng có cùng suy nghĩ giống hắn nhanh miệng hơn lên tiếng. Không ngờ khi mọi chuyện đều thuận lợi thì lại nhả đầu ra một tên ngáng đường. Xem ra là có chút khó khăn rồi.

Kiệt cũng chỉ nhàm chán ngồi bên cạnh, hắn cũng khá ngạc nhiên khi thứ Bảo Yết muốn tìm lại là Phantom. Cái thứ nguy hiểm này thì cô cần làm cái gì? Nhưng nghĩ lại cô cũng là miêu nữ thiên tài nổi tiếng thế giới. Chắc cần dùng để chế tạo cái gì đó rồi. Kiệt nhanh chóng thu lại vẻ ngạc nhiên của mình, tiếp tục nhàm chán xem đấu giá. Cô thích làm gì thì làm, hắn không can thiệp, miễn sau này cô không vượt khỏi tầm tay hai anh em họ là được.

Trong phòng số 1

- Anh cũng đang tìm mua thứ này? _Bảo Yết nhún mày nghi ngờ hỏi

- Trùng hợp thật! _Phi Mã chỉ cười nhẹ

Số phận đúng là buồn cười, đầu tiên cả hai cùng đến hội đấu giá này, tiếp đó lại được mời ngồi vào cùng một phòng và giờ đây lại còn muốn một món đồ. Lão thiên muốn trêu đùa thì còn cái trùng hợp nữa đưa ra hết đi (lão thiên: “ Hết rồi! Muốn cũng không có nữa đâu)

- Giờ thì tính sao?

- Tất nhiên là anh sẽ ra giá cao hơn và lấy đồ về rồi.

- Hiểu rồi!

Nói rồi Bảo Yết định đứng dậy ra khỏi căn phòng đó. Tiền dùng cho lần đấu giá lần này cô dùng số tiền kiếm được hồi còn làm cho Nhật Nữ và hồi học đại học. Còn tiền ba mẹ cho tiêu vặt đều để hết trong tài khoản riêng của cô dưới tên tập đoàn Empire, nếu cô sử dụng ba mẹ sẽ lập tức biết. Vậy nên tiền để mua Phantom có hạn, cô cần bản không đầu lại khối tài sản kếch xù của Phi Mã. Chính vì thế mà Bảo Yết cô không việc gì phải phí thêm thời gian ở đây. Đi gần ra đến cửa thì Phi Mã lên tiếng:

- Nhưng mà nếu em muốn.....

- Điều kiện?

- Rất thông minh! Anh rất thích những cô gái thông minh! _Phi Mã có chút vui vẻ nói

- Xin thứ lỗi! Em không thích!

Từ khi đến đây Bảo Yết luôn tự nhủ tránh xa mấy nhân vật chính, sống cuộc riêng của mình nhưng mà không hiểu sao lại vẫn dây dưa không dứt. Ai biết hắn muốn ra cái điều kiện quá đáng không chứ? Cô cần bản không muốn liên quan đến mấy người nam nhân này nữa nhất là sau khi.....

Mở cửa bước đi thì tiếng Phi Mã vọng ra.

- Sắp tới là sinh nhật mẹ anh. Nếu em chịu đến đó cùng anh thì em có thể đem Phantom về nhà. Thậm chí tiền là do anh trả.

- Thật không thể nào.

Bảo Yết có chút nghi ngờ, điều kiện chỉ đơn giản có thể thì chẳng phải là quá tốt sao? Vậy nên cô đã lựa chọn làm ngơ cất bước đi. Phi Mã vẫn bình thản nói tiếp

- Điều kiện đơn giản vậy thôi, anh chỉ cần thế. Tin hay không tùy em nhưng mà cất công đến tận đây thì chứng tỏ giá trị của nó đối với em không nhỏ, thật sự muốn bỏ chứ?

Nghe thấy thế Bảo Yết có chút rung động, đúng là cô rất cần Phantom. Mà muốn nghiên cứu năng lượng mới sẽ mất rất nhiều thời gian. Nếu đúng như lời Phi Mã nói thì cô chỉ cần.....

-Được! Em đồng ý!

Bảo Yết tạm tin Phi Mã một lần nhưng mà nếu hần còn đòi hỏi thêm bất cứ cái gì thì cô cũng không ngại lật lọng đâu.

-Tốt! Vậy mau lại đây ngồi. Chờ anh đem đồ về cho em

Bên kia, phòng đấu giá số 6, Hải Bình sau khi suy nghĩ nhanh liền tiếp tục ra giá

-6 TỶ DARA!!!!

Phi Mã cũng mau chóng nhập cuộc và thế là chúng ta có cuộc đấu giá buồn cười để giành lấy về cùng một món đồ cho cùng một cô gái. Thật trớ trêu....

ementf

PS: Lần này lại đăng muộn nhưng không phải vì lười. Scor đã rất chăm chỉ nhưng ông trời không cho mình chăm chỉ, đến lúc mở máy đăng bài thì.....mất mạng =_=

Chờ mãi mới mở được wattpad lên nên mấy bạn thông cảm. Vẫn như lần trước, bạn nào còn thức thì đọc còn không thì chờ đến sáng mai cũng không sao.v Đăng nào cũng sẽ đọc mà.

Với lại mấy bạn không thích quà Scor tặng hay sao mà chẳng thấy ai tham gia vậy? Văng về y hệt hồi mini game ở^TT). Nói chung là Tết năm nay Scor nhất định sẽ tặng cho tất cả mọi người một món quà nên mọi người hãy cùng nhau chọn đi nhé!!!!!! Chúc ngủ ngon! LOVE FROM SCOR!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Tính kế hay bị tính kế?

-6,5 TỶ

-7 TỶ

-7,5 TỶ

.....

-9 TỶ

Giờ đây, giá của Phantom đã lên đến cao ngất ngưởng. Không còn ai dám ra giá chỉ có căn phòng số 1 và số 6. 9 tỷ là cái giá của Phi Mã, tuy tiền hần không thiếu, bỏ ra một ít cho Bảo Yết hần không tiếc. Nhưng mà cứ tiếp tục như này không phải là cách hay. Nếu bên kia vẫn có thể tiếp tục chỉ sợ muốn lấy Phantom là hơi khó.

Hải Bình bên kia cũng đang rất căng thẳng. 9 tỷ, hần vẫn có thể ra cao hơn nhưng nếu đối phương lại lên giá tiếp thì hần không thể mua được. Vụ đấu giá này mà thất bại thì coi như phí công sức sang đây.

Trái với hai người trên, Kim Long cùng Bảo Yết vẫn khá thoải mái. Kiệt chỉ ở bên cạnh Hải Bình xem náo nhiệt, thỉnh thoảng để vào vài câu chọc tức hần. Bảo Yết thì cười khá vui vẻ, Phi Mã càng mất nhiều cô càng thấy hả hê. Dám ra điều kiện với cô. Cô cũng có thể đoán được người phòng số 6 là ai. Chỉ có mỗi Hải Bình sẽ tìm mọi cách, dù dai dẳng cũng lấy được đồ cho cô. Nhưng mà đến lúc dừng được rồi thì? Thế này là đủ rồi! Quay sang với Phi Mã đang suy nghĩ có nên tiếp tục nên tiếp tục ra giá như thế nào nói:

-Em đi vệ sinh một lát

-Ừm

Phi Mã đang mãi suy nghĩ nên cũng không để ý xung quanh, chỉ ừ cho qua chuyện. Bảo Yết nhanh chóng bước ra ngoài đi về phía số 6. Người chủ trì thấy không ai lên tiếng nữa liền tiếp tục:

-Cho hỏi còn ai ra giá nữa không?

....

-Nếu không thì chúng ta sẽ chốt giá 9 tỷ. 9 tỷ lần thứ nhất, 9 tỷ lần thứ hai....

Hải Bình trong tình huống cấp bách đang định liều thêm một lần nữa.

-Tôi ra.....

-Dừng lại!!!!!!

-Bảo Yết?

-Và 9 tỷ lần thứ 3. Bán cho vị khách phòng thứ 1.

Hải Bình vô cùng ngạc nhiên khi Bảo Yết tìm được đến đây, cũng vô cùng ngạc nhiên vì cô lại ngăn cản hẳn.

-Bảo Yết. em....

-Có gì em giải thích sau. Cảm ơn anh rất nhiều vì đã giúp em. Giờ em đi trước, sẽ tìm anh sau.

Nói xong Bảo Yết cũng bỏ đi luôn. Hải Bình cùng Kiệt vô cùng ngạc nhiên gọi cô lại

-Bảo Yết! Bảo Yết!

-Bảo Yết!!!!!!

Phi Mã cuối cùng mua được thì rất vui mừng. Đang định quay sang khoe với Bảo Yết chiến thắng của mình(mổ tui: đây cũng không coi là chiến thắng được nhỉ?)

-Bảo Yết em thấy không? Anh đã lấy được.....

-Ừa? Đi đâu rồi?

Đương muốn đi ra tìm Bảo Yết thì cô lại quay về. Về Bảo Yết cũng coi như chưa biết gì hỏi:

-Thế nào rồi?

-Tất nhiên là lấy được cho em rồi!_Phi Mã cười giảo hoạt

Bảo Yết nhìn nụ cười của hắn thì thấy vô cùng khó chịu. Cứ như cô đang bị người khác tính kế vậy

-Đừng dùng cái biểu cảm đấy để nhìn tôi. Gửi nó về khách sạn Royal. Cứ nói là đồ của Nam Cung Bảo Yết là được.

-Lạnh lùng quá đấy. Đừng quên thỏa thuận của chúng ta.

-Yên tâm. Nhận được đồ thì tôi sẽ tự động thực hiện thỏa thuận của mình.

-Vậy là tốt rồi. Anh rất mong chờ đến hôm đó đấy.

-Nếu không còn gì nữa thì tôi đi đây. Tạm biệt

Quay về khách sạn Royal

Đại sảnh khách sạn

-Giờ em có thể giải thích cho anh lúc này là thế nào không?

Bảo Yết cùng Hải Bình đang ngồi ở trên bàn trà đặt dưới đại sảnh nói chuyện. Kiệt thì đã lên phòng tắm rửa nghỉ ngơi trước. Hắn cũng không muốn quan tâm chuyện riêng của hai người làm gì. Lúc đầu tưởng cô đi với người đàn ông nào hóa ra là đi với anh họ. Hai người là anh em nên cũng chẳng có gì phải lo lắng cả, đáng ra cũng chẳng cần hắn phải bám theo để giám sát.

-Sau khi đi lạc thì vô tình em gặp Kim Long. Hắn đưa em đến chỗ buổi đấu giá, vì không biết chỗ anh đã sắp xếp ở đâu nên em đành ngồi trong phòng mà hẩn cho. Ngồi một lúc không ngờ Phi Mã cũng đi vào.

-Kim Long? Phi Mã?

-Vâng

-Bọn họ làm gì ở đây?

-Kim Long thì nói có việc cần giải quyết còn Phi Mã thì muốn mua Phantom, là chính hắn đã mua nó cho em, tất nhiên đổi lại là có điều kiện.

-Điều kiện gì? _Hải Bình nghe thấy Bảo Yết phải trao đổi điều kiện với Phi Mã để có Phantom thì liền cảm thấy lo lắng

-Hắn muốn cùng em đi tới tiệc sinh thần của Âu Dương phu nhân _Bảo Yết thật thà nói ra toàn bộ

-Chỉ có mỗi thế? _Hải Bình có chút nghi ngờ

-Tạm thời tin là hắn nói thế nhưng nếu dám đòi hỏi thêm thì em cũng không ngại bội tin đâu.

Bảo Yết nói một cách chắc nịch, giọng cũng lạnh đi vài phần. Thấy thế Hải Bình cũng không biết nói gì hơn

-Để hôm đây anh cũng đi cùng em. Dù sao tiệc sinh thần đây Trịnh gia cũng được mời mà.

-Cám ơn anh! Làm phiền anh rồi.

-Không có gì. Anh chỉ đang chăm lo cho em gái của mình thôi.

-Trên đời này anh là anh trai tốt nhất

Nở một nụ cười nhưng nụ cười ấy đẹp đến nỗi tất cả mọi người xung quanh thấy đều phải ngẩn ngơ một hồi. Hải Bình cũng vậy, mặt hắn bỗng nóng lên, tim đập loạn xạ. Tâm hồn bay bổng mãi cho đến khi Bảo Yết gọi hắn mới quay về với hiện thực.

-Mọi chuyện chỉ có thế. Mà anh cũng nên về trước đi, để ba em biết anh ở đây không hay lắm.

-Yên tâm! Nếu chú có thấy anh thì anh nói là anh đi công tác là ổn.

-Thế cũng được! Em lên phòng nghỉ ngơi trước. Xin anh thứ lỗi.

-Không sao! Em cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi đi.

Bảo Yết nghe vậy chỉ gật đầu nhẹ rồi quay đi. Hải Bình đứng một mình ở lại, tay sờ lên ngực trái tự hỏi tại sao cảm giác lúc này vẫn còn vậy rõ ràng như vậy? Khó chịu quá!!!!

Trong một phòng ngủ sang trọng, Phi Mã đang ngồi nhâm nhi rượu vang. Rượu vang màu đỏ tươi được lắc qua lắc lại trong cái ly. Phi Mã vừa mới tắm xong, cả người chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm để lộ lồng ngực cùng bắp chân săn chắc. Mái tóc ướt nhỏ giọt tạo thêm cho hắn vẻ quyến rũ khó cưỡng lại. Trên mặt hắn bây giờ đang nở một nụ cười yêu nghiệt khiến cho khuôn mặt điển trai của hắn đã đẹp nay lại có phần đẹp hơn. Phi Mã đang cảm thấy rất hài lòng vì đã đạt được mục đích. Kể ra thì hắn cũng nên cảm ơn Ma Thiên, nếu hôm nay không thay tên đó đi đến buổi đấu giá thì mọi chuyện đã không xảy ra. Phi Mã hắn cũng sẽ mất đi một món hời. Gọi điện cho Ma Thiên, Phi Mã rất vui vẻ:

-Alo! Bạn hiền. Mọi chuyện bên cậu vẫn ổn chứ?

“Tạm được! Mà nghe giọng cậu có vẻ vui, lấy được đồ cho tôi rồi hả?”

-Tất nhiên là không! Tại sao tôi phải vui khi giúp cậu nhỉ?”

“Vậy là không lấy được?”

-Thật ra có lấy được nhưng tôi chót đem nó cho việc riêng rồi!

“Hiểu rồi! Nếu chỉ có thế thì tôi cúp máy đây!”

-Ê?? Cậu không nổi giận sao?

Làm bạn với nhau bao nhiêu năm tính khí tên này thế nào Phi Mã không phải không biết. Độc đoán, tàn nhẫn, lạnh lùng, làm hỏng việc của hắn thì nhất định sẽ không bỏ qua. Đối phương nhất định sẽ sống không bằng chết

“Miễn không rơi vào tay bọn chúng là được. Tôi có mua về cũng chỉ dùng để cung cấp năng lượng thay điện. Đưa nó cho Nam Cung tiểu thư có lẽ có ích hơn tôi”

-Sao cậu biết tôi đưa nó cho Bảo Yết?

“Kim Long kể cho tôi là đệ ấy đưa cô ta đến phòng đấu giá của chúng tôi. Việc còn lại cũng không khó đoán”

-Hóa ra là vậy! Nhưng mà bảo đệ đệ của cậu giữ khoảng cách với bảo bối của tôi đi. Hơi thân thiết quá rồi đấy!

“Đệ đệ ấy muốn thân thiết với ai tôi không can thiệp. Có giỏi thì tự đi giữ nữ nhân của mình đi.”

Nói rồi Ma Thiên liền cụp máy. Phi Mã cũng không giận, chỉ nhún vai đùa giỡn một câu

-Chưa gì đã nổi cáu. Tiểu Thiên càng ngày càng bất lịch sự nha!!!!

Ps: Đã qua năm 2017 rồi. Scor gửi lời chúc sức khỏe, một năm mới bình an, may mắn đến tất cả mọi người. Những người đang và sẽ ủng hộ Scor. Chương đầu tiên của năm mới mong mọi người sẽ thích. Thân ái!!!! LOVE FROM SCOR!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Công tác trở về

Biệt thự Nam Cung gia

Chiếc xe hơi màu đen sang trọng đi thẳng vào cổng của biệt thự. Bảo Yết cùng ba mình vừa xuống xe liền có hai hàng người liền đi ra, cung kính cúi đầu đồng thanh

-MỪNG CHỦ TỊCH CÙNG ĐẠI TIỂU THƯ ĐÃ TRỞ VỀ.

Nam Cung chủ tịch cùng Bảo Yết đi vào nhà, còn hành lý đang được người hầu mang lên phòng. Nam Cung phu nhân thấy hai người về liền vội chạy ra đón

-Minh! Yết nhi, về rồi sao? Công việc thuận lợi chứ?

-Mọi thứ đều ổn mẹ ạ! _Bảo Yết cười nhẹ

-Vậy tốt quá rồi!

Nam Cung phu nhân nhanh chóng giục Bảo Yết cùng chồng đi rửa mặt rồi ra phòng khách dùng trà và điểm tâm. Nhấp một ngụm trà hoa, Nam Cung chủ tịch mới từ tốn hỏi:

-Trong lúc hai cha con tôi đi vắng, công ty ở đây vẫn ổn chứ?

-Mọi thứ đều vẫn ổn. Ông yên tâm đi!

-Ừ! Có bà lo là tôi luôn yên tâm hơn.

Rồi Nam Cung phu nhân quay ra nhìn Bảo Yết từ ái hỏi:

-Còn con thì sao Yết nhi! Đi công tác cùng ba có học hỏi được gì không?

-Dạ! Con cũng tích lũy cho mình rất nhiều kinh nghiệm thừa mẹ.

-Yết nhi học tập rất chăm chỉ, làm việc cũng rất tốt. Mọi người dành rất nhiều lời khen ngợi cho con bé

Nam Cung chủ tịch nói bằng giọng rất tự hào. Con gái ông mọi mặt đều toàn diện, ông chưa từng thấy có cái gì có thể làm khó con bé. Dù mệt mỏi nhưng chưa bao giờ nói ra, vẫn cứ tiếp tục dồn hết sức để làm việc. Nam Cung gia đời nào cũng có những người kiệt xuất tạo tiếng vang cho gia tộc nhưng mà ông có thể tin rằng đến lượt con gái ông sẽ là xuất sắc nhất

Gia đình 3 người đang cùng trò chuyện rất vui vẻ thì người hầu thông báo Hàn Tử cùng Lê Dương sang chơi. Hàn Tử và Lê Dương nhanh chóng đi vào phòng khách.

-Con chào hai bác _Cả hai cùng đồng thanh

-Ừ! Hai đứa sang chơi đấy à?

-Vâng ạ!

Vừa nhìn thấy Bảo Yết, Hàn Từ liền lập tức chạy đến ôm chầm lấy cô.

-OA!!!!!!!!!! Bảo Yết cuối cùng cậu cũng về rồi. Mình nhớ cậu quá đi à!!!!!!!!!!

-Mô.....mô.....Cậu buông mình ra đi. Khó thở quá!

-A! Mình xin lỗi

Hàn Từ nghe vậy liền lập tức buông cổ Bảo Yết ra. Mặt đỏ lên vì xấu hổ chuyện kích động mình vừa làm. Một cô gái rất đáng yêu, mọi người không nhìn được mà cười lên.

-Ha ha ha ha ha ha.....

-Ha ha ha ha ha ha.....

Hàn Từ thấy vậy cũng vui vẻ cười theo, còn làm bộ mặt lè lười rất dễ thương

-Hi.....

-À! Đúng rồi! Ba! Con muốn xin ba một chuyện!

Nghe Bảo Yết nói vậy mọi người cũng dừng lại để lắng nghe

-Có việc gì vậy con?

-Con muốn xin ba cho nghỉ một tuần! Con muốn đi du lịch với Hàn Từ và Lê Dương

-Thiệt hả Tiểu Yết? _Hàn Từ mừng rỡ reo lên

-Tất nhiên! Mình đã hứa rồi còn gì!

Rồi lại quay sang Nam Cung chủ tịch

-Có được không ba?

-Ha ha ha ha.....Tất nhiên là được! Con cũng vất vả rồi! Nghỉ ngơi một chút đi! Trông con nghiêm túc làm ba cứ tưởng con xin việc gì lớn lắm. Con cứ đi đi, bao lâu cũng được._Nam Cung chủ tịch cũng chiều nói với con gái

-Con cảm ơn ba!

-Vậy các con định đi đâu? _Nam Cung phu nhân lên tiếng

-Thật ra con cũng chưa biết! Các cậu nghĩ sao? _Bảo Yết quay ra hỏi ý kiến Hàn Từ và Lê Dương

-Đi biển? _Hàn Từ đề nghị

-Đi biển nhiều rồi. Đi nhiều quá chán lắm! _Lê Dương phản đối

-Vậy đi lên núi thì sao? _Ý kiến lần này là của Bảo Yết

-Không! Lên núi lạnh lắm! Mình sợ lạnh!

-Yếu thế! _Lê Dương châm chọc

-Mặc kệ mình!

-Thế cuối cùng là nên đi đâu đây?

Bảo Yết nhanh chóng chen ngang. Để im thì phải nghe bọn họ cãi nhau tiếp mất. Mọi người cũng trầm mặc nghĩ rồi bỗng Lê Dương reo lên

-Đúng rồi! Hay bọn mình sang nước B chơi đi. Bên đó đang đến mùa lễ hội nghe nói rất náo nhiệt, khí hậu lại rất ấm nữa. Nghe được chứ?

-Được đấy! _Bảo Yết lên tiếng ủng hộ

-Hay quá! Vậy chúng ta đến đó thôi!

Địa điểm đi cũng đã được xác định. Nam Cung phu nhân lo lắng dặn dò

-Mấy đứa qua đó nhớ cẩn thận. Chuẩn bị đầy đủ mọi thứ trước khi đi nghe không?

-Dạ tui con nhớ!_Cả ba cùng đồng thanh

-Vậy các con định khi nào đi?_Nam Cung chủ tịch hỏi

-Hai ngày sau thưa ba!

-Vậy được rồi! Nhớ lời mẹ con dặn, chuẩn bị thật kỹ càng nha!

-Vâng!

-YEAH!!!!!!!!!!!!!! CUỐI CÙNG ĐƯỢC ĐƯỢC ĐI DU LỊCH VỚI TIÊU YẾT RỒI!_Hàn Tử sung sướng reo lên

-Đúng là đồ trẻ con_Lê Dương bất lực nói

-Ha ha ha ha ha ha ha...

.....

-Ha ha ha.....

Mọi người bên nhau thật vui vẻ

Ban đêm. Trong phòng thí nghiệm bí mật ở vườn hoa Nam Cung gia

-Vicky! Ta đã trở về rồi đây. Mọi việc vẫn ổn trong lúc ta đi chứ?

“Mừng ngài trở về. Mọi thứ đều không có vấn đề gì”

-Tốt! Ta đem được đồ về rồi đây

“Chúc mừng ngài!”

Mang Phantom vào trong xưởng chế tạo, Bảo Yết nhìn cục khoáng đang được giữ cẩn thận trong bình chân không mà vô cùng hài lòng. Cuối cùng cũng lấy được.

-Bây giờ muốn sử dụng chúng ta phải chế thành một cục pin nén. Vicky! Chuẩn bị thiết bị sẵn sàng_Bảo Yết nghiêm giọng ra lệnh

“Đã rõ thưa chủ nhân”

Aizzz.....Sẽ mất một chút thời gian đây. Và Bảo Yết bắt tay vào làm việc, cô cứ thế làm việc cho đến gần sáng

“Ting”

Lò phản ứng mở ra, một cục pin nhỏ bé đang nằm trong đó,

-Cuối cùng cũng làm xong rồi!_Bảo Yết vô cùng vui vẻ nói

Cuối cùng sao bao năm thì DarkCat cũng có thể hoạt động thử nghiệm. Cô lúc này thực sự vô cùng háo hức chờ đến giây phút lắp pin vào.

-Vicky! Lấy DarkCat ra đây. Chúng ta bắt đầu thử nghiệm!

“Đã rõ”

Cả hai ống trụ đều bị rút cạn nước, cửa kính trên ống đó mở ra. Bảo Yết đưa tay chạm vào cả hai bộ đồ. Cảm xúc sung sướng vẫn đang trào dâng trong lòng. Mỗi bộ đều có một cái thất lung trên đó là hộp chứa pin. Đưa pin vào, Bảo yết ra lệnh:

-Mau bật hệ thống thể hiện tình trạng của chúng

“Đã rõ”

Sau khi đưa pin vào và khởi động, những đường điện màu xanh trên Dark Cat càng trở nên sáng hơn. Đồng thời tiếng khởi động hệ thống càng khiến cô vui mừng khôn siết

-Thành công rồi! Thành công rồi! THÀNH CÔNG RỒI!!!!!!!!!!!!!! Ha ha ha ha aha h.....

“Xin chúc mừng ngài thừa chủ nhân”

.5B2&8

ps: Còn 5 ngày nữa là chốt nội dung ngoại truyện mừng năm mới nhé. Mấy bạn có nguyện vọng gì muốn bổ sung thêm thì hãy nhanh chóng đề đạt lên nha. Sau 10/1 là mình không nhận nữa đâu! Nội dung ngoại truyện ra sao là mấy bạn chịu đấy nhé!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chuẩn bị đi chơi

Trong phòng Bảo Yết

Bảo Yết đang chuẩn bị sắp xếp ít tư trang để chuẩn bị cho chuyến du lịch. Trên giường là một cái va li cỡ lớn, xung quanh bày la liệt là quần áo và đồ dùng. Đang ngồi ở một bên là Hàn Tử và Lê Dương. Hàn Tử thì đang lên mạng tìm đặt vé máy bay, khách sạn, nhà hàng, chỗ vui chơi cho cả bọn. Còn Lê Dương thì chỉ đang ngồi chơi game.

-OA!!!!!!!!!!!!!! Chỗ này nhiều nơi thú vị để đến thăm thật đấy! Thiệt háo hức quá đi!!!! _Hàn Tử vô cùng vui vẻ

-Lên kế hoạch đi chơi cho cẩn thận. Có vấn đề gì thì cậu chịu trách nhiệm đó _Lê Dương không quên chọc ngoáy

-Hừ! Xem một người đang ngồi không nói kìa _Hàn Tử có chút khinh bỉ

-Ai nói mình ngồi không hà đồ hậu đậu kia!!!!

-Ai nói mình hậu đậu hà đồ ngồi không kia!!!!

Hai người trừng mắt nhìn nhau, sau mấy giây đỏ mắt liền giận dỗi quay đầu đi không thèm nói chuyện nữa

-XÍ!!!

Bảo Yết nhìn bọn họ như vậy liền bật cười. Thiệt là! Cả hai đều trẻ con quá đi! Nhưng may mắn lần này không cãi nhau om sòm như trước, lỡ tai cô được giải thoát. À! Đúng rồi.....

-Nè! Hàn Tử, Lê Dương, mình muốn rủ thêm hai người nữa đi chung có được không?

-Tất nhiên là được rồi! Càng đông càng vui mà! Mà cậu muốn rủ ai vậy? _Hàn Tử tò mò hỏi

-Anh Hải Bình với một người bạn nữa của mình.

-Vậy cậu đã nói với hai người đó bao giờ chúng ta đi chưa? _Lê Dương hỏi

-Mình vẫn còn chưa nói với bọn họ nữa. Đợi mình một lát!

-Hệ thống!!!

“Hệ thống đã khởi động!”

-Nói máy với Hải Bình!

“Đã rõ”

Tút tut.....

“Alo! Gọi anh có gì không Tiểu Yết” _Giọng Hải Bình bên kia có chút mệt mỏi

-Anh Hải Bình! Mấy ngày nữa anh có bận gì không?

“Thật ra là có! Mấy ngày nữa anh phải sang M công tác rồi, đến hết tuần sau mới về!”

-Vậy sao? Tiếc quá! Em đang định mời anh đi du lịch để cảm ơn lần trước anh đã giúp. Mà nghe giọng anh có vẻ mệt! Có phải em đã làm phiền anh rồi

không?

“À! Đêm qua anh phải giải quyết giấy tờ ở công ty nên thức khuya thôi, không liên quan đến em đâu. Còn chuyến đi du lịch kia thì anh đành từ chối vậy.”

-Đang muốn cảm ơn anh luôn vậy mà _Bảo Yết giọng có chút thất vọng

“Không sao! Khi khác cảm ơn cũng được mà! Em cứ đi chơi vui về đi” _Hải Bình cười nhẹ an ủi

-Vâng!

“Vậy thôi nha! Anh chuẩn bị có cuộc họp! Đi đây!”

-Vậy em không làm phiền anh nữa! Tạm biệt

“Tạm biệt!”

Bảo Yết ngắt kết nối thì thở dài một cái. Hàn Tử thấy vậy liền hỏi

-Anh ấy không đi được à?

-Ừm! Anh ấy bảo phải đi công tác mất rồi. Mình còn đang định cảm ơn anh ấy luôn vì đã giúp mình ở Y

-Vậy hay bọn mình dời lịch đi?

-Thôi! Sắp tới công ty có rất nhiều dự án mới, dời đi chi sợ không sắp xếp được thời gian. Khi khác mời Hải Bình sau cũng được.

-Còn người bạn kia của cậu thì sao? _Lê Dương lên tiếng

-Đợi chút!

-Nói máy tới Kim Long

“Đã rõ”

Gọi cho Kim Long thật ra Bảo Yết cũng không có hi vọng gì lắm bởi dù sao hắn cũng là người của hắc đạo. Sao có thể dễ dàng đi ra ngoài như vậy. Tuy nhiên thì cô vẫn cứ hỏi. Điều kì lạ đã xảy ra, Kim Long nói hắn có thể sắp xếp đi được. Bảo Yết cho hắn thời gian địa điểm rồi hẹn nhau ở sân bay. Cuộc nói chuyện cũng khá nhanh hơn so với ban nãy.

.....

-Ừ! Em hiểu rồi! Hẹn anh lúc đó!

-Sao rồi?

-Anh ấy đi được! Hàn Tử phiên cậu đặt thêm một vé máy bay nữa nhé.

-OK! Cứ giao lại cho mình! _Cô nhiệt tình đồng ý

-Vậy là mọi thứ đã xong! Bọn mình cũng nên chuẩn bị hành lý đi thôi! _Lê Dương nói

-Ừm!!!

Bên kia, Kim Long thấy rất vui vì lời mời của Bảo Yết, Hắn cứ nghĩ phải một thời gian lâu nữa cô mới liên lạc lại, không ngờ lại nhanh đến vậy. Tuy là đi chung còn có bạn của cô nhưng được đi cùng Bảo Yết là tốt rồi. Với lại chẳng lẽ bạn cô sẽ đi bên cạnh 24/24, một khoảng thời gian ở riêng với cô cũng không có. Tâm trạng rất phấn khởi khiến hắn cứ đứng cười một mình ở trong phòng.

“Cốc cốc...”

-Ai vậy?

-Huynh đây! _Ma Thiên mở cửa bước vào

-Đại ca! Huỳnh tìm đệ có chuyện gì không?

-Cũng không có gì! Đạo gần đây nhưng bang nhỏ lẻ gây loạn đã bị chúng ta giải quyết hết rồi. Bên đó cũng có vẻ như ám binh bất động không làm gì nữa nên đệ có thể thoải mái chút. Không cần phải dè chừng như bây giờ nữa.

-Yes!!!! Tốt quá! _Kim Long cao hứng kêu lên

Thấy vậy, Ma Thiên có chút tò mò hỏi

-Đệ có vẻ vui?

-Tất nhiên! Được thoải mái đi lại rồi! À! Hai ngày nữa đệ sẽ sang B du lịch.

-Du lịch? Có hơi vội không? Huynh biết đệ luôn muốn ra ngoài nhưng.....Thôi được rồi! Có cần cho người đi cùng không?

-Không đâu! Cứ phải ở trong tổng bộ, đi đâu cũng có người đi theo bảo vệ khiến đệ ngột ngạt lắm rồi.

Ma Thiên nghe vậy liền im lặng ngẫm nghĩ một lát rồi mới lên tiếng

-Là Nam Cung tiểu thư gọi đệ đi đúng không?

-Ê!!!! Sao không có gì qua mắt được đại ca vậy??? _Kim Long ngạc nhiên thốt lên

Không trả lời, Ma Thiên chỉ cười nhẹ, nụ cười trên khuôn mặt yêu nghiệt khiến người ta say đắm nhưng không hiểu sao nó lại ảm ảm sự lạnh lẽo đằng sau. Đang tiếc Kim Long lại không để ý đến nó nên không biết. Ma Thiên đi ra khỏi phòng, trước khi đi chỉ dặn dò

-Muốn đi thì cứ đi. Tuy đã được thoải mái một chút nhưng vẫn không nên quên chú ý cẩn thận đấy.

-Vâng đệ biết rồi!

Trong phòng làm việc của Ma Thiên

Hắn đang ngồi dựa lưng vào ghế, nhắm mắt suy nghĩ. Đệ đệ hắn rất mạnh mẽ, cứng rắn, đôi lúc cũng có chút lạnh lùng giống hắn, tuy nhiên lại rất bốc đồng, nóng nảy. Nó mới gia nhập vào bang làm việc cùng hắn chưa lâu, mới vài năm lại gần đây. Vậy nên chưa thể hiểu rõ được độ sâu ở cái chốn dơ bẩn này. Nam Cung tiểu thư đó đến bây giờ hắn vẫn chưa xác định được là bạn hay thù nhưng đệ đệ hắn vẫn bất chấp tin tưởng cô ta. Không biết sau này có gặp phải họa gì không. Cẩn thận vẫn tốt hơn vậy!

-Người đâu!

-Có thuộc hạ! _Một ám vệ bỗng không biết từ đâu xuất hiện trước bàn làm việc của Ma Thiên

-Liên lạc với trụ sở bên B phái người bảo vệ Nhị thiếu chủ. Người thì đi theo giám sát cô gái Nam Cung Bảo Yết đó. Nhớ đừng để bị phát hiện, nếu không tự động chịu phạt đi.

-Thuộc hạ đã rõ!

Nói rồi người đó nhanh chóng biến mất. Ma Thiên ngả lưng ra sau thở dài

-Mệt mỏi thật đấy. Thật có một chút ghen tị quá.....

} .ad_zJb&

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đi du lịch cùng nhau

Sân bay quốc tế thành phố Ri nước B

-OA!!!!!!!!!!!!!!!!!! ĐẾN NƠI RỒI! _Hàn Từ hào hức đến nỗi hét lớn giữa sân bay

Bảo Yết chỉ biết cười trừ, Lê Dương thì lắc đầu bất đắc dĩ nói:

-Tôi không quen biết con người kia!

Hàn Tử vẫn vô tư vui vẻ mặc kệ ánh nhìn của “kì thị” của mọi người xung quanh. Tung tăng chạy nhảy qua các hàng lưu niệm ở sân bay. Đến một mình còn chưa đủ Hàn Tử còn kéo Lê Dương đi cùng mình

-Ê! Ê! Con nhỏ điên kia! Thả ra! Thả ra! Thả tui ra!!!!!!!!!!!!!!

Lê Dương không ngừng vùng vẫy thoát khỏi ma trảo của Hàn Tử nhưng không được, tạo nên cảnh tượng vô cùng khôn hài ở sân bay.

-Ha ha ha ha ha ha....._Bảo Yết nhìn vậy cũng bật cười theo

Kim Long thì đi theo đằng sau nhìn cô bằng ánh mắt thâm tình. Nụ cười của cô lúc nào cũng đẹp như vậy thật khiến người ta trầm luân mãi không thôi. Nhìn thấy Kim Long đi đến bên cạnh mình Bảo Yết liền mở lời bắt chuyện:

-Thật vui vì anh có thể đi cùng bọn em!

-Bảo Yết đã mở lời chẳng lẽ anh lại dám không đi!

-Em chỉ sợ anh bận thôi

-Bận thì lúc nào chả bận nhưng thỉnh thoảng cũng nên nghỉ ngơi chứ. À đúng rồi! Anh lười lắm nên mọi việc em lo nhé, anh chỉ tận hưởng thôi_Kim Long trêu đùa

-Tất nhiên! Lần du lịch này là em muốn cảm ơn anh hồi ở Y nên em sẽ lo hết tất cả. Anh cứ nghỉ ngơi vui chơi đi.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện vô cùng vui vẻ. Nam thì phong độ quyền rũ, nữ thì xinh đẹp thuần khiết, quả là một cặp đôi trời sinh. Bảo Yết cùng Kim Long ra khỏi cổng sân bay đón tắc xi về khách sạn. Hàn Tử sau một hồi ngắm nghía các cửa hàng miễn thuế không thấy bọn đâu liền vội lời Lê Dương đuổi theo đi tìm. Ra khỏi cổng thì thấy tài xế đang đem hành lý để lên xe. Hàn Tử thấy vậy liền giận dữ với Bảo Yết

-Tiểu Yết thật quá đáng! Cậu định bỏ mình lại sao???

-Đâu có! Mình thấy cậu đang rất vui vẻ nên không định làm phiền, đang muốn đến khách sạn làm thủ tục nhập phòng trước.

-Cậu ham vui có bao giờ để ý xung quanh đâu!_Lê Dương thở dài

-Xì! Tại người ta lần đầu đến đây nên tò mò thôi chứ bộ_Hàn Tử đó mặt biện hộ cho mình

-Rồi! Đưa nốt hành lý của hai người đây chúng ta cùng về khách sạn luôn_Kim Long cắt ngang cuộc trò chuyện của ba người

-Ừm!

Nói rồi Hàn Tử cùng Lê Dương đưa hành lý cho tài xế chất lên xe. Cả bốn người cùng đi đến khách sạn nơi Hàn Tử đã đặt phòng.

Khách sạn bọn họ ở là một khách sạn năm sao có tên là HotIsland nằm bên một bờ biển xanh tuyệt đẹp. Nơi đây có đủ dịch vụ nghỉ dưỡng cũng như du lịch. Đêm người Bảo Yết đã đặt 4 phòng vip để cho nhau sự riêng tư. Sau khi nhận chìa khóa, ai nấy tự lên phòng mình rồi hẹn nhau 6h xuống nhà hàng của khách sạn dùng bữa tối.

Bảo Yết lên phòng, đem quần áo cùng đồ dùng cá nhân xếp cẩn thận rồi đi tắm. Như bình thường, cô thích ngâm mình trong bồn nước nóng với chút tinh dầu oải hương. Từ V bay đến B cũng mất ít nhất là 10 tiếng, vậy nên sáng nay bọn họ đi rất sớm. Mà đi xa như vậy ba mẹ có lẽ cũng có chút lo lắng

-Hệ thống

“Hệ thống đã khởi động”

-Nói máy đến Nam Cung gia

“Rõ”

“Alo”

-Mẹ à! Con nè! Bọn con vừa mới đến nơi. Ba đâu rồi ạ?

“Bảo Yết đấy hả con? Đến nơi an toàn rồi à?”_Nam Cung phu nhân vui vẻ nói

-Vâng ạ!

“Ba con lên công ty có việc rồi!Con mới tới nơi thì nghỉ ngơi một đêm đi! Sáng mai rồi hẵng đi chơi”

-Con biết rồi ạ!

“Ừ! Con nghỉ ngơi đi. Bây giờ mẹ phải đi dự tiệc với đối tác không nói chuyện tiếp được. Xin lỗi nha con gái”

-Dạ không sao! Mẹ cứ đi đi

“Ừ! Tận hưởng kì nghỉ vui vẻ nha con. Chẳng mấy khi được như vậy đâu”

-Vâng! Con chào mẹ

“Ừm”

Ngất kết nối, Bảo Yết Dưa lưng thành bốn tám dương thần. Có quá nhiều thứ phải làm nên mệt mỏi thật đấy. Mẹ nói đúng những dịp nghỉ ngơi như này sẽ chẳng có mấy đâu, phải tận hưởng mới được mới được vứt hết công việc sang một bên vậy

-Nói máy Vicky

“Rõ”

“Ngài gọi tôi thưa chủ nhân!”

-Từ giờ cho đến lúc ta về ngắt hết mọi kết nối liên lạc. Phòng thí nghiệm giao cho người quản, nếu có vấn đề gì lớn thì mới liên lạc với ta qua hệ thống khẩn cấp.

“Đã rõ”

“Nhưng mà thưa chủ nhân. Có một việc này. Ngài tự mình làm vật thí nghiệm như vậy không vấn đề gì chứ?”

Bảo Yết đang định ngắt máy thì Vicky lên tiếng. Hôm đó sau khi khởi động DarkCat và WhiteCat thành công Bảo Yết đã dùng chính mình để thử nghiệm chúng. Thời gia thử nghiệm sẽ là 3 tháng, và trong thời gian đó lúc nào cô cũng mặc trên mình WhiteCat, bây là bộ đồ đã cải tiến từ bản gốc. Sức mạnh lớn hơn, khả năng linh hoạt cũng cao hơn, thậm chí có cả chế độ tàng hình tức là không ai thấy được WhiteCat đang được mặc trên người cô và lại nó mỏng vô cùng, như một tấm da vậy. Tuy nhiên WhiteCat gặp phải một lỗi nhưng Bảo Yết đã cố tìm mãi không ra, chỉ biết lúc khởi động có gì đó không ổn, các biến số thay đổi không ngừng không theo một trật tự nào cả. Và để có thể tìm ra lỗi đó, Bảo Yết đã tự mặc nó lên để thử nghiệm nhằm tìm ra lỗi đó. Dù biết nguy hiểm nhưng cô nhất định phải làm,

-Không sao! Ta tự ứng biến được!

“Nhưng mà.....”

-Ta là chủ nhân. Người cứ nghe lệnh đi là được

.....

“Rõ”

Vicky cuối cùng cũng chịu nghe lời nên Bảo Yết liền ngắt hết liên lạc. Như vậy thì cô sẽ không bị ai làm phiền nữa. Đã nói là vứt hết tất cả sang một bên mà.....

Mấy ngày hôm sau nhóm Bảo Yết đi chơi rất vui vẻ. Đầu tiên đi ngắm tượng đài lớn nhất trên thế giới ở vịnh Ri, sau đó đi thăm các ngôi làng cổ, đi du thuyền, đi lặn, đi leo núi. Ai cũng rất vui vẻ đi chơi quên trời quên đất. Kim Long luôn tranh thủ tận dụng cơ hội để đi riêng với Bảo Yết. Dùng những cách như là giả vờ đi lạc cùng cô, lén dẫn một mình cô đi chơi đâu đó tất nhiên là phải nói dối là bạn cô một không muốn đi. Nói chung là bằng sự khôn ngoan của mình hẳn đã có rất nhiều khoảng thời gian riêng đẹp với Bảo Yết. Như vậy là đủ thỏa mãn cho chuyến đi này rồi. Những hôm nào mệt mỏi thì mọi người thư giãn tại khách sạn. Bảo Yết cùng Hàn tử đi spa còn Kim Long cùng Lê Dương thì đi chơi tennis, đi bơi.

Ngày cuối cùng trước khi bọn họ trở về vào sáng ngày hôm sau. Mọi người dành cả ngày để tham gia lễ hội Canaval truyền thống của thành phố Ri. Đây chính là mục đích chính bọn họ đến du lịch ở đất nước này.

Người đường phố được trang hoàng lộng lẫy bởi hoa giấy và ruy băng trang trí. Người dân thi nhau ném bột màu, hạt cườm cùng vòng cổ may mắn để chúc mừng lẫn nhau. Nhưng chiếc vòng cổ làm bằng hạt nhựa rẻ tiền nhưng rất nhiều màu sắc sắc sỡ. Cả bốn người Kim Long, Bảo Yết, Hàn Tử, Lê Dương ai cũng có trên cổ mấy 5 6 chiếc vòng như vậy. Tất cả đều bắt được khi những người dân nơi đây ném xuống. Hàn Tử cùng Lê Dương cùng thách đố nhau xem ai bắt được nhiều hơn.

-Nơi này náo nhiệt thật đấy!!!!!! Thật không uống công chúng ta chờ đến ngày hôm nay

-Chỗ mà mình chọn chưa bao giờ sai lầm cả_Lê Dương có chút tự đắc

-Tôi thấy mọi người nói ở quảng trường sắp có diễn hành đấy chúng ta mau đến đó đi.

-Hay quá! Vậy chúng ta mau đi thôi!

Nói thì dễ nhưng để đến đó là cả một vấn đề. Người đông như kiến, ai cũng chen chúc xô đẩy. Đi được một lát mà đã muốn bỏ cả hơi tai. Bảo

-Aizzzz.....Đông thế này thì làm sao đi đây!!!! _Hàn Tử than thở

-Có vẻ như mọi người đều muốn đi đến quảng trường thì phải _Bảo Yết nói

-Hay là chờ một lát cho bớt người rồi hẵng đi tiếp _Lê Dương nói

-Nếu chờ thì đến đây sẽ không còn chỗ đứng để xem diễu hành đâu _Kim Long nói

-Vậy phải làm sao đây??? Đi cũng không được mà đứng cũng không được!!!!

-Thôi đành chịu khó chen lấn một chút vậy. Mọi người chú ý đừng để bị lạc nhau.

Mọi người đành tiếp tục đi, Bảo Yết trong lúc bị kẹp giữa dòng người thì bị ai đó chen vào đẩy ra. Cơ thể mất thăng bằng, cô bị ngã về phía sau. Đang lúc đang chuẩn bị làm tư thế lấy lại thăng bằng, có một cánh tay kéo cô lại. Bảo Yết rơi vào vòng tay của một người. Hơi thở nam tính xộc vào mũi cô. Mặt Bảo Yết có chút nóng lên:

-Cám ơn anh!

Nói rồi định đẩy hẳn ra nhưng Kim long vẫn ôm chặt cô ở trong lòng

-Để anh đưa em ra khỏi chỗ này đã _Kim Long nói

-V...â...ng...

Một lát sau cuối cùng cũng ra được quảng trường. Quảng trường nơi đây vô cùng rộng lớn nên mọi người đứng cũng thoải mái hơn. Không còn chen lấn chật chội như lúc ấy nữa

-Sống rồi!!!!!!!!!!!!

Lần này không chỉ có Hàn Tử mà Lê Dương cũng mừng rỡ reo lên. Cả hai cùng đồng thanh hét lớn giữa quảng trường làm ai cũng phải ngoái lại nhìn bọn họ giống kẻ bệnh.

Bảo Yết cùng Kim Long cũng cười theo. Vì bọn họ tới cũng khá trễ nên vừa đến buổi diễu hành đã bắt đầu rồi

Từng chiếc xe được trang hoàng lộng lẫy với đèn theo nhiều chủ đề khác nhau. Những vũ công nóng bỏng vừa đi vừa nhảy điệu múa truyền thống. Cũng có rất nhiều nghệ sĩ biểu diễn đường phố cũng tham gia cuộc diễu hành này. Càng ngắm càng khiến người ta thích thú mê mẩn. Một buổi diễu hành hoành tráng, hoa lệ, thật đúng là không sai lắm khi mọi người chịu vất vả để đến đây. Mọi người cùng tham gia lễ hội, thật vui vẻ, Bảo Yết thực muốn được như này mãi quá!!!!

Nhưng mà cuộc vui nào rồi cũng sẽ có lúc kết thúc.

Sân bay quốc tế thành phố H nước V

-Tiếc quá đi! Thế là chuyến du lịch đã kết thúc rồi!

-Bọn mình còn một đồng tiểu luận chưa làm kìa. Chơi nữa thì định bao giờ làm

-Chết rồi! Sao mình lại quên mất nhỉ??? Hu hui u ai cứu tôi với!!!!

-Thiệt là! _Lê Dương lắc đầu bất lực

-Vậy để mình giúp cậu nhé!!! _Bảo Yết nói

-A!!!!!!!! Chi có tiểu Yết thương mình nhất!!!! Yêu cậu quá đi!!!

-Rồi! rồi! Bọn mình phải về trước đây!!!!

-Ừ!

Cả ba người ra khỏi cổng sân bay, bên ngoài đang chờ sẵn xe hơi cùng tài xế của Nam Cung gia đang chờ sẵn. Kim Long vì có việc nên đã đi trước. Cả ba cùng lên xe trở về nhà. Trong khi Hàn Tử cùng Lê Dương đang ba hoa hỏi hươu lại chuyện đi vừa rồi thì Bảo Yết mở lại hệ thống liên lạc. Hệ thống vừa mở ra đã có thông báo

“Ngài nhận được một tin nhắn trong hòm thư”

-Mở!

“Rõ”

Thư mở ra, người gửi là Phi Mã. Nội dung thì là

“Anh hi vọng em sẽ giữ lời hứa của mình. Anh đã gửi cho em một bộ lễ phục. Nhớ hãy mặc nó. Tối hôm đấy anh sẽ tới đón em. Tạm biệt”

Đọc xong, Bảo Yết thở dài. Chơi bởi vui quá cô cũng tởn quên luôn mình đang còn nợ hân. Thú thật cô rất ngại phải đến những nơi tiệc tùng xoa hoa của giới thượng lưu. Lúc nào cũng phải trưng bộ mặt giả tạo xã giao thật khó chịu. Nhưng mà thỏa thuận là thỏa thuận, cô nhất định thực hiện nó. Haizzzz.....Thở dài thêm một lần nữa Bảo Yết lẩm bẩm

-Mình vừa mới về thôi mà.....

PS: MINA!!!!!!!!!!!!!! Đã hạn chót rồi nhưng vẫn chẳng có mấy ai tham gia nên một lần nữa Scor lại thấy cô đơn quá!!!! Nhưng mà ít ra vẫn hơn lần trước nên Scor cũng có chút vui. Mà thật ra thì Scor đang vui buồn lẫn lộn. Thôi mặc kệ đi! Theo ý kiến số đông (mà thật ra chỉ có hai người) muốn ngoại truyện Bảo Yết đón năm cùng gia đình. OK! Một nội dung rất hợp với dịp này. chỉ là mấy bạn không nói rõ nên mình muốn hỏi lại mấy bạn muốn đón năm mới với gia đình chưa kết hôn hay đã kết hôn của Bảo Yết vậy? Scor lấy ý kiến trong chap này thôi nha! Yêu mina rất nhiều! LOVE FROM SCOR!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Dự tiệc

-Con không muốn đi luôn cùng ba mẹ sao? _Nam Cung chủ tịch hỏi

-Không! Con đi với một người bạn rồi. Ba mẹ cứ đi trước đi, lát nữa con sẽ đến sau.

Tối nay chính là sinh thần của Âu Dương phu nhân, mẹ của Phi Mã. Ba mẹ cô tất nhiên cũng tới đó. Nếu là bình thường Bảo Yết sẽ đi cùng họ luôn nhưng cô đã hứa sẽ là người pháp tử của hân ngày hôm nay nên sẽ đi sau.

Sau khi chiếc xe hơi chở Nam Cung chủ tịch cùng phu nhân rời đi, Bảo Yết mới lên phòng chuẩn bị thay đồ. Trước tiên là trang điểm, khuôn mặt của thân thể này vốn đã rất đẹp, da trắng và mịn màng, đôi môi cũng vô cùng hồng hào vậy nên cô cũng chỉ dặm ít phấn hồng, kẻ eyeliner và bôi chút son đỏ. Mái tóc thì cô chỉ uốn xoắn một ít ở phần đuôi tóc. Đeo thêm đôi khuyên tai cùng chiếc vòng cổ bằng kim cương được thiết kế đặc biệt theo cảm hứng về hoa hồng. Xong xuôi Bảo Yết mới đi thay đồ, trên giường có một chiếc hộp lớn màu trắng. Đó là lễ phục Phi Mã đã chuẩn bị cho cô, mở hộp ra Bảo Yết nhìn vào bên trong không khỏi trầm trồ thốt lên

-Đẹp quá!!!!!!

Phi Mã lái xe đến trước cổng biệt thự Nam Cung gia, sau khi có xác nhận của nhân viên an ninh hân mới lái xe đến trước cửa lớn của biệt thự. Phi Mã bước ra khỏi xe, bộ lễ phục hôm nay hân mặc bên ngoài là áo vest đen, bên trong là áo gilet trắng mặc cùng sơ mi màu xanh navy, quần âu giấy dã, trên cổ tay còn có chiếc đồng hồ thiết kế độc nhất. Mái tóc nâu vàng cũng được vuốt keo để lệch sang một bên tạo vẻ quyến rũ khó cưỡng của những playboy. Người hầu của Nam Cung gia thấy hân liền cúi đầu cung kính chào:

-Xin chào Âu thiếu gia, tiểu thư còn đang chuẩn bị trên phòng một lát nữa sẽ xuống. Phiên ngài vào trong chờ một lát.

-Không cần! Tôi đứng ngoài này chờ là được

-Vây không hay cho lắm!

-Không sao! Chắc cô ấy cũng.....

-Anh đến rồi sao?

Phi Mã chưa kịp dứt lời thì một giọng nói quen thuộc vang lên, Bảo Yết đi bước xuống bậc tam cấp trong con mắt ngỡ ngàng ngạc nhiên của mọi người. Tiểu thư đẹp quá đi! Phi Mã cũng mỉm cười vô cùng hài lòng. Hân quả chọn không sai. Mở cửa xe đưa tay về phía Bảo Yết làm tư thế mời, Phi Mã nói:

-Chúng ta mau đi thôi!

Cũng không từ chối, Bảo Yết đưa tay cho hân cầm đáp:

-Ừ!

Cả hai cùng lên chiếc xe hơi đắt tiền sản xuất với số lượng có hạn rời khỏi biệt thự Nam Cung gia để đến với bữa tiệc. Đến với một định mệnh mới đang được sắp đặt sẵn để chờ đón cô.

Biệt thự Âu Dương gia

Một khu biệt thự rộng lớn với đầy đủ sân vườn, bể bơi. Được thiết kế theo phong cách trung cổ khiến nó khi về đêm trở nên huyền ảo lộng lẫy giống tòa lâu đài trong truyện cổ tích. Bữa tiệc hôm nay được tổ chức ở bên ngoài vườn, Âu Dương gia đã bắt đầu đón khách từ lúc chiều nhưng đến tối bây giờ vẫn có rất nhiều xe đi vào. Nhân viên phục vụ chạy đôn đáo khắp nơi, hận mình không thể có thêm tay để làm việc và vì đông người như vậy nhân viên an ninh còn được trang bị súng để sử dụng trong trường hợp khẩn cấp.

Khách khứa đã đến gần đông đủ, mọi người tụ tập lại cùng nói chuyện khách sáo với nhau. Nam Cung chủ tịch cùng Nam Cung phu nhân cũng đã đến từ lâu lúc này đang cùng trò chuyện với Âu Dương phu nhân.

-Thật vui vì có thể đón tiếp hai vị vào ngày hôm nay!

-Không! Là vinh dự của chúng tôi khi được phu nhân mời_Nam Cung chủ tịch khách sáo nói

-Hai vị khách sáo rồi!_Âu Dương phu nhân cười nói

-À! Tôi nghe nói Nam Cung tiểu thư vừa xinh đẹp lại học hành giỏi giang không biết tôi có thể gặp mặt được không?

-Con bé nói sẽ có người đón nó nên đến sau. Chắc cũng sắp tới rồi.

-Không trùng hợp vậy chứ? Phi Mã nhà tôi nó cũng nói hôm nay nó phải đến đón một người không biết có phải là??

-Cái đấy chúng tôi cũng không biết. Con bé không nói gì với chúng tôi cả.

-Vậy sao?

-Vâng

-Vậy đành phải chờ tụi nhỏ đến đến biết vậy. Ha ha....._Âu Dương phu nhân có chút đùa vui nói

Nhưng mà bà vừa dứt lời thì bỗng có tiếng xôn xao, mọi người đều tập trung sự chú ý của mình ra bên ngoài. Một nam một nữ đang cùng nhau sánh bước. Nam đẹp trai, quyến rũ, nữ thì xinh đẹp quý phái. Quả là một cặp đôi trời sinh, nhìn thấy hai người bước vào Nam Cung phu nhân vui vẻ cười

-Xem ra Âu Dương phu nhân đoán đúng rồi!

-Nếu như vậy thì không phải là trùng hợp nữa._Âu Dương phu nhân cũng đáp lại

Đang dần bước đến Bảo Yết đang khoác tay Phi Mã đi vào bữa tiệc. Mọi con mắt đang đổ dồn về phía cô. Nhiều khách khứa đặc biệt là nữ cảm thấy ngưỡng mộ cũng như ghen tị với bộ lễ phục cô đang mặc bây giờ. Đó là thiết kế độc nhất của nhà thiết kế thời trang hàng đầu thế giới mới được cho ra mắt cách đây không lâu. Bộ váy bó hồ lưng sát nách màu trắng vừa tạo vẻ thuần khiết nhưng cũng vô cùng quyến rũ. Phần áo được thêu thủ công tỉ mỉ những bông hoa hồng bằng chỉ bạc nổi bật trên nền trắng, phần váy bó sát cơ thể để lộ nhưng đường cong hấp dẫn cùng khoe đôi chân nõn nà. Từ phần thắt lưng còn có một cái đuôi váy kéo dài đến gót chân được may từ rất nhiều lớp vải voan, chúng còn được đính những hạt cườm tỏa sáng lấp lánh dưới ánh đèn. Bảo Yết còn đeo thêm một đôi găng dài quá cổ tay màu đen cùng mang thêm một chiếc ví to bản màu trắng ngà.

Bộ đồ tuyệt đẹp kết hợp với khuôn mặt trang điểm đơn giản, mái tóc bạch kim được uốn nhẹ cùng bộ trang sức đặc biệt thật không còn chỗ nào có thể chê. Một vẻ đẹp hoàn mỹ khiến người ta phải ngưỡng mộ, vừa thuần thiết nhưng cũng vừa quý phái. Giống như nữ thần cao cao tại thượng mà người ta không với tới được.

Bảo Yết cùng Phi Mã bước vào thu hút không ít lời bàn tán. Ai cũng nói bọn họ đẹp đôi, nhiều người thì thầm bàn tán liệu bọn họ có phải một cặp hay không. Phi Mã nghe mấy lời đó thì cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Bảo Yết thì bỏ ngoài tai tất cả, coi như chưa nghe thấy. Nhưng có những người lại vô cùng khó chịu

“Không ngờ cô ấy lại đi với hắn ta”

“Chúng ta lại có thêm đôi thủ rồi”

“Trò chơi càng lúc càng thú vị”

Phi Mã cùng Bảo Yết đi đến chỗ Âu Dương phu nhân cùng ba mẹ đang đứng

-Xin chào Nam Cung chủ tịch cùng phu nhân. Mẹ! Con đến rồi!

-Ừ! Còn đây là???

Lúc này là Bảo Yết lên tiếng

-Xin chào Âu Dương phu nhân, ba và mẹ._Bảo Yết mỉm cười

-Ồ. Vậy đây chính là cô công chúa nổi tiếng của Nam Cung gia đây sao? Quả đúng như lời người ta nói xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành.

-Phu nhân quá lời rồi._Cô khách sáo đáp lại

Âu Dương phu nhân nghe vậy cũng liền quay sang Nhìn Nam Cung chủ tịch cùng Nam Cung phu nhân

-Thế này thì liệu không biết Phi Mã của tôi có vinh hạnh có được cô công chúa này không?

-Nếu như hai đứa chúng nó muốn thì chúng tôi cũng không phản đối_Nam Cung chủ tịch cười nói

-Con rất vinh hạnh nếu Bảo Yết có thể trở thành Âu Dương thiếu phu nhân. Con chưa dám đề cập bởi cô ấy còn có vẻ ngại ngùng quá

Phi Mã bỗng nhiên chen vào nói như vậy khiến cho Bảo Yết thấy ngỡ ngàng và có chút khó chịu. Cô chưa kịp lên tiếng phản đối thì Nam Cung phu nhân đã tiếp lời

-Ồ! Có vẻ như hai đứa rất thân thiết nhỉ!

-Vâng! Tất nhiên là thế rồi. Con rất thích cô ấy!

-Vậy chúng ta khi nào phải gặp mặt nhau thêm để bàn chuyện của hai đứa mới được. Xem ra cái thân yếu đuối này của tôi không cần phải lo lắng không kịp thấy Phi Mã lập giá thất rồi.

-Ha ha ha....

-Ha ha.....

Mọi người cười vô cùng vui vẻ Bảo Yết một lần nữa đành lên tiếng giải thích thì...

-Mẹ cùng chủ tịch nói chuyện tiếp đi. Con xin phép dẫn Bảo Yết đi chào hỏi mọi người

-Ừ! Con nhớ chăm sóc con bé nhé!

-Vâng! Con biết rồi!

Sau khi hai người rời khỏi thì Bảo Yết mới lại một lần nữa lên tiếng, giọng có chút nghiêm lại

-Chuyện lúc nãy là sao? Tôi không nhớ chúng ta có thân thiết đến thế.

-Thì đã sao?

-Anh.....

-Anh chỉ muốn mẹ mình vui hơn trong ngày hôm nay thôi mà. Bà luôn muốn anh dẫn con dâu về.

-Anh nói tôi chỉ cần đi đến đây cùng anh thôi chứ không nói tôi phải làm bạn gái anh. Anh đây là được voi đòi tiên_Bảo Yết có chút tức giận.

-Anh nói em đi cùng anh nhưng anh đâu có nói em đi với tư cách nào đâu. Với lại trước đó em cũng còn nợ anh một lần cứu mạng. Chính em đã nói nếu giúp được thì nhất định sẽ làm mà. Ba mất bà đã rất cô đơn rồi, thêm cả việc cảm thấy áy náy với anh trai nên cùng trở nên buồn hơn.

-Kể cả thế thì anh không nên nói dối như vậy. Tôi không thể làm bạn gái anh, đây là việc tôi không thể làm_Bảo Yết ngó người một lát nhưng nhanh chóng đáp lại

Phi Mã giả vờ ngẫm nghĩ rồi đáp một câu xanh rờn khiến cô tí nữa thì hộc máu

-Lỡ rồi thì đành vậy. Mà yên tâm đi! Anh nhất định sẽ biến nó thành sự thật

-ANH.....

Đương lúc hai người đang nói chuyện thì một lần nữa khách khứa lại xì xào, tập trung nhìn hết về phía cổng ra vào khu vực bữa tiệc. Bảo Yết cũng nhìn theo ra đó. Đến khi nhìn thấy người bước vào, mắt cô bỗng mở lớn, cơ thể cũng có chút run rẩy, trong ngực bỗng thất lại, khó chịu và đau đớn vô cùng

-Cuối cùng vẫn là như vậy sao.....????

PS: Chà chà!!!!!! Chắc Scò cắt đúng đoạn gay cần nhĩ???? Mọi người hãy đoán xem là đang có chuyện gì xảy ra? Tham gia đoán cho vui thôi! Không có thưởng đâu!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Hậu quả của lựa chọn sai lầm

Đang bước vào chính là Lam Bình, hôm nay hắn mặc một bộ vest màu ghi vừa người. Bộ đồ làm nổi bật tất cả những vẻ quyến rũ trên người hắn. Vừa bước vào nhưng Lam Bình khiến không ít thiếu nữ cảm thấy ngưỡng mộ. Nhưng điều khiến mọi người chú ý hơn cả chính là cô gái đang cùng khoác tay hắn đi vào. Một cô gái xinh đẹp tựa hoa lan, đơn thuần thanh tao. Khuôn mặt tựa trăng rằm, đôi mắt tựa bầu trời đêm. Cô mặc một bộ váy bông cúp ngực trông vô cùng đầm ấm đáng yêu. Tuy không được bằng vị tiểu thư lúc nãy đi cùng Âu Dương thiếu gia nhưng nhan sắc cũng thuộc dạng hiếm có. Và cô gái đó chính là Nhất Song Thư

Bảo Yết nhìn đôi nam nữ ấy bước vào mà trong ngực như quặn thắt lại, đôi mắt chưa từng rời khỏi hai người đó. Phi Mã nhìn biểu hiện lạ của cô mà nhăn mày lại, giữa cô và bọn họ có quan hệ gì đặc biệt?

Lam Bình dìu tay Song Thư đi vào liền thấy ngay giữa đám đông đó chính là Bảo Yết. Cô vẫn đẹp như mọi khi khiến hắn cảm thấy mê luyến không thôi. Nhưng mà....nhưng mà tại sao cô lại đi cùng Phi Mã. Lồng ngực hắn như co rút lại, khó thở vô cùng, đôi chân đang đi cũng như bị hóa đá, đứng sững lại một chỗ. Lam Bình nhìn chăm chăm vào Bảo Yết và cô cũng như vậy. Hai người cứ như thế chạm mặt nhau, không một ai nói một lời nào.

Đứng ở một bên có hai người đang thấy rất hài lòng khi nhìn thấy cảnh này

-Thành công rồi!

-Không ngờ hắn ta lại chịu nghe lời em đấy!

-Anh hai coi thường em quá!

-Ha ha ha.....

Hai người đó chính là Thần và Kiệt, hôm nay bọn họ cùng ba mình đến dự bữa tiệc này. Suốt từ nãy cả hai chỉ đứng một bên để quan sát, không trò chuyện với bất kỳ ai cả. Cả chuyện xảy ra bây giờ đều nằm trong dự tính của bọn họ, chỉ có điều Thần và Kiệt không ngờ rằng người pháp tòng của Bảo Yết ngày hôm nay lại là Phi Mã. Xem ra bọn họ lại có thêm đối thủ cạnh tranh rồi.

Quay ra nhìn chỗ Bảo Yết cùng Phi Mã đang đứng Kiệt có chút khó chịu nói

-Nhưng mà lại có thêm một con chuột cản đường.

-Chúng ta sẽ xử lý hắn sau. Bây giờ mục tiêu trước mặt là Lam Bình_Thần đáp lại mà giọng cũng lạnh đi vài phần

-Ừ!

-Còn bây giờ thì mau ra thôi! Vỡ kịch hay không thể thiếu ít cao trào.

-Tất nhiên!

Nói xong giọng cả hai cũng vui vẻ hơn lên, trò chơi đang lên đến cao trào

-Bảo Yết! Em đến rồi sao?

-Thần, Kiệt?

Bảo Yết đang lúc ngần ngừ thì nghe thấy tiếng gọi, quay ra thì thấy Kiệt cùng Thần đang lại gần chỗ bọn họ

-Không ngờ cũng gặp hai anh ở đây_Bảo Yết cũng khách sáo đáp lại

Rồi Thần quay ra nhìn Lam Bình cùng Song Thư giả bộ ngạc nhiên cười nói

-Dương giáo sư cũng đến đây sao? Chắc là hộ tống Nhất tiểu thư đúng không? Dù sao cô ấy cũng là..... bạn gái anh mà.

-Bạn gái? _Mặt của Bảo Yết trầm xuống, giọng cũng không biểu hiện rõ cảm xúc

-Không! Bọn anh.....

-Tất nhiên rồi! Em cũng ít khi đến những bữa tiệc như vậy nên anh ấy mới đi cùng.

Lam Bình nhìn thấy Bảo Yết như vậy liền muốn lên tiếng giải thích nhưng bị Song Thư chặn lời nói trước. Cô ta đang cảm thấy vô cùng tức giận. Khó khăn lắm cô mới khiến Lam Bình trở thành người của mình. Được ở bên cạnh hắn giúp Song Thư làm được rất nhiều việc giúp "hắn", nhờ vậy mà Nhất thị phát triển nhanh chóng. Nó đã có tiếng tăm để được chú ý mời tới thăm dự những bữa tiệc như vậy.

Nhưng mà không ngờ khi trở thành người của cô ta thì Lam Bình vẫn còn tơ tưởng đến Nam Cung Bảo Yết. Vừa đến nhìn thấy cô ta đã ngậy người ra rồi, thậm chí còn định giải thích phân giới quan hệ của bọn họ nữa chứ. Thử hỏi xem con tức cô nuốt sao trời. Bảo Yết! Tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!!!!!!

-Nhất tiểu thư không còn làm ở BluSky nữa nên nhiều người trong trường nói quan hệ của hai người có vấn đề nhưng xem ra là nhầm rồi._Thần tiếp lời

Phi Mã nhìn cuộc trò chuyện của mọi người cũng có thể hiểu qua chuyện gì đã xảy ra. Chính vì thế mà hắn cũng chen vào

-Nhất thị đang phát triển trên đà lớn mạnh nghe nói đều do công của tiểu thư. Nhất thị quả có một vị lãnh đạo tài giỏi, Dương giáo sư thật là may mắn. Hai người thật xứng đôi. Tôi đoán cô nghĩ ở BluSky là đề lo công việc ở Nhất thị đúng không?

-Ấu Dương thiếu gia quá khen rồi

Song Thư cười nói và không biết vô tình hay cố ý dựa sát vào người Lam Bình, tay đang khoác tay hắn cũng ôm chặt hơn. Bảo Yết nhìn như vậy lòng bàn tay vô thức nắm chặt hơn, khuôn mặt cũng càng lúc càng trầm.

Kiệt và Thần Lén nhìn biểu hiện của cô mà trong lòng vô thức bùng lên một ngọn lửa. Có vẻ phỏng đoán của bọn họ có vẻ như đã đúng. Vốn kế sách bọn họ dùng lợi dụng ý muốn có Bảo Yết của Lam Bình và tính lý trí của cô. Tiếp xúc nhiều lần ai cũng có thể thấy cô sống thiên về lý trí hơn là tình cảm vậy nên chắc chắn tình cảm của Lam Bình sẽ bị cô gạt đi. Lam Bình vì thất bại tất sẽ chán nản hay tức giận và đó là lúc để Thần khiến hắn có một quyết định sai lầm đó là dùng Song Thư làm thế thân. Tuy nhiên theo những gì quan sát được nhất định hỏi Bảo Yết mất tích Lam Bình đã làm gì đó. Nếu không khi gặp chuyện như này biểu hiện của cô chính là sự thờ ơ chứ không phải phẫn nộ như vậy. Vậy xem ra hai anh em bọn họ càng không thể nương tay với hắn ta.

Lam Bình bị ôm chặt như vậy đã cố gỡ tay Song thư ra nhưng không được. Lại nhìn qua Bảo Yết, thấy biểu hiện của cô lại càng khiến hắn hoảng hơn. Không! Không được! Là hắn sai lầm. Hắn không nên dùng cách này để quên đi cô. Hắn cũng lẽ ra không nên từ bỏ. Nhìn cô đang khoác tay của Phi Mã mà ghen tức vô cùng. Hắn nhất định không để Bảo Yết thuộc về người khác, hắn nhất định phải giành lại cô. Muốn làm được điều đó nhất định Bảo Yết không được hiểu lầm tình cảm của hắn.

-Bảo Yết à....

Một lần nữa khi Lam Bình chưa kịp lên tiếng thì đã bị chen ngang. Lần này người đó là Kiệt

-Nhất tiểu thư hôm nay quả rất đẹp. Bộ váy này hình như là do Dương giáo sư mua tặng cô đúng không?

Kiệt đột nhiên hỏi như vậy làm Lam Bình cảm thấy giật mình

-Đúng rồi! Sao mà Mộc thiếu gia lại biết vậy?_Song thư làm bộ cười hạnh phúc nói

-Hôm trước tôi có việc đến TTTM, đi qua một hàng thời trang thì thấy Dương giáo sư ở đó. Lúc đó anh ấy đang chọn váy thì phải bởi trên tay anh đang cầm khi tôi đi ngang qua chính là bộ váy này. Nhất tiểu thư thật may mắn khi có bạn trai yêu thương mình như vậy. Tôi rất khâm phục.

Đến lúc này Bảo Yết không thể chịu nổi nữa. Không khí càng lúc càng ngột ngạt, trong lòng cô mỗi lúc lại càng đau đớn thêm. Không phải sao? Không phải cô đã biết trước điều này đã có thể xảy ra sao? Không phải đã tự nhủ không được đem tình cảm cho hắn sao? Tại sao? Tại sao vẫn đau như vậy. Không thể ở lại nghe đám người này nói chuyện tiếp nên cô quyết định rời đi

-Tôi xin phép đi trước. Ở chỗ này.....khó thở quá!

-Để anh đưa em đi!

Thấy Bảo Yết đến quá giới hạn, Phi Mã cũng không tiếp tục ở đây điểm trò với mấy người này làm gì. Nhưng đáng tiếc cô lại từ chối

-Không cần đâu

Nói rồi cô liền đi thẳng. Phi Mã nhìn lại Lam Bình có chút tức giận. Nhất định là do hắn. Chết tiệt! Muốn giành với tôi, tôi nhất định sẽ không dễ yên. Phi Mã lập tức chạy đuổi theo Bảo Yết. Còn lại chỉ có Thần và Kiệt cùng Lam Bình, Song Thư. Lam Bình đau đớn nhìn theo bóng lưng bỏ đi của Bảo Yết nhưng không làm gì được. Đến lúc nhìn sang hai anh em Thần và Kiệt thì thấy trong mắt họ chính là sự hả hê. Không lẽ nào bọn họ..... Đúng rồi! Từ đầu

đến giờ đều do họ khơi mào, khiến hắn có suy nghĩ lợi dụng Song Thư làm thế thân cũng là Thần. Là bọn họ tính kế hắn. Tức giận, giọng của Lam Bình trở nên lạnh đến thấu xương

-Là do các người?

Thần và Kiệt chỉ nhìn hắn cười rồi buông một câu trước khi rời đi. Mục đích đã đạt được thì ở các chỗ này làm gì nữa

-Người ta nói không sai! Tình yêu khiến trí thông minh bị giảm xuống, ha ha ha ha.....

Bây giờ thì chỉ còn lại hắn và Song Thư, Bàn tay Lam Bình nắm chặt lại. Móng tay đâm sâu vào thịt như muốn tứa máu ra. Khuôn mặt thâm trầm lạnh lẽo khiến đến cả Song Thư cũng cảm giác sợ hãi

-Anh à! Anh.....

-Cô câm miệng!

Lam Bình nổi nóng, Song Thư liền ụp khuất, đôi mắt bắt đầu mờ hơi sương như muốn khóc. Dứt khoát bỏ tay cô ta đang ôm chặt mình, Lam Bình kiên đi ra khỏi bữa tiệc. Trước khi đi, hắn nói

-Chúng ta kết thúc đi! Cô có được từ tôi không ít thứ rồi. Đừng nghĩ là tôi không biết.

Song Thư bị bỏ lại, mọi người cũng bắt đầu bàn tán về cô ta. Chịu nhục nhã ê chề, Song Thư đỏ hết nhưng thứ mình đang chịu bây giờ là lỗi của Bảo Yết. Nếu không phải vì Nam Cung Bảo Yết thì cô ta sẽ không bị đem làm vật thế thân để rồi vứt bỏ dễ dàng như vậy. Tại sao xung quanh cô ta không có nhiều người đàn ông ưu tú như vậy thích mình chứ? Âu Dương Phi Mã, Mộc Giải Thần, Mộc Sư Kiệt, Dương Lam Bình,.....Tại sao cô ta lại không có chứ? Bảo Yết thì có gì hơn cô ta chứ. Tròng lòng Song Thư lúc này đang tràn ngập sự đố kỵ ghen ghét, lòng tham con người đang che lấp tất cả. Nếu cô đã thích quyến rũ nhiều đàn ông như vậy thì Song Thư tôi sẽ cho cô được toại nguyện. Để xem cô còn có thể ngóc đầu lên được không!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Bị bỏ thuốc

Chạy đến một góc của bữa tiệc, Bảo Yết không ngừng thở dốc, bàn tay tóm chặt ngực trái. Đau quá! Sao lại đau thế này? Cô như vậy là bị làm sao? Chẳng phải đã nói hãy mặc kệ hắn rồi mà? Chẳng phải đã nói cô và hắn sẽ không bao giờ có kết quả sao? Tại sao đã tự biết như vậy mà còn giằng co mình làm gì.

Bảo Yết cảm giác xung quanh như muốn quay cuồng, mọi thứ như muốn mờ dần đi. Nhưng ý thức của cô ngay lập tức trở nên tỉnh táo lại khi có một giọng nói quen thuộc đang hét hoảng gọi tên cô

-BẢO YẾT! EM BỊ LÀM SAO VẬY? BẢO YẾT!!!!!!

-Nhật....Nữ??

-Ừ! Tôi đây! Có chuyện gì xảy ra vậy? Trông em xanh xao quá!

-Em không sao! Cảm ơn anh!

Bảo Yết cũng cảm thấy đỡ hơn một chút nhưng vẫn còn cảm giác vô cùng mệt mỏi. Nhật Nữ dịu cô đứng mà trong lòng lo lắng vô cùng. Nhật Nữ cũng là khách mời đến dự bữa tiệc sinh thần của Âu Dương phu nhân, sau khi chào hỏi vài người hắn định đi lấy thêm cho mình một ly rượu đi ngang qua thấy một bóng dáng quen thuộc. Biết là Bảo Yết Nhật Nữ mới đi theo định hỏi thăm cô một chút. Ai ngờ đến gần thì thấy cô trong tình trạng như người mất hồn, cả người quy xuống như sắp ngất. Sợ hãi, hắn mới không nghĩ gì liền lập tức lại gần đỡ cô. Nhưng mà gọi mãi mà Bảo Yết không có phản ứng gì làm hắn thực sự vô cùng sợ hãi. Cả đời hắn chưa bao giờ trải qua cảm giác đến bóp chặt ngực như vậy, hắn gần như ngừng thở cho đến khi Bảo Yết có chút ý thức lại.

-Lúc này em làm tôi sợ quá! Em thực sự không sao chứ? _Nhật Nữ giọng đầy lo lắng

-Em không sao! Chắc tại uống hơi nhiều nên có chút choáng. Làm phiền anh lo lắng rồi._Bảo Yết trả lời giọng gao

-Em khách sáo làm gì! Chẳng phải tôi đã nói rồi sao! Bất cứ chuyện gì tôi cũng có thể làm vì em

Giọng nói trầm ấm, ôn nhu đầy sự chân thành khiến Bảo Yết cảm thấy trong lòng mình dễ chịu hơn. Tim cô bỗng đập nhanh, khuôn mặt xinh đẹp có chút đỏ bừng trông rất đáng yêu. Thật ra cô đối với hắn không hẳn là không thể, Nhật Nữ trừ hay trêu đùa cô ra thì đối xử với cô rất tốt. Với lại hắn cũng không phải là nam chính hay nam phụ nên cô cũng chẳng có lý do gì mà tránh xa hắn. Nhật Nữ là nhân vật không hề xuất hiện trong nguyên tác nhưng

giờ đây cô lại gặp hắn, quen biết hắn. Có lẽ một số chi tiết đã bị thay đổi khi cô tới đây. Cởi mở hơn nữa đối với hắn Bảo Yết cô cũng không có chút gì thiệt thòi. Cô thấy khá thích đối với sự quan tâm chăm sóc của hắn, và lại nó cũng có thể giúp cô quên đi tình cảm sai lầm của mình.

Nhật Nữ thấy sắc mặt Bảo Yết dần tốt lên thì thở phào trong lòng. Nhưng trong lòng vẫn không hết sự lo âu

-Nếu em mệt quá hay để tôi đưa em về nhé?

-Dạ! Không cần đâu! Làm phiền anh rồi!

-Vậy em có cần gì không?_Nhật Nữ ân cần

-Nếu vậy phiền anh tìm ba mẹ em giùm em. Nói với họ là em đang ở đây!

-Tôi biết rồi! Ngồi đây chờ một lát nhé!Dù Bảo Yết ngồi ở một chiếc ghế gần đó, Nhật Nữ liền rời đi. Còn một mình Bảo Yết ngồi lại ở trong góc thờ dài. Một người phục vụ đi qua thấy cô liền nói:

-Tiểu thư! Trông người có vẻ không được khỏe. Người có muốn dùng một ly nước trái cây không?

Nói rồi liền đưa lên mời cô một ly nước quả, Bảo Yết cũng có chút khát nên liền cầm lấy

-Cảm ơn!

-Đừng khách sáo. Đó là nghĩa vụ của tôi thưa tiểu thư!

Người phục vụ đó rời đi, cô liền uống một ngụm lớn hết 1/3 ly nước. Uống xong cảm giác thoải mái hơn hẳn. Bảo Yết lúc này cũng thông hơn. Nghĩ lại lúc này, cô càng thấy quyết định lúc trước của mình là đúng. Nam chính vốn là của nữ chính, dù sớm dù muộn nhưng nó vẫn sẽ diễn ra như vậy. Chỉ là xem ra quyết tâm của cô còn chưa có đủ nhưng sự thật đã bày rõ ràng ra trước mắt, Bảo Yết sẽ không bao giờ để bản thân như vậy một lần nào nữa.

Nhưng mà.....sao tự nhiên người cô lại nóng thế này? Cổ họng như khô khốc, có cảm giác muốn cởi đồ ra. Cơ thể cũng dần trở nên rất lạ, ý thức lại một lần nữa bắt đầu trở nên mơ hồ. CHẾT RỒI! Cô bị bỏ thuốc, nhìn lại cốc nước quả đang cầm trên tay, Bảo Yết mất mớ lớn kinh hãi. Lẽ nào là cốc nước trái cây? Nhưng mà là do ai, là ai đã làm như vậy? Lập tức nhanh chóng nhìn sang xung quanh, Bảo Yết nhìn thấy một người

Cô ta cũng đang nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng hả hê. Đúng rồi Bảo Yết! Cô không phải luôn dùng sắc đẹp của mình để câu dẫn đám nam nhân đó sao? Nhưng mà nhiều đó vẫn chưa đủ hấp dẫn, tôi sẽ giúp cô lột tả hết cơ thể của mình ra cho mọi người cùng chiêm ngưỡng. Yên tâm, thuốc này tôi lấy trộm từ phòng thí nghiệm của Dương Lam Bình, công hiệu rất mạnh và thêm nữa trừ khi giao hoan để giải thì không ai biết tính mạng cô ra sao đâu! Tận hưởng đi! Ha ha ha ha ha.....

Bảo Yết nhìn nụ cười hả hê của Song Thư mà trong lòng đầy phẫn hận. Chết tiệt! Là cô lo là nữ chủ quá rồi! Bảo Yết thể sau này sẽ bắt cô ta phải trả giá. Còn bây giờ thì.....KHÔNG ĐƯỢC! Cô phải nhanh chóng rời khỏi đây ngay. Bảo Yết tự nhủ như vậy rồi lập tức đứng lên chạy ra khỏi bữa tiệc. Thần trí càng lúc mơ hồ, cơ thể càng lúc khô nóng khó chịu, cô gần như không biết mình đang chạy đi đâu chỉ biết là nhanh chóng tránh xa bữa tiệc.

Đương chạy thì Bảo Yết đâm phải một người rồi ngã về phía người đó. Lúc va chạm cảm nhận được hơi thở nam tính khiến cô dễ chịu không ít nhưng cơ thể nhanh chóng muốn đòi thêm. Bây giờ cơ thể Bảo Yết chính thức vô lực, chân không còn di chuyển được nữa. Bần hàn quá Bảo Yết liền đập mạnh đầu mình xuống đất xong ngất đi. Chỉ có như thế mới đảm bảo cô không vì thần trí mơ hồ mà làm ra cái chuyện sai lầm gì. Còn người đàn ông đó sau khi thấy Bảo Yết làm vậy thì vô cùng ngạc nhiên. Thấy cô ngất thì không còn cách nào khác là bế cô lên đặt lên xe hơi rồi đi mất về phía màn đêm.

-Nam Cung phu nhân!

-À! Chẳng phải là Âu tổng sao?

Nam Cung phu nhân đang cùng trò chuyện với người quen thì thấy có người gọi mình từ phía sau. Quay lại thì hóa ra là Âu Dương thiếu gia. Nhưng mà Yết nhi nhà bà đâu? Chẳng phải con bé đi cùng anh ta sao?-Nam Cung phu nhân! Người có biết Bảo Yết cô ấy đang ở chỗ nào không?

Phi Mã không vòng vo mà hỏi ngay điều mà hắn đang quan tâm nhất lúc này. Lúc này Bảo Yết bỏ đi quá nhanh nên hắn bị lạc mất cô, tìm mãi nhưng vẫn không thấy người đâu. Đúng lúc lại nhìn thấy Nam Cung phu nhân nên mới lại gần hỏi thăm.

-Sao? Con gái tôi không đi cùng cậu?

-Chúng tôi bị lạc nhau.

Như vậy là Nam Cung phu nhân cũng không biết rồi. Cô đi đâu rồi cơ chứ? Lúc này Phi Mã cảm thấy bồn chồn như đang ngồi trên chảo nóng vậy. Hắn đang vô cùng lo lắng cho cô nhưng lại không thể tìm thấy cô ở đâu cả. Nam Cung phu nhân không hiểu sao cũng cảm thấy bất an, con gái bà không bị làm sao chứ? Đương lúc không khí trở nên trầm mặc thì Nam Cung chủ tịch thấy vợ mình đang nhíu mày, vẻ mặt lo lắng thì đến lại gần.

-Có chuyện gì sao?

-Yết nhi không biết ở đâu, Âu Dương thiếu gia đang đi tìm con bé._Nam Cung phu nhân trả lời

-Có việc gì không?_Lần này là Nam Cung chủ tịch quay sang hỏi Phi Mã

-À! Cũng không có gì! Cô ấy nói muốn đi dạo một mình một lát rồi quay lại nhưng chờ lâu quá nên tôi có hơi lo lắng nên đi tìm.

Phi Mã giấu ba mẹ Bảo Yết về chuyện vừa nãy, với tính cách của cô hẳn biết cô sẽ không bao giờ để ba mẹ mình biết những chuyện như vậy.

-Hóa ra là thế! Chắc nó chỉ ở quanh đây thôi. Nơi này cũng rất đông người mà! Âu thiếu gia thử tìm lại một lần nữa xem. Chúng tôi cũng sẽ để ý xung quanh, nếu thấy con bé sẽ nói với nó là thiếu gia đang tìm.

-Cảm ơn ngài rất nhiều!

-Không có gì!

Phi Mã đang đi rồi đi tìm Bảo Yết tiếp thì lại một giọng nói vang lên có vẻ có chút vui mừng

-May quá! Cuối cùng cũng tìm được hai vị rồi Nam Cung chủ tịch, Nam Cung phu nhân!

-Là Mạc tổng!_Nam Cung chủ tịch nói

-Có việc gì không?_Nam Cung phu nhân lên tiếng

-Bảo Yết nhờ tôi dẫn hai vị đến chỗ cô ấy. Cô ấy có vẻ không khỏe!

-Con bé không làm sao chứ? Nó không khỏe ở đâu?_Nam Cung phu nhân sốt sắng

-Cô ấy ổn hơn rồi. Hình như là uống hơi nhiều nên có chút chóng mặt!

-Mau! Mau dẫn tôi đến chỗ con bé! Làm ơn!

-Vâng! Mời đi lối này!

Nói rồi Nhật Nữ đi phía trước chỉ đường, Nam Cung phu nhân và Nam Cung chủ tịch đi theo sau. Trông ai cũng đầy sự lo lắng. Phi Mã tất nhiên cũng vội vã đi theo. Khuôn mặt cũng trở nên lạnh đi vài phần. Chết tiệt! Lại để tên đó phổng tay trên ở bên an ủi cô. Lẽ ra hẳn nên kéo cô đi từ trước, để cô ở lại nhìn Lam Bình rồi mọi chuyện thành ra thế này đây. Nhưng mà trong lòng Phi Mã cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều khi biết được cô vẫn còn đang ở đây. Hẳn có chút sợ hãi rằng Bảo Yết sẽ không nói lời nào mà về trước

-O! Bảo Yết đi đâu rồi? Tôi nói cô ấy chờ ở đây mà!!!!

Nhật Nữ dẫn mọi người đến nơi thì không thấy Bảo Yết đâu. Chỉ thấy trên mặt đất có một cái cốc bị vỡ tan tành. Có một dự cảm không lành, mọi người ai cũng bắt đầu lo lắng, bất an.

-Có khi nào con bé thấy mệt nên về trước không?

Nam Cung chủ tịch thấy ai cũng bắt đầu căng thẳng nên lên tiếng để trấn an mọi người.

-Nhưng cô ấy như thế sao lại đi một cơ chứ!_Phi Mã giọng đầy tức giận

Bảo Yết tình trạng như thế lại giám đi một mình. Nếu có chuyện gì thì hẳn biết phải làm sao. Tính tình lúc nào cũng ương bướng như vậy thật khiến người khác bức mình. Nhưng điều kì lạ ở đây chính là bản thân hẳn cũng yêu cô vì điều đó.

-Thật xin lỗi hai vị! Lẽ ra tôi nên nhờ một người ở cạnh cô ấy lúc đó.

-Đó không phải lỗi của Mạc tổng!Xin đừng tự trách mình._Nam Cung phu nhân khách sáo đáp lại.

-Vậy chúng tôi xin phép về trước để xem tình hình của Bảo Yết. Cảm ơn vì đã mời chúng tôi tới đây. Âu tổng

-Không có gì! Là vinh hạnh của tôi khi hai vị đã đến!

-Nếu vậy thì tôi xin phép. Tạm biệt!

-Tạm biệt

Nam Cung chủ tịch cùng phu nhân rồi đi, chỉ còn lại Phi Mã cùng Nhật Nữ ở lại. Phi Mã lạnh giọng cảnh cáo:

-Tránh xa Bảo Yết ra! Cô ấy đã có tôi rồi chăm sóc rồi!

-Vậy sao? Nếu anh chăm sóc cô ấy tốt tới vậy thì đã không để cô ấy một mình

Trước sự cảnh cáo đó, Nhật Nữ vẫn rất bình thản đáp lại, lại có chút phản khiêu khích.

-ANH.....ĐỒ KHỐN!

-Đừng nặng lời như vậy! Thay vì ở đây cảnh cáo tôi tránh xa cô ấy. Sao chúng ta không cạnh tranh công bằng đi.

Nhật Nữ ngay sau đó không nói không rằng liền lập tức bỏ đi để lại Phi Mã đang tòa hàn khí ra khắp nơi. Mọi người bỗng cảm thấy sợ hãi nên liền tránh xa hẳn. Đứng một bên nhìn thấy tất cả mọi chuyện, có hai người đang cười vô cùng giảo hoạt

-Không ngờ có nhiều vật cản đường như vậy!

-Không! Có lẽ như vậy sẽ càng khẳng định giá trị của phần thưởng hơn.....Cứ chờ xem!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51-2: Ngoại truyện 2

Đây là câu chuyện xảy ra khi tất cả mọi thứ đã kết thúc. Mọi thứ đã ở đúng vị trí mà định mệnh thực sự đã sắp đặt. Vì một lý do đặc biệt nào đó mà đã được nhắc ở ngoại truyện 1 mà Bảo Yết sắp phải kết hôn cùng một lúc với 7 người đàn ông.

Nhưng mà cho dù vậy thì bọn họ vẫn chưa thực sự trở thành vợ chồng. Bảo Yết sống chết cũng không muốn kết hôn. Cô nói cô mới có 20, không đòi nào cô chịu gò bó mình trong cuộc sống hôn nhân sớm đến vậy. Mặc dù những nam nhân của chúng ta đã cố gắng dùng đủ mọi cách nhưng kết quả vẫn thất bại. Bảo Yết thậm chí còn đe dọa bọn họ rằng nếu còn ép cô làm đám cưới, cô sẽ đi tu thủ tiết (thật ra làm gì còn tiết) suốt đời luôn.

Vì thế một đám nam sau một hồi bàn bạc liền thỏa thuận cùng nhau “bắt cóc” Bảo Yết tới biệt thự riêng. Nơi mà được chuẩn bị sẵn cho cuộc sống gia đình sau khi kết hôn. Nói là không cần kết hôn cũng được nhưng phải đính hôn. Thêm vào nữa là cô phải sống cùng với bọn họ. Tất nhiên Bảo Yết cũng sẽ không đồng ý. Ở cùng một đám sói đói đó để cô bị vắt kiệt đến tận xương ả? Nhưng mà trước đó một đám mặt dày chạy đến Nam Cung gia, khóc lóc cầu xin nhạc phụ, nhạc mẫu khiến hai người không biết phải làm sao (mồ tuì: mất hình tượng quá mấy anh eh!!!!).

Thấy bọn họ cũng tội nên Nam Cung chủ tịch, à không bây giờ cũng không còn là chủ tịch nữa bởi vị trí đó đã chuyển lại cho Bảo Yết. Empire đã để cho cô thừa kế, vậy nên phải gọi là Nam Cung lão gia. Đúng rồi! Quay lại lúc này!

Nam Cung lão gia cùng phu nhân thấy tội nên đành làm nơ cho một đám nam nhân đem con gái mình đi. Vậy là Bảo Yết bắt đầu chuỗi ngày ác mộng của mình. Một lũ cầm thú không biết kiềm chế. Thêm nữa cả ngày cứ đi làm về lại nhìn thấy một màn đầy thuốc súng giữa những tên nam nhân đó. Một môi vô cùng! Nhiều lúc tự hỏi sao mình không sát phu nhi??????? Ha.....ha.....ha.....(mồ tuì: có người sắp phát điên rồi kìa! Cứu bà con ơi!!!!!!!)

Nhưng mà tuy vậy bọn họ chăm sóc Bảo Yết cũng rất tốt. Thỉnh thoảng luôn có những khoảng khắc thật vui vẻ. Cuộc sống cũng đến nỗi quá nhàm chán. Nhưng mà nói đi nói lại thì.....Sắp năm mới rồi! Cô hơi nhớ ba mẹ. Vẫn nhớ năm ngoái cô vẫn cùng họ đón thời khắc giao thoa của năm cũ và năm mới. Cả nhà cùng quay quần bên bữa ăn do chính mẹ chuẩn bị, trò chuyện với nhau thâu đêm rất hạnh phúc. Thật đơn giản nhưng cũng thật vui vẻ. Bảo Yết không phải ghét những vị hôn phu của mình nhưng thực sự cô chưa đủ sẵn sàng để đón năm mới với gia đình riêng mới của mình. Cô vẫn muốn được ở bên ba mẹ nhiều hơn nữa. Từ nhỏ đã phải sang M du học liền mấy năm sau mới được về. Cùng ba mẹ đón năm mới chưa được mấy năm thì phải chuyển ra sống với mấy người Nhật Nữ, Lam Bình, Phi mã, Ma Thiên, Kim Long, Thần và Kiệt.

Hôm nay là tiệc mừng năm mới hằng năm của giới thượng lưu. Nhiều tập đoàn lớn cùng nhau làm nên bữa tiệc này, trong đó có cả Nam Cung gia. Chuẩn bị từ mấy tháng trước Tết khiến Bảo Yết cũng khá bận rộn. Vì cũng là người đồng tổ chức nên Bảo Yết cũng phải tham gia, bữa tiệc này cũng có sự góp sức của đám nam nhân kia nên tất nhiên họ cũng sẽ phải đi. Mà nếu họ không làm gì đi nữa thì vẫn sẽ được mời với tư cách là khách danh dự. Được cái hôn phu của cô toàn những con người máu mặt trên thương trường, người người nể sợ. Cô đây cũng vì thế cũng được dính cái danh người phụ nữ quyền lực.

Nhưng thôi mặc kệ đi, quay lại bữa tiệc. Nó được tổ chức từ chiều tối, ở một trong những khách sạn sang trọng bậc nhất thế giới, tất cả mọi người sẽ cùng nhau chờ để nâng ly chúc mừng năm mới khi đồng hồ điểm 12h. Vẫn như mọi khi, với vẻ đẹp của mình Bảo Yết khiến tất cả khách khứa phải ngưỡng mộ ghen tị. Đám nam nhân nào đó thì mê luyến không thôi. Một bộ váy đuôi cá màu đen cúp ngực khiến vẻ thuần khiết bình thường của cô nay trở nên vô cùng quyến rũ. Mái tóc xoăn nhẹ để lệch một bên cùng khuôn mặt trang điểm tí mỉ khiến người ta không thể nào rời mắt. Vì là trưởng ban tổ chức nên Bảo Yết phải đứng lên phát biểu. Lời phát biểu khai mạc khách sao như mọi khi, mọi người vỗ tay. Bữa tiệc bắt đầu và mọi người cùng nhau tận hưởng. Tuy nhiên trong đó không hề có Bảo Yết. Đám nam nhân không ngừng quan quân ở bên chăm sóc cô.

-Bảo Yết! Em dạo này gầy quá nên ăn chút gì đi

-Bảo Yết, em mệt sao?

-Bảo Yết có cần anh lấy chút đồ uống cho em không?

-Bảo Yết.....

Bọn họ chăm sóc cô rất tốt, yêu thương quan tâm cô rất nhiều. Nhưng mà thực sự đối với chuyện tình cảm với nhiều người như vậy Bảo Yết vẫn không quen. Cô vẫn muốn ba mẹ mình hơn. Thở dài, cô liền nhẹ giọng nói:

-Xin lỗi các anh! Em hơi mệt. Em ra kia ngồi một lát, bữa tiệc mấy anh chủ trì tiếp hộ em.

Nói rồi liền tìm đến một góc để ngồi. Kim Long thấy cô có vẻ không ổn liền định đi theo nhưng bị Ma Thiên giữ lại.

-Chúng ta nên để cô ấy một mình một lát thì hơn.

Mấy tên nam nhân khác cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý nên hẳn cũng đành thôi. Tiếp tục đi tiếp các vị khách khứa.

Bảo Yết ngồi một mình trong góc mà tiếp tục thở dài. Cô ghét những bữa tiệc thượng lưu như vậy. Thật ồn ào, phức tạp. Ai ai cũng phải cẩn thận trong từng lời nói hành vi, cử chỉ. Đương lúc ngồi buồn thì một giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên:

-Yết nhi! Sao con lại ngồi đây? _Bảo Yết kích động liền lập tức đứng lên.

-Ba, mẹ!!!!

Nam Cung lão gia cùng phu nhân sau khi giao tap đoàn cho con gái liền không ngừng đi du lịch cùng nhau. Không ngờ đã trở về và có mặt ở nơi này. Nam Cung lão gia lâu lắm rồi mới lại thấy con gái trong mắt có chút nhưng nhớ ôn tồn hỏi thăm.

-Sao nào? Có chuyện gì khiến Yết nhi của ba buồn như vậy? Là đám tiểu tử kia ức hiếp con sao?

-Không! Không có. Bọn họ chăm lo và yêu thương con rất nhiều. _Bảo Yết vội vàng giải thích.

-Vậy có chuyện gì vậy con? _Nam Cung phu nhân lên tiếng

-Con.....con...con không thấy thoải mái khi ở đây. Con muốn được ở nhà đón năm mới với ba mẹ như năm ngoái. _Bảo Yết ngập ngừng nói

Cộc nhẹ vào đầu con gái, Nam Cung phu nhân liền cười, cả Nam Cung lão gia cũng vậy

-Con bé ngốc. Lớn rồi, lại sắp có gia đình rồi mà vẫn còn bám bố mẹ sao?

-Con...con.....

Bảo Yết bối rối không biết phải nói sao. Cô cũng muốn đón năm mới với những người chồng tương lai của mình nhưng mà với tâm lý như của người vợ mới về nhà chồng, Bảo Yết muốn ba mẹ mình hơn

-Nhưng mà ba mẹ cũng rất nhớ con. Chính vì thế chúng ta mới vội vã trở về để tới đây.

-Ba...mẹ.....

Bảo Yết có chút ngỡ ngàng với những gì ba mẹ mình vừa nói. Cô còn tưởng bọn họ muốn trách cô vẫn còn trẻ con như vậy. Ai ngờ.....

-Cả nhà ba người chúng ta sẽ đón tết như năm ngoái được không con?

Nam Cung lão gia đề nghị như vậy khiến Bảo Yết vô cùng vui vẻ. Cô xúc động có chút sụt sùi nói

-Vâng....

-Cái con bé này! Lớn rồi mà còn khóc như vậy sao?

-Con xin lỗi...

Tuy nước mắt rơi nhưng trên môi cô vẫn là nụ cười rức rờ. Ba mẹ cô thì cười vô cùng từ ái nhìn cô. Cả gia đình ba người nhanh chóng rời khỏi đó. Chờ đã! Rồi đi mà không nói câu nào sao? Tất nhiên là đúng vậy rồi. Nói cho đám nam nhân đó bọn họ không đòi đi theo cô mới là lạ. Cô chỉ muốn ở một mình với ba mẹ thôi. Còn bọn họ mặc kệ đi!

Tuy vậy nhưng thật ra Bảo Yết đi bọn họ đều biết. Chính bọn họ đã gọi cho Nam Cung lão gia cùng Nam Cung phu nhân. Nói với họ rằng Bảo Yết nhớ họ đến nhường nào, mong được đón năm mới với bọn họ ra sao....

-Cô ấy rồi đi rồi sao? _Thần lên tiếng

-Ừ! Như vậy sẽ khiến cô ấy vui vẻ hơn! _Nhật Nữ đáp lại

-Còn chúng ta thì sao?_Lần này là Kim Long

-Chúng ta hả? Chúng ta cũng có gia đình mà. Mau đến tìm họ thôi.

-Nhất định năm chúng ta sẽ cùng đón năm mới với Bảo Yết

-Nhất định là như vậy.....

Thời khắc cuối năm đã tới. Tiếng chuông ở quảng trường không ngừng vang lên. Mọi người cùng nhau nâng ly chúc mừng. Không khí thật náo nhiệt nhưng ở trong phòng ăn ấm cúng ở Nam Cung gia. Bảo Yết cùng ba mẹ mình trò chuyện thật vui vẻ. Ăn nhưng món ăn khuya đặc biệt do Nam Cung phu nhân làm. Gia đình nhỏ nhưng đầy ắp tiếng cười. Đây chính là cách đón năm mới mà Bảo Yết mong muốn nhất. Nhưng nghĩ lại thì đám nam nhân đó cũng khá tội nghiệp, có lẽ năm sau cô sẽ đón năm mới cùng họ. Còn bạn thì sao? Ai sẽ đón năm mới cùng bạn????

nBh💎,💎\$💎"

PS: Như đã hứa! Quà của tất cả mọi người nè! Mặc dù cuối năm bận rộn chuẩn bị Tết nhưng Scor vẫn cố gắng làm việc hết mình để viết nên được ngoại truyện này. Hi vọng mọi người sẽ thích nó. Đồng thời Sco cũng sẽ đăng chap mới và hoàn thành luôn bộ “Ở một nơi nào đó chúng ta sẽ gặp nhau“. Năm mới viết truyện buồn có vẻ không hay cho lắm nhưng mà khoảng khắc giao thừa như vậy chúng ta cũng nên có một chút cảm xúc sâu lắng cho thêm thi vị nhỉ. Các bạn có nghĩ như vậy không?

Năm mới Scor xin chúc tất cả mọi người một năm mới vui vẻ, an khang thịnh vượng, sức khỏe dồi dào, gặp nhiều may mắn. HAPPY NEW YEAR EVERYONE!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Love from SCOR!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Mất tích

Trong một gian phòng ngủ vô cùng sang trọng, mọi thứ đều được thiết kế theo xu hướng đơn giản nhưng tinh tế. Tuy nhiên gam màu chủ đạo trong căn phòng lại độc hai màu đen và xám, tạo cảm giác âm u, lạnh lẽo. Cũng có thể thấy được chủ nhân của căn phòng này là người như thế nào.

Và Bảo Yết đang đang ở trong căn phòng đó, ngay trên chiếc giường lớn màu xám tro. Đầu vẫn còn vương một chút máu khô, lông mày nhíu chặt lại có lẽ cô đang cảm thấy khó chịu và đau đớn lắm. Ma Thiên đứng ở cạnh giường quan sát Bảo Yết. Hắn cũng là khách mới tới dự sinh thần của Âu Dương phu nhân. Kim Long đã được phái sang bên Y giải quyết một số công việc trong bang nên hắn tới đây một mình. Ma Thiên luôn hạn chế đến những nơi đông người bởi thứ nhất là hắn không thích sự ồn ào và thứ hai đến những nơi như vậy luôn rất nguy hiểm. Nhưng mà dù sao hắn với Âu Dương Phi Mã cũng coi như là bạn bè thân thiết nên mới tới. Hắn tới muộn nhưng lại rời đi rất sớm, ngay giữa buổi tiệc. Vì không muốn mọi người nhìn thấy hắn thất lễ về trước nên Ma Thiên đi ra bằng cổng sau. Gần tới chỗ xe đầu thì một bóng trắng lao tới đâm vào người hắn. Nhìn ra thì đó là một cô gái nhưng cô gái này hình như có gì đó không ổn. Nhìn biểu hiện này là.....bị bỏ thuốc. Có chút ngạc nhiên nhưng Ma Thiên vẫn bình tĩnh đứng lại xem cô ta định làm gì. Ai ngờ nhìn thấy hắn, cô ta lại không nói không rằng tự đập đầu mình xuống đất rồi ngất đi. Ma Thiên thực sự có chút kinh ngạc với phản ứng của cô gái đó. Có cá tính. Ở đó không có một ai đi qua nên hắn đành phải đưa cô lên xe về chỗ mình.

Ma Thiên lúc này mới nhìn kĩ cô gái mình vừa cứu về. Quả thực vô cùng xinh đẹp, một người luôn không quan tâm đến phụ nữ như hắn cũng có chút rung động. Làn da trắng nõn nà trong suốt như ngọc, mái tóc dài màu bạch kim tỏa sáng như bạc. Thân thể đầy đặn cuốn hút. Nhìn cô lặng yên ngất đi như vậy không khác gì một thiên sứ đang ngủ say. Mỹ lệ vô cùng. Nhưng cô gái này có chút quen quen.....Đúng rồi! Đây chẳng phải là Nam Cung tiểu thư Nam Cung Bảo Yết sao? Lúc đưa cô lên xe trời khá tối nên mới không nhìn rõ mặt. Vậy đây chính là vị Nam Cung tiểu thư nổi tiếng khiến cả đệ đệ của hắn và Phi Mã điên đảo. Với cái nhan sắc này thì như vậy cũng không có gì lạ.

Cô ta mà đã muốn dụ dỗ đàn ông thì sợ rằng khó có ai có thể cương lại. Thử ví dụ! Đương lúc Ma Thiên đang mãi quan sát đánh giá Bảo Yết thì có một âm thanh rên nhẹ vang lên. Cô đã tỉnh nhưng cơ thể vẫn còn khó chịu quá. Đầu thì đau như búa bổ, cơ thể vẫn còn khô nóng vô cùng khó chịu. Bảo Yết lúc này cơ thể thì đã tỉnh nhưng thần trí thì không. Ma Thiên thấy vậy liền lại gần cô lạnh giọng hỏi:

-Cô có làm sao không đây?

Cảm nhận có hơi thở của nam nhân bên cạnh Bảo Yết liền không nói không rằng lao vào người hắn. Tay không ngừng sờ soạng khắp nơi, cơ thể liên tục ma sát với cơ thể hắn. Bảo Yết cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều nhưng nhanh chóng lại cảm thấy chưa đủ. Cơ thể vẫn muốn đòi thêm

Ma Thiên lúc này quần áo xộc xệch nhìn tiểu mỹ nhân đang làm loạn trên người mình. Có vẻ như thuốc lại phát tác dụng. Rốt cuộc cô ta dụng phả ai mà bị chơi ác như vậy. Liên tục bị Bảo Yết đùa giỡn Ma Thiên cảm thấy mình bắt đầu có chút phản ứng. Nhất là khi hắn nghe thấy cô rên rỉ nỉ non:

-Nóng....nóng quá!!!! Làm ơn.....làm ơn.....giúp.....tôi.....

-Cô có biết mình đang nói gì không?

-Giúp....tôi....với...Nóng quá!

Khuôn mặt của Bảo Yết lúc này đỏ bừng lên,miệng nhỏ nhắn thì đang thở dốc hé lộ cái lưỡi hồng hào như đang mời gọi người khác, đôi mắt thì long lanh mời sương. Bộ lễ phục cô mặc trên người cũng xộc xệch chỗ lộ chỗ hở càng khiến người ta cảm thấy kích thích.

Ma Thiên thấy vậy liền đề Bảo Yết xuống dưới giường. Cả hai cùng quần quít lấy nhau. Ma Thiên cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn, nó nhẹ nhàng nhưng thật mãnh liệt. Bảo Yết gần như không thở được mới buông ra kèm theo một sợi chỉ bạc. Ghé vào tai Bảo Yết, Ma Thiên thì thầm:

-Khó chịu lắm đúng không? Vậy để tôi giúp cô. Hiếm có người nào có thể khiến tôi có hứng thú. Cô rất may mắn có thể giống như đám đàn bà đã từng được tôi chơi đùa qua.

Vừa dứt câu thì

“RẦM!!!!!!!!!!”

-Chào mừng chủ tịch cùng phu nhân đã về

Quân gia cung kính chào, người hầu thì cởi áo khoác của Nam Cung chủ tịch và Nam Cung phu nhân đem cất, còn chuẩn bị trà nóng cho hai người. Rồi Nam Cung chủ tịch hỏi một người hầu ở ngay gần mình nhất:

-Yết nhi nó thế nào rồi?

-Dạ thưa phu nhân, tiểu thư vẫn chưa có về ạ. _Người hầu khó hiểu đáp lại

-Sao? Con bé vẫn chưa về nhà? _Nam Cung phu nhân lại bắt đầu lo lắng

-Hay con bé vẫn còn đang ở bữa tiệc? _Nam Cung chủ tịch nói

-Thiệt là! Sao chúng ta lại về trước cơ chứ?

-Để tôi thử gọi lại cho nó xem sao?

Nói rồi Nam Cung chủ tịch với lấy cái điện thoại đang đặt ở trên bàn lớn trong phòng khác. Nam Cung phu nhân thì lo lắng nhìn theo chồng mình không rời một giây

Tút...tút.....

-Con bé không trả lời!

-Phải làm sao đây? Liệu Yết nhi lại có chuyện gì không?

-Bà cứ bình tĩnh. Thử chờ một lát xem. Nếu muộn quá tôi sẽ cho người đi tìm. Bà đừng lo nghĩ nhiều quá ảnh hưởng đến sức khỏe

-Vâng! Tôi biết rồi!

Vậy là cả hai vợ chồng Nam Cung liền ngồi ở phòng khách chờ Bảo Yết. Nhưng mà bọn họ về nhà lúc 9h nhưng đến 10h30 vẫn chưa thấy con gái mình về. Nam Cung phu nhân chịu không nổi liền đứng dậy đi ra ngoài.

-Tôi đi kêu người tìm nó đây.

-Đợi đã mình! Bà đừng nóng vội như thế. Để tôi kêu người đi tìm nó cho. Bà cứ ngồi ở nhà chờ đi.

-Tôi sốt ruột lắm! không chờ được nữa

Nói rồi liền bước nhanh về phía cửa.

-Như Ngọc! Bà chờ đã! Đây...

Đúng lúc Nam Cung phu nhân đi ra tới cửa thì có nhân viên an ninh thông báo có Âu Dương thiếu gia tới tìm. Không còn cách nào khác, bà đành phải ở lại. Phi Mã bước vào phòng khách thì Nam Cung chủ tịch lên tiếng:

-Muộn thế này Âu tổng tới nhà chúng tôi có gì không?

-Tôi chỉ là có chút lo lắng về Bảo Yết nên sau khi buổi tiệc kết thúc liền tới đây muốn hỏi thăm cô ấy.

Vừa nghe đến đây, cả Nam Cung chủ tịch lẫn phu nhân đều lộ rõ vẻ mặt lo lắng. Thấy điều đó hẳn liền có dự cảm không lành

-Có chuyện gì sao? Cô ấy vẫn ổn chứ?

Cả hai người nhìn nhau rồi Nam Cung chủ tịch mới chậm rãi nói với Phi Mã

-Bảo Yết vẫn chưa quay trở về?

-Chưa quay về? Vậy cô ấy đã đi đâu? _Phi Mã nghe vậy giọng có chút cao hơn bình thường

-Chúng tôi cũng không biết! Chúng tôi ngồi chờ con bé mãi vẫn chưa thấy nó quay lại,gọi điện thì lại không bắt máy. Đang định cho người đi tìm nó thì Âu tổng đến.

-Tôi sẽ đi tìm cô ấy!

Nói xong Phi Mã liền muốn đi ra ngoài. Nam Cung chủ tịch thấy vậy liền ngăn cản

-Khoan đã Âu tổng! Đã muộn thế này rồi tôi không muốn làm phiền anh. Để gia đình chúng tôi tự tìm là được rồi.

-Không sao! Tôi là người pháp tòng của cô ấy tối nay, là một phần trách nhiệm của tôi khi để cô ấy đi lạc như bây giờ. Cứ để tôi đi cho

-Nhưng.....

Chưa kịp để Nam Cung chủ tịch nói thêm bất cứ câu gì, Phi Mã liền lập tức lấy xe phóng nhanh ra ngoài tìm Bảo Yết. Nam Cung chủ tịch cùng phu nhân thấy vậy cũng đành bất lực, bản thân thì lập tức kêu người đi tìm cô. Hồi hết tất cả bạn bè, người quen xem cô có liên lạc với ai không. Đêm muộn nhưng mọi người vẫn nháo nhác ồn ào. Thật là hỗn loạn!

,

PS: Chap mới đầu tiên của năm Đinh Dậu. Mọi người mau chúc mừng nào. Nhưng mà sau chap này thì cho đến khi kì nghỉ lễ Tết hết Scor sẽ không tiếp cập nhật nữa. Tết mà! Mọi người thông cảm nha. Bù lại thì sau khi đăng chap lại Scor đồng thời sẽ cho ra mắt chương đầu tiên của bộ truyện mới. Đến lúc đó mọi người nhớ ủng hộ nha! Không là Scor sẽ buồn đó! LOVE EVERYONE SO MUCH!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Chống cự

“RẦM!!!”

Ma Thiên bất ngờ bị đẩy mạnh ngã luôn khỏi giường. Vì quá bất ngờ nên hẳn không kịp phản ứng mà tiếp đất bằng đầu. Đầu có chút đau đớn. Đây là lần đầu tiên có người dám làm như vậy với hẳn, cô gái này thật to gan. Trong lòng Ma Thiên có chút tức giận, định mở giọng cảnh cáo cô ta thì nhìn thấy biểu tình củ thủ phạm đang ngồi trên giường hẳn phải ghen hờn lại.

Ngồi trên giường, hai bả vai của Bảo Yết đang không ngừng run lên, cả người như muốn co rúm lại. Đầu cúi thấp khiến Ma Thiên không nhìn được rõ biểu tình trên mặt cô. Nhưng trông có vẻ như cô đang chịu đựng một cái gì đó vô cùng khó chịu và đau đớn. Nhìn cô như vậy không hiểu sao Ma Thiên lại có chút không nỡ. Cô lúc này thật mong manh như sắp chuẩn bị vỡ ra vậy.

-Này.....

-Đi.....ra.....ng....oài _Bảo Yết khó nhọc gằn từng chữ

-Cái gì? _Ma Thiên nghe xong thì vô cùng ngạc nhiên

-TÔI NÓI ANH ĐI RA NGOÀI!!!!!!!!!! _Dùng hết sức Bảo Yết hét lên một lần nữa điều mình vừa nói

-Cô.....

Ma Thiên ngạc nhiên nhưng cũng chẳng biết nên nói gì trước phản ứng của cô. Tên nào ngu cũng nhìn ra được Bảo Yết đang bị trúng xuân dược, hơn nữa dược tính cũng rất mạnh. Cô ta không muốn giải dược chẳng lẽ chịu đựng cả đêm? Mà cũng chưa chắc đã chỉ là cả đêm, ai mà biết được thứ cô ta trúng phải có tác dụng trong bao lâu. Nếu gặp phải một số loại chỉ có thể giải bằng cách quan hệ nam nữ thì người trúng dược chỉ còn con đường chết. Cô gái này điên rồi!

-MAU RA NGOÀI NHANH LÊN!!!!!!

Bảo Yết hét lên đồng thời vươn tay với lấy cái bình sứ đặt ở tủ đầu giường rồi đập vỡ nó xuống sàn nhà. Ma Thiên tưởng mình đã thấy đủ sự ngạc nhiên rồi nhưng hấn đã nhầm. Đây hấn xuống giường, đuổi hấn ra ngoài, còn bây giờ thì đập vỡ đồ của hấn, nhưng để làm gì? Chẳng lẽ.....

Đúng như Ma Thiên nghĩ, Bảo Yết lấy một mảnh sành vỡ đâm thẳng vào cánh tay mình. Máu chảy ra, rất đau đớn nhưng điều đó lại khiến cô dần tỉnh táo hơn. Bảo Yết dùng sự tỉnh táo hiếm hoi này quay sang dùng đôi mắt lạnh nhìn Ma Thiên:

-Tôi nói một lần nữa là anh mau ra ngoài!

Bảo Yết đã đem lại cho hấn rất nhiều bất ngờ lớn nhưng hấn cũng nhanh chóng bình tĩnh lại. Đôi mắt thâm thúy không nhìn ra cảm xúc của hấn chọn lại với đôi mắt đầy sự phẫn nộ của Bảo Yết. Ma Thiên nhìn phản ứng dữ dội của cô thì chỉ cười nhẹ

-Được thôi! Cô cứ tự nhiên tiếp tục giày vò mình. Hi vọng ngày mai không phải nhìn thấy xác cô trong căn phòng này

Ma Thiên nói xong thì liền lập tức đi ra. Đóng cửa phòng lại, bên trong chỉ còn mỗi Bảo Yết. Lúc này cô gần như mất hết ý chí, hoàn toàn ý loạn tình mê, mặc cho cơ thể làm theo bản năng của mình. Nhưng khi nghe thấy câu nói khinh thường của Ma Thiên Bảo Yết như bỗng tỉnh lại. Cô lại nhớ tới cái đêm đen tối với Lam Bình. Khi đó cô cũng bị bỏ thuốc mà thuận theo ham muốn dục vọng. Nhìn thấy bản thân một lần nữa sẽ lại như vậy, trong lòng cô lại trỗi dậy sự phẫn nộ và sự không cam tâm. Không! Tuyệt đối không! Cô thà chết chứ không để chuyện đó xảy ra lần nữa. Vậy nên với chút sức lực còn lại, Bảo Yết đã đẩy Ma Thiên ra và tiếp theo ra sao mọi người đều đã biết

Lết thân mình vào trong nhà tắm, Bảo Yết xả thẳng nước lạnh vào người. Cả người lạnh cóng, cộng thêm nước vào vết thương lúc này khiến Bảo Yết khó chịu không thôi, cả người như tê cứng lại, rất xót và đau đớn. Nhưng mà nhờ thế Bảo Yết lại cảm thấy mình tỉnh táo hơn hấn. Bảo Yết cứ ngồi trong nhà tắm như vậy rất lâu mà chưa thấy ra.

Ma Thiên vẫn đứng bên ngoài từ lúc này cũng chưa có rời đi. Nhớ lại chuyện lúc này làm hấn cảm thấy rất thú vị. Một cô gái vô cùng đặc biệt, thà chịu đựng chứ không chịu khuất nhục. Để xem cô chịu đựng được bao lâu? Ma Thiên quay lại nhìn cửa phòng đang có Bảo Yết bên trong một lần nữa rồi mới hài lòng rời đi. Thiết mong chờ kết quả ngày mai. Chính thức Bảo Yết đã khơi dậy sự hứng thú của Ma Thiên khiến cô lại một lần nữa rơi vào vòng luẩn quẩn của mấy nam chính, rước thêm không ít rắc rối lớn cho mình sau này.

Sáng hôm sau, Ma Thiên tỉnh dậy từ rất sớm. Hấn không bao giờ có thói quen ngủ muộn, cứ đứng giờ thì tự tỉnh giấc dù đêm qua có thức khuya như thế nào. Nhớ tới đêm qua hấn có một chút không hiểu mình. Từ lúc ra khỏi phòng không một lúc nào hấn không mong sớm đến sáng ngày mai để xem cô gái đó ra sao? Liệu cô ta kiên trì được tới đâu. Có khi nào không chịu đựng nổi nữa thì tới tìm hấn không? Nhưng làm cho Ma Thiên có chút thất vọng, cô gái đó cả đêm không hề đi tìm hấn giúp, cũng không gây náo loạn gì. Chỉ im lặng ở trong phòng, cứ như bên trong không hề có người vậy. Mặc dù hấn cũng đã chọn ở ngay bên cạnh phòng cô mà thật ra là phòng của hấn đứng hơn, căn phòng đó hấn chưa từng cho phép ai vào, cô là người đầu tiên nhưng cả đêm không hề nghe thấy tiếng mở cửa đi ra. Chẳng lẽ cô ta chịu đựng như vậy thật???

Nghĩ đến đây Ma Thiên liền lập tức rời giường nhưng phải sau khi thông thả làm VSCN, thay đồ ngủ lại đang hoảng mới cho người gọi bác sĩ tới cùng hấn sang phòng Bảo Yết.

Bên trong căn phòng, nước từ trong nhà tắm chảy ra hết ngoài. Bảo Yết thì vẫn nằm ở trong bồn tắm, cả người đều ngâm trong nước ươn ướt, trong nước còn hòa cả máu loãng. Cô cứ như vậy cả đêm nên bây giờ khuôn mặt trở nên trắng bệch, đôi môi tái nhợt, đôi mắt nhắm nghiền hơi run run có quảng thâm rõ ràng cho thấy cả đêm không ngủ. Cô co rúm người lại trong bồn tắm vì lạnh. Bây giờ thì đầu óc cô trở nên vô cùng hỗn loạn, bản thân ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Tuy không còn cảm giác khô nóng như trước nhưng cơ thể lại lạnh buốt đau đớn.

Ma Thiên dẫn người bước vào căn phòng thấy một tình cảnh như vậy liền bế cô ra ngoài, kêu người thay đồ rồi cho người gọi

Bảo Yết ngất đi được người hầu thay một bộ đồ khô ráo. Vì nơi này không có quần áo phụ nữ nên đành phải mượn áo sơ mi của Ma Thiên để mặc tạm, còn hơn là để cô mặc đồ ướt. Bác sĩ được kêu qua để xem xét tình hình của cô. Cô bị cảm lạnh lại còn mất máu quá nhiều nên có lẽ sẽ phải vài ngày nữa mới tỉnh lại. Ma Thiên nghe vậy giao cô cho bọn họ chăm sóc cẩn thận. Còn mình thì đi đâu không ai trừ hấn biết. Thầm nghĩ may mà Kim Long đã bị hấn tống sang Y giải quyết một số việc. Nếu để để ấy thấy cảnh này thì không biết sẽ phản ứng ra sao? Kim Long luôn bốc đồng nên nhiều lúc rất dễ gây hòng việc, vậy nên bằng mọi cách tạm thời không nên để để ấy biết vậy.

Biệt thự Nam Cung gia

Tất cả mọi người đều đang chìm trong không khí trầm mặc, ngột ngạt đến khó chịu. Đã tìm kiếm mấy ngày nay nhưng không hề thấy tung tích của Bảo Yết đâu. Nam Cung chủ tịch trở nên trầm mặc không nói, Nam Cung phu nhân thì khóc suốt ngày, Hân Từ cùng Lê Dương vì lo lắng cho bạn cũng không ăn không ngủ chạy khắp nơi đi tìm, đến lúc sức cùng lực kiệt mới chịu quay về Nam Cung gia nghỉ ngơi tạm. Phi Mã biết lúc biết tin cô không về vẫn luôn cho người đi tìm kiếm, bản thân cũng bỏ bê công việc để theo lòng tin tức của cô. Thậm chí Trình gia cùng Mộc gia cũng giúp đỡ một tay.

Nhất là Hải Bình cùng Thần và Kiệt, Hải Bình hôm ấy cũng đến tham dự buổi tiệc của Âu Dương gia. Nhưng mà chỉ gặp cô chủ đến trước còn Bảo Yết chưa xuất hiện. Vốn định chờ cô nhưng một lát sau công ty gọi đến nói có việc gấp nên hấn mới phải rời đi. Sau khi xong việc hấn về nhà muốn liên lạc với cô để xin lỗi vì đã hứa đến cùng cô dự tiệc lại phải về trước. Nhưng gọi bao nhiêu lần cũng không thể liên lạc với cô, hấn có một dự cảm không lành. Quả nhiên Bảo Yết lại gặp chuyện.

Thần và Kiệt sau khi xem kịch vui của Phi Mã cùng Nhật Nữ thì cũng nghĩ Bảo Yết đã trở về trước, Không có nhân vật chính ở đây bọn họ có ở lại cũng không thấy thú vị vậy nên cả hai người cùng trở về dinh thự của Mộc gia. Không ngờ ngày hôm sau lại nhận được tin Bảo Yết mất tích. Món đồ chơi yêu thích biến mất hai người bọn họ sao có thể dễ yên. Nhất định phải đi tìm rồi.

Bảo chí cùng truyền thông cũng thi nhau đưa tin đại tiểu thư Nam Cung gia bỗng nhiên mất tích sau bữa tiệc sinh thần của Âu Dương phu nhân. Cảnh sát cũng đã huy động tất cả lực lượng để đi tìm. Nam cung tiểu thư nổi tiếng trên thế giới là một thiên tài đã góp rất nhiều phát minh công nghệ cho thế giới. Đã mấy ngày mà không hề có cuộc gọi nào tới để đòi tiền chuộc họ đang lo sợ rằng có thể cô đang bị một tổ chức khủng bố nào bắt cóc, ép phục vụ cho chúng. Nếu như vậy thì không những cô mà nhiều nước này đang ở trong tình trạng nguy hiểm."Chuyện nghiêm trọng như vậy thì tất nhiên chính phủ sẽ không cho để lộ ra ngoài khiến kẻ thù lợi dụng. Vậy nên chỉ có một số nước quan hệ mật thiết với V mới được đưa tin về việc này.

Ngồi ở trong phòng làm việc, qua màn hình ti vi mấy ngày nay Ma Thiên cũng có thể thấy tình hình bên ngoài đang hỗn loạn đến mức nào khi Bảo Yết mất tích. Và đến mức này có lẽ đệ đệ hẳn đã biết rồi. Quả nhiên đúng những gì hẳn dự đoán. Ngay sau đó chuông điện thoại bàn reo lên:

- Alo

“Đại ca! Khắp nơi đều đang đưa tin về Bảo Yết. Đệ....đệ.....”

-Đại ca hiểu! Đệ cứ đi tìm cô ấy đi. Mọi chuyện trong bang cứ để huynh giải quyết.

“Vậy đệ cảm ơn huynh nhiều. Làm phiền đại ca vậy!”

-Không sao! Cứ làm việc em cần làm đi

“Vâng”

Dập máy, Ma Thiên đưa ánh mắt xa xăm về phía cả sở. Đệ đệ hẳn tuy đã trưởng thành nhưng suy nghĩ luôn đơn giản. Vậy nên dù có thế nào thì hẳn cũng sẽ không bao giờ đoán được người mình đang cần tìm lại ở đây. Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Cứ để đệ ấy bận rộn bên ngoài như vậy một thời gian vậy. Nhớ đến cô gái đó, Ma Thiên lại có chút lo lắng. Đã mấy ngày liền tiếp rồi cô vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Bác sĩ đã luôn túc trực 24/24, nếu có bất cứ vấn đề hay tiến triển gì thì lập tức báo ngay cho hẳn. Vậy mà tới giờ vẫn chưa có tin tức. Chứng tỏ cơ thể cô bị đầu độc không hề nhẹ. Hi vọng tỉnh lại sẽ không có di chứng. Đang lúc mãi suy nghĩ thì có tiếng gõ cửa

- Vào đi!

Một người đàn ông mặc áo blouse trắng trông giống bác sĩ bước vào, cung kính nói với hẳn:

-Thiếu chủ, vị tiểu thư kia đã tỉnh!

-Vậy sao?

-Đúng thế! Nhưng mà.....

Nghe đến đây thì Ma Thiên nhíu mày, giọng cũng trở nên lạnh vài phần khiến người đó phải run rẩy

-Nói! Đã có chuyện gì?

-Là.....

yW

PS: MINA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! SCOR IS BACK!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Mọi người ăn Tết có vui vẻ không nào???? Scor thì được nghỉ quá trời luôn vậy nên đến tận bây giờ mới tiếp tục đăng chap mới cho các bạn nè. Mọi người vẫn còn nhớ Scor chứ? Quên rồi là Scor buồn nha. Chap mới này Scor đặc biệt viết rất dài vì sau một khoảng thời gian nghỉ ngơi quá lâu, Scor muốn bù chút xiu cho mọi người. Mong người đọc truyện vui vẻ nha!!!

À! Quên mất không nói. Bộ truyện mới của Scor đang chỉnh sửa chút xíu đến tối sẽ đăng cho cái xem thử chap đầu tiên. Nếu được ủng hộ Scor sẽ tiếp tục làm nó. Mong mọi người hãy chờ đón nha!!! LOVE ALL YOU GUYS SO MUCHHHHHH!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Giả dối

Ma Thiên cùng bác sĩ đến phòng nơi mà Bảo Yết đang nằm, tới nơi chỉ thấy cô ngồi im nhìn ra ngoài cửa sổ, xung quanh là không ít các bác sĩ khác đang bàn luận về tình trạng của cô. Nghe báo cáo thì sau khi kiểm tra lâm sàng phát hiện một số dây thần kinh não bộ có phản ứng không bình thường, cần

phải theo dõi thêm. Có thể ít nhiều sẽ ảnh hưởng tới trí nhớ. Bác sĩ cũng đã nói Nam Cung Bảo Yết cũng đã biết về tình trạng sức khỏe hiện tại của mình rồi. Biết mình bị như vậy mà vẫn yên lặng không nháo, không biết đây là do cô ta quá sốc hay là bản thân định lực quá tốt nữa. Mọi người trong phòng trừ Bảo Yết vẫn không muốn để ý bất cứ thứ gì cung kính cúi chào:

- Thiếu chủ!

- Đi ra ngoài hết đi!

- Vâng!

Sau khi trong phòng chỉ còn mỗi hấn và cô, Ma Thiên mới lại gần chỗ giường Bảo Yết. Lúc này cô mới chậm chậm quay ra nhìn hấn rồi nói:

- Là anh đã cứu tôi?

- Là tôi! Biết mình bị mất trí nhớ mà cô cũng có vẻ bình tĩnh?

Lắc đầu bất lực, Bảo Yết chậm rãi nói:

- Mới đầu cũng hơi sốc nhưng thiết nghĩ hoảng loạn cũng chẳng được cái gì lại còn mất sức.

- Có cá tính. Ma Thiên nói mà không rõ cảm xúc

- Quên hết tất cả rồi sao?

- Không! Tôi vẫn còn nhớ được danh tính bản thân, bố mẹ. Nhưng có một số người thì hoàn toàn không nhớ nổi mặt, cũng không biết họ là ai. Chỉ tồn tại rất mờ nhạt.

- Cô có nhớ người nào tên là Kim Long không?

Bảo Yết ngồi nghĩ ngợi một lát, Ma Thiên cũng hơi nhú mày chờ đợi câu trả lời của cô. Không lẽ cũng quên rồi chứ?

- Không! Tôi không nhớ

Sau một hồi lâu suy nghĩ, Bảo Yết mới lắc đầu buồn rầu trả lời. Bây giờ cô còn không nhớ được tại sao mình lại ở đây. Cô chỉ nhớ mình từng là sát thủ làm việc ngầm, rồi bỗng dưng lại ở đây làm tiểu thư Nam Cung gia, nhà cao cửa rộng, ba mẹ yêu thương chiều chuộng. Cuộc sống khác hẳn lúc trước. Nhưng nơi đây là đâu, cô đã từng gặp ai, quen biết ai thì cô đều không nhớ. Kí ức của cô về họ như bị phong tỏa lại toàn bộ. Nhưng mà cô nhớ được bản thân hình như có một phòng thí nghiệm, nếu tìm đến đó có lẽ cũng sẽ có một ít thông tin đi. Những thiết bị trên người cô lúc này: tai mèo, đuôi mèo cũng có lẽ là đồ phòng thân của cô nhưng để làm gì và sử dụng như thế nào thì cần có thời gian để nhớ lại.

Nhìn Bảo Yết như vậy, bỗng trên mặt Ma Thiên thể hiện sự buồn rầu, lo lắng. Như mất một cái gì quan trọng với mình vậy.

- Yết nhi! Đến cả anh em cũng không nhớ sao?

Yết nhi? Cô quen người này sao? Sao tự dưng lại gọi thân mật như vậy? Chẳng lẽ quan hệ giữa cô và hấn rất thân thiết?

- Xin lỗi! Tôi không nhớ được.

Bỗng dưng cô bị ôm gọn trong lòng hấn, cô có thể cảm nhận được rõ nhịp tim của hấn cùng hơi thở nam tính. Bảo Yết có chút đỏ mặt, giọng nói cũng trở nên có chút lắp bắp-Này...này.....đợi đã.....

Chưa kịp để cô nói gì thêm, Ma Thiên buông cô ra. Hai tay nắm chặt bả vai cô, đôi mắt tràn đầy nhu tình chỉ phản chiếu duy nhất khuôn mặt thiên sứ của cô. Hấn nhìn cô như vậy một lúc thật kĩ rồi trịnh trọng nói:

- Yết nhi! Em nghe cho kĩ và đừng có quên! Anh là người yêu của em. Hiện tại em đang sống cùng với anh.

- Nhưng mà vừa nãy anh đâu có biểu hiện như bây giờ. Va lại nếu là thật tại sao anh không nói từ trước?

Quả nhiên bản năng cũ của Bảo Yết khi còn là sát thủ, rất cảnh giác.

- Anh chỉ muốn thử trí nhớ của em thôi. Nào ngờ đến cả anh mà em cũng quên. Bây giờ em trở nên như vậy là lỗi của anh không bảo vệ em kĩ. Nhất định anh sẽ không bao giờ để chuyện tương tự như vậy xảy ra một lần nữa. Tin anh được chứ?

Quá bất ngờ trước những gì Ma Thiên nói. Hấn lại còn nhìn cô chằm chằm khiến cô có chút bối rối. Nhưng mà nhìn kĩ hấn ta quả thực rất đẹp. Thân thể thì khôi phái bần, qua lớp áo sơ mi ẩn ẩn hiện hiện một cơ thể rắn chắc, cao lớn. Khuôn mặt thì vô cùng quyến rũ yêu nghiệt chỉ sợ nữ nhân cũng thẹn không bằng: mắt phượng hẹp dài, sống mũi cao thẳng, môi mỏng hơi mím lại. Đây là người yêu của cô sao? Nếu như vậy cô cũng coi là may mắn đi. Nói xong Ma Thiên lại tiếp tục ôm cô vào lòng. Vòng tay xiết chặt như thể sợ cô sẽ lập tức biết mất trước mắt hấn vậy. Bảo Yết dù không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng lúc này mọi chuyện với cô đều rất mơ hồ, cô cần người để dựa vào nên tạm thời cứ tin hấn vậy. Một lúc sau cô mới chậm rãi trả lời:

- Vâng! Em tin anh!

Bảo Yết đang bị ôm chặt nên không hề nhìn thấy khuôn mặt của Ma Thiên. Lúc này biểu cảm không còn đau lòng lo lắng như lúc nãy mà trở nên vô cùng xảo quyệt, như một con hồ ly tinh vậy. Bác sĩ nói cô gái này bị bỏ thuốc nhưng không chịu giải nên chất độc trong được đã đầu độc thẳng vào hệ thần kinh, chưa kể ngâm nước lạnh nguyên một đêm, cơ thể suy yếu trầm trọng nên mới dẫn tới tình trạng như hiện tại, có thể kí ức đã mất có thể biến mất vĩnh viễn. Ma Thiên từ trước tới giờ vẫn luôn cảm thấy cô rất thú vị, muốn tìm hiểu thêm về cô. Chưa kể nhờ may cô là có ý đồ xấu nên mới tiếp cận để hấn thì sao? Vậy nên nhân cơ hội hấn liền giữ cô bên mình là an toàn nhất. Mỉm cười thỏa mãn, Ma Thiên thầm nghĩ, thời gian sau này sẽ vui vẻ lắm đây.

Sau một thời gian thì chuyện Nam Cung tiểu thư mất tích cũng tạm lắng xuống. Báo chí cùng truyền thông không còn đưa tin tức rầm rộ lên nữa. Cảnh sát vẫn tiếp tục tìm kiếm tung tích của cô. Mọi người vẫn ngày ngày mòn mỏi mong chờ một chút tin tức của cô. Nhưng tất cả đều bật vô âm tín

-Nam Cung chủ tịch! Chúng tôi sẽ tăng cường lực lượng để tìm tiểu thư xin ngài đừng lo lắng._ Viện cảnh sát đang cố trấn an Nam Cung gia sau một thời gian gian không tìm được gì

-Tôi biết! Mong các anh hãy tiếp tục tìm kiếm con gái chúng tôi!

-Vâng! Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. Xin cáo từ!

Cảnh sát ra về, Nam Cung chủ tịch, phu nhân, Hàn Từ cùng Lê Dương đều đang có mặt tại phòng khách của Nam Cung gia. Nam Cung phu nhân không ngừng khóc lóc:

-Con gái của tôi!!! nó đi đâu rồi cơ chứ????!!!! Nó có biết bố mẹ lo lắng cho nó như thế nào không?

-Thôi! Bà đừng khóc nữa! Khóc nhiều sức khỏe suy sụp thì làm sao tìm được Bảo Yết

Nam Cung chủ tịch không biết làm gì khác ngoài việc cố gắng an ủi vợ của mình. Trong lòng ông cũng đang thấp thỏm không yên. Ông chỉ có một đứa con gái duy nhất là Bảo Yết, nếu nó có mệnh hệ gì thì ông biết làm sao???

-Hu huu u.....

Hàn Từ cùng Lê Dương nhìn thấy cảnh này cũng chỉ im lặng không lên tiếng. Hai người biết dù có nói gì lúc này cũng chỉ khiến tình hình tệ hơn thôi. Hàn Từ vì lo cho Bảo Yết mà cũng đã khóc rất nhiều lần, Lê Dương luôn bên cạnh để an ủi cô. Lúc này cô tuyệt đối không được yếu đuối, nếu không thì đi tìm Bảo Yết làm sao được.

Trái lại với tâm trạng lo lắng buồn rầu của mọi người thì cũng có người khi nghe thấy tin tức này thì khá vui vẻ. Song Thư lúc đầu cũng rất tức giận khi mưu kế của mình không đạt được. Chờ đến hết buổi tiệc mà cũng không thấy người mình đang mong chờ gây náo loạn, tự hủy thanh danh của mình. Đến lúc về cô mới biết Bảo Yết đã rời tiệc từ lâu. Chết tiệt! Lại để cô ta thoát! Nhưng đến hôm sau khi nghe tin cô ta mất tích tâm trạng Song Thư lại trở nên tốt đẹp. Cô ta mất tích cũng tốt. Tốt nhất thì biến mất luôn đi. Như vậy sẽ không còn ai dám ngăn đường cô nữa. Ha ha ha ha ha.....a.....ha ha ha ha.....

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Cuộc sống mới?

-Ma Thiên mấy ngày nay đã đi đâu vậy? Sao cứ nhốt tôi trong cái biệt thự này hoài thế?

-Thiếu chủ chỉ là lo lắng cho thiếu phu nhân gặp nguy hiểm thôi. Ngài ấy bắt đắ dĩ mới làm vậy.

-Xi

Lúc này trong phòng khách rộng lớn, một con tiểu miêu đang lăn lộn trên sàn. Sàn nhà thay vì lát đá lại được thay thế bằng thủy tinh trong suốt bên dưới có thể thấy một dòng suối nhân tạo. Từ sau hôm Bảo Yết tỉnh lại, không biết Ma Thiên đã đi đâu. Để cô lại một mình với đám người hầu cùng thủ hạ của hấn. Vì hấn nói cô là người yêu của hấn nên mọi người trong biệt thự đều bắt giác gọi cô là thiếu phu nhân. Mà tên đó cũng không phản đối nên bọn họ vẫn cứ tiếp tục gọi như vậy. Ngày đầu cô dùng toàn bộ thời gian của mình cố nhớ lại cách sử dụng cái tai mèo trên đầu. Hóa ra không chỉ có nó cùng cái đuôi cô còn có đôi kính áp tròng đang đeo trên mắt. Gia nhân lúc nào cũng thấy cô ngồi thẩn người nhìn về phía trước, mọi người nghĩ cô vẫn còn sốc vì việc mất trí nhớ. Nhưng thật ra cô đọc lại dữ liệu lấy từ hệ thống. Cuối cùng cũng nhớ ra chút đỉnh, ít nhất nhớ ra được nó tên là SilverKnight.

Cách sử dụng cũng đã thành thục. Nhưng mà có điều khiến cô thấy lạ là trong hệ thống đang chạy một chương trình theo dõi trình trạng cơ thể của cô, từ nhịp tim, hơi thở, sự ổn định của hệ thần kinh. Nó không giống một chương trình kiểm tra sức khỏe mà nó giống chương trình theo dõi quá trình thí

nghiệm hơn. Bảo Yết vẫn đang cố tìm hiểu nó là gì.

Mấy ngày đầu trôi qua như vậy đối với cũng bình thường nhưng mấy ngày sau càng lúc càng cảm thấy ngột ngạt vô vị. Vì để bảo vệ cô mà hộ vệ của hấn còn không cho phép cô đi ra khỏi biệt thự. Cô phản kháng thì họ nói đây là lệnh của Ma Thiên nên đành thôi.

-Thiếu phu nhân! Xin người hãy lên ghế ngồi! Dưới nền rất lạnh, ngài vừa mới ốm dậy như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe đâu!

-Mặc kệ ta đi! Nằm dưới đây giúp ta suy nghĩ tốt hơn!

-Thiếu phu nhân!!!!

-Yết nhi! Em lại bướng bỉnh cái gì nữa vậy?

Đương lúc người hầu đang cố khuyên nhủ Bảo Yết thì có một giọng nói trầm thấp quyến rũ của đàn ông vang lên. Giọng nói ôn nhu khiến ai cũng bị cuốn hút theo

-Ma Thiên! Anh về rồi!

-Chúng thuộc hạ xin thỉnh an thiếu chủ!

Tất cả mọi người trừ Bảo Yết đều cung kính quỳ xuống chào Ma Thiên. Hấn mặc áo comle cùng sơ mi đơn giản, bên ngoài khoác một cái áo lông da thú màu đen. Thời tiết bên ngoài có vẻ như đã chuyển lạnh rồi thì phải. Cô ở trong nhà có hệ thống sưởi đang hoàng nên không biết gì hết. Đằng sau hấn là một đám thủ hạ. Dáng vẻ của hấn thực giống một vị vương cao cao tại thượng khiến mọi người không dám ngược lên nhìn, chỉ có thể cúi đầu mà tôn sùng.

Cởi áo khoác đưa cho người hầu đang đứng ở bên cạnh rồi lại gần Bảo Yết kéo cô lên ghế sofa cùng ngồi, ôm chặt cô vào lòng cung chiêu nói:

-Có việc gì khiến em lại giận dữ nữa vậy?

-Ma Thiên! Em.....

-Gọi là Thiên_Ma Thiên ngắt lời-Thiên! Em ở đây một mình rất chán. Có thể cho em ra ngoài được không?

-Em biết ở bên ngoài rất nguy hiểm mà. Việc lần trước cũng là hậu quả của việc em ra ngoài đấy.

-Nhưng mà.....

-Ngoan! Nghe lời anh! Chịu khó ở đây đi! Chờ anh giải quyết hết mọi việc!

Bảo Yết nghe câu trả lời của Ma Thiên thì vô cùng thất vọng. Cô giận dữ vùi mặt vào trong lòng hấn, không thèm nói năng gì nữa. Ma Thiên thấy vậy thì cười bất lực đành thỏa hiệp.

-Em có thể xin anh cái khác mà!

Nghe vậy Bảo Yết liền lập tức ngẩng đầu lên nhìn hấn, vui vẻ nói:

-Vậy có thể cho em liên lạc về với gia đình không? Em rất nhớ họ!

Nghe cô nói vậy, Ma Thiên liền lập tức nhú mày. Hấn giấu cô ở đây không có một ai biết. Nếu để cô liên lạc về nhà chẳng phải hành tung của cô sẽ bị lộ sao? Chưa kể nếu để cô nói chuyện với gia đình thì việc hấn nói dối nhất định sẽ phát hiện. Hấn còn chưa chơi chán cô, làm sao có thể để cô quay về được.

-Không được! Ba mẹ giao cho anh nhiệm vụ bảo vệ em. Kẻ thù hại em vẫn còn bên ngoài chờ từng chút sơ hở để bắt em. Nếu bây giờ em liên lạc với bọn họ thì chẳng phải em đã khiến bản thân và cả gia đình mình gặp nguy hiểm sao?

-Vậy.....vậy.....

Bảo Yết nghe xong lại trở nên thất vọng ừ rừ. Đôi tai mèo rừ xuống trong đền tội, lúc này cô trông điềm đạm đáng yêu giống một con tiểu miêu bị bỏ rơi vậy. Nhìn một màn này, tâm của Ma Thiên bỗng trở nên ngứa ngáy rộn rạo lạ thường. Không kìm lòng được vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm của cô cung chiêu nói:

-Thôi được rồi! Khi nào mọi chuyện ổn thỏa anh sẽ đưa em ra ngoài

-Thật không?_Bảo Yết hào hứng reo lên

-Anh lừa em làm cái gì! Vậy nên đừng ừ rừ như vậy nữa. Trông xấu lắm!

-Vâng!

Ma Thiên biết nếu cứ cố bắt cô trong nhà thì kiểu gì cô cũng sẽ trốn ra. Vậy nên tạm thời cứ nói như vậy để cho cô yên lòng mà không làm loạn nữa

Hai người âu yếm nhau một lát thì Bảo Yết ngáp dài một cái trong có vẻ mệt. Thấy vậy Ma Thiên ôn nhu hỏi:

-Mệt rồi à?

-Ừm!

Bảo Yết vừa dụi mắt vừa lơ mơ gật đầu. Không hiểu sao từ khi tỉnh lại cô rất dễ buồn ngủ. Mới đó đã lại ngáp rồi. Cô đây là bị làm sao vậy? Nhất định là cơ thể chưa hồi phục rồi. Nhất định là như vậy.

Ma Thiên bế bồng cô lên theo kiểu công chúa, nhẹ giọng nói với cô:

-Anh đưa em lên phòng nghỉ

Hắn vừa quay lại nhìn đã thấy cô ngủ mất rồi. Ngủ luôn trong lòng hắn, nhìn cô ngủ trong rất đáng yêu khiến hắn không kìm được mà nở một nụ cười nhẹ. Quay về phía quản gia đang đứng ở đằng sau từ lúc này, khuôn mặt ôn nhu cung chiều lúc này với Bảo Yết đã không còn, mặt yêu nghiệt hắn trầm xuống trông đáng sợ như ác ma, giọng cũng lạnh đi ra lệnh:- Thiếu phu nhân hay ngồi trên sàn thì trải thêm mấy tấm thảm lông, đừng để cô ấy bị lạnh

-Thuộc hạ sẽ đi làm ngay!

Gật đầu hài lòng Ma Thiên liền mang bảo Yết trở về phòng ngủ để nghỉ ngơi. Đặt cô lên giường ngồi ở một bên vén gọn tóc cho cô, hắn mỉm cười lạnh lẽo. Làm sao hắn không biết dạo này tình trạng sức khỏe cô như thế nào chứ? Chính hắn là người đã khiến cô thành ra như vậy. Bác sĩ nói vẫn có khả năng cô sẽ nhớ lại và nhiệm vụ của hắn là đảm bảo cho điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Vậy nên hắn đã cho người dùng thuốc với cô. Thuốc này sẽ khiến cô vĩnh viễn quên đi kỉ ức đã mất của mình, thậm chí sẽ khiến cô sau này chỉ ngoan ngoãn nghe lời của hắn. Vì cơ thể cô chưa quên với thuốc nên cô rất dễ buồn ngủ. Nhưng sau này khi cơ thể đã dung hòa với thuốc rồi thì thuốc sẽ phát huy tác dụng và mọi triệu chứng như bây giờ cũng sẽ biến mất. Hắn không muốn mất thú cưng của một cách dễ dàng như vậy, đã là người của hắn thì mãi mãi là người của hắn. Vậy nên cô phải chịu khó rồi.

Trái ngược với sự yên bình ở nơi đây thì Nam Cung gia vẫn đang loạn thành một đoàn. Không chỉ thế việc Bảo Yết mất tích đã Trình gia đang căng thẳng không kém. Cảnh sát vẫn đang truy tìm tung tích của cô khắp nơi. Vì là một gia tộc có sức ảnh hưởng lớn đến thế giới nên ngay cả đặc công cũng được đưa vào lực lượng tìm kiếm. Hải Bình thì dùng mọi thế lực mình có kể cả bạch đạo lẫn hắc đạo nhưng vẫn chưa có kết quả. Nhật Nữ sau khi biết tin cũng lập tức cho người đi tìm cô, hi vọng sẽ tìm được cái gì đó. Một gia tộc giao hảo lâu năm với Nam Cung ra cũng đã ra sức trợ giúp. Việc Bảo Yết mất tích đã tạo một sự khó chịu không hề nhỏ cho hai anh em Kiệt và Thần. Phi Mã cũng là một trong những người điên cuồng nhất để đi tìm cô. Hắn nhờ cả sự trợ giúp của Ma Thiên. Nhưng mà dùng là thế lực của Hắc Long mà cũng không tìm ra khiến hắn vô cùng đau khổ. Đang tiếc rằng hắn sẽ không bao giờ biết được, người mà hắn đang tìm kiếm lại đang ở trong tay người bạn mà hắn tin tưởng. Nếu biết thì có chuyện gì xảy ra nhỉ???

Mãi mà không có kết quả nên người ta bắt đầu nghi ngờ Nam Cung tiểu thư có thể đã gặp chuyện không lành và nếu tệ hơn đó chính là đã chết.

Nam Cung chủ tịch nghe vậy thì càng tức giận. Nói rằng con gái ông có đủ bản lĩnh để tự bảo vệ mình. Nhất định cô đang ở đâu đó chờ người tới cứu. Mặc dù nghe giọng ông rất quả quyết nhưng ai cũng có thể đoán ra được ông đang tự an ủi chính mình. Con gái mất tích, không một bậc sinh thành muốn nghĩ đến chuyện con cái họ đã chết. Đó quả là điều đau khổ nhất trên đời.

Đại học BluSky

Phòng thí nghiệm riêng của Lam Bình

Lúc này đây Lam Bình cũng đang vô cùng khổ sở. Bảo Yết mất tích hắn lại không thể làm gì được. Cảm giác đó so với hồi cô bị bắt cóc trước mặt hắn còn tệ hơn nhiều. Điều đó có thể cho thấy hắn càng lúc càng không thể sống thiếu cô. Dựa vào mối quan hệ của mình ở thế giới ngầm, Lam Bình cho không ít người đi tìm cô. Nhưng Bảo Yết cứ như bốc hơi khỏi thế gian này vậy. Hoàn toàn không có tin tức gì. Mạnh mẽ hắn khó khăn lắm mới biết được là từ một người phục vụ ở bữa tiệc của Âu Dương gia. Có một cô gái xinh đẹp nhờ hắn mời Bảo Yết một ly nước trái cây, nói là trông cô ấy có vẻ không khỏe. Điều kì lạ là người phục vụ đó đề ý đó là sau khi uống xong cô liền vội vã rời khỏi đó. Về mặt cũng có vẻ rất hoang mang. Vậy việc cô mất tích có thể liên quan đến cái người mời ly nước đó. Nhưng cô gái ấy là ai được cơ chứ????

Lam Bình đang tìm trên bàn thí nghiệm của mình lọ được mới chế. Đó là một loại xuân dược hắn chế ra cho vui. Nó vẫn chưa hoàn thiện nên nếu đem sử dụng có thể gây ra những tác dụng nguy hiểm ngoài ý muốn. Mấy tháng nay tâm trạng lúc nào cũng rối bời nên có lẽ hắn nên làm cái gì đó cho khuấy khỏa một chút. Nhưng tìm mãi vẫn chưa thấy. Rõ ràng hắn đã dán nhãn nó và để trên bàn thí nghiệm của mình mà. Tìm không thấy nên hắn liền quay sang nhân viên nghiên cứu gần đó hỏi:

-Mấy tháng tôi không có mặt ở đây có ai đụng tới bàn của tôi không?

-Không có thưa giáo sư! Bàn làm việc của ngài chúng tôi không ai dám đụng đến!

-Nếu vậy thì thôi!

Lạ thật, không có ai đến gần thì nó ở đâu được nhỉ?

-Đúng rồi! Thật ra có một thời gian lâu trước đó, Nhất tiểu thư có xuống tận đây tìm ngài. Lúc đó chúng tôi đều có việc phải ra ngoài. Không biết có phải....._ Nhân viên đó có chút rụt rè sợ hãi khi nói đến đây

-Song Thư?

-Vâng! Đúng vậy!

Lẽ nào.....

Ps: Biển Đông Việt Nam ta được mệnh danh nhiều tài nguyên, cá tôm đủ loại. vậy nên Bạn cá mập, bạn có đói thì ăn cá đừng ăn cắp để rồi đăng một chap truyện lên được cũng là một kỉ tích. Đọc thông báo cũng là một khó khăn.

Mấy bạn à! Vượt qua bao nhiêu gian nan cuối cùng Scor cũng có thể quay trở về với mấy bạn đây. Scor nhớ mọi người muốn chết. Cảm ơn thần linh đã đưa wifi trở lại với con!! Con xin tạ ơn!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Sơ suất

Lam Bình lái xe một mạch đến trụ sở của Nhất thị, trong lòng thì đang bùng lên một ngọn lửa. Nếu thực sự việc lần này của Bảo Yết có liên quan đến cô ta thì hẳn thế kẻ cả hai người có từng là người yêu đi nữa hẳn cũng không nể mặt đâu. Cô ta tốt nhất là nên vô can. Bước vào Nhất thị, không cần chờ nhân viên thông báo, Lam Bình liền lập tức lên phòng Phó giám đốc. Hắn tuy đang kích động nhưng vẫn từ tốn mở cửa bước vào. Song Thư nhìn thấy hắn thì có chút ngạc nhiên. Lam Bình vô tình bắt được một chút sự chột dạ của cô ta trong đáy mắt. Hắn nhún mày lại, trong lòng đang thầm một phần quả quyết suy đoán của mình.

-Lam Bình! Sao anh tự nhiên tới đây vậy? Có việc gì sao?

Từ sau nói lời chấm dứt với cô ở bữa tiệc của Âu Dương gia khiến cô bị mất mặt, Lam Bình chưa một lần liên lạc lần tìm đến cô. Cô dù có tìm đủ mọi cách hẳn đều tránh mặt. Lại thêm sau khi biết tin Bảo Yết mất tích, hắn ta lại chỉ mãi đi tìm con đàn bà đó khiến cô vô cùng tức giận. Tuy nhiệm vụ được giao đã hoàn thành nhưng mà Song Thư vẫn muốn Lam Bình trở thành người đàn ông của mình. Thông minh, tài giỏi, lại đẹp mã giàu có, thử hỏi đó là ước mơ của bao nhiêu cô gái. Nếu có một người như vậy cưng chiều mình thì không phải tiền đồ của cô cùng Nhất thị có thể lên như điều gặp gió sao? Thêm nữa có hẳn bên mình mọi người sẽ phải ngược lên mà ngưỡng mộ cô, cảm giác ấy thật tuyệt.

Nhưng mấy tháng không chịu gặp tự nhiên lại đến đây tìm cô làm Song Thư vô cùng khó hiểu mà cũng có chút sợ hãi. Mặt hắn lúc này lạnh lẽo âm trầm đến đáng sợ. Quanh người hắn lại còn tỏa ra sát khí nồng đậm khiến cô có chút không chịu nổi. Không lẽ hắn đã biết nhưng lúc ấy cô đã dặn tên nhân viên ở đó không nói cho ai biết rồi mà! Còn đưa cho hắn tiền nữa, không thể nào có chuyện Lam Bình biết được.

Cái mà Song Thư không biết là người đã nói cho Lam Bình không phải là người cô ta đã dặn giữ mồm. Lúc cô bước ra rồi đi thì đúng lúc anh ta quay về lấy tài liệu bỏ quên. Biết thân phận cô nên không dám gọi lại hỏi, cũng chỉ đoán là đi tìm giáo sư rồi kể lại thôi. Nếu Song Thư mà biết chuyện này chắc chắn cô ta hối hận đến chết mất.

Nhìn Song Thư, Lam Bình lạnh giọng mở miệng.

-Là cô đã lấy lọ thuốc mới của tôi?

Tuy là câu hỏi nhưng điệu bộ nói ra như là đã chắc chắn. Không mào đầu, không dò hỏi lập tức vào thẳng vấn đề khiến Song Thư giật mình không kịp phản ứng.

-Anh....anh...nói cái gì vậy? Em không hiểu gì cả! Lọ thuốc gì chứ?

-Cô còn muốn chối?_ Lam Bình giọng ngày càng nặng khiến Song Thư cảm thấy áp lực

-Em không biết gì hết! Anh nói vậy là sao?

Tuy sợ nhưng Song Thư vẫn cố cái khiến cho Lam Bình càng tức giận.

-Thực sự không biết? Vậy thì chỉ cần thử thuốc mới của tôi đi!

Vừa dứt lời bỗng nhiên cổ họng của Song Thư trở nên bỏng rát đau đớn vô cùng. Giọng nói cũng biến dạng đi

-Anh.....

Lam Bình cười lạnh. Lúc lên đây hẳn có gặp nhân viên đem cà phê lên phòng Phó giám đốc nên hẳn liền vô thanh vô tức đem đồ thuốc vào đó. Lúc con người nói dối thì phản ứng cơ thể sẽ khác so với lúc bình thường. Và thứ này dùng sự khác lạ đó để phát huy tác dụng, tức là nếu người đó nói dối thì lập tức cổ họng sẽ đau đớn bỏng rát, nhưng chỉ cần nói thật thì cảm giác đó sẽ hết. Hắn cũng đã đứng ngoài một lát chờ cô ta uống rồi mới bước vào. Kết quả ra sao nay đã thể hiện rõ. Hân khí tỏa ra khắp phòng, Song Thư lạnh người đến co rúm lại, tay vẫn ôm chặt cổ họng sợ hãi nhìn lên hắn.-Cô còn muốn chối!

-Em...xin.....lỗi..... Em...chỉ..là.....chỉ..là.....tò mò...thôi!_Giọng khàn đặc thật khó nghe

-Vậy chuyện của Bảo Yết ở bữa tiệc là do cô làm???

Song Thư định mở miệng chối thì lập tức cổ họng lại càng thập phần đau đớn liên vợi và gât đau như đã tòi.

-Là....em...là...em. Em chỉ vì tức giận anh vì ả ta mà bỏ em thôi mà.....

Nhưng mà vừa dứt lời Lam bình liền lập tức tóm cổ cô nhấc lên. Không có không khí khuôn mặt cô ta càng lúc càng tím tái đến đáng sợ. Khuôn mặt của Lam bình trở nên âm trầm đáng sợ hơn bao giờ hết, đôi mắt đỏ ngầu như là muốn giết cô bất cứ lúc nào. Lúc này Song Thư không còn cảm giác gì là ngưỡng mộ đối với người đàn ông này nữa. Cảm giác lúc này của cô ta chỉ có sợ hãi tột cùng. Cô không muốn chết!!!!

-Nói! Bảo Yết ở đâu?

-E...m...khô...ng biết.....Em th...ực...sự.....k....h..ôn..g....bi..iết!

Lam Bình nghe vậy bóp càng chặt khiến Song Thư dần mất ý thức. Nhưng mà thấy cô không còn biểu hiện đau đớn như lúc này hẳn liền cô nói thật liền bỏ ra. Song Thư ngồi bệt dưới sàn ho sặc sụa. Lam Bình nhìn cô chẳng có chút gì thương xót, còn lạnh giọng bỏ lại một câu rồi rời đi:

-Tuy cô không liên quan đến sự mất tích của Bảo Yết nhưng cô chuyện cô đã làm với cô ấy tôi nhất định không bỏ qua. Chờ đấy!

Song thư cúi đầu nên hẳn không nhìn thấy biểu cảm của cô nhưng nếu hẳn thấy lúc này thì nhất định sẽ không để cho cô ta được sống. Đôi mắt hiện lên rõ những vằn đỏ, khuôn mặt trở nên vật vờ bởi ghen ghét hận thù. Bảo Yết! Những gì tôi chịu ngày hôm nay nhất định tôi sẽ khiến cô chịu gấp 10 lần. Tôi hận cô!!!! HẬN CÔ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-Yaaaa.....

Hự....

-Lên nữa đi!

Bịch!!!!

Rầm!!!!

Keeng!!!!

Lúc này trong một căn hầm rộng lớn giống một khu huấn luyện, một đám người đang cố lao vào đồng thời tấn công một cô gái. Nhưng mà đáng tiếc thay đến cả một góc áo của cô bọn họ cũng không chạm tới. Đám người là thuộc hạ của Hắc Long và cô gái đó đương nhiên chính là Bảo Yết.

Flashback

-Bảo Yết! Em có dám đánh với bọn họ?_Ma Thiên có chút đùa cô nói

Mấy ngày nay lúc nào cô cũng kêu chán, thậm chí còn lòi cả vệ sĩ trong biệt thự ra để tỉ thí võ. Qua mấy ngày mà không có người nào trong biệt thự là không có thương tích. Thấy vậy nên hẳn mới đưa cô tới đây, một đề thử hết khả năng của cô, hai cũng để cho cô thư giãn gân cốt. Nơi đây là hầm huấn luyện của Hắc Long được trang bị đầy đủ mọi loại vũ khí từ súng đến cung tên, từ thương đến kiếm...Không thiếu một cái gì. Bình thường mọi thuộc hạ của hắn đều phải tự mình luyện tập thêm ở chỗ này. Ma Thiên cùng Bảo Yết vào đây thì đúng lúc có một đám khoảng tầm hơn 20 người đang ông to khỏe đang tỷ thí lẫn nhau. Nhìn thấy bọn họ đi vào tất cả đều cung kính cúi đầu.Nhìn thấy đám người đó, Bảo Yết chỉ lạnh nhạt ngáp một cái rồi đáp:

-Nhàm chán! Cũng chỉ có hơn đám vệ sĩ kia một chút!

Nghe thấy vậy toàn bộ đám người đó đều cảm thấy không phục, trong lòng dâng lên cổ khó chịu. Bọn họ đều là những tinh anh của Hắc Long được thiếu chủ lựa chọn. Thiếu phu nhân chỉ một nữ nhi thì có tư cách gì mà nói bọn họ như vậy chứ?

-Vậy nếu thế thì cho phép chúng tôi được thấy khả năng của người chứ?_Một người bước lên.

-Xì!

Bảo Yết bước bình có chút khinh bỉ ngoảnh mặt đi làm tên đó mất mặt. Hắn vô cùng tức giận nhưng đây là người của thiếu chủ lại là Thiếu phu nhân tương lai nên bọn hắn đành đè nén cục tức này trong lòng. Ma Thiên thấy thế liền cười nhẹ rồi âu yếm ôm cô vào lòng nói:

-Anh cũng rất tò mò xem cục cưng của anh giỏi đến đâu. Nếu là bọn họ đã coi thường em thì anh mặc em xử lí

-Thật không?

-Thật!

-Vậy mấy người đó có làm sao em không chịu trách nhiệm đâu nhé!

-Là bọn chúng đáng bị như thế!

Nghe được lời đảm bảo của Ma Thiên, Bảo Yết mới đi ra giữa sân đấu, theo sau là đám thuộc hạ của Hắc Long.

-Nào bắt đầu đi! _Bảo Yết lớn giọng

-Thiếu phu nhân muốn đấu với ai ạ?

-Lên hết đi!

-Cái này.....

Một đám người ghen hờn không biết nên nói gì. Khinh thường, đây chính là công khai khinh thường bọn họ. Đám người càng lúc kích động những vẫn còn lí trí để không làm điều dại dột.

-Phu nhân chỉ là một cô gái còn chúng tôi đều là đàn ông được huấn luyện kĩ càng nếu phu nhân có làm sao thì.....

-Không sao! Chuyện các người đang nghĩ sẽ không bao giờ xảy ra

-Thưa phu nhân như vậy thì.....

Người đó nói rồi lên đưa mắt về phía Ma Thiên. Thấy hắn im lặng ngẫm đồng ý liền mỉm cười tự đại nhìn cô

-Phu nhân đã nói thế thì cung kính không bằng tuân mệnh

Chỉ là một con nhóc mới lớn mà cũng đòi lớn lối. Là thiếu phu nhân thì sao chứ, thiếu chủ đã ngầm cho phép thì bọn họ có thể đánh thoải mái rồi. Khiến thiếu phu nhân phải nhận thua khâm phục khấu phục, miễn không làm người bị thương là được. Đáng tiếc là bọn họ không còn giữ được ý nghĩ đó lâu dài. Bọn họ bao vây cô lại rồi đồng loạt xông lên. Nhưng Bảo Yết liên tục tránh né được mà thậm chí cô làm điều đó vô cùng nhẹ nhàng. Mọi người càng lúc càng thấy không ổn nên chiêu thức tấn công càng nhanh và mạnh hơn. Tất nhiên chỉ qua vài chiêu nhanh chóng đơn giản gọn lẹ Bảo Yết đều hóa giải được chúng. Trận đấu cứ dai dẳng như vậy cho tới tận bây giờ

Endflashback

Ma Thiên ngồi một bên vui vẻ thưởng thức một màn trước mắt. Hắn đang thấy vô cùng hứng thú, mèo con quả nhiên không tầm thường. Lâu như vậy rồi mà cũng không hề yếu thế. Vẫn vui vẻ chơi đùa được, hắn làm sao mà không nhận ra cô chỉ đang vờn bọn chúng chứ? Càng lúc hắn càng thấy cô có rất nhiều điểm thú vị khiến hắn mê luyện không thôi. Hắn bắt đầu hiểu vì sao đệ đệ hắn lại say mê cô gái này như vậy. Hắn hình như cũng bắt đầu lưu luyến cô gái này mất rồi. Giữ cô lại bên người để cưng chiều cũng không phải là ý kiến tồi.

Và tất nhiên đám người đang trên sân đấu sao lại không nhận ra mình đang bị đùa giỡn chứ. Nếu không nhìn ra được thì bọn họ không cần lẫn lộn trong hắc đạo này làm cái gì. Sự nhục nhã càng dâng lên mắc ứ trong cổ họng. Tất cả đều toàn lực ra chiêu rồi dồn hết sức đồng loạt tấn công. Bảo Yết cũng bắt đầu thấy nhàm chán nên quyết định dừng chơi mà giải quyết luôn cho xong. Bị một đám người lần nữa bao vây, cô không hề có một chút nao núng sợ hãi. Cơ thể nhún nhẹ một cái bay qua đám người xông tới rồi nhanh chóng vớ lấy thanh Katana rơi ngay gần đó bắt đầu tấn công. Ma Thiên nhìn thấy một màn này thì nụ cười càng lúc sâu hơn. Và nhanh chóng như một cái bóng, không ai kịp thấy thân ảnh của cô. Chỉ biết là vài phút sau, tất cả đều gục ở trên sân, mỗi người đều có một vết chém ở ngang ngực. Vết thương không sâu nên không chảy máu nhiều nhưng vì chiêu thức đặc biệt của Bảo Yết nên nhất định sẽ để lại sẹo.

Đứng giữa sân đấu ngạo nghễ như một nữ vương. Bảo Yết đã khiến tất cả mọi người ở đây phải thay đổi cách nghĩ về cô. Đám thuộc hạ đứng đằng sau lưng Ma Thiên cùng xem trận đấu không khỏi trầm trồ. Không hổ là thiếu phu nhân của đại thiếu chủ. Bản lĩnh quả nhiên không tầm thường. Cảm theo thanh Katana sạch sẽ không dính chút máu bám ở một bên rồi nhào vào lòng của Ma Thiên nhưng lại giận dỗi không thèm nhìn mặt hắn. Ma Thiên thấy mèo con xù lông chỉ có thể biết bất lực:

-Sao nào? Chơi vậy chưa đủ sao?

Không thèm trả lời, Bảo Yết liền khinh bỉ quay mặt đi làm ai cũng phải toát mồ hôi sợ hãi thay cô. Thiếu phu nhân sao có thể dám làm như vậy chứ, Đại thiếu chủ là người như thế nào không ai là không rõ. Dám coi thường hắn thì kết cục chỉ có thể sống không bằng chết. nhưng mà khác với suy nghĩ của

mọi người, hành động của Ma Thiên lại khiến bọn họ phải kinh ngạc vô cùng.....

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Giận dữ

Ma Thiên âu yếm tiểu nhân nhi đang ở trong lòng rồi nhẹ nhàng dụ dỗ nói

-Thôi! Ngoan đừng giận nữa! Bọn chúng đều là những kẻ mù đầu đáng để em giận.

-Thì chúng đã chết đâu! Thật nhảm chán! Anh nói đưa em đi chơi cuối cùng lại đến đây đánh nhau với những tên này. Thiệt mất hứng quá đi!

-Rồi! Rồi! Lỗi của anh! Lần sau anh bù cho em được chưa?

-Xì!

Nhìn một màn ngọt ngào này tất cả mọi người đều không khỏi há hốc mồm ngạc nhiên. Đại thiếu chủ thực sự là sủng thiếu phu nhân tới tận trời rồi. Nếu như vậy chứng tỏ trọng lượng của thiếu phu nhân trong lòng thiếu chủ rất nặng, sau này bọn họ phải chú ý khi hầu hạ cô mới được. Đúng lúc này đám người đang nằm trên sân kia mới tỉnh lại, khó khăn đứng lên. Bây giờ tất cả bọn họ đều tâm phục khẩu phục trước Bảo Yết. Có thể trở thành nữ nhân bên cạnh thiếu chủ tất nhiên phải không tầm thường. Là bọn họ quá tự cao tự tại mới bị thua một cách nhục nhã như vậy. Tuy bị thương nhưng tất cả đều quỳ xuống trước mặt Ma Thiên cùng Bảo Yết đồng thanh hô:

-Xin phu nhân hãy thứ lỗi cho chúng thuộc hạ vì sự ngu ngốc của chính mình mà mạo phạm người. Chúng tôi xin tự cắt một ngón tay của mình để tạ tội.

Rồi cả một đám người rất hăng say cùng lời dao ra định cắt ngón tay út của mình. Nhưng dạo chưa kịp hạ xuống thì Bảo Yết đang rúc mình trong lòng Ma Thiên lúc này mới lên tiếng:

-Khoan đã!

Tất cả đều dừng lại nhưng vẫn cúi đầu chờ nghe câu nói tiếp theo của cô

-Vết thương ta cho các người tuy không nguy hiểm nhưng cũng đủ để lại sẹo suốt đời. Giữ lấy chúng mà làm bài học cho chính mình. Đã là sát thủ thì chỉ cần tập trung vào kỹ năng lấy mạng người khác đừng luyện mấy thế võ này làm gì. Khách hàng cũng không trả tiền để ngắm các người múa võ đâu. Còn nữa đừng bao giờ coi thường bất cứ một ai. Tự cho mình là giỏi rồi cũng có ngày chết mà cũng không biết tại sao! Cái ngón tay kia thì khỏi đi, ta nhìn chỉ tổ khó chịu thêm.

-Chúng thuộc hạ tạ ơn thiếu phu nhân tha tội.

Ma Thiên nhìn biểu hiện của Bảo Yết rất vừa lòng. Quả nhiên có cá tính. Có thể thu phục lòng thuộc hạ hần nhanh như vậy. Cô càng lúc càng làm hần hứng thú không muốn buông tay. Những gì về cô đều rất bí ẩn. Cô như chiếc hộp nhiều lớp chứa đựng rất nhiều điều bất ngờ bên trong. Nói đơn giản như trận đấu vừa nãy. Những chiêu thức mà cô dùng đều rất nhanh gọn, ngoan tuyệt. Đây đều là thuộc hạ tính anh của hần mà thua thảm hại như vậy. Coi như đây là bài học của chúng, cô không muốn truy cứu thì hần tạm bỏ qua. Nhưng nếu còn không có tiến bộ thì hần cũng không cần. Trong bang của hần không cho phép có những kẻ chỉ biết dựa dẫm chân tại chỗ như vậy. Một điều nữa cũng khiến hần rất tò mò. Chỉ là một tiểu thư quyền quý sao lại biết mấy cái này. Khả năng của cô chắc đánh ngang tay với ám vệ của hần. Chuyện của mấy lần trước cũng đã khiến hần khó hiểu nhưng lại không tìm hiểu được gì. Chắc chắn cô đang giấu cái gì đó, một bí mật kinh thiên động địa mà hần muốn tìm ra.....Bảo Yết ngồi trong lòng hần ngập dài một cái rồi lại bắt đầu dụi mắt buồn ngủ. Ma Thiên thấy vậy vẫn nhẹ nhàng hỏi, trong mắt chứa đầy sự ôn nhu hiếm thấy.

-Mệt rồi sao?

-Ừm! Dạo này em đã nghỉ ngơi rất nhiều rồi mà.

-Sức khỏe em chưa phục hồi hoàn toàn lại còn đánh một trận như lúc nãy nữa nên mới vậy. Mấy ngày nữa sẽ ổn thôi, em cứ chú ý nghỉ ngơi đi.

-Vâng! Em biết rồi!

Thuốc dần có tác dụng, cơ thể Bảo Yết cũng dần quen với nó. Bằng chứng là cô không còn ngủ nhiều như trước, bản thân cũng ngoan ngoan nghe lời hần hơn. Chỉ thỉnh thoảng nếu giận dữ thì cô sẽ nổi tính bướng bỉnh nhưng bình thường cô sẽ không dám cãi lại hần, mọi thứ đều tin tưởng hần tuyệt đối. Đây chính là điều Ma Thiên mong muốn.

Bé Bảo Yết rời đi theo kiệu công chúa, chiếc xe hơi lăn bánh quay trở về biệt thự của Hắc Long. Lâu như vậy mà cũng chỉ đưa cô ra ngoài được có như vậy, chuyến đi ngày mai đêm cô theo cũng không có vấn đề. Với lại Kim Long cũng sắp trở về, hần tuyệt đối sẽ không để Kim Long nhìn thấy cô ấy.

Bảo Yết tỉnh dậy thì phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ. Đây đầu phải là phòng của cô? Căn phòng tuy nhìn không khác phòng cũ của Ma Thiên từ màu sắc đến nội thất nhưng rõ ràng chỗ này rõ ràng lớn hơn, cách bài trí cũng có chút khác. Nhìn bản thân một mình ở trong phòng ngủ rộng lớn Bảo Yết liền giận dữ. Quá đáng! Lần nào cũng thế! Ôm cô cùng đi ngủ nhưng lúc nào đến sáng cũng bỏ cô lại một mình. Bảo Yết chưa thay đồ ngủ liền ra khỏi phòng. Đứng giữa hành lang cũng lớn không kém cô nhìn quanh. Ở chỗ này có ai không vậy? Sao mà vắng vẻ thấy giống bị bỏ hoang quá. Đang lúc đang ngỡ ngàng thì có một giọng nói vang lên

-Thiếu phu nhân! người đã tỉnh rồi sao?

Giọng nói vang lên đột ngột khiến Bảo Yết giật mình theo phản xạ quay lại tí nữa thì tấn công người ta. May mắn thay chưa kịp ra tay đã nhìn thấy đó là ai. Là một người hầu. Bị Bảo Yết tấn công nhưng vẫn không hề run sợ, chỉ lạnh nhạt đứng im ở đó. Đúng là người của Thiên, không ai là tầm thường. Nhanh chóng thu lại lực rồi bình tĩnh nói

-Ừ! Thiên đâu rồi?

-Dạ thưa thiếu phu nhân. Thiếu chủ đi giải quyết công việc từ sớm rồi ạ!

-Biết ngay mà! Lại bỏ rơi mình_Bảo Yết tự lẩm bẩm

Ngay sau đó, không nói không rằng cô liền quay trở về phòng. Rất nhanh,cô liền trở ra, Bảo Yết đã rửa mặt và thay quần áo. Cô lúc này chỉ mặc một cái váy màu lam đơn giản trên người cùng áo không tay màu trắng. Hướng về phía gara của biệt thự, Bảo Yết không thèm hỏi han ai liền lấy một chiếc xe thể thao màu đen trong đó rồi lái rời đi. Cô làm mọi việc đều quá nhanh, chưa để ai có thời gian kịp phản ứng đã biến mất. Thuộc hạ trong khi biệt thự cũng chẳng kịp ngăn cản chỉ còn biết lo lắng lát nữa sẽ nói lại với thiếu chủ như thế nào

Lúc này Bảo Yết đang lái chiếc xe thể thao số lượng có hạn một cách điên cuồng trên đường. Xe này thiên về tốc độ nên cô rất thích, sẽ không lo ai đuổi theo đến. Hừ! Dám bỏ cô lại thì cô sẽ bỏ đi cho hắn xem. Vì đây là xe mui trần nên Bảo Yết có thể cảm nhận rõ từng cơn gió mạnh mẽ đang bay qua mặt mình. Một cảm giác hưng phấn khó tả, thêm một sự tự do thoải mái lâu lắm mới có khiến cô yêu thích không thôi. Bình thường toàn bị nhốt trong nhà nên cô lúc nào cũng khó chịu. Nhưng nghĩ lại thì cô cũng được coi như là chủ nhân ở đó, tại sao cô vẫn cứ khư khư ở trong nhà? Cô có thể ra ngoài mà! Làm gì có ai có thể ngăn cản cô. Thiên! Đúng rồi! Là Thiên! Hắn nói cô phải ở nhà nên dù có chán và khó chịu đến mấy cô cũng ngoan ngoan ở đó chờ hắn về. Từ khi nào cô lại nghe lời hắn đến vậy? Dù sao cô đối với hắn cũng chỉ là tạm thời tin tưởng đến khi cô tìm được trí nhớ. Nhưng không hiểu sao cô luôn nghe theo hắn. Cô còn không nhớ hắn là ai tại sao mình lại tin tưởng đến thế. Mặc dù nhưng gì hắn làm đều vì cô nhưng không hiểu sao Bảo Yết lại có cảm giác rằng đang có gì đó không ổn. Trí nhớ cô cũng không biết tại sao ngày càng mơ hồ, cô gần như sắp quên khuôn mặt của ba mẹ mình như thế nào rồi.

Bỏ đi! Chắc là cô nghĩ nhiều rồi. Hắn co về ân cần chiều chuộng cô như vậy, về ôn nhu của hắn cũng chỉ đối với một mình cô. Cô tin hắn sẽ không làm hại cô. Còn bây giờ thì thường thụ đắc!!!! Bảo Yết không hề để ý rằng trong tư duy của cô bắt gặp luôn nghĩ mọi điều tốt đẹp về Ma Thiên. có vẻ như trong vô thức Bảo Yết đã thực sự trở thành một con thú cưng ngoan ngoan nghe lời đúng như theo ý muốn của hắn.

Dừng xe trước một khu trung tâm thương mại lớn, Bảo Yết vút chìa khóa xe cho phục vụ rồi kêu họ cất xe hộ. Bị nhốt trong nhà lâu quá phải đi ra thăm thú mới được. Mà không nơi nào để làm điều đó tốt hơn là Trung tâm thương mại. Bảo Yết đi khắp nơi, xem tất cả các cửa hàng mà mình nhìn thấy được không sót dù chỉ là một. Trên tay cũng bắt đầu đầy dần lên. Cô không mua quần áo, chỉ mua thêm mấy thiết bị công nghệ cần dùng thôi. Thiên lúc nào cũng cấm cô đụng đến mấy thứ này làm cô rất khó hiểu. Nếu không phải vì SilverKnight không tháo ra được thì có lẽ hắn cũng tịch thu của cô. Không còn cách nào hắn đành để lại và dặn cô không được liên lạc với ai. Cô cũng nghe lời, nhưng mà kẻ có cô không nghe thì cũng không làm gì được. Ở biệt thự hắn đã cho lắp đặt một hệ thống chặn mọi loại tín hiệu nên Bảo Yết chỉ có thể đọc dự liệu có sẵn trong bộ nhớ, không thể liên lạc với bất cứ ai. Nếu hắn không cho cô đụng thì cô lên mua vậy. Cô cần tìm hiểu về mọi việc xung quanh mình.

Mãi nhìn ngắm xung quanh để nhớ xem mình có quên mua cái gì không mà cô quên không nhìn đường. Cho đến khi đụng lại một bức tường lớn ẩm khiến cô ngã ra về phía sau. Đập mông xuống sàn đá lạnh khiến Bảo Yết có chút rên rĩ:

-Ui da! Đau quá!

-Cô không sao chứ?

Có giọng nói. Vậy thứ cô đụng không phải là tường mà là.....

PS: Mina! Scor trở lại rồi đây. Như thường lệ thì sẽ cắt ở đúng những chỗ cần cắt. Mọi người đoán xem người đã đâm vào Bảo Yết là ai? Đoán đi! Đoán đúng Scor sẽ nâng đỡ cho nam chính mà các bạn thích. Nhớ ủng hộ nha!!!!

À! Thêm nữa! Vì dạo này có sự cố nên thời gian đăng chap mới Scor sẽ có lúc bị chậm. Nhưng mọi người yên tâm dù thế nào thì Scor cũng có đăng ít nhất một tuần một chap cho mọi người nên không cần sốt ruột quá đâu. Vậy nha!!! SCOR LOVE EVERYONE!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Hắn là ai?

Bảo Yết ngược mắt lên nhìn, trước mặt cô là một người đàn ông cao ráo. Khuôn mặt đẹp tựa như một vị thần vậy. Đôi mắt hắn đen sâu thẳm không nhìn thấy đáy, đôi môi hắn đang mỉm cười vô cùng ôn nhu không hiểu sao Bảo Yết lại cảm thấy có chút áp lực khi đối diện với hắn. Bản năng phòng vệ cũng không biết vì lý do gì mà lại xuất hiện. Sợ hãi? Đúng! Cô đúng là có chút sợ hãi đối với hắn. Người này rõ ràng là không đơn giản.

-Boss! Người không sao chứ?

Tiếng một người đàn ông khác vang lên. Lúc này bảo Yết mới để ý là đằng sau người đàn ông cô đụng phải có một đám người ăn mặc chỉnh tề đằng sau. Người vừa lên tiếng lúc này ở trong đám người đó. Hắn đó là vệ sĩ của hắn ta. Bảo Yết vội vàng đứng lên, nhanh chóng nhặt hết túi đồ bị rơi rồi định rời đi nhanh chóng. Ở cạnh hắn khiến cô cảm thấy khó thở, cách xa hắn là tốt nhất. Động tác của cô có chút lúng cuống. Nhặt đến cái túi cuối cùng thì có một bàn tay cũng vươn ra. Ngang đầu lên đập vào mặt cô ngay lúc này chính là người đàn ông đó. Giật mình theo bản năng Bảo Yết lùi về phía sau

-Đề tôi giúp cô! Lúc này đụng trúng cô không sao chứ? _Người đàn ông đó dịu dàng hỏi

-Tôi không sao! Xin lỗi vì đã đâm trúng anh! Tôi xin phép đi trước!

Bảo Yết đáp qua loa rồi bỏ đi. Nhưng khi đi qua người hắn cánh tay cô đột nhiên bị giữ lại. Và người giữ cô lại tất nhiên đó là hắn. Bảo Yết tuy bề ngoài giả bộ bình tĩnh khó hiểu nhìn hắn nhưng ai biết được trong lúc này cô căng thẳng đến mức nào. Bản năng luôn nói với cô rằng người đàn ông này rất nguy hiểm. Cô muốn quay về, về nhà Thiên nhất định sẽ bảo vệ cô.

-Có chuyện gì vậy? Anh làm ơn buông tôi ra được không? Tôi đang vội!

-Tôi thấy cô có vẻ không ổn! Thực sự là cô không sao chứ? Lúc này ngã cũng không hề nhẹ!

-Tôi không sao! Anh làm ơn buông ra đi!

Bảo Yết giãy giụa thoát khỏi sự nắm giữ của người đàn ông đó. Thấy cô bắt đầu phản kháng hắn cũng không tiếp tục tóm chặt tay cô nữa. Khi lực hắn quá lớn nên Bảo Yết không thoát ra được. Phải đến khi hắn buông lỏng tay cô mới gỡ được tay hắn ra. Người đàn ông thấy cô bắt đầu tỏ vẻ khó chịu thì nói:

-Tôi trông cô khá xanh xao nên lo lắng cô bị gì thôi. Nếu đã khiến cô khó chịu thì cho tôi thành thật xin lỗi!

-Không sao! _Bảo Yết tuy bức mình nhưng vẫn khách sáo

-Đây là danh thiếp của tôi! Nếu có vấn đề gì thì hãy báo cho tôi biết!

-Không cần đâu! Anh không cần làm vậy!

Nhìn tấm danh thiếp đưa tới trước mặt mình Bảo Yết liền lập tức từ chối. Người đàn ông này cô không muốn dây dưa gì với hắn. Người đàn ông đó thấy thế liền cầm lấy tay cô rồi nhét tấm danh thiếp vào.

-Cô cứ cầm! Tôi nhìn đồng hồ kia toàn là đồ công nghệ. Lúc này bị rơi có thể đã bị hỏng hóc một vài thứ. Nếu vậy thì đó là trách nhiệm của tôi phải bồi thường cho cô.

-Nhưng....

Bảo Yết chưa kịp nói gì tiếp thì hắn cùng đám vệ sĩ đằng sau đã rời đi. Cô cố gọi hắn lại nhưng hình như người đàn ông đó cố tình làm ngơ mà tiếp tục đi. Bất đắc dĩ Bảo Yết không còn cách nào khác. Thôi! Đem vứt đi là được! Nhưng quanh đây không có thùng rác, đợi lát nữa nếu thấy thì vứt luôn đi vậy. Cũng có chút tò mò nhìn vào tấm danh thiếp, Bảo Yết tự lẩm bầm

-Hoắc Vệ Minh? Tập đoàn Zeus?

Vậy hắn là người của Zeus sao? Hèn gì xuất hiện lại khoa trương đến thế. Nhìn dáng vẻ thì chắc cũng là người có địa vị cao của tập đoàn này. Đây hình như là đối thủ trên thương trường của Thiên. Lát nữa về cô phải nói với hắn mới được. Zeus là một trong những tập đoàn đứng đầu thế giới, khá nổi tiếng, là đối thủ cạnh tranh ngang sức của DD (Dark Dragon) của Thiên. Hai tập đoàn này có thể nói là luôn cạnh tranh một mất một còn. Không ai hiểu tại sao? Bảo sao cô lại tự nhiên nảy ra cảm giác muốn bài xích hắn. Lần sau nhìn thấy hắn nhất định phải tránh xa ra mới được. Tiện tay nhét tấm danh thiếp vào trong túi áo vì không tìm được thùng rác, Bảo Yết cuối cùng cũng rời khỏi TTMM.

Còn về Hoắc Vệ Minh. Sau khi rời đi, khuôn mặt của hắn mang đầy vẻ thú vị. Một tên vệ sĩ từ phía sau cũng kính lên tiếng:

-Boss! Cô gái đó nhìn rất quen mắt! Liệu có phải là.....

-Nan Cung Bảo Yết - đại tiểu thư của Nam Cung gia. Công chúa duy nhất thừa kế tập đoàn Empire. Người mà đang được nước V tìm kiếm trong tuyệt

vọng. Không ngờ tìm đông tìm tây lại nằm trong tay hấn ta.

-Thứ lỗi cho thuộc hạ ngu muội! Ý người là sao ạ?

-Cô ta biết mình mất tích nhưng vẫn nhón nhờ ở đây. Người không thấy lạ sao? Thêm nữa! Ta để ý ở gáy của cô ta có dấu ấn của Hắc Long. Vậy chứng tỏ một điều, hấn ta đã động tay động chân với cô gái này rồi.

-Thuộc hạ thấy đây là một điều rất tốt! Chúng ta có thể lợi dụng.

-Ta tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội trời cho này. Mau liên lạc cho đại thiếu thư Nhất thị kia. Nói là ta có việc muốn cô ta làm.

-Rõ!

-Đâu rồi! Đi đâu rồi chứ?

Phi Mã không ngừng chạy khắp nơi nhưng vẫn không thấy thân ảnh mình muốn tìm đâu. Nhất định là cô, hấn không có nhìn lầm. Người đó chắc chắn là cô. Bảo Yết của hấn vẫn bình an vô sự. Đương lúc tung tích của cô vẫn là một bí ẩn, Phi Mã đã gần như dẹp hết công việc sang một bên để tìm cô. Nhưng mà vẫn không hề có chút kết quả, đúng lúc lại có việc khẩn cấp cần hấn giải quyết. Vậy nên không còn cách nào khác hấn đành phải tạm gác lại đi giải quyết việc cần trước mắt rồi nhanh chóng quay lại tìm cô. Ai ngờ sang đây trên đường ra sân bay trở về thì thấy thân ảnh quen thuộc đó. Cô mặc áo sơ mi trắng cùng váy lam đơn giản nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp. Thấy thế hấn vội vàng kêu tài xế dừng xe rồi đi tìm.

Nhưng mà đi từ nãy đến giờ vẫn không thấy. Cô như một con gió vậy. Đến cũng nhanh mà biến mất cũng nhanh. Hấn nhất định phải tìm cô, hấn có rất nhiều điều muốn hỏi. Ví dụ như tối hôm đó đã xảy ra việc gì? Cô đã ở đâu? Gặp ai? Tại sao lại không hề liên lạc với bất kì người nào?....Giữ chặt cô bên mình để cô không bao giờ mất tích như vậy một lần nào nữa. Đùng rồi! Ma Thiên nói hấn đang có việc phải ở đây một thời gian. Nếu có thể..... Động tác nhanh hơn lí trí, Phi Mã lôi điện thoại ra nhấn nút gọi

"Alo"

-Ma Thiên! Cậu vẫn đang ở L đúng không? Tôi có việc nhờ cậu

"Nói đi! Cậu cần gì?"_Ma Thiên giọng vẫn lạnh nhạt như thường ngày

-Tôi cũng đang ở L! Vô tình trên đường ra sân bay nhìn thấy Bảo Yết. Nhưng cô ấy thoát ần thoát hiện tôi không tìm được"

"Cậu chắc chứ? Sao cô ấy lại ở đây được? Có phải đã nhìn lầm không?"

Vì qua điện thoại nên Phi Mã không hề nhìn thấy nét mặt của Ma Thiên lúc này. Đôi mày hấn nhíu sâu lại, biểu cảm cũng trở nên âm trầm lạnh lẽo hơn.

-Tôi không bao giờ có thể nhìn nhầm cô ấy. Một mình tôi không thể tìm ở thành phố L rộng lớn này được. Vậy nên tôi muốn cậu giúp tôi, mọi chi phí tôi sẽ trả cậu đầy đủ. Nếu tìm ở thành phố L không thấy thì tìm cả ở nước A đi.

"Tôi biết rồi! Tôi sẽ xem mình có thể làm được gì?"

-Ừ! Cảm ơn

Cúp máy, Phi Mã ra xe tiếp tục đi tìm. Chuyến bay về nước cũng hủy bỏ luôn. Còn về phía Ma Thiên. Đương lúc trên xe hơi quay trở về biệt thự thì nhận được cuộc gọi của Phi Mã. Làm thế nào Phi Mã lại nhìn thấy được Bảo Yết. Hấn mới đi có một lát đã lại có chuyện gì xảy ra rồi. Liên lạc quay về biệt thự thì Ma Thiên càng tức giận hơn. Một đám vô dụng, chỉ có mỗi công việc canh chừng một cô gái để cô ấy không đi lung tung mà cũng làm không xong. Giờ thì hay rồi, cô ấy đã ra ngoài lại còn để bị nhìn thấy nữa. Nguy hiểm hơn ngoài Phi Mã ra còn ai thấy nữa không. Nếu để tin tức Bảo Yết đang ở chỗ hấn bị lộ ra thì hấn sẽ mất vật quý giá của mình. Càng ở lâu với Bảo Yết Ma Thiên càng quyến luyến cô hơn, coi cô như vật sở hữu riêng. Mà nếu đã là đồ hấn muốn với tính cách bá đạo của mình thì kẻ cả đó là đệ đệ hấn thì hấn cũng sẽ cướp về. Vậy nên một được một ai được phép biết tung tích cô. Tòa hàn khí khiến tài xế cùng thuộc hạ ngồi cùng xe phải run rùng mình mà run sợ, Ma Thiên lạnh giọng:

-Cho người giả vờ đi tìm kiếm. Nhưng tuyệt đối không được để lộ ra tung tích thật!

-Chúng thuộc hạ đã rõ.

Đám người ở kia hấn sẽ xử lý sau. Đám không hoàn thành nhiệm vụ thì phải nhận sự trừng phạt của hấn. Còn cả cô gái nhỏ kia nữa. Có bản lĩnh ra ngoài mà không có sự cho phép của hấn. Cô cũng sẽ không thoát khỏi bàn tay hấn đâu. Hãy chờ đây!!!!

""}=Wt<

Ps: Scor có nói người đụng phải Bảo Yết sẽ là nam chính đâu mà mấy bạn cứ thi nhau gọi tên mấy ảnh. Vậy nên đáng tiếc chẳng có ai đoán đúng cả. May ra thì có team chọn Phi Mã thì coi như đúng được một nửa đi. Vậy nên các nam chính à! Ta đây muốn nâng đỡ các nhưng không thể nữa rồi. Mọi người cố gắng trong những lần sau nha. Mà nhân vật mới xuất hiện chắc các bạn cũng đoán được là ai rồi chứ??? Sau này sẽ vui lắm đây! Mọi người cùng chờ nhé!

Chương 59: Ngọt ngào

Vừa về tới biệt thự, Ma Thiên ngay lập tức kiểm tra Bảo Yết. Lúc này cô đã về, đang ngồi ngoài phòng khách xem ti vi. Toàn mấy bộ phim nhảm chán, tại sao người ta vẫn thích xem nhĩ???" Bảo Yết nhảm chán ôm gối ngồi khoanh chân trên ghế sofa, không hề để ý rằng có một người đang tỏa nhiệt bên cạnh mình. Chỉ thấy tự nhiên lạnh lạnh nên hơi co người lại. Ma Thiên thấy cô vẫn không hề nhận ra sự hiện diện của hân ở ngay bên cạnh thì hân khí cũng áp lực tỏa ra càng nhiệt tình hơn. Người hầu đứng xung quanh đó đang không ngừng run rẩy còn ai đó vẫn còn đang vô tư không biết gì. Chỉ khi thấy lạnh quá thì mới gọi với ra đằng sau, mắt vẫn không thay đổi vị trí

-Lạnh quá! Giữa đông này ai bật điều hòa chứ? Mau tắt đi!

.....

Mãi mà không thấy ai trả lời, nhiệt độ cũng không có dấu hiệu tăng lên. Bảo Yết lúc này mới quay đầu tìm cái điều khiển điều hòa tự tắt. Ai ngờ vừa quay ra đã thấy khuôn mặt âm trầm như muốn giết người của ai đó. Nhìn xung quanh trừ cô và hân ra hầu như ai cũng đang có chút run rẩy. Thiên có chuyện gì không vui sao? Và nữa hân về lúc nào sao cô không biết? Sao cũng không ai nói gì với cô vậy? Hân đứng đó bao lâu rồi? Nhưng mà không sao, về là tốt. Cô ở đây một mình thực sự là rất chán.

-Anh về rồi sao? _Bảo Yết vui vẻ nói

Hai tai mèo đang không ngừng vẫy vẫy trong rất đáng yêu, cái đuôi vung vẩy, khuôn mặt cười xinh đẹp. Trông không khác gì một tiểu miêu làm người ta muốn cưng nựng mãi. Nhìn bộ dạng như vậy của cô, ngọn lửa trong lòng Ma Thiên bỗng bị dập còn một nửa. Thật là! Cô ương bướng không khác gì trẻ con vậy nhiều lúc khiến hân không biết phải làm sao.

-Ở nhà buồn lắm không?

Không hiểu sao bao nhiêu lời hân chuẩn bị để dạy dỗ cô một trận đều biến mất hết. Kết quả câu nói thốt ra lại là như vậy. Nhưng mà cái tội dám cãi lời hân nhất định không được bỏ qua. Nghe câu hỏi này của Ma Thiên, Bảo Yết liền có tát giật mình vội vàng nói:

-Không! Không buồn. Nghĩ đến anh về với em là vui rồi. Ha ha ha.....

-Thật sao? _Ma Thiên vẫn từ tốn hỏi

-Thật.....thật mà.....

-Không phải bỏ nhà đi chơi vui hơn chờ anh về sao? Hử?

-Cái này.....cái này.....

Bảo Yết lúc này đã biết bản thân mình không giấu được nữa nhưng mà cô vẫn ngoan cố không muốn nhận. Nếu cô nhận hân nhất định sẽ phạt nhốt cô ở trong phòng một lần nữa. Bị nhốt ở trong cái biệt thự này đã đủ khổ rồi, cô không muốn phạm vi hoạt động của mình bị thu hẹp lại ở trong phòng đâu.

-Anh nói gì vậy? Em ở nhà suốt! Lấy đâu ra bỏ đi chơi

-Yết nhĩ.....

-Anh biết không! Phim chiếu cả ngày em ngồi xem cũng không chán. Có phim hành động này, viễn tưởng này, còn có cả một phim nói về một cặp đôi yêu nhau trong bệnh viện tâm thần nữa đấy...Anh thấy có hay không???

Bảo Yết cố ba hoa một hồi để đánh trống lảng làm sao hân không biết. Nhưng mà đã dám làm thì dám chịu. Ai kêu cô dám làm trái lời hân.

-Bảo Yết.....Chẳng phải anh đã nói là không được nói dối anh rồi sao?

-Em....đâu...có

-Bảo Yết!!!!!!

Nhìn cô nhiều lần cứ tiếp tục giấu hân như vậy, sự kiên nhẫn của Ma Thiên đã tới giới hạn. Cô học ở đâu cái thói nói dối chống đối lại hân. Bảo Yết là vật sở hữu của hân. Chính vì thế hân không muốn có bất cứ điều gì về cô mà hân không biết. Cô cũng không được phép nói dối và làm trái lời hân. Xem ra cơ thể bắt đầu quen với thuốc nên tác dụng bị suy giảm rồi, nhất định những lần sau phải tăng thêm liều mới được. Cô không bao giờ được phép có

suy nghĩ chống đối hần.

-Đừng tưởng anh không biết em ở nhà làm cái gì! Em còn dám nói dối sao?

Nghe Ma Thiên trách móc mình Bảo Yết bỗng cảm thấy tủi thân. Nếu không phải hần lúc nào cũng để mình một mình trong nhà trong căn biệt thự xa hoa lộng lẫy cùng một đám người hầu thì cô cũng đâu cần phải trốn đi như vậy.

-Anh quá đáng lắm! Anh thì biết gì chứ! Em tình dục thì mất gần hết kí ức, anh nói anh là người yêu của em, vì để bảo vệ em nên mới tách em khỏi ba mẹ một thời gian. Em nghe theo anh. Em biết anh bận nhưng anh lại suốt ngày nhốt em ở nhà không cho ra ngoài. Lúc về anh cũng chỉ ở trong phòng làm việc chẳng mấy khi để ý đến em. Em muốn ra ngoài hít thở một chút thì có gì sai. Nhiều lúc em phân vân không biết anh có phải là người yêu thật của em không nữa.....

Bảo Yết ngồi co đầu gối trên ghế, cô không khóc nhưng đôi mắt xinh đẹp màu xanh đại dương lại đang đượm buồn, đôi tai mèo lúc này lại rủ xuống thật ỉu rũ. Trông cô thật cô đơn khiến người ta cảm thấy thương tiếc mà muốn bảo vệ. Ma Thiên nghe cô nói xong cũng ngớ người. Hần không biết là cô đã cảm thấy như vậy. Hần biết cô ở nhà luôn buồn nên mấy ngày nay luôn tìm mọi cách giải quyết xong mọi chuyện. Đảm bảo cho cô ra ngoài với hần mà không có vấn đề gì. Không biết cô cần sự quan tâm của hần như vậy. Có lẽ hần đã hơi vô tâm với cô rồi.

Ôm Bảo Yết vào lòng Ma Thiên thủ thủ ôn nhu bên tai cô.

-Anh xin lỗi! Là anh không đúng để em phải chịu khổ!

-Anh quá đáng lắm!

-Anh biết! Từ mai đi làm anh sẽ dắt em theo.

-Thật sao? Anh cho em đi làm sao?

Búng trán cô một cái khiến Bảo Yết đau điếng, Ma Thiên mỉm cười mắng yêu:

-Em vẫn còn bệnh! Đòi nào anh để em làm. Nhưng đi cùng anh chắc cũng đỡ hơn ở nhà chứ!

-Vâng.....

Mặc dù có chút thất vọng nhưng được đi ra ngoài thường xuyên đã là tốt lắm rồi.

-Còn bây giờ thì ngoan! Uống thuốc đi!

-Vâng!

Bảo Yết cầm cốc nước cùng thuốc do người hầu mang đến nhanh chóng uống sạch. Xong cô lại tiếp tục rúc vào lòng Ma Thiên xem tin tức chờ đến lúc dùng bữa. Sau khi uống thuốc phải chờ nửa tiếng sau cô mới được phép ăn. Bình thường sau khi uống thuốc cô đều đi ngủ nhưng đây là do Thiên đều vắng nhà. Hôm nay có hần ở đây thì cô lại thức cùng hần xem ti vi. Nhớ đến cái gì đó Bảo Yết mới rụt rè nói với hần:

-Thiên này! Hôm nay ở TTTM em có gặp một người.

Ma Thiên lúc này đang vuốt ve mái tóc dài bạch kim của cô. Động tác của hần từ tốn nom có vẻ đang rất hưởng thụ

-Là ai vậy?

-Hoắc Vệ Minh – người của Zeus

Vừa nghe đến cái tên đó, động tác trên tay hần cũng dừng lại. bảo Yết đang rúc vào lòng hần nên không nhìn thấy khuôn mặt của Ma thiên đang dần trở nên lạnh lẽo đến đáng sợ.

-Vì sao em lại gặp hần?

-Không có! Em vô tình và phải anh ta! Đồ em mua cũng vì thế mà hư hết rồi. Hần ta còn muốn bồi thường nữa

-Em nói sao?

-Em nói em không cần.

Nghe vậy ma Thiên có chút thở phào nhẹ nhõm. Tuy khuôn mặt đang âm trầm như tu la khát máu nhưng giọng nói của hần đối với cô vẫn vô cùng ôn nhu

-Ng Sloan! Nghe lời anh, lần sau nếu gặp hần thì tránh xa ra.

-Em biết mà! Chính vì thế em mới từ chối sự bồi thường của hần.

-Ngoan lắm!

-Nhưng mà Thiên này!

-Sao?

Bảo Yết lúc này bỗng co người lại rúc sâu hơn vào lòng hắn. Biểu hiện của cô khiến hắn cảm thấy kì lạ. Có chuyện gì nữa sao?

-Không hiểu sao em cảm thấy đối diện với hắn rất áp lực, thậm trí có một chút sợ hãi. Em không muốn nhìn gặp hắn.

Nghe thấy cô nói vậy Ma Thiên liền có chút bất ngờ nhanh chóng bình thường trở lại, nở nụ cười dịu dàng tiếp tục vuốt ve mái tóc cô an ủi:

-Yên tâm! Anh sẽ bảo vệ em! Nhất định em sẽ không phải nhìn thấy hắn lần nào nữa. Tin tưởng anh!

-Em tin anh!

-Ngoan.....

ng;!(

Ps: Scor nhìn lại bản thảo của mình mà thấy mấy chap dạo gần đây toàn là về cặp đôi này. Nghĩ định giảm bớt lại nhưng cũng thấy tội tội bởi nhân vật này chính thức xuất hiện muộn nhất nên cũng không nỡ. Mìnha thấy sao? Cho Scor thêm ý kiến đi...

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 60: Nỗi lòng của cha mẹ

Tòa nhà Nhất thị, phòng Phó giám đốc

Bên trong phòng đang có một cô gái rất xinh đẹp. Vẻ đẹp dịu dàng tươi mát tựa hoa lan. Trên người cô đang mặc một bộ váy công sở màu trắng tạo nên vẻ thanh lịch. Tuy nhiên gương mặt xinh đẹp đó lúc này lại đang xuất hiện vài nếp gấp giữa hai lông mày. Khuôn mặt cô tràn đầy vẻ lo lắng xen lẫn sợ hãi.

Song Thư không ngừng đi đi lại lại trong phòng. Và theo như thói quen từ trước đến giờ, cứ mỗi lần lo lắng suy nghĩ chuyện gì cô lại cắn móng tay cái của mình. Và nguyên nhân khiến cho cô ta trở nên như vậy thì phải quay lại thời điểm đó.....

Flashback

Song Thư đang ở trong phòng làm việc của mình xử lý một số tài liệu. Nhật thị dạo gần đây phát triển càng tốt nên càng có nhiều công ty, tập đoàn lớn ngỏ ý muốn hợp tác. Lượng công việc cũng vì thế mà nhiều lên. Đương lúc đang thấy mệt mỏi vì đồng giấy tờ thì có tiếng gõ cửa vang lên, Song Thư không khỏi lấy làm vô cùng khó chịu. Tuy nhiên để giữ hình tượng từ trước tới giờ cô ta xây dựng thì Song Thư vẫn nhẹ nhàng lên tiếng:

-Vào đi!

Đẩy cửa bước vào, một cô thư kí trẻ cung kính nói:

-Tiểu thư! Có người muốn nói mấy với người ạ!

-Có chuyện gì? Tại sao không dùng hệ thống liên lạc nội bộ mà phải lên tận đây?

-Dạ! Tôi đã gọi cho người rất nhiều lần nhưng người không nghe máy! Người ở đầu dây bên kia là một người đàn ông, nói là người nhất định phải nghe ạ!

Song Thư lúc này mới nhớ ra là hình như lúc này chuông điện thoại có reo nhưng khi ấy cô ta đang mải tập trung làm việc nên cũng không để ý.

-Được rồi! Nói máy cho tôi! Cô ra ngoài đi.

-Vâng!

Thư kí vừa ra khỏi phòng được 5 phút thì chuông điện thoại lại reo. Lần này tất nhiên Song Thư sẽ nhấc máy lên rồi. nhưng mà vừa nghe đã khiến cô ta phải run sợ đến nổi suýt nữa làm rơi máy:

"Nhất đại tiểu thư dạo này có giá nhỉ?"

- Là anh.. là anh..... Có chuyện..... gì... không?

Người đàn ông đang nói chuyện với cô lúc này là thuộc hạ thân tín nhất bên cạnh hắn ta. Bình thường người đàn ông kia muốn giao cho cô chuyện gì đều thông qua hắn. Chỉ trừ khi cô làm hỏng chuyện phải nhận trừng phạt thì hắn mới đích thân ra mặt. Người đàn ông đó! Người đàn ông tàn nhẫn đó! Hắn ta chỉ thích lấy sự đau đớn và khổ sở của kẻ khác làm niềm vui cho mình. Chính vì lẽ đó mà chọn nương tựa hắn ta, Song Thư cũng vô cùng sợ hãi hắn.

"Boss có việc muốn giao cho cô."

- Tất nhiên rồi! Tôi nhất định sẽ hoàn thành!

Mặc dù giọng nói đã có phần bình tĩnh hơn nhưng ai biết lúc này trong lòng cô ta đang run rẩy đến cơ nào. Không chỉ người đàn ông đó mà kể cả những thuộc hạ của hắn đều là những con người khát máu vô tình. Lơ là một chút là có thể mất tất cả, thậm chí là mất mạng như chơi. "Boss muốn....."

- CÁI GÌ? MUỐN TÔI LÀM LỘ TUNG TÍCH CỦA NAM CUNG BẢO YẾT???

"Đúng! Cô ta hiện giờ đang ở thành phố L nước A. Hãy đảm bảo cho không ai là không biết tin này. Cô hiểu rõ chứ?"

- Vâng! Tôi..... biết..... rồi.....

"Bụp"

End Flashback

Song Thư lúc này đang vô cùng rối rắm không biết phải làm sao. Nha đầu Nam Cung đó mất tích là do cô vô tình chủ mưu nên. Nếu bây giờ để lộ tung tích của cô ta ở đâu, chắc chắn đến lúc trở về thì tất cả mọi người sẽ biết những việc cô ta đã làm. Chưa kể theo những gì mà tên thuộc hạ đó nói thì Bảo Yết đang ở cùng một ông trùm xã hội đen lớn nhất nhì thế giới. Mặc dù không biết mối quan hệ giữa bọn họ thân thiết đến đâu nhưng không loại trừ khả năng Song Thư cô sẽ bị trả thù. Không được! Không được! Cô vất vả lắm mới được như bây giờ. Nhất thị khó khăn lắm mới có vị thế như ngày này. Nhờ đó mà đi đến đâu cô ta không còn phải cúi đầu nói chuyện với ai nữa cả. Có thể tự tin kiêu hãnh ngẩng cao đầu.

Nếu có trường hợp may mắn xảy ra như là Ma Cung Bảo Yết bị mất trí nhớ chẳng thì người thua thiệt vẫn là cô ta. Song Thư phải dùng rất nhiều cách cùng mối quan hệ mới tiếp cận được tổng tài của Mạc thị. Âu thị cùng Mộc thị. Nếu bây giờ Bảo Yết mà trở về thì mọi sự chú ý lại quay trở về với cô ta hay sao? Đến lúc đó mọi công sức của cô sẽ lại tan thành bong bóng hết. Nói tóm lại chuyện để lộ tung tích của Bảo Yết đối với Song Thư mà nói chỉ có hại chứ không hề có lợi. Cô ta tuyệt đối không muốn điều đó xảy ra. Nhưng làm trái lời hắn hậu quả còn đáng sợ hơn gấp nghìn lần. Người đàn ông tàn nhẫn đó, chỉ cần nghe đến tên hắn thôi cũng đủ cảm thấy run rẩy từ tận trong xương tủy rồi. Rốt cuộc thì phải làm sao đây???

Càng nghĩ Song Thư càng cảm thấy rối rắm. Cô ta đang bị kẹt trong cái mớ hỗn độn do chính mình tạo nên. Đương lúc cảm giác như dầu sắp nổ tung thì có tiếng gõ cửa. Song Thư không kiềm chế được mà bực bội lên tiếng:

- LÀ AI?

- Mẹ đây!

Nhất phu nhân nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Song Thư nhìn thấy bà mặt cũng dịu đi rồi nhẹ giọng:

- Mẹ đến sao không nói với con một tiếng!

- Mẹ không muốn làm phiền con! Chỉ muốn đem chút canh gà hầm cho con tắm bổ một chút. Không cần rườm rà mất công đi thông báo như vậy

Nói rồi liền giơ cái cặp lồng ra đặt lên bàn. Mở nắp, mùi thơm của gà hầm thuốc bắc bay nhẹ nhàng trong không khí khiến tinh thần bỗng trở nên dễ chịu hơn.

- Con cảm ơn mẹ! Nhưng mà lần sau mẹ đừng tốn công như vậy! Con bận lắm! Không có thời gian cho mấy chuyện vớ vẩn này đâu.

Nghe vậy nụ cười trên môi Nhất phu nhân bỗng tắt đi. Bà có chút buồn buồn nói

- Sao con lại nói vậy chứ? Công việc dù bận thế nào cũng nên chú ý tới sức khỏe của mình.

- Con vẫn ổn! Mẹ đừng có lo!

Nói rồi Song Thư liền bế kệ mẹ mình vẫn còn ở trong phòng tiếp tục ngồi vào bàn làm việc. Nhất phu nhân thấy vậy cũng chỉ đành nói tiếp mặc kệ cô ta có nghe hay không

- Ba rất lo cho con đấy! Công ty vẫn đang phát triển rất tốt không phải sao? Việc gì con phải tốn công lao lực như vậy?

- Mẹ nói gì buồn cười vậy? Công ty như bây giờ chẳng lẽ tự dưng mà có. Phát triển rồi thì phải làm nó lớn mạnh hơn nữa chứ.

- Mẹ biết! Nhưng mà dù sao cũng nên dành thời gian cho gia đình đi! Hay tối nay con về ăn cơm nhé. Ba con cũng về tối nay đấy. Cả nhà ta sẽ.....

-Đủ rồi mẹ!

Chưa kịp để Nhất phu nhân nói hết, Song Thư đã chen ngang. Trên mặt lúc này là vẻ khó chịu như bị ai đó làm phiền.

-Tối nay con phải đi ăn với đối tác rồi. Mẹ mau về đi, con rất bận. Lần sau xin mẹ đừng đến làm phiền con vì những lí do nhỏ nhặt này nữa, Còn canh này mẹ đem cho ba đi. Con không đói!

Song Thư nói liền xong một mạch rồi tiếp tục vui đầu vào làm việc. Đến lúc Nhất phu nhân ra khỏi phòng lúc nào cũng không biết. Lúc này cô ta đang mãi suy nghĩ đến cái nhiệm vụ được giao cho kia. Chuyện này cuối cùng phải giải quyết ra sao đây?? Chợt như có cái gì đó lóe qua trên đầu, Song Thư liền lập tức có tinh thần. PHẢI RỒI! Có thể dùng cách này.....

Nhất phu nhân sau khi thấy con gái không còn chú ý đến mình nữa, gạ hãm bà bỏ công ra làm cũng không thèm đụng nên đành đem đi rồi rời khỏi. Lên phòng Tổng giám đốc nơi chồng bà đang làm việc gõ cửa

-Vào đi!

-Minh à! Là tôi đây!

-Bà đến rồi đây à!

Nhất lão gia vừa nhìn thấy vợ của mình tới liền lập tức rời khỏi bàn làm việc đón. Nhất phu nhân vào phòng đặt cặp lông lên bàn rồi thở dài buồn bã.

-Bà gặp nó rồi?

-Ừ! Nó nói là bận, còn kêu tôi nếu có chuyện quan trọng thì mới tìm nó.

-Con bé này thiệt là! Sao lại nói mẹ mình như thế cơ chứ! _Nhất lão gia có chút tức giận

-Thôi ông ạ! Nó cũng vì cái công ty này!

-Nhưng mà con bé thay đổi nhiều quá!

-Nhưng nó thay đổi như vậy liệu có là tốt không?

-Tôi thực sự cũng không biết nữa.....

Giọng Nhất lão gia lúc này cũng trở nên buồn bã hẳn đi. Nhất phu nhân thấy thế cũng chỉ thở dài theo. Đây là nỗi khổ tâm của những người làm cha mẹ: chỉ mong con mình sống tốt. Nhưng mà Như bây giờ có được gọi là tốt???

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tâm trạng của những người ở lại

Nam Cung gia

Xe hơi sang trọng vừa tiến vào cổng đi đến trước cửa nhà, một người đàn ông lớn tuổi bước ra khỏi xe. Ông mặc comle chỉnh tề cùng một cái áo khoác đen lớn ở bên ngoài. Vẻ mặt uy nghiêm khiến ai cũng phải nể sợ. Dem áo khoác cho người hầu, nhìn thấy người phụ nữ trung niên đang ngồi trong phòng khách cùng một người con trai thì ông lên tiếng:

-Đã có thêm thông tin gì chưa?

Nam Cung phu nhân cùng Hải Bình đang ngồi nói chuyện thì có giọng nói trầm cất ngang khiến cả hai cùng quay ra

-Minh về rồi sao? Có mệt lắm không?

-Tôi không sao!

-Chú đã về rồi ạ!

-Ừ! Hải Bình qua hả con? Con có tìm được thêm bất kì thông tin gì của Yết Nhi không?

Vừa về đến nhà câu đầu tiên Nam Cung chủ tịch hỏi vẫn luôn là câu này. Mặc dù bề ngoài ông luôn tỏ ra bình tĩnh trấn an tất cả mọi người nhưng trong lòng vẫn luôn lo lắng cho con gái biết nhường nào. Trịnh gia cũng lao vào tìm kiếm Bảo Yết, có bất kì thông tin gì mới tìm được Hải Bình đều sẽ đích thân qua báo với Nam Cung chủ tịch cùng phu nhân cũng là cô chú của mình. Vậy nên mỗi khi gặp Hải Bình ông luôn phản xạ có điều kiện mà hỏi như vậy.

Hải Bình nghe Nam Cung chủ tịch hỏi vậy thì đành buồn bã lắc đầu.

-Những thông tin con kiếm được đều rất rời rạc, thậm chí nhiều cái con thử đi xác minh lại thì không phải sự thật. Giống như có ai đó đang muốn giấu Bảo Yết đi vậy!

-Vậy phải làm sao?

Nghe vậy nếp nhăn trên trán của Nam Cung chủ tịch lại càng sâu hơn. Nam Cung phu nhân ngồi bên cạnh vốn đã biết nay nghe lại thì càng trông có vẻ buồn rầu hơn.

-Con vẫn đang tiếp tục tìm kiếm mọi thông tin có thể. Mong chú đừng lo!

Hải Bình từ lúc Bảo Yết biến mất cũng gần như phát điên. Cô mất tích lâu như vậy mà không hề có bất kì tin tức gì rõ ràng. Đến cảnh sát còn bó tay chịu trôi. Nhờ thế lực ngầm hần có ở hắc đạo mà hần mới tìm được một số thông tin ít ỏi. Nói là thiếu chủ Hắc Long mới có một nữ nhân bên cạnh, cung chiêu sủng ái vô cùng. Thời gian cô gái đó xuất hiện bên cạnh hần ta lại trùng khớp với lúc Bảo Yết mất tích. Tuy nhiên, tên thiếu chủ này vô tung vô ảnh đầu dễ gì tìm hiểu trên người hần ta được. Với lại người con gái đó cũng chưa chắc đã là cô. Hắc đạo là một thứ vô cùng nguy hiểm. Vậy nên trước khi khẳng định mọi thứ Hải Bình không hề nói cho ba mẹ cô biết về việc này. Hần vẫn giả vờ đi tìm kiếm bên ngoài thêm.

Từ lúc Bảo Yết mất tích Hải Bình càng lúc càng thay đổi, trở nên vô tình tàn nhẫn hơn. Bên ngoài thì tất nhiên vẫn phải diễn là ôn nhu nho nhã. Tuy nhiên chỉ có thủ hạ của hần mới biết hần đã trở thành như thế nào. Cho giết hoặc đưa vào ngục huấn luyện bất kì ai khiến hần không hài lòng. Nhất là những việc liên quan đến cô. Hần sẽ tìm cho ra kẻ đứng sau mọi chuyện này, khiến hần sống không bằng chết, chết một cách từ từ đau đớn nhất thì mới thỏa mãn. Bảo Yết đối với hần có lẽ đã đạt tới cảnh giới có thể coi như bảo vật không thể xâm phạm Tình cảm này mà nói có lẽ sắp vượt qua ngưỡng cửa của trái cảm mà hần không hề hay biết.....

-Tìm đến bây giờ rồi mà vẫn không có tin tức gì sao?

Trong phòng khách ở một khách sạn sang trọng, Phi Mã đang nổi nóng trên điện thoại. Hân khí tỏa ra ngày một nhiều khiến cho đám thuộc hạ đang đứng xung quanh đó không khỏi run rẩy. Đã mấy tuần trôi qua Ma Thiên không hề cho người liên lạc thông báo cho hần bất kì thông tin nào liên quan đến Bảo Yết. Quá sốt ruột nên hần mới chủ động gọi nhưng cái hần nhận được sau khoảng thời gian dài như vậy lại là.....

"Tôi đã cho đã huy động không ít người rồi nhưng vẫn không thấy gì? Cậu có chắc là cô gái đó ở đây không?"

-Tôi không thể nào nhìn nhầm được!!!! Cô ấy nhất định đang ở đây!

"Vậy có khi nào cô ta đã rời khỏi A thì sao? Cũng không phải là không thể"

Nhiu mày, Phi Mã nghĩ lại cũng có thể có khả năng này. Làm gì có ai nói rằng cô nhất định còn ở trong nước đâu. Tìm lâu như vậy vẫn không thấy người nên chỉ còn có khả năng này là xảy ra nhiều nhất thôi. Giọng nói cũng trở nên hòa hoãn lại Phi Mã nói:

-Có lẽ cậu nói đúng! Tôi sẽ quay về nước một thời gian vậy. Phiên cậu trong thời gian này tiếp tục tiếp kiếm giúp tôi. Tôi không thể mất Bảo Yết được"

Không rõ tâm trạng của người đầu máy bên kia ra sao nhưng mà phải một lát sau mới có tiếng lạnh nhạt trả lời.

"Tôi biết rồi! Tôi sẽ chú ý!"

Hồi Bảo Yết mới mất tích Phi Mã gần như phát điên, phải một thời gian sau mới bình tâm lại một chút. Vậy mà khi vừa mới nhìn thấy thân ảnh cô hôm đó, đầu óc hần lại rời như tơ vò. Một mối vô cùng! Bảo Yết! Rốt cục em đang ở đâu?

Cúp máy, khuôn mặt Ma Thiên trở nên lạnh đi vài phần. Muốn cướp người với tôi? Không bao giờ!!!! Có giỏi thì đến đây mà tìm Bảo Yết. Cô ấy đang ở đây này, các người tìm ngược tìm xuôi nhưng lại không hề biết người đang ở ngay đây này.

Ma Thiên quay đầu lại nhìn. Lúc này tiểu nhân nhi đang đùa giỡn trong làn nước vô cùng vui vẻ. Bảo Yết lâu lắm mới được hần dẫn ra ngoài chơi nên vui quên trời quên đất.

-Thiên! Anh mau lại đây đi! Nước nóng thích lắm nè!!!!

-Bể nước khoáng mà cứ bơi lội như vậy dễ bị choáng đấy!

-Em biết rồi! Em không bơi nữa!

Lúc này Ma Thiên chỉ mặc trên mình quần bơi rồi mặc bên ngoài một cái áo choàng tắm. Khuôn ngực rắn chắc lộ rõ giữ khe hở của áo để lộ vẻ phong tình quyến rũ. Hắn ngồi trên bờ nhấm nháp chút rượu whisky nhìn tiểu miều đang chơi đùa. Hôm nay Ma Thiên định đưa Bảo Yết đi cùng giám sát một số công việc. Trước khi đi thì để cô thư giãn một lát ở suối nước nóng trong biệt thự. Thời tiết bên ngoài đang trở lạnh, cơ thể vì để làm quen với lượng thuốc tăng dần mà hệ miễn dịch của cô vô cùng yếu. Ngâm mình trong nước khoáng sẽ giúp cơ thể cô giữ ấm khi ra ngoài tốt hơn. Phòng nước khoáng này cũng là hân mới cho xây, tuy là trong nhà nhưng được thiết kế tỉ mỉ cẩn thận nom trông không khác gì suối nước nóng thiên nhiên, cảm giác khi vào đó cứ như đang ở ngoài trời vậy.

Lúc này Bảo Yết không bơi nữa mà chỉ nằm trôi mình trên mặt nước. Đôi tai không ngừng giật giật vì cảm giác thoải mái thích thú. Trên người cô cũng chỉ mặc một bộ bikini rất gợi cảm màu đen. Một vẻ đẹp vừa đáng yêu nhưng cũng vô cùng quyến rũ như muốn dụ dỗ người ta phạm tội

Thật ra thì Ma Thiên cũng đã có ý định phạm tội nhưng mà cho đến khi hắn hoàn toàn kiểm soát được ý chí của cô thì không được phép có quan hệ. Cảm giác khi làm chuyện ấy sẽ tác động mạnh đến hệ thần kinh làm ảnh hưởng đến việc làm quen với thuốc của cơ thể.

Thả mình một lúc thì Bảo Yết liền lên bờ. Ma Thiên thấy vậy liền giơ tay muốn đón cô vào lòng. Bảo Yết thuận theo nên cũng sà vào lòng hắn ngồi. Hơi thở có chút gấp gáp, khuôn mặt cũng trở nên đỏ bừng, đôi tai cũng rủ xuống y như một con mèo mệt mỏi.

-Sao hả? Choáng rồi đúng không? _Ma Thiên ôn nhu nói

-Vâng!

-Anh đã nói rồi! Đừng ở dưới đây lâu quá!

-Em biết rồi! Tại nó dễ chịu quá em không muốn lên!

-Ngoan! Lần sau anh nói gì phải nghe biết chưa?

-Đã biết!

Ma Thiên bế Bảo Yết rời khỏi phòng nước nóng. Trước khi đi còn lạnh giọng ra lệnh cho thuộc hạ đứng gần đó.

-Dọn dẹp lại chỗ này đi! Cho người chuẩn bị! Nửa tiếng sau xuất phát!

-Rõ!

-Anh lại đi đâu à?

Bảo Yết bị choáng do ngâm nước nóng quá lâu nhưng vẫn mơ màng nghe chuyện xung quanh. Nghe thấy ma Thiên nói đến hai từ "xuất phát" lại nghĩ đến hắn sẽ bỏ lại cô ở nhà

-Ừ! Nhưng anh sẽ đem em theo cùng. Em thích chứ?

-Tốt quá! Không phải ở nhà một mình.

-Em yên tâm! Từ bây giờ lúc nào anh cũng bồi bên cạnh em _Ma Thiên cưng chiều nói

Không biết vì sao mà thông tin Bảo Yết ở A đã bị rò rỉ ra bên ngoài. Tuy đã có vài tin đồn nhằm để tung hỏa mù gây mất phương hướng nhưng cẩn thận vẫn trên hết. Để cô một mình hắn sẽ không thể nào quan tâm đến cô được kĩ. Khó khăn lắm mới đuổi được Phi Mã đi. Hắn không muốn nhọc sức lo lắng chuyện tương tự như vậy nữa. Giữ chặt bên mình sẽ an toàn nhất, thứ cung không được phép rời khỏi chủ nhân của mình!!!!

"

PS: Thứ lỗi cho Scor đến giờ này mới đăng chap mới! Mãi cày phim tí thì quên luôn! Xin mấy bạn thứ lỗi nha!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Tin tức

-Phu nhân! Xin người hãy ăn uống chút gì đi! Đạo gần đây người luôn thường xuyên bỏ bữa. Như vậy không tốt cho sức khỏe đâu.

Quản gia nhà Nam Cung đang cố khuyên giải Nam Cung phu nhân. Từ ngày đại tiểu thư mất tích không có tin tức, người trở nên buồn rầu. Ăn uống cũng thất thường, sức khỏe cũng giảm sút đáng kể khiến cho không chỉ chủ tịch mà cả những gia nhân trong nhà cảm thấy vô cùng lo lắng.

-Ta không sao! Chỉ không biết Yết nhi có ăn uống đầy đủ không thôi. Con bé có ốm đau bệnh tật gì không? Có được chăm sóc tốt hay không?

-Xin phu nhân đừng lo lắng quá. Tiểu thư nhất định sẽ bình an. Người cũng nên chú ý đến bản thân mình. Nếu phu nhân có mệnh hệ gì thì đến lúc tiểu thư quay trở về sẽ đau buồn đến cỡ nào.

-Haizzz.....Biết là thế nhưng ta thực sự ăn không có vô.

Bà cũng muốn khỏe lên, ăn uống tốt hơn để giúp chồng tìm con gái. Nhưng mà chồng bà dạo gần đây vừa lo việc công ty, vừa lo tìm tiểu Yết nên thường xuyên vắng nhà. Chỉ có mỗi mình lại khiến bà nhớ con gái nhiều hơn nữa. Thực sự là ăn không có vào, mọi thứ đều trở nên nhạt nhẽo vô vị.

-Dù sao người cũng nên ăn một ít. Đừng bỏ bữa như vậy!

-Ta biết!

Mặc dù không muốn nhưng Nam Cung phu nhân vẫn ăn. Đương lúc dùng bữa thì cánh cửa biệt thự bỗng nhiên mở rầm một cái. Nam Cung chủ tịch hơi giật mình chạy vào nói:

-Có tung tích của Yết nhi rồi!

"Keeng"

Chiếc thìa trên tay Nam Cung phu nhân rơi xuống đất. Bà vui mừng đến phát khóc. Cuối cùng thì cũng có tin tức của con gái bà rồi. Nó đang ở đâu? Rốt cuộc đang ở đâu???

Không biết từ đâu mà có tin tức nói rằng Nam Cung tiểu thư đang ở nước A. Vậy là Nam Cung chủ tịch liền lập tức xin chính phủ nước A cho phép đem lực lượng cảnh sát để tìm con bé. Vừa nhận được tin thì ngay lập tức cũng có một vài nam nhân nào đó liền xếp hành lý bay qua đó tìm người. Lê Dương cùng hàn Tử nhưng không chậm trễ một giây phút nào.

Tuy nhiên niềm vui của bọn họ chưa kéo dài được bao lâu thì lại có nguồn tin tin cậy khác nói rằng Bảo Yết đang ở nước Y, còn có cả bằng chứng đang hoàng khiến người ta không thể không tin. Nhưng mấy ngày sau cũng lại có nơi nói rằng cô đang ở bên M. Rồi cũng ngay sau đó lại có tin khác nói rằng cô đang ở nước P.

Tin tức nào người ta cũng đem được bằng chứng đầy đủ khiến mọi người vô cùng hoang mang. Thông tin đem ra như tung hỏa mù khiến cho công việc tìm kiếm lại coi như quay về con số không. Không các định được rõ nơi nào mà tìm. Niềm vui chẳng kéo dài được bao lâu thì sự thất vọng tràn trề đã lại tới.

Trong một quán cà phê ở một ngõ hẻm vắng

Một gã đàn ông che kín mặt trông có vẻ bụi bặm đang ngồi đối diện với Song Thư. Nhìn anh ta người ta liền liên tưởng đến những gã nhà báo lá cải hay nhưng tay thám tử tư.

-Cô hài lòng rồi chứ?

-Rất tốt! Số tiền còn lại tôi sẽ gửi vào tài khoản cho anh!

-Càng sớm càng tốt nhé! Dạo này tôi hơi kẹt!

-Tôi biết rồi

Song Thư nhìn gã trong lòng khinh bỉ. Mấy tên này toàn bọn suốt ngày cờ bạc, cá độ. Đến lúc hết tiền thì việc bản thủ nào cũng làm. Chỉ biết làm con chó bám đuôi theo mấy người giàu có làm việc để kiếm tiền cờ bạc tiếp. Nhưng gã như vậy có tiền lập tức sai bảo được.

-Nhớ là đừng để ai biết tung tích thật của cô ta ở đâu!

-Cô yên tâm! Tin tức kiểu như vậy thì ai tìm nổi cơ chứ!

-Đừng có chủ quan! Làm việc cho đang hoàng

-Biết rồi! Mà cô không muốn ai tìm được cô ta thì cần gì phải để lộ tin tức. Giấu đi có phải là đơn giản hay không

-Anh thì biết cái gì!!!!!! Còn nhiều chuyện nữa tôi kiếm người khác làm đây!!!!

Cuối cùng thì Song Thư cũng không chịu được nổi cái. Khuôn mặt xinh đẹp bỗng trở nên dữ tợn, khác hẳn hình tượng điềm đạm lúc nãy. Gã đó biết mình chọc cho cô nên vội nói.

-Tôi biết rồi. Cô đừng giận. Tôi đi làm việc liền.

- Còn mau không đi!!!!

- Vâng! Tôi đi đây!!!!

Rồi ra đó chạy nhanh trời chết ra khỏi quán cà phê

Song thư không muốn bắt kì một ai tìm ra được Bảo Yết nhưng mà cũng không thể làm trái lệnh hấn ta. Vậy nên khó khăn lắm cô ta mới nghĩ ra kế sách này vẹn toàn cả đôi bên. Cô để lộ tung tích của Bảo Yết theo lệnh của hấn ta. Đồng thời cũng lên cho người tung ta vài tin đồn thất thiệt, còn chuẩn bị cả chứng cứ giả. Ai cũng không thể không tin. Vậy nên dù có tin tức nhưng tung tích của Bảo Yết đến giờ vẫn là ẩn số. Nhìn kế hoạch vẫn đang diễn ra theo dự tính nên Song Thư cảm thấy khá hài lòng. Tâm trạng cũng thoải mái không ít. Cô đã cho tin tức cần cho rồi, mấy người đó vẫn không tìm được người thì trách nhiệm không phải của cô. Quay trở về phòng làm việc Song Thư ngồi ngả lưng ra sau im lặng một lúc khá lâu tự thấy thỏa mãn thì một tiếng động mạnh ở phía cửa ra vào vang lên:

"RẦM!!!!"

-Đồ tiện nhân!

-LAM BÌNH????

Song Thư nhìn thấy người đứng ở trước cửa thì vô cùng ngạc nhiên. Chưa kịp phản ứng thì đã bị xách cổ lên. Chân nhấc ra khỏi mặt đất, dường khí mất dần đi khiến mặt mũi cô ta càng trở nên tím tái. Tay Lam Bình siết lại càng lúc càng chặt, hấn ta thực sự muốn giết cô, hấn ta dám giết cô. Song Thư vô cùng hoảng sợ lắp bắp:

-Khu..khu..Mau...buông...em....ra.....Anh....nói.....gi.....em..kh...ông.....hiểu.....

-Còn muốn chối! Rõ ràng cô biết Bảo yết đang ở đâu! Là cô giấu cô ấy đi có đúng không?

Giọng của Lam Bình ngày một trở nên lạnh lẽo khiến cho Song Thư phải run rẩy.

-Kh.....ông.....có.....em.....không....có.....làm gì.....cô.....ta....

Nghe vậy bàn tay của hấn lại siết chặt thêm một chút nữa. Song thư lúc này chính thức từ sợ hãi trở thành kinh hoàng. Cô ta bị bóp cổ không thể nói được gì nữa chỉ có thể cố gắng lấy chút không khí ít ỏi để bảo toàn mạng sống của mình.

-Ah.....ah.....ah..

-Cô thành thật lại cho tôi! Đừng nghĩ tôi không biết được cuộc nói chuyện giữa cô và tên thám tử đó.

Lam Bình từ trước tới giờ chưa có lúc nào thực sự tin tưởng Song Thư. Kể cả lúc hai người đang hẹn hò. Bởi có lẽ đối với Lam Bình thì cô ta cũng chỉ là vật thay thế để hấn quên đi Bảo Yết, lấy quyền gì mà cô ta có thể có những thứ Bảo Yết đáng lẽ có. Vậy nên hấn đã cho người theo dõi Song Thư. Ngay khi biết được chuyện xảy ra ở trong quán cà phê hấn liền tức tốc tới đây.

Lúc này Song Thư biết mình không thể giấu. Nếu cô còn ngoan cố thì người đàn ông này chắc chắn sẽ giết cô. Có lẽ Lam bình không bằng được "hấn" nhưng hấn ta cũng là một kẻ khiến người người đều phải sợ. Không thể nói cô ta đánh cố gắng dùng chút sức lực sắp bị rút kiệt của mình để gạt đầu. Ý bảo rằng cô ta sẽ nói mong hấn hãy thả ra.

Lam Bình thấy vậy liền lập tức bỏ tay ra, đôi mắt sắc lạnh vẫn không ngừng nhìn chăm chăm vào Song thư khiến cô ta phải lạnh người. Lấy lại được không khí, Song Thư liên tục ho sặc sụa, khuôn mặt tím tái mãi vẫn chưa biến mất.

-Khu.....khu.....khu.....khu.....

-Ho đủ chưa? Giờ mau nói không thì đừng trách tôi là ác.

Bàn tay một lần nữa định vươn ra thì Song thư vội vã lên tiếng:

-Em..nói khu.....khu.....em....khu.....em.....nói mà...Làm..on! Tha cho em.....Khu....khu...

-Mau nói!

om/b"9

Ps: Mina! Scor đã quay về rồi đây. Một tuần nay Scor chơi ngu (cụ thể chơi gì còn lâu mới nói) nên bị cảm nặng. Cả tuần mệt mỏi không buồn đụng vào laptop! Chỉ có giường trở thành tri kỉ thân thiết. Tuy chậm trễ viết chap mới nhưng Scor đã làm xong bản thảo cho toàn bộ phần cuối của bộ này. Vậy nên kết đã được định đoạt mọi người mau chờ nha!!!!!!

Thêm nữa để mở cơ hội cho những bạn muốn tem nên Scor đăng chap mới giữa đêm hôm khuya khoắt. Ai còn thức thì tem không thì "CHÚC BẠN MAY MẮN LẦN SAU"! Vậy nha! LOVE FROM SCOR!!!!

Chương 63: Tính toán và phát hiện

Run rẩy trước áp lực do Lam Bình tỏa ra, Song Thư sợ hãi nói:

-Bối....bối...vì chuyện lần trước em luôn cảm thấy rất hối hận. Lẽ ra em không nên vì ghen tị mà có ý định xấu với Bảo Yết còn làm hại cô ấy bị mất tích. Chính vì thế em mới tìm kiếm tung tích cô ấy. May mắn có thông tin em liền đưa nó cho cảnh sát nhưng ngay sau thì kẻ đang giữ Bảo Yết đã liên lạc với em và đe dọa rằng nếu để ai tìm được cô ấy thì sẽ cho người xử em. Em cũng chỉ vì sợ hãi nên mới làm như vậy. Em thực sự không có ý xấu. Hic...hic.....

Vừa nói Song Thư vừa khóc đến hoa lệ vũ đài, nhìn đáng vẻ cô ta tội nghiệp khiến ai cũng tiếc thương. Nhưng đáng tiếc trong đó không có Lam Bình. Mặt hắn vẫn lạnh như cũ, thậm chí là có phần hơn. Thấy hắn không phản ứng gì Song Thư khá thất vọng:

-Nhưng gì em làm trước kia cũng chỉ vì yêu anh. Em ghen tị vì trong mắt anh lúc nào cũng có hình bóng của Bảo Yết nên mới nhất thời hồ đồ làm vậy. Sau đó nghĩ lại em mới biết mình đã sai lầm như thế nào. Em đã cố sửa chữa sai lầm ai ngờ.....

-Cô diễn xong chưa?

-Cái....cái...gì?

-Cô nghĩ cái trò mèo của cô qua mắt được tôi sao? Tôi không cần nghe cô giải thích! Cái tôi cần là Bảo Yết đang ở đâu?

-Sao anh lại nỡ nói vậy? Em là nói thật mà....

Lam Bình mặt kiên nhẫn lập tức lại xách cổ Song Thư lên. Lần này lực đạo ở cổ lớn hơn lúc này rất nhiều, đôi mắt hắn cũng hằn lên những vết đỏ rất dữ tợn. Song Thư lúc này mới nhận ra mình đã lại chọc giận hắn lần nữa. Tên này đã từng có ý giết cô ta thì sẽ có lần thứ hai, vậy nên vì bản năng muốn sống Song Thư lập tức dùng hết bình sinh hết:

-Ồ A! BẢO YẾT ĐANG Ở A, THÀNH PHỐ L! EM CHỈ BIẾT CÓ THẾ!!!

Có được câu trả lời mình muốn Lam Bình lập tức buông Song Thư ra. Lại sơ ngồi trên nền đá, cô ta ho sặc sụa không ngừng.

-Khụ.....khụ.....khụ.....

-Khụ...khụ.....

Bị bóp cổ tới hai lần, mỗi lần với lực đạo không hề nhỏ đã khiến Song Thư đến giới hạn của mình. Ở cổ rõ ràng có những vết hằn hình ngón tay đỏ ửng trông thật đáng sợ. Phải một lúc lâu mà cô ta vẫn không thể đứng lên được. Song Thư lúc này thật giống như một đóa hoa mảnh mai bị người ta chà đạp. Lam Bình vẫn mặc kệ cô ta mà nhanh chóng rời đi.

Song thư thấy hắn bỏ đi như vậy liền không cam lòng liền lên tiếng trách cứ:

-Chẳng lẽ đối với anh em chỉ là một người thay thế thôi sao?

Quả nhiên câu nói có sức chú ý đối với Lam Bình. Dừng lại bước chân nhưng hắn không hề quay đầu lại chỉ lạnh giọng

-Lúc trước có lẽ cô đáng giá như một vật thay thế. Còn bây giờ một vật thay thế cô cũng không bằng.

Nói rồi liền quay lưng bước đi. Cũng chính vì quay lưng lại nên Lam Bình không hề thấy khuôn mặt của Song Thư lúc này đang trở nên vặn vẹo vô cùng khó coi. Nỗi ghen tị cùng thù hận đang dâng trào trong lòng cô ta lúc này. Nó như một cơn sóng thần ập đến tràn qua quét hết tất cả ý chí. Dám coi thường tôi như vậy tôi nhất định sẽ khiến cho mấy người phải trả giá. Thông tin Song Thư nói cho Lam Bình là đúng nhưng cô ta không hề nói Bảo Yết đang ở cùng ai, cụ thể nơi nào. Để xem giữa thành phố L rộng lớn hắn định tìm người kiểu gì? Thêm vào đó người đàn ông kia cũng đã nói rằng người bảo hộ cho cô ta lúc này là một trong những ông trùm hắc đạo đứng đầu thế giới. Vậy nên tìm được nhưng có đem được người về không lại là một chuyện khác. Tôi nhất định không để cho các người đem được Bảo Yết về rồi phá hoại mọi công sức của tôi như vậy đâu.

-Chỗ này là chỗ nào vậy nhỉ? Đi hoài mà không thấy người nào để hỏi đường là sao???

Trên hành lang sang trọng được trang hoàng bằng thảm cùng rèm cửa màu đỏ đất nện, một cô gái xinh đẹp đang mò mẫm tìm đường. Mái tóc màu bạch

kim cùng khuôn mặt tinh xảo như búp bê. Mặc trên người chiếc váy ngắn màu lam đơn giản. Nom trông khác gì một thiên sứ lạc lối khiến khiến người ta phải mỉm lòng.

Hai chiếc tai mèo trên đầu cô đang không ngừng rung lên và xoay về các phía. Đã ba tiếng rồi những bảo Yết vẫn không tìm được đường ra. Khu biệt thự này cứ như mê cung vậy, dùng cả hệ thống SilverKnight nhưng tín hiệu liên tục bị nhiễu. Thiệt là, tại sao căn cứ nào của Thiên cũng chặn đứng tín hiệu thế này, cẩn thận nhưng có cần làm đến mức này không?

Khu biệt thự này không phải của Thiên. Đây chỉ là tổng bộ của một trong số các trưởng lão cai quản khu vực nước A của Hắc Long. Bằng chứng rõ ràng nhất đó chính là nơi này tuy rất sang trọng, kiến trúc thiết kế cũng rất đẹp nhưng độ xa xỉ cùng họa lệ lại không thể nào bì được những biệt thự Thiên cho cô ở trước đó. Những nơi đó từ nội thất cho đến kiến trúc đều là độc nhất vô nhị. Bảo Yết nhìn cũng muốn lóa cả mắt.

Vì công việc nên Thiên đem cô cùng hấn đến nơi này. Giám sát mọi thứ rồi cùng hấn đi làm. Hấn đứng đầu hắc đạo nhưng vẫn phải làm ra vẻ bề ngoài là chủ một công ty giải trí. Mọi diễn viên ca sĩ tất nhiên đều có đẳng cấp để phân chia nhau. Và đẳng cấp cao nhất là có thể được trở thành nghệ sĩ dưới trướng của Ma Thiên. Những người nào may mắn hơn cả được đào tạo qua công ty của hấn đều trở thành những Thiên Vương, Thiên Hậu của ngành giải trí. Nói chung là tiền đồ vô lượng.

Quay lại vấn đề lúc này, tuy chỉ cùng đi cùng hấn rồi ngồi nhìn hấn làm việc nhưng ít nhất vẫn vui hơn là ở nhà một mình. Điều đó khiến cho Bảo Yết dạo gần đây khá vui vẻ. Hôm nay vì có việc bắt buộc hấn phải đi không thể đem cô theo nên mới để cô ở lại đây. Nói khi quay về sẽ đem tặng cô một bất ngờ. Bảo Yết nghe lời cũng đành phải ở lại đây, tiên thể đi tham quan xung quanh luôn. Từ lúc đến luôn bận rộn chẳng có thời gian.

Mà kể cũng lạ từ lúc đến đây cô chẳng gặp được bất kì ai ở căn biệt thự này. Có thì cũng là gia nhân hay Thiên cùng thuộc hạ. Còn cái người được gọi là trưởng lão kia cùng gia đình của ông ta thì cô chẳng được nhìn lần nào.

Vậy nên cô quyết định đi dạo xung quanh ngôi biệt thự này biết đâu lại có thể gặp được họ. Cô nghe người hầu trong nhà kể nên cũng khá tò mò. Trưởng lão cũng là một người lớn tuổi, từng bôn ba lo việc cùng tiền thiếu chủ cũng chính là cha của Ma Thiên nên cũng được trọng dụng. Ông ta là một người tàn nhẫn, thuộc hạ ai cũng nể sợ. Nhưng mà nói gì thì nói về độ đáng sợ cô vẫn không thấy ai được như Thiên. Ông ta có một người con trai năm nay cũng gần 30 rồi. Từng có một người vợ nhưng lại chán nên đã li dị và cưới về người vợ khác trẻ đẹp quyến rũ hơn. Cô vợ mới này thấy bọn họ bàn tán nhau là một người điêu ngoa kiêu ngạo, được trở thành thiếu phu nhân trong nhà lên mặt không coi ai ra gì. Thậm chí cô ta còn không ít lần tự ý trừng phạt người hầu một cách vô lý. Trưởng lão cùng con trai ông ta suốt ngày bận rộn nên cũng không thèm quản, thấy thế cô ta càng được thể làm tới. Không hiểu sao phụ nữ cực phẩm như vậy cũng rước về được. Không biết vợ trước của anh ta như thế nào, chỉ có mỗi cô vợ này là vô cùng nổi tiếng.

Đi thêm được một lát thì Bảo Yết thấy một bóng người. Ngay lập tức cô liền đuổi theo để hỏi chút chuyện. Nhưng càng đuổi theo cô càng thấy có cái gì không ổn. tại sao người này lại có dáng vẻ lén lút như vậy? Nhìn quần áo mặc trên người thì không phải gia nhân. Vậy thì đó là ai được nhỉ???? Tò mò nên Bảo Yết chỉ im lặng đi theo người phụ nữ đó. Cuối cùng thì cô ta dừng lại trước cửa một căn phòng lớn nhìn trước nhìn sau rồi bước vào. Cánh cửa căn phòng khép hờ chứa lại một khe hở. bảo Yết cũng qua khe hở đó nhìn vào bên trong. Nhìn vào cô bỗng mỉm cười một cách khó hiểu rồi tự lẩm bầm một mình:

- Thú vị đây.....

Đôi mắt màu xanh dương của cô không biết vì sao lại trở thành màu xanh ngọc. Trông như thấu kính của một chiếc camera hồng ngoại vậy

"©/1t

ps: Vẫn như cũ! Đăng nửa đêm, ai may mắn thì được tem!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Nghe lén

Bảo Yết sau một hồi vất vả cũng về được đến phòng của mình. Mặc kệ gia đình trưởng lão này đi, cô mệt rồi. Bây giờ họ có muốn tự đến tìm cô cô cũng không quan tâm, không muốn tiếp. Nằm ngủ một mạch đến chiều bỏ qua cả bữa trưa bụng sôi lên ầm ĩ cô mới chịu tỉnh dậy. Đi đến phòng ăn thì không hiểu sao thấy có gì đó kì lạ. Nhìn về mặt của gia nhân ai cũng rất căng thẳng đã có chuyện gì xảy ra sao?

Từ xa đã có thể nghe thấy tiếng một cô gái đang quát tháo. Tuy không nghe rõ được cô ta đang nói gì những rõ ràng giọng điệu vô cùng chanh chua. Bảo Yết không khỏi rung mình nghe thấy giọng nói vậy. Bình thường có thấy ai ở đây đâu? Gia nhân nói gia đình trưởng lão này luôn bận rộn ở nhà lúc có lúc không. Bảo Yết ở đây mấy ngày liền cũng chẳng gặp được ai. Với lại trừ buổi sáng nay ra cô chẳng có thời gian để gặp. Sáng dậy dùng bữa sáng cùng Thiên rồi cùng hấn rời đi, đến tối về cũng lại dùng bữa xong liền quay trở về phòng tắm rửa rồi đi ngủ. Ngày hôm sau cũng lặp lại y như vậy.

Mãi tò mò để ý người đang ở trong phòng ăn Bảo Yết không hề biết có một bóng dáng đang chạy lại hướng thẳng về phía cô:

-A! Ui ya!

Bị và phải thì người ngã lại là người đó chứ không phải Bảo Yết. Thân thủ của cô khá tốt nên ngoài việc giặt mình ra thì cô không hề bị xi nê gì cả.

-Này! Không sao chứ?

Lúc này Bảo Yết mới để ý đó là một cô gái nhỏ nhắn. Khuôn mặt đáng yêu như búp bê vậy. Cô gái này mặc trên người toàn đồ đắt tiền nên chắc không phải là gia nhân.

-Tôi không sao! Xin lỗi!

Cô gái đó nói vội vàng rồi lại đứng dậy tiếp tục chạy đi. Chỗ cô ấy vội đi tới cũng chính là cái nhà ăn nói phát ra cái giọng nói chua hơn chanh kia. Tính tò mò bắt quất lại nổi lên, vì thế không thêm để ý đến hình tượng. Bảo Yết liền lén lút tiến lại gần để.....nghe lén

-Chị dâu! Chị vừa về sao lại không báo với em một tiếng. Tiếng của cô gái va vào cô lúc này

-Tôi là thiếu phu nhân. Tôi đi đâu về khi nào cũng phải báo cáo với cô sao?

-Không! Em không có ý đó! Chỉ là nếu biết chị về em sẽ cho người chuẩn bị bữa tối đáng hoàng hơn.

Bảo Yết lén ngó đầu nhìn vào bên trong. Ở giữa phòng ăn rộng lớn tráng lệ có một người phụ nữ đang ngồi dựa vô ghế đáng vẻ như một bà hoàng. Xung quanh có không ít người hầu cùng vệ sĩ đang đứng. Những người này Bảo Yết thấy lạ hoắc à! Chắc là người riêng của cô ta rồi. Người phụ nữ này đúng là rất đẹp nhưng có cảm giác lờ lợt sao ấy. Đôi môi lại bôi son đỏ chót, khuôn mặt thì đánh phấn đến trắng bệch, mắt thì dán lông mi giả dày cộp. Xinh đẹp quyến rũ thật đấy nhưng lại có cảm giác đối diện với ma đơ canh vậy. (mồ tu: nghe lén mà chị còn bình phẩm về nhan sắc người ta được. Nề thật)

Còn cô gái kia không cần phải nói, trông đơn thuần đến ngờ nghệch. Có lẽ chính vì vậy nên mới bị bắt nạt.

Ma đơ.....à nhầm người phụ nữ xinh đẹp kia thấy cô gái đó trả lời như vậy liền hài lòng không bắt bẻ gì thêm. Nhìn xung quanh rồi tiếp tục nói:

-Chuẩn bị thỉnh soạn như vậy là sao? Chẳng phải cô nói không biết tôi về?

Trên bàn có không ít đồ ăn. Món nào nhìn qua cũng thấy đều dùng nhưng nguyên liệu đắt tiền, công phu chế biến ra không ít. Mọi thứ được bày biện sẵn chỉ chờ người đến ăn mà thôi

-Cái này...cái này là.....

-Thôi bỏ đi! Tôi dùng luôn cũng được!

OA!!!!!! Đó rõ ràng là đồ ăn chuẩn bị cho cô mà. Người ăn cướp!

-Chị dâu! Không được đâu! Đó là.....

-TÔI LÀ THIẾU PHU NHÂN Ở ĐÂY! TÔI MUỐN ĂN CÁI GÌ AI DÁM CẢN?

Ai da!!!!!! Cái giọng này.....Chắc đêm nay cô bị ám ảnh gặp ác mộng mất....

-Nhưng mà chị dâu. Đồ ăn này là.....

Người phụ nữ này kiêu căng thành tiếng, vậy mà hai người đàn ông đó không ai ngăn cản để mặc cô ta muốn làm gì thì làm. Cha nói Thiếu chủ cùng thiếu phu nhân mấy ngày nay vì công việc tá túc tạm ở đây. Hôm nay thiếu chủ ra ngoài còn mỗi thiếu phu nhân vậy nên đặc biệt dặn dò luôn chuẩn bị sẵn thức ăn để phục vụ người. Tự dưng ả này bình thường ngày ngày bên ngoài ăn chơi tự nhiên dờ chừng trở về, nếu thiếu phu nhân không vui làm liên lụy đến cô thì sao. Không được! Nhất định không thể được.

Nhưng mặc kệ có ngăn cản ra sao thì người phụ nữ đó vẫn tự nhiên dùng bữa. Cô gái kia cố tiến lại gần ngăn cản thì lại bị đám vệ sĩ đe dọa không lại. Thậm chí đám vệ sĩ đó không kiêng nể gì tát cho vài cái cảnh cáo. Bất lực cô gái đó đành nhìn người phụ nữ kia tự nhiên như ruồi không làm được gì. Trong lòng chỉ có thể lương đau xót.

-Hừ! Nghĩ mình được nhận nuôi ở đây bản thân liền trở thành tiểu thư danh giá sao? Biết thân biết phận đi nếu không đừng có trách!

-Còn nữa cô nghĩ cô là ai mà có quyền gọi tôi là chị dâu! Cô cũng chỉ như đám gia nhân kia gọi tôi một tiếng thiếu phu nhân mà thôi

-Nhưng mà chị dâu...

Vừa dứt lời thì một cái tát lại giáng xuống mặt cô gái tội nghiệp đó. Lần này tự người phụ nữ đó ra tay. Bảo Yết đang lén nhìn càng lúc càng thấy thấy bất bình.

-Cô vừa gọi tôi là cái gì?

-Dạ! Thưa thiếu phu nhân.

Nghe thấy vậy cô ta liền cảm thấy hài lòng lại tiếp tục vui vẻ dùng bữa. Bảo Yết cô ta ăn ngon miệng như vậy lại khóc rống trong lòng. Rõ ràng đồ ăn của cô mà, cô sắp chết đói rồi.

Dùng bữa gần xong thì người phụ nữ xinh đẹp đó lại lên tiếng

-Hôm nay khi tôi quay về phòng thì thấy mất một món đồ. Liệu cô có biết không?

Cô gái đó bỗng giật mình, khuôn mặt sợ hãi rồi vội vàng nói:

-Cái này! Tôi thực sự không biết. Thiếu phu nhân đi vắng ngoài trừ người hầu vào dọn dẹp ra thì không ai vào phòng cô cả!!

-Nhưng mà.....tôi hỏi họ thì họ nói cô từng lên lút vào phòng tôi.

Người phụ nữ đó nhìn cô gái rồi cười một cách ác độc. Thấy vậy Bảo Yết liền biết có chuyện không ổn.

-TÔI KHÔNG CÓ! TÔI THỰC SỰ KHÔNG CÓ!!!!

-Còn dám cãi! Có nhân chứng đằng hoàng cô còn chối!

-Thật sự không phải tôi mà. Với lại nhân chứng đều là người hầu của riêng cô làm sao tin được.

-Vậy ý cô là tôi đang giả họa cho cô?

-Không....tôi không có ý đó!

Cô gái nhỏ bé đó không ngưng run rẩy trong sợ hãi. Còn người đàn bà kia nụ cười càng lúc càng khoét sâu trông thật ghê rợn.

-Đã ăn cắp còn không dám nhận. Người đầu đem cô ta đi ném vào chợ đen!!!!!! Cha chồng không cần loại con nuôi ăn cắp, lấy oán báo ơn như vậy.

-KHÔNG! KHÔNG PHẢI TÔI MÀ!!!!!!

Vệ sĩ nhận lệnh lập tức lại gần. Cô gái tuyệt vọng nhìn đám người tiến dần về phía mình, Sợ hãi đến mức chân không còn được cử động để chạy. Đang lúc đang căng thẳng thì.....

-Đội đã!!!!!!

"u5(

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Tranh chấp

Cô gái đó tuyệt vọng nhắm chặt mắt lại không dám nhìn mọi thứ sắp xảy đến với mình. Một thanh âm thanh thoát vang lên như đem lại cho cô chút ánh sáng trong cái thế giới tối tăm này. Mở mắt nhìn lên. Trước mặt cô là một miêu nữ vô cùng xinh đẹp mặc một chiếc váy đơn giản màu đen trắng. Mái tóc màu bạch kim tựa ánh trăng, khuôn mặt tinh tế tựa như tác phẩm điêu khắc của các vị thần. Đây là thiên sứ sao? Sao lại có thể đẹp đến thế.

Bảo Yết đứng bên ngoài nghe lên một hồi không chịu nổi nữa mới nhảy vào can thiệp. Thật quá đáng! Vật chứng tang chứng không có chỉ dựa vào lời nói của mấy kẻ hầu liền kết tội người ta. Chắc chắn người phụ nữ này cố ý.

Người phụ nữ tự xưng mình là thiếu phu nhân đó nhìn thấy Bảo Yết trong lòng lại nổi lên một cỗ khó chịu. À ghét nhất là trên đời này có người đẹp hơn ả. Phụ nữ ai cũng muốn mình là người xinh đẹp nhất. Và mong muốn đó thật không may đã ám ả ta đến điên cuồng rồi.

-Người là ai?

-Người không biết ta?

Ồ! Cũng đúng! Máy ngày nay cô đi cùng Thiên ra ngoài suốt có gặp một ai ở đây đâu. Hầu hạ cô cùng hần cũng đều là thuộc hạ đem theo, cùng làm bữa ăn mỗi ngày là do gia nhân ở đây chuẩn bị.

-Người là cái thứ gì ta phải biết người. Mà nhìn cách ăn mặc như vậy thì chắc là người hầu mới vào phải không?

Người hầu? Bảo Yết âm thầm nhìn lại mình từ đầu đến chân. Cô ăn mặc lộng lẫy thế sao? Người ta nhìn kiểu gì lại thấy cô giống người ở? Đề ý thì

bộ váy cô mặc có màu đen trắng lại thiết kế đơn giản nên nếu nhìn qua thì cũng hơi giống đồ của người hầu đi.

Thật ra thì không phải do Bảo Yết. Bộ đồ cô đang mặc trên người tuy nhìn bề ngoài như vậy nhưng nếu nhìn kĩ thì từng đường kim mũi chỉ đều dùng chỉ bạc để thêu và tất cả đều là thủ công. Giá trị của nó phải nói không nhỏ. Tuy nhiên vì đang bị sự ghen tức che mờ mắt. À ta chẳng thèm nhìn kĩ liếc qua thấy váy trông đơn giản liền đánh giá nó tầm thường. Hạ thấp người khác để nâng cao bản thân. Đây cũng có thể coi là một cách để phụ nữ tự an ủi bản thân giữ chút hư danh cho mình đi.

-Chỉ là người ở thôi mà không biết phép tắc! Đến chủ nhân mà cũng dám lớn tiếng!

-Cái gì mà chủ nhân? Dù tôi có là người hầu cũng là do trường lão thuê. Cô là ai mà tự cho mình cái quyền là chủ nhân?

- Tôi cũng là con dâu trưởng lão, là thiếu phu nhân của đại thiếu gia. Tất nhiên là tôi có quyền này rồi.

-Nói thế nào cũng chỉ là con dâu. Cũng đâu thể tính là người thân trong nhà.

-Cô gái này! Sao lại nói thế chứ.....Mau quỳ xuống tạ lỗi đi.

Cô gái kia thấy Bảo Yết nói ra cái lời to gan lớn mật như vậy liền lấy làm sợ hãi. Người phụ nữ kia có tính kiêu hãnh rất cao. Bị nói như vậy chắc chắn ả ta sẽ cảm thấy phẫn nộ. Đến lúc ấy đến cô cũng không cứu được cô gái đó. Cô gái đó không hề sợ hãi mà lao ra bảo vệ cô làm cô rất cảm động. Ở nơi này cô suốt ngày bị chèn ép khinh thường. Vậy hóa ra trừ người đó vẫn còn có người đối tốt với cô. Cô thực sự không muốn cô gái này gặp chuyện.

Thực ra thì đối với Bảo Yết người con gái sau khi kết hôn đã phải bỏ gia đình đi theo chồng đã là sự hi sinh lớn lao nên họ xứng đáng được nhà chồng quan tâm coi như người thân ruột thịt trong gia đình. Nhưng mà Bảo Yết ngứa mắt cô ta quá: lấy được chồng giàu có liền kiêu căng ngạo mạn không coi ai ra gì nên nói vậy để chọc tức cô ta.

Quả nhiên nghe xong, người phụ nữ đó nghe xong liền nộ khí xung thiên quát lớn.

-TO GAN! MAU ĐEM LUÔN CÔ TA ĐI NÉM VÀO CHỖ ĐEN!!!!

-Không được! Xin thiếu phu nhân tha cho cô ấy!

Cô gái ấy liền thay Bảo Yết cầu xin thì bị vệ sĩ giáng thêm cho một cái tát nữa, Khuôn mặt bị đánh từ nãy đến giờ nay đã sưng đỏ trông thật khó coi. Đám người vẫn tiếp tục đi về phía Bảo Yết. Cô thấy vậy liền chuẩn bị tư thế cho cả lũ một trận. Đúng lúc này thì một giọng nam quỵên rũ quen thuộc vang lên:

-Đã xảy ra chuyện gì?

Âm thanh vừa vang lên tất cả mọi người trong phòng đều tập trung hết sự chú ý về phía cửa. Vừa nhìn thấy thân ảnh xuất hiện thì không ai bảo ai mọi người đều nhanh chóng sợ hãi quỳ xuống. Kể cả người phụ nữ kiêu căng lúc nãy cũng trở nên nơm nớp sợ hãi. Tuy nhiên tất cả trừ Bảo Yết ra. Cô gái kia thấy Bảo Yết không hành lễ liền lập tức kéo váy của cô nói nhỏ:

-Cô mau quỳ xuống đi!

-Hả? Tại sao?

Cô gái đó cũng không kịp thời gian giải thích với Bảo Yết, chỉ có thể tiếp tục lôi cô quỳ xuống. Nhưng càng cố thì Bảo Yết vẫn ngơ ngác khó hiểu mà đứng yên không nhúc nhích.

Khó hiểu là đúng rồi. Bởi người đứng trước mặt cô lúc này chính là Thiên. Khuôn mặt yêu nghiệt tràn đầy sự băng lãnh nhưng khi nhìn qua cô lại thoáng qua sự ôn nhu. Đằng sau hẳn còn có một đám người. Hẳn đi đâu vẫn luôn khoa trương như vậy, Biết là để đảm bảo an toàn nhưng như vậy nhiều lúc thật khó chịu. Nhưng hình như có hai người trông hơi lạ. Là thuộc hạ mà ăn vận đẹp vậy sao? Một già một trẻ. Già thì khuôn mặt đã có dấu vết của năm tháng nhưng vẫn còn giữ được vẻ độc đoán lạnh lùng, tàn nhẫn. Trẻ thì cũng vậy nhưng kém sắc hơn. Hẳn do còn thiếu kinh nghiệm lăn lộn trong hắc đạo đi. Nếu vậy thì đây có lẽ là vị trưởng lão ở trụ sở này cùng con trai hẳn rồi. Đúng lúc cô đang muốn tìm hẩn tính sổ đây. Không biết hẳn có mắt nhìn người như thế nào mà lại rước về cô vợ cực phẩm như vậy.

Quay lại lúc nãy! Lạc đề rồi! Thấy cô vẫn đứng yên, cô gái gái đó càng hoảng loạn hơn. Động tác ở tay cũng nhanh dần. Buồn cười! Đến Thiên còn không bao giờ cho cô quỳ thì kẻ nào dám. Hẳn không giầy vò người đó đến chết mới là lạ đó. Đáng tiếc có người miệng nhanh hơn não.

-Người là ai còn không mau quỳ xuống thỉnh an Đại thiếu chủ?

Người lên tiếng chính là cái tên thiếu gia đó. Hẩn nghĩ hẳn là ai mà dám bắt cô quỳ. Đến Thiên còn chưa lên tiếng hẳn lại dám lớn lối ở đây. Đúng là chán sống rồi.

-Tôi sao? _Bảo Yết vẫn nghi ngờ hỏi lại để tránh không có hiểu lầm người ta

-Là gia nhân trong nhà còn không biết phép tắc sao? Người đâu còn không mau lúi ả đi!

Lập tức lại có người muốn tiên lại gần bắt cô. Tất nhiên Bảo Yết không để yên rồi. Vừa nãy cô còn chưa được đánh người, giờ có người muốn chịu trận

cô đương nhiên giúp rồi. Nhưng mà.....

-Yết nhi! Anh không đủ khả năng nuôi em hay sao mới đi có một ngày em đã liền đi làm người hầu rồi?

Câu nói vừa phát ra khiến tất cả mọi người ở đây phải chết đứng. Được thiếu chủ nói chuyện thân mật kiểu này nghe nói chỉ có thiếu phu nhân. Chẳng lẽ cô ta... và để khẳng định cho sự nghi ngờ của tất cả mọi người, bảo Yết liền chạy đến ôm chầm lấy cổ của Ma Thiên hờn dỗi:

-Anh cuối cùng cũng về. Bỏ người ta ở lại thì thôi đi lại còn đi lâu như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Vạch trần

Bây giờ lúc này mọi người hoàn toàn sợ hãi, ai cũng run rẩy không ngừng. Nhất là cái người phụ nữ lẻo lét kia, cô gái lúc nãy cùng tên thiếu gia thích thể hiện. Bọn họ không ngờ cô gái lạ mặt đó lại là thiếu phu nhân. Thiếu chủ mấy ngày nay tuy ở đây nhưng đi đâu đều dẫn theo thiếu phu nhân đến thuộc hạ theo hầu cũng là người thiếu chủ mang theo. Chính bọn họ cũng bận việc cả ngày nên đến tận bây giờ không một ai biết thiếu phu nhân trông ra sao?

Lúc này Kiều Mỹ Lệ _ tên của người phụ nữ ấy, lúc này ả ta hối hận không thôi. Thiếu phu nhân mà ả ta lại thất lễ đến như vậy. Không những thế lại còn muốn trừng phạt người nữa. Giờ thì hay rồi, chưa kịp trừng phạt thì cái mạng này cũng không còn. Vậy nên ngay lập tức Mỹ Lệ không một chút do dự liền quỳ xuống xin tha.

-Xin thiếu phu nhân tha mạng! Xin thiếu phu nhân tha mạng!!! Là tôi có mắt không trông đã mạo phạm người. Xin Thiếu phu nhân độ lượng mà bỏ qua cho tôi.

Tên thiếu gia kia thấy vợ mình quỳ xuống cũng nhanh chóng làm theo. Cả hai người trước mặt Bảo Yết cùng Ma Thiên không ngừng dập đầu tạ tội.

-Xin thiếu phu nhân tha mạng! Xin thiếu phu nhân tha mạng.

Cô gái lúc nãy cũng vô cùng sợ hãi ở trong lòng. Dám kêu thiếu phu nhân quỳ, cô đúng là chán sống rồi. Cô cũng muốn tạ tội nhưng vì quá sợ hãi nên cơ thể gần như tê liệt bất động, chỉ có thể run rẩy không ngừng. Giang Thế Sơn, trưởng lão cai quản khu vực nước A lúc này nhìn vợ chồng con trai mình vừa sợ hãi vừa tức giận. Hai đứa vô dụng, bình thường đã không làm được việc gì nay lại gây họa thêm cho hắn. Nếu thiếu chủ tức giận thì đừng nói chỉ mỗi vợ chồng nó mà cả Giang gia cũng tàn. Chúc trưởng lão này hắn cũng không cần ngồi nữa.

Bảo Yết thấy mấy người đó vừa nãy còn kiêu ngạo lớn tiếng nay lại khúm núm e sợ thì có chút khinh thường. Ma Thiên thấy cô có vẻ tức giận thì mặt cũng lạnh đi nhiều. Hàn khí không ngừng tỏa ra như muốn đông cứng tất cả mọi thứ. Tuy nhiên hắn vẫn ôn nhu hỏi han cô trước:

-Anh vừa mới đi một lát mà đã có chuyện gì rồi?

-Xi! Em đói bụng muốn kiếm đồ ăn! Ai ngờ xuống đây lại thấy cô gái đó bị bắt nạt. Em cũng chỉ nhảy ra giúp đỡ thôi.

Ma Thiên nhìn cô gái nhỏ đang quỳ dưới sàn run cầm cập. Bị đại thiếu chủ nhìn chăm chăm, cô đã sợ nay lại càng hoảng loạn hơn. Mất không hề dè dặt đi chỉ lạnh giọng hỏi:

-Cô ta là ai?

-Thưa đại thiếu chủ! Đây là Giang Mộng Điệp, con gái mà tôi nhận nuôi về!

-Là hàng cầu thân sao?

-Vâng!

Trong giới hắc đạo càng có nhiều mối quan hệ thì càng có lợi thế. Vậy nên nhiều kẻ trong giới hắc đạo đều có nhận nuôi con gái để có thể đem đi giữ mối quan hệ. Chính vì thế tuy mang danh là tiểu thư nhưng những cô gái này chẳng khác gì gia nhân trong nhà. Chẳng qua được ăn sung mặc sướng hơn thôi. Và cô gái này là một trong những cô gái xấu số đó. Bảo Yết từng được Thiên giải thích sau khi nghe xong cũng cảm thấy có chút thương cảm.

-Vậy rốt cục là có chuyện gì?

-Thưa đại thiếu chủ! Mộng Điệp ăn cắp đồ của tôi nên tôi chỉ trừng phạt cô ta, Ai ngờ thiếu phu nhân lại.....

Kiều Mỹ Lệ vừa nghe hỏi liền lập tức nhảy vào trả lời. Thấy vậy thì Giang trưởng lão cùng Giang thiếu gia đều đồng loạt nhú mày. Người đàn bà ngu xuẩn, chưa chi đã lao vào giải thích khác gì có tật gặt mình chỉ khiến đại thiếu chủ nghi ngờ thêm

Bảo Yết nghe cô ta nói vậy thì trong lòng lập tức nổi bão nhưng cô vẫn cố kìm nén duy trì khuôn mặt lạnh nhạt như thường ngày. Dám đổ hết trách nhiệm lên đầu tôi. Để xem tôi xử cô thế nào?

-Cô không có bằng chứng chỉ có lời nói của mấy người liền gán tội danh cho người khác. Tôi cần cô lại thì có gì là sai?

-Cái này....cái này....._Kiều Mỹ Lệ bối rối không biết trả lời ra sao

Đúng lúc này một chiếc cài áo bằng vàng và kim cương tinh xảo liền bay tới rơi trước mặt cô ta. Thấy vậy cô ta liền hoảng hốt

-Đây là tìm được ở đâu vậy?

-Hừ! Ngươi dám vào văn phòng của ta làm chuyện mà ám rồi làm rơi đồ ngay tại đây. Ngươi còn gì muốn nói

Giang trưởng lão tức giận đe dọa. Giang thiếu gia cũng nhìn sang vợ mình bằng ánh mắt đáng sợ tràn đầy tức giận khiến cô ta càng hoảng loạn."

-Không! Không phải con! Nhất định là do con nhỏ Mộng Diệp lấy xuống rồi lên vào phòng ba làm rơi. Phải! Nhất định là nó muốn giá họa cho con. Gia nhân trong nhà có thể làm chứng nó đã vào phòng con lấy đồ.

-Thật sao?

Giang trưởng lão liền quay sang nhìn Giang Mộng Diệp. Biểu cảm như có cảm giác ông ta muốn lập tức giết cô ấy vậy.

-Mau đem cô ta vứt vào chợ đen!

Giọng nói lạnh lùng như muốn ngay lập tức chấm dứt cuộc sống của cô vậy. Mộng Diệp nghe vậy liền lập tức gào khóc thảm thiết.

-KHÔNG! KHÔNG PHẢI DO TÔI LÀM! THA CHO TÔI! THA CHO TÔI ĐI MÀ!

Kiều Mỹ Lệ nhìn thấy cảnh này trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm đồng thời cũng rất hả hê. Ắ muốn khừ cô ta đi từ lâu rồi. Cô gái đó xinh đẹp lạ điệu dàng, đừng tưởng ả không biết chồng mình đang có ý với nó. Khó khăn lắm mới vào được nhà này làm đầu hương phước. Ắ tuyệt đối không để ai trở thành mối nguy hại của mình. Ắ bị mất đồ là thật, không biết là ai làm nhưng ả vẫn cố tình gán hết mọi tội lỗi cho cô ta. Tuy có chút biến nhưng cuối cùng mọi thứ đều như những gì ả mong muốn. Đáng tiếc! Có người không muốn ả được toại nguyện.

Bảo Yết ngồi trong lòng Ma Thiên, im lặng quan sát hết thấy mọi việc. Lúc này mới làm nũng với hân:

-Thiên! Em ở đây rất chán nên rảnh rồi quay một bộ phim. Anh bỏ lại em một mình ở chỗ này nên phạt anh phải xem hết.

Ma Thiên thấy điệu bộ của cô trở nên như vậy nhất định là muốn giờ trò gì đó. Nếu cô đã thích thì hân bồi cô cùng chơi vậy. Để xem cô muốn làm cái gì?

-Được rồi! Anh sẽ chuộc lỗi lại với em!

-Thế chứ! Mau mang một cái máy tính lại đây!

Bảo Yết thấy ma Thiên chiều theo ý mình thì thập phần vui vẻ. Gia nhân cũng nhanh chóng đem đến một cái máy tính xách tay đặt lên bàn. Bảo Yết liền mở đầu cắm ở chiếc đuôi mèo của mình nối với cái laptop. Mắt cô bỗng tập trung nhìn vô định về phía trước, đôi tai mèo cũng không ngừng giật giật xử lý lại dữ liệu. Khoảng tầm 5 phút sau trên màn hình laptop bỗng hiện lên một video trong khi cô không hề chạm vào nó. Tất cả đều được thực hiện trên SilverKnight. Trong video là hình ảnh một cô gái đang lén lút trong thư phòng của Giang trưởng lão. Và cô gái đó không ai khác chính là Kiều Mỹ Lệ.

Mỹ Lệ sau khi nhìn thấy video được chiếu đã trở nên tuyệt vọng. Không ngờ việc mình làm lại bị thiếu phu nhân quay lại được. Bây giờ có nói gì cũng vô dụng.

Giang Thế Sơn cùng con trai sau khi xem xong liền nhìn qua sắc mặt của Ma Thiên. Thấy gương mặt hân lạnh, trầm mặc không nói liền biết hân đã vô cùng tức giận. Nổi nóng cùng hoảng sợ Giang thiếu gia liền quay ra tát một cái vào mặt của Kiều Mỹ Lệ quát:

-Tiện nhân! Cho ngươi ăn sung mặt sượng ngươi lại đi quay lại cắn ngược chúng ta một cái.

-Không! Tôi chưa kịp làm gì hết mà. xin hãy tha cho tôi. Thiếu chủ! Tôi thực không muốn phản bội ngài! Tôi là bị ép thôi.

Kiều Mỹ Lệ quỳ xuống ôm chân Ma Thiên không ngừng khóc lóc cầu xin. Bảo Yết nhìn một màn như vậy thì vô cùng hả hê. Đang đòi cô ta! Dám đụng tới trên đầu ta để xem ta có xử đẹp cô không? Nhưng mà tên thiếu gia đó vừa nói gì? Phản bội Thiên là sao? Mặc dù quay phim lại cô ta nhưng Bảo Yết thực sự không biết cô ta muốn làm gì? Chỉ biết rằng đó không phải là điều tốt lành gì. Ai ngờ ả còn có gan phản bội hân. Còn Giang Mộng Diệp thì nhìn thấy cảnh này trong lòng cũng không khỏi có chút vui vẻ.

-Nói! Là ai sai khiến ngươi làm!!!!_Giang Thế Sơn quát lớn

-Tôi....tôi...Là...KHÔNG! TÔI KHÔNG NÓI ĐƯỢC!

Nói ra thì có thể thiếu chủ sẽ tha cho ả một mạng nhưng hân ta sẽ không? Hân nhất định sẽ đem cô hành hạ tới chết. Ma Thiên nghe vậy tất nhiên sẽ càng

tức giận hơn. Hàn khí tỏa ra càng lúc càng nhiều làm hại Bảo Yết cảm thấy rét lạnh trong người

-không nói cũng được! Đem cô ta tới hình phòng! Chặt hết ngón tứ chi rồi vứt vào chợ đen ở khu "bán hoa".

Nghe vậy Kiều Mỹ Lệ lại bắt đầu gào thét như kẻ điên

-KHÔNG! LÀM ƠN! ĐỪNG ĐƯA TÔI TỚI ĐÓ! KHÔNG!TÔI KHÔNG MUỐN.....

À thực sự hối hận nếu không chỉ vì một chút đố kỵ ghen ghét thì có lẽ mọi việc sẽ không như ngày hôm nay. Là ả quá tự phụ, là ả đã ngu ngốc tự hại chết mình. Sao ả lại không có thể nghĩ đến việc nó rơi ở đó chứ? Nhưng mà cả đời sống trong nghèo khổ, vì bản thân mình thì có gì là sai??? Nó sẽ không sai nếu cô ta không vì chút lợi trước mắt làm việc ngu xuẩn như vậy. Những việc Kiều Mỹ Lệ làm đã định sẵn kết cục cho cô ta rồi. Không có cách nào có thể thay đổi.

Người đã được lời đi nhanh chóng, Giang Thế Don liền khom mình tạ lỗi với Ma Thiên. Đáng tiếc dù có nói gì thì cũng chỉ đổi lại khuôn mặt tràn đầy sát khí của hắn. Khi tức tỏa ra như muốn đè bẹp tất cả mọi người, khó thở vô cùng. Tất nhiên là ngoại trừ Bảo Yết ra.

-Thiếu chủ! Là ta thất trách xin thiếu chủ trách tội!

-Trách tội? Người có biết nếu ả ta thành công thì sẽ có chuyện gì xảy ra không?

Giọng nó trầm và lạnh khiến người ta trong vô thức mà run sợ.

-Ta biết! Chuyện lần này là ta đã phạm một tội vô cùng nghiêm trọng không dám cầu sự tha thứ!

Con trai hắn thấy mọi chuyện đang có chiều hướng xấu nên liền vội vàng nhảy vào

-Thiếu chủ! Chuyện cũng không nghiêm trọng đến thế. Cô ta vẫn chưa lấy được gì mà!

-Haizzz.....Xem ra vị trí trưởng lão đại diện ở A này sắp đổi người rồi! _Bảo Yết mỉa mai nói

Một tên ngu xuẩn. Ngu cả đường đi lối về. Ma Thiên đang tức giận mà hắn lại còn chọc giận hắn điên. Thêm nữa một việc lớn như vậy mà hắn cũng có thể nói là không có vấn đề gì. Hèn chi rước về người vợ cực phẩm như thế. Có thuộc hạ như này thì chi nhánh bên A coi như vứt.

Nghe thấy cô nói vậy thì cả hai cha con Giang Thế Sơn liền run rẩy sợ hãi. Chuyện lớn như thế mà thiếu phu nhân lại nói vậy. Lẽ nào.....

Ma Thiên chưa kịp nói gì thì nhanh chóng có thuộc hạ tiến vào giọng vô cùng khẩn trương nói:

-Đại thiếu chủ! Có chuyện không hay rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Có biến

Trong phòng khách xa hoa, tuy là ở trong nhà nhưng không khí còn lạnh hơn ở ngoài trời nữa. Ma Thiên khuôn mặt càng lúc càng lộ ra vẻ thâm trầm tàn nhẫn. Hàn khí tỏa ra ngày một nhiều mà không hề có dấu hiệu dừng lại.

-Thế nào Kim Long lại ở khu vực ấy? _Giọng nói như tu ma địa ngục khiến người ta sợ hãi

-Dạ thưa Thiếu chủ! Là không biết từ đâu Nhị thiếu chủ nghe được tin.....tiểu thư đang ở L. Thêm nữa người cũng biết kho vũ khí của ta ở L bị tấn công, tổn thất khá lớn. Chính vì thế Nhị thiếu chủ mới đoán tiểu thư bị bọn chúng bắt để trả thù nên mới mạo hiểm vào địa phận bên đó. Kết quả là.....

Nói rồi tên thuộc hạ đó như có như không liếc sang Bảo Yết. Bảo Yết lúc này đang ngồi cạnh Ma Thiên thấy vậy liền thấy tò mò. Ủa? Sao lại nhìn cô. Cô có liên quan gì đến việc này sao?

Ma Thiên nhìn hành động của tên thuộc hạ đó cũng biết được người hắn ám chỉ là ai? Không ngờ đệ đệ hắn lại có thể hồ đồ không biết suy xét đến thế. Nếu hắn ta muốn bắt Bảo Yết để uy hiếp Nhị đệ thì theo lẽ thường với tính cách của hắn nhất định đã gửi thư đe dọa rồi, chứ không để cô mất tích đến tận bây giờ vẫn không hề có tin tức gì. Kim Long biết cô đang ở đây nhất định là do một tay hắn ta sắp xếp. Đạo gần đây mặc dù rò rỉ tin tức Bảo Yết đang ở A nhưng đồng thời cũng có rất nhiều tin đồn có người thấy cô ở những nơi khác làm người ta nửa tin nửa ngờ vậy nên sẽ không có chuyện Kim Long có thể chắc chắn cô đang ở đâu mà tìm đến.

Tên thuộc hạ kia nhìn thấy Bảo Yết cũng vô cùng ngạc nhiên. Nam Cung tiểu thư ở đây sao Đại thiếu chủ lại không hề nói gì với Nhị thiếu chủ. Nếu biết người vẫn đang ở đây an toàn nhất định Nhị thiếu chủ sẽ không rơi vào bấy kia. Hỏi tại sao hắn lại không biết là bởi đây là người mà Ma Thiên cử để

theo dõi Kim Long. Nếu hắn có bất kì hành động sai lầm nào thì phải lập tức ngăn cản.

Im lặng một lúc, Ma Thiên mới lạnh lùng lên tiếng. Trong đó có ba phần tàn nhẫn cùng phần nộ

- Trước khi Nhị đệ đi ta đã lệnh cho người như thế nào? Đây là cách người làm việc?

Tên thuộc hạ đó nghe vậy liền biết Ma Thiên nhắc đến việc hắn thất trách để Nhị thiếu chủ rơi vào bẫy của kẻ thù. Ngay lập tức hắn liền quỳ xuống nhận tội:

- Là lỗi của thuộc hạ thất trách xin thiếu chủ trừng phạt.

- Vậy sao?

- Vâng.

Ma Thiên bỗng dung kéo dài giọng mình khiến tất cả mọi người trong phòng, kể cả Bảo Yết đều có chút lạnh gáy. Mặc dù rất sợ hãi nhưng làm sát thủ lâu năm khiến hắn tự hiểu mình không được biểu lộ cảm xúc thật ra ngoài. Khuôn mặt vẫn giữ sự bình tĩnh khiến Bảo Yết có chút nể phục.

"Pằng"

Một tiếng súng đột ngột vang lên khiến Bảo Yết bị giật mình. Tên thuộc hạ đó lúc này đang nằm trên sàn nhà, biểu cảm trông rất đau đớn nhưng vẫn cố chịu đựng. Nhìn lại thì người nổ súng là một thuộc hạ đang đứng đằng sau Thiên.

"Pằng"

"Pằng"

"Pằng"

"Pằng"

.....

Tiếng súng không ngừng vang lên ngay sau đó. Mỗi phát súng cách nhau khoảng 3 phút. Vị trí bắn đều vào đúng những nơi không nguy hiểm nhưng lại gây đau đớn vô cùng. Tất cả mọi người lúc này, trưởng lão cùng con trai ông ta và tất cả gia nhân đang ở trong phòng khách lúc này đều không khỏi cảm thấy rung mình. Đúng với tính cách của Đại thiếu chủ từ trước tới nay. Hành hạ người ta sống không bằng chết. Thật quá tàn nhẫn

Phải đến hơn hai chục phát súng sau tên thuộc hạ đó mới chết. Nhưng là chết vì mất máu chứ không phải chết vì đạn. Ma Thiên vẫy tay một cái liền có người đem xác của hắn ra ngoài. Bảo Yết đối với chuyện này cũng không cảm thấy gì. Phận là thuộc hạ nhưng lại không hoàn thành nhiệm vụ làm liên lụy đến chủ tử thì đáng bị trừng phạt. Nhưng mà cách trừng phạt của Thiên có hơi.....

Giang trưởng lão nhìn thấy một màn này phải một lúc sau mới hoàn hồn lại. Rụt rè lên tiếng:

- Thiếu chủ! Bây giờ chúng ta phải làm sao ạ?

Ma Thiên trầm ngâm không nói gì. Mặc dù từ nãy đến giờ nghe câu được câu không nhưng Bảo Yết vẫn có thể hiểu chút chút là em trai của Thiên đang bị kẻ nào đó bắt đi. Mục đích có lẽ đe dọa hay uy hiếp gì hắn. Một ngày nay đi cùng hắn cô biết Thiên rất mệt mỏi. Hắn có quá nhiều việc để giải quyết nay lại có chuyện như vậy. Bảo Yết thiết nghĩ mình nên làm một cái gì đó cho hắn nên liền nói:

- Hay là để em giúp anh?

- Em? _Ma Thiên quay ra nhìn cô một cách ngạc nhiên.

Giang trưởng lão thấy vậy cũng có chút vui mừng. Có lẽ thiếu đại phu nhân có cách?

- Em có thể giúp anh cứu người về! Thậm chí nếu anh muốn em còn có thể...

- KHÔNG ĐƯỢC! _Ma Thiên bỗng lớn tiếng

Bảo Yết thấy hắn như vậy thì rất ngạc nhiên. Bình thường hắn có tức giận cũng chưa từng lớn tiếng như vậy mới cô. Vậy mà.....

Ma Thiên nói xong cũng thấy hối hận nhận ra mình đã thất thố. Nhưng mà không hiểu sao cứ nghĩ đến việc cô vào nơi nguy hiểm đó hắn lại cảm thấy không nỡ. Lại có vài ba phần sợ hãi, nơi nguy hiểm như vậy sao lại có thể để cô vào. Chưa kể nếu gặp Kim Long thì sao? Nếu đệ đệ mà gặp cô ấy nhất định mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối. Không được! Tuyệt đối không được!!!!

Bình tĩnh lại, Ma Thiên ôn nhu lên tiếng:

- Anh xin lỗi nhưng mà nơi nguy hiểm đó sao lại có thể để em vào được. Nếu có chuyện gì thì sao? Với lại, cũng chưa biết đệ ấy bị nhốt ở đâu mà.

-Em là một hacker mà! Em có thể lần theo bất cứ ai. Thêm nữa thân thủ em rất tốt sẽ không làm sao đâu.

-Ngoan! Em còn chưa biết thực lực của đối thủ sao lại có thể tùy tiện nói như vậy.

-Em chỉ muốn giúp mà _Bảo Yết phụng phịu

-Anh biết Yết nhi quan tâm anh nhưng mà nếu em bị bắt thì chẳng phải anh mệt mỏi hơn sao?

-Nhưng mà em muốn giúp. Em sẽ không để bị bắt đâu.

Lúc này Ma Thiên đã hết kiên nhẫn. Mặt hần nhìn cô cũng trở nên nghiêm lại

-Yết nhi! Anh nói rồi! Không là không! Người đâu! Mau đưa Thiếu phu nhân về phòng đừng để cô ấy ra ngoài!

-ANH LẠI GIAM LÒNG EM? _Bảo Yết tức giận

Mặc kệ cô đang xu lông bên cạnh, Ma Thiên quyết định làm ngơ. Hai tên thuộc hạ liền tiến lại gần như có ý ép cô đi. Bảo Yết biết nếu cho dù cô có đánh lại mấy tên đó thì đến lúc ấy chính Thiên sẽ tự tay ép cô đi. Cô không phải đối thủ của hần. Vậy nên không còn cách nào khác Bảo Yết đành đem cục tức của mình quay về phòng.

Phòng khách chỉ còn lại Ma Thiên, Giang trưởng lão cùng con trai lúc này mới lại lên tiếng:

-Vậy thiếu chủ giờ chúng ta làm sao? Hay cứ cho người xông vào đó tìm người.

-Không được! Như vậy quá mạo hiểm. Có ai chắc chắn rằng đó không phải bẫy chờ chúng ta nhay vào không?

-Nhưng để lâu thuộc hạ sợ Nhị thiếu chủ sẽ.....

-Kim Long không yếu đuối đến mức ấy đâu. Để ấy nhất định cảm cự được! Tạm thời cứ cho người tìm được vị trí cụ thể đã. Sau đó chúng ta sẽ bàn tiếp.

-Thuộc hạ rõ!

], "nAVj

PS: Xin lỗi MINA! Đạo này Scor bận quá nên đã chậm trễ đăng chap mới nhưng bù lại thì Scor đã đăng liền hai chap cho mọi người. Mong mọi người thường thức

Haizzzz.....Mọi chuyện gay go rồi đây. Với tính cách của nữ chính liệu có ai đoán được tiếp theo Bảo Yết sẽ làm gì không? Đoán đi. Đoán được Scor sẽ nâng đỡ nam chính của người đó. Lần trước không ai thành công làm Scor có chút tiếc đấy!!!!!! Vậy nha! LOVE FROM SCOR

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Cảnh cáo

Trụ sở của Nhất thị, đại sảnh chính

-Vâng! Cảm ơn ngài rất nhiều vì đã dành chút thời gian. Tôi sẽ nhanh chóng đến chỗ hẹn

"....."

-Tôi biết rồi! Hẹn gặp lại ngài ở đó

"....."

-Tạm biệt!

Song Thư cúp máy xong trong lòng vô cùng vui vẻ. Lại có thêm một tập đoàn lớn nữa ngỏ ý muốn hợp tác với Nhất thị. Đạo này tất cả mọi chuyện đều rất thuận lợi. Từ sau hôm Lam Bình đến tìm cô thì tung tích của Nam Cung Bảo Yết vẫn chưa được đính chính lại. Mọi người đều chìm trong hỗn loạn với tin thật, tin giả. Có lẽ hần ta không thực sự tin cô. Mặc kệ đi! Cô đã nói những gì cô biết hần lại không nghe, không tìm được người cũng đừng có trách cô. Thật ra không phải Lam Bình không tin mà là hần muốn tự mình đến cứu Bảo Yết, diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân để lập công chuộc tội

với cô. Nhưng có thành công hay không thì phải chờ ý của lão thiên

Vốn trước kia Song Thư cũng đã tình cảm với Lam Bình. Nhưng từ sau buổi tiệc ở Âu Dương gia, mỗi lần gặp lại đều khiến trái tim cô ta trở nên nguội lạnh. Sau một hồi suy nghĩ kĩ lưỡng thì Song Thư nhận ra rằng bọn đàn ông chỉ là cái kệ để cô bước lên thôi. Cô ta không phải việc gì khổ sở vì bọn chúng.

Mối quan hệ dạo gần đây của cô với Mạc thị, Mộc thị và Âu Dương thị vô cùng tốt. Bọn họ cũng có ý muốn hợp tác. Tổng tài bên đó đều là những người đàn ông ưu tú trẻ tuổi, đối với cô cũng chỉ là xã giao bình thường nhưng Song Thư lại rất tự tin. Với khuôn mặt xinh đẹp trời cho này công thêm việc làm một Bạch liên hoa. Cô không tin không chinh phục được họ.

Vừa rồi là cuộc gọi hẹn gặp mặt để bàn chuyện làm ăn của một đối tác mới. Đây đã là đối tác thứ năm trong tháng rồi. Cô ta đang cảm thấy rất hài lòng vui vẻ. Ra đến công thì có chiếc xe hơi đã chờ sẵn. Song Thư bước lên xe, nghiêm giọng với tư thế của một người lãnh đạo:

-Mau đưa tôi đến nhà hàng Ocean!

Tài xế chỉ im lặng rồi xe từ từ rời khỏi Nhất thị. Song Thư vừa mới làm việc một ngày vất vả nên tranh thủ thư giãn một lát trên xe trước khi đến nơi. Tuy nhiên đường đi không hiểu sao càng lúc càng lạ lẫm và vắng vẻ. Sau một hồi cô ta cũng nhận ra được sự bất thường này liền tức giận:

-Này! Anh đưa tôi đi đâu vậy? Đây đâu phải là đường tới nhà hàng

Vẫn như thế, tài xế lái xe vẫn chỉ im lặng coi thường tất cả lời nói của cô ta

-Anh kia! Anh có nghe tôi nói gì không?

-Anh làm việc kiểu này sao!!!!

-Cẩn thận tôi đuổi việc anh đó nghe chưa?

-Xin tiểu thư hãy giữ im lặng vì tính mạng của mình.

Lần này tài xế đã lên tiếng nhưng lúc này hấn một tay lái xe, tay kia cầm một khẩu súng lục chĩa thẳng vào trán của Song Thư khiến cô ta sợ đến xanh mặt. hấn.....hấn không phải là tài xế....Hấn....là ai???? Lẽ nào....

Xe đi mãi rồi cuối cùng đến một nhà xưởng bỏ hoang ở ngoài ô. Xe dừng lại, tài xế cũng chỉ lãnh giọng nói:

-Mau chóng vào trong đi! Chủ nhân đang đợi cô. Có ý định trốn thì coi chừng cái mạng cô đấy.

Song Thư run rẩy bước xuống xe. Cô ta đã sợ đến mức bản thân không nói được lời nào, chỉ biết im lặng làm theo những gì được bảo. Bước đến cửa nhà kho cũ kĩ, Song Thư đưa tay ra nhưng chưa kịp thì cánh cửa đã tự mở. Song Thư nhìn thấy những người ở bên trong mà như muốn tuyệt vọng.

-Nhất tiểu thư! Thật lâu quá không gặp.....

Song Thư nhìn những người bên trong mà vô cùng sợ hãi. Khuôn mặt trở nên trắng bệch cắt không một giọt máu. Cơ thể cũng như bị đông cứng lại không thể di chuyển.

Cô ta chưa kịp phản ứng thì từ đằng sau có hai người đàn ông đột ngột đem trói cô ta lại. Treo lơ lửng trên trần, miệng bị nhét giẻ không nói gì được.

"Chát!!!!"

"Chát!!!!"

"Chát!!!!"

.....

Âm thanh đánh người chói tai vang lên, Song Thư đau đớn nhưng không thể phát ra tiếng kêu nào. Chỉ có thể dùng đôi mắt đắm lệ cầu xin tha thứ

-Cô biết tại sao mình bị như vậy chứ?

Một tên thuộc hạ lại gần bỏ miếng giẻ trong miệng cô ta ra, Song Thư không ngừng không lóc nói:

-Xin hãy tha cho tôi. Tôi không có làm gì! Tôi vẫn rất trung thành mà!!!!

-Trung thành?

Người đang đối thoại lúc này là One. Hấn là trợ lý, cũng như cánh tay phải đắc lực của người đàn ông đó, Mọi việc hấn giao cho cô làm đều qua tên

này. Kể cả lúc này cũng thế, One thay mặt hấn giải quyết tất cả những thuộc hạ không chịu nghe lời. Cô bị thế này có lẽ nào việc đó đã bị lộ???

Mặc dù trên người toàn vết thương chảy máu không thôi nhưng Song Thụ vẫn cố giữ cho mình tỉnh táo. Không được gục lúc này, nhờ may cô vô tình nói ra cái gì thì kết cục nhận lại được chỉ có chết. Không! Có khi còn tệ hơn! Sống không bằng chết.

-Tôi thực sự không có làm gì? Anh làm ơn hãy nói với boss hãy xét lại.

One hừ lạnh một tiếng khinh thường nói:

-Cô nghĩ cô là ai mà có thể che mắt boss. Giao cho cô hãy làm lộ tung tích của Nam Cung Bảo Yết. Cô lại đi tung hỏa mù để mọi chuyện đến giờ cũng khác gì trước. Chuyện cô làm còn xứng với hai chữ trung thành?

-Tôi không có! Thực sự không phải tôi làm!

-Còn ngoan cố! Cô làm hay không boss đã biết hết rồi. Dám làm trái lệnh thì phải chịu phạt. Người đâu! Tiếp tục hành hình.

"A"

"A"

"A"

"Ahhhhhh....."

Tiếng la hét không ngừng vang lên trong nhà máy bỏ hoang nhưng đáng tiếng không một ai nghe thấy. Phải một thời gian lâu sau Song Thụ mới được thả đi. Trên người, quần áo không chỗ nào không có máu. Vết thương vừa lớn vừa sâu, Song Thụ gần như không còn hơi thở nằm ở đấy. Buổi hẹn với đối tác cũng đã lỡ. Bây giờ cũng đã khá muộn chắc ba mẹ cũng đang lo cho cô lắm. One nói lần này mới chỉ cảnh cáo. Còn nếu tái diễn thì hấn đảm bảo sẽ cho cô biết Địa ngục là như thế nào.

Song Thụ cứ nằm mãi ở đó trong lòng sợ hãi. Tuy hơi thở yếu như sắp chết nhưng ít ra cô vẫn còn sống. Lần này là tại cô quá chủ quan, tự ngạo. Người đàn ông đáng sợ như vậy sao có thể để cho cô dễ dàng qua mắt được chứ. Là cô quá nóng vội gây ra sai lầm. Nhưng mà song Thụ cô thế nhất định sẽ không bỏ qua cho Nam Cung Bảo Yết. Mọi chuyện đã không diễn ra nếu không vì cô ta. Song Thụ hận Bảo Yết vô cùng. Đôi mắt lúc này không còn sự sợ hãi nữa mà là lòng hận thù biến đôi mắt đang nhắm lại bỗng gằn lên từng viên đỏ thật đáng sợ.

Trong một phòng ngủ xa hoa

-Nhanh nào! Nhanh lên nào! Một chút nữa.....

Bảo Yết đang ngồi trên giường, mắt không ngừng nhìn về phía trước tự lẩm bầm một mình. Nhìn có vẻ kì lạ nhưng thật ra cô đang sử dụng SilverKnight. Thiên không chịu cho cô giúp hấn thì cô sẽ tự mình giúp hấn và chứng tỏ cho hấn thấy cô không hề yếu đuối mà cần ai bảo vệ. Đệ đệ của hấn bị kẻ thù bắt đi, lại thêm có vài rắc rối mới trong bang và tập đoàn hấn dạo gần đây Thiên hấn mệt mỏi lắm đi. Vậy nên dù có bị phản đối Bảo Yết vẫn muốn giúp hấn.

Nếu nhìn kĩ trong mắt cô thì có rất nhiều tab hiện lên. Một trong số đó không ngừng xuất hiện những đoạn mã nhị phân. Bảo Yết đang muốn hack vào máy chủ ở đây tìm kiếm thêm thông tin về cái đám người đang gây phiền phức cho Hắc Long đồng thời định vị vị trí của cái tên Kim Long đó. Dữ liệu cô có chẳng được bao nhiêu, chỉ có thể đi hack để lấy cấp rồi sắp xếp chúng lại. Mất khá nhiều thời gian, ngồi liên tục ba tiếng đồng hồ từ lúc vừa quay trở về phòng tới giờ. Cũng sắp xong rồi chỉ cần.....

-A! ĐÃ XONG!!!!

Bảo Yết vui mừng reo lên. Cô bỗng cảm thấy hưng phấn lạ thường. Lâu lắm rồi thật chưa có thư giãn gân cốt mà, tranh thủ lần này vận động cho đã mới được. Nhìn những gì vừa mới đang hiện trên màn hình của SilverKnight lúc này, không hiểu sao đôi mắt tựa thiên sứ hàng ngày của cô bỗng trở nên sắc lạnh tàn nhẫn khiến bất cứ ai nhìn phải cũng phải e dè

"Chuyến đi sắp bắt đầu!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Huyết tẩy

Ở một nơi nào đó sâu trong một khu rừng ở ngoại ô, màn đêm bao phủ mọi nơi khiến cho nơi này chìm trong một màu đen tĩnh mịch. Những động vật săn mồi về đêm không ngừng rục rịch trong rừng. Ở một nơi như thế này thì có lẽ sẽ chẳng có người nào dám lại gần chứ đừng nói là xây nhà ở. Nhưng đó là đối với những người bình thường, còn với giới hắc đạo thì đây chính là thiên đường.

-Chắc! Tại sao nơi này lại lớn như thế chứ? Không biết sẽ mất bao lâu để tìm người đây.

Bảo Yết đang đứng ở trên một ngọn cây cao nhìn về phía.....cứ tạm gọi là một căn cứ đi. Nó giống với một biệt thự hơn nhưng mà biệt thự lại dùng để giam giữ người thì gọi thế cũng không đúng nhỉ? Bảo Yết nhờ hệ thống của SilverKnight cuối cùng cũng lần ra được chỗ này. Cứ tưởng chỉ giam người chỉ cần tìm bừa một nơi là được, ai giề chỗ này lại lớn đến thế làm cô có chút nản. Nhưng mà không sao! Chỗ rộng rãi sẽ có nhiều người để chơi cùng thôi. Cô đã phải rất tốn công lách qua hàng rào an ninh để chuẩn tới đây. Vậy nên hi vọng nơi này sẽ thú vị một chút

-Được rồi! Mau vào thôi!

SilverKnight bật chế độ dò tìm ban đêm, đôi mắt của Bảo Yết từ màu xanh đại dương nay lại trở thành xanh ngọc. Lại gần cửa ra vào là một hệ thống khóa nhận diện khuôn mặt. Dùng chiếc đuôi của mình để kết nối, Bảo Yết bắt đầu hack vào hệ thống. Xem nào! Mở chương trình nhận diện này, bẻ khóa này, xâm nhập vào hệ thống này và cuối cùng vô hiệu hóa. Xong!!!!

Hệ thống an ninh đã bị tắt nên Bảo Yết ra vào rất tự nhiên như nhà của mình. Tuy nhiên thì những người ở chỗ này cũng không phải dạng vừa. Hệ thống an ninh bị tắt sao bọn họ có thể không biết. Vốn dĩ Bảo Yết có thể làm bí mật hơn thế này, đột nhập thần không biết quỷ không hay nhưng mà nếu vậy sẽ rất chán. Không ai đến chơi với cô nên cô mới kéo thêm người đến.

Vừa lên vào cô đã thấy một mảnh hỗn loạn. Nhân viên an ninh chạy khắp nơi tìm kẻ đột nhập là cô đây. An ninh cũng đang cố được thiết lập lại. Bảo Yết cô sao lại có thể để chuyện đó xảy ra được. Cô đã thả thêm một con virus, nếu dễ yên thì không sao nhưng ngay khi hệ thống khởi động lại thì nó sẽ lập tức bị phá hỏng.

Bảo Yết vì quá nhón nhờ nên trong lúc tìm kiếm Kim Long đã bị phát hiện. Lập tức rút thanh katana cô trộm được trước khi đi cài ở đằng sau lưng bên ra và nhanh chóng giải quyết hết bọn họ. Thông cảm vì đi ăn trộm nên chỉ có thể lấy những gì gọn nhẹ và hữu dụng nhất. Nhưng trước khi cô có thể giải quyết hết bọn họ thì chúng đã kịp thông báo cho toàn bộ căn cứ. Bảo Yết bị truy đuổi chỉ cần có người lao đến cô liền vùng tay cắt lia cổ họng. Nhưng mà có giới thể nào thì cô cũng chỉ có một mình bảo vệ thì đến ngày càng đông.

Bảo Yết có một chút đuối sức nhưng mà không hiểu sao tinh thần bỗng nhiên lại hưng phấn một cách khó tả. Cái mùi này? Thật.....dễ chịu...Mùi máu.....ta muốn nhiều hơn nữa.....

-WhiteCat! Khởi động chế độ chiến đấu!

"Chế độ chiến đấu đã khởi động"

Toàn thân Bảo Yết bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều những vết sáng nhỏ chạy khắp người toả ánh sáng màu xanh dương. Đôi mắt cũng trở nên sắc lạnh. Sau khi chạy bỏ xa đám người đang đuổi theo một đoạn cô bỗng dừng quay người lại rồi trực tiếp chạy về phía chúng. Katana không ngừng vùng lên thấm đẫm máu đỏ tươi. Có kẻ muốn tấn công lên từ phía sau, Bảo Yết đột ngột quay đầu lại. Khuôn mặt lạnh không còn chút cảm xúc nhìn chằm chằm tên đó khiến hắn bỗng có chút hoảng sợ.

Vừa quay người tay đồng thời cũng vùng theo. Chỉ một giây sau.....

"AAAAAAAAAA....."

Tay văng mộ nơi mà người một nơi. Hắn ta quần quai trong đau đớn. Bảo Yết lại gần đâm liên tục 36 nhát đến khi hắn chết rồi mới chịu dừng lại. Những người về sau cũng trợn trợn thậm chí là còn thảm hơn. Từ chỉ mỗi nơi một cái cũng là bình thường. Giờ phút này Bảo Yết chính thức quay trở về làm con quỷ máu lạnh như trước kia của mình. Không! Cái này còn tàn bạo hơn gấp nhiều lần.

Máu lành lạng, bắn ra khắp nơi. Bảo Yết chậm rãi bước đi, trên tay vẫn còn cầm thanh kiếm dính máu còn nhỏ giọt. Vừa đi Bảo Yết vừa tìm cho mình con mồi. Bất cứ ai bị cô tóm được cô chỉ hỏi một câu:

-Nhị thiếu chủ Hắc Long đang ở đâu?

Nhưng dù có trả lời hay không trả lời thì ngay sau đó Bảo Yết đều giết hết tất cả bọn họ. Xác người có ở khắp nơi, căn cứ này bỗng bị huyết tẩy trở thành địa ngục,

"Đoàng"

"Đoàng"

"Đoàng"

.....

Bảo vệ thi nhau xả súng vào Bảo Yết. Cô đều tránh được hết, tốc độ nhanh đến nỗi đến cái bóng cũng biến mất. Nhưng mà một viên đạn may mắn xuyên qua cánh tay của cô khiến Bảo Yết liền phải dừng lại, kiểm tra tay cũng rơi xuống. Cả đám nhanh chóng nhân cơ hội xả súng một lần nữa. Bảo

Yết cũng không còn lao về phía đó, chỉ đứng yên tránh đạn. Một lát sau đạn hết tất cả mới chịu dừng lại. Khói súng bay mù mịt không ai nhìn được phía trước ra sao. Chỉ biết khói tan đi, Bảo Yết vẫn đứng ở nơi đó. Tay ôm vết thương đang chảy máu đỏ tươi.

Nhìn thấy cô vẫn bình an vô sự ai nấy đều vô cùng hoảng sợ. Đó....đó....không phải con người nữa. Làm sao có thể tránh hết tất cả trong khi bản thân lại bị thương. Nhưng mọi chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó. Bảo Yết bỏ tay ra khỏi vết thương, phần vải rách ở chỗ ấy bỗng liền lại. Trông cô lại trông như chưa có chuyện gì. Nhặt lại khiến Bảo Yết một lần nữa lao lên. Đám người đó thì nhau cầm đầu chạy nhưng đáng tiếc không ai thoát. Ai cũng chết trong tình trạng mặt luôn thể hiện biểu cảm sợ hãi kinh hoàng đến tột độ. Không một tia sợ hãi, không một tia e ngại, trên khuôn mặt cô chỉ còn một mảnh lạnh lùng đến thấu xương. Cô bước đến như Tu la từ địa ngục.

"Bịch bịch bịch bịch....."

Kim Long đang chạy trên hành lang tìm lối ra. Hắn đang ở trong phòng giam, mà thật ra thì nó cũng không phải phòng giam. Căn phòng đó vẫn có giường tủ đang hoàng, thậm chí còn có phần xa hoa. Nhưng mà cửa phòng bị khóa lại thì cũng không khác phòng giam là mấy. Không hiểu sao hệ thống an ninh bị tắt hết cửa phòng hắn cũng đã được mở ra. Kim Long liền nhân cơ hội chạy đi

Mấy ngày trước bỗng có người vô danh nào đó gửi cho hắn tin nhắn rằng Bảo Yết đang nằm trong tay của Demon. Kim Long không hề tính toán gì nghĩ ngay bọn chúng muốn bắt cóc cô để trả thù vụ kho hàng lớn lần trước. Vậy nên hắn liền bí mật lần theo đến đây, bởi hắn biết nếu nói cho đại ca nhất định đại ca sẽ phản đối. Hắn đột nhập vào khá dễ dàng nhưng càng về sau Kim Long thấy có cái gì đó không ổn. Nơi này lớn như vậy mà bảo vệ lại rất thưa thớt. Quả nhiên là hắn đã sập bẫy

Bị bắt lại nhưng bọn chúng lại đem hắn đến một căn phòng bình thường rồi khóa lại. Kim Long cũng đã tìm cách trốn thoát vài lần nhưng không thành. Hệ thống an ninh ở đây quá chặt chẽ. Camera quay mọi góc, tia laser cảm ứng chẳng vô hình khắp nơi, bảo vệ đi tuần 24/24, nếu có bất kì dấu hiệu bất kì thì hệ thống phòng ngự sẽ khởi động vào sẽ có người lập tức tới đó.

Nhưng mà khiến hắn quan tâm nhất lúc này là liệu những gì tên Vệ Minh kia nói liệu có phải là sự thật?

Flashback

Kim Long sau rất nhiều lần cố trốn thoát nhưng lại không được hắn cũng đành chấp nhận ngồi im trong phòng. Tất nhiên là để chờ một cơ hội khác. Đang nhàm chán ở trên giường đọc sách. Hắn vốn không thích sách nhưng chẳng có gì để làm cả. Cửa phòng mở ra và một người đàn ông bước vào, Trông hắn rất có phong thái, bề vệ ngạo nghễ như một vị thần vậy. Là Hoắc Vệ Minh

-Không biết Hoắc lão đại lại tốn trăm phương nghìn kế muốn ta tới đây làm khách để làm gì?

Không tức giận, không nổi nóng. Kim Long chỉ phun ra một câu không mặn không nhạt với ý khinh thường rất rõ ràng. Hoắc Vệ Minh cũng không có phản ứng gì với thái độ của Kim Long. Chỉ bình tĩnh ngồi xuống ghế rồi nói:

-Thứ lỗi cho ta phải đón tiếp Nhị thiếu chủ của bang Hắc Long bằng cách như thế này. Nhưng mà giữa ta và đại ca của ngài có việc phải giải quyết.

-Hừ! Đại ca ta thì có gì phải giải quyết với ngài cơ chứ? Từ lúc bắt đầu các người là kẻ gây sự trước.

-Hắn không có gì thì phụ mẫu hắn có. Và hắn có trách nhiệm phải thay cha mẹ mình giải quyết.

-Người nói thế là có ý gì?

Lúc này không muốn giữ vẻ bất cần nữa, Kim Long bắt đầu nổi nóng. Quả nhiên cảm xúc rất dễ bị thay đổi không giống đại ca hắn

-Vấn đề này Nhị thiếu chủ không biết cũng chẳng sao! Quan trọng là cái ta chuẩn bị nói ngay bây giờ!

-Người lại có mưu đồ gì đây?

-Ta chẳng qua chỉ là không nhìn Nhị thiếu chủ bị đại ca của mình lừa dối mà thôi.

-NGƯỜI NÓI BẬY BẠ GÌ ĐÓ!!!!

-Người con gái mà người muốn tìm. Tiểu thư của Nam Cung gia Nam Cung Bảo Yết. Hiện tại cô ta đang ở trong tay Lãnh Ma Thiên!

-Không thể nào? Đại ca cần Bảo Yết làm gì?

-Cái này ta cũng không biết nhưng mà đó là sự thật. Người không nghĩ qua đại ca người bảo vệ người như vậy bỗng dưng lại dễ dàng cho người đi tìm người yêu. Điều đó không phải là sao?

-Đúng là trước đây đại ca luôn phản đối nhưng nhất định là có lý do không phải như người nói.

-Tùy người thôi! Tạm thời người chịu khó ở đây vậy! Ta còn một số việc muốn thỏa thuận với Đại thiếu chủ mới thả người ra được.

-ĐỒ KHỐN!

-Tạm biệt!

Đâm mạnh vào tường Kim Long lúc này vô cùng phẫn nộ. Tên hèn hạ đó! Nhất định chuyện hắn nói là bịa bắt để chia rẽ hai anh em bọn họ. Nhất định là như thế. Và hắn chắc chắn sẽ chứng minh điều đó

End flashback

Kim Long vẫn đang tiếp tục chạy trên hành lang tìm lối ra nhưng mà tìm từ nãy vẫn chưa thấy đâu. Nơi này cứ như một mê cung vậy. Rẽ vào một góc Kim Long phải giật mình bàng hoàng dừng lại.

Thi thể người ở khắp nơi, thậm trí còn rất nhiều cái không lành lặn, Máu văng bắn hết lên tường. Trông mắt mở lớn nhìn về phía trước chỉ thấy một dáng người nhỏ bé, tay cầm katana đứng yên lặng quay lưng lại về phía hắn. Là.....là.....Bảo Yết sao.....

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Đã lâu không gặp

-Đại thiếu chủ! Chúng tôi đã tìm khắp nơi nhưng không thấy Thiếu phu nhân đâu!

-Đem đi hết đi!

-ĐẠI THIẾU CHỦ! XIN THIẾU CHỦ TA MẠNG!!!! CHÚNG THUỘC HẠ NHẤT ĐỊNH SẼ TÌM ĐƯỢC PHU NHÂN!

Trong thư phòng được chuẩn bị riêng cho Ma Thiên. Người đang ngồi ở ghế chủ vị là hắn. Trưởng lão cùng con trai thì đứng ở bên cạnh. Đến giờ dùng bữa tối, người hầu vào phòng gọi thiếu phu nhân nhưng phát hiện người đã biến mất. Đại thiếu chủ liền lập tức cho người đi tìm cả khu biệt thự này nhưng cũng không thấy. Vậy nên giới hạn tìm liên nói rộng ra bên ngoài. Cứ mỗi tối người quay trở về báo tin không tìm thấy người thiếu chủ liền cho đem đi xử hết. Nghe thấy tiếng la hét từ đằng xa hắn đã cảm thấy ớn lạnh rồi. Đây là nhóm người thứ tư rồi. Nếu cứ tiếp tục thế này thì người tiếp theo đi xuống điện Diêm Vương sẽ là cả nhà hắn mất.

-Thiếu chủ! Hay là để chúng thuộc hạ tự mình đi tìm thiếu phu nhân?

-Đúng vậy! Tiếp tục tìm một cách khoa trương như vậy cũng không phải cách hay?

Lúc này một giọng nói vang lên, người ta mới để ý đằng sau Ma Thiên có hai người một nam một nữ. Mặc đồ của ám vệ cấp SSS, tức là những ám vệ thân cận nhất của đại thiếu chủ. Những ám vệ này chỉ được giao những nhiệm vụ đặc biệt, và chỉ có đại thiếu chủ mới có thể ra lệnh cho bọn họ. Kể cả Nhị thiếu chủ cũng không có quyền đó. Mà trở thành ám vệ cấp SSS bên cạnh hắn chỉ có hai người.....

-Ngân và Xích! Ta hi vọng các ngươi sẽ không khiến ta thất vọng!

-Chúng thuộc hạ tuân mệnh!

Nói rồi hai người liền nhanh chóng biến mất đến cả bóng cũng không có. Khuôn mặt của Ma Thiên từ lúc biết Bảo Yết biến mất đến giờ vẫn thâm trầm, tàn nhẫn. Hàn khí tỏa ra làm người ta phải e sợ không thôi. Con mèo nhỏ dám cãi lệnh hắn trốn đi mất. Xem ra là hắn quá buông lỏng cô rồi. Chờ đến lúc tìm được về hắn xử cô như thế nào. Ma Thiên không hề nhận ra trong lòng hắn đang khấn trương đến mức nào. Dùng đến cả Ngân và Xích chứng tỏ cô đã chiếm vị trí như thế nào trong lòng hắn. Trừ những nhiệm vụ mật liên quan đến tính mạng hắn hay sự tồn vong của tổ chức thì hắn không bao giờ dùng đến hai người này.

Ngân và Xích là hai chị em sinh đôi năm đó là do cha hắn mua về từ bọn buôn người. Từ lúc nhìn thấy hắn chính là ấn tượng nhất đôi mắt khát máu tràn đầy hận thù của chúng. Cũng chính vì lẽ đó mà sau khi cha mất và hắn đứng lên nắm quyền thì Ma Thiên mới thu phục thành thuộc hạ bên người mình. Mới có một đêm không tìm thấy người hắn đã cho Ngân và Xích đi thì chúng tỏ đây không phải là một quan hệ thú cưng và chủ nhân như bình thường nữa rồi. Chỉ là hắn có nhận ra điều đó không mà thôi.

"Kẻ địch đã được tiêu diệt. Tắt chế độ chiến đấu, quay trở về chế độ phòng thủ"

Trên dãy hành lang thiếu ánh sáng, chỉ nhập nhòa bóng dáng phía trước. Kim Long lúc này trong lòng vô cùng kích động. Là cô! Đúng là cô rồi. Người con gái mà hắn cất công tìm kiếm bấy lâu nay cuối cùng cũng đã quay trở về xuất hiện trước mắt hắn. Tuy chỉ là bóng lưng mờ ảo như hắn chắc chắn đó chính là cô. Hình dáng của cô dù đi đâu Kim Long cũng luôn nhận ra được. Nhưng mà.....Không hiểu sao hắn bỗng cảm thấy giữa cô và hắn như có khoảng cách. Trông cô hình như có điều gì đó khác với bình thường. Cô vẫn là Bảo Yết mà hắn biết chứ?

Lại gần nhìn kĩ hơn Kim Long nhìn thấy trên người Bảo Yết toàn là máu. Cô bị thương sao? Kim Long không hề nghĩ thêm cái gì liền lập tức chạy đến, tay vươn ra chạm vào bả vai cô

Kim Long chưa kịp lên tiếng Bảo Yết liền quay ra định vung kiếm vào người hắn. May mắn là hắn đã phản ứng kịp nên kịp né, chỉ bị xướt qua cánh tay. Thấy không thành công Bảo Yết lại tiếp tục tấn công. Kim Long nghĩ chắc là do cô vẫn đang cảnh giác với xung quanh nên mới phản ứng như vậy, liệu mình hắn liền đứng lại hét lớn

-LÀ ANH! KIM LONG ĐÂY! EM BÌNH TĨNH LẠI ĐI!

.....

-Anh là Kim Long sao?

Bảo Yết sau một lúc lâu sau mới lấy lại tinh táo. Nhìn xung quang toàn thi thể người rồi nhìn lại thanh kiếm trong tay mình. Tất cả là do cô làm hết sao? Cô chỉ nhớ sau khi vào đây một lúc không hiểu sao mọi thứ trở nên mờ nhạt, mọi chuyện động của cơ thể đều theo bản năng mà làm. Kiếp trước cô làm sát thủ thì huyết tẩy vài căn cứ không phải không có. Nhưng chỉ khi có lệnh cô mới làm vậy, lần này cô tự ý đi cứu người có cần phải làm quá như vậy không. Nhưng chuyện đã lỡ rồi thì thôi mặc kệ đi, dọn dẹp hết cũng đỡ cho cô bị lộ.

Đương lúc đang suy nghĩ về những chuyện lúc này thì có bỗng có ai đó lao đến chạm vào người cô. Bảo Yết theo bản năng tự vệ liền nhanh chóng định tấn công. Đáng tiếc kẻ đó đã phát hiện ra ý đồ của cô và nhanh chóng tránh được. Vì hành lang khá tối nên cô không nhìn ra được đó là ai nhưng cảm nhận từ cánh tay chạm vào người cô thì đó là một người đàn ông. Có khi nào lúc này cô bỏ sót một tên không. Nghĩ thế nên Bảo Yết lại càng tiếp tục tấn công hăng máu hơn. Ngay lúc kiếm chuẩn bị chém rách mặt hắn thì người đó hét lớn:

-LÀ ANH! KIM LONG ĐÂY! EM BÌNH TĨNH LẠI ĐI!!!!!!

Câu nói này đã thành công khiến cô dừng tay lại, chỉ vài mm nữa thanh katana sẽ đâm thủng mặt hắn. Cô gái của hắn bạo lực thật đấy.

Lúc này Bảo Yết dừng lại load những gì Kim Long vừa nói. Hắn nói hắn là Kim Long, chẳng phải đệ đệ của Thiên tên là Kim Long sao? Vậy chính hắn chính là người cô muốn tìm rồi.

-Ừm! Là anh! _Kim Long một lần nữa khẳng định lại danh tính của mình cho Bảo Yết

Bảo Yết dựa vào chút ánh sáng ít ỏi mới nhìn kĩ lại khuôn mặt hắn. Ừm! Hắn trông khá giống Thiên. Vậy đúng người rồi. Bảo Yết tra kiếm trở lại vỏ rồi có chút mừng rỡ nói:

-Tốt quá! Tìm được anh rồi!

-Ý em tìm được là sao? Em đến cứu anh sao?

-Tất nhiên rồi!

Nghe cô trả lời một cách không do dự như vậy Kim Long liền cảm thấy vô cùng hạn phúc. Trong lòng như có dòng nước ấm áp chảy qua vậy.

Đương lúc hắn mãi trải nhiệm niềm vui sướng của mình Bảo Yết cầm tay hắn rồi cả hai cùng chạy đi

-Chúng ta mau về nhà thôi! Thiên đang chờ anh đó!

Kim Long đang vô cùng vui vẻ nhưng ngay về sau khiến cho hắn có chút khó chịu. Thiên? Đây là gọi đại ca của hắn sao? Từ lúc nào mà cô lại thân thiết với đại ca của hắn như vậy. Còn nữa! Tại sao đại ca hắn lại để cô vào cái nơi nguy hiểm này? Cho dù là để cứu hắn đi nữa Kim Long cũng không muốn nhìn thấy cô mạo hiểm tính mạng của mình. Trở về hắn sẽ nói chuyện này với đại ca sau. Cả một khu căn cứ bị huyết tẩy nên cả hai rất dễ dàng rời khỏi đây cùng nhau biến mất vào màn đêm

-Boss! Có chuyện không hay rồi!

.....

-Cái gì?

Chỉ một câu ngắn gọn nhưng hàm chứa trong đó bao nhiêu sự lạnh lùng và tàn nhẫn khiến người ta phải sợ hãi. Khuôn mặt Hoắc Vệ Minh đen lại, hàn khí tỏa ra một cách đáng sợ. Đến One nhiều năm ở cạnh boss cũng không khỏi vẫn cảm thấy căng thẳng.

Lúc này có tin thuộc hạ báo lại toàn bộ khu căn cứ nơi Nhị thiếu chủ Hắc Long bị nhốt đã bị huyết tẩy. Không còn một ai ở đó còn sống sót. Trước khi tin này đến thì trước đó cũng đã nhận được một điện tín cầu cứu. Hắn cũng đã nhanh chóng cho người đến việc trợ nhưng khi đến nơi mọi thứ đã quá muộn. Kim Long biến mất còn tất cả những thuộc hạ ở đó đều mất mạng. Bọn chúng đều bị giết một cách dã man. Cảnh tượng lúc đó phải nói là thật kinh khủng. Đặt lên bàn một máy ghi âm, One nói:

Bỗng có âm thanh kì lạ vang lên. Âm thanh này không hề giống bất kì âm thanh nào của khu rừng. Có người đang đến. Kim Long hần dấm khẳng định như vậy. Ngay lập tức hần liền lập tức cảnh giác hơn, tâm trạng cũng trở nên căng thẳng. Lúc này hần chỉ nghĩ đến việc vào kêu Báo Yết dây để hai

người bọn họ có thể nhanh chóng rời khỏi trước khi bị phát hiện. Nhưng mà chưa kịp vào đến nơi thì có hai bóng đen xuất hiện chặn trước mặt hắn. Kim Long định tấn công nhưng hai cái bóng đó đã nhanh chóng quỳ xuống nói:

-Chúng thuộc hạ xin thỉnh an Nhị thiếu chủ!

-Ngân? Xích?

Kim Long lúc này mới nhìn kỹ lại. Đây chẳng phải là hai ám vệ thân tín bên cạnh Đại ca sao? Như vậy là ca ca cho người đến cứu hắn?

-Là đại ca kêu các người đến?

-Vâng! Chúng thuộc hạ nhận lệnh của Đại thiếu chủ đi tìm thiếu phu nhân. May mắn lại tìm được Nhị thiếu chủ. _Ngân từ tốn đáp lại

-Thiếu phu nhân? Là ai?

Kim Long nghe trong câu nói của Ngân đã thấy có cái gì không ổn. Không phải là đại ca cho người đi tìm hắn? Ngân và Xích ở đây chỉ là trùng hợp? Còn nữa cái người là thiếu phu nhân đó là ai sao hắn không biết? Đại ca hắn kết hôn từ khi nào?

Đương lúc mọi thứ trong đầu Kim Long đang trở nên rối rắm cần có câu trả lời thì lần này là Xích lên tiếng:

-Thưa Nhị thiếu chủ! Thiếu phu nhân chúng tôi nói tới chính là.....

-Có chuyện gì xảy ra vậy?

Bảo Yết tuy đã ngủ nhưng bản năng nghề nghiệp ngày xưa khiến cô vẫn rất nhạy cảm với âm thanh. Mơ hồ cô nghe được Kim Long đang ở ngoài kia nói chuyện với ai đó. Là ai vậy? Có phải kẻ địch cho người đến truy lùng bọn họ không. Nhanh chóng Bảo Yết liền tỉnh lại đi ra khỏi hang động. Vừa ra tới nơi đã thấy Kim Long đang đứng với hai người nữa đang quỳ. A!!! Cô biết hai người người này. Họ đều là.....

-Chúng thuộc hạ xin tham kiến thiếu phu nhân.

Khỏi phải nói chuyện này khiến cho Kim Long kinh ngạc đến cơ nào. Thiếu phu nhân mà Ngân và Xích nói tới chính là Bảo Yết? Không thể nào? Sao lại có chuyện như vậy? RỐT CUỘC LÀ CHUYỆN GÌ ĐANG XẢY RA????

-Các người nói ai là thiếu phu nhân?

Trước những gì mình nghe được Kim Long vẫn cố ép mình không tin. Chắc là hắn nghe nhầm! Đúng! Là nghe nhầm!

Ngân và Xích nghe hắn hỏi như vậy thì vô cùng ngạc nhiên. Ở đây chỉ có mỗi Bảo Yết với Ngân là phụ nữ. Thiếu phu nhân trong lời bọn họ không phải là Nam Cung tiểu thư chẳng lẽ lại là cô? Đương lúc định trả lời thì Bảo Yết ưỡn oai cất ngang

-Thôi bỏ đi! Chúng ta quay về trước được không? Ta mệt rồi!

-Thuộc hạ đã rồi!

Ngay sau đó Bảo Yết liền phi thân đi trước, Kim Long lo sợ cô có chuyện nên nhanh chóng theo sau. Ngân và Xích thì một trai một phải hộ tống cả hai người về. Gần đến sáng cũng quay trở về biệt thự của Giang trường lão.

Cả hai người được dẫn đến thư phòng. Và tất nhiên.....không khí bên trong có vẻ không được tốt cho lắm. Ma Thiên ngồi ở bàn làm việc nhìn chăm chăm hai con người đang bước vào. Ngân và Xích sau khi hoàn thành nhiệm vụ quay về đứng phía sau lưng hắn cung kính báo lại.

-Thiếu chủ! Chúng thuộc hạ đã tìm được thiếu phu nhân. Quả nhiên người đã tự ý đi cứu Nhị thiếu chủ về.

-Ta biết rồi! Làm tốt lắm! Lui về đi!

-Rồi!

Ngay lập tức cả hai đều biến mất đến cái bóng cũng không thấy. Bảo Yết thì đứng đối diện với hắn không ngừng toát mồ hôi hột. Chết rồi! Cô lén trốn khỏi biệt thự hắn chắc chắn sẽ rất tức giận. Nếu không lại nhốt cô trong phòng nữa thì sao? Không được nhất định phải nghĩ cách khiến cho hắn nguôi giận.

Khác với Bảo Yết thì khuôn mặt của Kim Long khá lạnh lùng hết anh trai hắn vậy. Phải nói là lúc này hai anh em bọn họ đang chọi mặt với nhau.

-Đệ nhìn đại ca mình với ánh mắt như vậy sao?

-Còn phải xem đại ca đã làm gì để đệ phải làm như vậy? Nói đi! Rốt cuộc ca đã làm gì bảo Yết!

-Ê! Làm gì là làm gì? Thiên đã cứu tôi mà! Anh đừng nói Thiên như vậy chứ!

-Em.....

Ma Thiên chưa kịp nói gì thì Bảo Yết chen ngang. Giọng không hiểu sao có phần vội vã căng thẳng. Đây rõ ràng là biểu cảm của sự chột dạ. Ma Thiên sao hắn không nghe ra được cô chỉ đang cố lấy lòng hắn. Tuy hắn rất hưởng thụ việc cô bênh vực mình nhưng cô nghĩ chỉ như vậy hắn sẽ tha cho cô thì quá ngây thơ rồi.

-Sao nào? Có gì mà sợ hãi như vậy? Lúc em trốn đi anh không thấy em sợ đến thế!

-Em nào có sợ chứ.....Anh đùa gì vậy? ha.....ha.....ha.....

Bảo Yết chỉ biết cười trừ. Chết rồi nghe giọng hắn thì hình như tình hình chỉ có tệ đi hơn. Cô biết làm gì đây???? Ai đó cứu với với...

-Em không sợ thì tốt rồi! Vất vả như vậy thì em nên ở trong phòng dưỡng thương thì tốt hơn. Nếu không anh lo lắm!

-Không! Không...cần.....đâu....Em...ổn...mà.....

-Ngân! Mau đưa thiếu phu nhân về!

-Rõ!

Một lần nữa, Ngân lại xuất hiện bên cạnh Bảo Yết. Giọng tuy lạnh nhạt nhưng vẫn đầy đủ kính ngữ:

-Thiếu phu nhân! Mời

-Em không phục. Rõ ràng là em đã giúp anh mà!!!!!!

-Em ngoan ngoãn anh còn suy xét lại còn nếu không em đừng hòng rời khỏi phòng mình lần nào nữa!

-Anh..... Quá đáng!!!!

Bảo Yết hậm hực rời đi. Ngân đi theo sau. Tuy vậy ra đến cửa cô đột nhiên dừng lại nhìn về phía Kim Long hỏi. Giọng mang chút vẻ nghi ngờ:

-Chúng ta gặp nhau bao giờ chưa nhỉ? Tôi cảm thấy anh rất quen dù chúng ta mới gặp nhau.

Câu hỏi của cô thành công khiến cho Kim Long rơi vào cú sốc lần nữa. Cô quên hắn? Cô thể nhưng lại quên hắn? Tại sao lại như vậy. Đưa mắt nhìn về phía Ma Thiên Kim Long nghĩ thầm. Không phải là do đại ca đẩy chứ? Nhắc mới nhớ. Từ lúc gặp lại cô không hiểu sao hắn luôn thấy có gì đó không ổn. Ánh mắt cô quá thờ ơ lạnh lùng hết như người xa lạ. Lẽ nào vì nguyên do này????

Ma Thiên thì hai tay bấu chặt vào nhau. Khuôn mặt cũng trở nên trầm hơn. Lẽ ra cô phải không còn ấn tượng gì với đệ đệ của hắn. Xem ra thuốc còn chưa đủ, sau chuyện này hắn nhất định sẽ cho tăng thêm liều lượng.

Bầu không khí trong phòng trở nên im lặng đến đáng sợ. thậm chí là còn có chút ngột ngạt. Bảo Yết cố ngấm nghĩ một lát rồi mới lên tiếng:

-Không thể nào nhớ ra. Chắc là ảo giác rồi!

Nói rồi thì liền đi ra khỏi phòng. Cô vừa rời đi Kim Long liền không kiềm chế nổi nữa mà nổi giận lớn tiếng:

-CA RỐT CUỘC ĐÃ LÀM GÌ CÔ ẤY????

Lại cắt tiếp! Ma Thiên sẽ giải thích sao với Kim Long về việc này? Muốn biết thì chờ chương sau ha. LOVE FROM SCOR!!!!<3

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Ngây thơ

-Huynh không làm gì cả_Ma Thiên lạnh nhạt đáp lại

-NÓI DỐI! Nếu không phải ca đã làm gì cô ấy thì làm sao Bảo Yết có thể bị mất trí nhớ. Lại còn bỗng nhiên trở thành Đại thiếu phu nhân cơ chứ?

-Huynh không có làm gì. Cô ta bị người ta hãm hại mới dẫn đến tình trạng này. Là huynh cứu cô ấy về, Nam Cung tiểu thư tỉnh lại liền cảnh giác với tất

cả mọi người xung quanh. Huỳnh cũng có nói đệ là bạn của cô ấy nhưng cô ấy căn bản còn không nhớ đệ là ai nên không chịu tin. Không còn cách nào khác huỳnh mới đành phải nói bản thân là hôn phu của cô ấy thì cô ấy mới tạm tin tưởng chịu ở lại dưỡng bệnh.

-Không thể nào????? Là kẻ nào dám làm hại Bảo Yết?

-Cái này huỳnh không biết. Huỳnh đã thử điều tra nhưng kết quả lại không được gì. Cũng vì không biết bên ngoài kẻ thù của cô ta có đang chờ cô hội cô ấy xuất hiện để tiếp tục ra tay không nên mới giữ huỳnh mới giữ Nam Cung tiểu thư ở đây cho tới tận bây giờ.

-.....

Kim Long nghe vậy liền im lặng không lên tiếng nữa. Biểu cảm trên mặt rõ ràng nửa tin nửa ngờ nhưng gì Ma Thiên vừa nói nhưng lại không tìm được bất cứ điều gì bất thường để phân bác lại. Ma Thiên dường như cũng đoán được hắn đang nghĩ gì nên lúc này mới tiếp tục:

-Kim Long này! Đệ vì cô ta chưa kịp phân biệt phải trái gì liền lên án ta. Đệ nghĩ xem huỳnh có không thích cô ta thật nhưng hại cô ta thì huỳnh được lợi gì cơ chứ? Phải biết đại ca không bao giờ làm chuyện thừa thãi. Đệ trở nên như vậy là muốn ta có lý do để xử cô ta sao?

Giọng Ma Thiên đột nhiên trở nên lạnh hơn hẳn. Kim Long nghe vậy cũng có chút giật mình sợ hãi. Đại ca nổi giận thì chuyện gì cũng dám làm. Có lẽ lần này là hắn quá trốn rồi. Đại ca biết biết người hắn thích là Bảo Yết nên chắc chắn sẽ không làm gì cô đâu. Hơn nữa trong lúc hắn đi cô bị hãm hại, nếu muốn hại cô thì đại ca còn cứu về làm gì, lại còn bảo vệ cô chu toàn hộ hắn. Nhất định tên khốn Vệ Minh kia đặt điều để chia rẽ bọn họ. Lần này là hắn sai, hắn nên nhận lỗi

-Xin lỗi đại ca! Là do đệ quá kích động rồi. Đệ sẽ nhận phạt chỉ mong ca đừng đung tới cô ấy.

-Haizzzz....chúng ta là huỳnh đệ ruột. Ta cũng không thể trách đệ. Yên tâm! Huỳnh sẽ bảo vệ cô ấy cho đệ! Nhưng chuyện đệ không biết suy xét đã chạy loạn tới chỗ của Demon là không thể tha thứ. Chờ về nhận phạt đi

-Vâng!

Lần này Ma Thiên chỉ thờ dài nhẹ, giọng cũng trở nên dịu đi vào phần. Kim Long thấy vậy cũng yên tâm hơn hẳn.

-Đệ vừa về thì tạm nghỉ ngơi đã. Huỳnh sẽ cho bác sĩ đến kiểm tra cho đệ.

- Nếu vậy thì ca cho người đến khám cho Bảo Yết được không?

-Đã có chuyện gì?

Ma Thiên nghe Kim Long nói vậy thì bắt đầu cảm thấy có dự cảm bất an.

-Đám thuộc hạ của hắn nhất định đã rất tàn nhẫn mới đem Bảo Yết bức đến đường cùng phải huyết tẩy cả chỗ đó. Đệ nghĩ lúc ấy cô ấy đã bị gượng ép gắng sức rất nhiều nên có một chút lo lắng cho cơ thể của cô ấy.

-Đệ vừa nói cái gì? Huyết tẩy?

-Đúng vậy! Đệ trốn khỏi phòng ra ngoài thì phát hiện ra không còn ai sống sót. Còn Bảo Yết cả người toàn máu, lúc đầu đệ còn tưởng cô ấy bị thương.

.....

-Nhưng mà nhất định cô ấy bị ép nếu không thì Bảo Yết có giết người cũng chỉ để tự vệ chứ không bao giờ tàn sát lung tung. Ca nhất định phải tin đệ!

Kim Long thấy Ma Thiên im lặng không nói sợ đại ca đã nghĩ xấu về Bảo Yết. Cho cô là một kẻ nguy hiểm mà phải đề phòng, trừ khử. Nhưng trái với suy nghĩ của Kim Long, Ma Thiên khuôn mặt lúc đầu có chút trầm nhưng nhanh chóng trở về biểu cảm lạnh nhạt như ngày thường. Hắn chỉ từ tốn nói:

-Được rồi! Đệ yên tâm! Ta sẽ cho người chăm sóc Nam Cung Bảo Yết thật cẩn thận.

Nghe vậy Kim Long liền thở phào một cái. Giọng nói cũng vui vẻ hơn.

-Vậy tốt quá rồi. Thôi! Đệ đi nghỉ trước!

-Ừm!"

Kim Long rời khỏi phòng cũng không quay đầu lại. Còn Ma Thiên thì lúc này chỉ ngồi im lặng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Kim Long trong lúc quay về nghỉ ngơi thì đi qua phòng Bảo Yết. Hắn muốn tự mình sang xem cô như thế nào? Từ lúc nhìn thấy cô ở chỗ đó trong lòng hắn đã luôn lo lắng. Nghe đại ca nói cô bị người ta hãm hại đến mất trí nhớ làm hắn càng đau lòng hơn. Nhất định hắn sẽ tìm ra kẻ đó phân thân vạn đoạn rồi vứt cho chó ăn.

Trước cửa phòng Bảo Yết có hai tên thuộc hạ đứng canh cửa.

-Mau mở cửa!_Kim Long lạnh giọng ra lệnh

-Nhị thiếu chủ thông cảm! Lệnh của đại thiếu chủ chúng thuộc hạ không thể để cho thiếu phu nhân ra ngoài

-Ta vào thăm cô ấy, sẽ không để cô ấy ra ngoài.

-Nhưng.....

-Ta sẽ chịu trách nhiệm nếu đại ca có trách phạt._Kim Long bắt đầu mất kiên nhẫn

-Vâng! Mời Nhị thiếu chủ!

Cánh cửa mở ra, Kim Long đi vào thì thấy Bảo Yết đang ngồi co đầu gối trên giường. Miệng thì không ngừng lẩm bẩm như đang nói xấu ai đó. Chiếc đuôi mèo thì không ngừng ngoe nguẩy. Quả thực đáng yêu vô cùng. Kim Long luôn là thích nhất đáng về này của cô.

Bảo Yết sau khi quay về phòng tắm rửa thay đồ xong thì biết mình có muốn cũng không thể ra khỏi phòng nên đành ngồi tự kỉ trên người. Thấy có người vào nghĩ là Ma Thiên nên quyết định mặc kệ không thèm để ý. Hắn dám nhốt cô trong này thì cô sẽ thái độ cho hắn xem. Không thèm để ý đến hắn. Hừ!!!

Kim Long đến gần nhưng không thấy Bảo Yết để ý đến mình đành hắng giọng ho nhẹ thu hút sự chú ý của cô:

-Bảo Yết! Em vẫn ổn chứ?_Kim Long vô cùng quan tâm hỏi han

-Hả? Là anh sao? Sao anh vào được đây?

Bảo Yết nghe giọng nói vang lên mới biết người bước vào không phải Ma Thiên. Ngẩng đầu lên nhìn hóa ra là em trai của hắn. Tên Kim Long đứng không nếu cô không nhớ sai?

-Đùa! Anh dù sao cũng là Nhị thiếu chủ! Anh muốn đi đâu còn có người nào quản sao?

-Xi! Hai anh em nhà cái người đứng là y hệt nhau._Bảo Yết bực bội nói

Kim Long thấy vậy cũng đành lắc đầu cười trừ. Nhớ lại có hai kẻ đứng ở cửa hắn cũng có thể hiểu vì sao cô tức giận

-Em vẫn ổn chứ? Có mệt mỏi ở đâu không?

-Không sao! Tôi vẫn ổn!

-Nếu vậy thì tốt! Em không biết lúc nhìn thấy cả người em toàn máu anh đã lo lắng đến mức nào đâu.

-Tại sao? Chúng ta có thân thiết gì nhau không?

Câu hỏi của Bảo Yết khiến Kim Long chạnh lòng. Cô hoàn toàn không hề nhớ bất cứ gì về hắn sao? Tìm hắn như bị cửa sập rồi xát muối vào. Cách đây có mấy tháng cô còn cùng hắn đi du lịch với nhau thật vui vẻ rồi. Vậy mà giờ đây hắn là ai cô còn không biết. Thực sự vô cùng đau xót. Cố giữ nụ cười trên môi hắn nói"

-Em yên tâm. Nhất định anh sẽ giúp em nhớ lại. Đến lúc ấy em sẽ biết được mối quan hệ của chúng ta ra sao!

Đang nói chuyện thì có người hầu bước vào.

-Thiếu phu nhân! Đại thiếu chủ nói ngài đã lao lực tổn nhiều sức kêu thuộc hạ dẫn người đến chỗ bác sĩ.

-Nhanh vậy sao? Ta chỉ mới đề cập với đại ca mười mấy phút trước mà?

Người hầu lúc này mới quay sang Kim Long cung kính nói

-Đại thiếu chủ nói sức khỏe thiếu phu nhân vốn đã yếu nên kiểm tra sớm sẽ tốt hơn.

-Được rồi! Nếu đã vậy thì mau đi thôi! Ta muốn quay về sớm để nghỉ ngơi._Bảo Yết ngáp dài chen ngang. Ro ràng là bắt đầu buồn ngủ

-Vậy mời ngài đi theo thuộc hạ!

-Ừm! Vậy tôi xin phép đi trước

-Em đi đi. Anh về phòng nghỉ ngơi trước rồi lúc khác qua thăm em sau.

-Tùy anh!

- Mau đi thôi!

- Dạ! Xin thiếu phu nhân chờ một chút.

Nói rồi lại quay về phía Kim Long

-Đại thiếu chủ biết thế nào Nhị thiếu chủ cũng đến đây nên kêu thuộc hạ chuyển lời mong ngài hãy mau quay về phòng. Bác sĩ đã chờ ngài ở đó.

- Ta biết rồi!

Chuyển lời xong người hầu dẫn Bảo Yết rời khỏi. Kim Long nhìn theo bóng lưng cô thật lâu cho đến khi nó biến mất ở hành lang thì mới rời đi.

"Thật tốt khi có thể nhìn thấy em"

Ps: Đặt tên chap như vậy chắc mọi người cũng đoán được Scor ám chỉ đến ai. Thiet nhiều lúc Scor tự hỏi sao con mình sinh ra nhiều lúc ngây thơ, dễ tin người vậy nhỉ????

Còn nữa vẫn lượt cũ, ai còn thức thì được tem, mất thì chúc may mắn lần sau. Tạm biệt! Scor đi ngủ trước đây!

LOVE YA!!!!!!<3

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Em sẽ giúp anh

-Kết quả kiểm tra như thế nào rồi?

-Thưa thiếu chủ! Chúng tôi đều đã làm tất cả kiểm tra rất cẩn thận. Không hề có bất kì vấn đề gì bất thường đối với thiếu phu nhân ạ!

- Vậy sao?

Ma Thiên sau khi nghe Kim Long kể lại vẫn thấy có cái gì đó không ổn nên mới cho người khám lại. Nhưng kết quả lại nói không có vấn đề gì. Liệu có phải là hấn quá đa nghi hay không.

Bảo Yết sau khi được kiểm tra sức khỏe toàn bộ đã được cho thuốc an thần bây giờ vẫn đang nghỉ ngơi. Ma Thiên ngồi trong phòng vừa làm việc vừa canh chừng cô chờ kết quả. Mặc dù đã được xác thực chính xác đến 99% nhưng không biết tại sao hấn lại luôn có dự cảm không lành.

-Chúng thuộc hạ dám lấy tính mạng mình ra để đảm bảo kết quả kiểm tra hoàn toàn là sự thật

-Thôi được rồi! Lui ra đi!

- Vâng!

Ma Thiên tiếp tục ngồi trầm ngâm vừa trông chừng Bảo Yết vừa suy nghĩ cái gì đó. Một lúc lâu sau thì có tiếng gõ cửa

"Cốc...cốc.."

-Thiếu chủ!

-Có việc gì không?

Người bước vào là Giang Thế Sơn cùng con trai. Tuy bề ngoài khá bình tĩnh nhưng thật ra hai cha con bọn họ đang thi nhau đổ mồ hôi hột. Thiếu chủ dạo gần đây gặp nhiều chuyện nên tính tình trở nên nhạy cảm hơn. Rất dễ nổi giận và cũng tàn nhẫn hơn bình thường rất nhiều. Nhưng mà chuyện này ảnh hưởng đến cả tổ chức hấn không thể không nói:

-Thiếu chủ! Bên đó dám ra tay với Nhị thiếu chủ như vậy cộng thêm mấy vụ tấn công gần đây chúng ta không thể dễ yên. Những trưởng lão khác vừa gọi cho thuộc hạ nói.....

-Hử? Bọn chúng có ý kiến gì sao?

Ma Thiên cắt ngang lời hấn, giọng lạnh đi nhiều phần khiến Giang trưởng lão không khỏi run rẩy

-Dạ! Lòng trung thành của chúng tôi thiếu chủ có thể đảm bảo. Nhưng mà xin thiếu chủ hãy ra lệnh, để im như vậy sẽ làm mất uy danh của chúng ta. Đồng thời cũng khiến những thuộc hạ bên dưới không phục.

Ma Thiên nghe vậy tiếp tục trầm mặc không nói. Không khí trong phòng trở nên im ắng, cô động khó thở vô cùng. Cuối cùng không chịu nổi nữa Giang thiếu gia mới lớn tiếng đề nghị:

-Thiếu chủ hãy chúng ta cử một đám người lớn tấn công bọn chúng. Tôi không tin chúng ta có thể thua hần. Chúng tôi nhất định sẽ vì bang hi sinh cả tính mạng cũng không từ.

Ma Thiên nhìn kĩ hần ta. Tính cách này có phần giống đệ đệ hần. Tuy nhiệt tình nhưng thỉnh thoảng lại bốc đồng ngu ngốc đến vậy. Giang trưởng lão nhìn thái độ của Ma Thiên trong lòng cũng hoảng sợ. Nghịch tử! Xem ngươi đã gây ra họa gì đi.

-Trong giới hắc đạo lâu như vậy mà ngươi vẫn không biết cách nhìn địch nhìn ta sao?

-Xin thiếu chủ tha tội. Là thuộc hạ dạy dỗ con chưa tốt

Giang Thế Sơn vội vàng cúi đầu nhận lỗi nhưng đổi lại chỉ là ánh mắt lạnh lùng cùng sự im lặng của hần. Giang thiếu gia vẫn ngu ngốc không hiểu còn lớn tiếng thêm:

-Hắc Long chúng ta từ trước tới nay chẳng phải luôn đứng đầu hắc đạo sao? Việc gì phải sợ sệt rút đầu trong vỏ thế?

-NGHỊCH TỬ CÒN KHÔNG KHÔNG MAU IM MIỆNG.

Giang thiếu gia thấy cha mình nổi giận thì sợ hãi đứng im lặng. Không khí trong phòng lại quay trở về sự im lặng đến áp lực. Đúng lúc này một giọng nói uể oải ngái ngủ vang lên, phá vỡ bầu không khí:

-Đúng là ngu hết thuốc chữa rồi. Nhưng ngồi im đúng là không tốt. Em có cách giải quyết vấn đề này.

-Yết nhi?

Ma Thiên ngạc nhiên quay ra đã thấy Bảo Yết tỉnh dậy ngồi trên giường dụi dụi mắt. Cô tỉnh dậy lúc nào mà hần không biết, không biết cô đã nghe được những gì rồi.

-Em dậy lúc từ lúc nào vậy?

-Cũng vừa mới thôi. Tại mấy người nói chuyện ồn ào quá đấy!

-Anh xin lỗi! Phá giấc ngủ của em rồi!

-Bỏ đi! Đẳng nào thì ngủ nhiều quá em cũng muốn tỉnh rồi.

Ma Thiên lại gần giường, mặc kệ còn có người trong phòng liền ôm cô vào lòng cưng chiều. Nhớ lại điều vừa nãy cô nói hần mới hỏi:

-Mà chuyện em nói lúc nãy là sao?

Lúc này Bảo Yết đang nằm trong lòng của Ma Thiên nên không nhìn được mặt hần. Cô ngẩng đầu lên nhìn hần rồi cười một cách bí hiểm:

-Ý ở mặt chữ đấy! Em có cách giúp anh. Chỉ cần tìm cho em một chỗ nào có mạng là được.....

-.....

Mặc dù không biết cô định làm gì nhưng Ma Thiên cũng đáp ứng theo lời nói của cô. Đưa cô vào phòng làm việc của hần. Đó là nơi duy nhất ở trong căn biệt thự này có tín hiệu mạnh nhất.

-A! Kết nối được rồi. Thiết là lâu nay cứ như sống ở thời tiền sử vậy!

Sau khi vào thư phòng của Ma Thiên, Bảo Yết liền sử dụng SilverKnight để kết nối. Hai chiếc tai không ngừng giật giật cho thấy nó đang xử lí thông tin. Chiếc đuôi cũng không ngoại lệ ngoe nguẩy không dùng để bắt sóng một cách tốt nhất. Sau một hồi cuối cùng cũng đã xong.

-Yết nhi! Rốt cuộc em muốn làm gì vậy?

-Đánh bom khủng bố!

-Cái gì?

Ma Thiên luôn bình tĩnh cũng phải ngạc nhiên. Hần luôn không hiểu trong đầu cô chứa những cái gì, hết lần này đến lần khác đều làm cho hần một sự bất ngờ. Quả nhiên là vật nhỏ thú vị! Càng lúc hần càng có nhiều lí do để giữ cô ở lại. Không phải rất phí phạm hay sao nếu để lọt vào tay kẻ khác

-Lại đây! Em cho anh xem cái này!

Bảo Yết kết nối SilverKnight với máy tính cá nhân của Ma Thiên. Một lát sau, màn hình hiện lên. Có vẻ như nó đang chạy một chương trình gì đó. Nhìn kĩ hơn một chút thì.....Khoan đã! Đây chẳng phải là.....

Nhìn vẻ mặt của hấn Bảo Yết liền biết hấn đã đoán ra liền cười vui vẻ nói:

-BINGO! Anh đoán đúng rồi đây. Mẫu tên lừa tằm xa thử nghiệm của quân đội khối liên minh FSN đang nằm trong tay em đó. Thấy thế nào? Em giỏi lắm đúng không?

Ngạc nhiên qua đi, Ma Thiên cuối cùng cũng bình tâm trở lại. Mím cười ôn nhu rồi bế cô ngồi vào lòng

-Bảo bối của anh quả nhiên xuất sắc. Trong thời gian ngắn như vậy mà đã ăn cắp được cả vũ khí quân sự.

-Em đâu có ăn cắp. Như đã nói đây chỉ là mẫu thử nghiệm, nó chưa được chính thức đem ra sử dụng.

-Nhưng tại sao em lại biết đến thứ này.

Nghe bảo Yết nói vậy Ma Thiên liền nhớ ra một vấn đề. Đây chỉ là mẫu mới thử nghiệm tại sao cô lại biết đến nó. Chẳng phải là hấn đã chặn mọi kết nối của cô rồi sao?

Bảo Yết thấy trên gương mặt Ma Thiên bỗng có biểu tình khác lạ so với lúc này. Mặc dù không biết cô làm sai cái gì nhưng Bảo Yết liền lập tức lên tiếng giải thích.

-Lúc trước nhưng khi em ở nhà một mình thì lại mày mò lại SilverKnight. Không kết nối được nhưng trong đó vẫn còn dữ liệu, em phát hiện hồi trước em có sử dụng một con virus tên là Thieves. Nhờ nó mà em có thể dễ dàng lấy cắp thông tin từ bất kì hệ thống mật nào. Trong đó có cả máy tính chủ quân sự của khối liên minh FNS. Lúc này em chỉ đơn giản mở hệ thống đã được hack trước đó, công thêm sử dụng cả Controller nên mới nhanh như vậy! (mở túi: BẠN nào không nhớ hai bé virus này xin quay lại đọc chap 7 và chap 20)

-Controller?

-Ừm! Một đứa con cưng khác em tìm được trong đồng dữ liệu. Nó dùng để kiểm soát bất cứ hệ thống nào bị nó xâm nhập. Nhờ đó mà em chẳng tốn mấy công sức cũng có thể biến mấy mẫu thử nghiệm kia là của mình.

Nghe Bảo Yết giải thích tường tận, khuôn mặt Ma Thiên cuối cùng cũng dịu xuống. Bảo Yết thầm thở phào đồng thời trong lòng cũng nổi lên một chút giận dỗi. Từ trước đến giờ cô luôn nghe lời hấn, hấn lấy gì mà dám nghi ngờ cô chứ. (mở túi: thiệt không đó? Sao toàn thấy chị trốn đi hoài à!!!!, BY:"đây là bất đắc dĩ mà", mở túi: "CÙN! (-_-!!!!)") giải thích xong Bảo Yết liền im lặng không nói thêm một lời nào nữa.

Ma Thiên sao không biết cô đang giận dỗi. Cũng có lẽ hấn đã nghĩ quá nhiều rồi. Đã cho cô dùng nhiều thuốc như vậy ngoài thỉnh thoảng trốn đi chơi ra thì còn lại cô sẽ không bao giờ trái lời hấn.

-Yết nhi ngoan! Là anh nghĩ nhiều. Đừng dỗi nữa sau này anh không nghi ngờ em nữa được không?

Bảo Yết vẫn nhất quyết im lặng không chịu nói. Ma Thiên không còn cách nào đành thỏa hiệp:

-Nếu em không giận nữa thì anh có thể đồng ý với em một việc.

-Vậy nếu thế em muốn....

-Tất nhiên trừ việc để em tự do ra!

Mèo con muốn lợi dụng cơ hội? Không dễ vậy đâu. Ma Thiên hấn gần như đi guốc trong bụng cô rồi.

Bảo Yết nghe vậy tất nhiên là thất vọng. Sau khi suy nghĩ một hồi liền nghiêm túc nói:

-Chuyện lần này anh phải cho em tham gia cùng nếu không không có thỏa hiệp gì hết.

-Được!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Không đề 2 (Ai đặt tên hộ đi)

Ma Thiên không hề suy nghĩ gì lập tức đồng ý. Bảo Yết cũng có chút ngạc nhiên nhưng cũng mặc kệ cảm giác ấy. Bởi lúc này cô đang rất hưng phấn. Lại được chơi nữa rồi sao cô có thể không vui cho được.

Đương lúc tận hưởng cảm giác sung sướng thì Ma Thiên lại cắt ngang

-Vậy cuối cùng em muốn sử dụng thứ này như thế nào?

Ma Thiên muốn biết rốt cuộc lần này cô định giúp hắn như thế nào. Nhất định không chỉ đơn giản lấy cấp vũ khí như thế này. Bảo Yết nhìn quanh rồi ghé vào tai hắn nói thầm. Hồi thờ ấm nóng phả vào tai hắn cùng giọng nói thỏ thẻ ngọt ngào khiến mặt hắn bỗng nóng lên. Tệ hơn phần dưới còn như muốn có phản ứng. Tự áp chế bản thân Ma Thiên cố gắng nghe nốt những gì cô muốn nói.

Sau một lúc, Ma Thiên chỉ nở một nụ cười yêu mị nhìn Bảo Yết cũng đang rất vui vẻ đến tí mắt ở bên cạnh:

-Yêu tinh! Em cũng quá ác độc rồi đó!

-Quá khen! Hi hi.....

"Cốc...cốc....."

-Vào đi!

Kim Long đang ở trong phòng nghỉ ngơi thì có tiếng gõ cửa. Người bước vào là con gái của Giang trưởng lão, Giang Mộng Điệp. Mộng Điệp đem ít đồ ăn cùng thuốc đến cho hắn

-Nhị thuốc chủ! Đại thiếu chủ nói ngài bị thương nên kêu tôi đem ít đồ đến!

-Đề đó đi!

Kim Long vốn chẳng quan tâm nhưng thấy người bước vào hắn liền hỏi:

-Đây chẳng phải công việc của gia nhân sao? Là tiểu thư cũng phải làm việc này à?

-Tôi dù sao cũng chỉ là con nuôi. Sao dám trèo cao.

-Thật thất vọng. Tôi đã hi vọng cô khá hơn!

Nghe vậy Kim Long liền tỏ ra vẻ chán nản. Cô gái này được đưa về Giang gia từ khi có 5 tuổi. Mỗi lần sang đây hắn đều nhìn thấy cô mấy lần. Cô gái yếu đuối luôn bị người trong nhà ức hiếp. Tội nghiệp cô nên thỉnh thoảng hắn cũng có mấy lần ra mặt nói giúp. Nhưng mà giúp nhiều quá hắn cũng nản, con người nhất là khi phải sống ở trong cái môi trường đen tối như hắc đạo này phải biết tự bảo vệ mình. Cứ yếu đuối như vậy sớm cũng có ngày rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, không ai cứu được. Lúc đầu thì nghĩ cô gái này chỉ là cần chút thời gian rèn luyện vậy mà đến tận bây giờ....Haizz.....Chán chết

Mộng Điệp nghe Kim Long nói một cách thẳng thừng như vậy thì liền có chút tủi thân.

-Tôi xin lỗi! _ Cô lí nhí

-Cô xin lỗi tôi làm cái gì! Đi xin lỗi bản thân cô đi!

-Vâng!

Mộng Điệp giúp hắn băng bó lại ít vết thương xong thì đứng ở một bên chờ hắn dùng bữa. Kim Long đang muốn ăn mà có người đứng ở bên cạnh làm hắn thấy mất tự nhiên:

-Còn việc gì nữa không?

-Tôi...tôi...chờ ngài dùng bữa để dọn dẹp bát đĩa!

-Không cần! _Kim Long lập tức từ chối

-Nhưng đây là lệnh của cha! Dù ngài không muốn tôi vẫn phải làm nếu không.....

-Vậy thì tùy cô!

Ngồi trên giường Kim Long từ tốn uống chút nước canh. Không khí trong phòng trầm mặc. Mộng Điệp mấy lần mở miệng nhưng không dám nói gì. Cuối cùng lấy hết can đảm cô lên tiếng:

-Tôi nghe nói Đại thiếu chủ phạt người sau mấy ngày nữa đi đến khu huấn luyện ở CM.

PS: Vì đại dịch virus mới mà hôm qua Scor lẽ phải đăng chap mới lại rút hết dây mạng từ chối làm việc. Hôm nay có vẻ ổn hơn Scor đăng chap bù cho các bạn đây. Mọi người đọc truyện vui vẻ nha! LOVE FROM SCOR!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Nhất định phải giết hẳn

Bên ngoài tòa nhà vẫn yên ắng như tờ. Sau khi đồng hồ quay trở về không Bảo Yết chỉ hét lên già vờ làm âm thanh của tiếng nổ

-BÙM!!!!!!

Đùa ư? Không phải! Chẳng phải nói cô chỉ chừa lại cái tổng bộ để chơi sao. Đang ngồi ở đây thì làm sao tận mắt nhìn được mấy nơi khác bốc khói chứ. Chưa kể khi đồng hồ đếm ngược xong tên lửa mới bắt đầu được phóng. Cũng phải mất vài phút mới tới được mục tiêu đã được đặt. Chỗ bọn họ đang ngồi ở đây khá yên bình nhưng những chỗ còn lại thì.....

"ĐẠI TUỐNG! KHÔNG HAY RỒI! CÓ KỂ ĐỘT NHẬP VÀO HỆ THỐNG VÀ LẤY CẤP HẾT TÊN LỬA THỬ NGHIỆM RỒI!!!!!"

"CÁI GÌ! TẠI SAO GIỜ MỚI PHÁT HIỆN!"

.....

"CĂN CỨ BỊ HẠ RỒI! MAU GỌI CỨU VIỆN!!!!!"

"NHỮNG CĂN CỨ KHÁC ĐỀU KHÔNG CÓ TRẢ LỜI....."

"MAU TÌM CÁCH BÁO LẠI CHO BOSS. TOÀN BỘ CĂN CỨ CỦA CHÚNG TA ĐỀU BỊ HẠ RỒI"

.....

-Nhị thiếu chủ! Đến lúc phải đi rồi!

Theo như lệnh của Đại ca, Kim Long phải đi nhận hình phạt của mình. Đó chính là bị thả ở một nơi bất kì miễn là có tồn tại trên Trái Đất này. Tự sinh tự diệt, cố gắng ở trong đó một tháng. Mạnh mẽ thì đủ khả năng vượt qua không thì có một kết cục đó chính là mất mạng. Bình thường là vậy nhưng vì hắn vừa mới trở về lại còn vẫn đang bị thương nên thời gian giảm xuống 2 tuần. Kim Long rời khỏi biệt thự, trực thăng đã đậu ở bên ngoài chờ hắn.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỗ khung cửa sổ nơi phòng của Bảo Yết. Hai bàn tay nắm chặt lại, đôi mắt như chứa lửa luôn hướng về phía đó.

"Chờ anh!"

Sau khi đồng hồ quay về không và Bảo Yết hét lên một tiếng vui vẻ. Ma Thiên ngồi bên cạnh cũng chỉ cười nhẹ. Nụ cười ôn nhu nhưng không hiểu sao lại có chút quái.

-Vậy giờ chúng ta đi chứ?

-TẮT NHIÊN RỒI!

Không nói thêm lời nào Bảo Yết liền lập tức ra khỏi xe xông thẳng về phía tòa nhà. Ma Thiên nhìn bóng lưng cô đang chạy đi nhủ mảy lạnh lưng ra lệnh:

-Mau đi thôi!

-RỒ!!!!

Bảo Yết chạy đến cửa an ninh liền không nể nang gì lập tức đập cửa xông vào.

-XIN CHÀO!!!!!!

Đám thuộc hạ đang canh cửa bỗng nhiên thấy một kẻ xông vào tắt nhiên sẽ đồng loạt chạy đến ngăn cản. Khuôn mặt tươi cười của cô giờ đã mất và trở

[illegible]

Ps: Biết số là nam phụ tất nhiên sẽ là phản diện nhưng mà hần còn chưa làm gì nữ chính mà(có làm thì ít nhất nữ chính còn chưa biết gì hết)! Sao lại bị ghét đến mức này? Mọi người cùng nhau đoán thử xem. Đoán cho vui thôi chứ không có gì đâu!

Chương này Scor viết nhẹ nhàng hơn những chương khác bởi căn bản nó lấy cảm hứng từ phim DEADPOOL! Scor cứ lấy cảnh main chính giết người đập cho nữ chính. Hi vọng mọi người sẽ thích!!!! Đọc truyện vui vẻ! LOVE FROM SCOR!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Đối đầu

BẢO YẾT!!!!!!

Không chỉ Ma Thiên mà Hoắc Vệ Minh cũng rất ngạc nhiên. Rốt cục có chuyện gì vậy?

Sau khi mấy tia điện xung quanh cô đã biến mất Bảo Yết liền ngã xuống. Ma Thiên mặc kệ giữ trận chiến chạy tới đỡ. Bảo Yết đã bất tỉnh. Tất cả những âm vệ xung quanh thì đã chuẩn bị tư thế chiến đấu để bảo vệ hai chủ tử. Ma Thiên lạnh giọng đối mặt với Hoắc Vệ Minh:

-Ngươi đã làm gì?

-Ta không có làm gì nha! Cô gái thú vị như vậy sao ta lại nỡ_Hoắc Vệ Minh khinh thường đùa cợt

-Ngươi.....

-Vấn đề ngươi nên xem lại là ở nữ nhân đó. Ta không có liên quan!

Đúng lúc này một âm thanh vang lên

"Phành phạch."

"Phành phạch"

"Phành phạch"

Là tiếng trực thăng

-Ồ! Chuyến bay của ta đến rồi. Vậy ta đi trước nha!

Nói rồi Hoắc Vệ Minh liền nhảy ra ngoài cửa sổ nắm lấy chiếc thang dây của chiếc trực thăng

-Bắn hần cho ta! KHÔNG ĐƯỢC ĐỀ THOÁT!!!!!!

Thuộc hạ liền rút súng xả liên tục về phía hần nhưng đáng tiếc không một viên đạn nào trúng. Định đuổi theo nhưng hần đã đi mất rồi. Trước khi đi Hoắc Vệ Minh chỉ bỏ lại một câu:

- Hôm nay ta thua. Là ta đã khinh thường các người. Đại lễ hôm nay ta nhất định sẽ hoàn lại đầy đủ. Tạm biệt

-CHẾT TIỆT!

Ma Thiên phần nộ nhìn theo chiếc trực thăng đã bay đi mất. Là hần quá sơ suất rồi. Sao lại không biết hần đang cố kéo dài thời gian để cho người tới cứu. Chỉ một chút nữa thôi là hần có thể giải quyết hần một lần và mãi mãi rồi. Nếu không phải vì....

Nhìn lại cô gái đang bất tỉnh trong tay mình. Ma Thiên cố bình tĩnh lại thở ra một cái. Thôi! Tạm thời bỏ quá đi! Hần nhất định sẽ tìm cơ hội khác để xử lý hần ta triệt để.

Ma Thiên cùng thuộc hạ tức tốc quay trở về biệt thự. Tất cả những bác sĩ tốt nhất cũng đều được gọi đến. Ai nấy đều rất khẩn trương cấp cứu cho Bảo Yết. Một hồi lâu sau, Ma Thiên ngồi bên người Bảo Yết lạnh giọng hỏi:

-Thế nào rồi?

-Thưa thiếu chủ! Tình trạng của thiếu phu nhân đã ổn định. Xin thiếu chủ cứ yên tâm. Chắc chỉ một lúc nữa ngài ấy sẽ tỉnh.

-Có phát hiện được điều gì bất thường không? Sao đang yên lại bị sốc?

-Thứ cho thuộc hạ vô năng không thấy có gì bất thường. Kết quả kiểm tra chỉ nói vì thiếu phu nhân đã dùng sức quá khả năng vậy nên mới bị như vậy.

Ma Thiên trầm ngâm một lát. Cũng đúng! Bước vào chỗ đó cô đã tiêu tốn khá nhiều sức lực vậy. Nhưng mà nếu vậy thì nhưng tia điện xung quanh cô lúc đó là sao? Còn cái tâm lý bất ổn của cô lúc đó nữa. Có cái gì đó không bình thường. Liệu có phải thuốc hấn dùng cho cô có tác dụng phụ gì không?

-Tiếp tục theo dõi thêm! Nếu có bất cứ chuyện gì cũng đều phải báo cáo lại với ta.

-Vâng!

-Thêm nữa! Tạm thời giảm bớt lượng thuốc đi! Xem có thay đổi gì không?

-Rõ!

Ngồi cạnh Bảo Yết, Ma Thiên đưa tay nhẹ nhàng vén tóc mái rũ xuống trước mặt lên cho cô. Một mối thật! Đạo có quá nhiều chuyện xảy ra. Tất cả đều từ Hoắc Vệ Minh mà ra. Xem ra phải tìm cách giải quyết hấn triệt để càng sớm càng tốt. Cái nhọt để lâu sẽ vô cùng bất lợi sau này.

Các bác sĩ đã rời đi hết, chỉ còn lại cô và hấn. Khoảng khắc yên tĩnh này thật rồi hấn mới có lại được. Đáng tiếc lại có kẻ không để cho hấn có thể hưởng thụ nó.

Một thuộc hạ đi vào phòng thông báo

-Thưa thiếu chủ! Có Trịnh tiên sinh cùng Dương giáo sư đến tìm ngài!

-Chuyện gì? Nói với hai người đó là ta đang bận.

-Dạ thưa Thiếu chủ bọn họ nói ngài đang giữ một vật rất quan trọng của họ yêu cầu trả lại.

-Vật quan trọng?

Ngay lập tức Ma Thiên liền đưa mắt nhìn về phía người đang nằm hôn mê bất tỉnh trên giường. Xem ra cũng không thể giấu được mãi rồi!

-Người ở lại canh chừng thiếu phu nhân! Ta sẽ tự mình ra đó.

-Thuộc hạ xin tuân mệnh.

Ma Thiên đi về phía phòng khách. Theo sau là không ít thuộc hạ, nếu người nào tinh ý còn thấy được còn có cả ám vệ đang ẩn nấp. Ma Thiên biết nhất định hai người này sẽ không đại gì mà đi vào nơi này một mình. Một người cũng là ông trùm một bang hắc đạo giống hấn. Tuy vị thế có thể nói là không bằng nhưng cũng không thể khinh thường. Người còn lại là mối lam ăn lớn của cả bạch đạo lẫn hắc đạo. Mối quan hệ của hấn không phải là dạng vừa. Gây hấn với hấn không khác gây sự với nhiều người khác. Vậy nên kẻ địch mạnh như thế hấn không thể để bản thân bị lép vế được.

Quả nhiên, vừa vào đến nơi Ma Thiên đã thấy dàn người hùng hậu đứng đằng sau Hải Bình cùng Lam Bình đang ngồi trên ghế sofa.

-Xin chào! Ngọn gió nào đã đưa các vị khách quý tới nơi này vậy?

Ma Thiên mở đầu bằng một câu chào lạnh nhạt khách sáo. Khuôn mặt vẫn băng lãnh như cũ không hề nao núng trước ai. Kể cả trước hai con người đang nhìn hấn như muốn ăn tươi nuốt sống, cũng biểu cảm tuy bình tĩnh nhìn ra có thể thấy được hai người này đang kìm nén muốn động thủ giết người. Cuối cùng là Hải Bình lên tiếng đáp lại:

-Chúng tôi cũng không muốn phiền đến thiếu chủ. Chỉ là tin rằng ngài đang giữ của chúng tôi một thứ.

-Vậy sao? Tôi đâu nhớ đã lấy của các người thứ gì nhỉ?

-Nói vậy tức ý thiếu chủ nói là không muốn trả_ Lần này có thể nghe rõ sự giận trong giọng nói của Hải Bình

-Tôi thật không hiểu các vị đang muốn ám chỉ điều gì?

-Bảo Yết đang ở đâu?

Lần này lên tiếng là Lam Bình. Hấn bắt đầu mất kiên nhẫn với các trò đầu trí này. Lam Bình vừa dứt lời thì người của hấn cũng đồng loạt chìa súng về phía Ma Thiên. Tất nhiên là thuộc hạ của hấn cũng giờ súng chuẩn bị xả về phía người của Lam Bình. Không khí nhanh chóng trở nên căng thẳng. Ma Thiên nhìn về phía Lam Bình cùng Hải Bình cười khiêu khích rồi lạnh lùng nói:

-Các vị đây là muốn đối đầu?

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Thế gian chưa đủ loạn

-Lam Bình! Cho người hạ vũ khí xuống. Chúng ta không thể manh động.

Hải Bình nhìn thấy một màn như vậy liền nhảy ra ngăn cản. Tuy hấn với Lam Bình hợp sức lại cũng có thể đối phó Ma Thiên nhưng mà sức lực đang vô cùng ngang bằng. Cứ cho có thể thắng thế được lần này nhưng đôi lại thiệt thòi về hai người bọn hấn là rất lớn. Không phải tự nhiên Hắc Long có thể trở thành ông trùm giới hắc đạo như vậy. Thủ đoạn và sự âm hiểm của người đàn ông này không thể coi thường. Hơn nữa, trong tay hấn đang giữ Bảo Yết.

Nhìn vào vẻ mặt lạnh lùng khiêu khích lúc này của Ma Thiên, Hải Bình khẳng định đây không phải là lúc đối đầu trực tiếp với hấn. Lam Bình sau khi bình tĩnh lại một chút cũng có cùng suy nghĩ với Hải Bình nên vẫy tay cho người hạ vũ khí rồi ngồi xuống. Tất nhiên bên phía người của Ma Thiên cũng như vậy.

-Như vậy thì tức là các vị muốn tiếp tục nói chuyện rồi.

-Nói! Phải như thế nào anh mới thả Bảo Yết ra.

Hải Bình lên tiếng ra điều kiện. Lam Bình chỉ ở một bên quan sát. Hấn sợ nếu lên tiếng mình sẽ lại mất bình tĩnh như lúc nãy. Bây giờ chính là cuộc đối đầu thử độ lì, ai có thể kiên trì hơn thì người đó thắng.

Lam Bình biết bản thân là kẻ có tâm lý không ổn định, nói đúng hơn là điên. Chính vì thứ những thứ hấn chế ra đều điên không kém. Vậy nên mỗi làm ăn lớn nhất của hấn chỉ có giới hắc đạo, một nơi điên không thua gì hấn. Hải Bình trong lúc đi tìm Bảo Yết phát hiện Lam Bình cũng tìm kiếm cô. Với một kẻ như vậy hấn không yên tâm để em gái mình cho tên đó cứu. Hải Bình đã chủ động tìm đến hấn để cùng hợp tác. Vừa nắm trong tay cơ hội thành công lớn hơn cũng vừa để bảo vệ Bảo Yết khỏi hấn. Lam Bình cũng đồng ý chỉ vì muốn nắm thêm phần cơ hội mà thôi. Ngay sau đó hấn nhất định sẽ cướp cô về. Hai người tuy bề ngoài hợp tác nhưng trong lòng mỗi người một ý đồ riêng. Chỉ là ai sẽ là người thành công?

-Thả? Tôi có bắt cô ấy bao giờ đâu? Nói đúng hơn thì tôi là người đã cứu cô ấy. Cô ta bị người khác hạ xuân được phải tự làm thương mình để giữ tình tảo. Tôi cứu cô ấy nhưng giờ cô ấy nói muốn trả ơn nên không muốn đi thì tôi cũng đâu làm gì được.

-Thiếu chủ đây là đang làm khó khăn cho việc thương lượng đấy!

-Tôi nói rồi! Cô ấy muốn ở lại tôi đâu thể đuổi người đi được.

-Bảo Yết thế nào tôi là người hiểu rất rõ. Con bé sẽ không bao giờ ngược đãi bản thân đem chính mình đi để trả ơn đâu.

-Và điều gì khiến anh có thể chắc chắn như vậy? Dựa vào anh là biểu ca của Bảo Yết?

Câu hỏi này của Ma Thiên bỗng nhiên khiến Hải Bình phải giật mình. Vì sao hấn lại biết chắc chắn. Hấn với cô tuy là anh em chơi với nhau từ nhỏ nhưng kể từ lúc hấn đi du học thì hai người không còn gặp nhau. Đến khi hấn trở về thì cô cũng lại đi học ở nước ngoài. Hai người mới chỉ gặp lại nhau gần năm nay và ngoại trừ mấy ký ức thơ ấu ra thì chẳng có gì.

Vậy lấy cái gì ra để đảm bảo những điều hấn nói là sự thật. Chính bản thân Hải Bình còn đang nghi ngờ điều này. Nhưng mà hấn không muốn tin, hấn không muốn tin Bảo Yết bỏ tất cả để ở bên Ma Thiên. Còn hấn thì sao? Hấn biết làm gì khi không có cô. Lúc Bảo Yết mất tích là khoảng thời gian khó khăn nhất của hấn. Hấn gần như điên cuồng để tìm kiếm cô. Từ khi cô du học trở về, hai người gặp lại. Sự thay đổi của cô khiến hấn cảm thấy vô cùng khác lạ. Tính tình cô trở nên bất biến khó lường lúc thì năng động đáng yêu nhưng khi thì lạnh lùng quyền rũ. Cô như chiếc hộp bí ẩn khiến gọi người ta muốn tìm tòi khắp phá. Tìm ra đâu mới chính là con người thật của cô.

Đúng! Hải Bình thừa nhận hấn chính là yêu em họ mình. Những gì hấn nói vừa rồi chỉ là để tự an ủi mình. Hấn không muốn thừa nhận Bảo Yết lựa chọn ở bên một người đàn ông khác. Nhất là khi biết cô bị người ta hạ xuân được và người đã cứu cô lại là Ma Thiên. Có khi nào hai người đã.....

Tình yêu của hải Bình dành cho cô là một tình yêu cảm nhưng nó khiến hấn bị chìm đắm mà không thoát ra được. Nếu hấn đã không thể dừng lại được thì hấn sẽ tiếp tục tiến lên. Cô chính là báu vật và báu vật này là của riêng hấn. Hấn sẽ không từ mọi cách để giữ cô cho riêng mình. Kể cả điều đó có làm cho cô hận hấn đi chăng nữa.....

-Đúng thì sao?

-Trình tiên sinh nói vậy thì không được thuyết phục lắm nhỉ?

-Đủ rồi. Phải như thế nào anh mới chịu giao Bảo Yết ra? _Lần này là Lam Bình lên tiếng.

Phản ứng kì lạ vừa nãy của Hải Bình tất nhiên sẽ không qua được mắt của hai người đàn ông còn lại. Quả nhiên hấn ta có vấn đề. Động tâm với cả chính em họ mình thì chứng tỏ hấn cũng sẽ là một mối nguy hiểm.

"Sau khi cứu người về xong phải nhanh chóng cướp Bảo Yết về mới được." _Lam Bình nghĩ thầm

-Tôi nói rồi! Bảo Yết cô ấy không muốn đi các người muốn thuyết phục tôi làm gì. Xin lỗi! Nếu tự chung lại mấy vị chỉ muốn nói mấy cái này thì xin phép đi trước.

-DỪNG LẠI ĐÓ! CHÚNG TA CÒN CHƯA XONG ĐẤU!

Một lần nữa cả hai bên cùng chĩa súng vào nhau. Không khí lại quay trở về căng như dây đàn, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt. Nhưng có vẻ như lão thiên thấy tình hình hiện tại còn chưa đủ loạn nên đã cho thêm một nhân vật nữa xuất hiện. Một thuộc hạ gác cổng nhanh chóng chạy vào thông báo với Ma Thiên.

-Đại thiếu chủ! Âu Dương thiếu đến tìm ngài.

-Cậu ta đến làm gì?

-Dạ thứ lỗi cho thuộc hạ không rõ. Ngài có chuyện quan trọng muốn nói với ngài.

Hải Bình và Lam Bình đứng gần đó tất nhiên là sẽ nghe được. Âu Dương thiếu? Chẳng phải là Phi Mã sao? Vậy ra tin đồn hắn với Hắc Long có quan hệ thân thiết không phải là giả. Cũng đúng thôi! Với thân phận con thứ của mình không phải tự nhiên hắn ta được trao lại quyền thừa kế.

-Nói với cậu ta là ta đang bận! _Ma Thiên lệnh cho thuộc hạ ra ngoài đuổi khách.

-Khỏi cần! Tôi đã ở đây rồi!

Giọng nói quen thuộc vang lên. Quay ra tất cả đều nhìn thấy Phi Mã cùng người của mình bước vào phòng khách từ bao giờ. Thật ra thì có 3 người đàn ông quan trọng của chúng ta là quay ra nhìn thôi. Còn lại tất cả vẫn đang cảnh giác chĩa súng vào người nhau. Không khí đang rất căng thẳng. Đó là những gì Phi Mã nhìn thấy khi vừa mới bước vào.

-Ở đây là đang xảy ra chuyện gì vậy?

-Hỏi người anh em tốt của người xem hắn ta đã làm cái gì? _Lam Bình mỉa mai

-Rốt cuộc là sao?

-Hắn ta đang giữ Bảo Yết! _Lần này là Hải Bình trả lời thay

Phi Mã vốn bước vào đây khuôn mặt đã lạnh nay lại càng lạnh hơn. Hắn đến đây cũng chính vì điều này. Một kẻ nặc danh đã gửi tin đến cho hắn và nói Bảo Yết đã ở chỗ của Ma Thiên. Hắn ngày hôm nay đến đây cũng chính vì điều này. Nay Hải Bình là anh họ của Bảo Yết cũng có mặt ở đây và khẳng định điều này thì chẳng lẽ đó là thật.

-Ma Thiên! Cậu nói gì đi! Không lẽ cậu giữ Bảo Yết? _Phi Mã lạnh giọng hỏi lại.

-Hôm nay thật là một ngày đặc biệt. Có quá nhiều vị khách quý đến thăm.

-Ma Thiên.

-Hay chúng ta không cùng ngồi lại và dùng bữa với nhau nhỉ?

-Ma Thiên

-Sẽ rất vui đấy!

-MA THIÊN!!!!

Phi Mã đã đi đến giới hạn của sự kiên nhẫn. Nếu ai có khả năng làm cho người khác mất bình tĩnh thì không ai có thể vượt qua được Lãnh Ma Thiên. Tâm lý là một điều rất quan trọng để quyết định một việc thắng hay thua. Đây cũng là một điều đã làm nên ông trùm nổi danh của giới hắc đạo.

-Phải! Là tôi giữ cô ấy thì có làm sao?

Có vẻ như đã chơi chán, Ma Thiên hạ màn. Không thêm giấu giếm gì nữa. Nụ cười lạnh nhạt khiến cho người đàn ông còn lại muốn sôi máu mà đâm hắn một cái.

-Vậy ra từ trước đến giờ là cậu lừa tôi? Tôi cứ tưởng chúng ta là bằng hữu thân thiết đấy,

-Không có cái gì là mãi mãi. Các người có nữ nhân thú vị như vậy mà lại để mất. Tôi thấy phí nên giữ hộ thôi.

-Đu rồi! Thả Bảo Yết ra nếu không thì đừng mong rời khỏi đây ngày hôm nay. Tôi không tin cả ba chúng tôi không làm gì được anh. _Hải Bình đe dọa

Lần này Ma Thiên lại càng cười lớn hơn khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy giật mình ngạc nhiên.

-Ha..ha ha ha ha.....Thà ra! Các người đừng đùa. Kể cả khi tôi có thả ra. Cô ấy cũng sẽ không đi theo mấy người.

Cả Lam Bình, Hải Bình cùng Phi Mã nghe Ma Thiên nói vậy đều rất khó hiểu. Cả ba ngay lập tức xuất hiện trong đầu mình một câu hỏi. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Ps: Ha ha ha.....Thật thứ lỗi cho Scor giờ này mới đăng chap mới. Scor đang tự kỉ như con điên trong phòng thi đột nhiên nhớ ra hình như mình quên cái gì đó. Ngồi nghĩ mãi không ra cho đến khi nhìn vào quyển lịch trên bàn mới nhớ là lẽ ra Scor phải đăng chap mới cho mọi người. Thành thật xin hãy thứ lỗi cho cái não cá vàng của Scor.

Như mọi người sau khi đọc xong sẽ thấy chap này vẫn chỉ là mấy nam nhân cãi cọ. Chỉ là gần cuối có thêm sự xuất hiện của một người nữa. Mọi người ráng chờ chap sau để nghe mấy người cãi nhau tiếp nhé. Đọc truyện vui về! LOVE FROM SCOR! <3

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Ly gián

-Ý cậu là sao?_Phi Mã có dự cảm bất an hỏi lại.

-Bảo Yết đã mất trí nhớ rồi. Bây giờ ngoài tôi ra cô ấy chẳng còn nhận ai nữa

Ma Thiên nói dối. Thật ra mới đầu Bảo Yết vẫn còn nhớ tới Nam Cung chủ tịch cùng phu nhân. Còn hẳn có bao giờ gặp mặt cô đầu mà nhớ. Lúc đó cô thường xuyên nháo hẳn đòi về nhà gặp ba mẹ. Nhưng sau này dần dần khi thuốc bắt đầu có tác dụng cô thì chuyện này dần ít xảy ra hơn. Thậm chí đến bây giờ không còn. Chắc giờ ba mẹ là ai trong trí nhớ của cô cũng bị phai nhạt dần rồi nhỉ?

-CÁI GÌ? KHÔNG THỂ NÀO. NÓI! CẬU ĐÃ LÀM GÌ?

Phi Mã lại một lần nữa mất bình tĩnh lao nắm lấy cổ áo Ma Thiên hét lớn. Từ nãy đến giờ hẳn đã vô cùng kiểm chế. Người bạn cũng như đối tác hẳn tin tưởng nhất lại phản bội hẳn. Không những giữ người con gái của hẳn lại còn dối gạt hẳn làm hẳn mãi không tìm được cô. Nay hẳn ta còn có thể thần nhiên nói cô bị mất trí nhớ. Rốt cuộc trong thời gian quan hẳn ta đã làm gì Bảo Yết. Hải Bình cùng Lam Bình lúc này cũng định đi lên nhưng một đám người chìa súng đẳng trước đã ngăn cản bọn họ.

-Tôi ư? Câu đó tôi phải hỏi cậu? Cậu đã làm gì Bảo Yết!

-Nói thẳng đi! Đừng vòng vo nữa!_Lam Bình lớn tiếng

-Biết tôi tìm thấy cô ấy ở đâu không? Công sau biệt thự Âu Dương gia trong tình trạng trúng xuân dược. Kết cục thì xuân dược đó đã đầu độc hệ thống thần kinh dẫn đến mất trí nhớ.

Sau khi nghe Ma Thiên nói xong thì ngoại trừ Lam Bình thì cả Phi Mã lẫn Hải Bình đều rất sững sốt. Xuân dược? Là kẻ nào muốn ra tay với Bảo Yết? Ma Thiên tất nhiên sẽ không bỏ qua biểu cảm của Lam Bình bởi thêm một câu.

-Là ai làm thì hình như Dương giáo sư cũng đã biết rồi nhỉ? Nếu tôi không nhầm cái loại xuân dược đặc biệt này chỉ có anh chế ra được thôi.

Câu nói này của hẳn không khác gì giọt dầu giữa chảo sôi. Bùng nổ ngay lập tức Hải Bình giáng cho hẳn một cú đấm. Người mà Lam Bình đem theo liền lập tức đổi mục tiêu bắn là Ma Thiên sang Hải Bình và ngược lại người của Hải Bình cũng như vậy.

-Đồ khốn!

Lam Bình bị đám tuy không ngã nhưng mặt lệch sang một bên đồ bùng. Hẳn im lặng không nói gì. Đây là một phần lỗi của hẳn để sơ hở cho ả Nhất thị kia lợi dụng làm hại Bảo Yết.

Và thế chỉ qua một vài câu nói Ma Thiên đã khiến cho đồng minh trở mặt thành thù. Quả nhiên nham hiểm!

Gỡ tay Phi Mã ra. Ma Thiên phủi nhẹ áo mình rồi từ tốn nói:

-Nếu các vị không phiền thì tôi còn có thiếu phu nhân để chăm sóc. Các vị muốn đánh nhau xin hãy ra khỏi đây!

-Thiếu phu nhân? Đừng nói ý anh là.....

Ma Thiên định mở miệng thì một giọng nói vang lên đã thay hẳn trả lời tất cả.

-Thiên? Có chuyện gì ồn ào vậy?

Bảo Yết trên người vẫn mặc nguyên bộ đồ ngủ đi xuống phòng khách.

-Bảo Yết!!!! Em không sao chứ?

Cả ba người đàn ông đều đồng thanh lo lắng hỏi han cô. Bảo Yết vừa tỉnh dậy bản thân đang ở một mình, bên ngoài chỉ có một người canh phòng liền rời giường đi tìm Thiên. Đi tới phòng khách thấy rất đông người trong đó lại còn có tiếng cãi vã. Tò mò cô mới lại gần. Cô vừa xuất hiện đã có mấy kẻ lạ mặt lao đến rồi hỏi cô có làm sao không? Cô có quen họ sao?

Ma Thiên dĩ nhiên là biết Bảo Yết lúc này đang nghĩ gì. Từ tốn ngồi lại xuống ghế vẫy tay với cô rồi ôn nhu gọi:

-Em tỉnh rồi sao? Đêm qua đã mệt mỏi rồi. Sao không ngủ thêm chút nữa?

Bảo Yết thấy tình huống hiện tại có vẻ hơi khó xử chưa biết nên giải quyết ra sao thấy Ma Thiên gọi liền lập tức lại gần xà vào lòng hắn.

-Thiên! Những người này là ai vậy? Em từng quen họ sao?

Câu hỏi của cô như đồng cứng trái tim ba người đàn ông còn lại. Cô thực sự mất trí nhớ? Một chút quen thuộc với họ cô cũng không có?

-Bảo Yết! Anh là Hải Bình. Là anh họ của em mà!

-Anh họ? Thật sao?

-Đúng vậy! Anh đến đưa em về nhà với ba mẹ em

Bảo Yết cảm thấy mùi mờ không hiểu gì cả. Cô liền quay sang hai người còn lại

-Còn các anh?

-Bọn anh là bạn bè thân thiết của em. Em cũng không nhớ?

-Tôi không nhớ. Tỉnh dậy ngoài ba mẹ ra tôi không còn nhớ ai cả. Đến Thiên là người yêu của tôi tôi còn không nhớ.

-Người yêu?

Hải Bình, Lam Bình và Phi Mã bắt đầu hiểu chuyện gì đang xảy ra. Là Ma Thiên đã lừa dối cô để giữ cô ở lại. Thủ đoạn cũng thật hèn hạ rồi!

-Bảo Yết! Em phải tin anh. Hắn ta không phải bạn trai của em. Em đang gặp nguy hiểm!!!! _Hải Bình cố giải thích

-Cái gì? Không thể nào! Thiên! Chuyện này là sao?

Bảo Yết nghe vậy liền lập tức quay sang Ma Thiên đang ôm mình trong lòng để hỏi cho rõ ràng. Ma Thiên giữ lấy cằm cô khiến cô chỉ có thể nhìn vào mặt hắn. Chậm rãi nói ra từng chữ:

-Em phải tin anh. Những kẻ đó là giả mạo. Chúng đang muốn làm hại em! Chỉ có anh mới đáng tin!

Chỉ có anh mới đáng tin. Bảo Yết nhỏ giọng lặp lại những gì Ma Thiên nói như bị thôi miên vậy. Tất nhiên ba người kia liếc mắt có thể thấy ra điều bất ổn ở đây nhất là Lam Bình. Hắn vội vàng hét lớn:

-Tỉnh lại đi! Hắn ta đang muốn mê hoặc em đấy!

Nhưng quá muộn! Ma Thiên nói xong Bảo Yết liền quay ra nhìn cả ba người. Giọng nói lạnh lùng thất rõ:

-Mời các người nhanh chóng rời khỏi đây. Nếu không đừng trách tôi không khách khí.

-Bảo Yết....

-Tôi nói là RA NGOÀI!

Khuôn mặt cô nhìn bọn họ không có tí cảm xúc. Nếu có thì cũng chỉ là sự lạnh nhạt. Điều này khiến ba người đàn ông của chúng ta đau đớn đến mức nào. Họ trăm công ngàn sức để tìm cô. Cuối cùng đổi lại là sự vô tình như vậy. Cả ba đều quay ra nhìn kẻ chủ mưu vẫn đang cười rất chi là vui vẻ. Tay đặt ở eo cô thậm chí còn siết chặt hơn như là khiêu khích. Tuy rất muốn làm tới nhưng bọn họ không thể, không ai trong số bọn họ muốn làm tổn thương cô. Lần này là bọn họ thua nhưng mà nhất định sẽ không có lần sau.

Hải Bình, Lam Bình cùng Phi Mã tạm thời rút đi. Bảo Yết lại mệt mỏi dựa đầu vào ngực của Ma Thiên thở thê.

-Nhưng kẻ đó là người xấu thật sao?

-Ừm! Bọn họ rất giỏi nguy trang. Em đừng để bị lừa.

Bảo Yết nhìn thì không giống lắm. Các biểu cảm lo lắng kia không giống giả vờ. Nhưng mà Thiên đã nói vậy thì cô nên tin hẳn.

-Vâng!

Ps: Scor biết các bạn sau khi đọc chương mới vẫn chỉ yêu cầu ngược Thiên. Nhưng cái gì cũng cần phải có thử tự, ai làm sai trước thì trừng phạt trước. Và người đó là ai mọi người cũng tự hiểu. Scor chỉ mong mọi người kiên nhẫn chờ đợi một chút. Vậy nha!!!! Đọc truyện vui vẻ!

LOVE FROM SCOR!!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 79: Xung đột

"BÓP!!!!"

-ĐỒ KHỐN!

-CHỦ NHÂN!!!!

Cả người Hải Bình, Lam Bình và Phi Mã sau khi thất bại liền tạm thời trở về trụ sở của Huyết Vũ (tên tổ chức hắc đạo của Hải Bình mọi người nhé!!!). Cả ba người cùng nhau về đây bởi bọn họ có chuyện cần phải giải quyết cho rõ ràng. Và thật hiếm khi Hải Bình tự mình đánh người. Có thể thấy lúc này hắn đang tức giận đến mức nào.

Lam Bình bị Hải Bình cho một đấm mặt liền lệch sang một bên, bên má lại bắt đầu đỏ bưng, khóe môi còn rớm chút máu. Người của Lam Bình vừa thấy hắn bị đánh thì liền chạy lại, một tốp khác thì không quên chìa súng về phía Hải Bình để cảnh cáo. Tất nhiên người của Hải Bình đứng ngay đó cũng không phải để làm cảnh. Không khí hai bên bỗng chốc trở nên căng thẳng, có vẻ hôm nay là một ngày đầy vị thuốc súng. Hết ở biệt thự của Ma Thiên bây giờ lại đến trụ sở của Huyết Sát, bọn họ bị chìa súng vào người không ít rồi.

Phi Mã từ nãy đến giờ chỉ nhìn bọn họ nổi điên với nhau. Khuôn mặt tỏ rõ vẻ khinh thường coi Lam Bình và Hải Bình như mấy thằng hề đang làm trò trước mặt hắn vậy. Thật mất thời gian!

-Đủ rồi đấy! Tôi đến đây không để nhìn hai người tự xử nhau.

-Hạ súng xuống đi_Hải Bình sau một hồi cuối cùng cũng bình tĩnh lại

Lam Bình cũng vẫy tay ra hiệu. Tất cả đều người của hắn liền cất vũ khí đi. Cuối cùng thì ba người đàn ông này cũng có thể ngồi xuống nói chuyện một cách bình thường. Ồ...ừm Hoặc ít nhất có vẻ bình thường. Phi Mã là người mở miệng trước:

-Trước hết! Dương giáo sư, anh có rất nhiều việc phải giải thích đấy! Việc của Bảo Yết có liên quan đến anh?

Ngả lưng ra ghế sofa, Lam Bình thân nhiên nói:

-Đúng! Nhưng chỉ là vô tình!

-Ý anh là sao?

-Làm việc này là Song Thư. Cô ta ăn trộm thuốc trong phòng thí nghiệm của tôi.

Nói đến đây giọng Lam Bình bỗng lạnh hơn hẳn. À khôn đó! Nếu trước đó hắn biết Bảo Yết nằm trong tay tên yêu nghiệt Ma Thiên thì hắn đã chuẩn bị kĩ hơn thế này. Hắn chạy vội sang đây mới biết cô ở Hắc long, vì không đủ khả năng đối đầu trực tiếp nên Lam Bình mới hợp tác với Hải Bình cứu người về. Ai dè không ngờ là bài cuối cùng trong tay Ma Thiên lại chính là cô.

Lam Bình nói như vậy cũng để hai người kia hiểu tất cả mọi chuyện. Song Thư đối với Hải Bình cùng Phi Mã chỉ là một đối tác làm ăn tiềm năng không hơn không kém. Cô ta rất xinh đẹp lại hiền lành lương thiện. Nhưng đó là những gì người đời đồn thổi. Còn tiếp xúc trực tiếp thì hai từ "giả tạo" ngay lập tức xuất hiện trong đầu bọn hắn. Có vẻ như ngoài giả tạo cô ta còn có một lá gan lớn vô cùng. Dám đụng Bảo Yết thì cứ chờ đó chúng tôi sẽ cho cô biết địa ngục trông như thế nào. Nhờ Song Thư mà mấy nam nhân này lần đầu tiên có cùng một suy nghĩ với nhau. Coi như cũng là một loại tài năng đặc biệt đi.

-Nếu chỉ có vậy thì tôi biết tìm ai tiếp theo rồi_Phi Mã nói mà ẩn trong đó đầy sự tàn nhẫn khiến người khác kinh sợ.

Phi Mã, Lam Bình đều định đứng dậy rồi đi thì đúng lúc này Hải Bình lên tiếng ngăn cản:

-Khoan đã! Tôi còn có việc hỏi anh?

-Việc gì nữa? _Lam Bình phiền phức nói

-Lần Bảo Yết bị mất tích trước đó.....Là do anh làm đúng không?

Lam Bình đứng im lặng không nói gì. Phi Mã cùng Hải Bình đứng ở một bên chờ câu trả lời của hắn. Phi Mã đối với câu hỏi lúc nãy của Hải Bình vẫn còn có chút mơ hồ. Ý hắn muốn nhắc đến lần Bảo Yết mất tích khi nào? Tại sao hắn lại không biết chút gì?

-Ha..ha.....ha.....ha.....ha.ha ha ha ha ha ha ha.....

Lam Bình bỗng nhiên cười lớn khiến cho tất cả mọi người đứng gần hắn lúc này đều ngạc nhiên.

-Quả nhiên lão đại Huyết Vũ. Chuyện gì cũng điều tra được, tôi tin khi trở về cô ấy cũng không nói gì đâu nhỉ?

-Tên khốn nguoi đã làm gì Bảo Yết? _Hải Bình gần giọng

Lam Bình bỗng nhiên nhanh chóng tiến gần Hải Bình, mặt đối mặt với hắn, biểu cảm tràn đầy vẻ cười nhạo cùng chiến thắng.

-Tôi chỉ đánh dấu chủ quyền của mình trên người cô ấy mà thôi. Một đêm tuyệt vời! HA HA HA HA...HA HA.AH.....HA HA AH.....

Lam Bình không ngừng cười với vẻ điên loạn. Đúng với tính cách thật của hắn. Nói rồi hắn không thèm để ý đến hai người đàn ông còn lại đang tràn đầy sự phẫn nộ rồi đi. Lần này Phi Mã không kiềm chế được nữa, rút súng của tên thuộc hạ chìa về hướng Lam Bình.

-MÀY ĐỪNG LẠI ĐÓ CHO TAO!

"ĐOÀNG!!!!"

Có vẻ sự tức giận đã làm cho Phi Mã mất đi vẻ lịch thiệp, bình tĩnh thường ngày của mình. Hôm nay có quá nhiều chuyện khiến hắn bùng nổ, hắn luôn nhin. Nhưng đây chính là giọt nước tràn li. Không! Một mình chuyện này cũng đủ khiến hắn phát điên. Bảo Yết đi theo Ma Thiên hắn có thể cướp về, Bảo Yết bị bắt cóc hắn có thể cứu cô về nhưng hắn tuyệt đối không chịu được cô bị vậy bản và kẻ đã làm ra chuyện đó nhất định phải trả giá.

Phi Mã vừa nổ súng thì người của Lam Bình cũng theo hướng đó chuẩn bị nổ súng. Nhưng mà Lam Bình giơ tay ra hiệu cho bọn họ dừng lại, chỉ nói:

-Ấu tòng này! Kể cả anh có bắn chết tôi tại đây thì anh cũng dừng hồng rồi khỏi. Chúng ta còn có việc phải làm mà đúng không?

Phi Mã mặc kệ tiếp tục xả súng. Nhưng có vẻ như vì mất bình tĩnh nên chẳng có viên đạn nào chạm tới người Lam Bình. Hắn nhanh chóng rời đi. Còn Phi Mã vẫn tiếp tục phát điên đến khi hết đạn hắn mới tức mình ném khẩu súng đi hét lên:

-KHỐN NẠN!

Thuộc hạ của Phi Mã thấy hắn như vậy cũng không dám lên tiếng hay lại gần. Phi Mã ngay sau đó cũng rời đi nốt. Từ đầu đến cuối không ai chú ý đến một người nữa. Khuôn mặt sa sầm, lạnh đến muốn đông cứng mọi thứ xung quanh. Hải Bình chỉ đứng im ở đó, trong đầu không ngừng vang lên:

-Không thể nào...không thể nào.....không thể nào...

Đúng lúc này, có kẻ không biết thức thời xông vào lại còn lớn tiếng:

-Lão đại! Có.....

"ĐOÀNG!"

Kẻ đó chưa kịp nói xong thì đã bị Hải Bình kết liễu mạng sống trong vòng chưa đầy một nốt nhạc. Những kẻ xung quanh hắn không ngừng run rẩy.

-Có chuyện gì?

Hải Bình nói rất chậm nhưng giọng lại lạnh đến thấu xương. Không còn cách nào khác một người khác liều mình lại gần xác chết. Thấy trong tay hắn có đang cầm một phong thư mới bấm báo:

-Lão đại! Là có thư gửi cho ngài!

Trong một căn biệt thự sang trọng khác. Nó thuộc quyền sở hữu của Mộc gia

Phòng khách

-Mẹ đi đâu rồi? _Giọng nói quen thuộc vang lên, là Kiệt

-Nam Cung gia

Thần ngồi trên sôpha làm việc với cái laptop

-Lại nữa?

-Không trách được! Nam Cung Bảo Yết mất tích lâu như vậy, tin tức vẫn rất mù mờ nên mẹ thường sang bên đó giúp đỡ. Đến ba và gia gia còn cố gắng sắp xếp công việc để qua đó.

Kiệt vốn tính nóng nảy, thấy em trai song sinh của mình vẫn bình tĩnh như vậy càng cảm thấy khó chịu. Bực dọc ngồi hắt lại cần nhằn:

-Lâu như vậy rồi cuối cùng vẫn không có tin tức gì sao?

Thần thấy biểu hiện của anh trai cũng ngừng tay lại từ tốn nói:

-Tin tức có rất nhiều cái là giả. Phải mất nhiều thời gian để kiểm tra lại. Nhưng mà em nghi ngờ có người đã biết được tin tức chính xác nhất.

-Ai? _Kiệt nghi ngờ

-Hải Bình! Anh không nghĩ hắt sang A kiểm tra tức hơi lâu sao?

-Đúng! Vậy chúng ta bị phỗng tay trên?

-Anh hai yên tâm! Em đang theo dấu hắt để kiểm tra lại thông tin. Rất nhanh sẽ có.

Khuôn mặt của Thần nhanh chóng thay đổi. Biểu cảm ôn nhu từ tốn vừa nãy liền biến mất và thay vào là khuôn mặt đen, thâm trầm thấy rõ. Nở một nụ cười xảo quyết hắt nói:

-Nếu là sự thật thì không thể nào bỏ qua. Không ai được cướp đồ của chúng ta.

Kiệt thấy Thần như vậy định im lặng nhưng cuối cùng đành mở miệng nói:

-Anh hai chưa bao giờ nghi ngờ em. Nhưng em lấy gì để đấu với hắt?

Hải Bình có thể lực hắc đạo chống lưng nhưng hai anh em bọn họ thì không. Muốn đối đầu trực tiếp là không thể. Thần cũng biết rõ điều này nên vừa nghe anh trai mình nói thì liền đắm chiêu suy nghĩ.

-Cái này.....

Không khí trở nên im lặng đến khác thường. Và như mọi khi để câu chuyện có thể tiếp tục thì sẽ có người đến phá ngang. Một người hầu của Mộc gia đi vào phòng khách. Trên tay là một cái phong bì cung kính:

-Thưa Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia. Có thư gửi cho hai người ạ!

-Thư?

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Có biến mới

Sau khi ba người Lam Bình, Hải Bình cùng Phi Mã rời đi, Ma Thiên cùng Bảo Yết vẫn đang ngồi lại phòng khách. Từ này đến giờ trong lòng Bảo Yết cứ xao động không thôi. Trong đầu luôn vô thức nhớ về mấy người đó. Ma Thiên nói bọn họ là những kẻ dối trá mục đích để đem cô đi rồi làm hại cô. Vì là hắt nói nên cô lập tức tin tưởng và cho đó là những kẻ xấu. Nhưng nhìn biểu hiện của họ không giống giả vờ chút nào. Là bọn họ nói thật hay che giấu quá tốt??

Bảo Yết mãi chìm đắm trong suy nghĩ của mình đến nỗi cô quên mất rằng cô vẫn đang ngồi trong lòng một người và hắt luôn chăm chú nhìn cô. Ma Thiên thấy cô thất thần, tay đặt ở bên hông bỗng vô thức siết chặt lại:

-A! Anh làm gì vậy? Mau thả em ra. Đau quá!

Bảo Yết bị hấn đột ngột ôm chặt liền lập tức la lên. Lực đạo ở cánh tay Ma Thiên vẫn không hề giảm bớt. Tuy vậy giọng nói thốt ra của hấn vẫn tràn đầy ôn nhu

-Yết nhi! Em thất thần như vậy là có chuyện gì!?

Bảo Yết lúc này mới nhận ra là mình vẫn đang ngồi trong lòng Ma Thiên. Mãi suy nghĩ mà bơ hấn, bảo sao hấn lại tức giận.

-Em xin lỗi chỉ là.....

Nhìn biểu cảm bối rối của cô ma Thiên liền biết cô có chuyện muốn hỏi hấn. Có chút thờ dãi bắt lực hấn lên tiếng

-Em có chuyện gì muốn nói với anh đúng không?

-Nhưng mà....

Bảo Yết có chút lưỡng lự, nếu bây giờ cô hỏi hấn liệu hấn có tức giận không? Hấn có cho là cô không tin hấn không? Ở bên cạnh hấn cô gần như tự nhiên trở thành tính, bất kì biểu cảm nào cũng đều không che giấu trước mặt hấn. Nhờ đó Ma Thiên chỉ cần liếc qua là biết cô lúc này đang đấu tranh tư tưởng rất dữ dội. Không còn cách nào khác hấn đành mở miệng

-Em cứ nói đi. Nếu em không nói đây mới chính là điều khiến anh tức giận đấy.

Câu nói ban đầu chan chứa đầy sự ôn nhu nhưng ngay ập tức sau đó liền lạnh tới thấu xương. Ma Thiên hấn tuyệt đối không cho phép cô giấu giếm hấn bất cứ cái gì, kể cả suy nghĩ riêng. Nếu không đừng trách hấn mạnh tay với cô.

Bảo Yết nghe vậy bỗng cảm thấy rung mình nhưng rồi cũng yên tâm hơn. Cô rúc sâu hơn vào trong lòng hấn để khỏi phải nhìn biểu cảm của hấn nếu cô nói ra điều gì sai rồi mới bắt đầu thò thè:

-Thiên này! Em vẫn luôn thắc mắc, tại sao ba người đó lại muốn hại em? Nhìn bọn họ cũng không giống như đang giả vờ. Liệu có sự hiểu nhầm này ở đây không?

Bảo Yết hỏi như vậy để trách Ma Thiên nghĩ rằng cô không tin tưởng hấn. Đáng tiếc là cách đó cũng không có mấy tác dụng. Ngay khi vừa dứt lời, lực đạo của tay hấn đặt trên người cô lại lập tức tăng lên khiến cô có chút khó chịu. Hấn khí xung quanh hấn không ngừng tỏa ra như muốn đông cứng mọi thứ xung quanh đến nỗi cả Bảo Yết cũng không ngoại lệ. Thấm ướt nước bọt Bảo Yết liền vội vã lên tiếng giải thích.

-Không phải em không tin anh đâu. Từ trước tới giờ em luôn nghe anh mà, chỉ là... chỉ là....

Đang tiếc Bảo Yết áp úng mãi cũng không tìm được lời giải thích nào cho hợp lý để hấn khỏi tức giận. Hấn khí càng lúc càng nhiều. Bảo Yết còn không dám nhìn vào mặt hấn nữa cô cuối cùng quyết định dừng hỏi và nói:

-Em không dám nữa. Em không hỏi nữa đâu.

Ma Thiên nhìn bộ dáng như gà mắc tóc của cô tuy đang nổi khí nhưng cũng có chút tức cười. Cô có thể nằng đáng yêu hơn được nữa không?? Sau một hồi im lặng cuối cùng Ma Thiên mới lên tiếng

-Nhớ kĩ! Trên đời này em chỉ có thể tin tưởng một mình anh. Không cho phép em có quyền nghi ngờ!

-Em biết rồi!

Xi! Đồ độc tài. Bảo Yết âm thầm nắn hấn như vậy. Chỉ là thực sự mọi thứ hấn nói đều không gạt cô? Cô vẫn luôn thấy có gì đó không hợp lý cho lắm. Nhưng chưa kịp để cô nghĩ hết, bỗng nhiên Bảo Yết cảm thấy mọi thứ xung quanh đều có màu đỏ tươi, rồi dần trở nên mờ nhạt. Ý thức không hiểu sao cũng mất dần đi. Điều cuối cùng cô nhớ chính là tiếng Ma Thiên đang không ngừng lo lắng gọi tên cô:

-Yết nhi! Yết nhi! Em làm sao vậy? Yết nhi??? BẢO YẾT!!!!!!

"AAAAAA....."

"MAU GIỮ NGƯỜI LẠI!!!!!!"

"ĐẠI THIẾU CHỦ CẦN THẬN!!!!!!"

"AHHHHHH....."

"....."

- Thế nào rồi! _Một giọng nói lạnh lùng vang lên

- Tình hình của thiếu phu nhân đã tạm ổn định!

- Có tìm được nguyên nhân không?

- Cái này.....

- Đem đi!

- XIN THIẾU CHỦ THA MẠNG! XIN THIẾU CHỦ THA MẠNG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng cầu xin la hét của đàn ông không ngừng vang lên phía cuối hành lang, nhỏ dần rồi cuối cùng tắt hẳn. Ma Thiên lúc này đang ngồi trong thư phòng được hộ lý bồi thuốc. Trên gò má trái của hắn đỏ ửng lên, vài phần chuyển sang tím bầm, phía bả vai thì có vết cắt dài. Máu chảy ra rất nhiều nhưng may mắn được cầm máu kịp thời, đang được xử lý rồi băng bó lại.

Người vừa rồi là bác sĩ được hắn lệnh đi kiểm tra lại sức khỏe của Bảo Yết. Lần nào cũng vậy, đám vô dụng ấy đều nói không có chuyện gì xảy ra nhưng cuối cùng kết quả lại thành ra thế này. Ma Thiên vô cùng giận dữ, hắn im lặng không nói một lời nào khiến cho mọi người càng căng thẳng hơn.

Nhớ lại lúc đó Ma thiên vẫn còn chưa hết sừng sốt. Bảo Yết sau khi là đi hắn liền lo lắng cho người gọi bác sĩ tới. Nhưng chưa đầy mấy phút sau, cô bỗng nhiên mờ mắt. Đôi mắt gần như vô hồn, lạnh lẽo. Ma Thiên liền dậy lên linh cảm không lành. Đây không hề giống cô chút nào, nói đúng hơn thì hình như đây không phải là cô. Quả nhiên, ngay sau đó Bảo Yết liền nhảy lên tấn công hắn, bọn thuộc hạ ngay sau đó liền vây quanh bảo vệ. Cô cũng không thêm để ý hắn nữa chuyển sang tấn công những kẻ đó. Điều kì lạ nữa ở đây chính là cái cách cô tấn công. Ma Thiên nhìn tuy rất thành thạo, kĩ năng rất cao siêu nhưng lại luôn cứng nhắc cứ như robot được lập trình vậy. Cô gần như không còn là chính mình, không cần biết đó là ai chỉ cần có vật di chuyển lại gần cô đều tấn công. Quả nhiên trong thuộc hạ này không ai có thể làm đối thủ của Bảo Yết. Không còn cách nào khác chính Ma Thiên hắn liền tự mình lao lên để cản lại. Nhưng chính thức đầu với cô hắn lại có tiếp thêm sự kinh sợ. Tốc độ này người thường không thể nào theo kịp! Quá nhanh rồi, hắn gần như không thể bắt được theo bất kì di chuyển nào của Bảo Yết. Tuy nhiên hắn cũng không phải dạng vừa, sau nửa tiếng cuối cùng cũng bắt được cô. Ma Thiên đánh trúng huyệt ngũ của Bảo Yết mới khiến cô dừng lại và ngất đi. Đổi lại bản thân hắn cũng bị cô đánh vào mặt mấy lần, đồng thời trên bả vai có một vết cắt do trong lúc cuồng cô vớ được con dao gọt hoa quả trên bàn.

Kiểm tra đi kiểm tra lại cuối cùng cũng không ra được cái gì. Ma Thiên liền tức giận trút hết lên người bác sĩ phụ trách kiểm tra tình trạng sức khỏe. Hắn không cần người vô dụng như vậy!

- Ta không cần biết làm cách nào, phải tìm ra được vấn đề của Thiếu phu nhân. Nếu không đem hết tất cả chúng đi. Ta không nuôi một đám vô dụng.

- Chúng thuộc hạ đã rồi!

Mọi người đều nhanh chóng rời đi. Chỉ sợ nếu ở thêm chút nữa chắc chắn mạng sẽ không còn. Chỉ còn lại hộ lý vẫn đang xử lý vết thương cho Ma Thiên. Hắn thờ dài một cái, hắn có thể lấy mạng mình ra để đảm bảo chuyện của Bảo Yết không phải do cô cố tình. Bởi lúc cô phát điên tấn công mọi người với lúc bình thường như hai con người khác nhau vậy. Không biết vì lý do gì nhưng cô lúc này thật nguy hiểm. Hắn có chút bất lực không biết làm sao đây.

- THIẾU CHỦ!!!! KHÔNG ỔN RỒI!!!! THIẾU PHU NHÂN!

- Bảo Yết lại làm sao?

- Thiếu phu nhân tỉnh lại! Đang tấn công tấn cả mọi người!

Lại nữa! Ma Thiên ra hiệu cho hộ lý băng bó vết thương nhanh lên. Bản thân khoác lại áo chuẩn bị tòi chỗ cô thì một cái bóng bỗng xuất hiện ngăn cản lại:

- Ngươi! Ngươi đây là sao? _Ma Thiên nhíu mày có chút tức giận

- Xin hãy để thuộc hạ đi thay! Người đang bị thương dù có cố cũng không thể ngăn được thiếu phu nhân!

- Ngươi đủ khả năng?

- Thuộc hạ tuy khả năng không bằng thiếu chủ nhưng vẫn có thể làm được

.....

- Được! Ngươi đi đi! Nhớ cẩn thận đừng để Bảo Yết bị thương!

- Rồi!

Ngân nhanh chóng liền biến mất ra ngoài. Ma Thiên mệt mỏi ngồi xuống ghế. Ngân nói đúng, vết thương của hắn vừa mới băng bó, hắn còn đang có rất nhiều việc cần giải quyết, không thể liên mạng. Chỉ mong Bảo Yết không sao. Ma Thiên mãi lo lắng cho cô mà không để ý lúc rời đi biểu cảm của Ngân bỗng trở nên lạnh hơn hẳn, còn có một chút phẫn nộ thấy rõ. Xích nhìn theo chị gái song sinh của mình từ chỗ ẩn nấp mà nhíu mày lại

Chị là đang muốn làm cái gì?

ps: Theo yêu cầu của mấy bạn. Nhưng vì cho đến khi con gái Scor lấy lại trí nhớ thì chỉ có thể ngược thân. Còn tâm để hồi sau sẽ suy xét.

À! quên một điều nữa. Chap trước Scor có viết nhầm một chỗ tên tổ chức hắc đạo của Hải Bình từ Huyết Vũ thành Huyết Sát. Scor trong lúc viết hai bộ truyện cùng một lúc đã nhầm sang tên tổ chức giang hồ trong bộ "Công chúa vô cảm" (Bạn nào theo dõi Scor trên wattpad thì sẽ biết bộ này). Trên wattpad đã sửa nhưng những chỗ khác Scor không biết đã sửa chưa nên nếu chưa sửa thì Scor mong mọi người thông cảm bỏ qua cho. Tên chính thức là Huyết Vũ nhé, nhắc lại để mọi người khỏi nhầm lẫn. Vậy nha!!!

Đọc truyện vui vẻ! LOVE FROM SCOR!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Bất chấp tất cả

Sang phòng Bảo Yết, đập vào mắt Ngân lúc này chính là rất nhiều người gục ngã nằm xõng xòai khắp nơi. May mắn Ma Thiên vì đề phòng nên đã cho người đem vứt tất cả những vật dụng có thể đem làm vũ khí hoặc gây sát thương. Vậy nên lần này Bảo Yết lần này lại trở nên mất kiểm soát chỉ có thể dùng nắm đấm hoặc đá. Sát thương giảm hơn so với lần trước, ít nhất thì những người bị tấn công chỉ bị thương nằm hấp hối chứ không có người chết. (mồ tuì: =_=) Cũng chính vì điều này mà cô mất sức nhanh hơn.

Vừa thấy Ngân xuất hiện Bảo Yết liền lao lên. Đôi mắt màu xanh dương linh động trước kia của cô trở nên vô hồn. Tuy nhiên trên môi lại khắc sâu nụ cười man rợ không hề tắt, kể cả khi bị Ngân đánh trúng. Cứ như đây là một người khác vậy. Phát hiện ra điều này, Ngân vừa cố tránh né đòn tấn công của Bảo Yết vừa hỏi:

-Người là ai?

Bảo Yết vẫn chỉ cười man rợ mà không hề nói gì. Nhìn biểu tình như vậy Ngân biết mình sẽ không nhận được câu trả lời. Quan trọng là hoàn thành nhiệm vụ thiếu chủ giao, còn lại mấy thứ khác cô không quan tâm nữa. Vì Ma Thiên đã dặn không được làm tổn hại cô nên Ngân cũng chỉ có thể đầu tay đôi. Ngân có một chút chật vật bởi Bảo Yết toàn nhắm tấn công vào những chỗ hiểm. Tuy nhiên một người chỉ còn phần sức thì không thể được như một người vẫn còn toàn sức được.

Động tác của cô vẫn nhanh và bạo nhưng rõ ràng lại yếu thế hơn Ngân, chỉ là Bảo Yết vẫn gồng sức mình không chịu thua. Hai người cứ như vậy khoảng tầm một tiếng, dường như cơ thể đã đến cực hạn, động tác của Bảo Yết đành phải dừng lại. Cơ thể ngã nghiêng như muốn đổ xuống. Tranh thủ lúc này Ngân định ra đòn kết thúc, tay giơ lên định nhắm vào gáy của Bảo Yết. Chưa kịp hạ xuống thì có một bàn tay to lớn nắm chặt lấy cổ tay cô. Ngân ngạc nhiên nhìn người vừa xuất hiện:

-Đại thiếu chủ!!!

-Người đây là làm cái gì?

Khuôn mặt yêu nghiệt quyền rũ bình thường của hắn đã lạnh nay lại càng lạnh hơn. Thậm chí trong đôi mắt hắn còn ẩn chứa sự dữ tợn như thể hận không thể ngay lập tức cắn xé người trước mặt vậy. Chỗ tay đang nắm của Ma Thiên dần siết chặt lại đến mức một ám vệ hạng SSS cao cấp như Ngân phải nhíu mày lại vì đau đớn. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì có khi cổ tay cô sẽ bị phế mất. Xích thấy vậy liền nhảy ra quỳ xuống:

-Thiếu chủ! Xin ngài hãy bình tĩnh. Ngân nhất định vừa nãy không có ý làm tổn thương thiếu phu nhân.

-Người cho ta là mù sao?

-Thuộc hạ không dám!

Ma Thiên tức giận nhưng sau khi Xích nhảy ra cầu xin cho Ngân cũng lạnh lùng vứt tay cô ta ra. Ngân ngã ra sàn, cái tay lúc nãy còn vô tình đập xuống sàn khiến cô đau đớn không thôi. Tuy vậy bản lĩnh của ám vệ vẫn bắt buộc cô đứng lên. Ngân nhanh chóng đứng dậy nghiêm chỉnh, chỉ là phải dùng tay đỡ cái tay bị thương.

-Người có gì muốn nói? _Ma Thiên lạnh giọng

-Thiếu phu nhân mất kiểm soát tấn công không ngừng, mỗi đòn ra đều muốn lấy mạng người khác. Thuộc hạ mãi tự vệ nên không để ý thiếu phu nhân chuẩn bị gục xuống. Là thuộc hạ thất trách, xin thiếu chủ cứ trách phạt!

Ngân sau khi nghe Ma Thiên hỏi vừa đứng xong liền ngay lập tức quỳ xuống giải thích. Giọng điệu vô cùng mạnh mẽ, dứt khoát cứ như người phạm sai lầm không phải là cô ta vậy. Điều này khiến cho Ma Thiên cảm thấy vô cùng khó chịu.

- Tự xuống hình phòng nhận phạt!

- Tạ thiếu chủ tha thứ!

Ma Thiên mặc kệ cô ta một bên, lúc này mới nhìn sang cô gái vẫn đang nằm ngất xỉu từ nãy đến giờ. Chờ hơn một tiếng không thấy Ngân quay lại báo cáo kết quả hẳn liền có dự cảm bất an. Hắn không hề suy nghĩ gì tự mình đến phòng Bảo Yết. Đến tận bây giờ hắn vẫn cảm thấy may mắn vì đã đến đây. Gáy là chỗ nguy hiểm của con người, nếu như đòn đánh đó của Ngân vào trúng tử huyệt thì nhất định Bảo Yết sẽ mất mạng. Mà cũng không hiểu sao lúc đó hắn lại tức giận tới vậy, cứ nghĩ đến việc cô có thể sẽ chết thì lửa giận trong lòng hắn lại bùng lên mạnh mẽ. Nếu không phải Ngân là một ám vệ được việc nhất của hắn thì hẳn nhất định xử chết cô ta từ lâu rồi. Nghĩ lại thì đối với hắn Bảo Yết cũng chỉ là thú cưng hắn giữ bên cạnh, nhưng cái cảm giác ngứa ngáy khó chịu trong lồng ngực này là sao? Cô còn là thú cưng của hắn không vậy? Hay đối với hắn cô còn hơn thế.....?

Bé Bảo Yết ra ngoài Ma Thiên đem cô tới phòng hắn. Phòng cô bây giờ đã trở thành một mớ hỗn độn như vậy làm sao còn có thể ở nữa chứ? Trước khi đi Ma Thiên chỉ lạnh lùng ra lệnh cho Xích và Ngân đang đứng gần đó:

- Dọn dẹp sạch sẽ lại chỗ này đi!

- Rõ! _ Cả hai đều đồng thanh

Ma Thiên đi rồi, Ngân cũng định ra ngoài kiểm người dọn lại căn phòng này. Nhưng vừa quay lưng lại Xích đã lên tiếng khiến cô giật mình:

- Lúc này là chị cố ý đúng không?

Ngân cũng không thèm quay đầu lại nhìn em trai chỉ lạnh nhạt đáp lại:

- Chị không biết em đang nói cái gì?

- Chị đừng giả ngây! Rõ ràng khi thiếu phu nhân gục xuống chị cũng đã biết, sao lại còn cố tấn công!

- Chị lúc đó thực sự không biết!

- Là vì Đại thiếu chủ?

Ngay khi Xích vừa nói câu này Ngân liền im lặng không nói gì. Nếu để ý kĩ còn thấy cơ thể cô đang có một chút run lên. Xích thấy biểu hiện của chị mình cũng tự có câu trả lời.

- Chị nên tự biết thân phận của chúng ta. Đừng mơ tưởng thứ xa vời!

- Chị không có mơ tưởng gì cả!!!!

Ngân nghe xong liền nổi giận. Xích đối với sự tức giận của chị mình thì làm ngo, tuy nhiên nhìn đôi mắt hắn có thể thấy được sự lo lắng.

- Chị muốn làm gì thì làm nhưng nên nhớ Đại thiếu chủ là đại ân nhân của chúng ta. Đừng làm ngài ấy tức giận, lần sau sẽ không may mắn như vậy nữa đâu!

- Chị biết!

- Em cũng hi vọng vậy!

Xích nói xong cũng liền rời đi. Chỉ còn Ngân vẫn đứng đó im lặng, khuôn mặt cúi xuống không nhìn rõ biểu cảm. Một lát sau, từ trong miệng cô tự lẩm bẩm nhỏ với chính mình:

- Thuộc hạ nhất định sẽ bảo vệ Đại thiếu chủ đến cùng. Dù có trả bất giá nào!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Trút giận (1)

- Ừm! Em đang ở đâu đây?

- Tỉnh rồi sao!

- Thiên, sao anh lại bị thương vậy?

Bảo Yết khó khăn mở mắt. Cô có cảm giác mình đã ngủ rất lâu rồi. Vừa quay sang nhìn liền thấy Thiên đang cạnh giường cô. Khuôn mặt tuy không biểu hiện gì nhưng rõ ràng trong đôi mắt đó ẩn chứa đầy sự lo lắng. Đưa mắt nhìn xuống cô hoảng hốt thấy cánh tay hấn đang băng bó, máu thấm qua cả miếng gạc y tế.

Nghe vậy Ma Thiên đoán cô không còn nhớ bất cứ thứ gì mỗi khi mất kiểm soát. Vậy cũng được hấn biết cô không cố ý. Nếu cô mà biết được nhất định sẽ lại cảm thấy phiền lòng mà hấn thì không hiểu sao mỗi lần tưởng tượng đến viễn cảnh đó lại đau lòng không thôi.

-Không sao! La anh có chút bất cẩn thôi!

.....

-Là do em đúng không?

-Cái gì? Không! Em đang nói cái gì vậy? Sao lại là do em!

Bảo Yết sau khi lặng yên một lúc nói như vậy khiến Ma Thiên có chút giật mình

-Anh không cần phải giấu! Mặc dù em không nhớ tí gì về những lúc đó nhưng kí ức vẫn tồn tại mơ hồ trong đầu của em. Nó thoáng qua rồi lại vụt tắt. Em vẫn đoán được ra mình đã làm gì!

Ma Thiên nghe cô nói vậy biết không thể giấu cô nhưng cũng chẳng biết nên nói gì tiếp. Lần đầu tiên trong đời hấn lung túng như vậy. Hấn chỉ sợ nếu vô tình thốt ra cái gì sai sẽ khiến cô buồn

-Cứ như có cái gì đó cô chiếm lấy cơ thể em vậy. Nó điên loạn và không có kiểm soát!

Gương mặt cô trầm xuống trông thật phiền muộn. Ma Thiên thực sự muốn nói cái gì đó để an ủi cô nhưng không thể nào thốt ra một từ.

-Nhìn anh như vậy chứng tỏ em đã gây ra phiền phức rất nhiều. Có lẽ anh nên nhốt em ở lại trong phòng.

-Bảo Yết....

Bảo Yết biết mình bây giờ không thể gây thêm phiền phức gì cho Thiên. Đạo gần đây có quá nhiều chuyện rồi, chưa kể nếu để việc này để lộ ra bên ngoài thì sẽ gây phiền phức đến cơ nào. Vậy nên cô thà hi sinh tự do của mình còn hơn làm mọi chuyện trở nên phức tạp hơn. Với lại cô sẽ tạm dùng cái thời gian này để tìm hiểu nguyên nhân tại sao mình lại trở nên mất kiểm soát như thế.

Ma Thiên tuy biết cô lo nghĩ cho hấn là do cô tin tưởng hấn tuyệt đối. Mà niềm tin này có được bởi hấn sử dụng thuốc lên người cô. Tuy vậy không thể nói trong hấn đang thầm cảm thấy vui sướng như thế nào. Ôm chặt cô vào trong lòng Ma Thiên dịu dàng thủ thỉ:

-Anh nhất định sẽ đưa em trở về bình thường!

-Em biết.....

-Thiếu chủ! Ngài không thể tiếp tục như vậy!

Một tuần đã trôi qua nhưng tình trạng của Bảo Yết không hề khá hơn. Thậm chí số lần cô mất kiểm soát lại càng tăng thêm. Bảo Yết vì để trách rắc rối cho Ma Thiên mà luôn tự nhốt mình trong phòng không ra ngoài. Tất cả mọi người trong biệt thự đều được cảnh cáo tránh xa cô. Nói vậy nhưng Ma Thiên vẫn tự mình chăm sóc cho cô. Hậu quả chính là vết thương cũ chưa kịp lành lại có vết thương mới xuất hiện. hấn đã cho tìm rất nhiều nhà nghiên cứu, giáo sư, tiến sĩ nổi tiếng khắp thế giới ngầm để tìm hiểu nguyên nhân việc mất kiểm soát của Bảo Yết nhưng vẫn không có kết quả gì. Ngân vì lo lắng cho chủ nhân đã nhiều lần khuyên can cho đến khi Bảo Yết có thể trở lại bình thường xin hấn đừng nên đến đó. Tất nhiên Ma Thiên sẽ bỏ ngoài tai tất cả

-Chuyện của ta không cần ngoại can thiệp!

-Nhưng cứ tiếp tục lại gần thiếu phu nhân như vậy vô cùng nguy hiểm.

-Ngân! Người dù có ám vệ cấp SSS thì vẫn chỉ là một ám vệ. Việc của người chỉ là phục tùng mệnh lệnh. Nếu việc đơn giản ấy cũng không làm được thì ta sẽ kiếm kẻ khác thay thế! _Ma Thiên lạnh giọng cảnh cáo

-Xin thiếu chủ thứ tội. Thuộc hạ chỉ lo lắng cho người!

Ngân nhìn bác sĩ đang băng bó cho Ma Thiên mà đau lòng không thôi. Thiếu chủ không cho phép ai lại gần phòng của thiếu phu nhân ngoại trừ hấn. Vậy nên mỗi lần thiếu phu nhân mất kiểm soát thì hấn đều là người lãnh đủ. Tại sao? Tại sao ngài lại cứ phải cố chấp chịu khổ như vậy chứ?

-Ngoại đang vượt quá phận sự của mình rồi đấy! Đừng khiến ta tức giận!

Ma Thiên chỉ bỏ lại một câu như vậy rồi rời đi. Bác sĩ cũng đi theo ngay sau hấn để phòng vết thương có vấn đề gì xảy ra. Mỗi lần thiếu phu nhân ra tay đều không phải nhẹ nhàng gì.

Ngân bị bỏ lại mà trong lòng đau đớn vô cùng, tim như bị ai đó xát muối vào vậy. Khuôn mặt lộ rõ vẻ chua xót. Xích thấy vậy chỉ biết âm thầm thở dài bất lực. Chợt hấn lúc nào cũng vậy, cứng đầu cứng cổ không bao giờ chịu nghe ai. Xích cũng nhanh chóng đi theo Ma Thiên, trước khi đi hấn vẫn chỉ bỏ lại một câu:

-Thu liễm lại đi chị. Hãy nhớ tới thân phận của mình!

.....

Phòng Phó giám đốc, Nhất thị

"Cốc cốc...."

-Vào đi!

-Phó tổng! Có tài liệu gửi đến cho cô và Giám đốc

-Cho cả tôi và ba?

-Vâng!

Song Thư đang tập trung làm việc nghe thư kí nói vậy liền dừng lại. Nhận lấy tài liệu rồi chậm rãi đọc. Một lát sau....

-À! Đây chỉ là tài liệu mời đấu thầu dự án mới của Mạc thị mà thôi!

-Vậy thưa Phó tổng! Chúng ta có tham gia không ạ?

-Bỏ đi! Chúng ta không cần. Dù sao dạo này công ty đã nhận nhiều dự án mới rồi, không thể nhận nữa đâu

Ngoài mặt Song Thư nói điều ấy ra vô cùng bình thường nhưng ai biết trong lòng cô ta đang khó chịu đến mức nào. Trong tất cả những nhân vật lớn trên thường trường thì Tổng tài của Mạc thị là khó nhằn nhất. Trình thị, Mộc thị, Âu thị đều đã công nhận Nhất thị mà đã cùng cô hợp tác rất nhiều hợp đồng lớn. Chỉ riêng Mạc thị thì dù cô cố cố tiếp cận thể hiện ra sao thì cũng chỉ nhận được vài hạng mục nhỏ lẻ không đáng kể. Chính vì thế Song Thư luôn cảm thấy tức giận, khó chịu mỗi khi nhắc đến Mạc thị.

-Cô gửi thư từ chối nói chúng ta gần đây rất bận không thể nhận lời mời.

-Vâng! Tôi đã biết thưa Phó tổng.

Cô thư kí vừa ra ngoài Song Thư liền lộ ra vẻ mặt khinh bỉ nhìn tập tài liệu trên bàn. Mạc Nhật Nữ nghỉ công ty của hấn có giá lắm sao. Lần này cô sẽ cho hấn ném mùi bị coi thường. Đúng vậy! Nhất thị vẫn có thể tham gia đấu thầu lần này nhưng cô từ chối chỉ để thỏa mãn cái lòng tự cao của mình. Nhưng trời cao luôn rất công bằng và bằng chứng chính là chỉ mấy ngày sau....

-BA NÓI CÁI GÌ!!!!!!!!!!!!

S"R

PS: À..... Đứa con gái phản diện xinh đẹp của Scor. Lâu lắm rồi Scor đã bỏ bơ nó thật là thiếu công bằng. Vậy nên tạm thời bắt đầu từ chap này và đến cả chap sau nữa mọi người hãy quên Bảo Yết đi nhé! Còn con trai ta hiện tại vẫn chỉ vui vẻ đi ăn hành thôi! ĐỌC TRUYỆN VUI VẺ!

LOVE FROM SCOR!!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Trút giận (2)

Từ trong phòng Tổng giám đốc truyền ra tiếng nói giận dữ của một cô gái trẻ. Nhân viên đi qua đều có thể nhận ra đây là giọng của Phó tổng. Phó tổng trước giờ luôn ôn hòa, dịu dàng. Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy cô giận dữ đến vậy.

-Ấu thị đơn phương hủy hợp đồng nhưng tiền đền bù bọn họ đều đã trả đủ. Chúng ta coi như cũng không có thiệt hại gì.

Hợp đồng lần này với Ấu thị không phải nhỏ. Song Thư tốn rất nhiều công sức mới có được nó. Nhất lão gia có thể hiểu vì sao con gái lại mất bình tĩnh đến thế nhưng chuyện đã rồi ông chỉ còn cách an ủi cô.

-Không có thiệt hại gì! Ba nói vậy mà nghe được sao? Bị hủy hợp đồng đột ngột, chuyện này truyền ra ảnh hưởng xấu cỡ nào đến danh tiếng của công ty.

-Con bình tĩnh lại đi! Chuyện hủy hợp đồng không phải là chuyện hiếm gặp trong kinh doanh. Lỗi không nhất thiết là ở chúng ta. Chúng ta vẫn làm việc đàng hoàng không có vấn đề gì mà bị hủy hợp đồng thì có thể do bên còn lại. Con càng như vậy mới là chính khiến người khác đàm tiếu.

-BA!!!!

-Song Thư! Hợp đồng lần này rất lớn, phía Ấu thị vì chuyện này cũng sẽ phải bồi thường một khoản tiền không nhỏ. Uy tín không ít thì nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng. Vậy nên con hãy nhớ hủy hợp đồng dù thế nào cả hai bên đều có thiệt hại.

Nhất lão gia nhú mày dạy dỗ lại con gái. Ông không nhớ đã nuôi nấng nó thành một người nóng tính, không hiểu chuyện như vậy. Điều này khiến ông có một chút thất vọng.

-Con biết rồi!

Song Thư nghe vậy cũng biết mình đã quá xúc động. Đúng vậy! Hủy hợp đồng là chuyện chẳng mấy tốt đẹp đối với hai bên. Chắc Ấu thị xảy ra chuyện gì đó nên mới bắt buộc làm việc này. Cô không thể vì chút chuyện nhỏ này làm nhục chí bản thân. Lấy lại tinh thần trông cô rõ ràng có vẻ thoải mái hơn. Nhất lão gia thấy vậy cũng yên tâm phần nào, chỉ nói:

-Con hiểu là tốt rồi! Mau quay về làm việc đi!

-Vâng!

Song Thư vui vẻ tự an ủi mình bằng những lời vừa rồi của ba mình mà không hề biết rằng.....

-Thế nào?

-Chuyện ngài dặn tôi làm đã hoàn thành xong thưa Ấu tổng!

-Nói rõ ràng xem đi!

-Vâng!

Lúc này Phi Mã đang ngồi ở bàn làm việc của mình nghe nhân viên báo cáo lại kết quả làm việc. Chuyện hủy hợp đồng lần này là hấn cố ý. Đối với Nhất thị đây có thể là một mối làm ăn lớn nhưng đối với hấn nó cũng chỉ như muối bỏ biển. Tiền đền bù thật không đáng để kể đến.

-Làm tốt lắm! Từ nay về sau Ấu thị chúng ta sẽ không bao giờ làm ăn với Nhất thị nữa.

-Vâng!

-Và báo với toàn bộ nhân viên trong công ty! Chỉ cần là người của Nhất thị tới thì không cần tiếp!

-Rõ! Tôi xin phép đi ngay!

Nhân viên nhận lệnh rồi lập tức rời khỏi phòng Tổng giám đốc. Từ lúc hấn bước vào Tổng tài luôn mang vẻ như tức giận. Bước vào phòng là một luồng không khí lạnh đến muốn đông cứng. Biểu cảm của tổng tài thì âm trầm, tàn nhẫn như muốn lập tức giết một ai đó vậy.

Phi Mã thành ra như vậy đều là vì chuyện ngày hôm trước khi gặp lại Bảo Yết. Tạm thời chưa tìm được cách cướp về thì hấn cứ trả thù trước cho kẻ đã trực tiếp hại cô, tạo cơ hội lợi dụng cho Ma Thiên. Chính vì thế hấn mới đột ngột hủy hợp đồng như vậy. Một chút tiền và danh tiếng còn con con như thế căn bản không hề ảnh hưởng tới hấn. Cái hấn cần chính là khiến con đàn bà đó phải khổ sở...

Cũng cùng lúc đó ở Trịnh thị

-Chuẩn bị ra sao rồi?

-Mọi thứ đã hoàn tất thưa tổng giám đốc!

-Được! Bằng mọi cách hãy khiến Nhất thị không ngóc đầu lên được!

-Rõ!

Hải Bình tàn nhẫn nhìn kết quả chuẩn bị nhân viên mang tới. Bất cứ kẻ nào dám đụng đến Bảo Yết hấn đều nhất định sẽ không tha.

Qua nhiên mấy ngày sau nữa, Nhất thị liên tiếp nhận những đợt sóng gió tới không ngừng. Trịnh thị đem bằng chứng nói Nhất thị làm ăn gian dối không đúng như hợp đồng, yêu cầu bồi thường và hủy quan hệ hợp tác. Còn nói từ nay sẽ không bao giờ qua lại với bên đó nữa. Bên Âu thị trùng hợp sau mấy ngày hủy hợp đồng cũng tuyên bố y chang như vậy. Người ngoài nhìn vào đoán già đoán non Nhất thị đã đắc tội với hai con rồng lớn này nên mới xảy ra chuyện. Uy tín của Nhất thị sụt giảm nghiêm trọng, rất nhiều công ty khác đang và đã có ý định hợp tác đều từ bỏ. Sau Trịnh thị cũng liền có một số công ty, tập đoàn khác buộc tội Nhất thị không thành hoàng cùng đồng loạt đòi bồi thường và hủy hợp đồng. Song Thư thay mặt ba mình cãi lý lại nhưng không hiểu bọn họ kiếm đâu ra vật chứng đầy đủ để ép buộc cô ta. Vậy nên dù biết chuyện là bịa đặt nhưng lại không thể làm gì. Khoản tiền khổng lồ từ việc bồi thường cho các công ty nhất thời khiến tài chính của Nhất thị lâm vào cảnh khốn đốn.

-CHẾT TIỆT!!!!

Song Thư giận dữ quét hết đồ trên bàn làm việc xuống đất.

-TAI SAO? TAI SAO? TAI SAOOOOOOOOOOOOOOOOO??????????????????

Song Thư mất bình tĩnh hét lên trong giận dữ. Mọi chuyện vốn đang tốt đẹp lại tự dưng trở nên như vậy. Rốt cuộc cô đã làm gì sai mà phải nhận tất cả những chuyện này. Nhất thị đang phát triển tự dưng dùng một cái vì những chuyện vừa xảy đến liền có nguy cơ phá sản. Cô có tự mình đến Trịnh thị cùng Âu thị tìm Hải Bình và Phi Mã. Nhưng cả hai bên đều cố ý tránh né không chịu gặp mặt. Kể cả Hải Bình, Song Thư đã nghĩ dù gì hai người cũng từng là bạn học nên hẳn sẽ nể tình cô. Nhưng khi đến đó đến cả lễ tân cũng dám coi thường cô ta, vô tình chạm mặt Hải Bình hẳn cũng làm nger không thêm đề ý đến, nói bạn rồi bỏ đi luôn. Song Thư hận, hận tất cả những kẻ đó. Dám coi thường cô, cô nhất định sẽ khiến bọn chúng phải hối hận. Nhưng phải làm gì bây giờ??

Đôi mắt hần lên vằn đỏ vì giận dữ của Song Thư nhìn xung quanh phòng làm việc, cố nghĩ xem có cách gì để cứu vớt tình thế không. Nhưng tâm trạng lúc này của cô ta quá điên loạn để có thể nghĩ được cái gì đó tử tế. Cuối cùng ánh mắt Song Thư dừng lại ở tập tài liệu của Mạc thị gửi đến cách đây không lâu. Đúng rồi! Đây là hi vọng cuối cùng của cô ta, của Nhất thị!

Nhanh chóng lấy điện thoại gọi,

"Alô! Mạc thị xin nghe"

-Tôi là Nhất Song Thư! Phó tổng giám đốc của Nhất thị. Tôi muốn nói chuyện với tổng giám đốc của cô!

"Xin cô chờ một lát!"

Lúc này lồng ngực của Song thư đang đập loạn xạ. Mặc dù cô ta không thích Mạc Nhật Nữ nhưng bây giờ hẳn là hi vọng cuối cùng để Nhất thị kiếm được tiền và lấy lại danh tiếng. Phải một lúc lâu sau mới có tiếng nam nhân nhàn nhạt trả lời

"Alo! Tôi là Mạc Nhật Nữ đây!"

#T4I:

PS: Scor lại cắt chỗ hay nè!!!!!! Mọi người thử đoán xem anh Mạc nhà chúng ta sẽ phản ứng ra sao với con gái phản diện của Scor????? Dù sao thì chúc ĐỌC TRUYỆN VUI VẺ!

LOVE FROM SCOR<3

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Mất hết hi vọng

Trong một nhà hàng 6 sao

Song Thư mời Nhật Nữ đến đây để bàn công việc. Cô ta đã chọn nhà hàng sang trọng nhất trong thành phố để có thể lấy lòng hẳn. Nhưng có vẻ cô ta đã đánh giá thấp con người của nam nhân này

-Nghe nói Nhất thị đang có vấn đề về tài chính mà tôi thấy hình như không phải nhỉ?

-Anh nói vậy là sao?

Nhật Nữ không khi bước vào nơi này, ngồi xuống bàn nhìn món ăn đã được bẻ ra sẵn liền không mặn không nhạt nói như vậy khiến Song thư cảm thấy bị bắt nạt. Nhất lời không biết trả lời ra sao?

-Nhà hàng 6 sao bậc nhất của thành phố, chai rượu vang độc nhất ừ hơn 50 năm ở nước P, đồ ăn toàn toàn dùng nhưng nguyên liệu thượng hạng với giá trên trời. Nhất tiểu thư quả nhiên ra tay rất hào phóng.

-À...thì...tôi nghĩ chúng ta sau này sẽ làm ăn lâu dài với nhau nên với thiết đãi anh một chút. Không có vấn đề gì!

-Nếu vậy tôi cũng không khách sáo. Chúng ta vào việc chính. Cô gọi tôi đến đây muốn bàn chuyện gì?

Nhật Nữ nhanh chóng vào thẳng vấn đề. Nhanh, gọn, lẹ, đúng với tác phong mỗi lần làm việc của hần.

-À! Tôi muốn tham gia đấu thầu dự án mới của Mạc thị. Không biết anh có thể....

-Tôi nhớ là cô đã từ chối nó mà! _Nhật Nữ không để cô ta nói hết liền cắt ngang

-Cái này đó là vì lúc ấy công ty chúng tôi đang có quá nhiều dự án kham không hết vậy nên....._Song Thư bối rối giải thích

-Nhất tiểu thư này! Tôi không phải là người vòng vo nên tôi sẽ nói thẳng. Tôi từ chối!

-Tại sao chứ?

Song Thư vô cùng bất ngờ trước câu trả lời thẳng thừng của Nhật Nữ. Nó như bóp nát mọi hi vọng cuối cùng của cô ta.

Nhật Nữ không có gia thế như Trịnh Hải Bình hay Âu Dương Phi Mã, cũng không có nhiều người chống lưng giúp như Lam Bình. Điều khiến hần có thể đứng vị trí như bây giờ chính là khả năng kinh doanh sắc bén có một không hai. Mạc thị chuyển giao cho hần chỉ là một công ty bình thường, tuy không phải nhỏ nhưng so ra trên thương trường chẳng bằng một hạt cát. Vậy nên nhìn Mạc thị lớn mạnh như bây giờ có thể thấy khả năng của hần tới cỡ nào.

Nhật Nữ có một nguyên tắc khi làm ăn, hần có thể mạo hiểm vì lợi nhuận nhưng không bao giờ mạo hiểm vì lòng tốt. Nhất thị như bây giờ thì khó, à không gần như không có khả năng làm được dự án này. Chưa kể còn một lý do cá nhân nữa. Đó là vì Bảo Yết. Như đã nói hần có thể lực trên thương trường nhưng những lĩnh vực khác hần hầu như trắng tay. Vì điều đó đến bây giờ hần vẫn không thể tra được cô đang ở đâu. Tuy nhiên hần vẫn biết được việc cô mất tích liên quan đến Nhất Song Thư. Hần không buộc tội cô ta vì không đủ bằng chứng nhưng nhìn hành động về phía của Trịnh Hải Bình và Âu Dương Phi Mã cũng đủ để hần tự khẳng định nhận định của mình. Dù sao một người là anh họ của Bảo Yết, một người là tình địch, hần không thể làm ngơ. Chắc chắn chuyện của Bảo Yết cô ta cũng đóng góp một phần.

-Tôi nói điều này Nhất tiểu thư đừng tức giận. Với tình trạng hiện nay của Nhất thị thì tôi có đồng ý thì công ty cô cũng không đủ điều kiện trở thành nhà đấu thầu. Chưa nói đến từ lúc cô từ chối đã mất quyền đó từ lâu rồi.

-Tôi...tôi.....

-Nếu chúng ta không thể hợp tác tôi nghĩ mình cũng không nên ăn bữa tiệc này. Xin thứ lỗi tôi có việc đi trước.

Nói rồi Nhật Nữ liền nhanh chóng rời khỏi nhà hàng. Đúng là hần có việc thật, việc ủa công ty và việc của.....Bảo Yết. Dù có muộn, dù có khó khăn hơn những người khác hần cũng sẽ nhất định tìm ra cô.

Song Thư nhìn Nhật Nữ rời đi trong lòng tuyệt vọng ngàn lần. Bây giờ biết làm sao? Cô biết làm sao để cứu Nhất thị bây giờ? Nhờ hần? Không thể nào! Người đàn ông đó chỉ giúp cô dọn dẹp chướng ngại vật và tìm giúp đối tác hợp lý. Ngoài ra cô đều phải tự thân vận động. Đổ lại cái giá là chưa bao giờ rẻ. Nghĩ lại đến giờ cô vẫn còn cảm thấy thân thể bỗng đau đớn. Nhưng không phải hần thì ai bây giờ. Đúng lúc cô đang thân người đắm chìm trong đau khổ thì điện thoại báo tin nhắn đến mới đưa cô quay về với thực tại. Nhìn vào tên người gửi là một số lạ nhưng đến lúc mở tin nhắn ra xem. Đôi mắt cô mở lớn ngạc nhiên vì nội dung bên trong:

-Cái này là.....

Biệt thự của Ma Thiên tại thành phố L nước A (lưu ý đây là chuyện xảy ra đồng thời cùng lúc với những chuyện xảy ra phía trên.)

-VÔ DỤNG!!!!!!

Trong phòng lúc này vang lên chính là âm thanh giận dữ của Ma Thiên. Hiếm khi lúc nào hần lại mất bình tĩnh như vậy. Nhưng mà đến tận bây giờ vẫn chưa biết được nguyên nhân khiến Bảo Yết mất kiểm soát. Cho mời tất cả những người giỏi nhất trong ngành, kết quả hần nhận được được vẫn "KHÔNG THỂ XÁC ĐỊNH".

-Chúng tôi đã cố hết sức nhưng vẫn không thể tìm ra được! Xin thiếu chủ trách phạt.

"RẦM"

Đấm mạnh một cái xuống bàn, mu tay hần đỏ ửng lên nhưng nhiều đó không là gì so với cơn tức giận của nó lúc này. Bảo Yết vẫn đang tự nhốt mình trong phòng nhưng lũ vô dụng này lại không thể làm gì được.....chính hần cũng không thể làm gì được.

Thấy Ma Thiên tức giận một người trong số những giáo sư tiến sĩ đang ở trong phòng cùng hần lúc này mới rút rè tiến lên nói:

-Thiếu chủ! Thật ra chúng tôi có một giả thiết cho nguyên nhân dẫn đến trường hợp của thiếu phu nhân!

-Là gì? _Ma Thiên nghe vậy mới bình tĩnh lại nhưng giọng vẫn vô cùng lạnh.

-Thiếu phu nhân khi mới được thiếu chủ đưa về lúc ấy hệ thần kinh đã bị hư hại một phần dẫn đến mất kí ức nhưng chưa kịp phục hồi đã bị người ra lệnh dùng thuốc.....Có lẽ chính vì vậy mà.....

-Gan của người cũng khá lớn đấy! Ý người nói mọi chuyện là do ta?

-Thuộc hạ thực sự không có ý đó. Đây mới là giả thiết chưa có cách chứng minh chỉ cần.....

-Chỉ cần cái gì?

Cái tên đó nghe Ma Thiên hỏi lại thì sợ hãi luống cuống nói mãi không nên câu. Đối mặt với ánh mắt đáng sợ cùng tàn nhẫn của Ma Thiên hắn có cảm giác như có ngàn tấn đè lên người mình. Áp lực vô cùng!!! Sau một hồi khó khăn lấy lại được bình tĩnh, hắn mới tiếp tục mở miệng:

-Chúng tôi muốn xin phép ý kiến của ngài tạm thời cắt hết thuốc của thiếu phu nhân. Như vậy mới có thể tìm hiểu một cách toàn diện.

Hắn nói xong liền không ngừng run rẩy. Ma Thiên thì lại im lặng không nói gì càng khiến hắn toát mồ hôi hột. Phải đến một lúc sau..

-Nếu cắt liều thuốc hằng ngày đi thì chuyện gì sẽ xảy ra?

-Sau khi cắt thì chúng tôi có thể biết được chắc chắn rằng thiếu phu nhân mất kiểm soát có phải vì thuốc? Nhưng đồng thời khả năng thiếu phu nhân trở lại bình thường và lấy lại ký ức cũng lên đến 50% hoặc hơn.

.....

-Không được phép cắt thuốc.

-Dạ nhưng mà.....

-Không nghe thấy rõ sao? Ta không cho phép cắt thuốc.

Ma Thiên là một người cẩn thận. Hắn sẽ không cho phép có một mối nguy cơ nào đối với mình. Kể cả khả năng chỉ có 1% hắn cũng sẽ không dùng thuốc. Nếu Bảo Yết mà lấy lại được ý trí cùng kí ức nhất định cô sẽ rời khỏi đây. Mà nếu là khả năng của cô thì chuyện ấy là cô cùng dễ dàng. Ma Thiên hắn tuyệt đối không để cô rời khỏi nơi này.

Đám người bên dưới nghe vậy bối rối không biết nói sao? Nếu không cắt thuốc thì bọn họ thực sự khó có thể tiếp tục giúp thiếu phu nhân. Đang định mở miệng thuyết phục thì...

"RẦM"

Cách cửa bỗng bật tung ra và đứng ở đó là một khuôn mặt đang vô cùng phẫn nộ, xen chút đó là sự thất vọng

-THẬT QUÁ ĐÁNG! _Kim Long hét lớn.

PS: YEAHHHHHHHHH!!!!!!!!!!!!!! lại quay trở về với chuyện của con gái ta rồi! mọi người mau hoan hô nào!!!!!!!!!! ĐỌC TRUYỆN VUI VÊ NHA!!!!

LOVE FROM SCOR!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Khiêu khích

Kim Long sau khi lĩnh phạt trở về định đến tìm Ma Thiên. Nhưng Vừa mới đến cửa phòng liền nghe thấy tiếng quát giận dữ của đại ca. Đại ca rất hiếm khi mất bình tĩnh như vậy nên hắn quyết định đứng bên ngoài nghe thử xem có chuyện gì. Nghe được tất cả Kim Long vô cùng giận dữ. Tại sao đại ca lại lừa hắn như vậy chứ? Uống công dù có nghi ngờ hắn cũng quyết định lựa chọn đại ca đến cùng. Kết quả nhận được lại thành ra thế này, cảm giác không khác gì bản thân bị phản bội. Cảm xúc lẫn áp lý trí hắn đập cửa xông vào.

Ma Thiên nhìn Kim Long như vậy liền biết có chuyện gì xảy ra. Nghe hết rồi sao? Nhưng nghe hết rồi thì làm được gì? Khuôn mặt của hắn không còn tức giận như lúc nãy mà quay trở về lạnh nhạt như bình thường. Vẫy tay cho đám người trong phòng hắn ra lệnh:

-Lui ra hết đi!

-Vâng!

Tất cả đều lui ra chỉ còn mỗi Ma Thiên cùng Kim Long. Kim Long hùng hùng hổ hổ bước vào đập mạnh tay lên bàn rồi tiếp tục lớn tiếng:

-TẠI SAO ĐẠI CA LẠI NÓI DỐI ĐỆ??????

-Vậy nếu huynh nói thật đệ có nổi giận như lúc này không?

-Tất nhiên là có rồi. Là ca giam giữ Bảo Yết ở đây!

-Vậy thì đệ hiểu lí do rồi đấy. Một vật nhỏ thú vị như vậy giờ huynh đã biết vì sao đệ lại mê muội đến thế! Quả thật đến ta còn không dứt được, làm sao có thể cho đệ đem đi.

-Ca.....KHÔN NẠN!

-Kim Long! Ăn nói cho cẩn thận. Dù gì huynh cũng là đại ca của đệ đấy!

Giọng Ma Thiên lạnh đi nhiều, khuôn mặt cũng đen đi, biểu cảm cũng trầm hơn.

-Đệ.....đệ.....

Kim Long cũng nhận ra là mình hơi mất bình tĩnh nhưng ngọn lửa đang bùng cháy trong lòng không thể nào giảm bớt đi được. Vậy nên bất chấp tất cả hắn vẫn đối mặt với đại ca của mình bằng con mắt tràn đầy phẫn nộ, hai hàm cắn chặt lại với nhau đang run lên vì giận dữ.

-Mọi chuyện hôm nay đến đây thôi! Mọi chuyện đệ cần biết cũng đều đã nghe lén đủ rồi. Là huynh dùng thuốc để kiểm soát cô ta, là ta cố tình nói dối để giữ cô ta ở lại đây. Những gì cần nghe chính ta cũng đã nói ra. Bây giờ hãy ra ngoài đi! Đại ca đang rất bận.

-Đại ca.....yêu Bảo Yết đúng không?

Kim Long sau một hồi im lặng liền thốt ra. Câu nói tuy là câu hỏi nhưng mang trong là sự khẳng định. Ma Thiên dường như trúng tim đen nên có chút giật mình khựng lại, đờ mình vài giây.

Hắn yêu cô sao? Có lẽ đúng như vậy đi. Cô là nữ nhân duy nhất ở cạnh hắn lâu như vậy. Thuộc hạ gọi cô là thiếu phu nhân hắn cũng chẳng để ý nhưng dần dà sau này chính hắn lại mặc định cô là thiếu phu nhân của hắn. Chỉ cần có kẻ nào gọi cô bằng xưng hô khác hắn đều cảm thấy khó chịu. Cô gây nguy hiểm cho hắn, hắn không hề tìm cách trừ khử cô mà lại luôn bảo vệ cô. Có lẽ thời gian hai người sớm tối bên nhau hắn đã yêu cô lúc nào không hay. Vậy thì đúng như Kim Long nói Ma Thiên hắn yêu cô mất rồi.

-Đúng thì sao? Đã là nữ nhân của đại ca thì đừng kẻ nào mong cướp được. Kể cả đệ!

Một lời tuyên bố rõ ràng khiến Kim Long vô cùng sốc. Đại ca chưa từng nói lời yêu thương ai, kể cả nói dối vậy nên chắc chắn điều này không thể là giả.

-Ca yêu cô ấy lại giam cầm cô ấy. Đệ không đồng ý với cách yêu này của ca. Đây thật ích kỉ. Nếu là đàn ông thì hãy cạnh tranh một công bằng.

-Công bằng? Nếu trên đời này còn có công bằng thì chúng ta đã không ở đây làm hắc đạo. Là một thằng đàn ông khi đã muốn cái gì thì phải có được nó. Cho dù phải dùng bất cứ thủ đoạn nào.

-BẢO YẾT KHÔNG PHẢI LÀ MỘT MÓN ĐỒ ĐỂ TRANH GIÀNH!!!!!!!! Đệ nhất định sẽ không để cô ấy lại gần một kẻ ích kỉ như ca.

Nói rồi Kim Long liền nhanh chóng rời đi. Hắn sợ nếu còn ở lại thêm một lúc nữa bản thân sẽ mất kiểm chế ra tay đánh đại ca của mình.

Ma Thiên nhìn bóng lưng rời đi của Kim Long chỉ cười nhạt:

-Chúng ta hãy cùng chờ xem!

Mấy ngày sau

-Đại thiếu chủ! Một ngày nay Nhị thiếu chủ cũng đều sang phòng thiếu phu nhân._Một tên thuộc hạ báo cáo lại

-Thiếu phu nhân nói sao?_Ma Thiên mặt không biến sắc lạnh nhạt hỏi lại

-Thiếu phu nhân không cho Nhị thiếu chủ vào, vẫn tự nhốt mình trong phòng. Nhị thiếu chủ ngày nào cũng đến đập cửa đòi gặp người.

-Đi thôi!

-Vâng!

Ma Thiên đến phòng của Bảo Yết. Trước cửa phòng cô đứng theo như thuộc hạ bảo lại là Kim Long.

-Bảo Yết! Em nhất định phải nghe anh nói! Bảo Yết!!!!

"Anh đi đi. Đừng làm phiền tôi!!!" _ Tiếng tức giận từ trong phòng vọng ra

-Xin em hãy nghe anh nói. Đừng tin tưởng Ma Thiên nữa!!!!

"BIẾN ĐI!!!!"

-Kim Long! Đệ đây là muốn làm cái gì?

Kim Long quay đầu lại thì thấy đại ca mình đã đứng đó từ bao giờ. Ngay lập tức khuôn mặt biểu lộ rõ vẻ khó chịu:

-Đệ nhất định không để ca lừa gạt Bảo Yết nữa đâu!

-Đệ định làm điều đó bằng cái trò ngây thơ này? Bỏ cuộc đi! Bảo Yết sẽ không bao giờ phản bội huynh. Nếu không tin thì nhìn đây!

Nói rồi Ma Thiên lại gần cửa phòng Bảo Yết gõ cửa, ôn nhu gọi:

-Yết nhi! Mở cửa cho anh!

Lời vừa dứt cánh cửa liền mở ra và đứng ở đó lúc này chính là Bảo Yết. Kim Long nhìn thấy cô liền kích động muốn lao lên nhưng chưa kịp thì bị giữ lại. Hắn tức giận quay sang nhìn hai tên thuộc hạ đang giữ chặt mình lớn tiếng:

-Các ngươi đây là muốn làm gì?

-Lệnh của Đại thiếu chủ! Xin Nhị thiếu chủ hãy chỉ đứng yên tại đây!

Bảo Yết nhìn một màn trước mắt cũng vô cùng tò mò quay sang hỏi Ma Thiên

-Thiên! Đây là có chuyện gì vậy?

-Không có gì! Anh chỉ muốn hỏi em một câu thôi!

-Kim Long nói anh lừa gạt em nhưng anh nói không phải. Em nghĩ sao?

-Lừa gạt? Làm gì có chuyện đó. Anh đã vậy mà đúng không? Anh sẽ không bao giờ lừa em.

Kim Long nghe câu nói thẳng thừng của Bảo Yết mắt mở lớn vì sốc. Không đúng! Đây không hề giống cô tí nào. Bảo Yết bình thường sẽ không bao giờ mù quáng ngây thơ tin người như vậy. Cô luôn giữ cảnh giác với tất cả mọi người kể cả những người thân thiết nhất. Rốt cuộc trong khoảng thời gian hắn không có ở đây đại ca đã làm gì?

-Vậy là Bảo Yết tin anh đúng không?

-Vâng!

-Ngoan! Anh có mang ít đồ cho em nè._Ma Thiên vừa nói vừa giơ một túi quà lớn trong tay mình

-Là gì vậy?

-Vào trong đi rồi anh cho em xem!

Nhìn hai người thân mật như vậy trong lòng Kim Long như quặn thắt. Tim cũng như bị dao cùn cứa đi cứa lại rồi xát muối vào. Đau! Đau lắm! Chưa bao giờ hắn phải trải qua nỗi đau này. Bao nhiêu nỗi đau thể xác hắn từng phải chịu từ trước tới nay, thậm chí ngay cả lúc này. Sau khi nhận hình phạt trở về trên người hắn không chỗ nào không bị thương. Nhưng nhiều đó không thấm thía gì so với nỗi đau trong lòng hắn bây giờ.

Ma Thiên và Bảo Yết vào trong rồi thuộc hạ cũng buông Kim Long ra.

-Nhị thiếu chủ! Đại thiếu chủ có lệnh xin người từ nay không nên tới nơi này.

-Ta biết rồi! Lui ra đi!

-Vâng!

Thuộc hạ lui đi rồi hắn vẫn còn đứng yên ở đó không nhúc nhích. Khuôn mặt trầm xuống, đôi mắt tràn đầy sự phẫn nộ cùng quyết tâm. Dù có chết hắn nhất định cũng sẽ không bỏ cuộc. Bảo Yết! Nhất định phải chờ anh! Anh nhất định sẽ cứu em.

Liên một thời gian sau không ai biết Nhị thiếu chủ đã đi đâu. Ma Thiên biết tin cũng mặc kệ bởi lúc tạm thời mối nguy hại lớn nhất đã không còn. Kim Long sẽ không gặp nguy hiểm. Đến lúc chán sẽ tự quay về.(mỗi tui sai lầm!)

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Kí ức trở về (1)

Cô chắc điều này chứ? Dù sao cô ấy cũng là.....

-Tôi biết cô tốt bụng nhưng cô không muốn bảo vệ người cô yêu sao? Cô ta chính là mối nguy hại.

-Nhưng làm vậy rất nguy hiểm.

-Chính vì nguy hiểm nên mới cần cô phải dũng cảm đến cùng. Cô rất yêu Nhị thiếu chủ đúng không? Vậy hãy cho tôi thấy đi nếu không sau này chính người cũng sẽ gặp nguy hiểm. Cô nên nhớ Nhị thiếu chủ bỏ đi đâu không rõ cũng vì cô ta.

-Cái gì? Thật không?

-Thật! Cô hãy tin tôi! Bây giờ chỉ có cô mới có thể cứu được Nhị thiếu chủ.....

Bảo Yết dạo gần đây luôn tự nhốt mình trong phòng. Cô biết tình trạng của mình và không muốn gây hại cho những người xung quanh. Thiên cũng vì việc này gặp không ít phiền phức. Các trưởng lão cùng thuộc hạ dưới trướng không ngừng khuyên nhủ hấn khứ cô đi an toàn nhưng hấn không đồng ý. Mà số lần cô mất kiểm soát càng lúc càng tăng khiến Thiên lúc nào bị thương dù nhẹ hay nặng. Trong hắc đạo khi người đứng đầu bị thương chính là thời cơ cho những bang khác lợi dụng cơ hội tấn công. Nhất là một bang lớn như Hắc Long, không có ít kẻ có dã tâm lấn le muốn vị trí của nó.

Nhưng nói cô tự nhốt mình dựa dẫm hết tất cả vào Ma Thiên cũng không hoàn toàn chính xác. Người ta nói chờ người khác cứu không thả rằng tự bản thân cứu lấy mình. Nhưng lúc còn bình thường Bảo Yết dành hết thời gian để tự tìm hiểu nguyên nhân thay đổi của bản thân. Nhớ đến hồi trước cô phát hiện trong hệ thống của SilverKnight luôn chạy một chương trình thử nghiệm. Cô cũng đã tìm hiểu qua, hình như vật thí nghiệm có một lỗi gì đó nên chính cô đã tự mình kiểm chứng. Nhưng tài liệu ở đây không đủ, muốn biết chắc chắn chỉ có thể đến tìm phòng thí nghiệm cũ của cô. Nhưng vấn đề làm sao để có thể ra ngoài đây? Thiên nhất định sẽ không đồng ý.

Đương lúc đang nghĩ cách thì trời đất trong mắt Bảo Yết bỗng quay cuồng, đầu cô có cảm giác đau như búa bổ. Đang ngồi ở mép giường cô nằm ngã ra sàn. Thật ra Bảo Yết giấu Ma Thiên. Ngoài những lúc mất kiểm soát thỉnh thoảng cô lại luôn bị choáng như vậy. Trong đầu luôn hiện lên những kí ức mờ nhạt. Như kiểu cô chuẩn bị nhớ ra cái gì đó, nhưng mỗi lần như thế cơ thể lại bị tê liệt. Kí ức chuẩn bị tràn về thì não bộ tự dừng lại phản kháng lại không theo lẽ tự nhiên. Cảm giác nói chính xác ra chính là có một thứ gì đó đang can thiệp nào trí nhớ của cô nhưng hệ thần kinh lại không muốn.

Một cảm giác thật mầu thuẫn và khó chịu nhưng Bảo Yết không muốn nói cho Ma Thiên. Chuyện cô mất kiểm soát đã khiến hấn đủ phiền rồi. Mỗi lần như thế cô chỉ tự mình nằm nghỉ một lát là được. Bảo Yết nằm trên sàn nhắm mắt dưỡng thần chờ mọi thứ qua đi. Bỗng nhiên....

-Thiếu phu nhân!!!!!! Người không sao chứ???? THIẾU PHU NHÂN!!!!!!

Có người lại gần gọi và lay cô dậy. Ai mà lại phiền phức vậy? Chẳng phải Thiên đã ra lệnh ngoài hấn ra thì không ai được phép vào đây rồi mà. Cô gái này là ai lại to gan như thế? Nhưng giọng nói này rất quen cô nghe ở đâu rồi. Bảo Yết đang nhắm mắt từ nãy đến giờ đành phải mở ra nhìn người vừa đến? A!!! Hình như là con gái của Giang trưởng lão quản lý bên A - Giang Mộng Điệp nếu cô nhớ không lầm? Nhưng sao cô ta lại ở chỗ này? Ma Thiên đưa cô về biệt thự riêng rồi mà, có còn ở biệt thự của Giang gia đâu. Vậy sao cô gái Mộng Điệp này lại tới được đây?

-Là cô sao?

Bảo Yết có chút giọng nói, cả người vẫn nằm trên sàn không hề nhúc nhích. Mộng Điệp nhìn thấy một màn như vậy thì vô cùng hoảng sợ và lo lắng.

-Là tôi! Thiếu phu nhân người ổn chứ? Để tôi đi tìm người giúp

Nói rồi Mộng Điệp toan chạy ra cửa thì Bảo Yết nắm chặt cổ tay cô giữ lại. Lúc này có vẻ như Bảo Yết đã cảm thấy khá hơn, cô ngồi dậy, giọng nói cũng không còn khó khăn như lúc nãy

-Đừng đi! Tôi ổn mà!

Bảo Yết đứng dậy ngồi lại lên giường. Chờ một lúc cho đến khi không còn cảm giác quay cuồng khó chịu như lúc ấy nữa. Bản thân đã lại quay về bình thường cô mới nhìn sang Mộng Điệp tò mò hỏi:

-Mà tại sao cô lại vào được đây? Tôi nhớ Thiên cho lệnh cấm tất cả mọi người tránh xa phòng tôi rồi cơ mà.

-Thiếu phu nhân đừng có giận! Cái này.....cái này....

Khuôn mặt Bảo Yết bình thường vốn lạnh, lại thêm cái tính nhát gan vốn có của Mộng Điệp, mới nghe cô nói vậy cô ta đã run rẩy. Bảo Yết nhìn biểu cảm đó ngạc nhiên, bộ cô đáng sợ vậy sao? Thở dài một cái Bảo Yết cố trấn an Mộng Điệp:

-Cô cứ bình tĩnh lại nói. Tôi không có giận và tôi cũng sẽ không làm gì cô.

-Vâng...

Hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh rồi Mộng Điệp bắt đầu rụt rè nói. Mỗi khi mở miệng còn không quên thỉnh thoảng liếc qua Bảo Yết để xem phản ứng của cô.

-Thật ra tôi là lên tới đây! Mới ngày hôm qua tôi vô tình đi qua phòng của cha nuôi. Thấy cha và anh nuôi đang nói chuyện. Họ nói Đại thiếu chủ đang gặp nguy hiểm, tạm thời bây giờ chưa ai biết nhưng tình thế bây giờ rất cấp bách. Mặc dù không rõ chuyện gì nhưng tôi nghĩ nên để cho thiếu phu nhân biết.

-CÁI GÌ? THIÊN BỊ LÀM SAO?

Bảo Yết lúc này có chút kích động. Mấy hôm trước hắn nói có việc phải rời đi mấy ngày. Ngày đầu cứ rảnh là hắn sẽ liên lạc với cô nhưng mấy ngày gần đây không hiểu sao lại không có tin tức liệu có phải vì chuyện này. Không được! Tự cô phải đi tìm hiểu xem sao.

-Còn ai biết về việc này không?

-Có! Là Ngân và Xích! Tôi vào đây được cũng nhờ họ. Bọn họ nói nếu tự mình tìm phu nhân nhất định sẽ bị nghi ngờ tiết lộ thông tin mật. Chỉ còn mỗi tôi là chưa ai biết tôi đã biết chuyện thiếu chủ gặp nạn nên giúp tôi đánh lạc hướng các trưởng lão để tới đây.

-Vậy bây giờ Ngân và Xích đang ở đâu? Tôi muốn tìm để hỏi rõ mọi chuyện.

-Ngân nói với tôi là cô ấy biết kiểu gì người cũng muốn gặp nên nhờ tôi chuyển lời đến phu nhân. Cô ấy hẹn thiếu phu nhân đêm nay đến khu rừng phía sau căn biệt thự này để nói chuyện.

-Đêm nay?

-Vâng! Vậy người đi được chứ? Nghe nói thiếu phu nhân bị giam lỏng.

-Tôi đi được! Cô không cần lo!

-Nếu thế thiếu phu nhân hãy cầm lấy cái này. Canh còn nóng, người nên tắm bỏ một chút.

Mộng Điệp đưa cô một bình canh rồi nhanh chóng rời đi. Bảo Yết chờ cô ta ra rồi cũng lập tức đóng cửa phòng lại khóa trái. Mở nắp bình ra nhìn vào đó cô thấy một mẫu giấy gấp bọc trong ni lông dán ở đáy. Lấy tờ giấy ra xem trong đó ghi rõ giờ hẹn cụ thể, thời điểm thay ca của bảo vệ, cùng con đường bí mật nhất đến điểm hẹn. Bảo Yết nhanh chóng ghi nhớ nó trong đầu rồi búng tay một cái tờ giấy liền cháy rồi biến mất. Đây là giấy đặc biệt dùng trong ảo thuật, khi cháy không để lại tro, không để lại khói và cũng không để lại mùi. Dù sao trong bình cũng có canh thật, Giang Mộng Điệp lại cải trang thành người hầu tới đưa cơm nên chắc chắn từ nay đến sáng hôm sau sẽ chẳng có ai tới, Bảo Yết đành phải nhắm nháp một chút thay bữa tối chờ cho đến đêm nay.

Ban đêm trong rừng thật lạnh lẽo. Bảo Yết theo chỉ dẫn đến chỗ hẹn. Vừa đến nơi đã thấy Ngân mặc đồ dạ hành chờ ở đó. Cô đứng ở ngay cạnh một vách đá. Vì mãi lo lắng cho Ma Thiên nên Bảo Yết chẳng thèm nghĩ gì liền lao tới sốt sắng hỏi.

-Ngân! Cô nói cho tôi biết! Thiên sao rồi? Anh ấy có làm sao không?

-Thiếu phu nhân cứ bình tĩnh. Thiếu chủ bây giờ vẫn bình an

-Ý cô là sao?

Dù biết Ngân là một ám vệ đối với mọi chuyện đều không lộ bất cứ cảm xúc gì nhưng kể cả vậy thì đôi mắt nhất định sẽ nói lên cái gì đó. Nhìn vào đôi mắt cô ta Bảo Yết thấy một sự tĩnh lặng không chút xao động. Giống như đúng với những gì cô ta vừa nói, Thiên thực sự không có chuyện gì?

-Thiếu chủ dạo gần đây vì thiếu phu nhân không lúc nào không bị thương. Vết thương càng lúc càng nghiêm trọng. Là một ám vệ thân cận thuộc hạ có nhiệm vụ phải bảo vệ chủ nhân của mình bằng mọi giá

-Cô muốn làm gì tôi? _Bảo Yết bắt đầu dậy lên cảnh giác

-Xin thứ lỗi!

Ngân ngay sau đó liền lao lên như muốn tấn công cô. Nhưng Bảo Yết không phải là cá trong chậu, làm sao có thể cho một âm vệ nhỏ nhoi đe dọa chứ? Cô có thể tránh né mấy đòn tấn công đó một cách dễ dàng

-Cô biết cô không phải là đối thủ của tôi chứ?

-Tôi biết! _Ngân bình tĩnh đáp lại

-Vậy tại sao cô còn cố.....

-Nhưng tôi có chuẩn bị trước!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Kí ức trở về (2)

Chưa để Bảo Yết kịp nói xong câu Ngân liền cất ngang. Đồng thời sau khi lời cô ta vừa dứt thì cả cơ thể Bảo Yết trở nên vô lực, mềm nhũn, chỉ có thể ngã ra đất không cử động được.

-Cái này.....CÔ ĐÃ LÀM GÌ????

-Tôi biết với tình trạng như bây giờ của thiếu phu nhân đừng nói đến tôi, cả Đại thiếu chủ cũng không phải đối thủ của người. Vậy nên thuộc hạ đành phải dùng đến cái kế sách hạ đẳng là bỏ thuốc này.

Bỏ thuốc? Bảo Yết lúng lúng trong trí nhớ của mình từ khi nào cô ta đã.....Đúng rồi! Là Mộng Điệp đó! Bảo Yết vì tin tưởng cô gái ngây thơ yếu đuối đó để rồi rơi vào tình trạng này. Khốn kiếp!

-Là cô và Giang Mộng Điệp thông đồng với nhau?

Bảo Yết phẫn nộ nhìn Ngân. Mặc dù đây là câu hỏi nhưng ngữ khí rõ ràng mang đầy sự khẳng định.

-Nói đúng hơn thuộc hạ đã dụ dỗ cô ta. Cô ta yêu đương một cách mù quáng mà quên mất người từng cứu cô ta một mạng.

Nghe vậy Bảo Yết chỉ cười lạnh một cái rồi khinh bỉ nói:

-Giờ sao? Cô định giết tôi?

-Xin thiếu phu nhân thứ lỗi cho thuộc hạ. Công việc của tôi là phải bảo vệ chủ nhân an toàn.

-Hừ! Cô nói Mộng Điệp mù quáng nhưng tôi thấy cô cũng chẳng khác gì.

-Xin thiếu phu nhân đừng loạn ngôn. Chúng ta hãy mau kết thúc chuyện này.

-Cứ chờ xem! Tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô. Thiên nhất định sẽ không bỏ qua cho cô. Ừm.....

Sao vậy nè? Nó lại xảy ra nữa. Đầu cô lại trở nên quay cuồng trong óc không ngừng hiện lên những kí ức cô không rõ. Đây là kí ức của ai? Tại sao lại vào ngay lúc này. Cô cần tỉnh táo. Cô cần phải tỉnh táo nếu không.....Không! Cô không thể chết được.....

"Chủ nhân! Hãy nhớ lại đi! Mau nhớ lại đi!"

Giọng nói đó! Là ai? Là ai đang ở trong tâm trí cô? Ngân không hề biết Bảo Yết đang phải trải qua sự đấu tranh trong ý thức của mình. Chỉ thấy cô nằm im lặng không nhúc nhích chỉ nghĩ tác dụng của thuốc. Không chút do dự Ngân liền đập Bảo Yết xuống vách núi. Nhìn Bảo Yết biến mất dưới vực thăm cô nói nhỏ:

-Xin thứ lỗi cho thuộc hạ!

Ngân xoay người định trở về thì có một bóng đen chặn lại.

-Đây không phải thỏa thuận của chúng ta?

-Ngươi nghĩ ta ngây thơ đến mức để một "vũ khí" nguy hiểm như vậy vào tay các người sao?

Flashback

-Ai?

Ngân đang trên đường đến thư phòng của Ma Thiên nhận lệnh thì cô cảm nhận được một cổ ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình. Dừng bước lại hướng về phía một góc khuất gọi lớn. Bước ra khỏi chỗ tối là một người đàn ông. Đây chẳng phải là..... Ngân nhìn người đó cười lạnh:

-Người quả có can đảm khi đến đây, One.

-Quá khen!

-Không sợ ta sẽ tổ người? _Ngân đe dọa

-Ta tin người sẽ không bởi ta có một thỏa thuận với người! _One đáp lại vô cùng bình tĩnh

-Ta không thỏa thuận với kẻ thù.

-Vậy muốn nhìn chủ nhân của mình tiếp tục chịu đựng đau khổ? Cứ như vậy thì tương lai không xa hần sẽ phải trả giá bằng cả tính mạng mình đấy.

-Người câm miệng! Nói! Rốt cuộc người muốn gì?

One vừa động chạm đến Ma Thiên liền làm Ngân trở nên mất bình tĩnh. Hần thấy phản ứng của cô chỉ cười nhạt trong lòng rồi tiếp tục:

-Cô ta nguy hiểm như vậy không bằng các người đưa cho chúng ta!

-Các người muốn thiếu phu nhân làm cái gì?

-Boss muốn tìm cô ta để hỏi một số chuyện. Xong việc chúng tôi sẽ giúp cô khừ luôn cái gai đó.

-Nói dối!

-Ta biết người không tin nhưng hãy nghe này. Demon của chúng ta đã bị mấy người phá không còn gì, sao còn có thể là uy hiếp đối với Hắc Long. Ta có thể đảm bảo chuyện chúng ta thỏa thuận với nhau sẽ không gây hại gì đến thiếu chủ của cô cũng như cái bang này. Chúng tôi chỉ muốn hỏi cô ta một chút chuyện xưa của liên quan đến boss thôi.

Ngân im lặng suy nghĩ một lúc lâu. Khuôn mặt đầm chiêu đầy sự nghi ngờ và nghiêm túc. Nếu thỏa thuận này thực sự không làm tổn hại gì đến đại cục của Đại thiếu chủ thì cô có thể lợi dụng để bảo vệ người khỏi thứ quái vật đó. Thực sự có nên không?

-Các người định làm thế nào? Ta căn bản không phải đối thủ của thiếu phu nhân nên không thể dùng vũ lực ép người đi.

-Cái này cô cứ để cho chúng tôi!

One lấy từ trong người ra một lọ thuốc cùng một tờ giấy rồi đưa nó cho Ngân.

-Dùng nó rồi đưa người đến địa điểm này. Chúng tôi sẽ lo việc còn lại!

Đưa đồ cho Ngân xong One biến mất. Ngân nhét đồ giấu trong người rồi như bình thường đến tìm Ma Thiên

End flashback

Thật nghĩ cô sẽ dễ tin tưởng như vậy sao? Các người quả ngây thơ rồi. Cô đồng ý để bọn chúng giúp cô đem Nam Cung Bảo Yết ra khỏi biệt thự. Nhờ đó cô phát hiện trong bang có không ít người nằm vùng. Nếu không kể cả cô cũng không thể đưa Giang Mộng Diệp vào trong một cách dễ dàng đến thế.

Đưa danh sách cô nghi ngờ cho Xích đi xử lý, đại thiếu chủ lại đi vắng. Cô có thể tự mình giải quyết thiếu phu nhân. Cô sẽ tự giải quyết theo cách cô cảm thấy an toàn nhất. Dùng cách này có thể quá đơn giản nhất là một ám vệ như cô. Nhưng như vậy thì sẽ không ai nghi ngờ cô đã làm. Mọi tội lỗi đều có thể đổ hết cho Giang Mộng Diệp. Bởi cái trò này người xuống vực này thì đến cô ta cũng có thể làm được.

One tức giận nhìn Ngân. Thật hần đã nghĩ có thể lợi dụng à nữ nhân này. Ai ngờ lại bị lợi dụng lại. Mục đích không đạt được còn phải làm không công cho à ta. Đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo. Có lẽ ở bên cạnh boss quá lâu nhận được rất nhiều lời khen cùng sự tin tưởng khiến hần trở nên tự phụ. Trở về hần nhất định sẽ bồi tội lại với ngài.

-Cô thân là ám vệ cao cấp lại làm cái trò như vậy thật không quân tử chút nào._One mĩa mai

-Ta không cần phải quân tử với hạng các người. Với lại ta là phụ nữ, không phải quân tử. Nể người đã giúp, ta thả người đi nếu không tất cả ám vệ trong khu biệt thự kia sẽ đi lùng sục người đấy.

-Người chờ đó!

Nói rồi hấn biến mất. Ngân lạnh lùng quay đầu nhìn về phía vách núi nơi cô ta đẩy bảo Yết xuống. Đôi mắt ánh lên sự vui vẻ, cô ta nhanh chóng rời đi không một chút đắn đo.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Kí ức trở về (3)

Bảo Yết tuyệt vọng nhìn kẻ khác đẩy mình vào chỗ chết mà không thể làm gì được. Cả cơ thể lẫn tâm trí cô lúc này đều không do cô điều khiển. Chỉ có thể để mặc cho trọng lực đem cô đi. Đến một nơi cực lạc nào đó không ai biết

Cô cảm thấy mình đang trôi giữa khoảng không tối tăm. Tối đến mức cô còn không thể nhìn thấy bản thân. Một giọng nói tiếp tục vang lên. Giọng nói nhỏ nhẹ nhưng không hiểu sao vô cùng ma quái, kì dị khiến Bảo Yết e sợ

"Nhớ lại đi chủ nhân! Người hãy mau nhớ lại đi! Chỉ khi người nhớ lại chúng ta mới có thể tiếp tục lý tưởng!"

-Nhớ lại cái gì? Lý tưởng của ai?

"Nhớ lại kí ức! Vì lý tưởng của chúng ta!"

-Chúng ta?

"Đúng! Của ta và chủ nhân."

-Ngươi....là....ai?

Giọng nói của Bảo Yết như mờ dần như thể chính cô đang chuẩn bị biến đi mãi mãi vậy.

"Ta là tri kỉ duy nhất của ngài. Ngài đã cứu ta mà đúng không? Ngài yêu ta nhất mà đúng không?"

-Ta yêu ngươi nhất?

"Đúng! Nhớ lại đi! NHỚ LẠI ĐI!"

Giọng nói đó bỗng nhiên hét lớn khiến Bảo Yết giật mình. Rồi từ trong bóng tối một luồng sáng lóa mắt hiện lên. Trước mắt cô lúc này là rất nhiều hình ảnh. Tất cả đều là kí ức sao? Là kí ức của cô? Hàn Tử, Lê Dương, Lam Bình, Kim Long, Phi Mã, Thần và Kiệt, Nhật Nữ, anh họ Hải Bình, còn có ba và mẹ..... Cô nhớ rồi! Cô nhớ lại rồi! Nhớ tất cả mọi chuyện. Cô đã nhớ cô là ai rồi. Cô tên Nam Cung Bảo Yết và cô là một....

-NỮ PHỤ!

Bảo Yết đột ngột tỉnh dậy. Đập vào mắt cô ngay lúc này chính là trần nhà trắng xóa của bệnh viện. Cảnh tượng này giống như lúc cô đến đây. Bản thân nằm trên giường, tỉnh dậy chỉ biết nhìn lên trần nhà. Chỉ khác thay vì cái đèn chùm đắt tiền thì bây giờ lại là mấy cái đèn trần thường dùng trong bệnh viện.

Bảo Yết nhớ, cô nhớ tất cả. Mọi kí ức từ trước tới giờ đều đồng loạt ùa về khiến cô khó chịu không thôi. Cô là một sát thủ làm việc ngầm, vô tình xuyên qua cuốn truyện và trở thành nữ phụ. Mặc dù đã cố tránh né nhưng cô liên tục gặp phải nữ chính cùng các nam chính của cô ta.

Bàn tay trong vô thức nắm chặt ga giường như muốn xé nát đó. Khốn kiếp! Cô còn chưa có quên đâu. Song Thư bỏ thuốc cô, Ma Thiên lợi dụng cô mất trí nhớ giam giữ cô. Còn Ngân nữa, cô ta chính là người hại cô rơi xuống vực. Bảo Yết với đôi mắt lạnh lùng khát máu tràn đầy tức giận nhìn chằm chằm lên trần nhà. Là cô đã quá chủ quan. Tự cho rằng mọi chuyện sẽ ổn nếu như cứ tránh xa đám người đó. Sự thật đã chứng minh ngược lại một cách rõ ràng, lẽ ra ban đầu cô nên lên xử tất cả bọn chúng.

Nhớ lại thì trong khoảng thời gian mất trí nhớ người cô ở cùng chính là Lãnh Ma Thiên, anh trai của Lãnh Kim Long. Nam nhân này trong nguyên tác vì ả Song thư kia sẵn sàng tuyệt tình với cả em trai mình, cũng chính nam phụ duy nhất. Tưởng hán không có hứng thú gì với cô nào ngờ cứu cô về xong lại dùng thủ đoạn ti tiện để giữ cô lại. Từ từ Bảo Yết cô nhất định sẽ cho hán cảm nhận cái gì gọi là địa ngục giữa trần gian.

Cô còn gặp thêm cả những nữ phụ giống mình. Đó chính là Ngân và Giang Mộng Điệp. Theo nguyên tác, Giang Mộng Điệp đem tâm mình cho Kim Long. Đáng tiếc hán lại quá mù quáng yêu nữ chính khiến cô ta chết tâm, thậm chí vì nữ chính hán ta đã cho người đánh cô ta một trận thừa sống thiếu chết. Kết quả vì quá thương tâm nên cô gái này đã tự vẫn. Ngân số phận cũng y như vậy. Giống như cô, Ngân cũng cho Song Thư là một mối nguy hiểm bên cạnh Ma Thiên nên lên xử cô ta. Nào ngờ chưa kịp thực hiện thì bị hán phát hiện, rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Đúng là quy luật bàn tay vàng của nhân vật chính. Song Thư cô ta bị hại có người kịp tới cứu, còn cô thì rơi xuống vực thì chẳng có tên nào biết ngoài hung thủ. Mặc dù đều là nhân vật phụ có số phận bị thảm như nhau nhưng mấy người dám tính kế tôi thì tôi nhất định sẽ không bỏ qua. Đây là chi tiết duy nhất mà Bảo Yết thấy không bị thay đổi từ khi đến đây. Chỉ khác người bị xử đời thành cô. Nhưng nếu đã như vậy cô sẽ cho cô ta một cái kết giống hết truyện. Cả Giang Mộng Điệp nữa, một người cô cũng sẽ không bỏ qua. Cái giá phải trả cho việc tính kế cô chưa bao giờ nhỏ.

Cho cô thêm chút thời gian cô nhất định sẽ bắt họ trả đủ. Bảo Yết hạ quyết tâm, trong lòng cô bây giờ chỉ có một mối lo duy nhất. Lúc rơi xuống vực cô không ngừng nghe thấy một âm thanh gọi mình chủ nhân. Giọng nói tràn đầy quái dị và đáng sợ. Nó gọi cô là chủ nhân và liên tục kêu cô nhớ lại. Có vẻ như cái giọng nói đó chính là cái thứ đã tác động lên não khiến cô bị choáng váng. Nhưng liệu cũng có phải nó là nguyên nhân khiến cô mất kiểm soát? Mỗi lần như vậy Bảo Yết luôn cảm giác đó không phải mình. Cảm giác giống một con người khác của cô vậy. Nó luôn nằm bên trong và cố chiếm đoạt cơ thể này. Bảo Yết nhất định phải tìm ra nguyên nhân sớm, nếu cứ tiếp tục chỉ sợ cô sẽ không còn ý thức bình thường của con người nữa.

Mãi chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân cho đến khi có người mở cửa phòng bệnh mới đưa tâm trí Bảo Yết về với thực tại. Quay đầu về phía cửa, hóa ra là một hộ lý. Cô hộ lý đó thấy Bảo Yết nhìn mình liền vội vàng chạy ra ngoài gọi bác sĩ. Một lát sau bác sĩ cùng một số y tá nữa chạy vào. Bọn họ kiểm tra mọi thứ từ đầu đến cuối xem cô đã ổn chưa. Có vẻ cô bị chấn động mạnh sau cú rơi đó nên cần nằm yên trên giường một thời gian.

-Nếu cô đã tỉnh thì ổn rồi. Cần chú ý nghỉ ngơi thêm chút nữa là được.

Bác sĩ thờ phào nói rồi quay ra nói với cô y tá bên cạnh

-Cô mau thay bình nước biển cho bệnh nhân

-Vâng thưa bác sĩ!

Nói rồi lại quay sang nhìn cô.

-Cô nghỉ ngơi đi. Tui còn có bệnh nhân khác đang chờ

Bảo Yết nghe vậy chỉ gật đầu đáp lại. Vị bác sĩ đó mỉm cười rồi bước nhanh ra ngoài. Sau khi ông ấy đi rồi thì y tá bắt đầu làm việc của mình. Vừa làm cô ấy vừa tán gẫu một chút.

-Cô may mắn lắm đó! Nếu người ta không tìm thấy cô kịp thời thì cô đã chết từ lâu rồi

-.....

-Lúc cô được đưa đến đây toàn thân đều là chấn thương. Bác sĩ cấp cứu còn nghĩ cô không có hi vọng gì nữa cơ. Nhưng cuối cùng cũng cứu được cô về

-.....

-Mà cô cũng sướng thật đấy! Có chồng yêu thương mình như vậy.

-Chồng? _Bảo Yết im lặng từ nãy đến giờ mới ngạc nhiên lên tiếng

-Ừ! Sau khi cô được đưa vào phòng bệnh thường không lâu sau có một người đàn ông khá điển trai lao đến bệnh viện nói là người nhà của cô. Vì trông anh ta khá trẻ và cũng không giống cô lắm nên chúng tôi đều đoán đó là chồng cô. Mấy ngày cô hôn mê đều là anh ta chăm sóc cô mà.

-Anh ấy đâu rồi?

-Có vẻ như anh ta bận công việc nên chỉ đến đây vào buổi trưa và khoảng tầm 5 giờ chiều, ở lại qua đêm đến sáng sớm hôm sau mới rời đi. Mặc dù trông rất mệt mỏi nhưng anh ta vẫn luôn kiên nhẫn, ôn nhu săn sóc cho cô. Ánh mắt anh ta thâm tình nhìn cô chúng tôi thấy đều rất ghen tị đấy.

Nói rồi cô y tá liếc qua chiếc đồng hồ đang treo trong phòng bệnh.

-Giờ này chắc anh ta cũng sắp đến rồi đó!

Vừa dứt lời cánh cửa phòng bệnh liền mở ra. Tuy mở một cách rất nhẹ nhàng nhưng có thể cảm nhận được sự khẩn trương của người bước tới. Ngay khi người đó đặt chân vào Bảo Yết liền nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc. Người đó nhìn thấy cô cũng mỉm cười hạnh phúc nói:

-Bảo Yết! Cuối cùng em cũng đã tỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Những nhân vật đầu tiên ra đi

"BỐP!!!!!"

-Tiện nhân! Ngươi đem Bảo Yết đi đâu rồi?

Giọng nói lạnh và sắc của Ma Thiên có thể cho thấy rõ hấn cỡ nào tức giận. Ngân mặc dù bị đánh đến tàn tạ, khoe miệng còn dính máu nhưng biểu cảm vẫn vô cùng bình tĩnh:

-Thuộc hạ thực sự không biết gì hết thưa thiếu chủ!

-Ngươi còn chối! Tiếp tục đi!

Nơi đây là hình phòng của Hắc Long. Ma Thiên lúc này đang ngồi ung dung ở một bên. Đứng bên cạnh hấn là Xích, người đang hành hình Ngân là thuộc hạ có nhiệm vụ canh giữ hình phòng. Thuộc hạ theo lệnh của Ma Thiên tiếp tục tra tấn Ngân. Rơi dây quần gai quất liên tiếp lên người rồi đổ nước muối đặc vào. Cảm giác đau đớn mãnh liệt vừa xót mãi không thôi. Chân bị xích lại đến tê liệt không thể cử động. Và cứ mỗi giờ trôi qua lại lấy đi trên người cô ta một phần thịt, vết thương đã sâu đến mức nhìn thấy xương. Xích nhìn chị gái mình dù có đau đớn ra sao cũng không dám kêu lên một tiếng trong lòng quặn thắt. Hấn đã cảnh báo cô từ trước nhưng Ngân không chịu nghe. Làm đến mức này dù có bị làm đến chết hấn cũng không thể can thiệp. Một lúc lâu Ma Thiên mới ra hiệu cho dừng tay:

-Nói mau! Bảo Yết đang ở đâu? Ngươi đã làm gì?

-Thuộc hạ có thể lấy tính mạng của mình ra để thề thuộc hạ vô tội.

-Ngươi nghĩ ta là kẻ ngu sao? Trong lúc ta đi người được giao nhiệm vụ canh chừng Bảo Yết chỉ có ngươi và Xích. Nếu không phải ngươi thì chẳng lẽ là Xích. Nếu vậy thì....

Ma Thiên nghiêng đầu về phía Xích một cái thuộc hạ liền hiểu ý đẩy ngã hấn lúi ra giữa hình phòng. Cũng giống như Ngân, bọn họ bắt đầu tra tấn hấn. Xích cũng không phản kháng lại chỉ im lặng chịu đựng. Tuy vậy biểu cảm trên khuôn mặt của hấn chưa từng thay đổi, chỉ có chút nhẩn nhai lại vì đau đớn. Ngân nhìn không đành lòng liền dập đầu cầu xin Ma Thiên.

-ĐẠI THIẾU CHỦ!!!!!! XÍCH KHÔNG LIÊN QUAN ĐẾN CHUYỆN NÀY!!!! Trong lúc người đi thuộc hạ đã nhờ Xích đi giải quyết một số chuyện vậy nên canh chừng thiếu phu nhân chỉ có ta.

-Hừ? Cuối cùng ngươi cũng chịu nói?

-.....

Ma Thiên có vẻ vì nhận được câu trả lời mong muốn liền cho thả Xích.

-Quay về đi!

-Tạ thiếu chủ! _Xích nhanh chóng lại đứng lên đến bên cạnh chủ tử

Quay lại với Ngân hấn lạnh giọng.

-Cho ngươi cơ hội cuối! Ngươi đã làm gì Bảo Yết?

-Là thuộc hạ sơ suất để thiếu phu nhân xảy ra chuyện.

-Chỉ có thế?

-Chỉ có thế! _Ngân khẳng định

-Rất tốt! Rất can đảm! Ta tặng ả cho các ngươi. Dừng xong thì xử luôn đi!

-Tạ ơn thiếu chủ

Nói rồi Ma Thiên đứng dậy toan rời khỏi. Ngân nghe cái mệnh lệnh vô tình vừa nãy của hấn mà lòng đau đớn nghìn lần. Tại sao? Tại sao lại như vậy? Thuộc hạ vẫn luôn trung thành với người. Thiếu chủ lại vì một nữ nhân không chịu tin tưởng ta. (mồ tui: ngươi nói dối không chớp mắt như vậy ai tin cho nôi > <) Thuộc hạ đã luôn vì người!!! Vì sao cơ chứ!

Khuôn mặt tràn đầy nỗi tuyệt vọng. Là một ám vệ Ngân chưa từng rót một giọt nước mắt nào. Nhưng sao giờ đây nước mắt cô không ngừng rơi xuống đất, xuống mu bàn tay. Vì sao lại đau đến thế? Ngồi bệt trên sàn Ngân càng nghĩ càng tuyệt vọng. Cô dùng hết bình sinh của mình hết lớn:

-THUỘC HẠ CHỈ LÀM THEO NHIỆM VỤ BẢO VỆ ĐẠI THIẾU CHỦ THÔI!!!!!! TẠI SAO NGƯỜI LẠI ĐỐI VỚI TA NHƯ VẬY???????

Ma Thiên nghe xong quay đầu lại tiến tới chỗ Ngân. Cúi người xuống nâng cầm cô lên. Nói cho nhẹ nhàng là nâng nhưng thật ra tay hấn lúc này như muốn bóp nát cầm cô ra vậy. Ngân không khỏi đau đớn nhứt nhứt.

-Không! Đó không phải nhiệm vụ của ngươi. Nhiệm vụ của ngươi đó chính là nghe lệnh. Nhưng ngươi dám làm trái, ta không cần loại thuộc hạ không biết nghe lời.

....

-Thêm nữa! Ngươi tưởng ta không biết ngươi đang nghĩ cái gì sao? Không chỉ với Bảo Yết mà đối với ngươi tất cả những nữ nhân ở bên cạnh ta đều là mối nguy hại. Bình thường ta đã cố tình làm ngơ bỏ qua nhưng lần này ngươi đã đi quá giới hạn của mình rồi.

-Không thiếu chủ! Ngài hiểm nhảm thuộc hạ! Bọn họ đều là gián điệp hoặc muốn lợi dụng tiền cùng quyền thế của ngài thôi!

-Ta biết! Chính vì thế ta mới bỏ qua cho ngươi! Nhưng Bảo Yết thì khác. Ta đã cảnh cáo ngươi rõ ràng nhưng vẫn cố tình làm trái lệnh thì đừng trách ta vô tình. Từ trước tới nay nữ nhân ở bên cạnh ta nhiều nhất chỉ có mỗi mình ngươi với thân phận ám vệ. Có vẻ như qua nhiều đó thời gian khiến cho ngươi lầm tưởng mình mình là nữ chủ nhân ở đây rồi thì phải. NGƯỜI ÁO TƯỚNG QUÁ ĐẦY!!!

Dứt lời Ma Thiên liền bỏ tay ra, đứng dậy không quên đưa chân đá Ngân một phát vào bụng. Lực đạo đủ mạnh để cô ta lăn vài vòng trên sàn rồi nằm im. Ngân không thể nói được gì ngoài phát ra những tiếng rên rỉ vì đau đớn.

-Nếu ngươi đã không chịu hợp tác thì ta đành phải mất thêm công tự mình làm vậy. Còn các ngươi xử lý nốt ả đi! Để ả cảm nhận từ từ cảm giác sống không bằng chết.

-RỒ!!!

Ma Thiên cùng Xích nhanh chóng rời đi, vừa ra khỏi cửa hần liền dừng lại. Không hề quay đầu hần hỏi:

-Ngươi không hận ta vì đã làm vậy với chị gái ngươi?

-Thuộc hạ tự biết chị mình đã phạm phải trọng tội không dám trách cứ gì người.

-Ta vẫn có thể tin tưởng ngươi?

-Thuộc hạ xin lấy tính mạng mình ra để đảm bảo mãi mãi trung thành với thiếu chủ!

-Ta hi vọng ngươi sẽ không làm ta thất vọng như Ngân. Kết quả ra sao ngươi tự rõ.

-Thuộc hạ hiểu!

Nói có thể nhiều người không tin nhưng thực sự Xích tuy có chút oán giận nhưng không hề có ý định phản bội Ma Thiên. Đại thiếu chủ đã nhiều lần cảnh cáo cùng bỏ qua cho chị. Chính hần cũng đã nhiều lần ngăn cản Ngân nhưng cô lại không chịu nghe. Rơi vào kết cục này không thể trách người khác được. Hai chị em hần từ nhỏ phải tranh giành trong cái khu ở chuột để sinh tồn. Lúc cuộc đời đen tối nhất chỉ có Thiếu chủ đưa tay về phía hần. Đối với Xích Ma Thiên như một tín ngưỡng để hần tôn thờ; như một ánh sáng soi sáng cuộc đời hần. Còn về phần Ngân, chị ấy bản thân còn không thể cứu được nói chi đến hần. Hai người chỉ là mọi thứ đều san sẻ với nhau sống qua ngày. Vậy nên người được hần đặt lên hàng đầu chỉ có đại thiếu chủ. Dù có oán giận đi chăng nữa hần cũng không bao giờ làm trái lệnh người. Dù có hi sinh cả tính mạng hần vẫn sẽ vì Đại thiếu chủ

Tuy xử Ngân - một trong những ám vệ xuất sắc nhất của hần Ma Thiên quả thực có chút tiếc. Nhưng một thuộc hạ không nghe lời để lại là một mối nguy hại. Nhất là khi ả ta còn dám đụng lên người Bảo Yết. Còn ả tiện nhân kia chắc giờ này cũng đang ở một chỗ khác của hình phòng. Hình phòng của hần rất lớn, chiếm hết tầng hầm của biệt thự. Có rất nhiều khu vực riêng và mỗi khu vực sẽ lại có một lối vào khác nhau, thiết kế thành mê cung để phòng có kẻ muốn trốn. Từ từ tận hưởng rồi ả cùng Ngân sẽ được xuống hoàng tuyền. Ma Thiên lãnh khốc thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Sống chung

-Em mau vào nhà đi!

-Cám ơn anh!

Nhật Nữ vừa mở cửa cho Bảo Yết vừa giúp cô xách hành lý vào nhà. Bảo Yết trên người thương thế vẫn còn chưa khỏi nên đi lại có chút khó khăn. Đỡ cô ngồi xuống giường hoàng trên ghế sofa Nhật Nữ ôn nhu nói:

-Em ở đây nghỉ ngơi chút đi! Anh sẽ đem dọn hành lý vào phòng em!

Trước sự quan tâm chăm sóc của hần Bảo Yết cũng mỉm cười đáp lại.

-Làm phiền anh!

Nụ cười xinh đẹp thuần khiết khiến ai đó phải đơ người trong chốc lát. Nhật Nữ bỗng cảm thấy mình đang thất thố vội vàng cười đáp lại:

-Không có gì! Em nên nghỉ ngơi nhiều hơn!

Nói rồi hần nhanh chóng kéo hai chiếc vali đồ đạc của cô vào phòng ngủ đã chuẩn bị sẵn. Nhật Nữ vừa rời khỏi cô cũng tranh thủ nhìn qua nơi ở của hần. Cô cũng nên làm quen dần, dù sao cô cũng phải ở đây một thời gian. Còn nguyên nhân mà cô phải ở cùng Nhật Nữ thì.....

Flashback

Người nam nhân đó bước vào phòng bệnh hôm ấy chính là Nhật Nữ. Hần nghe ngóng được thông tin cô vào cấp cứu ở viện này nên đã nhanh chóng tới đây. Ba mẹ cô cũng được hần cho người tới thông báo. Vì bệnh viện này cách khá xa với nước V nên cũng phải mất 3 ngày để họ sắp xếp công việc lập tức bay tới đây. Ngay khi vừa đặt chân tới sân bay ba mẹ cô không để lãng phí thêm chút thời gian nào chạy tới bệnh viện; Hần Từ cùng Lê Dương cũng đi cùng.

-Ôi tạ ơn trời phật!!! Cuối cùng con gái tôi cũng trở về!!!

-Tiểu Yết! Cậu thật quá đáng! Dám bỏ mình đi lâu như vậy không chút tin tức!!!

Vừa nhìn thấy cô thì người đầu tiên lao đến chính là mẹ cùng Hần Từ. Cả hai đều trách móc cô rất nhiều nhưng trên khuôn mặt ai cũng đều là biểu cảm hạnh phúc. Nhìn hai người kích động ba cô cùng Lê Dương cũng chỉ đứng ở một bên im lặng nhìn cô mỉm cười. Bảo Yết biết họ cũng rất quan tâm đến cô. Cuối cùng cũng thấy lại được gia đình mình khỏi phải nói cô vui sướng đến mức nào. Cơ thể không ngừng run lên vì cái cảm xúc này.

Tuy nhiên mẹ cô thấy vậy lại nghĩ cô bị làm sao hốt hoảng định gọi bác sĩ. May mà Bảo Yết ngăn bà lại kịp thời:

-Mẹ! Con không sao. Chỉ là gặp được mọi người khiến con rất vui!

-Nhìn thấy con bình an là ba an tâm rồi_Nam Cung chủ tịch từ ái nói

-Cái gì mà bình an! Minh xem trên người con bé có chỗ nào là không có vết thương không?

Nam Cung phu nhân vẫn chưa thoát khỏi cơn hoảng sợ lúc ấy. Cái này cũng không thể trách bà. Con gái bà mất tích lâu như vậy một chút tin tức cũng không có. Cảnh sát lẫn báo chí còn đặt giải thưởng có thể con bé đã chết. Người làm mẹ sao bà có thể chịu đựng được những chuyện như vậy. Nam Cung chủ tịch chính vì cũng hiểu rõ điều đó nên cũng chỉ cười bất lực đáp lại.

-Đừng rồi! Lúc trước cậu đã đi đâu vậy?

Lê Dương lúc này như nhớ ra cái gì mới mở miệng. Vừa dứt lời tất cả đều quay ra nhìn cô. Có vẻ như đây cũng chính là điều mọi người đều thắc mắc. Hần Từ cũng vô cùng tò mò sốt ruột giục cô:

-Đúng đấy Tiểu Yết! Mọi người đều muốn biết cậu đã đi đâu!!!!

-Cái này...

Hít một hơi rồi Bảo Yết bắt đầu kể lần lượt mọi chuyện đã xảy ra như thế nào. Tất nhiên cô giấu chuyện Hải Bình là người của Hắc đạo với ba mẹ. Đây là bí mật của hần, cô tôn trọng điều đó nên sẽ không nói ra. Cô càng nói biểu cảm trên khuôn mặt của mọi người càng thay đổi. Mỗi lúc một lo lắng hơn, cuối cùng Hần Từ phải thốt lên:

-Tiểu Yết cậu đã làm cái gì để dính dáng đến những người đó?

-Đến mình còn không hiểu lý do nữa mà!_Bảo Yết cười mỉa mai

-Rất cuộc kiếp trước tôi đã làm gì nên tội để con gái tôi phải chịu khổ như vậy!_Nam Cung phu nhân sau khi nghe tất cả mọi chuyện bắt đầu khóc lóc

Nam Cung chủ tịch nhũn mảy càng sâu rồi nghiêm túc nói, giọng tràn đầy sự Kiên định:

-Yết nhi yên tâm đi! Ba mẹ nhất định sẽ bảo vệ con chu toàn.

-Con cảm ơn ba mẹ! Nhưng mà con nghĩ trong thời gian này tạm thời con không nên về nhà.

-TẠI SAO???

Tất cả mọi người đều khá ngạc nhiên trước lời nói này của Bảo Yết. Khó khăn lắm mới trở về được tại sao cô lại không muốn về nhà???

-Con mất tích đám người kia nhất định sẽ đi tìm. Bây giờ con như vậy phải nói là rất nguy hiểm. Vậy nên cho tới khi tìm được cách giải quyết tốt nhất lại có thể yên tâm dưỡng thương tin tức con trở về nên giữ bí mật.

-Ba hiểu rồi! Vậy ba sẽ chuẩn bị một biệt thự chỗ nào đó kín đáo cho con_Nam Cung chủ tịch sau một hồi suy nghĩ cũng đồng ý

-Không được! Bất động sản do Nam Cung gia nhúng tay vào bọn họ nhất định để ý!

-Vậy nhà bọn mình thì sao?_Hàn Tử đề nghị

-Lại càng không được! Chuyện tại mình là bạn truyền thông ai cũng biết, hai cậu sẽ càng là đối tượng bị nghi ngờ nhiều hơn!_Bảo Yết phản đối

-Nếu vậy chẳng lẽ cứ để cậu ở bệnh viện?_Lê Dương lên tiếng

-Cái này cũng không ổn. Bệnh viện có hồ sơ bệnh án sớm muộn cũng bị tìm ra_Lần này là Nam Cung phu nhân phản đối

-Chỗ này không được chỗ kia cũng không được. Đến cuối cùng nên để cậu ở đâu đây!!!!

Hàn Tử mất kiên nhẫn vò đầu bứt tai. Ai nấy cũng đều trong tình trạng khó nghĩ. Quả thật tìm một nơi phù hợp để cho Bảo Yết trốn tránh một thời gian thực sự quá khó. Đương lúc mọi người đã tưởng mất hết hi vọng thì có người bước vào. Hắn vừa bước vào tất cả đều quay ra nhìn hắn và thế là.....

End Flashback

Và thế là cô chuyển tới đây với Nhật Nữ. Cô với Nhật Nữ trước kia chỉ đơn giản là tổng tài cùng thư kí. Không ai nghĩ giữa hai người có bất kì quan hệ thân thiết nào. Ở đây sẽ là an toàn nhất bởi sẽ không có ai nghi ngờ. Tuy vậy Nhật Nữ lại không hề biết lý do cô ở đây. Ba cô chỉ nói với hắn rằng Nam Cung gia xảy ra một số chuyện không tiện để đưa cô quay về nên nhờ hắn chăm sóc cô một thời gian.Nhật Nữ là người duy nhất từ lúc đến thế giới này là chưa từng có ý xấu với cô. Nói dối hắn cô cũng có chút áy náy. Chỉ là bây giờ tình trạng của cô rất nguy hiểm cô không muốn lòi hắn theo vào. Nếu biết thì cô chuyện gì xảy ra cô tin chắc chắn hắn sẽ không để cô một mình; Bảo Yết cũng không rõ vì sao mình có thể khẳng định như vậy nhưng mà cô sẽ không để chuyện đó sẽ thành hiện thực. Để như bây giờ cô có thể ngay lập tức rời đi để bảo vệ cho hắn. Sắp xếp lại mọi kế hoạch trong đầu Bảo Yết một lần nữa khẳng định quyết định của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Nỗi niềm riêng

Nhật Nữ từ tốn đem đồ của Bảo Yết xếp vào tủ. Tất nhiên là những quần áo bình thường còn những thứ riêng tư thì....khụ....dành để cô tự sắp xếp sau. (mồ tui: sau xếp luôn đi anh! Làm quen sau này mà!) Đến tận bây giờ hắn vẫn không thể tin cô và hắn sẽ sống chung dưới một mái nhà. Điều này làm cho có chút choáng ngợp, một chút hồi hộp và một chút hạnh phúc.

Chỉ là có một chuyện vẫn khiến hắn cảm thấy phiền lòng. Nhật Nữ biết Bảo Yết chuyển đến đây sống cùng hắn chắc chắn là có lý do. Nhưng đó là gì thì hắn không biết. Hôm Nam Cung chủ tịch cùng phu nhân đến thăm hắn có ra ngoài để bọn họ nói chuyện riêng đồng thời cũng để đi mua cho cô ít hoa quả. Vừa về đến phòng cô Nhật Nữ nghe loáng thoáng tiếng Nam Cung phu nhân đang khóc chưa nói đến giọng của Nam Cung chủ tịch cũng lạnh hơn hắn. Biết là có chuyện hắn mới không kiềm được tò mò định đứng bên ngoài nghe thử nào ngờ bác sĩ điều trị đến nhờ hắn mang thuốc luôn vào cho cô. Không còn cách nào khác hắn mới phải đi vào.

(giải thích đoạn này một chút: vì Bảo Yết cùng mọi người bên trong đang mãi nói chuyện nên không hề để ý tiếng Nhật Nữ cùng bác sĩ ở bên ngoài. Vậy nên như chap trước đã nói cho đến khi hắn mở cửa bước vào mọi người mới giật mình cùng nhau quay ra nhìn hắn. Còn lại ra sao bạn đọc đã biết!!!)

Vừa bước vào tất cả mọi người trong phòng đều quay ra nhìn hắn một cách khó hiểu. Nhật Nữ ban đầu cũng có chút giật mình vì tưởng chuyện mình đứng ngoài nghe lén đã bị phát hiện. Nhất là khi một lát sau Nam Cung chủ tịch lại kêu hắn ra ngoài nói chuyện riêng. Vốn tưởng sẽ bị quở trách một trận hóa ra ngài ấy chỉ muốn nhờ hắn chăm sóc con gái mình một thời gian. Vậy nên sau khi xuất viện Bảo Yết xách va li cùng hắn trở về nhà.

Lí do vì sao cô muốn ở lại đây với hắn Bảo Yết một chút cũng không tiết lộ. Chỉ nói giống Nam Cung chủ tịch rằng Nam Cung gia có một số chuyện không tiện để quay trở về lúc này. Hắn biết lý do thực sự chắc chắn khác. Có lẽ quan hệ của hắn và cô chưa đủ thân thiết để Bảo Yết đặt niềm tin. Chẳng phải hắn đã nói từ trước rồi sao? Chỉ cần Bảo Yết cần gì hắn nhất định sẽ giúp. Mọi chuyện cô có thể nói cho hắn, hắn nhất định sẽ vì cô giải quyết. Vậy mà.....

Nhật Nữ càng nghĩ càng thấy ảo não trong lòng. Công việc trên tay mỗi lúc một chậm rồi dừng hẳn. Hắn mãi đắm chìm trong suy nghĩ của mình. Thực sự tin tưởng hắn khó đến vậy? Dù sao cô cùng hắn cũng đã có khoảng thời gian thân thiết bên nhau. Hắn có thể khẳng định rằng mình chưa từng có làm gì khiến cô phải thất vọng. Thôi bỏ đi! Nhật Nữ tin nếu bản thân cố gắng thêm chút nữa cô nhất định sẽ hiểu. Chẳng phải việc cô chọn ở đây cùng với hắn là một minh chứng rõ ràng cho thấy rõ điều đó? Nhật nữ hắn nhất định sẽ khiến cô có thể đặt hết niềm tin vào mình. Trở thành chỗ dựa vững chắc nhất cho cô trong mọi chuyện dù có khó khăn đến cỡ nào. Tự an ủi bản thân động tác trên tay Nhật Nữ lại quay trở về tốc độ ban đầu. Va li càng lúc càng trống và tủ cũng mỗi lúc một chất đầy hơn.

Bên ngoài phòng khách Bảo Yết vẫn âm thầm quan sát đánh giá xung quanh nơi này. Nhật Nữ có lẽ là người duy nhất không sống trong biệt thự như

những nam chủ. Biệt thự hán mua về chỉ để thỉnh thoảng đi nghỉ mát hay du lịch còn bình thường sinh sống thường ngày đều là căn hộ chung cư này. Tuy vậy đừng nghĩ nó là chung cư mà đánh giá thấp.

Căn hộ này nằm ở tòa nhà trên cùng của một tòa nhà sang trọng bậc nhất của thành phố. Nơi đây được coi như là hòn ngọc quý trên tay các nhà buôn bất động sản. Một mình căn hộ chiếm hết một tầng của tòa nhà cũng đủ biết nó rộng ra sao. Có đủ bể bơi sân vườn ban công bên ngoài. Bên trong nội thất được trang bị đầy đủ, thiết kế đơn giản nhưng vẫn vô cùng sang trọng. Nhìn vào nội này người ta có thể nhìn thấy rõ hình dáng của vị tổng tài nghiêm nghị lạnh lùng

Bảo Yết cũng từng hỏi qua Nhật Nữ nếu đã có tiền như vậy sao không mua luôn biệt thự? Hán chỉ cười và nói rằng bản thân chỉ ở có một mình nên muốn giữ mọi thứ cho đơn giản. Chỉ có biệt thự ở phía bên rìa ngoại ô yên tĩnh hán mua cho ba mẹ mình tĩnh dưỡng. Đối với hán nhà chỉ để ở nên cũng không cần phải quá cầu kì miễn nó khiến mình thoải mái. Bảo Yết đối với suy nghĩ này của hán cũng rất đồng tình. Nhà ở đâu như thế nào không quan trọng, chỉ cần vẫn có thể ở cùng ba mẹ là cô hạnh phúc rồi.

Ngó nhìn phía bên trong chắc chắn Nhật nữ một lúc lâu nữa mới ra Bảo Yết mới yên tâm làm chút chuyện riêng. Khởi động hệ thống của SilverKnight có kiểm tra lại toàn bộ một lượt xem có bất kì hỏng hóc hay không? Tuy khá tự tin về chất lượng của tâm huyết để đời nhưng cẩn thận vẫn trên hết. Hôn nữa rơi từ độ cao như vậy lại còn cùng cô ngâm nước lạnh một thời gian dài thì vẫn phải có chút lỗi nào đó. Bảo Yết là người cầu toàn, chỉ cần một hỏng hóc nhỏ cho dù không đáng kể cũng khiến cô cảm thấy khó chịu. Thấy mọi thứ đều như ban đầu Bảo Yết mới nhẹ thở ra một cái.

-Khởi động hệ thống!

"Hệ thống đã khởi động!"

-Nói máy với Vicky!

"Đã nhận lệnh"

Một hồi chuông vang lên, rồi bên kia đầu dây chính là giọng nói máy móc quen thuộc xuất hiện

"Cuối cùng cũng liên lạc được với chủ nhân!"

-Ta cũng rất vui vì người vẫn còn ở đây, Vicky!

"Chủ nhân đã giao nhiệm vụ ta nhất định phải hoàn thành!"

-Thật tốt vì người đã tận tâm như vậy. Mọi chuyện trong phòng thí nghiệm sao rồi?

"Như mệnh lệnh của ngài hệ thống máy tính chủ trong phòng thí nghiệm vẫn hoạt động bình thường. Cũng không dấu hiệu của sự xâm nhập, tất cả đều đã bị loại bỏ!"

-Loại bỏ? _Bảo Yết nghe xong nhún mày

"Vài ngày trước có một máy tính với mã ID ẩn danh cố xâm nhập nhưng chưa kịp mở khóa đã bị hệ thống bảo mật triệt hạ"

-Ta hiểu rồi!

Có kẻ muốn đột nhập vào máy tính chủ trong phòng thí nghiệm của cô. Xem ra có kẻ nào đó biết chuyện về cô hay chuyện cái phòng thí nghiệm đấy. Xem ra cẩn thận vẫn hơn, cô cần nâng cấp thêm hệ thống bảo mật dày hơn nữa

-Vicky! Ta sẽ gửi cho người một số kết quả thí nghiệm thu thập được trong thời gian đi vắng. Chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, tối nay ta sẽ quay về!

"Đã rõ"

Bảo Yết nghe vậy cũng gật đầu yên tâm rồi tắt máy. Nơi đây dù sao cũng là nhà Nhật Nữ cô không nên nói chuyện quá lâu sẽ khiến hán nghi ngờ. Mà nhắc mới nhớ xếp đồ từ nãy đến giờ vẫn chưa xong sao. Bảo Yết thử ngó vào bên trong lần nữa để tìm hán nhưng chưa kịp thì một cảm giác ấm nóng đột ngột chạm vào má khiến cô giật mình:

-Anh ra đây từ khi nào?

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Từ bạn thành thù???

Nhật Nữ sau khi sắp xếp đồ của Bảo Yết vào trong tủ xong quyết định vào bếp pha chút gì đó cho cô. Tay cầm hai cái cốc ra ngoài hẳn thấy cô đang không ngừng dòm ngó xung quanh nhà hẳn. Bộ dáng trông không khác gì một chú tiểu miều mới về nhà. Hẳn chợt cảm thấy buồn cười, trong lòng dậy lên suy nghĩ muốn trêu chọc cô một lát. Vậy nên Nhật Nữ lén lút nhẹ nhàng đi tới và đưa tay chạm nhẹ cốc trà ấm lên mặt cô khiến Bảo Yết phải giật mình:

-Thấy ý thức của em lên sao Hỏa chơi rồi nên anh giúp em kéo nó về _Nhật Nữ đùa

Bảo Yết cũng biết mình mãi suy nghĩ vẩn vơ đến thất thố, nhìn Nhật Nữ không nhận được trêu đùa mình cũng cười trừ. Tất nhiên là cười trừ, vui thì vui thật nhưng bị như vậy cũng có xấu hổ chứ. Nhật Nữ cũng biết điều đó cũng chỉ lắc đầu cười cười rồi đưa một cái cốc cho cô:

-Uống cái này đi. Nó tốt cho em đấy!

-Cám ơn anh!

Bảo Yết đón lấy cái cốc rồi nhấp một ngụm. Hương vị nồng ấm chảy qua cổ họng đi xuống lan ra khắp cơ thể, có chút ngọt ở đầu lưỡi, một cảm giác khoan khoái thư giãn khoan khoái ngay từ lần thử đầu tiên

-Ngon quá! Đây là gì vậy?

Bảo Yết không kìm được mà thốt lên quay ra hỏi Nhật Nữ. Nhật Nữ từ tốn ngồi xuống bên cạnh, bản thân cũng uống một chút, cảm nhận vị ngon của thứ đồ uống trong tách rồi nhìn cô từ tốn nói:

-Trà hoa! Một loại hoa đặc biệt chỉ để dùng làm trà. Hương vị của nó rất dễ uống kể cả đối với những người không thích trà như em vẫn có thể uống được!

-Sao anh biết em không thích trà?

Bảo Yết khá bất ngờ, ngoài bố mẹ cùng bạn bè ra thì không ai biết cô không thích uống trà. Trà luôn đắng và rất khó uống, mẹ cô vì muốn cô ăn uống điều độ nên luôn tìm những loại trà quả dễ dễ uống hơn. Nhưng mà thử bao nhiêu rồi cô vẫn không mấy thích trà. Lần đầu tiên cô thực sự thích uống nó. Sau này trở về Nam Cung gia cô nhất định phải nhờ hẳn chỉ chỗ kiếm mới được

-Hồi em còn ở Mạc thị anh để ý trên bàn làm việc em tuy luôn có một tách trà nhưng mỗi lần uống biểu tình của em rất khổ sở. Trông em không giống một người thích trà tí nào

-Anh để ý cả chuyện này?

Bảo Yết nghe vậy liền có chút đỏ mặt. Nhật Nữ nổi tiếng là người thích những đồ uống thanh nhã như trà. Nhưng cô thì không, cô uống như một sự ép buộc chỉ vì nó tốt cho sức khỏe lại còn giúp cô tỉnh táo tốt hơn cả phê. Thứ đồ uống mình thích bị người khác uống với biểu tình ghét bỏ chắc hẳn cũng không lấy làm dễ chịu đi. Nhưng là cô không nghĩ đến cả những chuyện nhỏ nhặt này mà hẳn cũng để ý. Khởi nói trong lòng Bảo Yết lúc này đang có chút dao động. Biết cô không uống được trà nên cố tình làm tách trà này cho cô. Cốc trà đang cầm trên tay của Bảo Yết bỗng trở nên ngon lạ thường.

Nhật Nữ thấy cô vui vẻ tận hưởng tách trà hẳn pha cũng lấy làm vui vẻ. Nhìn dáng vẻ hưởng thụ của cô vô cùng đáng yêu, hẳn đã không kiềm lòng được đưa tay xoa nhẹ đầu cô khiến Bảo Yết đang nhâm nhi đồ uống thì giật mình.

-Chỉ cần liên quan tới em thì chuyện gì anh cũng sẽ để ý

Nhật Nữ nói bằng giọng ôn nhu tràn đầy sự chân thành và thiết tha khiến trái tim Bảo Yết một lần nữa loạn nhịp. Nó đập không ngừng chẳng theo một trật tự nào cả khiến cô rất khó chịu. Tuy nhiên chưa đến mấy giây Bảo Yết liền tự động xóa bỏ cái cảm giác đó. Nhật Nữ rất tốt nhưng cô không dám mạo hiểm tương lai của mình. Hẳn là một nhân vật chưa từng xuất hiện trong nguyên tác, gia thế không hề kém các nam chính, cũng chưa rõ hẳn thực sự là người như thế nào. Hẳn có đủ nguy cơ để trở thành tra nam như những kẻ còn lại. Chưa kể nếu giao lại tình cảm cho hẳn ai biết được có bị kẻ khác đem ra để lợi dụng. Vậy nên cô thà phụ hẳn còn hơn để bản thân chịu ủy khuất. Khuôn mặt đang vui vẻ của Bảo Yết đang vui vẻ bỗng trầm xuống:

-Anh lần sau không cần phải nhọc công vậy đâu. Em đã làm phiền anh nhiều rồi!

Nhật Nữ thấy biểu tình Bảo Yết thay đổi cũng biết bức tường trong trái tim cô lần nữa được dựng lên. Mới vừa nãy hẳn đã hi vọng giữa hai người có chút tiến triển nào đó. Là hẳn quá ngây thơ rồi!

-Em biết không. Chỉ cần là em thì anh sẽ không bao giờ cảm thấy phiền. Mong em có thể đặt chút tin tưởng lên người anh

.....

-Chắc em cũng đói rồi để anh đi chuẩn bị bữa tối

Không nói thêm lời nào Nhật Nữ bước vào trong bếp. Nhìn bóng lưng hẳn rồi đi mặc cảm tội lỗi bỗng xuất hiện dày vò tâm can Bảo Yết. Biết như vậy là tổn thương hẳn nhưng quả thực cô quá hèn nhát để mạo hiểm. Cô không đủ can đảm để liều mạng sống của mình, chỉ mong hẳn sẽ hiểu cho nỗi khổ của cô.

Tại một căn phòng tối tăm nào đó ở một nơi không ai biết, thứ sáng lên duy nhất chỉ có màn hình của những chiếc máy tính. Bên trên màn hình rất nhiều đoạn mã, đoạn nhúng xuất hiện không ngừng. Nếu không phải dân công nghệ chuyên nghiệp chắc chẳng mấy ai biết chúng có ý nghĩa gì.

- Mọi chuyện sao rồi?

Cánh cửa căn phòng mở ra đưa vào một chút ánh sáng hắt từ bên ngoài. Một nam nhân quen thuộc bước vào, đó chính là Hoắc Vệ Minh đang mai danh ẩn tích ở đâu đó không ai biết. Hắn vừa bước vào thì hai người đang ngồi làm việc trước màn hình máy tính cũng cùng lúc quay ra. Hai người này cũng không thể quen thuộc hơn. Bọn họ chính là hai anh em nhà Mộc gia Mộc Giải Thần và Mộc Sư Kiệt

- Không dễ đến vậy đâu! Miêu nữ thiên tài không phải chỉ là cái danh! _ Kiệt khó chịu nói

Hắn cùng Thần đã phải ở trong cái phòng thí nghiệm này mấy ngày rồi. Mỗi ngày chẳng ngủ được là bao nhiêu. Mắt ngủ tất nhiên tâm tình sẽ chẳng bao giờ tốt, sức khỏe cũng có chút kém đi, dễ mệt mỏi. Mẹ kiếp! Nếu không phải vì cái thỏa thuận giữa bọn họ hắn cũng không phải tự hành hạ mình như vậy.

Thần cũng biết tâm trạng của anh trai mình lúc này. Bản thân hắn cũng đang khó chịu không kém. Nhưng là hắn là người biết nhìn thời thế hơn anh mình nên định lực cũng tốt hơn hắn. Không dễ dàng để lộ cảm xúc ra bên ngoài như vậy

- Tường lửa biến ảo liên tục nên không thể xác định được đoạn mã khóa nằm ở đâu. Chưa nói đến chỉ cần có một thứ gì đó lạ xâm nhập lập tức hệ thống chủ tự động kích hoạt virus. Vậy nên thời gian chúng tôi có thể hack hệ thống thì ít mà dùng để diệt virus thì nhiều.

Đối với chuyện này Thần vô cùng tức giận. Hắn ghét nhất có thứ gì đó không đi theo kế hoạch của mình. Chỉ cần sai một li cũng đủ khiến hắn mất bình tĩnh, đây chính là nhược điểm chí mạng của hắn. Ngược lại Kiệt tuy hay tùy hứng và nổi nóng nhưng có bất cứ biến gì hắn lại là người ứng biến nhanh nhất. Tuy không thể nói là xuất sắc nhưng đảm bảo cầm cự trong thời để tìm ra biện pháp tốt hơn khi gặp phải bất cứ vấn đề gì. Hai anh em bọn họ trái ngược nhưng lại luôn hỗ trợ lẫn nhau không rời. Người ta nói đây là khả năng chỉ những cặp sinh đôi đồng tâm mới có. Vậy nên suốt mấy ngày qua hai anh em Thần và Kiệt luôn làm việc cùng nhau. Nếu như bình thường chỉ cần hai người bọn họ hợp sức thì không gì không làm được. Duy nhất lần này một cái hệ thống lại khiến bọn họ gặp khó khăn. Điều này khó nói khiến cả hai người vô cùng không hài lòng

Hoắc Vệ Minh sau khi nghe chỉ im lặng ngẫm nghĩ một lát. Trên gương mặt một chút biểu cảm cũng không có, không ai biết hắn đang nghĩ gì. Chỉ biết một sau đó hắn ta nở nụ cười tiêu chuẩn khách sáo:

- Chắc chỉ cần thêm chút thời gian. Mong hai vị tiếp tục giúp đỡ!

- Cái này là tất nhiên! Hai anh em chúng ta chưa từng biết thất hứa. Nhất định sẽ hoàn thành việc của mình. _ Thần nói

- Cảm tạ hai vị!

- Chỉ mong Hoắc lão cũng như vậy! _ Lần này là Kiệt mở miệng

- Nhất định!

Nghe xong cả Thần và Kiệt cũng mặc kệ Hoắc Vệ Minh tiếp tục quay ra làm tiếp chuyện của mình. Hắn ta cũng không muốn làm phiền họ nên cũng đi ra, One đứng chờ bên ngoài vừa thấy hắn đi ra liền lại hỏi:

- Chuyện sao rồi thưa boss?

- Vẫn chưa được _ Giọng Hoắc Vệ Minh vô cùng lạnh lẽo

Hắn mời hai anh em Mộc gia giúp mình vì bọn họ là những thiên tài đứng đầu thế giới. Đáng tiếc như vậy chưa đủ để phá đảo trình độ của đại tiểu thư Nam Cung gia đó. Xem ra hắn phải dùng thêm kế hoạch dự phòng rồi! Hoắc Vệ Minh nham hiểm nghĩ thầm. Bước chân cũng vội vã hơn đi về phía thư phòng cả mình. Nhìn biểu tình của boss One cũng biết trong lòng ngài đã có chủ ý mới để đối phó nên vội vàng đi theo để sẵn sàng đợi lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Tổn thương

Nhật Nữ im lặng bỏ vào bếp. Nhìn bóng lưng hắn lặng lẽ rời đi khiến lòng Bảo Yết dâng lên một cổ áy náy. Cô biết đối với hắn như vậy có thể vô tình, thậm chí là tàn nhẫn. Nhưng bản thân đã chết một lần cô tuyệt đối sẽ không mạo hiểm lần nữa, hơn nữa vốn nguyên tác thân thể này chết cũng không có nhẹ nhàng gì. Có trách thì trách ông trời (mổ tui: thật ra là do tui!!) đã để cô tới cái thế giới trong sách này.

Mặc dù vậy nhưng đến bữa tối cả hai lại vẫn cùng nhau trò chuyện rất vui vẻ. Nhật Nữ trước giờ luôn sống một mình, bữa cơm của hắn chưa từng có

hiều tiếng cười như vậy. Ăn xong Bảo Yết giúp hân rửa bát cùng dọn dẹp. Cả hai trêu đùa nhau trong lúc ăn chưa đủ đến lúc dọn dẹp vẫn phải nghịch mới yên tâm. Bọt xà phòng bay khắp nơi vấy ướt cả sàn bếp. Vậy là hai con người rảnh rỗi sinh nông nổi này đã mất công dọn dẹp nay lại phải làm lại lần nữa.

Tối muộn đã thấm mệt nên Bảo Yết cùng Nhật Nữ chỉ cùng nhau xem ti vi và trò chuyện. Dù mọi thứ chuyện trên trời dưới đất. Nhưng đã lâu lắm rồi cả hai mới được có được buổi tối vui vẻ như ngày hôm nay. Nụ cười luôn xuất hiện trên gương mặt của cô và hân. Căn hộ vốn yên tĩnh nay bỗng đầy âm thanh.

Ngày Nữ đang được trải qua những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời hân. Được ở cạnh, được sống chung với người con gái hân yêu thương thì còn gì có thể tuyệt vời hơn thế (mở tủ: mới có gần một ngày thôi mà!?!) Bảo Yết giấu giếm hân rất nhiều bí mật trong lòng hân quả thực vô cùng đau đớn. Nhưng hân là một doanh nhân, tức là hân có thể kiên trì. Ngày Nữ vẫn luôn giữ một niềm tin rằng một ngày nào đó Bảo Yết sẽ quay đầu lại. Cô sẽ thấy hân luôn đứng chờ ở phía cuối con đường. Đến lúc cô có thể hiểu được điều này thì có thể đặt niềm tin nơi hân, cùng nhau chia sẻ và vượt qua mọi chuyện. Vậy nên đối với lúc này tuy có chút khổ sở nhưng hân nhanh chóng xốc lại tinh thần cùng cô tận hưởng từng giây phút quý giá này.

Bảo Yết đối với đêm đầu tiên ở đây cảm thấy khá thoải mái. Ngày Nữ rất chu đáo và tâm lý nên tuy là ở nhờ nhà hân nhưng lại không hề có chút cảm giác gò bó nào. Tất cả đều rất tự nhiên, Ngày Nữ không phải nam chính hay nam phụ nên mặc dù khá cảnh giác nhưng Bảo Yết luôn cảm thấy thoải mái hơn. Mà trông lạnh nhạt khô khan nhưng thật không ngờ hân lại có một cá tính thú vị như vậy,. Mỗi câu chuyện hân kể đều rất cuốn hút, sinh động; thậm chí hân còn kể cả chuyện cười. Bảo Yết cười không ngừng cả buổi tối chưa từng ngậm miệng lại.

Ngày Nữ nhìn cô vui vẻ với một đôi mắt hạnh phúc. Thật cảm ơn ông trời đã để cho anh gặp được em

Đêm muộn, ai nấy về phòng mình ngủ. Bảo Yết cũng leo lên giường làm một giấc, Hôm nay quả thực đã mệt mỏi quá nhiều rồi. 2 giờ sáng khi tất cả sinh vật đều chìm vào bóng tối. Trong một căn phòng ngủ đẹp đẽ, cô gái tựa thiên sứ đang say giấc nồng đột ngột mở mắt. Cô lặng lẽ thay đồ rồi lén lút đi về phía cửa chính.

Ổ khóa là khóa điện tử được lập trình tinh vi đảm bảo an ninh trong từng căn hộ nơi đây. Có lẽ sẽ mất vài phút. Vừa mới tới đây nên Ngày Nữ chưa nói mật khẩu an ninh cho cô mà cô cũng quên mất chưa có hỏi hân. Vậy bây giờ muốn lên ra ngoài chỉ còn cách phá khóa. Bảo Yết nghĩ thầm rồi nhanh chóng xắn tay vào công việc. Sử dụng SilverKnight kết nối với hệ thống an ninh của cánh cửa Bảo Yết bắt đầu phá khóa. Cô cố hết sức chỉ mong xong việc nhanh và không làm ảnh hưởng đến Ngày Nữ. Hôm nay vất vả nhất có lẽ là hân rồi

Nhưng vừa mới bắt đầu đèn trong phòng khách chợt sáng cùng với giọng nói nam tính quen thuộc vang lên

-ABK0142!

Bảo Yết giật mình quay đầu lại thì thấy Ngày Nữ đang đứng trước cửa phòng của mình. Cô bối rối không biết cư xử ra sao vào lúc này, hân chỉ im lặng nhìn cô cười nhẹ. Bảo Yết thử bám theo dây số Ngày Nữ vừa đọc, quả nhiên cửa ngay lập tức mở ra.

-Lần sau chỉ cần hỏi anh là được. Cũng muộn rồi em nên về sớm!

Ngày Nữ nói thêm câu đó rồi lập tức quay về phòng đóng chặt cửa. Bảo Yết càng lúc càng cảm thấy xót xa. Cái nụ cười gượng gạo khi nãy của hân, bóng lưng cô đơn bước đi,...nó cứ in đậm trong tâm trí như thể muốn gầy vò lương tâm của cô vậy. Có lẽ nào cô nên.....KHÔNG!!! Tự lúc đầu để giữ tình cảm Bảo Yết thầm tự nhủ với mình rằng thà mình phụ người còn hơn để người phụ ta. Vốn đây là chuyện sống còn nên không thể mạo hiểm, chỉ có thể thật cẩn trọng để đi qua mọi chuyện. Mở cửa ra khỏi nhà Bảo Yết chỉ có thể nhìn về phía căn phòng đã đóng chặt đó nhỏ giọng:

-Em xin lỗi!

Phòng thí nghiệm bí mật trong biệt thự của Nam Cung gia

Bảo Yết không muốn ba mẹ biết chuyện mình quay về nên đành phải đột nhập vào chính nhà của mình. Mặc dù không biết ba hoặc mẹ có biết về sự tồn tại của chỗ này không nhưng những thứ liên quan bên trong ắt sẽ đẩy họ vào nguy hiểm. Sống hai kiếp người đây là lần đầu tiên cô có một gia đình thực sự nên dù thế nào cũng không thể để họ bị liên lụy.

Nhân viên an ninh đi tuần khắp nơi khiến cho cô có một chút nản. Nhưng may mắn thay hệ thống an ninh trong nhà đều do cô tự tay thiết kế nên đột nhập cũng không quá khó khăn. Đến được chỗ nhà kho, Bảo Yết cảnh giác nhìn xung quanh mấy lần rồi mới an tâm bước vào

Thang máy dần đi xuống, trong lúc chờ nó đi xuống tầng sâu cùng cô vô thức đưa tay lên ngực trái bóp chặt. Không biết vì lý do gì mà chỗ này luôn có cảm giác co thắt vô cùng khó chịu. Nó không đau đớn quằn quại nhưng luôn âm ỉ trong lòng. Đặc biệt cứ nhớ đến Ngày Nữ cái cảm giác ấy lại càng sâu đậm hơn. Bảo Yết không biết bản thân đang gặp chuyện gì nhưng cô chắc chắn đó là vì hân. Phải chăng đây chính là mặc cảm tội lỗi vì cô đã tàn nhẫn làm tổn thương trái tim lạnh lùng của hân

"Tĩnh"

Âm thanh của thang máy vang lên mới đưa Bảo Yết về với hiện thực. Vỗ vào mặt mấy cái chính lý lại tinh thần cô từ tốn bước vào phòng thí nghiệm, biểu cảm khi quay về lạnh nhạt không một chút gợn sóng.

"Chào mừng chủ nhân đã trở về"

Bảo Yết vừa bước vào liền nghe thấy giọng nói máy móc quen thuộc của Vicky.

-Chuyện ta giao cho người làm thế nào rồi?

"Dữ liệu đang được phân tích! Rất nhanh sẽ có kết quả!"

-Tạm thời để đấy đi. Ta cần xem xét thêm một thứ!

"Tuân lệnh thưa chủ nhân"

Nói rồi Bảo Yết trút bỏ quần áo. Làn da trắng mịn hiện lên dưới ánh đèn mờ ảo. Chỉ có điều kì lạ chính là phía trước ngực cô không hề có nhũ hoa, thấy rõ được cô ta đang mặc bên ngoài một lớp da vô cùng mỏng. Chạm nhẹ vào giữa ngực bộ y phục quay về nguyên trạng màu tím than, bên trên là rất nhiều mạch điện nhỏ màu trắng chạy khắp toàn bộ cơ thể. Cần thận cời chúng ra rồi cô mặc lại quần áo. Còn thứ kia thì được đưa vào lồng phân tích. Máy quét bắt đầu phân tích lại tình trạng hiện tại của WhiteCat

"Chủ nhân! Whitecat có vấn đề gì sao? Ngài có vẻ dăm chiêu!"

-Ta cảm nhận có thứ gì đó không ổn.

Bảo Yết lạnh nhạt đáp lại rồi lại nhanh chóng quay lại chỗ làm việc của mình trước nơi đang có rất nhiều màn hình máy tính gần như cùng nhau sáng

Bảo Yết bắt tay vào việc, kết nối SilverKnight với hệ thống chủ để tải thêm một số phần mềm hỗ trợ. Những hàng dữ liệu thô không ngừng chạy trên mình. Càng lúc nếp nhăn giữa trán cô càng lúc càng sâu. Biểu cảm có chút khó khăn.

Dừng lại nghỉ ngơi thực sự Bảo Yết bỗng cảm thấy tự ti. Có vẻ như lâu quá nên tay nghề liền giảm sút. Có rất nhiều thứ hỗ trợ đến giờ vẫn chưa phân tích xong

Phải một hồi rất lâu sau như chợt nhớ ra cái gì Bảo Yết liền mở cửa sổ chat riêng cho hệ thống. Hệ thống này Bảo Yết thêm vào để đề phòng nếu có bất cứ vấn đề gì với bộ cảm ứng âm thanh thì vẫn có thể giao tiếp, tiếp tục ra lệnh cho máy tính chủ. Ô chat hiện lên Bảo Yết ngay lập tức đã gõ

"Người là cái gì?"

Vốn tưởng đây là một chuyện vô cùng kì quặc khi lại hỏi một cái hệ thống vô giác một điều như vậy. Nhưng chỉ mấy phút sau điều bất ngờ đã xảy ra. Trên ô chat có người đáp lại và thứ cô nhận được chính là:

"Ta là Chaos"

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chaos

Chaos? Tên vị thần hỗn độn? Bảo Yết nhìn câu trả lời trên màn hình nhủ mảy. Phải biết hệ thống chat nội bộ này giúp cô có thể giao tiếp với hệ thống trong trường hợp chức năng ghi nhận và tiếp thu giọng nói bị giọng. Thêm nữa đây là hệ thống dự phòng nên Bảo Yết cũng chẳng mấy tập trung vào nó, từ thiết kế đến viết chương trình khá sơ sài chỉ đủ dùng. Vậy nên ngoài việc trả lời máy móc mấy câu đã được lập trình sẵn như báo cáo tình trạng hệ thống, báo cáo mức độ hoàn thành công việc,...Bình thường hỏi những câu như vừa rồi hệ thống sẽ lập tức báo lỗi không thể đưa ra câu trả lời. Thế mà ngay lúc này đây cái cô nhận được lại là một câu ngắn gọn tự giới thiệu rằng:

"Ta là Chaos"

"Người có phải là virus?"

Bảo Yết sau mấy giây lấy lại bình tĩnh liền thu lại biểu cảm có chút ngạc nhiên của mình tiếp tục hỏi. Và câu trả lời vẫn được xuất hiện để đáp lại

"Ta có thiết kế giống virus nhưng không phải là virus"

"Giải thích cụ thể?"

"Ta là hệ điều hành được thiết kế giống một con virus để tiện có thể di chuyển đến bất cứ hệ thống nào. Chủ nhân cũ đã khóa tôi lại trong SA-009"

Chủ nhân cũ? Liệu có phải là chủ sở hữu trước kia của phòng thí nghiệm này không? Còn nữa SA-009 là cái gì? Ý thứ này muốn nhắc đến có phải là DarkCat?

"Chủ nhân cũ của ngươi là ai? Đang ở đâu?"

"Chủ nhân sau khi khóa ta lại rồi biến mất không trở lại từ rất lâu rồi. Có lẽ đã chết!"

"Ngươi có giữ bất kì thông tin nào về người đó không?"

"Thứ lỗi dữ liệu về chủ nhân cũ toàn bộ đã bị người xóa đi trước khi đi"

"Vậy sao ngươi gọi ta là chủ nhân? Lại còn dám đột nhập vào hệ thống của ta?"

"Ta được lập trình thêm một mệnh lệnh phải phục vụ chủ nhân tiếp theo. Ngươi đã mở khóa cho ta nên trở thành chủ nhân của ta. Vì ngươi không sử dụng SA-009 mà lại là bản sao của nó nên ta bắt buộc phải rời bỏ hệ thống cũ để tiếp tục phục vụ ngươi"

Bảo Yết trước những gì Chaos nói nửa tin nửa ngờ. Cô có chút thất vọng vì không có thêm thông tin của chủ nhân căn phòng thí nghiệm này. Cô có rất nhiều điều muốn hỏi cho rõ. Ví dụ như mục đích chế tạo DarkCat, nguyên nhân vì sao xây dựng trong vườn Nam Cung gia. Đã không ít lần cô muốn hỏi thử ba mẹ về chuyện này nhưng không biết vì lý do gì cô không thể tài nào mở miệng. Chính vì thế cái nơi này vẫn là bí mật của riêng cô cho tới bây giờ. Chỉ mong chuyện ở nơi đây không làm phiền đến ba mẹ

-Hệ điều hành ta đã có Vicky! Ngươi không thấy bản thân mình là thừa thãi sao?

"Ta có thể tái thiết kế lại chương trình của mình thành bất cứ cái gì. Miễn có thể tiếp tục phục vụ ngài"

"Quả rất táo bạo. Đây không phải thứ tầm thường!" _Bảo Yết nghĩ thầm

Bảo Yết im lặng một lúc rất lâu. Không ai biết cô đang nghĩ gì, chỉ biết nếp nhăn giữ trán vẫn co lại chưa hề thay đổi. Chaos cũng im lặng. Vicky thì sau khi nhiệm vụ quét hoàn tất thì đem WhiteCat quay trở lại buồng bảo quản. Nhìn màn hình đang hiện lên khung chat lúc này rồi lại nhìn lên hai ông trụ lớn đặt giữa phòng. Phải chờ một thời gian rất dài sau Bảo Yết mới tiếp tục:

"Ta có thể giữ ngươi lại nhưng phải qua một đợt kiểm tra. Nếu vượt qua được ngươi có thể tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ của mình, còn nếu có vấn đề gì tự tay ta sẽ xóa sổ ngươi vĩnh viễn"

"Đã hiểu thưa chủ nhân"

Xong rồi Bảo Yết chỉ kiểm tra thêm vài chỗ, mắt chưa từng rời màn hình lên tiếng ra lệnh

-Kiểm tra, lục soát tất cả kể cả từng đoạn mã nhỏ cũng không được bỏ qua. Có vấn đề lập tức báo lại

"Đã rõ. Có điều vì Chaos cùng tôi đều là hệ điều hành nên chương trình sẽ phức tạp hơn nhiều, cần chút thời gian"

-Khoảng bao lâu? _Bảo Yết lạnh giọng, mắt và tay vẫn còn đang tập trung công việc đang dở

"Khoảng một tuần!"

-Ta biết rồi! Chờ tầm một tuần sau ta muốn kết quả thật chính xác. Thêm nữa phiên ngươi tiếp tục chăm sóc nơi này trong lúc ta không có mặt

"Tuân lệnh"

Mọi việc cũng đã tạm xong Bảo Yết đứng dậy khỏi ghế tính rồi đi. Nhưng không hiểu sao ra đến cổng cô không nhận được ngược lại Chaos cùng hai bộ giáp sinh học đang được bảo quản. Nguyên nhân cô mất kiểm soát trở nên khát máu nhất định một phần vì nó. Nó thực sự là thứ gì thì đến nay cô vẫn chưa biết. Nhưng mà một thứ có thể kiểm soát tâm trí con người như vậy thì không bình thường chút nào. Cô luôn cảm nhận được có nguy hiểm đang rình rập mình. Cần thận vẫn hơn! Nếu không có vấn đề gì thì để lại cũng giúp cô rất nhiều sau này, còn nếu không cô sẽ đích thân ra tay. Thầm nhủ với bản thân Bảo Yết lần này sáng chân bước đi, một chút cũng chưa từng quay đầu lại

Bảo Yết quay về nhà cũng là lúc gần sáng, cô leo lên giường ngủ một mạch cho đến quá trưa mới tỉnh dậy. Kiểm mỳ gói ăn qua loa rồi không biết có phải rảnh rồi sinh nông nổi hay không mà sau khi ăn xong nghĩ thế nào cô lại muốn nấu cơm tối. Từng làm việc cùng Nhật Nữ nên cô biết hẳn là người tham công tiếc việc. Lúc nào cũng là hẳn về muộn nhất so với mọi người trong công ty. Tuy nhiên trừ khi phải đi tiếp đối tác hay có cuộc họp khẩn cấp thì lúc nào hẳn cũng đều đặn về nhà sau 8 giờ. Đây có thể nói thói quen để bảo vệ sức khỏe bản thân của hẳn đi. Nhưng mà sau 8 giờ về đến nhà sớm nhất cũng đã 8 giờ 30, như vậy sẽ muộn mất. Vậy nên Bảo Yết lục tìm tất cả những nguyên liệu có thể tìm được trong bếp và xắn tay áo bắt đầu làm việc. Chỉ là 5 tiếng sau.....

Bảo Yết ngồi thần người trong bếp muốn khóc. Bản thân đường đường đường là một thiên tài nhưng tại sao một món đơn giản cũng không làm nên hồn thế này???

Nhật Nữ về đến nhà thực sự vô cùng sốc nhìn căn bếp vốn rất sạch sẽ của mình. Nguyên liệu thực phẩm vương vãi khắp nơi. Dầu mỡ bắt lung tung lên cả tường, khói thì đang bay mờ mờ trong không khí. Hẳn thực sự không vào nhầm nhà đấy chứ? Trên bàn có bày sẵn một vài món ăn, ném thử Nhật

Nữ suýt nữa nôn ra hết tất cả những thứ vừa ăn buổi trưa.

Canh thì lợ(cái này hình như do bỏ nhầm đường thay muối), rau xào thì cháy (cái này giải thích cho đám khói> mà rau nhiều nước cũng cháy được thì cũng nể chị thật), mấy món ăn khác cái mặn quá, cái nhạt quá, cái cay quá(cái này là do chị bỏ muối ớt thay muối luôn, lí lo được chị đưa ra ở đây là vì sáng tạo)., cơm thì nửa sống nửa khê. Nhìn Bảo Yết lấm lem ái ngại nhìn hân ở một bên Nhật Nữ cũng hiểu đang có chuyện gì xảy ra. Đồng đồ này ăn vào sẽ không chết đấy chứ?

Bảo Yết cũng biết mình vừa gây ra họa gì nên chỉ biết gãi đầu cười trừ áy náy nhìn hân. Đôi tai mèo trong vô thức rũ xuống trông không khác gì tiểu miêu phạm lỗi cầu xin chủ nhân tha thứ vậy. Đáng yêu vô cùng! Ít nhất thì với một nam nhân nào đó đang đứng gần thấy vậy:

-Em xin lỗi! Em biết anh hay ta ca về muộn nên muốn thử chuẩn bị bữa tối. Nào ngờ.....

Con tìm một lần nữa chệch thêm một nhịp. Quá đáng yêu rồi! Trong lòng Nhật nữ có chút lảng lảng như hoa nở mùa xuân. Hân cảm động khi biết rằng cô vẫn nhớ giờ giấc sinh hoạt của hân. Nếu như vậy chắc hân cô đôi với hân cũng có chút gì đi. Hi vọng tràn đầy trong tâm của nam nhân nào đó, chỉ mong sao không biến thành thất vọng.

Nhìn dáng vẻ mèo con hối lỗi của Bảo Yết Nhật Nữ không nhịn được đưa tay vuốt đầu cô như thể thú cưng. Bảo Yết vì xấu hổ chuyện "tốt đẹp" mình vừa làm nên cũng chẳng để ý tới hành động có chút sai sai của hân:

-Cảm ơn em đã bỏ công sức! Nhưng thành ra như vậy vẫn là chúng ta nên ra ngoài thì tốt hơn nhỉ?

-Em cũng nghĩ vậy! Nếu không em mang tội danh đầu độc anh mất. Ha..ha..._ Vẫn tiếp tục cười trừ

Và thế là sau khi cùng nhau dọn dẹp sạch sẽ bãi chiến chiến do Bảo Yết để lại, cô và Nhật Nữ quyết định đi ra ngoài ăn. Bọn họ sửa soạn rồi cùng nhau rời khỏi nhà nhanh chóng

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Nỗi thất vọng

Cuối cùng vì thứ "thuốc độc sinh học" của Bảo Yết không thể ăn nên Nhật Nữ đưa cô đến một nhà hàng gần quảng trường thành phố. Ánh đèn lung linh tỏa sáng rực rỡ giữa màn đêm. Tiếng nhạc du dương, mùi thức ăn, mùi của rượu vang lan tỏa nhẹ nhàng trong không khí. Một cảm giác yên bình thư thái đến khó tả. Thật dễ chịu biết bao!

"Nhật Nữ quả là biết chọn chỗ để có thể thưởng thức tốt nhất một bữa tối hoàn hảo!" _Bảo Yết nghĩ thầm

Bảo Yết để Nhật Nữ gọi món vì dù sao nơi này cũng là do hân chọn. Hân có lẽ rất quen thuộc với nhà hàng này vậy nên món nào đáng thưởng thức nhất hân sẽ là người biết rõ nhất.

Đồ ăn nhanh chóng được mang ra. Là sườn nướng sao? Một miếng sườn lớn theo kiểu BBQ đang được đặt trên một chiếc thớt gỗ vàng bóng loáng. Bên cạnh còn có một chén nhỏ nước sốt cùng một ít khoai tây nghiền đi kèm. Mặc dù trông có vẻ đẹp mắt và cầu kì hơn bình thường nhưng thưởng thì giới thượng lưu ít ai lại ăn nó với kiểu đơn giản này. Một chút nghi hoặc với nhà hàng sáu sao này cũng như món ăn Nhật Nữ chọn nhưng Bảo Yết vẫn quyết định nếm thử. Những món này vẫn được phục vụ chúng tôi vẫn có người thích nó, vậy nên chắc chắn sẽ phải đặc biệt lắm đi. Làm sát thủ cô luôn được dạy rằng không bao giờ đánh giá bất cứ thứ gì chỉ qua vẻ bề ngoài. Đối tượng mà cô phải giết nhiều người trông rất cực mịch hay ốm yếu, tưởng chừng như vô hại nhưng nhiều khi phải mất rất nhiều thời gian kì công mới có thể hoàn thành nhiệm vụ(mỗ tui: ăn sườn thôi mà chị cũng nghĩ đến giết người sao? Bệnh nghề nghiệp khó bỏ à????)

Nhật Nữ nhìn vẻ mặt trầm lặng xen kẽ chút nghi hoặc cũng đoán được phần nào cô đang nghĩ gì. Cắt một phần để vào đĩa cô hân ôn nhu nói:

-Ăn thử đi! Em nhất định sẽ bắt ngờ đấy!

-Cảm ơn anh!

Bảo Yết cắt thử một miếng, ngay khi miếng thịt vừa đưa vào miệng cô phải mở mắt lớn ngạc nhiên. Thật không thể tin nó ngon tới vậy! Miếng thịt mềm không khô, vị nước sốt lan tỏa trong miệng, chút ngọt ngọt, cay cay ăn vô cùng thích thú. Còn có chút thảo mộc tẩm ướp bên ngoài kích thích vị giác đã ăn lại muốn ăn thêm.

Mỉ vị trước mặt làm Bảo Yết quên cả lễ nghi khách sáo. Cô cầm cả miếng sườn trong đưa mình lên gặm cho thoải mái. Gặm trong sung sướng đến hết miếng sườn thứ hai (mỗ tui: miếng này là chị tự lấy bỏ vào đĩa mình) Bảo Yết mới nhận ra còn có một người đang vừa nhìn cô ăn vừa cổ nhin cười. Nhận ra mình đang ở trong tình trạng mất mặt như thế nào Bảo Yết gần như đơ người, miệng đang đầy cũng liên ngừng nhai, miếng sườn trên tay vẫn đang ở giữa không trung không biết nên đặt xuống hay ăn tiếp.

Nhật Nữ từ đầu đến giờ vẫn chưa đụng đĩa, chỉ ngồi một bên quan sát biểu tình của cô. Nhìn ban đầu còn nghi hoặc nay lại gặm thịt vô cùng hạnh phúc không khác tiểu miêu nhỏ tham ăn. Lại nói đến khi cô phát hiện mình đang bị nhìn chăm chăm bởi một người bị lãng quên là hân đây thì biểu cảm bối rối càng làm hân muốn cười. Không ngờ bình thường Bảo Yết luôn tỏ ra lạnh nhạt lại có một mặt trẻ con như vậy. Hân cứ như vậy muốn dần dần có thể hiểu thấu cô hơn một chút, gần cô hơn một chút. Như vậy cũng đủ khiến hân hạnh phúc rồi. Đưa khăn khế lau nước sốt đang dính trên khóe miệng của cô hân cười nhẹ (đừng hỏi! hân ít nhất phải cười nhẹ nếu nhìn sẽ nội thương chết mất!)

-Coi kìa! Ăn uống là bản năng của con người. Thường thức đồ ăn một cách ngon nhất cũng là việc nên làm. Ít ra không phải vì thỏa mãn cái bụng của em còn để thể hiện sự tôn trọng với đầu bếp, với cả miếng thịt em đang ăn nữa!

-Cám ơn.....

Được Nhật Nữ đối xử ân cần như vậy Bảo Yết cảm thấy mặt mình nóng ran. Chỗ khóe môi Nhật Nữ vừa chạm tới giờ vẫn còn hơi ẩm. Cô nghe lời hân tiếp tục ăn nhưng tốc độ đã chậm lại so với ban nãy. Cứ nghĩ bản thân ăn như heo chết đói cô lại muốn độn thổ đi đâu đó.

Biết Bảo Yết đang dành thời gian "dẫn vật lương tâm" nên Nhật Nữ cũng không nói gì nữa, hân bây giờ mới chuyên tâm dùng bữa tối của mình.

Cả hai cùng im lặng dùng bữa cho đến khi miếng sườn nướng kia biến mất chỉ còn lại xương. Kêu đồ tráng miệng ra cả hai mới lại tiếp tục trò chuyện với nhau.

-Công việc của anh dạo này vẫn tốt chứ?

-Cũng bình thường!

-Bình thường sao? Đừng đùa! Nhớ không nhầm hỏi em còn ở Mạc thị mỗi tháng doanh thu đều phải hơn tới 50% so với quý trước. Phải biết Mạc thị trên thương trường không khác gì con quỷ hút máu cả. Phải hút hết lợi nhuận mới chịu co! _Bảo Yết có chút đùa vui

-Dạo này công việc bị đình trệ nhiều nên không còn được nhiều như trước.

Nhật Nữ nói điều này ra có chút ngập ngừng. Hân không muốn nói điều này ra vì sợ cô lo nghĩ nhưng cũng không thể lừa dối cô. Điều này khiến hân có cảm giác bản thân đang phạm vào lỗi lầm lớn. Quả nhiên vừa nghe xong động tác uống trà trên tay cô cũng dừng lại. Khuôn mặt trầm hân đi cho thấy tâm trạng hiện giờ của cô ra sao.

-Nghe nói em mất tích anh cũng đi tìm? Là do em làm ảnh hưởng công việc đúng không?

-Không! Không phải đâu! Là do anh đầu tư sai lầm nên mới như vậy. Không phải do em _Nhật Nữ cố giải thích

-Nghe như vậy thì là đúng rồi. Anh không cần giấu nữa!

-.....

-Thì vì dành thời gian vì chuyện của em nên thời gian cho công ty cũng ít đi nhưng đây do anh tự nguyện. Em không cần.....

-Nhật Nữ! Nếu sau này em có chuyện gì mong anh đừng can thiệp. Nam Cung gia sẽ tự giải quyết! Em không muốn anh chỉ vì một người quen đảo lộn cuộc sống thường ngày. _Bảo Yết ngắt lời

-Chẳng phải em đang ở đây với anh sao?

Nhật Nữ nghe những lời vô tình như vậy nụ cười trên môi từ nãy đến giờ liền biến mất hân. Hân nói một câu người ta có thể cảm nhận được rõ nỗi cô đơn cùng tuyệt vọng.

-Chuyện lần này bắt đầu rồi. Em nhất định sẽ trả ơn đầy đủ. Hai người chúng ta không ai nợ ai.

-Anh biết rồi! Anh sẽ ghi nhớ!

Không khí mới lúc này còn vui vẻ ấm áp nay lại nặng nề đến khó tả. Cả hai cùng im lặng dùng cho xong đồ tráng miệng. Mỗi người đều đang đắm chìm trong suy nghĩ riêng của mình

Bảo Yết những lời vừa rồi của mình khiến hân tổn thương đến mức nào. Nhưng đã quyết định cả hai người không thể tiến xa hơn, cô cũng không muốn cho hân hay chính bản thân mình chút hi vọng nào. Càng hi vọng nhiều tổn thương càng nhiều. Như đã luôn tự nhủ rằng bản thân không thể đem mạng sống ra mạo hiểm. Vậy nên Nhật Nữ à! Em chỉ có thể nói lời xin lỗi anh từ tận sâu trong đáy lòng.

Bữa tối cứ như vậy mà kết thúc. Cả hai sau khi trở về ai về phòng người này không nói thêm một lời nào.

Mấy ngày sau Nhật Nữ có công chuyện nên thường xuyên đi sớm về muộn. Vì chuyện ở nhà hàng nên cả hai đều rất khó xử chạm mặt nhau. Chính vì vậy hằng ngày Bảo Yết đều gọi đồ đến nhà, ăn xong dọn dẹp rồi lại ngay lập tức trở về phòng. Nhật Nữ cũng biết cô tránh mặt hân nên cũng làm tương tự.

Tuy là cố tình tránh mặt nhưng Bảo Yết vẫn luôn muốn tìm cơ hội để làm hòa với hân. Chỉ là cô không biết phải làm như thế nào. Thêm vào nữa mấy ngày rảnh rỗi Bảo Yết quyết định luyện tập nấu ăn. Và cho đến một ngày đẹp trời thành phẩm có thể gọi là ăn được hoàn thành thì cô quyết định nấu một bữa tối cho hân. Hân về muộn cũng được, cô sẽ ngồi chờ hân cùng về

Vậy là mất cả ngày cho cả quá trình thử nghiệm, sơ chế. Chế biến cho đến khi thành phẩm Bảo Yết mất cả buổi chiều mới xong. Thế mới nói không phải cứ là thiên tài thì cái gì cũng giỏi. Ai cũng có yếu điểm của riêng mình và của cô chính là nấu ăn.

Nhìn những món ăn đặt trên bàn Bảo Yết khá hài lòng. Tuy so ra với một người nội trợ nấu trong gia đình vẫn còn kém rất nhiều nhưng ít nhất vẫn ăn được. Không như "chất độc sinh học" như lần trước (BY:"xách dao" "Dám nói xấu ta! Để xem bốn cô nương xử người". Mồ tui "cầm dế vọt lẹ")

Bảo Yết nấu xong thì ngồi ngoài phòng khách chờ Nhật Nữ về. Nhưng ngồi mãi đến hơn 9 giờ 30 mà vẫn không thấy hân đâu. Không phải không về chứ! Rõ ràng hôm qua cô lên kiểm tra lịch làm việc của hân thì thấy hôm nay vẫn đúng giờ mọi ngày hân sẽ về mà. Có phải có chuyện gì không? Bảo Yết trong lòng cảm thấy lo lắng thì lập tức nghe thấy ở bên ngoài

"RẦM!!!"

Tiếng cửa đập mạnh cô liền chạy vội ra xem có chuyện gì. Vừa mở cửa thì mùi rượu bốc lên nồng nặc và dưới sàn trước cửa chính là nam nhân cô đang chờ từ nãy đến giờ. Tiếng động vừa rồi không phải do hân say xin đi không vững đến cửa còn không mở được đấy chứ?

Cẩn thận diu hân vào trong nhà. Mất vô tình liếc qua công sức của bản thân cả buổi chiều trong khi hân lại thành ra như vậy cô liền tiếng trách móc:

-Làm sao lại uống thành ra như vậy?

-Hức.....hức.....anh không....hức.....sao! Đồng....hức.....nghiệp rù...hức....đi uống có chút...hức...thôi mà!_ Nhật Nữ vừa nói vừa nấc vì say

-Có chút mà say đến thế này. Đến đi còn không nổi! Để em đưa anh về giường nghỉ ngơi!

-Ừm! Phiền em...hức...rồi...

Thờ dài một cái Bảo Yết đưa Nhật Nữ về phòng. Giờ mới để ý, người tên này cũng vạm vỡ đấy chứ. Nhưng vạm vỡ thì sao!!!! Nặng thấy bà luôn rồi này. Người cô có một mẫu nếu không phải vì có chút công phu trong người thì chỉ có nước kéo lê hân dưới đất như bao tải thôi!

Cuối cùng còn chút sức lực hiếm hoi Bảo Yết cũng để hân lên nằm được giường. Nhìn hân nằm mê man gần như không biết gì cô chỉ biết bắt đấm dấm đầu. Cởi hết giày và để hân nằm từ từ cô tính ra ngoài lấy sẵn nước chanh cùng khăn ướt để phòng hân tỉnh lại. Nước chanh sẽ giúp hân cảm thấy tốt hơn sau khi tỉnh rượu. Tuy nhiên vừa mới quay đi liền có lực đạo kéo tay cô lại, Bảo Yết không kịp phản ứng nên nhanh chóng ngã xuống giường. Định thần lại mọi chuyện đang diễn ra cô lập tức la lớn:

-ANH ĐANG LÀM CÁI GÌ VẬY HÂN??????

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Nước mắt

Lúc này Nhật Nữ đang nằm trên người của Bảo Yết, hai tay hân giữ chặt cô lại không để cô di chuyển. Bảo Yết cũng đã thử dẩy dựa mấy lần nhưng không ăn thua. Chết tiệt! Hân đang say sao khí lực lại lớn đến như vậy.

-TẠI SAO? TẠI SAO DÙ CÓ LÀM GÌ EM CŨNG KHÔNG TIN ANH!

Đang cố thoát khỏi ma trảo của Nhật Nữ thì nghe hân hét lên. Trong lòng Bảo Yết bỗng giật mình, cô bỗng cảm thấy bối rối nhưng vẫn làm ra vẻ như không có gì

-Anh đang nói linh tinh cái gì? Anh say rồi. Mau buông em ra!

-Anh không buông! Em mau nói rõ cho anh!

Nhật Nữ cố chấp không thả Bảo Yết ra, không những thế lực đạo hân giữ tay cô mỗi lúc mạnh hơn. Không ổn! Thế này xem ra không đàm phán được bình thường rồi. Phải thoát ra đã rồi tính tiếp!

Nghĩ xong bảo Yết gồng sức mình để vùng vẫy, cô mải vùng vẫy mà không hề để ý rằng người đàn ông phía trên đang nhìn mình bằng một ánh mắt phần nộ, bi thương đến khó tả. Biểu cảm hân trầm xuống và không thể Bảo Yết không có thêm bất kì động tác nào hân lập tức cúi xuống.

Bảo Yết đang vùng vẫy liền cảm nhận được sự ấm nóng đang chạm đến môi. Cô tròn tròn mắt nhìn Nhật Nữ đang cường hôn mình, bản thân lại không thể phản kháng. Mũi rượu nồng nàn xộc thẳng vào mũi khiến Bảo Yết bỗng cảm thấy mê mẩn. Nụ hôn dịu dàng nhưng cũng rất bá đạo, hần không ngừng cắn mút môi cô. Chưa đủ thỏa mãn Nhật Nữ lại còn muốn đưa lưỡi vào nhưng có chết cũng không nhận được sự hợp tác của đối phương.

Bỗng hần dừng lại, chỉ là đôi môi vẫn sát gần cô vài mm, hơi thở nhẹ nhàng không gấp gáp. Và chưa báo trước bất kì điều gì hần đưa tay bầu cô. Bảo Yết vì bất ngờ nên kêu "A" một tiếng, miệng cũng mở ra. Chính lúc này hần ngay lập tức bịt miệng cô lại, lưỡi không ngừng càn quết bên trong.

Động tác mỗi lúc một càn rỡ khiến cô có chút khó thở. Nhật Nữ vẫn vô cùng hưởng thụ tất cả mật ngọt trong miệng. Phải một lúc lâu sau hần mới buông ra, Bảo Yết vì thiếu đường khí không ngừng thở hổn hển. Khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt mang đầy vẻ vong tình vô cùng quyến rũ.

-Hộc...hộc.....

Nhật Nữ sau nụ hôn ướt át vừa rồi mới mở mắt ra nhìn Bảo Yết. Nhìn cô một mảnh mê người như vậy có chút giật mình. Và như nhớ đến cái gì ngay lập tức hần lại cúi người nhưng lần này cái hần nhắm đến là cái càn cổ tuyết trắng. Hần thậm chí còn cố tình để lại một vài vết tích nở rộ như hoa. Bảo Yết có chút nhũn mảy vì đau đốn.

Nhật Nữ trêu đùa cổ cô nhưng tay cũng chẳng để không. Một tay giữ cô phía trên còn tay kia bắt đầu đi chu du khắp thân thể. Mỗi một chỗ hần đều lướt nhẹ qua như có như không. Cơ thể Bảo Yết cảm thấy ngày càng nóng ran, bị trêu đùa như vậy ngứa ngáy khó chịu vô cùng.

Đồng thời trong lòng cô cũng bắt đầu dậy nên một cô sợ hãi. Hần chạm cô cảm giác giống hệt như với Lam Bình hồi đó. Kí ức đen tối tràn ngập trong trí óc khiến cô có chút không cam. Nhưng cơ thể lúc này trở nên vô lực không thể làm gì, cô chỉ biết nhắm mắt chờ mọi chuyện trôi qua. Trong cái tình trạng này chuyện gì xảy ra tiếp theo cô có thể biết rõ, chỉ là cô không dám đối mặt đối diện trực tiếp với nó.

Mắt nhắm nghiền, cơ thể không ngừng run rẩy. Bảo Yết chờ những chuyện tiếp theo xảy đến. Nhưng kì lạ! Chờ mãi cô vẫn không thấy gì cả, chỉ đến khi một giọt nước nóng hổi chạy lên mặt cô mới giật mình mở mắt nhìn người phía trên mình. Hần đã khóc đấy ư?

Nhật Nữ cũng giật mình nhìn giọt nước mắt đang chảy trên mặt cô rồi từ từ rơi xuống đệm. Hần đã khóc? Nhật Nữ hần vốn muốn tin rằng chỉ cần chút thời gian cô sẽ mở lòng được với. Nhưng đáng tiếc thay ngay những lúc hần tưởng mình đã thành công cô lại tạt một gáo nước dập tắt mọi hi vọng đó. Mấy ngày nay những lời cô nói ở nhà hàng không ngừng ám ảnh tâm trí hần khiến Nhật Nữ không thể tập trung làm bất cứ việc gì. Nhất là khi cô lại còn muốn tránh mặt hần. Đồng nghiệp trong công ty cũng thấy hần có vẻ gì đó không ổn nên hôm nay rủ hần đi uống chút rượu giải sầu. Hần vốn không phải người thích rượu nhưng cảm giác cay xè nóng rát nơi cổ họng quả thật khiến tâm tình hần tốt lên nhiều.

Không biết hần đã uống bao nhiêu chỉ biết đến lúc dừng lại tâm trí đã bắt đầu mơ hồ. Về đến nhà lại được cô ân cần đưa về phòng, tuy giọng nói có phần trách móc nhưng nghe ra đều là quan tâm. Tại sao cô lại tàn nhẫn như vậy chứ? Đẩy hần ra nhưng lại vẫn quan tâm đến hần, hần thật không hiểu nổi sao cô không thể mở chút lòng mình cho hần cơ chứ. Hần đã làm gì sai để cô thiếu tin tưởng như vậy. Những điều này không ngừng luẩn quẩn trong đầu giày vò hần. Vậy nên trong lúc tuyệt vọng Nhật Nữ mượn rượu làm liều. Quả nhiên mới nếm qua nhưng hương vị của cô khiến hần mê luyến không thôi. Điều này làm hần muốn cô hơn nữa.

Đương lúc chuẩn bị tiến xa hơn thì hần bỗng cảm nhận được cô đang run rẩy sợ hãi trong lòng mình. Nhật Nữ lúc này chợt tỉnh lại. Quả nhiên là không thể! Hần nhận ra hần không thể dùng cách này để có cô vậy nên hần dừng lại. Chỉ có điều giọt nước mắt trong vô thức giọt nước mắt rơi xuống mà hần không hề biết. Buồng Bảo Yết ra Nhật Nữ xuống giường quay lưng bỏ đi về phía phòng tắm để lại Bảo Yết vẫn chưa hết ngạc nhiên nói:

-Thực sự xin lỗi! Muộn rồi. Em mau về phòng đi!

Bảo Yết nhìn bóng lưng hần rời đi mà lòng quặn thắt lại. Cái bóng lưng cô đơn này cô đã nhìn không ít lần, lần nào cũng đau đốn như vậy. Tuy nhiên cô vẫn tự nhủ với bản thân rằng phải quên đi, vì chính tính mạng cô ở cái thế giới này. Nhưng lần này lại khác, nó đem cho Bảo Yết cảm giác mãnh liệt nhất. Cô có cảm giác nếu buông tay cô sẽ mất hần mãi mãi. Không! Cô không muốn! Cô thực sự không muốn!!!!!!

Nhật Nữ vừa quay đi chưa được hai phút liền có vòng tay chạy đến ôm chặt hần từ phía sau. Hành động nhanh hơn lý trí, đến lúc phát hiện ra Bảo Yết đã chạy đến giữ hần lại rồi. Cô giật mình nhưng rất nhanh chịu thua. Có lẽ như vậy cũng tốt!

-Dừng đi mà! _Bảo Yết úp mặt vào tấm lưng rộng vững chắc của hần thủ thi

Nhật Nữ nghĩ cô đây là muốn thương hại mình nên nén thở thở dài đưa tay định gỡ tay cô ra nhưng Bảo Yết siết ngày một chặt nhất quyết không chịu buông.

-Bảo Yết, em không cần thương hại anh! Mau về phòng đi!

-Em không có thương hại anh! Hãy ở lại đây với em!

-Đù rồi Bảo Yết! Đừng đùa nữa. Đừng giày vò anh như vậy được không?

Nghe câu nói của Nhật Nữ Bảo Yết chính thức tức giận. Cô không thèm chơi trò nhẹ nhàng nữa. Ngay lập tức cô buông tay ra, xoay người hần lại bắt hần phải đối diện diện thẳng với mình nói lớn:

-EM ĐÃ NÓI EM KHÔNG ĐUA! LÀ ANH BẮT ĐẦU TRƯỚC! CHÚNG TA ĐÃ ĐI ĐẾN NƯỚC NÀY ANH CÒN MUỐN BỎ CHẠY SAO???? EM NÓI CHO ANH BIẾT NẾU HÔM NAY KHÔNG GIẢI QUYẾT XONG MỌI CHUYỆN NGAY TẠI ĐÂY THÌ MỘT TRONG HAI CHÚNG TA AI CŨNG ĐỪNG HÔNG RỒI KHỎI CÁN PHÒNG NÀY!!!!

-Em...um

Chưa kịp để Nhật Nữ kịp định thần trước những gì cô vừa tuyên bố Bảo Yết ngay sau đó khẳng định lời nói của mình bằng hành động. Cô nắm cổ áo kéo hẳn lại gần mình, không một chút do dự cô đưa môi mình chạm với môi hắn. Không chỉ Nhật Nữ mà đến cả Bảo Yết cũng cảm thấy ngạc nhiên. CÔ ĐANG CHƯA ĐỘNG HÔN HẮN!!!!

PS: Cho hỏi bao nhiêu đồng chí ở đây khi bắt đầu đọc chương này dính phải bả vậy? Muốn có thịt hả? Mơ đi! Scor không mở cửa bán thịt thì ai cũng đừng mong có thịt để ăn.

Nhưng dù sao cũng tiện đây thông báo chap tới Scor mới quay về làm nghề cũ là đồ tể bán thịt tươi. Ai muốn chọn thịt tươi nhất nhớ đến sớm nha. Đến càng sớm thịt càng tươi, đến muộn thịt hết tươi tiếc lắm đấy! Thôi nha. Mọi người đọc truyện vui về!!!

LOVE FROM SCOR!!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Mở cửa trái tim (H)

Nụ hôn cuồng nhiệt nhưng vô cùng vụng về. Nói thực Bảo Yết gần như không biết mấy về những chuyện này. Kịp trước khi làm nhiệm vụ, nhiều khi để thể khử đối tượng cô đã không ít lần câu dẫn bọn họ. Nhưng mà kéo nhau lên giường cũng chỉ sờ soạn này nọ chứ chưa từng biết hôn là cái gì. Mọi thứ đều để đối phương chủ động.

Nhật Nữ trong đầu muốn đẩy cô ra nhưng cơ thể lại một lần nữa phản bội lý trí. Hắn cùng cô môi lưỡi triền miên, mãnh liệt đến nỗi cả cùng nhau ngã ra giường. Một hồi lâu sau khi cả hai đều đã hết oxi mới chịu buông ra cùng nhau thở hổn hển.

Bảo Yết nằm dưới thân Nhật Nữ nhớ tới chuyện tốt mình vừa làm đó mặt quay đi không dám nhìn đối diện hắn

-Bảo Yết! Rốt cuộc em có thể giải thích cho anh tại sao lại thế này không?

Việc cô hôn hắn một lần nữa làm dậy lên ngọn lửa bùng cháy trong hắn. Nhật Nữ đang tràn đầy hi vọng nhưng cũng đồng thời vô cùng lo sợ. Sợ rằng đây chỉ là một ảo ảnh và một lát nữa cô sẽ lạnh lùng từ chối hắn:

-Tình cảm của anh em hiểu. Chỉ là một cơ thể dơ bẩn, một tâm hồn luôn sợ hãi. Liệu anh có thể chấp nhận điều này không?

Nhật Nữ mở to mắt ngạc nhiên, vậy đây chính là lý do cô luôn khép chặt trái tim mình. Vì nghĩ bản thân mình không xứng vì sợ một lần nữa tổn thương nên cô mới không chịu mở lòng chấp nhận tình cảm của hắn? Phải nói lúc này hắn đang vui sướng đến cỡ nào. Cô nghĩ như vậy chắc chắn bản thân cô cũng có tình cảm cho hắn. Cúi người hôn nhẹ lên trán cô hắn thủ thỉ:

-Anh không quan tâm quá khứ của em. Cái anh cần chính là hiện tại cùng tương lai sau này. Chỉ cần em chịu anh xin thề dùng cả tính mạng này bảo vệ cho trái tim của em

Nhật Nữ hắn vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng thở ra vô cùng nhỏ của Bảo Yết. Nghe vậy hắn biết mình đã thành công, tranh thủ thời gian hắn nên tranh thủ việc lúc này. Từ trán hắn di chuyển dần xuống cằm cổ, xương quai xanh. Tay cũng không hề rảnh rỗi bắt đầu mò xuống hai ngọn đồi xoa bóp"

-Anh đang làm cái...cái.cái gì vậy hả?

Bảo Yết đang tận hưởng sự ôn nhu từ đôi môi hắn mang lại thì chợt nhận ra một trong những chỗ nhạy cảm của mình đang bị nắm bóp không ngừng

-Chẳng phải em giữ anh lại là vì điều này sao?

Nhật Nữ lúc này bỗng lúc này lột xác trở thành con cáo ma mãnh. Hắn cười yêu mị hỏi ngược lại cô

-Ý em không phải như thế này!

-Vậy ý em là ra sao?

-Ý em là...a.....ý em.a....là....a.....em muốn nói rằng...a...a.a. MAU DỪNG LẠI ĐI!!!

Cứ mỗi lần cô định mở miệng hắn lại bóp mạnh ngực cô một cái. Bảo Yết muốn nói điều gì đó nhưng cơ thể bị đối xử như vậy khiến đầu óc cô trở nên mơ hồ. Cơ thể bắt đầu cảm thấy kì lạ. Chết tiệt! Cô đâu muốn giải quyết mọi chuyện bằng cách này đâu. Làm sao lại thành ra như vậy có chứ??????

Áo của cô cũng không biết từ khi nào đã bị cời sạch(mổ tuì: xin nhắc lại mới là áo. Còn bên dưới vẫn còn) Nhật Nữ tranh thủ trong lúc cô vẫn còn mơ hồ chuyển từ cô xuống nhu hoa trắng ngần tuyệt đẹp. Hấn lập tức ngấp vào miệng không ngừng cắn mút. Tay cũng không rảnh tiếp tục nắn bóp một bên gò đào xinh đẹp.

Bảo Yết bị kích thích muốn rên rỉ nhưng vì mặt mỏng xấu hổ nên cô bịt miệng mình lại cố không cho âm thanh nào được phát ra. Biết ý định của cô Nhật Nữ gỡ tay cô xuống:

-Không cần phải xấu hổ, giọng em rất đẹp. Anh muốn nghe nhiều hơn nữa

Nói liên tục, cái tay rảnh túm cả hai tay cô đặt phía trên đầu, tiếp tục công việc đang dở của mình.

-Um...a.....um...dù.....ng....lại....a.....Mau...dừng.....lại...aaaaaaa

Hai tay bị trói nên tiếng rên rỉ cô vang lớn trong phòng đã xấu hổ nay lại càng xấu hổ hơn. Nhật Nữ mặc kệ tiếp tục thú vui "tạo nhả" của mình. Thêm nữa bị trêu đùa như vậy khiến bên dưới giữa hai chân ngứa ngáy vô cùng, hai chân cô không ngừng cọ quấy mong giảm chút khó chịu. Đang tiếc là nó không có chút tác dụng nào.

Nhật Nữ hấn còn càn rỡ hơn khi tay còn muốn thò xuống cái động đang ướt át của cô. Sờ được cái gì hấn cười lưu manh nói:

-Mới có chút là đã ướt rồi sao? Biến thái quá đó!

-Không có!!!! Em...a.....không....có....a...um.

-Đừng rồi! Tuyệt lắm! Tiếp tục kêu đi! Anh nhất định sẽ phạt em kêu cả đêm

-Không...aaaaaaaaa.....

Đến lúc này hấn chơi tới cái động xinh đẹp của cô. Ma trảo di rời xuống đó không ngừng trêu đùa tiểu huyết nhỏ của cô. Dâm dịch chảy ra mỗi lúc một nhiều. Đến lúc này hấn mới ban chân cô ra cúi người. Bao nhiêu mật ngọt đều bị hấn liếm sạch. Lưỡi hấn không ngừng khuấy đảo bên trong khiến cô có chút không thờ nổi. Tên này...tên này...nhìn thư sinh nhưng sao lại biến thái như vậy chứ. Cô chịu sao nổi đây!

Động tác bên dưới càng lúc càng nhanh khiến cô thực sự bối rối

-AAAA...Ma...u....aaaa....dừng lại....Chậm thôi....ummm.....aaaaaaaaa.....

Cuối cùng dưới sức ép của Nhật Nữ cuối cùng cô cũng lên tới đỉnh. Dâm dịch chảy ra nhiều đến nỗi bằng dù đã bị hấn lấy đi nhưng vẫn chạy ra ngoài thấm cả vào ga giường

Thở hổn hển không ngừng, biểu tình cô lúc này tràn đầy vẻ vong tình. Đôi môi ướt át, đôi mắt một mảnh mê ly, khuôn mặt đỏ bừng trông quyến rũ vô cùng. Thực không khác gì tiểu yêu tình dụ dễ người ta phạm tội.

Tất nhiên bên dưới của ai đó đã cương cứng từ lâu. Sau khúc dạo đầu nhắm không thể chờ được nữa hấn liền bỏ hết tất cả chương ngại ôm cô vào lòng. Đột ngột không báo trước liền đâm vật đó vào cô bé của cô.

-AAAAAAAAAAAAAAAA.....

Bảo Yết tuy đã mất nhưng mới chỉ trải qua có một lần. Phải một lúc khi đã thích ứng với sự hiện diện của hấn Nhật Nữ mới bắt đầu chuyển động. Ban đầu chậm rãi ôn nhu nhưng càng lúc càng nhanh, tốc độ nhanh đến nỗi Bảo Yết không chịu được mà bắt đầu cầu xin hấn.

Nhưng hấn bỏ ngoài tai tất cả và tiếp tục tấn công. Bảo Yết phải chịu gầy vò tới hơn 20 phút cả hấn và cô cuối cùng đã ra. Nhiều đến nỗi như muốn lấp đầy nơi đó của cô. Tinh dịch và dâm thủy vì không đủ chỗ chứa nên rơi không ít thấm ướt giường. Tưởng rằng mọi chuyện sẽ xong ai ngờ cô còn chưa kịp thở hấn đã xoay người cô quay lưng lại với hấn, một lần nữa đâm cái vật không lồ đang cương cứng kia vào:

-AAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!! Anh....anh....đang...làm.....làm...cái gì...vậy?

Bảo Yết khó khăn nói ra từng chữ nhưng đáng tiếc nam nhân nào đó đang mãi thờ mạnh vì sung sướng nên đã không đáp lại.

Cảm phòng đầy một mảnh xuân tình, cứ như vậy cho tới gần sáng vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại

-Em xin anh...xin..anh...đấy! Em mệt quá rồi!

-AAAAAAA.....Nhiều quá!!!!

Bảo Yết bắt đầu khóc lóc cầu xin. Đến lúc này hấn phóng ra bên trong cô một lần nữa trong nhiều lần đêm nay mới chịu dừng lại. Bảo Yết vì quá mệt mỏi nên vừa được tha liền lăn ra ngủ rất say. Nhật Nữ sau khi đã được thỏa mãn nhìn cô ngủ không chút phòng bị bên cạnh mỉm cười. Kéo chăn cho cô rồi ôm cô cùng chìm vào giấc ngủ. Chắc đây sẽ là giấc ngủ ngon từ trước tới giờ của hấn đi. Bởi rằng lúc này hấn đã có cô bên cạnh

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 98: Nguy cơ

Bảo Yết tỉnh dậy đã là trưa muộn ngày hôm sau, dù vẫn còn ngái ngủ nhưng vì cái dạ dày biểu tình nên đành lết xác rời giường. Vào trong nhà vừa làm bữa rửa một người nào đó mà ai cũng biết vừa rửa mặt, làm vệ sinh cá nhân. Tỉnh táo hơn một chút mới ra ngoài tìm đồ ăn. Cửa phòng vừa mở ra liền có mùi thơm ngào ngạt xông thẳng vào cánh mũi. Có chút nhanh chân hơn đi đến phòng bếp, trên bàn đã có rất nhiều món ăn được bày sẵn. Bảo Yết quá đói mặc kệ hình tượng nhìn đồng đồ ăn này đến chảy cả nước miếng. Muốn ăn quá đi!!!!

-Em dậy rồi sao? Anh đang tỉnh vào gọi em dậy đây!

-Những món này là anh làm hết sao?

Vừa nói cô cũng ngồi vào bàn, Nhật Nữ đem món cuối cùng ra cũng ngồi xuống luôn.

-Em mau ăn thử xem có hợp khẩu vị không?

-Đồ anh làm em từng ăn rồi, việc gì phải thử nữa chứ! _Bảo Yết nói, nghe thì bình thường nhưng vẫn cảm thấy có gì không đúng

-Em giận anh cái gì à???

-Không có!

-Người ta đã mất bao nhiêu công sức vậy mà.....*nhỏ giọng*

Nói là không có nhưng Nhật Nữ sao không nghe ra cô vừa nhai vừa lý nhí oán trách hần. Hần có chút cười bất lực. Bảo Yết cô bề ngoài lạnh lùng trưởng thành nhưng trẻ con thật đấy. Tuy nhiên đồng thời hần lại rất hạnh phúc, cô đã mở lòng dễ dàng biểu lộ từng cảm xúc với hần. Giận có, hờn có, dỗi có, tức giận có, trẻ con có. Nhật Nữ biết cô muốn nhắc đến chuyện gì. Sáng nay khi tỉnh dậy vào bếp đập vào mắt hần chính là bữa cơm gia đình được bày biện sẵn trên bàn. Bảo Yết không giỏi nấu ăn nhưng để làm được thế này cô đã rất cố gắng vì hần đi.

-Anh xin lỗi! Từ nay về sau anh sẽ ăn thật nhiều đồ bà xã nấu!

-PHỤT!!!!!! Ai....ai...là....là...là...bà xã anh chứ? (mồ tuì:"Ăn uống cẩn thận! Cơm cũng giết người được đấy. Chị chết em lấy đầu ra nữ chính mới???")

Bảo Yết đang mãi ăn cơm bị Nhật Nữ nói một câu bất ngờ như vậy thiếu chút nữa thì sặc. Cô bối rối đỏ mặt, ăn nói cũng lắp ba lắp bắp.

-Rồi! rồi! Mau ăn đi kéo nguội!

Nghe hần nói vậy cô cũng nhanh chóng bình ổn tâm lại tiếp tục dùng bữa. Đồ ăn món nào cũng rất ngon, nêm nếm rất vừa phải lại lạ miệng. Chưa nói đến tối qua cô chưa có gì vào bụng lại hoạt động nhiều nên rất đói (mồ tuì: nguyên nhân là gì thì mọi người tự biết). Nhưng được một lát sau cô liền cảm thấy có gì không ổn. Buông đũa xuống cô cười tủm tỉm duyên dáng nhìn Nhật Nữ

-Bộ anh bỏ độc vào đây hay sao mà không dám ăn

-Không có! Tại nhìn bà xã anh ngon quá nên Không ăn vẫn thấy no! _Nhật Nữ cũng cười rất tươi đáp lại

Mẹ nó! Ngon cái đầu nhà anh. Nào mấy tên đàn ông chỉ biết mấy thứ như vậy thôi sao? Vì một đêm bị hành hạ quá đà nên Bảo Yết chẳng có tâm trí nào sửa soạn, làm vệ sinh cá nhân rồi vớ vội cái áo sơ mi rộng thùng thình của hần rồi bước ra ngoài. Ngược lại Nhật Nữ lại khá tươm tất, hần vốn là người sạch sẽ. Sạch tới nỗi hần không muốn ai chạm vào đồ trong nhà hần, chính lẽ đó mà tuy bận rộn nhưng hần không thuê người giúp việc, đều tự mình làm hết việc nhà. Nhưng mà Bảo Yết có lẽ là một ngoại lệ đi:

-Anh không ăn cũng được. Anh nhìn em vậy em cũng không ăn nữa ngồi nhìn anh cho công bằng.

-Ha ha ha.....Anh chịu thua! Đừng giận! Anh ăn được chưa!

-Xì!

-Ha...ha....ha....

Biểu tình đó quá đáng yêu khiến Nhật Nữ không nhịn được cười. Được ở cùng cô là điều hạnh phúc nhất đối với hần.

Cả hai cùng nhau dùng bữa trưa. Thình thoảng có trò chuyện thêm vài câu. Chỉ là có cặp đôi rảnh rỗi nào đó ngồi chọc tức nhau. Đang vui vẻ thì SilverKnight gửi thông báo

"Có cuộc gọi đến"

-Nói máy!

"....."

Không biết đầu bên kia nói gì chỉ biết nghe xong biểu cảm trên mặt Bảo Yết càng lúc càng tệ. Lòng mày nhúu sâu lại, đôi mắt lộ rõ vẻ bất an, xem lần tức giận kinh hoàng. Và rồi ngay khi vừa tắt máy cô một mạch muốn chạy về phòng.

Nhật Nữ nửa vì lo lắng nửa vì tò mò nên giữ cô lại:

-Bảo Yết! Có chuyện gì vậy?

-Em phải về nhà ngay!!!!_Bảo Yết gấp gấp nói

Nam Cung gia

-Tại sao lại thành ra thế này cơ chứ!!!! Hu...hu....hu...

Trong phòng khách lúc này không khí âm u, nặng nề. Nam Cung phu nhân khóc lóc khóc không thôi. Bên cạnh Hàn Tử cùng Lê Dương không ngừng an ủi bà. Ngồi đối diện là Trịnh Hải Lâm tức anh trai bà cũng đang thở dài vô cùng âm trầm. Người hầu trong nhà nhìn thấy một cảnh như vậy cũng cảm thấy náo nức theo.

Đúng lúc này cánh cửa bật mở mạnh rồi bóng dáng quen thuộc chạy vào, theo sau chính là Nhật Nữ cũng đang rất lo lắng.

-Cậu về rồi_Hàn Tử có chút vui mừng reo lên

Bảo Yết về chắc sẽ an ủi mẹ mình được chút nào. Bác đã khóc đến là người rồi.

-Mẹ!!!! Rốt cuộc đã có chuyện gì vậy!

Bảo Yết vừa về nhà liền hỏi ngay chuyện của ba. Lúc ấy mẹ cô gọi tới khóc lóc nói rằng bà gặp chuyện không hay. Tâm rung lên một cái cô hoảng sợ quay về nhà, trên đường đi còn không ngừng giục Nhật Nữ đi nhanh lên.

Nam Cung phu nhân vì khóc nên nghẹn ngào không thể cất lên bất cứ câu gì. Trịnh Hải Lâm ngồi một bên nhìn thấy đành phải lên tiếng hộ:

-Ba cháu đi công tác sang D bằng chuyên cơ riêng. Không biết vì lý do gì chuyên cơ dừng lại giữa được rồi từ đó mất tín hiệu rồi biến mất hẳn. Không có cách nào có thể liên lạc được nên không biết ba con giờ ra sao

-Bác Hải Lâm cũng ở đây sao?

-Ừ! Mấy ngày nay bác cố kiếm thêm thông tin cho mẹ con nên thường xuyên qua đây. Ba con mất tích nên mẹ con đành phải tự mình quản lý Empire.

-CÁI GÌ!!!! Đã mấy ngày rồi sao mẹ không nói cho con biết!!!!

-Mẹ sợ ảnh hưởng tới con đường thương nên mới chậm trễ. Nhưng mà ba con không có tin tức gì, không biết sống chết ra sao mẹ thực sự rất lo lắng.

Nam Cung phu nhân khóc lóc một hồi cũng cảm thấy đỡ hơn một chút, cổ họng không còn ứ nghẹn như vừa nãy nên mới tự mình giải thích.

Bảo Yết nhăn mặt vì tức giận. Chuyện này lẽ ra phải báo cho cô luôn chứ. Tại sao phải chờ đến bây giờ mới nói, bộ mấy vết thương sắp lành này còn quan trọng hơn ba sao!!!! Nhật Nữ đứng bên cạnh luôn để ý mọi thần thái của cô nên có thể hiểu cô đang nghĩ gì. Vỗ nhẹ vai hấn cố an ủi cô

-Em bình tĩnh lại đi. Bây giờ cãi nhau không giải quyết được vấn đề gì. Tốt nhất nên tìm cách cứu ba em về.

-Em biết rồi! Cảm ơn anh!

-Một chút vì em có là cái thá gì!

-Ê! Cậu chẳng phải là Mạc tổng sao?

Nhật Nữ lên tiếng Hải Lâm mới để ý tới nam nhân bên cạnh cô.

-Rất vui được gặp ngài, Trịnh tổng_Hắn khách sáo đáp lại

-Tôi có nghe kể về cậu. Cảm ơn vì đã chăm sóc cho cháu gái tôi. Còn về thông tin Hải Bình đã đi lấy nên chắc cũng sắp về rồi.

-Anh Hải Bình cũng ở đây?

-Ừ!

Và dứt lời cánh cửa một lần nữa mở ra, Hải Bình từ tốn đi vào trên tay là một số giấy tờ. Chắc liên quan tới chủ tịch của Empire, ba của Bảo Yết

Hắn đi vào ai nấy đều sốt ruột nên chào hỏi qua loa rồi ngay lập tức nói đến chuyện chính

-Thế nào rồi con trai! Có tin tức gì không?

-Đã tìm được chỗ đổ chiếc chuyên cơ đó. Chú đã dùng đây vì lý do tiếp thêm nhiên liệu, gọi tới trạm trung lưu cũng nói chuyện cơ lúc cất cánh rồi đi vẫn còn liên lạc được.

Tập tài liệu trên tay là thông tin của sân bay nơi Nam Cung đã từng qua trước khi mất tích. Cần có chút thời gian để.....

-Anh có thể cho em mượn xem cái tập kia ko?

-Bảo Yết!!! Em về rồi sao?

Hải Bình thấy cô rất ngạc nhiên. Bảo Yết về từ khi nào sao hắn còn không biết, nhưng mà nếu cô nhận ra hắn chứng tỏ cô đã nhớ lại. Như vậy hắn vui mừng cùng an tâm lắm rồi. Chỉ là nam nhân bên cạnh cô không phải Mạc tổng của Mạc thị sao? Chuyện Nam Cung gia liên quan gì tới hắn? Tại sao hắn lại ở đây?????

Nam Cung phu nhân như đoán được Hải Bình đang nghĩ gì. Để tìm được chồng bà mọi người cùng nhau làm chắc chắn sẽ nhanh hơn. Mà muốn hợp tác thì ít nhất phải biết chút gì đó về nhau:

-Bảo Yết về vẫn còn bị thương chưa khỏi. Là Mạc tổng chăm sóc cho con bé.

Điều này khiến hắn khó chịu đến mức nào. Tại sao cô về lại không nhờ hắn hay Trịnh gia. Tại sao thả nhờ người ngoài lại không thể nhờ hắn chứ?

Bảo Yết đọc lướt qua tập giấy vừa xem. Đọc rất kỹ cuối cùng cô không nói một lời muốn bỏ ra ngoài. Cô cư xử lạ cũng khiến Nam Cung phu nhân lo lắng:

-Con đi đây vậy?

-Con tự đi đem ba về!

-KHÔNG ĐƯỢC! NHƯ VẬY RẤT NGUY HIỂM! _Hàn Từ cùng Lê Dương cùng đồng thanh

-Đúng đấy! Thân là nữ nhi cháu nên ở nhà tốt hơn. Ba cháu đã có bác lo. Cháu nên giúp mẹ bằng những thứ còn lại, _Trịnh Hải Lâm khuyên nhủ

Chờ! Cô ghét nhất chờ đợi! Ba cô sống chết chưa rõ làm sao cô có thể chờ đây. Vậy nên bỏ ngoài tai lời khuyên của tất cả mọi người Bảo Yết vẫn tiếp tục muốn bước ra ngoài. Hải Bình thấy vậy vội vàng giữ cô lại:

-Em nên ở đây cho an toàn. Anh nhất định sẽ tiếp tục kiểm tra thêm thông tin.

Bảo Yết đang vội tâm trạng lại mất ổn định nhưng mọi người liên tục ngăn cản khiến cô rất tức giận.

-ĐỦ RỒI! CHUYỆN NÀY TÔI SẼ TỰ LO TIẾP. ANH KHÔNG CẦN LO CHUYỆN BAO ĐỒNG.

Nói xong vứt tức hắn ra, Nam Cung phu nhân thấy con gái mình như vậy liền có phản thất vọng:

-Bảo Yết!!!! Con mau xin lỗi Hải Bình đi!

Bảo Yết vẫn bước tiếp ra ngoài. Nhưng đi ra đến cửa lại đột ngột dừng lại, tưởng cô quay lại xin lỗi Hải Bình. Ai ngờ cô chỉ nhìn Nhật Nữ rồi nói:

-Anh đi với em!

Xong liền quay người bỏ đi. Nhật Nữ cũng không hiểu lắm nhưng vẫn đi ngay sau cô.

-Xin thứ lỗi!

-Khổ thân! Con bé chắc đau lòng lắm _Hải Lâm cảm thán tiếc thương nói nhìn Bảo Yết rồi đi

-Cậu ấy yêu quý ba nhất! _Lần này là Hàn Từ

-Hải Bình à! Cho cô thay con bé nói xin lỗi con nhé!

Nam Cung phu nhân còn nhiều chuyện phải giải quyết tiếp nên sau khi xin lỗi xong tiếp tục bàn chuyện với anh trai mình. Hàn Tử cùng Lê Dương chú ý lắng nghe. Không ai để ý đến con người vô cùng âm trầm, ánh mắt muốn giết người đến sắc lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Một lần nữa phải ra đi

-Bảo Yết này! Em muốn đưa anh đi đâu vậy?

Sau khi rời khỏi Bảo Yết cầm tay Nhật Nữ, cả hai cùng nhau đi vào trong vườn. Nhưng đã gần nửa tiếng trôi qua cô vẫn chỉ đi lòng vòng quanh khu vườn rộng lớn. Tâm trí thì không biết đã đi đến phương trời nào rồi. Nhịn không được Nhật Nữ mới phải lên tiếng

-À! Xin lỗi anh! Đi, chúng ta đi tới lối này!

Bảo Yết vì muốn tránh sự chú ý của những người xung quanh nên cố ý đi lòng vòng một chút. Bởi hiện tại là ban ngày, sẽ có gia nhân đi qua vậy nên cô phải cẩn thận. Tiện thể coi như đi dạo để thả lỏng tinh thần. Nhưng mà càng đi cô lại càng nghĩ về ba. Không biết trong lúc này ba có được ổn không? Có kẻ nào dám làm tổn hại ba không? Đi một hồi mà cô cũng gần như quên mất đích mình muốn tới là đâu. Chỉ đến khi Nhật Nữ lên tiếng ý thức của cô mới quay về hiện thực.

Bảo Yết dẫn Nhật Nữ tới một lối đi khuất bóng trong khu vườn. nó nằm cách xa đường đi chính nên nếu không lại gần để ý sẽ chẳng có ai phát hiện ra. Lối vào khá nhỏ nên phải lườn lách cuối cùng nó dẫn đến một căn nhà kho cũ kĩ. Bước vào trong, nơi này cũng chỉ như những nhà kho bình thường để các dụng cụ làm vườn cũng đã rất lâu không sử dụng. Nhật Nữ khá ngạc nhiên đồng thời rất tò mò tại sao Bảo Yết lại đưa hấn tới đây. Tuy nhiên phải đến khi Bảo Yết mở cửa thang máy bí mật hấn mới chính thức bị kinh hãi. Nam Cung gia lại có một nơi như thế này sao? Có vẻ như là một gia tộc lâu đời không tránh khỏi có những bí mật. Nhật Nữ nghĩ thầm

-Chúng ta đi thôi!

Bảo Yết bước vào thang máy, Nhật Nữ cũng theo ngay sau. Thang máy bắt đầu chuyển động. Tròng lúc chờ tới nơi Bảo Yết lên tiếng:

-Anh có thể hỏi bất cứ thứ gì!

-Đây là đâu?

-Phong thí nghiệm của em.

-Nam Cung gia có ai biết về chỗ này không?

Bảo Yết lắc đầu

-Nơi này là do em tìm được khi còn nhỏ. Lúc tìm thấy đã bị bỏ lại hư hại rất nhiều nhưng nhìn lúc đó em đoán mới chỉ bỏ hoang có tầm 10 hay 20 năm gì đó thôi. Ba mẹ lại không biết gì về mấy công nghệ cao cấp nên chắc chắn không phải của Nam Cung gia.

-Anh hiểu rồi! Vậy em muốn đưa đã xuống đây là vì điều gì?

-Đến nơi anh sẽ biết

Vừa dứt lời thang máy kêu "tinh" một tiếng báo hiệu đã tới tầng sâu nhất. Cửa thang máy vừa mở ra một âm thanh máy móc quen thuộc vang lên

"Mừng chủ nhân đã quay trở lại!"

-Ừm! Mọi chuyện tiến hành tới đâu rồi?

"Chaos cùng WhiteCat đều đang được giữ ở tình trạng ngủ say nên chủ nhân có thể yên tâm Chaos sẽ không thể di chuyển sang hệ thống nào khác được nữa. Tuy nhiên chương trình của Chaos rất phức tạp nên vẫn đang trong quá trình phân tích, kiểm tra"

Bảo Yết vừa nghe báo cáo vừa lại chỗ làm việc, tự mình xem qua mọi thứ lại một lần nữa rồi mới lên tiếng:

-Cứ tiếp tục giữ Chaos và WhiteCat như vậy đi, còn những chuyện khác tạm thời dừng lại. Có việc ta cần người làm bây giờ

"Xin chủ nhân cứ ra lệnh"

Bảo Yết bắt đầu múa tay trên bàn phím. Nhìn qua màn hình có thể thấy cô đang viết một chương trình mới. Trong phòng thí nghiệm không khí im lặng bao trùm. Chỉ có tiếng của bàn phím. Bảo Yết chỉ tập trung nhìn lên màn hình, Nhật Nữ cũng biết chẳng giúp gì được lúc này nên kiên nhẫn đứng bên cạnh chờ cô làm xong. Cuối cùng sau hơn một tiếng Bảo Yết mới buông tay thở hắt ra một cái rồi nghiêm giọng:

-Ta đã thiết lập một chương trình dò tìm. Mục tiêu đã thiết lập sẵn, nhiệm vụ của người chính là đem những thông tin nó tìm được xử lý lại rồi cho ta một tọa độ chính xác lập tức báo lại với ta.

"Đã rõ"

-Bảo Yết. không lẽ em muốn tự mình đi tìm ba?

-Em không thể chờ!

-Không được! Như vậy quá nguy hiểm!

Nhật Nữ biết được ý định của cô thì kịch liệt phản đối. Mỗi lần cô đi liền biến mất một thời gian dài mới quay trở về. Hẳn không muốn cô mạo hiểm, càng không muốn phải rời xa cô một lần nữa.

-Nhưng em không thể ngồi không chờ. Càng sớm lúc nào thì em càng yên tâm lúc ấy.

-Còn anh thì sao? Chẳng lẽ anh không thể giúp gì ngoài việc bắt lực nhìn em phải rời đi một lần nữa????

Anhs mất hẳn nhìn cô có chút bi thương xen lẫn sợ hãi. Nhật Nữ trước giờ trước mặt người khác luôn tỏ vẻ ôn hòa điềm tĩnh. Không biết từ khi nào hẳn trở nên như thế này. Tất cả chỉ vì một người con gái. Bảo Yết cũng có thể hiểu một phần tâm tư suy nghĩ lo lắng của hẳn. Nhẹ nhàng lại gần, đưa tay ôm trọn mặt hẳn, ép hẳn nhìn chính diện về phía cô rồi mỉm cười nói:

-Em nhất định sẽ trở về sớm. Sẽ không có chuyện như những lần trước xảy ra đâu

-Nhưng...

-Có thể cho em mượn điện thoại một chút không?

Nhật Nữ khó hiểu nhưng vẫn đưa cho cô. Bảo Yết cầm nó kết nối với máy tính, không biết cô làm gì nhưng cả màn hình lẫn điện thoại liên tục hiện lên những đoạn mã mà hẳn không hiểu gì hết. Rất nhanh khoảng tầm 15 phút sau cô đem trả lại cho hẳn.

-Em biết anh không an tâm về em nên muốn đưa cho anh cái này. Vốn dĩ đưa anh xuống đây cũng vì nó

-Em đã thêm cái gì vào điện thoại của anh?

-Một chương trình theo dõi, nó kết nối đến SilverKnight. Nếu em có chuyện gì SilverKnight sẽ ngay lập tức gửi tín hiệu cứu hộ cùng vị trí chính xác của em. Như vậy anh sẽ luôn biết em có đang an toàn hay không!

-Tuy vậy anh vẫn lo lắng em sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ sợ nếu anh không thể đến kịp thì...

Càng nghĩ Nhật Nữ càng sợ hãi. Nếu cô chuyện gì thực sự xảy ra với cô hẳn phát điên lên mất

-Em tự lo được cho mình. Hiện tại anh là người em có thể tin tưởng nhất. Nếu thực sự em có chuyện gì em mong anh có thể bình tĩnh. Hãy đến nơi này ngay lập tức, mật mã mở khóa an ninh em đã cài sẵn trong điện thoại của anh. Sau khi anh tới Vicky sẽ cho anh biết cần làm gì.

-Vicky?

"Xin tự giới thiệu tôi là một chương trình điều hành có ý thức được chủ nhân đặt tên là Vicky!"_Âm thanh máy móc vang lên

-Anh không muốn tới nơi này vậy nên hứa với anh em sẽ bình an trở về.

Cô đã tin nhiệm hẳn đến vậy hẳn cũng nên tin tưởng cô một lần. Cô đã chấp nhận tình cảm của hẳn vậy nên chắc mỗi khi định làm một việc gì đó nguy hiểm cô cũng sẽ vì hẳn cân nhắc lại.

-Em nhất định!_Bảo Yết đảm bảo

-Vậy được rồi! Anh tin em!

-Cảm ơn anh!

Vì thông tin có được quá ít nên phải mất mấy ngày sau Bảo Yết mới có được cái mình cần. Khởi phải nói cô cảm thấy nhẹ lòng đến mức nào khi có thể

tìm được vị trí của ba. Không một chút chậm trễ cô liền sắp xếp những thứ cần thiết rồi lên đường ngay trong đêm

Tuy Nhật Nữ không còn ngăn cản cô nhưng hấn vẫn luôn rất lo lắng. Mấy ngày chờ tin tức không như cô lúc nào cũng trong tình trạng sốt ruột, lo âu như đang ngồi trên chảo nóng thì hấn lại yên lặng hơn mọi khi. Dùng bữa xong lại quay về phòng làm việc thâu đêm như một phương pháp giúp hấn quên hết thảy mọi lo âu. Vậy nên Bảo Yết mới chọn cách này để rời đi. Nhưng mà ai ngờ đến vừa ra đến cửa đã thấy hấn chờ sẵn:

-Em đi sao?

-Vâng! _Bảo yết có chút bối rối không biết nói gì thêm

Nhật Nữ nhẹ nhàng đi ra sau cô. Bảo Yết có chút cứng người vì không biết hấn định làm gì, chỉ biết mấy giây sao liền có cảm giác mát lạnh ở cổ. Nhìn lại thì nó là một sợi dây chuyền bằng bạc, mặt dây chuyền hình một chú chim nhỏ đang tung cánh.

-Anh vốn định tặng em từ trước nhưng chưa có dịp. Anh biết em luôn tự do như chú chim này nhưng chim nào cũng cần có tổ. Chỉ cần em nhớ rằng anh vẫn luôn ở đây chờ em

Nói rồi liền hôn lên cổ cô một cái. Một tay Bảo Yết vòng tay ra sau ôm lấy vuốt ve đầu hấn, tay kia vô thức chạm lên mặt dây chuyền nói:

-Cám ơn anh! Nó sẽ là bùa hộ mệnh của em.

Cuối cùng cả hai buông nhau ra vào Bảo Yết lại một lần nữa rời thành phố của mình một lần nữa trong vòng chưa đầy 3 tuần. Hi vọng tương lai mọi chuyện có thể tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Giao phó

-Phu nhân! Người nên ăn chút gì đi! Cứ như vậy sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe mất!

Người hầu mang đồ ăn lên cho Nam Cung phu nhân. Phu nhân mấy ngày nay bận rộn chẳng có mấy thời gian để ăn uống. Nếu có thì người lại nghĩ đến chủ tịch, nghĩ đến Đại tiểu thư chẳng thiết ăn gì. Đại tiểu thư về chưa vui mừng được bao lâu thì lão gia có chuyện. Phu nhân cứ ăn uống thất thường như vậy sẽ gục ngã sớm mất.

Nam Cung phu nhân cũng biết điều này nhưng nhìn thấy bản thân còn an ổn ngồi ở đây ăn uống bà lại không nuốt nổi. Chỉ có thể đem nhót mình trong thư phòng làm việc cho quên hết nỗi phiền muộn. Chỉ khi nào có tin tức tức mới về chồng bà mới có chút tươi tỉnh đi ra ngoài.

-Đế đây đi! _Nam Cung phu nhân đáp lại cho qua

Thờ dài một cái, đặt đồ ăn xuống bên cạnh, người hầu vẫn cố nài nỉ

-Người đã mấy ngày không ăn uống từ tẻ rồi. Xin phu nhân hãy ăn một ít!

-Haizzz....Nhưng ta thực sự không thể nào nuốt vô!

Tay đang làm việc dừng lại Nam Cung phu nhân có chút chán chường nói. Vì chồng bà mất tích, con gái bà lúc này lại bị hắc đạo truy bắt không thể lộ mặt. Thành thử ra Empire đành phải để lên vai một mình bà gánh vác. Mặc dù đã bịt kín tin tức nhưng không biết vì lý do gì vẫn bị rò rỉ ra bên ngoài. Hết đại tiểu thư Nam Cung Bảo Yết lại đến Nam Cung chủ tịch mất tích, phải nói đây là tin chấn động đến cỡ nào. Bà vốn là vợ bình thường chuyện của tập đoàn chỉ giúp chút ít việc lấy quan hệ. Chính vì thế nhiều người nghi ngờ khả năng của bà, còn có người đòi rút vốn đầu tư. Trái phiếu cùng cổ phiếu bỗng sụt giảm khiến nhiều cổ đông rất hoang mang. Nhiều chuyện như vậy xảy đến thì hỏi bà lấy đâu tâm trạng để ăn uống chứ???

-Nhưng dù thế nào người cũng phải ăn. Nếu Chủ tịch trở về thấy người như vậy sẽ phiền muộn đến thế nào. Còn có Đại tiểu thư nữa, đại tiểu thư nhất định sẽ đau lòng biết bao

-Được rồi! Người đừng nói nữa. Ta sẽ ăn!

Quả nhiên nếu đụng tới chủ tịch cùng tiểu thư phu nhân nhất định sẽ siêu lòng. Nhìn Nam Cung phu nhân đang từ tốn dùng súp người hầu cũng yên tâm phần nào. Đương lúc này quản gia lại gõ cửa đi vào nói:

-Phu nhân! Có Mạc tổng đến tìm người!

-Có Tiểu Yết đi cùng không?

-Dạ thưa không có ạ!

Mạc Nhật Nữ? Tiểu Yết đang ở cùng nam nhân này nhưng chỉ một mình cậu ta đến đây. Không phải con bé lại có chuyện gì nữa chứ? Linh cảm của người làm mẹ bỗng khiến bà cảm thấy lo lắng. Đặt bát súp xuống bà vội đứng lên đi ra ngoài:

-Đề cậu ta ở phòng khác đi. Ta sẽ xuống ngay bây giờ!

-Vâng thưa phu nhân!

Ngày Nữ theo lời cầu khẩn của Bảo Yết trước khi đi tới nơi này. Hắn được quản gia mời ngồi chờ ở phòng khách. Tuy vậy có vẻ như Nam Cung phu nhân khá sốt ruột về con gái nên chưa đầy mấy phút sau đã thấy bà đi xuống. Hắn đứng dậy chào khách sáo:

-Chúc một ngày tốt lành thưa Nam Cung phu nhân!

-Cảm ơn! Không biết Mạc tổng tới đây có chuyện gì không?

-Tôi tới đây vì Bảo Yết...

-Tiểu Yết! Tiểu Yết? Nó làm sao? Nó vẫn ổn chứ?????

Ngày Nữ chưa dứt câu thì Nam Cung phu nhân đã kích động lên tiếng. Nhưng ngay sau đó bà cũng nhận ra mình vừa mới làm ra hành động thất thố như thế nào. Ngồi xuống bà lấy lại bình tĩnh một lần nữa, Ngày Nữ ban đầu cũng khá ngạc nhiên nhưng nghĩ lại đối với trái tim của một người làm mẹ hắn hiểu vì sao bà lại như vậy.

-Bảo Yết vẫn ổn! Chỉ là cô ấy.....

Hắn ngập ngừng không muốn nói vì sợ ảnh hưởng đến sức khỏe của Nam Cung phu nhân. Nghe nói bà tâm lý bà rất yếu, đối với những chuyện đã xảy ra phải nói sắp đến cực hạn rồi. Chỉ sợ nếu nói ra.....

-Yết nhi nó lại muốn tự mình giải quyết đúng không?

-.....

Tính con gái bà ra sao sao bà lại có thể không biết. Từ nhỏ nó đã luôn tự lập nhưng nhiều lúc chính điều này lại khiến bà và chồng phải lo lắng. Đôi khi tự hỏi rằng người làm cha mẹ như bà còn có thể làm được cái gì cho con gái của mình. Nó liều mạng như vậy có nghĩ đến cảm giác của những người xung quanh không? Không biết từ khi nào nó có tính cách như vậy, lúc nào cũng tự cho mình toàn năng, ích kỉ không chịu đặt chút niềm tin vào người khác. Bà luôn lo lắng rằng cứ tiếp tục như vậy con bé sẽ phải dành cả phần đời còn lại trong sự cô độc mất.

-Thành thật xin lỗi phu nhân, tôi đã cố ngăn cản cô ấy!

-Đây không phải lỗi của cậu! Thành thật cảm ơn cậu đã cố gắng!_Nam Cung phu nhân cười bất lực nói

-Nhưng mà trước khi đi cô ấy có nhờ tôi một việc!

-Yết nhi? Nhờ cậu?

Nam Cung phu nhân có chút bất ngờ, nhìn kĩ nam nhân trước mặt. Có lẽ cậu ta là người đầu tiên bà thấy Bảo Yết gửi gắm bất cứ việc gì. Quan hệ hai người từ khi nào thân mật như vậy? Chẳng lẽ.....

-Vâng! Cô ấy biết phu nhân một mình gánh vác Empire rất vất vả nên muốn tôi qua giúp người một tay!

-Hóa ra là vậy!

Bà sau vài phút lặng người bỗng mỉm cười. Nụ cười yếu ớt nhưng rõ ràng vui vẻ hơn nhiều. Thật may quá! Bà cuối cùng không phải lo con gái mình không có ai để dựa dẫm rồi.(ồ tui: nhanh quá đấy!!!!)

-Có Mạc tổng giúp thì quá tốt rồi! Nói thật chuyện kinh doanh tôi cũng không tốt lắm!

-Nếu thế để không mất thời gian chúng ta nên bắt đầu vào việc luôn chứ?_Ngày Nữ nhã nhặn đề nghị

-Tất nhiên! Tôi sẽ kêu người đem ít tài liệu của tập đoàn để cậu xem qua!

-Cảm ơn phu nhân đã chu đáo!

-Không có gì! Mong sau này chúng ta làm việc được thuận lợi!

-Tôi cũng vậy!

-KHỐN KIẾP!!!!

"RÀM!!!!"

Một tiếng động lớn vang lên, toàn bộ đồ đạc trên bàn đều bị quét hết xuống dưới đất. Căn phòng yên ắng không ngừng vang lên âm thanh thờ đốc vì tức giận của một nam nhân. Ma Thiên gần như phát điên! Trong một tuần này hắn đã hạ lệnh giết đến 5 người. Thuộc hạ ai nấy đều thấm run rẩy sợ hãi. Tâm trạng lúc nào cũng như đang treo trên dây đàn. Bất cứ khi nào cũng có thể mất mạng

Đã mấy tuần rồi Ma Thiên vẫn chưa tài nào tìm được tung tích của Bảo Yết. Theo lời khai của Giang Mộng Điệp trước khi chết, Bảo Yết bị Ngân dụ tới vách núi sâu trong khu rừng đằng sau căn dinh thự. Lùng sục hết những khu vực xung quanh đó, xuống cả bên dưới vách núi cũng không thấy người. Cả xác cũng không có. Khó khăn lắm mới tìm được thông tin rằng cô được một nhóm người đi leo núi cứu về đưa vào bệnh viện.

Hắn tức tốc tìm đến đó thì lại nhận được tin cô đã xuất viện, mọi thông tin đều bị người nhà đi cùng giấu kín. Vì là bệnh viện ở ngoại ô vắng nên chỉ cần thông tin cá nhân của bệnh nhân, những thông tin khác như địa chỉ, số điện thoại liên lạc hay thân nhân đều không cần thiết.

Mọi hi vọng đều tan với khiến hắn đã đủ suy sụp. Chưa nói đến Kim Long đi tới tận bây giờ vẫn chưa trở về. Bình thường khi hai anh em cãi nhau đệ ấy có bỏ đi cũng chỉ vài ngày cho khuây khỏa rồi về. Tuy nhiên tới tận bây giờ một chút tin tức cũng không có, không liên lạc được, không biết đang ở chỗ nào. Thực sự giống như đã biến mất vậy. Hắn không lo đệ đệ gặp chuyện, chỉ mong Kim Long sẽ không làm chuyện gì ngu ngốc mà thôi! (mồ tui: anh này đoán chuẩn ghê!)

Tâm trạng xấu cứ dồn nén không được giải quyết tạo nên Ma Thiên bây giờ: lạnh lùng, tàn bạo, khát máu. Đôi mắt gần lên từng tia đỏ trông rất đáng sợ. Kiểm bao lâu cũng không ra, rốt cục đã có ai đưa cô đi đâu rồi!!!!!! Thuộc hạ đứng trong phòng không ngừng toát mồ hôi, chỉ mong thiếu chủ không đùng tới mình

Đương lúc căng thẳng thì một bóng đen xuất hiện trước mặt Ma Thiên. Hắn đưa đôi mắt giống tu ma hồi sinh nhìn hắn, hơi thở cùng giọng nói như địa ngục:

-Có chuyện gì!

Xích vẫn bình tĩnh quỳ xuống

-Thiếu chủ! Thuộc hạ nhận được một tín hiệu cầu cứu. Có thể từ phu nhân!

-CÁI GÌ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Tìm đến

Theo tọa độ Vicky đưa cho cô thì nó dẫn tới nơi này. Bảo Yết nhìn xung quanh với vẻ nghi ngờ. Cô không có đi nhầm đây chứ? Nơi này là một khu rừng nhiệt đới rậm rạp, cô cũng đã nghe qua về nó. Nơi đây trừ các nhà khoa học thì thoảng tới nghiên cứu thì hầu như chẳng ai dám vào. Mà có vào thì cũng gần như nắm chắc cái chết. Chỗ này từ động vật, thực vật hay cả những con côn trùng nhỏ bé đều có khả năng giết người. Bản thân Bảo Yết nếu không phải một thân rèn luyện sát thủ kiếp trước chắc cũng không dám.

Tuy nhiên nghĩ lại thì còn có một dạng người muốn vào cái nơi này. Không cần nói những nhân dám liều mạng như vậy thì có thể là hắc đạo. Vậy nên nếu thực sự ba cô bị đem tới đây thì người sắp gặp cô có thể đoán được phần nào.

Bảo Yết vẫn thử cố đi xung quanh khu vực trong tọa độ để xem có tìm được manh mối gì không. Chân bước từng bước vô cùng cẩn thận đề phòng có bẫy hoặc rắn độc ẩn nấp bên dưới. Có chút mất thời gian nhưng cũng chính vì thế cô lại tìm thấy được điều bất thường. Bên dưới mặt đất đang mềm vì bùn bồng cứng hơn hẳn. Cô đạp vài lần chỗ đó thì phát ra âm thanh giống như đang đạp lên hộp rỗng. Cúi xuống nắn mồi thì quả nhiên cô sờ thấy được một cái móc. Dùng sức kéo thì cánh cửa hầm mở ra.

Bảo Yết cẩn thận men theo đường hầm đó đi xuống. Ban đầu rất tối và hẹp nhưng dần dần có ánh sáng hiện ra, đường đi cũng rộng hơn nhiều và đích đến cuối cùng của cô là một cánh cửa lớn bằng kim loại. Bảo Yết tới gần đã thấy có người đứng chờ ở đó

-Nam Cung tiểu thư cuối cùng cũng đến_One khách sáo mở miệng

-Quả nhiên là các người_Bảo Yết cười miệt thị

-Boss đang chờ Nam Cung tiểu thư! Chúng ta mau đi thôi!

Mặt kệ biểu tình của Bảo Yết One vẫn giữ thái độ đúng mực giống như một quân gia. Đưa tay làm dấu mời Bảo Yết đi theo sau hấn. Qua cánh cửa lớn bằng kim loại chính là một dãy hành lang vô cùng sáng. Đi sâu hơn nữa đến tận cùng dãy hành lang đó lại là một cánh cửa lớn màu đỏ nổi bật hơn hẳn tất cả những căn phòng khác. Đến nơi One chỉ đứng bên ngoài mở cửa cho cô, cô bước vào hấn cũng đóng cửa lại rồi rời đi. Vào trong quả nhiên thấy được khuôn mặt quen thuộc đang ngồi ở thư án chờ cô.

-Chào mừng Nam Cung tiểu thư đã mất công tới đây. _Hoắc Vệ Minh nói giọng có chút vui vẻ

-Ba ta đâu? _Bảo Yết lạnh giọng

-Nam Cung tiểu thư quả nhiên rất thẳng thắn. Còn chưa để cho ta có dịp chào hỏi đã muốn vào việc luôn rồi. Rất giống với Nam Cung chủ tịch. Quả là hổ phụ sinh hổ tử.

-Đừng nhiều lời! Ba ta đâu??????

Hoắc Vệ Minh cứ liên tục đùa cợt khiến Bảo Yết có chút mất kiên nhẫn.

-Chủ tịch vẫn an toàn xin tiểu thư đừng lo. Ta đến đây cũng vì muốn nhờ cô một việc thôi! _Cuối cùng hấn cũng chịu nói ra mục đích thực sự

-Tại sao ta phải nghe lời ngươi. Ta nếu không phải vì muốn lịch sự đã không đến đây lời qua lời lại tốn thời gian.

-Ta biết với khả năng của tiểu thư cùng SA-009 thì toàn bộ thủ hạ ở đây cũng không đủ cho người nhét kẻ rặng!

-Làm sao ngươi có thể biết!

Flashback

"Chủ nhân! Việc kiểm tra còn chưa hoàn thành người không nên sử dụng WhiteCat"

-Ta tự biết mình đang làm gì!

"Thưa chủ nhân tôi phải ngăn cản người. Đây là một việc rất nguy hiểm."

Bảo Yết trước khi đi đã quay trở về phòng thí nghiệm. cô muốn đem thêm một thứ, đó chính là WhiteCat. Nhưng vì bên trong có Chaos nên Vicky ngăn cản cô sử dụng. Chỉ là không biết những người giam giữ ba cô có khả năng thế nào nên để đảm bảo cô vẫn muốn đem WhiteCat theo, bởi nếu gặp nguy hiểm chính Chaos sẽ là bùa hộ mệnh cuối cùng của cô cho dù có phải hi sinh ý thức của mình. DarkCat là bản nguyên mẫu nhưng khả năng chiến đấu vẫn đang còn là bí ẩn cô chưa thể khai thác hết vậy nên đối với chuyến đi lần này nó gần như vô dụng.

-Sẽ không sao! Chuyện lần này ta chỉ cần sống sót trở về! Chuyện còn lại ta không muốn quan tâm!

"Nhưng thưa..."

-Đủ rồi! Ngươi đã quá phận rồi đấy! Nhiệm vụ của ngươi chỉ là nghe lệnh. Không cho phép hoài nghi bất cứ quyết định nào của ta.

....

"Vâng thưa chủ nhân"

Bảo Yết nói xong cũng có chút hối hận. Nói như vậy có hơi nặng lời rồi. Dù Vicky chỉ là một chương trình nhưng bất khi nào cô cần nó vẫn luôn ở bên cạnh, giúp cô làm hết thảy mọi việc. Vicky cũng chỉ lo lắng cho cô mà thôi! Nhưng cô vì ba mà tâm trạng quá rối bời. Có lẽ chờ sau khi cứu được ba về cô sẽ bình tĩnh lại xin lỗi Vicky sau vậy

WhiteCat được lấy ra từ trụ bảo quản. Khởi động lại chương trình cũng mất một chút thời gian, tranh thủ lúc đó cô mặc nó lên. Cảm giác như kim đâm lan tỏa khắp cơ thể khi nó có hòa làm một với cả cơ thể cô. Đầu óc bỗng trở nên nặng nề trong chốc lát và quả nhiên bên tai cô như vang lên một giọng nói:

"Thật mừng vì chủ nhân đã chọn ta"

End flashback

Khuôn mặt Bảo Yết gần như tái mét sau khi Hoắc Vệ Minh vừa dứt lời. Nếu nhìn kĩ có thể rất rõ bản thân cô đang run rẩy. Làm sao? Làm sao hấn có thể biết đến DarkCat. DarkCat là tên do cô đặt nhưng sau khi biết được sự hiện diện của Chaos cô biết được nó vốn được đặt là mẫu thí nghiệm SA-009, hay gọi tắt SA-009. Biết đến nó chứng tỏ hấn ta cũng liên quan đến căn phòng thí nghiệm đó, chuyện năm xưa của chủ nhân cũ chắc hấn cũng biết chút ít. Vậy chuyện lần này hấn muốn thương lượng có phải sẽ liên quan đến DarkCat không?

Hoắc Vệ Minh là nhân vật vô cùng mờ ảo trong nguyên tác. Chỉ biết hấn chính là kim chủ ban đầu đứng đằng sau che chở cho Song Thư. Nữ chủ hình như vì lí do nào đó rất sợ hấn ta nếu không bằng nhan sắc này cùng với gia thế hấn cũng không thoát khỏi trở thành đối tượng nạp vào hậu cung của cô ta. Còn về sau hình như nhờ đám nam chủ mà cô ta được thoát thân, nhân vật này cũng không được nhắc gì thêm nhiều nữa. Truyện H chỉ nên tập chung

vào chuyện mây mưa của mấy nam nữ chính thôi. Xem ra ẩn sau cuốn truyện này còn rất nhiều bí mật mà cô chưa biết.

Hoắc Vệ Minh nhìn biểu cảm cô thì khá vui vẻ, hân hân cười như thể mọi thứ đều theo sự sắp xếp của hắn. Điều này khiến Bảo Yết cảm thấy vô cùng khó chịu. Không được để bản thân thất thế! Hít một hơi thật sâu cô nghiêm giọng nói, biểu cảm lạnh lùng thấy rõ

-Nếu biết vậy người còn đòi lấy tư cách gì dám thương lượng với ta!!!

-Lấy tư cách ta đang giữ tính mạng ba của tiểu thư. Ta không rõ nếu bị dồn vào đường cùng sẽ xảy ra chuyện gì đâu. Cùng lắm chúng ta đồng quy vu tận!

-TÊN HÈN HẠ NGƯỜI DÁM UY HIẾP TA!!!_Bảo Yết nổi giận

-Chúng ta là hắc đạo. Chuyện hèn hạ cũng bình thường.

.....

-Ta muốn biết ba ta ra sao đã!

-Tất nhiên! Tiểu thư có thể xem thoải mái

Nói rồi màn hình phía sau hắn bỗng chốc sáng lên rồi hiện lên hình ảnh đang được chiếu trực tiếp từ camera. Bên trong màn hình chính là ba cô đang nằm trên một chiếc giường đặt giữa phòng. Nhìn qua biểu cảm thì hình như là kiệt sức nên thiếp đi. Căn phòng ông ở cũng bình thường, không quá xa hoa cũng không quá tồi tàn. Mọi thứ bên trong đều được lau chùi sạch sẽ. Cửa sổ thì có song chắn cẩn thận. Ba tuy bị nhốt nhưng tình trạng cũng không xấu như cô từng nghĩ vậy nên bản thân cũng yên tâm phần nào. Hoắc Vệ Minh cũng chỉ để cô nhìn một lát rồi lập tức tắt đi. Bảo Yết có được cái mình muốn cũng không đòi hỏi gì thêm. Bàn tay thâm nám chặt hơn gần như đến tóc máu tổ cáo tâm trạng cô lúc này tồi tệ đến mức nào. Chờ đó! Có một ngày ta sẽ trả đủ cho người!!!!!!

-Vậy người muốn gì?

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Cạm bẫy

"Xoạt.....xoạt....."

Giữa những bụi cây rậm rạp bên trong rừng nhiệt đới, Ma Thiên đang lần đi từng bước. Trên tay là thiết bị GPS, đương lúc hắn gần như tuyệt vọng không thể tìm cô. Mọi lực lượng của hắn đều được điều động đi nhưng vẫn không thấy, có một chút tin tức thì lại đi vào ngõ cụt. Vì thời điểm nhạy cảm khi Ngân đã không còn nên Xích đành phải ở bên cạnh Ma Thiên. Nhưng không có nghĩa hắn không giúp chủ tử của mình, ngoài việc bảo vệ thì hắn là người tìm mọi sóng tín hiệu nào đó của thiếu phu nhân.

Và vào đúng ngày hôm đó Xích bắt được một tín hiệu cầu cứu. Nội dung chỉ đơn giản mỗi từ "CỨU EM" nhưng vấn đề ở đây là nó không phải một tín hiệu vô tình bắt được. Tín hiệu này được gửi đích xác đến cột thu sóng ở một trong những biệt thự của Hắc Long. Và người có thể biết được tần số của nó chỉ có những người trong bang biết vậy nên qua đó có thể đoán được người gửi tới là ai.

Ma Thiên vừa hay tin lập tức cùng thuộc hạ lên đường tìm đến đây. Giữa một khu rừng nhiệt đới hoang vu, nguy hiểm mà Xích dò được theo tín hiệu cầu cứu được gửi đến. Đương nhiên, trong hắc đạo nhiều năm sao hắn lại không biết đây có thể là một cái bẫy. Xích đã báo lại rằng cái lần Ngân giờ trò với Bảo Yết đã kêu hắn xử lý một số kẻ theo lệnh của hắn. Xích điều tra lại thì mới phát hiện bọn chúng đều là nội gián. Tuy đã xử hết nên để đề phòng hắn không hề để ai biết mình rời khỏi Hắc Long, người duy nhất là chính là Xích.

Chính vì lẽ đó Ma Thiên đi tới nơi này một mình. Nhìn có vẻ như vậy những ẩn nấp ở nhiều ngõ ngách trong khu rừng này chính là ám vệ. Đây là ám vệ đặc biệt cấp bậc chỉ sau Xích, cẩn thận vẫn hơn nên nơi đi một mình nhưng hắn vẫn đem vài người. Còn Xích vì hắn rời đi, Nhị đệ cũng không biết đang ở chỗ nào nên ở lại quản lý Hắc Long.

Toi đứng chỗ theo tọa độ Ma Thiên không thấy bất kì ai hết, xung quanh bỗng im ắng lạ thường. Cũng đúng! Giữa một nơi như này cô khó có thể ngồi im để chờ người tới cứu. Vậy nên Ma Thiên thử đi xung quanh những khu vực gần đó để tìm kiếm. Một phần ám vệ đem theo cũng cắt ra để tìm cô cho dễ chứ giữa khu rừng rộng lớn này một mình hắn tìm quả thật quá sức.

Hắn cẩn thận lần mò từng bước, mọi giác quan đều đẩy lên giới hạn. Đúng lúc này thì từ những bụi cây xung quanh phát ra tiếng động nhỏ. Ma Thiên nhíu mày nhìn theo hướng phát ra tiếng đó. Âm thanh quá nhỏ đối với động vật chạy loạn trong rừng. Đây chỉ có thể là tiếng di chuyển của một người, một người được huấn luyện đặc biệt.

-Ai đó?

Ma Thiên thử lên tiếng, giọng nói mang ba phần lạnh lẽo ra uy. Tiến đi chuyển đầy đột nhiên trở nên nhanh hơn làm hắn có chút giật mình. Nhanh chóng định tâm lại Ma Thiên cũng theo hướng di chuyển đó đuổi theo. Đến lúc cảm nhận được âm thanh chỉ cách hắn vào bước chân Ma Thiên định lao tới tấn công thì một bóng đen vụt qua từ bụi cây. Và nhanh sau đó một cảm giác ấm áp quen thuộc xuất hiện trong lòng hắn. Ma Thiên quá bất ngờ nên đứng hình một lát đến khi cảm nhận được rõ sự run rẩy của vật trong lòng hắn mới lên tiếng:

-Yết nhi?

-Cuối cùng anh cũng đến rồi!

Ma Thiên nhìn lại tiểu nhân nhi đang ôm chặt cứng mình. Bản thân trong lòng vui sướng, nhẹ nhõm đến khó tả. Cuối cùng thì cũng tìm được em về.

Nhưng vui chưa được bao lâu ánh mắt hắn lại trở nên lạnh lẽo đến đáng sợ. Bởi lúc này Bảo Yết, trên người là bộ đồ bẩn thỉu, trên đó còn có vài vết rách và được những vết rách đó là và những vết xước sâu còn rướm máu.Đầu tóc cô có chút rối, khuôn mặt xinh đẹp trước kia lại dính đầy bùn đất.

Cô run rẩy trong sợ hãi thể chỉ một lát nữa thôi bản thân sẽ biến mất vậy. Cô ôm chặt hắn cảm nhận hơi ấm để có thể đảm bảo mình vẫn đang còn tồn tại. Là ai? Là kẻ nào đã khiến thành ra như vậy?

Bảo Yết trong tâm trí hắn trước giờ chưa từng thực sự biết sợ là gì nhưng cô bây giờ thật yếu đuối, thật sợ hãi như chú mèo con đi hoang vừa được người ta cứu về. Hắn thề hắn nhất định sẽ tìm ra được kẻ đó khiến hắn ta sống không bằng chết!!!!

Nhưng trước tiên vẫn phải lo cho cô trước. Ma Thiên vô nhẹ lưng Bảo Yết để trấn an cô rồi nhẹ giọng an ủi:

-Được rồi! Có anh đây! Anh nhất định sẽ bảo vệ em!

-Tại sao giờ anh mới tới! Em thật sự rất sợ hãi_Bảo Yết nước nở nói

-Anh xin lỗi! Chỉ cần em bình tĩnh lại anh sẽ làm bất cứ việc gì!

.....

-Anh sẽ làm bất cứ việc gì nên em đừng khóc nữa!

Bảo Yết mãi im lặng nên Ma Thiên tưởng cô còn đang sợ hãi nên không nghe thấy hắn. May mắn thay lần này giọng nói cô cũng đã bình ổn hơn

-Thật không?

-Tất nhiên. Anh sẽ không bao giờ lừa em!

-Nếu vậy thì xin lỗi!

Ma Thiên nghe câu này bỗng trong lòng xuất hiện dự cảm không lành. Quả nhiên ngay sau đó đầu óc hắn mơ hồ, cơ thể trở nên mềm nhũn ngã ra đất và cuối cùng trước hắn chỉ còn bóng tối bao trùm.

-Ừm.....

-Tỉnh rồi sao?

-Ừ!

Ma Thiên khó khăn mở mắt tỉnh dậy, muốn ngồi dậy thì phát hiện mình đang bị trói, bản thân còn đang ở trong một căn hầm kín xây bằng bê tông. Trong lúc tâm trí vẫn còn mơ hồ nghe giọng nói bên cạnh mà vô thức lên tiếng trả lời.

Bảo Yết sau khi đánh ngã Ma Thiên thì đưa hắn về đây. Đến tận lúc này rồi thì ĐÚNG! Cái tín hiệu cầu cứu đó là cô gái bấy giờ, là cô muốn dụ hắn tới đây. Biết hắn sẽ không dễ dàng sa vào nhưng không hiểu sao Bảo Yết lại nghĩ đến thời gian trước khi ở cùng hắn lại tin chắc rằng hắn sẽ tới cứu mình. Lúc gửi tín hiệu cầu cứu giả đi xong cô còn ngạc nhiên tự hỏi bản thân sao lại đi làm cái kế hoạch tầm thường này. Chỉ là quả nhiên tuy Ma Thiên vì cô mà tới đây nhưng hắn vẫn cẩn thận; thông tin đưa rằng hắn bí mật đi một mình giấu tất cả những thuộc hạ dưới cấp của Hắc Long nhưng thật ra một tập ám vệ luôn ẩn nấp theo sau hắn. Mặc dù thế nhưng nó vẫn không ảnh hưởng gì tới việc cô định làm. Ám vệ ẩn nấp thì cô đã lên xử lý tất cả, để tránh việc xảy ra như những lần trước, cô tránh để bản thân mình thấy máu. Vết thương trên người cũng là giả. Cuối cùng thì như mọi người đã biết, Bảo Yết cho rằng làm như vậy là tốt nhất. Cô không muốn phải dùng đến biện pháp quá mạnh tay.

Chỉ là lúc Ma Thiên ôm cô vào lòng an ủi không hiểu sao trong lòng lại dâng lên một cổ hỗi hận. Tâm trí không từ chủ được mà nhớ tới thời gian cô ở cùng hắn. Bảo Yết tùy hứng rất nhiều nhưng hắn vẫn bỏ qua hết cho cô, bảo vệ cô từng chân tơ kẽ tóc mặc dù khi nhớ lại cái cách hắn bảo vệ khiến cô cảm thấy ngột thở.

Thêm nữa vốn dĩ chỉ cần đem hắn về đây là cô xong việc, sẽ có người khác tới trông chừng hắn. Nhưng đến phút cuối cùng, nhìn đám người đến tiếp

nhận hấn đem đi thay cô Bảo Yết lại đối ý. Đám người của Demon với Hắc Long là những kẻ thù không đội trời chung, tuy không biết vì lý do gì nhưng để hấn lại với đám người thuộc hạ của Hoắc Vệ Minh cô không an tâm. Chính vì thế cô mới quyết định ngồi trông Ma Thiên trong lúc hấn đang bất tỉnh.

Nhưng mà như thế vẫn không xong, trong lòng Bảo Yết cứ ngứa ngáy khó chịu. Vì sao cô lại thương xót hấn sau những gì hấn làm với cô chứ. Hấn giam giữ cô, tách cô ra khỏi bạn bè gia đình, còn muốn xóa hết ký ức của cô, biến cô thành con búp bê của hấn. Mặc dù hấn cũng là người cứu cô, là người đã chăm sóc cô, là người đã bảo vệ cô nhất những khi cô bị Chaos là mất kiểm soát. Vậy cảm giác cô đối với hấn là sao đây.....

AAAAAAAAA!!!! KHÓ NGHĨ QUÁ!!! Ban đầu Bảo Yết vừa tỉnh lại trong lòng cô chỉ toàn sự phẫn nộ, cô nghĩ có gặp lại hấn chỉ khiến mình kinh tởm nhưng mà giờ đây cái cảm giác hỗn độn khó hiểu này là sao????? Càng nghĩ càng nhức đầu nên cô quyết định mặc kệ hấn một bên, bản thân ngồi làm việc riêng của mình cho quên đi. WhiteCat tiềm ẩn nguy cơ khi sử dụng nên cô quyết định tìm cách nâng cấp DarkCat, nói chính xác chính là nâng cấp khả năng tiện lợi khi sử dụng, tìm cách để phát huy hết khả năng tiềm ẩn của nó. Bản sao chép của cô chỉ giống một phần bản gốc, nó tối ưu hơn vì những gì còn lại hoàn toàn do cô tự thiết kế tiếp nên đối với cô nó dễ dàng sử dụng và cũng chỉ có cô mới phát huy hết sức mạnh của nó. Nhưng cô biết DarkCat hơn hấn rất nhiều chỉ là nó như có một phong ấn giữ chặt sức mạnh bên trong. Giác quan của cô luôn rất đúng, từ cái giây phút nhìn thấy nó cô đã luôn cảm nhận được nguồn lực to lớn.

Chỉ là việc này không hề đơn giản, cần có thêm thời gian. Bảo Yết vừa làm vừa như có như không nhìn qua gã nam nhân đang bất tỉnh bên cạnh. Đầu óc đang tính toán cứ vô thức chuyển sang nghĩ về hấn. Cứ nghĩ làm việc sẽ giúp cô thoải mái hơn ai ngờ hầu như vô dụng. Cầu trời cho hấn tỉnh lại nhanh để cô còn rời khỏi đây. Ma Thiên tỉnh lại thì hấn sẽ tự có cách bảo vệ mình cô không cần phải lo nữa. Vừa nghĩ đến đây xong thì có vẻ như lão thiên đã nghe lời cầu nguyện của cô. Một âm thanh rên rỉ vang lên.

PS: OA.....OA....OA.....Một chút Scor rồi. Kiểm tra suốt! Lúc nào cũng kiểm tra. Ngày ngày đi học tối đến lại làm bạn với cái bàn học. Kiệt quệ, quá tải nên đành nghỉ một tuần. Giờ đã đỡ hơn nên Scor quay lại với mọi người đây. Hi vọng đừng ai quên Scor nha! Quên là buồn lắm đấy!!!! Mà đã qua sinh nhật Scor 3 ngày rồi nhưng không sao. Hậu sinh nhật vẫn được chúc mừng mà đúng không??? *bản mạnh* Muốn chúc mừng nhớ ủng hộ hộ nhiều nha!!!! ĐỌC TRUYỆN VUI VÊ!

LOVER FROM SCOR! <3

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Huynh đệ tái ngộ

Ma Thiên sau một vài phút cuối cùng cũng tỉnh táo lại. Loại thuốc mê này tác dụng mạnh thật. Tỉnh rồi mà vẫn còn cảm giác choáng váng. Đến lúc này Ma Thiên mới nhận ra người đang ngồi bên cạnh mình là ai. Nhìn xung quanh rồi lại nhìn cô hấn chỉ cười mỉa mai một cái, trong đầu cũng đã hiểu chuyện gì đang xảy ra. Vẫn vô cùn bình tĩnh và thần nhiên hấn mở miệng

-Không ngờ em lại phản bội tôi!

-Tôi với anh trước kia chưa từng có quan hệ gì để mà "phản bội"

Bảo Yết chỉ lạnh nhạt buông một câu vô tình. Ma Thiên đối với lời nói này cũng chẳng biểu hiện gì đặc biệt. Cô nói như vậy chứng tỏ toàn bộ ký ức đã quay trở lại. Chuyện đã đến lúc này hấn cũng chẳng cần tốn sức lực để phản kháng Chỉ chỉnh lại tư thế ngồi của mình cho thoải mái rồi nhún vai một cái:

-Vậy hấn ta thỏa thuận gì với em vậy?

-Tự do của ba tôi!

-À! Lại cái trò cũ rích này. Hấn ta là loại thích chơi trò thỏa thuận với người khác. Chỉ là thỏa thuận có như ý muốn hay không thì phải xem tâm tình hấn mới biết!

-Tôi biết! Nhưng thà cô thử còn hơn ngồi im không làm gì!

-Cũng đúng! Đây có lẽ là lý do vì sao mà trò này tuy cũ nhưng vẫn có tác dụng

Bảo Yết tiếp xúc với Hoắc Vệ Minh một thời gian cũng đủ hiểu hấn là loại người gì. Ba cô bị giam giữ cô không thể không làm theo lời hấn. Bảo Yết cũng từng thử đột nhập vào căn phòng đó cứu ba ra nhưng nào ngờ tên khốn đó lại hèn hạ tới mức bỏ thuốc ba cô. Giờ ông ấy không khác gì một cái xác còn sống, vô hồn lạnh lẽo. Chỉ có thể nhìn vào mắt mới thấy trong tâm ông đang kêu vào được giải thoát tới cỡ nào. Hèn gì lúc đột nhập lại dễ dàng đến thế, hấn đã biết rõ cô không thể mang ba mình đi được nên mới để yên. Bây giờ những gì cô làm chính là vì thứ thuốc giải kia cho cái thứ đã đầu độc ba cô đến mức này. Cô đang có Chaos trong người nên muốn hạn chế tối đa độ máu. Nhưng nếu hấn dám có ý đồ cô cũng không ngại liều mạng lần nữa đâu. Chờ sau khi mọi chuyện kết thúc cô cũng sẽ tìm cách trả đủ món nợ hôm nay cho hấn

-Em hận tôi chứ?

Ma Thiên tự dung hời sang vấn đề này khiến cô có chút giật mình. Bình tĩnh lại cô thẳng thắn đáp

-Có!

-Lạnh lùng thật! Dù sao tôi đối với em vẫn luôn tốt, tôi lần đầu tiên thực sự thích một cô gái!

-Tôi không hoan nghênh cái cách anh giam cầm tôi

Và một phần nữa vì anh là nam chính. Bảo Yết thậm chí bỏ xung điều này trong lòng.

-Thứ lỗi cho tôi bởi tôi không biết cách nào để có thể giữ em lại!

Ma Thiên cười như không cười nói ra một câu như vậy. giọng nói chất chứa đầy sự cô đơn, buồn khổ. Đáng về hấn bỗng trở nên đáng thương khiến trái tim Bảo Yết thót lên một cái. Lắc đầu cố xóa cái cảm giác dị thường này cô mở miệng:

-Trò chuyện thế này là đủ rồi! Rất nhanh sẽ có người đưa anh đi thôi. Anh sẽ không làm sao đâu!

Không biết vì lý do vì mà cô vừa dứt lời trên môi Ma Thiên bỗng nở một nụ cười. Nụ cười nhẹ như càn khắc họa thêm vẻ yêu nghiệt của hấn. Đúng lúc này bên ngoài hành lang bỗng vang lên tiếng bước chân ngày càng gần. Cánh cửa phòng cọt két mở ra và một khuôn mặt không thể quen thuộc hơn xuất hiện.

"CHÁT!!!!!"

Kim Long mở cửa bước vào vừa mới chỉ kịp nhìn thấy Ma Thiên đã lâu ngày không gặp thì một bóng đen lao tới và giáng cho hấn một cái tát trời giáng.

-Bảo...Yết...?

-TẠI SAO ANH LẠI Ở ĐÂY??????

Bảo Yết gần như hét lên trong sự tức giận, Kim Long nhìn cô như vậy thì vô cùng sốc, Ma Thiên cũng đơ người trong chốc lát trước hành động của cô. Nhưng Kim Long đối với chuyện mình bị đánh chỉ bất ngờ một phần, phần còn lại là hấn không thể tin cô vẫn bình an và lại còn ở cái nơi này.

-Bảo Yết? Em sao lại ở đây?

-Tôi hỏi anh! Cái thứ ngu ngốc như anh ở đây làm gì????

Bảo Yết không thèm trả lời ngược lại còn truy vấn lại hấn. Kim Long một hồi bình tâm lại, cũng biết cô sẽ không chịu thua trả lời trước nên từ tốn nói:

-Anh chỉ vì muốn cứu em. Xem ra không cần nữa!

-Cứu tôi?

-Hoặc Vệ Minh giúp anh đem đại ca tới đây một thời gian trong lúc đó anh sẽ quay về giúp em tự do. Xong việc bọn anh sẽ lại thả huynh ấy đi chỉ đổi lại Hắc Long không tìm và để yên cho nơi này.

-Và anh tin?

Giọng nói mỗi lúc một lạnh toác cô đang giận dữ tới mức nào. Kim Long cũng không mấy để ý chỉ dùng đôi mắt khuôn khoản nhìn cô như thể mọi việc hấn làm đều là bất đắc dĩ.

-Vì em anh sẵn sàng liều tin thử một lần!

-Phụt! HA HA HA HA HA HA HA HA.....

Kim Long vừa dứt lời thì Ma Thiên phá lên cười như kẻ điên. Hấn nhìn sang đại ca mình sự tức giận bắt đầu dậy lên. Lúc nào cũng vậy huynh ấy luôn coi hấn như đứa hài tử không hiểu chuyện, không để tâm lẫn cười nhạo mọi điều hấn làm.

Ma Thiên cười như muốn vỡ bụng. Một người cười một người trừng mắt, không ai để ý đến sắc mặt đang trầm xuống vô cùng khó coi của Bảo Yết. Lại một lần nữa không báo trước Bảo Yết giáng cho hấn một cú đấm vào bụng

"BỘP!!!"

-ANH ĐIÊN RỒI SAO?!?

-Vì sao em lại tức giận như vậy? _Kim Long khó hiểu

Thỏa thuận với Hoắc Vệ Minh, cô tưởng bản thân mình bất đắc dĩ như vậy đã ngu xuẩn lắm rồi không ngờ tên nam nhân này không biết nghĩ trước sau còn tự nguyện ngu như vậy.

Bảo Yết trong lòng tràn ngập phần nộ mà không nhận ra rằng lí do vì sao bản thân lại mất bình tĩnh như vậy. Cô không thể tin Kim Long lại tự chui đầu vào rọ như vậy. Vốn tưởng Ma Thiên ở đây thì Kim Long sẽ quay về Hắc Long bảo vệ cho nó. Bây giờ hai người ở đây khác gì cá nằm trên thớt chờ kẻ làm sạch. Cô cũng tức giận khi nghĩ đến Ma Thiên bị chính đệ đệ mình phản bội. Cái cảm giác như người thân bán đứng ra sao cô biết rất rõ. Kiếp trước lúc cô có ý thức thì nghe lỏm được rằng chính ba mẹ cô đã đem bán cô ngay khi vừa lọt lòng cho cô nhi viện để có tiền trả nợ. Và cô nhi viện đó là nơi để nuôi những đứa trẻ đào tạo thành sát thủ. Còn nữa nếu để ý lúc trước, nếu không tin tưởng Kim Long cô đã không bắt Ma Thiên về đây. Nếu không lo lắng cho Ma Thiên cô đã không bỏ thời gian canh chừng hắn, chọn phương án nhẹ nhàng nhất để bắt hắn.

Tình cảm của cô đối với họ ra sao Bảo Yết một chút cũng không biết nhưng là người đứng ngoài quan sát như Ma Thiên lại nhìn thấy rất rõ. Thấy rõ được cô đối với hắn là như thế nào! Chỉ có chút khó chịu rằng tình cảm tương tự như vậy đối với Kim Long cô cũng có.

Bị Kim Long chất vấn Bảo Yết mới giật mình. Bản thân đây là đang làm cái gì? Vì sao lại lao đến một cách điên cuồng khó hiểu như vậy. Chuyện của họ thì liên quan gì đến cô cơ chứ? Việc cô đã hoàn thành, Ma Thiên cũng đã tỉnh thì cô còn ở đây làm cái gì? Chột dạ nên Bảo Yết không nói thêm lời nào nữa lặng lặng nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

-Chuyện hai anh em mấy người tự giải quyết nốt đi! _Bảo Yết lạnh nhạt nói

Kim Long ôm bụng vì có chút đau nhìn bóng lưng cô rồi đi làm lòng đau như cắt. Trái tim chưa xốt như bị xát muối vào. Một lần nữa cô lại lạnh lùng bỏ hắn đi như vậy, chẳng lẽ dù hắn làm gì cũng không đổi lại được một cái ngoảnh đầu của cô sao? Không can tâm hắn dồn binh lính lớn tiếng

-TẠI SAO EM LẠI GIẬN DỮ NHƯ VẬY??? ANH RỒI CUỘC ĐÃ LÀM GÌ SAI???

Bảo Yết mặc kệ Kim Long nói gì vẫn muốn rời đi. Nhưng đúng lúc này Ma thiên lại cười khúc khích rồi nhìn cô với biểu cảm rất vui vẻ nói:

-Anh vui lắm Yết nhỉ à!!! Không ngờ em yêu anh tới vậy!

Quả nhiên lời nói này có tác dụng hơn cả của Kim Long, Bảo Yết lập tức quay lại phi nhanh tới không nói không rằng thụi cho hắn một đầu gối

-ANH ĐI CHẾT ĐI!

-Ui da! Đau đấy!

Ma Thiên nhăn mặt lại nhưng biểu tình vẫn rất chi thỏa mãn khiến Bảo Yết càng cảm thấy khó chịu hơn. Không thể đấu lại tên vô sỉ này không lãng phí thêm một phút giây nào liền rời đi. Bảo Yết đi rồi trong phòng chỉ còn Kim Long với Ma thiên. Ma Thiên vẫn tiếp tục điều bộ đùa giỡn:

-Lâu rồi không gặp đệ đệ! Nhưng đi lâu như vậy nào vẫn chẳng phát triển thêm tí gì nhỉ?

-Đại ca đừng coi thường đệ!

-Đến Bảo Yết còn thấy đúng mà! Ha ha ha ha ha.....

"RẦM!!!!!!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Dẫn mặt nhau

"RẦM!!!"

-Đệ vẫn nóng nảy như mọi khi nhỉ?

-LÀ ĐẠI CA ÉP ĐỆ!!!!

Sau khi Bảo Yết vừa rời khỏi, Kim Long lại bị Ma Thiên khích tướng vài câu đã nóng nảy mà đập cửa đến rầm một cái. Âm thanh lớn vang vọng tận cuối hành lang. Ma Thiên chỉ nhìn, nụ cười trên môi mỗi lúc một sâu nhưng tuyệt đối lúc này hắn không hề vui vẻ chút nào. Bảo Yết phản bội hắn, đến cả Kim Long cũng ngu ngốc đến nỗi đi thỏa thuận với địch nhân. Hắn không chết vì kẻ địch mạnh hay vì bị thương hay ám sát, hắn có nguy cơ chết chỉ vì người đệ đệ không biết nhìn trước sau, làm việc gì cũng bốc đồng không chịu suy nghĩ. Lắc đầu hắn nói:

-Bảo Yết rất ghét người nóng nảy, đệ như vậy còn muốn giành cô ấy!

Bảo Yết là người nóng nảy nên cô muốn những người xung quanh cô phải có sự bình tĩnh cao hơn, như vậy trong những lúc nguy cấp còn có thể nương tựa. Ai tiếp xúc lâu với cô đều sẽ biết điều này. Kim Long nghe vậy cũng giật mình một cái nhưng nhanh ngay sau đó hắn cố lấy vẻ bình thường đáp lại:

-Ít ra đệ không đoạt tự do của Bảo Yết như huynh. Chỉ cần có thể bảo vệ cô ấy chu toàn là hạnh phúc rồi!

-Ha... Quả là một trái tim cao thượng!

Câu nói mĩa mai càng khiến Kim Long muốn điên lên. Vốn đến đây chỉ vì một chút chuyện muốn thương lượng tử tế với đại ca. Nhưng càng nói máu hần càng nóng, xem ra không thể tiếp tục nói chuyện nhẹ nhàng được rồi

-Ồ hắc đạo mà còn nghĩ đến tiết tháo. Những kẻ như vậy sắp hay muộn gì cũng sẽ chết thôi!

-Nói đúng lắm!

Ma Thiên đưa cọt chần chề còn đang định nói gì đó thì từ đằng sau Kim Long có hai bóng đen xuất hiện

-Đây chẳng phải hai vị thiếu gia Mộc gia đây sao? Thứ lỗi cho ta để hai người thấy ở tình trạng này!

-Hừm! Bị như vậy mà Đại thiếu chủ Hắc long cũng biết đùa ghê. Lạc quan thật đấy! _Kiệt cũng lên tiếng đáp lại

-Quá khen!

-Các ngươi tới đây làm gì?

Kim Long cảm thấy bản thân bị ngó lơ một bên nên có chút khó chịu. Hần lên tiếng để thể hiện rằng mình đang còn tồn tại, lấy lại sự chú ý của mọi người

-Nghe nói ông trùm lớn đang ở đây nên muốn xem thử thôi> Trông tình trạng không đến nỗi tệ. Không hổ danh là boss cuối cùng, khí thế kẻ cả những lúc như này vẫn không đổi

Kiệt mở miệng nói nghe có vẻ lịch sự nhưng lời nào lời ấy nào cũng mang đầy vẻ mỉa mai. Ma Thiên lúc này quả thực thảm hại, bản thân vì bị Bảo Yết lừa về đây nên không khỏi dính đầy bùn đất trên người, cái này chắc là cách cô hành xác hần đi. Cả thân thể bị trói chặt không một chút khả năng kháng cự, chưa nói đến cú đá vừa nãy vẫn của Bảo Yết vẫn khiến hần ần ần đau đớn. Ra tay ác độc thật đấy! Ma Thiên đối lại với sự mỉa mai chỉ mỉm cười không nói. Nói thêm vài câu nữa kết quả vẫn như vậy nên Kiệt có chút nhàm chán. Tên này cũng là kẻ muốn cướp bảo vật của hai anh em hần hần tuyệt đối không bỏ qua. Có vẻ như Thần cũng cùng suy nghĩ bởi tuy từ đầu đến cuối chưa từng mở lời nói cái gì nhưng ánh mắt nhìn Ma Thiên với Kim Long như nhìn những kẻ chết vậy. Điều này khiến cho một kẻ quen với máu tanh như Ma Thiên không khỏi nhạy cảm, quay lại chuyện chính đang nói dở

-Vậy hai vị tới đây không phải chỉ nhìn mỗi chúng ta cãi nhau thôi chứ? _Ma Thiên là người tiếp tục

-Tất nhiên là không. Như đã nói lúc nãy chỉ đơn giản muốn chào hỏi một chút thôi!

-Các ngươi hình như có thâm thù đại hận với chúng ta thì phải? _Kim Long tiếp lời

-Tất nhiên là có!

Vừa dứt lời Kiệt lập tức lao lên hướng về phía Ma Thiên. Kim Long cảm nhận được sát khí vội vàng chạy ra cản nhưng lại đụng phải Thần. Kiệt lao tới tóm chặt lấy cổ Ma Thiên, vì hần đang bị trói nên không thể phản kháng. Dây trói bằng kim loại dẻo cực bền nên không thể thoát, điều duy nhất có thể là điều hòa lại hơi thở tiết kiệm đường khí.

-Bởi hai người các ngươi có ý đồ với đồ vật của chúng ta!

Lực đạo dồn trên tay mỗi lúc một nhiều, Kiệt thì thào vào tai Ma Thiên. Hần khó khăn cười mỉa mai một tiếng:

-Xem ra tin đồn nói không sai! Hai anh em Mộc gia rất thích đi sưu tầm phụ nữ một khi đã chọn mục tiêu thì đều sẽ giành lấy bằng bất cứ giá nào. Mục tiêu lần này là vị hôn thê của ta nhỉ?

-Ngươi bỏ thuốc Bảo Yết khiến cô ấy mất trí nhớ. Chuyện hôn thê hôn phu chỉ do ngươi tự suy diễn, đừng có ảo vọng.

-Thật sao? Thật ra ta lại khá tự tin đấy...Hự....

-Anh hai! Như vậy là đủ rồi!

Nghe Ma Thiên nói xong Kiệt có vẻ đã bị tức giận. Tức đạo trên tay hần như muốn bẻ gãy cổ Ma Thiên vậy. Thần thấy lập tức lên tiếng ngăn cản nhưng biểu tình lại nhìn hần với ánh mắt cực kì vui vẻ

-Không cần động tay động chân! Chúng ta còn nhiều cách khác hay hơn!

-Xem ra kẻ nguy hiểm nhất phải là tên Bạch kiếm ngươi!

Kim Long đang đứng gần Thần nhất nên mọi biểu tình của hần hần đều thấy rõ. Nam nhân này là một kẻ nguy hiểm, khí tức lạnh lẽo còn hơn cả một sát thủ, ánh mắt tàn nhẫn như thể để đạt được mục đích hần có thể làm bất cứ chuyện gì.

-Nhị thiếu chủ quá khen rồi!

-Kiệt! Chúng ta cũng có chuyện nên làm nốt. Một gia chưa từng thất hứa bao giờ! Mau đi thôi!

-Hừ!

-A..

Kiệt khó chịu bỏ Ma Thiên ra. Vì đã điều chỉnh hơi thở nên hần nhanh chóng lấy lại được sự hô hấp bình thường cũng ko khó chịu lắm nhưng mạnh tay như vậy chắc cô hần bị bầm rồi.

-Huynh đệ hai người cứ từ từ mà nói. Chúng ta chào hỏi vậy là đủ rồi

Kim Long nhìn hai người rời đi mà vô cùng phẫn nộ

-KHỐN KIỆP!!!!

Nam Cung chủ tịch khó khăn nhìn cảm nhận mọi thứ diễn ra xung quanh mình. Ông đang ở đâu? Điều cuối cùng ông có thể nhớ được rằng lúc sang P công tác trên đường máy bay lại sắp hết nhiên liệu do lỗi của nhân viên hàng không. Không còn cách nào khác đành phải dừng tại một sân bay nhỏ trên đường. Nhưng vừa xuống máy bay liền có một đám người đứng ở bên dưới chờ sẵn. Chưa kịp nhận ra điều gì thì ông đã mất ý thức. Ông cảm giác mình bị mắc kẹt trong một không gian tối tăm vô tận. Dù có hét như thế nào cũng không ai nghe được. Ông ở đây rất lâu nhưng cuối cùng lại nghe văng vẳng được một âm thanh rất quen thuộc

-Ba!! Tỉnh lại ba ơi! Ba có sao không??

-B..à..o...Yế...t????

-Phù! Vậy xem ra là thuốc thật. Cũng coi như tên đó còn biết tôn trọng thỏa thuận!

Bảo Yết sau khi lấy được thuốc liền tới tìm ba mình. Thấy ông nằm trên giường như người vô hồn cô rất đau lòng, không chậm trễ một giây liền tiêm ông thuốc vào người ba. Cố thử gọi ông ấy nhiều lần để xem tác dụng của thuốc. Nếu ông ấy không tỉnh lại Bảo Yết sẽ liều mạng với Hoắc Vệ Minh. May quá ba cô cũng có ý thức lại, chỉ là vì mệt mỏi quá độ mà thiếp đi. Bây giờ chỉ cần đưa ba về nhà là cô có thể an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Dẫn thân vào con đường không lối thoát

"RẦM!!!!"

Không biết vì lý do gì từ trong phòng bỗng phát ra âm thanh rất lớn. Bảo Yết vừa mới đóng cửa từ bên ngoài thì nó đột nhiên xuất hiện khiến cô giật mình. Chắc hai anh em nhà họ lại tranh chấp vấn đề gì đó. Trong nguyên tác cũng khá giống như này, nhưng ít ra cô biết được rằng tạm thời bọn họ sẽ không đến nỗi không đội trời chung. Việc đã xong cô nên đi tìm hần càng sớm càng tốt

Bước dọc theo dãy hành lang dài cảm tưởng như vô tận Bảo Yết tìm đến cánh cửa lớn màu đỏ ở phía cuối cùng. Nơi Hoắc Vệ Minh yêu thích nhất đồng thời cũng là nơi cô ghét nhất. Cứ nghĩ đến việc thờ chung với hần cùng một bầu không khí trong phòng đủ khiến cô cảm thấy buồn nôn rồi.

Mặc dù từng vào đây rồi nhưng vẫn không tài nào thích ứng được. Vẫn nội thất cũ, rộng lớn lộng lẫy mang vẻ nguy nga của bậc đế vương, vẫn con người cũ mỉm cười rất tươi nhìn cô bước vào. Về mặt thích thú như thế mọi thứ xung quanh hần chỉ là trò tiêu khiển. Điều này khiến cô hận không thể thọt cho hần một nhát vào tim

-Tới rồi sao? Xong việc rồi hả?

-Xong rồi! Giờ mau thực hiện những gì người đã hứa đi!

Bảo Yết lạnh lùng nhìn Hoắc Vệ Minh, đôi mắt nhìn hần như nhìn người chết. Hoắc Vệ Minh cũng chẳng có biểu hiện gì tức giận khi bản thân bị như vậy. Nhẹ nhàng bước ra khỏi thư bàn tiến lại gần cô. Tay đưa ra còn muốn nâng cằm cô lên nhưng lại bị Bảo Yết gạt phăng ra ngay tức khắc. Vẫn chỉ cười hần bây giờ mới từ tốn mở miệng:

-Nam Cung tiểu thư! Cô có biết mỗi thỏa thuận đều có biến của nó không?

-Ý người là sao?

-Không nhất thiết những gì chúng ta làm sẽ đi tới cái kết cuối cùng như ban đầu. Nó có thể.....thay đổi một chút!

-Người đây là muốn lật lọng? _Bảo Yết bắt đầu nổi giận

Hoắc Vệ Minh nghe vậy vội vàng làm ra vẻ xua tay như thể mình vừa bị đổ oan.

-Không có! Không có! Nam cung chủ tịch vẫn sẽ nguyên vẹn lành lặn bình thường không mất một sợi tóc rời khỏi đây!

-Vậy người muốn nói gì thì phun ra luôn đi. Đừng lãng phí thời gian của ta!

-Nam Cung tiểu thư cứ bình tĩnh! Chúng ta từ từ nói chuyện. Suy cho cùng kết thúc một thỏa thuận luôn dẫn tới những thỏa thuận mới. Không biết Nam Cung tiểu thư có nhã hứng...

-KHÔNG BAO GIỜ!

Chưa kịp để Hoắc Vệ Minh trả lời xong Bảo Yết đã lớn tiếng ngắt lời. Có điên cô mới muốn thỏa thuận với hắn thêm bất cứ điều gì nữa.

Hoắc Vệ Minh vẫn cười, nụ cười nhếch mép có phần điên dại khiến cô thập phần khó chịu. Quay trở về bàn làm việc của mình lấy một chiếc điều khiển. Nếu cô nhớ không lầm thì nó là chiếc điều khiển của cái màn hình lớn sau lưng hắn mà Hoắc Vệ Minh dùng để cho cô nhìn thấy cha mình lần đầu tới đây.

Hắn quay sang nhìn cô với ánh mắt thần bí, ánh mắt ấy đồng thời cũng tràn đầy sự vui vẻ khiến cô bỗng dưng cảm thấy bất an. Quả nhiên khi hắn vừa bật màn hình lên, nhìn thấy tất cả những gì xuất hiện trên đó, hành động đã nhanh hơn lý trí, lao lên muốn lấy mạng Hoắc Vệ Minh.

Hắn tất nhiên sẽ biết phản ứng này của cô nên nhanh chóng tránh được còn nắm lấy cái cánh tay đang cầm dao của cô. Bảo Yết bị mất đà nên dễ dàng bị hắn kéo lại. Giữ chặt cô sát lại gần hắn Hoắc Vệ Minh thì thầm bên tai cô

-Vậy cô muốn thỏa thuận chứ? Ta vì cô đã chẳng còn gì để mất nhưng cô có quá nhiều thứ để hủy hoại!

Lấy lại được chút bình tĩnh hiếm hoi Bảo Yết đẩy mạnh hắn ra. Bàn tay nắm chặt lại muốn túa máu, cơ thể căng cứng, đôi mắt đỏ hân nhìn lên màn hình lớn trước mặt một lần nữa.

Màn hình lúc này đang hiện lên rất nhiều tin tức nhưng tất cả đều là một nội dung. Nam Cung gia đang giữ vũ khí do nhà chế tạo thiên tài Willam thiết kế 10 năm trước. Chính phủ các nước đang nghi ngờ gia tộc cô đang có mưu đồ gì đó nên ép mẹ cô giao nộp. Mẹ cô một mực khẳng định không biết thứ đó là gì, chưa nói đến việc ba cô mất tích cũng đã bị lộ ra thành thử Nam Cung gia ngày càng trở thành mối nghi ngờ lớn.

Empire cũng vì điều này mà đang có nguy cơ sụp đổ. Bị đồng loạt chính phủ các nước nhắm vào thì dù tài lực đến đâu cũng khó có thể yên ổn. Chính phủ là một mối nguy trước mặt chưa nói nhưng những bài báo chưa ngừng nói rằng đây là thứ vũ khí lợi hại mà 10 năm trước cả bạch đạo lẫn hắc đạo đều điên cuồng tìm kiếm, tiếc thay chủ nhân của nó lại mai danh ẩn tích không rõ sống chết. Chính vì điều này nên Bảo Yết đang lo lắng Nam Cung gia cũng trở thành một mục tiêu của hắc đạo. Ông trùm hắc đạo đã bị cô lừa bắt tới đây nên hiện tại kẻ đáng lo nhất chính là nam nhân đang đứng trước mặt. Thì ra từ đầu đến cuối đều là kế hoạch đã định sẵn của hắn.

-Vậy lần này người muốn trao đổi cái gì?

-SA-009!

-KHÔNG THỂ NÀO!!!!

Bảo Yết ngay lập tức từ chối. Giao DarkCat cho tên điên này? Có chết cũng không! Hắn biết về DarkCat nên có khi nào hắn biết cách mở khóa nó. Nếu nguồn lực lớn của DarkCat bị hắn sử dụng thì cô trong thời gian ngắn không thể dùng WhiteCat đối phó lại được, chưa nói đến Chaos cũng đang là mối nguy. Đến lúc đó thế giới chính thức sẽ rơi vào địa ngục.

-Ta thấy hơi khó hiểu! Nếu giao lại SA-009 thì mọi chuyện rắc rối của Nam Cung gia cũng sẽ được giải quyết, khi đó mục tiêu của đám hồ đồ kia sẽ hướng về ta. Chẳng phải như vậy cũng tốt sao? Nam Cung tiểu thư hắn cũng hiểu thứ bọn họ nhắm đến là cái gì rồi chứ?

Bảo Yết sao lại không hiểu. Cái họ muốn chính là DarkCat cô đang nắm giữ. Nó là giáp sinh học có khả năng chiến đấu cùng phục hồi cao. Có trong tay thì người bình thường cũng trở thành chiến binh tinh nhuệ. Chính vì lẽ đó mà nói nó như một vũ khí thật không sai chút nào. Bảo Yết giữ kín chuyện này để không làm liên lụy đến ba mẹ nào ngờ vẫn không tránh khỏi. Có phải đây như lời người ta nói là số phận không?

-Câu trả lời của ta vẫn là KHÔNG!!!!

Hoắc Vệ Minh đối với việc Bảo Yết phản đối cũng có chút bất ngờ. Nhưng nếu không được thì đành phải thay đổi kế hoạch vậy dù sai chúng vẫn dẫn tới mục đích cuối cùng của hắn.

-Nếu vậy thì ta không ép cô nữa. Hãy đổi chính bản thân cô đi!

-Cái gì?

-Ở thành con búp bê làm việc cho ta!

Hoắc Vệ Minh cười nham hiểm nhìn Bảo Yết. Cô lúc này gần như đang nghiêng rang nghiêng lợi. Tên khốn kiếp!

Tất nhiên nhìn biểu tình của cô chỉ càng khiến hấn vui vẻ. Như để đổ thêm tú dầu vào lửa giận của cô hấn còn rất tự nhiên nói rằng:

-Cô không muốn đồng ý nữa cũng được nhưng mà ta rất muốn coi xem Empire còn chống cự được bao lâu.

"CHOANG!!!!!"

Bảo Yết mất bình tĩnh, cô quay sang vớ ngay một chiến binh lớn gần đó tan tành để hả giận. Cô hận! Cô hận! CÔ HẬNNNNNNNNNNN!!!

Hoắc Vệ Minh nhìn cô với ánh mắt như đối với một kẻ mua vui càng khiến cô muốn điên hơn. Phải mất rất nhiều thời gian để Bảo Yết có thể bình tĩnh lại một lần nữa. Khuôn mặt trầm xuống ánh mắt muốn giết người cô nói:

-Đưa thuốc giải và để ta đưa ba mình về nhà an toàn, ta sẽ làm theo những gì người muốn.

-Rất tốt! Vậy phiền cô đeo thêm cái này vào. Ta không muốn cô giờ trò gì trong lúc đi vắng đâu!

Nói rồi hấn chìa ra trước mặt cô một cái vòng cổ còn đang nhấp nháy ánh đèn đỏ của thiết bị GPS. Bảo Yết nhìn cái vòng chỉ giật phắt nó từ tay Hoắc Vệ Minh, ngay trước mặt hấn đeo lên cổ mình rồi hướng cửa đi ra. Trước khi đi ra cô còn để lại một câu cho hấn:

-Ta nhất định sẽ giết người!

-Và ta cũng sẽ chờ!_Hoắc Vệ Minh thản nhiên đáp lại

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Đưa được người về an toàn

-Giờ phải làm sao đây? Phải làm sao đây????? Mọi chuyện sao bỗng rồi ren thế này!

-Cậu làm ơn đứng im được không? Đi đi lại lại như vậy không thấy phiền sao?

Trong phòng khách lớn, bên ngoài có không ít vệ sĩ đang canh cửa. Ai nấy cũng đều được trang bị vũ khí đầy đủ. Hàn Từ sốt ruột nên không ngừng đi đi lại lại trước mặt Lê Dương làm hấn ngồi ở sofa thôi cũng chóng mặt. Cuối cùng không chịu nổi nữa mới phải lên tiếng. Hàn Từ vừa nghe lập tức nổi giận

-Lúc này cậu còn bình tĩnh được sao? Bảo Yết vẫn chưa về, bác gái bị người ta kiểm soát. Bây giờ phải làm sao mới tốt đây!!!!!!!!

-Thế cậu có thể làm được gì????? Đừng quên không chỉ bác gái mà cả bọn mình cũng không khác gì. Nếu không cậu nghĩ đám vệ sĩ bên ngoài để làm cảnh à!!!!!!!!

Lê Dương cũng nôn nóng không kém, hấn chỉ ngồi nhưng cảm giác bồn chồn như đang ở trên một đồng than vậy. Tuy nhiên định lực của hấn cao hơn nên vẫn có thể giữ được bình tĩnh. Nhưng mà Hàn Từ cô ấy cứ như vậy chỉ tổ mọi việc rối thêm, lớn tiếng chỉ hi vọng để cô ấy có thể bình tâm lại.

Hàn Từ chột sững người lại. Lê Dương nói không sai. Mọi chuyện ập đến bọn họ vì thế bị giam lỏng trong nhà. Một người là con nhà dòng dõi quân đội vẫn còn phục vụ, một người con nhà chính trị. Đáng tiếc Vũ gia cùng Lê gia lại cùng phục vụ cho nước M, một trong 5 cường quốc của Khối liên minh FSN. Tuy nhà bọn họ không dính líu gì mấy tới khối liên minh này, nhiệm vụ chủ yếu của hai gia tộc là đảm bảo an ninh quốc gia và ổn định chính trị đất nước. Bản thân cố tránh né thị phi cùng các loại âm mưu chước quỷ. Tuy nhiên đã là thuộc 5 cường quốc thì không khỏi không có liên quan. Cha mẹ vì biết Hàn Từ cùng Lê Dương làm bạn với Nam Cung đại tiểu thư nên đã hạn chế đi lại của bọn họ, thậm chí còn không cho phép họ can thiệp vào bất cứ chuyện gì bên Nam Cung gia. Nếu làm trái gia tộc sẽ buộc họ phải về nước. Điều mà không ai trong hai người họ muốn.

-Nhưng mình thực sự rất lo lắng! Bác trai cùng Bảo Yết tới giờ vẫn chưa biết tin tức không biết bác ấy còn có thể vượt qua được không?

-Haizzzzz..... Tạm thời đành phải ngồi đây vậy. Chắc rồi sẽ có cách thôi! Bây giờ không chỉ chúng ta mà cả hai gia tộc cũng đâu có khá khảm hơn. Đám cầm quyền kia biết vẫn đang gây sức ép lên nhà chúng ta vì nghĩ hai đứa mình sẽ phun ra vị trí của Bảo Yết

.....

-Xin lỗi! Làm hai cậu cùng gia đình bị liên lụy rồi!

-Tiểu/Bảo Yết??????

Hàn Từ Cùng Lê Dương quay ra đã thấy ngay khuôn mặt quen thuộc đang cố gượng cười. Trên lưng cô còn có một người đàn ông đang bất tỉnh chính là Nam Cung chủ tịch. Cô thoát được sự kiểm soát của đội cảnh vệ để vào đây. Vô tình đứng bên ngoài nghe được Hàn Từ và Lê Dương đang nói chuyện. Một cổ áy náy dâng lên trong lòng. Biết gia tộc hai người bọn họ vô cùng phức tạp mà chỉ vì cô họ bị vướng vào rắc rối này. Vậy hai người vẫn rất lo lắng cho cô khiến Bảo Yết vô cùng cảm động. Một câu trách cứ cũng không có.

Hàn Từ thấy Bảo Yết vừa mừng vừa sợ. Mừng vì cuối cùng cậu ấy cũng trở lại, còn đưa được bác trai quay về nữa. Còn sợ là bởi Bảo Yết nhếch nhác vô cùng. Người toàn bùn đất trên mặt hình có cả vết máu nữa. Cậu ấy đã đi đâu để ra nông nỗi này????

Bảo Yết thở hồng hộc. TÊN KHỐN KHIẾP HOÁC VỆ MINH! Hắn ta để cô tự do ra ngoài đưa ba về. Tự đưa về theo đúng nghĩa đen! Không phương tiện di chuyển không thiết bị liên lạc. Thứ duy nhất là cái vào cổ định vị đang treo trên cổ cô đây. Khu rừng đó đầy dã thú, nếu ba cô tỉnh cô còn có thể kêu ba đi trốn mỗi lần giao chiến nhưng đáng tiếc thuốc giải đó có tác dụng phụ. Người uống phải ngủ hơn 48 giờ mới tỉnh lại. Vậy nên Bảo Yết không còn cách nào khác trên vai cống ba đẹp tất cả những mối nguy trên đường. Nhưng thôi! Nghĩ lại thì cô mong đợi được gì lòng tốt ở một tên hèn hạ như hắn. Đưa được ba về nhà cô an tâm rồi!

Sức lực cạn kiệt chân tay lẩy bẩy, Bảo Yết khụy xuống. Hàn Từ cùng Lê Dương hốt hoảng tới đỡ

-CẦN THẬN!!!!

-Phù.....phù... cảm...on...

-Cậu làm cái gì ra nông nỗi này vậy? _Lê Dương lên tiếng thắc mắc

-Kẻ giữ ba mình có chút nguy hiểm nên mình tốn hơi nhiều sức. Không sao đâu. Phiền các cậu đưa ba mình qua phòng nào nghỉ được không?

-Được rồi để mình đưa bác lên phòng ngủ! _Hàn Từ lên tiếng

-Ừ! Làm phiền cậu!

Hàn Từ đưa Nam Cung chủ tịch lên lầu còn Lê Dương đỡ Bảo Yết ra phòng khách. Được ngã lưng ra ghế sofa cái cơ thể mệt mỏi của cô cuối cùng có thể thả lỏng một chút. Vừa thở hắt ra một cái Lê Dương đã mở miệng:

-Cậu đi nhiều chuyện xảy ra lắm đây!

-Mình biết! Thật lòng xin lỗi hai người!

-Đừng xin lỗi bọn mình! Chúng ta là bạn dù thế nào mình cùng Hàn Từ cũng sẽ không bỏ cậu đâu!

-Mình biết mà! Hai cậu tốt nhất! _Bảo Yết mỉm cười

-Đừng có cười kiểu ấy với mình. Ghê quá! Mệt mỏi thì thôi đi! Cậu cố gánh vác hết mọi chuyện làm gì. Nghĩ đến mẹ cậu chút đi!

-Mẹ mình.....vẫn tốt chứ? _Bảo Yết chưa xốt

-Còn có thể tốt? Giới chính trị đang ép mẹ cậu ra bã kìa. Bà ấy cũng vì cái tin đồn vũ khí kia mà 24/7 lúc nào cũng bị giám sát. Ở nhà cũng như ở tù!

-Lỗi của mình! Lẽ ra năm ấy mình không nên tìm thấy nó!

-CÁI GÌ???? VẬY CÁI TIN ĐỒN KIA LÀ CÓ THẬT??????

-Ừ! Nhưng ngoài mình ra không ai biết cả. Vốn nghĩ bản thân một mình biết sẽ an toàn. Không ngờ vẫn bị kẻ gian biết được lợi dụng.

-Haizzz...Biết sao được! Không có bí mật nào là mãi mãi

Lê Dương bắt đầu đi nói. Sao cô bạn hắn toàn vướng vào mấy thứ nguy hiểm như vậy. Mỗi lần có chuyện thật khiến người ta đau đầu.

-Thôi cậu về rồi thì mọi chuyện sẽ có cách giải quyết!

Bảo Yết trầm mặc không nói. Nghĩ cô đang lo lắng nên hắn cố lên tiếng trấn an cô. Nhưng đổi lại là cái lắc đầu của cô khiến hắn vô cùng ngạc nhiên

-Xin lỗi! Lúc này mình không thể về!

-Ý CẬU LÀ SAO???? BÁC GÁI ĐANG LO LẮNG CHO CẬU LẮM ĐÓ!!!!

-Mình đành có lỗi với mẹ nhưng mình thực sự không thể về! Lý do mình đưa ba đến đây thay vì Nam Cung gia là bởi nếu về mình có khả năng bị bắt lại hoặc mẹ sẽ không để mình đi, bà ấy ngược lại sẽ càng lo lắng nhiều hơn. Mình bị bắt không sai nhưng không thể là lúc này. Vậy nên nhờ hai cậu! Sau khi ba mình tỉnh lại đưa ông ấy về Nam Cung gia! Empire đang cần ông ấy!

Bảo Yết biết lúc này chỉ có thể nhờ cậy Hàn Từ cùng Lê Dương. Đã phải chọn lúc tối muộn mới vào. Trước khi vào cũng đã thổi thuốc ngủ hết gia nhân trong nhà bởi cô biết vì cô biết hai người bạn của cô đều có thói quen ngủ rất muộn. Đây cũng là một lợi thế.

Đương lúc nói chuyện sở với Lê Dương thì một giọng nói chen ngang. Quay ra đã thấy người đứng ở chân cầu thang

-Cậu không định về sao?????

PS: Scor đang suy tính đến chuyện có nên đổi tên mình thành Lâm Đại Ngọc hay không. Cái thân thể yếu ớt cứ vài bữa lại bệnh một lần thật khổ sở. Nhất là vào mùa đông này lại cực hơn nữa. Làm mất một chap của mấy bạn tuần trước Scor thật xin lỗi. Nhưng yên tâm Scor hứa sẽ đảm bảo sức khỏe để không làm lỡ chap của mấy bạn nữa đâu. Còn đây là phần của tuần này. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

À! Tí thì quên! Còn một điều nữa! Bạn đọc truyện có thể giúp Scor một chút được không? Chà là Scor đang đọc một số bộ cổ trang để lấy chút tư liệu viết tiếp truyện. Chỉ là truyện hấp dẫn mới có cảm hứng viết, vẫn nhớ hồi trước Scor có đang đọc dở một bộ nhưng chưa kịp đọc xong thì bị mất hết dấu lịch sử không tìm lại được. Nội dung nói về một nhân vật nữ chuyên bị tác giả (tức mẹ đẻ) cho trở thành nhân vật phản diện hay nhân vật pháo hôi, vật hi sinh,...nói chung toàn những nhân vật có số phận bi thảm, mãi đến rất lâu sau mới được làm nữ chính nhưng lại là nữ chính của một bộ truyện ngược đến chết đi sống lại vô cùng cầu huyết. Không cam lòng nên nhân vật này đã quyết định phản lại tác giả thay đổi câu chuyện. Scor rất muốn đọc tiếp để biết đoạn cuối. Mong bạn đọc nào biết tên truyện hay biết truyện có nội dung tương tự thì hãy cho Scor biết nhé. Scor đang thích kiểu chuyện như này. Cảm ơn rất nhiều!

LOVE FROM SCOR!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Tin tưởng nhờ cậy

Bảo Yết biết lúc này chỉ có thể nhờ cậy Hàn Từ cùng Lê Dương. Đã phải chọn lúc tối muộn mới vào. Trước khi vào cũng đã thổi thuốc ngủ hết gia nhân trong nhà bởi cô biết vì cô biết hai người bạn của cô đều có thói quen ngủ rất muộn. Đây cũng là một lợi thế.

Đương lúc nói chuyện sở với Lê Dương thì một giọng nói chen ngang. Quay ra đã thấy người đứng ở chân cầu thang

-Cậu không định về sao?????

Đương lúc này cả hai nghe thấy tiếng của Hàn Từ. Cô vừa đưa Nam Cung chủ tịch lên phòng xuống tới nơi đã nghe thấy Bảo Yết nói không thể quay về. Bảo Yết cũng biết Hàn Từ đã nghe thấy mình nói nên thở dài một cái rồi từ tốn giải thích

-Vốn mình định đưa ba về Nam Cung gia nhưng nhìn từ xa đã thấy lính đặc công vây kín quanh biệt thự. Với tình trạng của mình bây giờ khó có thể đột nhập êm xuôi. Vậy nên mình mới nhờ hai cậu, sau khi ba mình tỉnh hãy đưa ông ấy về nhà. Nói với mẹ mình rằng mình vẫn ổn, chờ tình hình tốt hơn nhất định sẽ quay trở về và xin lỗi.

-Cậu không về còn muốn đi đâu nữa? Bác gái đang rất khổ sở!

-Mình biết! Nhưng mình về mọi chuyện có khi càng tệ hơn!

Thật ra Bảo Yết biết đám chính trị kia không phải nhắm đến Nam Cung gia mà là cô. Cô nổi danh thiên tài với đã để lại nhiều dự án lớn cho thế giới vậy nên tin đồn vũ khí sinh học nằm trong tay Nam Cung gia thì mục tiêu bị nhắm đến phần nhiều sẽ là cô. Tập đoàn Empire chuyên về nhiều lĩnh vực nhưng tuyệt nhiên không có một cái gì liên quan đến nghiên cứu khoa học. Mà cô tin bọn họ cũng đủ khả năng điều tra được Nam Cung gia chưa từng dính dáng đến mấy thứ như này. Vậy nên nói đồ tội cho cả gia tộc nhà cô chỉ là cái cớ. Mục đích chính vẫn là ép cô lộ mặt để tiện tra hỏi. Bị bắt lại kết cục cũng chỉ giống với Hoắc Vệ Minh đối với cô bây giờ mà thôi. Thậm chí còn tệ hơn. Hoắc Vệ Minh thế lực đơn phương độc mã, cái đáng sợ của hắn là thủ đoạn hèn hạ bỉ ổi. Nhưng mà chính trị không đơn giản đến thế, có thể bình thường với tài lực tài chính Nam Cung gia có thể khiến giới chính trị gia nể sợ nhưng đây là khi chưa để bị nắm thóp. Nếu để nắm được điểm yếu thì với dã tâm của mình dù bạn có là siêu nhân đi chăng nữa cả một liên minh các nước cũng khó đối phó được. Chưa bị ép chết đã may mắn lắm rồi. Vậy nên tốt nhất tạm thời Bảo Yết nghe theo sự sắp xếp của Hoắc Vệ Minh để hắn ta tha cho Empire. Giải quyết từng đối thủ chút một.

Hàn Từ cùng Lê Dương nghe Bảo Yết nói vậy cũng đành biết cô không thể về. Cả ba người trầm mặc không nói một lúc lâu bỗng Bảo Yết "A" lên một tiếng như thể nhớ ra chuyện gì đó

-Đúng rồi! Empire gặp chuyện Mạc thị không có vấn đề gì chứ?

Trước lúc đi cô có nhờ Nhật Nữ chiếu cố Empire, mẹ cô không biết nhiều về kinh doanh nên những gì bà có thể làm đó là cầm cự cho tập đoàn không sụp đổ. Chuyện đột ngột xảy đến khiến cô lo lắng hẳn có bị ảnh hưởng gì không? Mặc thị dù sao cũng là tâm huyết của hẳn vậy nên nếu có vấn đề gì cô nghĩ bản thân sẽ không bao giờ tự tha thứ cho mình được mất.

Hàn Từ nhìn về mặt suốt ruột của Bao Yết cũng biết cô đang nghĩ gì, cô vói cô ấy làm bạn bao nhiêu năm nhìn biểu tình của nhau còn không hiểu sao.

-Yên tâm! Bạn trai cậu hẳn là quái vật ở thương trường rồi. Lùi tiến ra sao hẳn tự biết phải làm gì. Mặc thị không bị ảnh hưởng gì nhiều đâu!

-Phù.. Vậy mình cũng yên tâm phần nào!

-Hắn biết cậu lo lắng nên nhất định sẽ sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa để cậu có thể an lòng!

-Ừm! Mình biết!_ Bao Yết nghe vậy theo bản năng nở một nụ cười ấm áp

-Thế tiếp theo cậu sẽ làm gì?_ Lần này Lê Dương mở miệng

-Mình vẫn chưa thể nói bởi vẫn chưa chắc chắn. Tạm thời ẩn mình chờ thời cơ vậy!

-Cũng đành thế!_ Lê Dương thờ dài một tiếng

Bao Yết trầm ngâm suy nghĩ một lát, đôi lông mày không ngừng nhíu lại rồi giãn ra. Hàn Từ cùng Lê Dương nhìn theo cũng cảm thấy sốt ruột. Không biết cô nghĩ gì chỉ biết sau khi nghĩ xong cô cười khò một cái rồi lắc đầu bất đắc dĩ. Ngẩng đầu lên nhìn hai người bạn thân của mình Bao Yết ái ngại nói:

-Mình còn một việc muốn nhờ hai người. Mặc dù biết nó có thể rất khó khăn nhưng hiện tại mình không có chút tự do nào!

Nói rồi trong vô thức Bao Yết đưa tay sờ lên cái vòng định vị đang nhấp nháy trên cổ mình. Hàn Từ, Lê Dương nhìn động tác của cô cũng lập tức hiểu. Cả hai nhìn nhau rồi kiên định gật đầu đáp

-Bọn mình là bạn dù cậu có nhờ gì bọn mình nhất định sẽ làm!

-Cảm ơn hai người! Mình thật may mắn khi có hai người làm bạn!_ Bao Yết cảm động nói

Ngày hôm sau

-Ê! Cậu chắc chúng ta có thể qua công được chứ? Hay cứ vượt hàng rào trốn????

-Cậu ăn nhiều mà không thông minh lên chút nào sao???? Chúng ta đâu có thân thủ như Bao Yết đâu; trốn ra nếu thành công thì không nói nhưng bắt lại chẳng phải sẽ càng bị quản chặt hơn sao. Cứ quang minh chính đại đi ra không được còn có cách khác!

-Ồ hiểu rồi!

Lúc này có hai con người đang núp ở cửa biệt thự ngó ra ngoài cổng. Bên ngoài không những có nhân viên an ninh còn có cả lính đặc công cùng rất nhiều vệ sĩ sẵn sàng xả súng nếu có kẻ khả nghi xuất hiện. Tuy đã nói như trên không biết bao nhiêu lần nhưng đã hơn một tiếng trời qua cả hai vẫn chưa dám ra ngoài. Nhìn đám người hùng hùng hổ hổ như vậy cả hai khóc ròng trong lòng. Chuyện bao Yết nhờ bọn họ nhất định phải đi nhưng mà.....

-Tiểu thư, thiếu gia hai người đang làm gì vậy?

-A! Bác quản gia, chúng...chúng....tôi không làm gì hết!

-Đúng! Đúng!! Không có gì mờ ám ở đây đâu!

-Trời ơi! Ngu thế!!!!

Hàn Từ vì giật mình ăn nói lắp bắp thậm chí còn vô tình lạy ông tôi ở bụi nà. Lê Dương cuống quá phát vào đầu Hàn Từ một cái khiến cô đau điếng

-A!! TÊN KHÓN! AI CHO CẬU ĐÁNH MẠNH THẾ HẢ?????_ Hàn Từ bị đánh nên giận giữ nổi khùng

Quản gia thấy hai người hành động ngớ ngẩn như vậy mới thờ dài một cái. Ông tuy chỉ mới phục vụ cho thiếu gia cùng tiểu thư khi hai người sang V du học nhưng với sự đơn thuần của hai người thì muốn hiểu hết tính cách lẫn những gì họ nghĩ đều không khó. Nói khó nghe một chút là cả hai đều rất ngốc trên mọi phương diện. Chuyện gia gây rắc rối, thật không hiểu vì sao Nam Cung tiểu thư có thể chịu đựng được bọn họ. Sống với hai người này ông có cảm giác mình đang đi trông trẻ vậy.

-Nếu hai người muốn ra ngoài tôi sẽ cùng bảo lãnh cho hai người.

-THẬT KHÔNG?????_ Hàn Từ kinh ngạc reo lên

Quản gia gật đầu rồi tiếp tục nói.

-Tôi đã được hai bên gia tộc Vũ gia cùng Lê gia ủy thác trông coi hai người. Chỉ cần có tôi đi theo thì tiểu thư cùng thiếu gia vẫn có thể ra ngoài bình thường. Tất nhiên tôi cũng biết hai người ra ngoài vì có chuyện nên đến nơi tôi sẽ chỉ đứng ngoài chờ tiểu thư với thiếu gia, chỉ cần hai người hứa không đi lung tung là được

-Tất nhiên! Tất nhiên rồi! Chúng tôi hứa sẽ không đi đâu ngoài tầm mắt ông đâu! _Lê Dương thấy có cơ hội vội vàng nắm bắt lấy

-Vậy phiền tiểu thư cùng thiếu gia chờ một lát tôi kêu người lấy xe

-Ông mau đi đi! Chúng tôi không cản _Hàn Tử giục

-Vậy tôi xin phép!

Quản gia đi về phía gara một lát sau một chiếc xe con sang trọng đỗ trước cửa, Hàn Tử cùng Lê Dương mau chóng lên xe, xe từ từ lăn bánh. Xe vừa ra khỏi cổng quản gia từ tốn hỏi:

-Vậy hai người cần đi đâu?

Cả hai quay sang nhìn nhau vô cùng quyết tâm. Biểu tình như chuẩn bị đi đánh trận thật có chút buồn cười:

-Âu thị!

PS: Theo như kế hoạch ban đầu thì nó là chap 106 nhưng sau khi phát hiện thiếu chap thì nó là chap 107. Scor đã đăng bù lại chap 104 bị thiếu vậy nên chap 104, 105 trước đó sẽ trở thành chap 105, 106. Mọi người chịu khó đọc lại chap 104 nhé! Còn giờ Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

LOVE FROM SCOR! <3

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Tìm đến Âu thị (1)

Bảo Yết đẩy cửa đi vào. Cô nhíu mày một cái bởi bước vào chính là khuôn mặt cô vẫn luôn ghét cay ghét đắng nhất - Hoắc Vệ Minh.

-A! Cô đã về!

Vẫn cười thật tươi mỗi khi gặp người nó khiến cô cảm thấy chán ghét. Cô luôn cảm thấy sâu trong nội tâm của nam nhân luôn cất giấu thứ gì đó rất khủng khiếp. Bởi hần luôn cười, gặp ai cũng cười, kể cả khi tức giận vẫn luôn cười. Đến mức Bảo Yết mỗi lần nhìn nụ cười của hần cô bắt đầu cảm thấy kinh hãi. Giữ biểu cảm lạnh Bảo Yết khinh bỉ nói:

-Không cần phải chào đón vậy đâu! Ta có cảm giác người đang mỉa mai tình huống hiện giờ của ta vậy!

-Chính xác đó là điều ta đang làm đấy! _Hoắc Vệ Minh rất thẳng thắn thừa nhận

-Ngạc nhiên thật! _Bảo Yết cũng chút bất ngờ

-Nói đi! Người muốn ra bắt đầu với việc gì?

Vừa về tới nơi One đã chờ sẵn nói rằng Hoắc Vệ Minh tìm cô để làm việc. Bảo yết bực dọc nói hần muốn gì cứ nói luôn cô sẽ làm, gặp mặt cho mặt công. One nói hần chỉ được lệnh báo cho cô biết chứ việc cụ thể cô phải làm gì thì không biết. Không còn cách nào khác bản thân cô phải tự mình tới đây, điều một chút cũng không muốn. Mỗi lần gặp hần không bao giờ có chuyện gì tốt đẹp cả.

Quay bây giờ, Bảo Yết có chút căng thẳng, không biết việc hần muốn cô làm là việc gì. Chỉ tiếc cô càng căng thẳng thì hần càng im lặng, như thể biểu cảm này của cô mua vui cho hần vậy. Cuối cùng sau khi thương thức chán chê xong hần mới chịu lên tiếng:

-Không cần làm vẻ mặt căng thẳng như vậy đâu! Việc ta cần hết sức đơn giản. Cô chỉ cần ở đây một tuần giúp tôi xử lý một chút dữ liệu.

-Chỉ có thế?

Hần hao tâm tổn sức như vậy chỉ yêu cầu cô làm có vậy khiến Bảo Yết rất ngạc nhiên. Chưa nói đến vì cô mà cả cái tổ chức của hần suýt chút nữa thì bị xóa sổ. Dù chưa biết rõ con người này thực sự thế nào nhưng linh cảm luôn nói với cô rằng Hoắc Vệ Minh chắc chắn không phải loại người biết bao

dung.

-Cũng không cần phải ngạc nhiên như vậy đâu. Tuy chỉ là xử lí dữ liệu đơn giản nhưng không biết Nam Cung tiểu thư có can đảm để làm không?

Hoắc Vệ Minh nói tới chuyện này Bảo Yết mới giật mình. Liệu có phải dữ liệu này có vấn đề gì nên mới đem cô ra đỡ đạn.

-Đi thôi! Ta sẽ hộ tống tiểu thư đến nơi làm việc.

Vừa nói vừa cười Hoắc Vệ Minh làm dấu mời để cô đi theo. Bảo Yết không muốn nhưng vẫn phải đi, sờ lên cái còng định vị, thực sự lúc này cô không khác gì một con cẩu bị người ta nắm thóp cả. Tất cả những gì có thể làm lúc này là nhìn nhục xem xét tình hình rồi tính tiếp. Vòng qua nhiều dãy hành lang cuối cùng đến một căn phòng có cửa sắt giống như một phòng thí nghiệm. Mở khóa bước vào Bảo yết một lần nữa phải mở to mắt ngạc nhiên. Thế nào mà cả hai người này cũng ở đây?

-Yo! Công việc thế nào rồi hai vị thiếu gia!

-Ngươi biến đi! Thật phiền phức!

Kiệt mở miệng với một giọng khó chịu như bị làm phiền. Thần thì vẫn dán mắt vào cái màn hình máy tính không nói gì. Hoắc Vệ Minh cũng không biểu hiện gì khác biệt chỉ nhún vai một cái. Có vẻ như việc hấn tới đây đã là chuyện quen thuộc với Mộc Sư Kiệt và Mộc Giải Thần, và ngược lại thái độ của hai người đối với Hoắc Vệ Minh cũng như vậy. Rốt cuộc hai người này ở đây bao lâu rồi.

-Haizzzz...Thiệt đau lòng quá đi! Uống công ta vì hai ngươi đem thêm người tới giúp.

-Người tới giúp?

Kiệt tuy nói chuyện cùng Hoắc Vệ Minh nhưng mặt hấn vẫn chưa từng rời khỏi cái màn hình giống Thần. Vậy nên đến khi Hoắc Vệ Minh bảo hấn mới ngạc nhiên quay đầu lại, thấy người tới là ai thì nở một nụ cười ma mãnh nói:

-A chào mừng! Có vẻ như đến cả em cũng bị nhốt ở đây rồi!

-Mộc đại thiếu gia nói quá rồi! Ta nhốt hai người ở đây khi nào chứ? Cửa vẫn ở được từ bên trong mà!!!_Hoắc Vệ Minh nói làm bộ oan uổng

-Thế nào hai người cũng ở đây?_Bảo Yết nghi ngờ hỏi

-Còn không phải do em sao?

-Do tôi?

Kiệt chưa kịp nói gì thêm thì một bóng đen vụt qua, Bảo Yết chưa kịp định thần lại thì hai cánh tay đã bị nắm chặt lấy, thân mình lắc lư liên tục, bên tai toàn tiếng hỏi han lo lắng của Thần

-Bảo Yết! Em không sao chứ? Sao em lại ở đây? Có biết nguy hiểm lắm không?.....

Bảo Yết bị hỏi liên tục chưa kịp hiểu một cái mô tê gì thì Hoắc Vệ Minh bên cạnh làm ra vẻ thờ dài một cái, nhưng ngay sau đó điệu bộ cùng biểu tình ngay lập tức biết thành thích thú khi xem trò vui

-Xem ra ta đành làm kẻ phản diện trong chuyện tình của mấy người rồi. Nhưng không sao! Thời gian không còn nhiều chúng ta nên bắt đầu vào việc luôn chứ? Ta dẫn cô tới xem dữ liệu cần xử lý của mình!

-Ừm!

Tuy vẫn còn mơ hồ nhưng Bảo Yết vẫn đi theo Hoắc Vệ Minh, hai anh em Thần và Kiệt chỉ im lặng nhìn theo. Hấn dẫn cô tới bên cạnh một cái máy tính, tới khi nhìn thấy dữ liệu xuất hiện trên màn hình vẫn chưa được xử lý cô ngay lập tức bị sững sốt

"Cái này không phải là....."

Hàn Tử cùng Lê Dương tới Âu thị nhưng không thể tìm gặp được Âu Dương Phi Mã. Ở sảnh lễ tân báo lại hấn đã đi họp nên mong hai người quay lại sau. Nhưng Hàn Tử và Lê Dương vẫn quyết định ngồi lại chờ. Thứ nhất bọn họ đang bị giám sát nên không thể đi lại quá nhiều. Thứ hai nếu qua một chỗ quá nhiều lần nhất định sẽ dẫn đến nghi ngờ. Tuy nhiên đã gần hai tiếng đồng hồ vẫn chưa thấy người đâu, bọn họ thực sự không thể ở lại quá lâu. Sốt ruột nên Lê Dương đã nhiều lần hỏi lại nhưng cái nhận được chỉ là câu trả lời qua loa không rõ ràng của nhân viên chỗ này. Đây rõ ràng là không muốn cho bọn họ gặp người mà. Mặt bình tĩnh Hàn Tử lớn tiếng quyết làm cho ra thế

-CUỐI CÙNG SẾP TỔNG MÁY NGƯỜI BAO GIỜ MỚI CHỊU VỀ?????????

-Chúng tôi thành thật xin lỗi tiểu thư nhưng tổng giám đốc đi họp không biết bao giờ mới xong. Mong tiểu thư có thể quay lại vào lần khác

-Nếu có thể quay lại thì tôi đã không mất thời gian chờ ở đây!!!!!!

-Cái này.....Thứ lỗi chúng tôi không thể làm gì khác thừa tiểu thư!

-Không thể làm gì??? Vậy người ta trả tiền cho mấy người ở đây làm cảnh à????

Hàn Từ lớn tiếng thu hút không ít sự chú ý của những người đi qua, thậm chí Lê Dương nhìn ra cửa đã thấy thấp thoáng bóng dáng của nhân viên an ninh. Tình hình có thể không ổn hẳn mới thôi cô đi. Xem ra hôm nay không thể hoàn thành việc Bảo Yết đã nhờ rồi.

Người nhân viên lễ tân cũng khá bối rối. Tổng tài dạo này tính tình vô cùng xấu. Nếu không phải chuyện quan trọng tuyệt đối không được phép làm phiền ngài. Chỉ mới có hơn 2 tháng mà đã thay tới 50 nhân sự trong Âu thị rồi. Chưa nói đến còn có tin đồn những người đó sau khi bị đuổi việc liền dám có công ty nào khác tiếp nhận. Đúng là sống không bằng chết, mấy người nhân viên quên bọn họ chỉ cố cứu vớt lấy miếng cơm của bản thân mà thôi. Với một lý do mơ hồ có chuyện quan trọng cần gấp tổng giám đốc bọn họ thực sự không thể tùy tiện báo lên cấp trên được. Cô cũng đã hỏi qua quản lý và được lệnh đuổi khéo bọn họ đi. Đây là vận bất đắc dĩ

Hàn Từ bị Lê Dương lôi đi thì không cam lòng, vùng vẫy khỏi tay Lê Dương hét lớn

-Tôi nhất định phải gặp tổng tài của mấy người. Chuyện này liên quan đến sự sống chết của Bảo Yết!!!!!!

Hàn Từ bí quá nên nói bừa nhưng mọi người xung quanh chẳng ai hiểu cô đang nói đến chuyện gì. Mọi thứ càng lúc càng rối tung lên nên Lê Dương cố lôi cô đi nhanh hơn. Hôm nay thất bại rồi đành chờ dịp khác vậy!!!

-CHỜ ĐÃ!!!!

PS: Chương mới của mọi người tới rồi đây!!!!!! Đáng lẽ Scor phải đăng từ ngày hôm qua nhưng nhà mất mạng nên đành bó tay chịu chết.

À thêm nữa tiện thông báo luôn rằng Scor vì đề thi nốt học kì cho xong nên có thể tuần sau sẽ ko đăng chap. Nhưng đừng vội thất vọng; đây là Scor nói "có thể" vậy nên nếu có thể cố được Scor vẫn đăng chap cho mọi người. Nếu mọi người ủng hộ và cổ vũ thật nhiều Scor sẽ có rất nhiều động lực đấy!!!! Còn bây giờ chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

LOVE FROM SCOR!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Tìm đến Âu thị (2)

Lê Dương lôi Hàn Từ ra ngoài nhưng lại bị một người gọi lại. Anh ta lớn tiếng đến nỗi cả sảnh tiếp tân ở Âu thị đều nghe thấy. Lê Dương với Hàn Từ quay đầu lại thì thấy một người đàn ông ăn mặc rất sang trọng, lịch thiệp đi về phía bọn họ. Mọi người nhìn thấy anh ta cũng vội vàng cung kính cúi chào. Chấm nham anh ta tới vì chuyện bọn họ làm loạn ở chỗ này, nhìn biểu tình của mọi người xung quanh anh chắc hẳn cũng là dạng sếp lớn. Không ổn rồi phải chuẩn trước đã. Lê Dương định lôi Hàn Từ đi tiếp thì người đó cũng lập tức muốn đuổi theo đồng thời lên tiếng giải thích.

-Chờ đã! Hai người đừng đi vội. Tôi có thể giúp hai người gặp Âu tổng!

Lời vừa dứt thì Lê Dương cũng dừng bước chân cùng với Hàn Từ quay đầu lại. Ánh mắt có chút nghi ngờ nhưng cũng rất vui mừng

-Thật không?

-Thật! Tôi có thể lấy danh dự mình ra đảm bảo!

Hai người dừng lại thì người đàn ông lạ mặt đó cũng không cần đuổi theo. Anh ta dừng lại và nhã nhặn nói chuyện với hai người họ. Hàn Từ thấy người có thể giúp mình thì rất vui mừng. Vui đến nỗi vừa nãy còn không đủ khí lực ngăn Lê Dương lôi mình đi nay còn đẩy hẳn tỳ ngã.

-Vậy hãy mau đưa tôi đến gặp sếp lớn của mấy người đi!!!!_Hàn Từ nôn nóng

-Tôi có thể dẫn hai người nhưng hai người phải đảm bảo chuyện lúc này là thật?

-Chuyện ý anh nói là....

-Đúng! Phải thực sự hai người có tin tức liên quan đến Nam Cung tiểu thư nếu không tôi không thể đảm bảo chuyện xấu sẽ không xảy ra đâu!

-Ý! Âu tổng ghê vậy sao?

Nhìn khuôn mặt nghiêm trọng của anh ta Hàn Từ có chút e ngại. Lê Dương có vẻ bình tĩnh hơn, hẳn cũng mặt đối mặt với người đó rồi nói:

-Chúng tôi đảm bảo. Đến đây tìm Tổng giám đốc của mấy người cũng là vì Bảo Yết đã phò thác với chúng tôi!

Chuyện Bảo Yết từng quay về nhà là bí mật vậy nên về cuối Lê Dương thu giọng mình lại chỉ đủ cho người đàn ông đó nghe thấy. Anh ta cũng có vẻ là người hiểu chuyện, cũng chẳng tỏ ra ngạc nhiên với việc này. Chỉ thăm thò phào một cái rồi nở nụ cười lịch thiệp nói:

-Nếu vậy thì mời quý tiểu thư cùng thiếu gia đi theo tôi!

-Được!

Nói rồi anh ta dẫn đường đi trước, qua quầy lễ tân mà Hàn Từ làm loạn vừa nãy, nhìn mấy nhân viên đang tỏ ra lo lắng gật đầu nhẹ nói:

-Cứ để họ lên. Tôi sẽ chịu trách nhiệm!

-Vâng thưa ngài!

Hàn Từ cùng Lê Dương nhanh chóng đi theo chỉ là trong lòng có chút thắc mắc. Có gì nghe đến tên Bảo Yết anh ta lại thò phào một cái nhỉ?

-Em thực sự làm được chứ? _Thần lo lắng hỏi

Bảo Yết đã ngồi nhìn màn hình đã 3 tiếng rồi nhưng cô không thể gõ bất cứ lệnh nào. Thỉnh thoảng lại nghiêng rằng một cái cho thấy tâm trạng cô lúc này đang tệ đến cỡ nào. Cái gì mà xử lý dữ liệu cơ chứ? Đây chính là muốn cô mở khóa hệ thống đem không toàn bộ dữ liệu cho hắn. Quanh đi quẩn lại mục đích của hắn vẫn là DarkCat của cô. Chưa nói đến bản nghiên cứu lần bản thiết kế WhiteCat lần nghiên cứu của cô vẫn còn trong đây. Hắn chính là muốn cô tự phá tường lửa của chính mình. Liệu hắn đã biết cô đang là người nắm giữ phòng thí nghiệm đó? Đem cho hắn khác gì tặng hắn dao để giết người, mặc dù không biết hắn muốn gì ở những dữ liệu này nhưng cô có thể chắc chắn nó chẳng tốt lành gì. Là cô có chút chủ quan, nghĩ sẽ chẳng có ai biết tới phòng thí nghiệm bí mật nên mới ngang nhiên để hết tất cả dữ liệu cho cùng một hệ thống quản lý. Chuyện còn chưa đủ tệ hơn khi mỗi lần cô tỉnh thần cô lơ là đi một chút thì âm thanh vang vọng của Chaos lại vang lên không ngừng kêu cô hãy giết tất cả mọi người kết thúc mọi chuyện. Nếu có thể dễ dàng như thế Bảo Yết đã không ở đây. Phải cố gắng rất nhiều mới lờ nó đi được. Cứ thả lỏng một cái Chaos lại muốn chiếm lấy cô. Lần cuối cô nhớ mình mất ý thức để rồi bỗng bừng tỉnh với một con dao dọc giấy trong tay. Thần và Kiệt đã rất ngạc nhiên. Có cảnh cáo Chaos nhưng đáng lo là cô không thể nào kết nối được nữa. Nó gần như hoàn toàn làm theo ý mình. Điều này khiến cô thực sự rất lo sợ. Giờ phải làm sao mới tốt đây?

-Không làm cũng được! Chẳng lẽ bốn thiếu gia lại không phá được tường lửa còn con này? _Kiệt hất tóc mái một cái làm ra vẻ khoe mẽ

-Nếu khả năng tốt đến thế sao tôi phải ở đây nhỉ? _Bảo Yết mỉa mai khinh thường

Tên này không bao giờ biết nhìn tình thế sao? Cứ lúc nào cũng phải chọc cô tức giận mới chịu à???? Nếu không phải nể hắn vì cứu cô cùng Thần mà phải chịu nhốt trong cái động này cô đã đập hắn một trận từ lâu rồi.

-Hừ! Nếu không phải tên khốn kia sót ruột nếu không chỉ chút thời gian nữa cái hệ thống bảo mật kia có là cái thá gì. Thật một hệ thống rở tiền!

-ANH NÓI CÁI GÌ????

-Thôi! Hai người đừng cãi nhau nữa. Thật là! Sao chẳng khác gì trẻ con vậy?

Thần thấy hai người chuẩn bị cãi nhau nên vội lên tiếng ngăn cản nhưng cái nhận được lại là

-Hừ/Hừ_ Cả hai cùng đồng thanh

Thở dài một cái Thần lạo hướng về Bảo Yết tiếp tục

-Anh hai nói đúng! Nếu em không muốn để bọn anh làm cũng được.

-Không! Em làm! Em làm! Em sẽ làm mà! Không sao đâu! Em nhất định xong việc sớm để giúp hai anh ra khỏi đây! _Bảo Yết vừa nghe vậy liền vội càng từ chối

-Em vẫn sẽ ổn chứ?

-Em không sao mà!

-Ừm! Vậy cũng đừng cố quá!

-Vâng!

Bảo Yết cố trấn an Thần không cần lo cho mình. Thực ra cô không dám để hắn nhìn thấy dữ liệu của mình. Mặc dù đối với Thần cô rất tin tưởng nhưng nếu để Hoắc Vệ Minh biết hai anh em Mộc gia tiếp xúc với dữ liệu không biết hắn có làm gì bọn họ không? Cù khai nóng này vẫn để một mình cô cầm

đi, Căn phòng lâm vào im lặng, Thần và Kiệt lúc này tranh thủ nghỉ ngơi vì học đã phải thức rất nhiều. Đây cũng chính là cơ hội để cô hành động. Khởi động SilverKnight việc đầu tiên cô làm chính là..

"Hệ thống đã khởi động"

-Nói máy với Vicky!

q

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Tìm đến Âu thị (3)

-Mời hai vị đi lối này!

Người đàn ông đó dẫn Hàn Từ cùng Lê Dương lên tầng riêng của Tổng giám đốc. Căn thận lại gần cửa phòng gỗ cửa anh ta e dè nói:

"Cộc..cộc..."

-Có chuyện gì?

Âm thanh từ тонн nhưng sắc lạnh tới thấu xương. Nghe cứ như thể một con quái vật chuẩn bị bùng phát bất cứ lúc nào vậy. Hàn Từ với Lê Dương gần đó bỗng cảm thấy căng thẳng.

-Thưa Âu tổng! Có hai người muốn tìm gặp ngài ạ.

-Chẳng phải tôi đã nói không cho người lạ tới tìm rồi sao??

Âm thanh từ trong phòng vọng ra một lần nữa khiến cả ba người bên ngoài rùng mình. Lê Dương để ý người đàn ông kia đang phải rất căng thẳng nói chuyện với vị sếp lớn trong phòng kia. Chính đồn lại cảm xúc anh ta tiếp tục:

-Dạ thưa nhưng người tới tìm nói có chuyện liên quan tới Nam Cung tiểu thư.

.....

-Vào đi!

"Phù.."

Nghe giọng nói rõ ràng dịu đi rất nhiều. Quả nhiên chuyện liên quan tới Bảo Yết người đàn ông này nhất định sẽ không bỏ qua. Thở phào nhẹ một cái rồi người đàn ông lại quay ra phía Hàn Từ với Lê Dương đồng thời mở cửa làm tư thế mời

-Hai vị cứ tự nhiên vào. Tôi còn có việc xin phép đi trước

Nói rồi hai người chưa kịp phản ứng liền chạy mất tiêu luôn. Hàn Từ quay ra nhìn Lê Dương, cả hai nhìn nhau hít một hơi thật sâu rồi bước vào.

-Hai người tới tìm tôi?

Lại nữa, nam nhân này không thể nói chuyện ôn nhu hơn được sao? Hàn Từ có chút căng thẳng nghĩ thầm. Lê Dương cũng không hơn. Thử nghĩ xem đối phương là người đã tự lật đổ con trưởng để thừa kế, đồng thời cũng qua lại mật thiết với hắc đạo. Còn nữa, nhìn vẻ ngoài của hắn ta cũng đủ khiến người ta kinh hãi. Dáng người cùng khuôn mặt đúng là cực phẩm nhưng cứ lại gần thì lại luôn có cảm giác áp lực bị bức bách cứ như một con dã thú đang chờ chọc cấn xé con mồi vậy. Lại nghe nói chỉ cần sơ sẩy một chút nam nhân này không hài lòng, kẻ đó lập tức xác định số phận mình. Chỉ có thể sống không bằng chết. Không hiểu sao Bảo Yết lại có thể quan hệ với người như vậy chứ?????

Phi Mã ngồi ở ghế sofa tiếp cũng thầm nhìn hai người bước vào. Hai người này hẳn đúng có biết, thuộc hạ của hắn trong lúc theo dõi Bảo Yết có kèm thông tin của họ. Một người thuộc dòng dõi quân đội, một người thuộc nhà nòi chính trị gia, hai người là bạn thân của Bảo Yết lúc còn du học bên M. Sau qua V học cả ba vẫn tiếp tục làm bạn thân.

Phi Mã đã mất tin tức của cô khá lâu rồi. Điều này vẫn đang làm hắn muốn điên lên. Vậy nên hắn rất kiêng kị những kẻ nào tới làm phiền mình. Hai người người này nói có tin tức của Bảo Yết hẳn mới để họ vào, bọn họ tốt nhất có thông tin thật. Nếu không thì.....

Lê Dương dù thể nào xuất thân cũng là từ một gia đình chính trị nên nhìn qua nét mặt của Phi Mã cũng đoán được hắn đang nghĩ gì. Cộng thêm nữa hình

như giao tình giữa hần với Bảo Yết vô cùng sâu đậm, mọi cảm xúc hỗn loạn dễ dàng nhìn thấy nơi đáy mắt. Ba Lê Dương cũng đã từng gặp mặt vị tổng tài nổi tiếng này vài lần có thể nói hần ta chính là loại người sâu không nhìn, không ai thực sự biết hần đang nghĩ gì trong đầu. Người như vậy lại đang thể hiện rõ sơ hở cho kẻ non nớt nhìn thấy. Coi như đã kích không nhẹ đi!

-Tôi biết Âu tổng muốn cái gì nhưng đành xin lỗi. Đến cả bạn thân là chúng tôi đây còn không biết cô ấy đang ở đâu.

-Không biết người ở đâu còn muốn tới đây làm gì?

Phi Mã nghe xong giọng rõ ràng lạnh đi hần. Hàn Tử mới bình tĩnh một chút lại bắt đầu sợ, Lê Dương cố tự nhủ trấn an bản thân tiếp lời

-Mấy ngày trước cậu ấy đã tìm đến chúng tôi. Ba cậu ấy mất tích cậu ấy không thèm nghĩ đến ai lại tự mình đi cứu người về. Kết cục gặp phải một đại nhân vật ép buộc không thể trở về được nữa. Đưa được bác trai về nhà Bảo yết chỉ nhờ chúng tôi tìm đến anh.

-BẢO YẾT SAO LẠI GẶP LOẠI CHUYỆN NÀY???????_Phi Mã kinh hãi nói lớn

-Chúng tôi cũng chỉ có thể gặp cậu ấy một lát. Tiểu Yết đi rất vội vã. Cậu ấy cũng chẳng nói bất cứ chuyện gì với chúng tôi. Chỉ cầu xin giúp đỡ rồi đi thôi! Hai người chúng tôi cũng không biết sau đó cậu ấy đi đâu!_Lần này Hàn Tử lên tiếng

Phi Mã ngồi im lặng trong chốc lát. Có vẻ như đang suy nghĩ đến chuyện gì đó, đôi lông mày không ngừng nhíu lại. Phải một lúc lâu sau hần lại nhìn Lê Dương và Hàn Tử nói:

-Vậy cô ấy kêu các người tìm đến tôi có việc gì?

-Cậu ấy nói xin anh hãy bảo vệ Hắc Long?

Nguyên văn Bảo Yết cũng chỉ nói với hai người họ như vậy làm Hàn Tử, Lê Dương lúc nghe xong vô cùng khó hiểu. Chỉ một câu đơn giản như vậy kêu bọn họ tìm đến Âu Dương Phi Mã để nói. Rốt cục là có ý nghĩa gì chứ?

-Xin? Cô ấy nói xin?

-Đúng chính xác hơn nữa: "Coi như tôi nợ anh một ân huệ, làm ơn hãy bảo vệ Hắc Long."

-.....

-Tôi hiểu rồi! Cảm ơn đã tới báo. Chuyện còn lại không cần hai người lo nữa.

-Nếu vậy thì xin phép chúng tôi sẽ đi luôn. Nếu xem tin tức chắc anh cũng biết chúng tôi bây giờ cũng không thoải mái lắm. Mong Âu tổng thứ lỗi_Lê Dương khách sáo nói

-Không sao! Hai vị cứ tự nhiên.

Nói rồi Hàn Tử cùng Lê Dương ra về, cánh cửa căn phòng đóng lại chỉ còn mình Phi Mã trong đấy. Hần ngả sau mặt ngưỡng lên nhìn trần nhà rồi cười khổ.

-Kể cả em có nhớ lại, em vẫn muốn bảo vệ hần ta. Đau lòng thật đấy!

-U!

-Nam Cung chủ tịch, ông tỉnh rồi?

-Nơi đây là?

Nam Cung chủ tịch khó khăn mở mắt ra. Trước mắt là một trần nhà xa lạ. Kí ức hoàn toàn chìm trong hỗn loạn khiến đầu ông có chút nhức nhối. Nhìn lại thấy một lão nhân trung niên cũng chạc tuổi mình ăn mặc lịch sự đứng bên cạnh

-Đây là biệt thự của tiểu thư Vũ Hàn Tử cùng thiếu gia Lê Dương. Tôi là quản gia.

-Tại sao tôi lại ở đây?

-Là Nam Cung tiểu thư đưa ngài đến!

-Tiểu Yết? Vậy con bé đâu rồi? Nó cũng ở đây sao?

-Cái này thì....à.....ừm....

Quản gia cứ mãi ngập ngừng không chịu nói khiến cho am Cung chủ tịch bắt đầu mất kiên nhẫn. Vừa đúng lúc định lên tiếng giục thì đúng lúc Hàn Tử

cùng Lê Dương vừa trở về

-A! Bác trai tỉnh rồi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Chút gió trước bão

-Nhị thiếu chủ sao vẫn còn ở đây?

One đang trên đường phụng mệnh lệnh của Hoắc Vệ Minh thì thấy Kim Long đang đi hướng ngược lại. Hai người đụng mặt nhau nên hấn lên tiếng xã giao trước

-Sao? Các người không hoan nghênh ta à? _Kim Long nhú mày hỏi lại

-Không dám! Chỉ là thoả thuận giữa người và boss đã hết tôi không nghĩ ngài sẽ còn ở đây.

-Đại huynh ta ở đây. Bảo Yết cũng đang ở đây. Mặc dù ta đã giúp các người nhưng ta tuyệt không để hai người họ gặp chuyện. Chừng nào cả hai bình an rồi khỏi thì không cần các người nhắc ta sẽ tự rời khỏi.

-Tùy ngài thôi!

Nói rồi One liền rời đi, Kim Long quay đầu lại nhìn theo bóng lưng hấn trong lòng vô cùng khó chịu. Tuy hấn giận dữ đại ca nhưng hấn chưa bao giờ muốn làm tổn thương y. Bởi dù sao sinh ra trong cái gia đình hắc ám Lãnh gia này người thân thực sự duy nhất của hấn chỉ có mỗi Ma Thiên. Nhưng mà hấn không bao giờ có thể chấp nhận cách làm của hấn với Bảo Yết. Vậy nên Kim Long một chút không hề có chút hối hận nào với quyết định của mình. Tuy nhiên như lúc này đã nói hấn nhất định chờ ở đây cho đến khi cả Bảo Yết cùng đại ca ra khỏi đây an toàn. Nhắc đến chuyện này nhớ lại hôm đó sau khi Bảo Yết rời đi đến bây giờ hấn vẫn còn thấy bức. Không phải vì bị sỉ nhục hay chọc tức gì chỉ là càng lúc hấn suy nghĩ lại càng thấy bản thân có chút sai lầm. Tin vào một kẻ điên lúc nào cũng cười như hấn ta mọi chuyện còn có thể kết thúc trong yên bình được không? Nhưng đã là nam nhân dù thế nào Kim Long cũng tuyệt không bao giờ hối hận vì những gì mình đã làm. Còn hậu quả ra sao đây chính là lí do hấn vẫn chưa rời đi để sẵn sàng hứng chịu

"Cộc cộc...."

-Vào đi!

One cung kính bước vào, bên trong phòng Hoắc Vệ Minh ngồi quay lưng lại mắt chưa từng rời khỏi cái màn hình lớn ngay trên màn hình. Trên đó chính là hình ảnh Bảo Yết vẫn đang không ngừng làm việc trên màn hình máy tính.

-Boss! Để Nhị thiếu chủ Hắc Long ở lại sẽ không có vấn đề gì chứ?

-Hấn vẫn còn đang ở đây sao?

-Vâng thưa đúng!

Vì Hoắc Vệ Minh quay lưng lại với hấn nên One cũng không biết biểu tình của chủ tử lúc này như thế nào. Tuy nhiên hấn vẫn chỉ an an ổn ổn đứng nguyên tại chỗ từ biểu cảm đến tư thế chưa từng thay đổi. Hoắc Vệ Minh im lặng một lúc lâu rồi mới lên tiếng, mắt chưa từng rời khỏi màn hình:

-Kệ đi. Hấn ở đây ta càng có nhiều thỏa thuận để tạo ra.

-Thứ cho thuộc hạ ngu muội. Ngài tính làm gì? _One có chút thắc mắc

Trong phòng mắt Hoắc Vệ Minh lúc này chỉ còn lưu giữ hình ảnh một cô gái đã mấy ngày liền chưa nghỉ ngơi. Mỗi lần quá sức đều gục ngay bàn ngủ, tỉnh dậy lại tiếp tục. Mộc Sư Kiệt cùng Mộc Giải Thân đã nhiều lần khuyên nhủ nhưng cô gái vẫn cứng đầu. Cô gắng hết sức để ra khỏi đây càng sớm càng tốt, ở đây thêm một phút cũng không yên.

-Cô gái đó!

-Ý ngài Nam Cung Bảo Yết?

-Cô ta luôn làm ra vẻ mình có thể bắt chấp tất cả nhưng thật ra cô ta có quá nhiều thứ sợ đánh mất. Vậy nên dù biết điều "đó" nhưng cô ta vẫn làm.

Hoắc Vệ Minh tự lẩm bẩm một mình. Âm thanh vừa đủ đến One đứng ở cuối phòng cũng nghe thấy. Tốc độ chậm rãi cho thấy hấn vừa ngẫm nghĩ vừa nói. Nhưng giọng điệu thì ai cũng nghe ra hấn đang thập phần vui vẻ, thập phần cao hứng, giống như hài tử mới phát hiện ra món đồ chơi mới vậy

One lần này bất động không nói thêm gì nữa. Còn bên đó Hoắc Vệ Minh vẫn đang tự nói với chính mình

-Nhưng không chỉ cô ta mà những kẻ khác đều vậy. Quả nhiên nếu không thể nắm quyền kiểm soát thì chỉ có thể mặc người khác sai khiến.

-Đúng vậy thưa ngài!

-Cô ta làm xong việc chưa?

-Người chuẩn bị tới!

-Tới thì kêu tới tìm ta!

-Vâng!

-Haizzz.....Nơi này càng lúc càng đông đúc à nha.....Ha.....ha....ha....ha.....

-Ông ăn thêm chút nữa đi! _Nam Cung phu nhân cố gắng khuyên nhủ

-Tôi ăn no rồi. Bà đừng lo!

Nam Cung chủ tịch nhìn thìa canh mà vợ để trước mặt mình lắc đầu. Sau khi tỉnh dậy Hàn Tử cùng Lê Dương theo lời căn dặn của Bảo Yết đưa ông về biệt thự Nam Cung gia. Sau nhiều ngày nằm trên giường được bác sĩ cùng phu nhân chăm sóc tận tình sức khỏe ông đã tốt hơn nhiều. Do tác dụng của thuốc quá mạnh nên dù có thuốc giải nhưng phải mất thêm một đoạn thời gian để khôi phục chắc năng vận động. Tuy nhiên mấy ngày nay Nam Cung chủ tịch đã có thể đi lại một chút mặc dù phần lớn thời gian chủ yếu vẫn phải làm bạn với cái giường. Nam Cung phu nhân thấy chồng mình bình an trở về thì thở phào nhẹ nhõm nhưng sau khi biết vì cứu cha mà con gái vẫn chưa thể về bà lại đượm buồn. Tuy vậy bà vẫn cố gắng vui vẻ, chồng bà cũng biết việc này nên ông ấy đã tự dần vật rất nhiều bản thân đã liên lụy tới con gái.

-Ông có ăn thêm mấy miếng nữa đi. Mấy ngày nay ông có ăn được gì đâu!

-Yết đã có tin tức gì về chưa?

Thờ dài một cái Nam Cung phu nhân lắc đầu

-Ông đừng lo. Yết nhi từ nhỏ đã hơn nên nó sẽ biết tự bảo vệ mình.

-Tôi cũng biết. Chỉ là là một người cha tôi lại phải để con gái bảo vệ mình. Bản thân thấy mình thật vô dụng

-Ông đừng nói vậy. Bảo Yết nó làm vậy bởi nó biết ông còn có thể giúp nó những chuyện bản thân nó không làm được. Nếu ông cảm thấy vô dụng thì hãy giúp tôi bảo vệ Empire cùng cái gia tộc này đi. Ông không muốn những gì sẽ thuộc về con bé sẽ phải biến mất chứ?

Nam Cung phu nhân dung hết lý lẽ để khuyên giải chồng. Đến mức này rồi mà vẫn không được thực sự bà đành phải thúc thủ vô sách. May mắn thay nhưng điều bà nói đã chạm được trái tim ông, một lần nữa dưng lại tinh thần vốn đã muốn gục ngã

-Bà nói đúng. Là tôi hồ đồ. Không thể để Bảo Yết phí công vô ích. Tôi nhất định sẽ tìm cách bảo vệ những gì thuộc về nó, nếu có thể nhất định sẽ tìm cách cứu con bé về

Nam Cung phu nhân nghe những lời này thì vui mừng không thôi. Bà nở nụ cười hiếm hoi sau một thời gian dài

-Yết nhi biết được nhất định sẽ rất vui

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Nguy cơ

-Chỉ một chút nữa thôi! Chỉ một chút nữa thôi!!

"Chủ nhân! Ngài không nên liều lĩnh như vậy!!!"

-Ta nhất định phải thử!

Trong căn phòng tối, ánh sáng duy nhất chính là 4 5 cái màn hình máy tính đang không ngừng sáng. Bảo hai bàn tính múa trên bàn phím với tốc độ không tưởng. Đôi mắt tràn đầy mệt mỏi lộ rõ quãng thâm chưa từng rời khỏi những con số phức tạp đang không ngừng hiện lên. Đôi tai mèo không ngừng rung lên cho thấy nó đang phải xử lý một tải công việc rất lớn. Chiếc đuôi vẫn kết nối với thân máy nhưng chỉ để hờ bất cứ thời điểm nào có thể rút ra ngay lập tức nếu có người bất ngờ đi vào. Đứng gần tròn một tuần Bảo Yết ở trong căn phòng này. Một tuần này cô tìm mọi cách tranh thủ giấu giếm tất cả những dữ liệu quan trọng của mình đi, chỉ để lại mấy cái mà cô cảm thấy hẳn có biết cũng không nguy hiểm lắm. Hệ thống đó vốn là của cô nên việc mở nó ra không khác gì mở khoá vào nhà mình cả, chỉ có dù thế nào cũng không thể để Hoắc Vệ Minh biết nó chứa cái gì bên trong. Đồng thời vào những lúc Bảo Yết nghĩ tất cả mọi người đều sơ hở nhất thì tranh thủ ăn cắp thông tin vốn có của Hoắc Vệ Minh. Biết về DarkCat chắc hẳn cũng có thông tin gì đó bên mình.

Và cũng để phòng không mang theo bất cứ dấu vết gì bên mình khi rời đi thì Bảo Yết không để lưu tập tin trong ShilverKnight mà tải trực tiếp về hệ thống trong phòng thí nghiệm bí mật của mình. Dữ liệu sẽ được đưa cho Vicky xử lý lại toàn bộ thông tin như là thời gian hình thành tập tin, định dạng tập tin. Nói chung tìm mọi cách để Hoắc Vệ Minh có phát hiện ra cô còn có thể cài cô rằng dữ liệu này vốn nằm trong máy. Nhưng Vicky khuyên Bảo Yết không nên liều lĩnh như vậy. Vicky nói rằng ID chiếc máy tính cô đột nhập vào hệ thống lần trước chính là cái mà cô đang sử dụng. Rất có thể dấu vết theo dõi vẫn còn kêu cô không nên mạnh dạn.

Tuy nhiên Bảo Yết không hề muốn quay lại đây một lần nào nữa, nói đúng hơn nếu có thể ra đi thì sẽ không còn cơ hội quay về. Vậy nên chỉ có thể tranh thủ lần này lấy được cái gì mình cần lấy. Chỉ cần cô cẩn thận một chút là được.

Bảo Yết đã đảm bảo nói chắc như đinh đóng cột nhưng Vicky tính toán xác suất nguy cơ vẫn rất cao. Dựa vào những dữ kiện sau: Thứ nhất là tuy có thể kẻ đã có phá tường lửa của phòng thí nghiệm có thể không bằng chủ nhân nhưng trình độ tuyệt đối không thấp. Trước khi chủ nhân tiếp quản cái ID đó thì hai người này đặt không ít bẫy trong hệ thống chờ đợi người khởi động đó chớp thời cơ để đột nhập. Mặc dù chính Vicky đã xử lý hết nhưng nó chỉ là một chương trình, vẫn có hạn chế nên không biết có bỏ sót chỗ nào không. Thứ hai là từ nhịp hồi thở qua cách nói chuyện của chủ nhân Vicky biết chủ nhân đã bảy ngày liên không nghỉ ngơi đầy đủ, cơ thể lúc nào cũng bị đẩy đến giới hạn. Với tình trạng này chắc chắn hiệu suất làm việc sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Quả thật Bảo Yết lần này vì nóng vội mà làm việc quá lỗ lã. Không chỉ không thêm để ý đến thâm trạng của mình mà còn chủ quan không thêm để ý mọi thứ xung quanh. Cách làm việc liều lĩnh quá mức kiểu này rất dễ dẫn đến thất bại.

Sau một hồi gõ bàn phím liên tục thì tốc độ tay của Bảo Yết của giảm hẳn đi nhưng chính lúc này mặt cô lại trở nên căng thẳng nhất. Đã đến bước cuối cùng chuyển dữ liệu, Bảo Yết đã tốn không ít công sức thiết kế một đường truyền bí mật. Mặc dù vậy đường truyền này gặp một chút giới hạn về thời gian, phải mất khoảng 5 phút mới xong. Khoảng thời gian này tuy có thể hơi ngắn nhưng nguy hiểm vô cùng. Để thiết lập đường truyền Bảo Yết phải kết nối ShilverKnight liên tục trong suốt quá trình. Nếu có bất kì ai đột ngột bước vào ngay lúc này nói chính xác ra là việc cô đang làm sẽ bị phát hiện. Hoắc Vệ Minh tuy tuy hứng coi mọi thứ như trò chơi nhưng hẳn vẫn rất cẩn thận với từng người chơi của mình. Hằng ngày đều chọn một giờ bất kì để cho người vào kiểm tra cô. Đôi khi chính hẳn vào kiểm tra, đến của Thân và Kiệt cũng đều bị đưa đi mấy ngày trước vì hẳn nghi ngờ hai người họ đang giúp cô làm chuyện mờ ám sau lưng hẳn/

Số phần trăm dữ liệu đã tải được trên màn hình đang từ từ tăng lên. Đôi ra tập trung hết lực lượng nghe ngóng phía bên ngoài. Mặc dù vậy đôi mắt vẫn không rời màn hình. Bảo Yết căng thẳng tới mức cấn cả ngón tay cái của mình, máu chậm rãi chảy vào miệng cô cũng không biết.

Nhưng lão thiên dường như còn muốn giày vò cô thêm một chút nữa. Ngay sau đó khi dữ liệu vẫn mới chỉ tăng lên được 65% thì bên ngoài có âm thanh tiếng bước chân của người đang đến. Bảo Yết vừa giật mình lại có chút sợ hãi. Đã lâu lắm rồi cô mới lại có cảm giác này. Việc thức trắng trong nhiều ngày đã khiến tinh thần cô trở nên kiệt quệ, khả năng định thần cũng kém đi rất nhiều.

-Nhanh lên....nhanh lên....nhanh lên.....

Nghe tiếng bước chân càng gần Bảo Yết lẩm bẩm càng nhiều. Vì khu vực này rất vắng người, nói đúng hơn chỗ này chỉ để cô lập cô làm việc một mình nên tiếng bước chân còn ở rất xa Bảo Yết vẫn có thể nghe được. Nhưng sớm thôi nếu sẽ liệu không tải nhanh hơn thì cô sẽ bị phát hiện.

"87%"

"Cộp...cộp.....cộp...."

"90%...93%.."

"Cộp...cộp...."

"96%.....98%"

"Cạch" _ Âm thanh mở cửa

"99.....100%"

-Xong!

"Ting"

Bảo Yết vì quá kích động nên nói lớn. Nhất Song Thư vừa bước vào đã thấy thanh âm này của cô. Đồng thời trên máy tính vang lên tiếng "Ting" thuần

tự báo rằng công việc đã hoàn thành. Ngay khi âm thanh vang lên Bảo Yết lập tức tắt hết tab công việc có liên quan nên khi Song Thư bước vào không thấy cái gì bất thường.

Bảo Yết chỉ tập trung vào màn hình máy tính nên cũng không biết là ai vào. Đến lúc có thể thở phào một cái mới quay ra nhìn ngạc nhiên nói:

- Vì sao cô lại ở đây?

Song Thư mặc kệ biểu tình ngạc nhiên của Bảo Yết về mặt vẫn rất điềm tĩnh đáp:

- Hoắc Vệ Minh tài trợ cho Nhất thị. Nếu không phải chuyện tốt cô làm thì tôi sẽ không phải khổ khổ như vậy!

- Tôi?

Bảo Yết mờ mịt không hiểu gì? Cô đúng có ý muốn trả thù Song Thư nhưng không phải lúc này. Cô một chút cũng chưa làm. Song Thư nhìn về mặt không biết gì đó mà trong lòng hận đến thấu xương. Là Hoắc Vệ Minh đã nói cho cô ra biết vì trả thù thay Bảo Yết nên Âu thị cùng Mộc thị mới cùng nhau tương ý khiến Nhất thị khốn đốn. Những kẻ khác còn hùa theo khiến cô tức giận không thôi.

Hoá ra đúng như Bảo Yết đoán, kẻ bảo kê cho Song Thư trước khi có các nam chủ chính là Hoắc Vệ Minh. Cuối chuyện nói hấn bị các nam chủ cùng nhau tận diệt để trả thù cho uy khuất của nữ chính. Tuy nguyên tác là vậy nhưng hiện nay vì cô mà nhiều chi tiết đã thay đổi rất nhiều. Liệu hấn ta cuối cùng có chết được không???

Nhìn lại thấy về mặt mệt mỏi cùng thần thái thảm bại của Bảo Yết lại nhớ tới tập đoàn Nam Cung gia đạo gần đây Song Thư bỗng vui vẻ hấn lên. Nam Cung Bảo Yết chỉ ở trong này nên chắc vẫn chưa biết tin gì đi. Chưa biết gì đã thảm như này đến lúc biết rồi không biết cô ta sẽ như nào. Trong niềm vui sướng Song Thư nhin không được chăm chọc vài câu

- Tôi đến kiểm tra tiến độ công việc. Cô nhìn mệt mỏi như vậy chắc khó khăn lắm ha? Mà cũng chắc không phải đâu, thiên tài thế giới thì có gì làm khó được chứ!

- Việc thì tôi xong rồi cô có thể báo với hấn ta. Tôi mệt mỏi chắc vì mấy ngày nay thức trắng thôi!

Nói rồi Bảo Yết lại quay sang sắp xếp lại sẽ liệu cho Hoắc Vệ Minh. Song Thư thấy mình bị bơ cũng không dả động được gì tâm tình của Bảo Yết nên tâm tình có chút tốt lên lúc trước đều mất hết. Tò vè kiêu căng cái gì chứ, thiên tài mà mất nhiều thời gian lại còn phải biến thành dạng như vậy sao? Song Thư không biết Bảo Yết chỉ muốn bảo vệ bí mật của mình nên mới thành ra như vậy chưa nói đến ăn cắp ngay trong hang địch nên càng căng thẳng. Lời chăm chọc của cô ta sao cô có thể không nghe ra nhưng là quá mệt mỏi nên Bảo Yết không thèm chấp nhất, cũng không sức mà tức giận.

- Chủ nhân nói muốn gặp cô bàn giao chút chuyện cuối cùng rồi sẽ để cô và những người khác đi.

"Dễ như vậy?"

Bảo Yết nghĩ thầm. Người này luôn mỗi lúc thay đổi ý nghĩ một lần, vô cùng khó lường, cô còn đang suy tính hấn còn mưu đồ gì nữa không? Nhưng không thể không đi, vậy cứ đi xem hấn giờ trò gì rồi tương kế tựu kế rồi!

Nói rồi Bảo Yết nhấc cái thân thể rã rời ra từng mảnh đứng dậy ngay theo sau Song Thư đến tìm tên điên kia.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Thất bại

Vẫn nơi cuối hành lang tối tăm đó, vẫn là cánh cửa đỏ rực khiến người ta nhức mắt đó, vẫn là con người đó đang chờ. Bảo Yết thập phần chán ghét nhưng vẫn phải vào để giải quyết tất cả lần cuối. Cô nhất định trả đủ lại cho hấn sau khi quay về. Bảo Yết có chút mệt mỏi đỡ trán, đầu cô lúc này vô cùng nhức nhối, bên tai chỉ toàn ong ong những âm thanh không rõ, mắt nhìn đường cũng bắt đầu có chút khó khăn. Tình cảnh thật có chút quen thuộc, làm cô nhớ lại mấy lần bị các nam chính gián tiếp hoặc trực tiếp bỏ thuốc. Nhưng chắc không phải đâu, cô luôn nhốt mình trong cái căn phòng đó, thức ăn đồ uống đưa đến dù có mất chút thời gian cũng đều kiểm tra kỹ lưỡng.

Song Thư đi đằng trước nhưng thỉnh thoảng vẫn quay đầu lại nhìn Bảo Yết. Thấy cô đáng vẻ như sắp chịu không nổi một hồi sau có vẻ như đã do dự rất lâu mới lên tiếng:

- Cô không sao chứ?

Bảo Yết đang day trán bỗng có chút giật mình khi bị Song Thư hỏi nên nhơ ngác mất mấy giây mới trả lời:

- À Tôi không sao!

Cổ lắc đầu lấy chút tỉnh táo cô chỉ nghĩ rằng chắc một tuần kia đã vắt kiệt sức lực của mình. Song Thư nghe vậy cũng không nói gì lại quay đầu hướng phia trước mà đi. Vì quay lưng lại với Bảo Yết nên không ai biết biểu tình của cô ta lúc này như thế nào

Bước vào phòng lại nhìn tới nụ cười như muốn kêu gọi người ta tới giết Bảo Yết vừa mới có thể cảm thấy tốt lên một chút lại nhủ mảy. Cô bước tới đối mặt với Hoắc Vệ Minh, còn Song Thư không biết lúc nào đã tới một góc đứng.

-Hệ thống đã mở xong, mọi dữ liệu đều đã có thể truy cập! _Bảo Yết vừa tới liền lập tức không vòng vo

-Vậy tốt rồi! Có thể cho tôi xem chứ?

Hoắc Vệ Minh cười nhẹ từ tốn nói. Tuy là vậy nhưng nụ cười của hắn luôn ẩn ẩn sự quỷ dị, dọa người ta phát run. Lấy Song Thư đang đứng một góc có chút run rẩy là có thể thấy

Bảo Yết nhanh chóng tới bàn hắn đem hệ thống mở ra ở máy tính đặt trên bàn làm việc của Hoắc Vệ Minh. Vì máy ở căn phòng đó với nơi này đều đã được kết nối bằng một hệ thống nội bộ nên cũng không khó. Nhưng chính vì cái kết nối này mà Bảo Yết trong một tuần kia lúc nào cũng ẩn ẩn sợ phát hiện.

Hệ thống ở phòng thí nghiệm đã được cô mở cho Hoắc Vệ Minh, mọi dữ liệu đều có thể truy cập. Hắn ta nhìn thành quả công việc của cô không nói chỉ trầm ngâm im lặng không nói. Biểu cảm cũng bỗng nhiên trở nên trầm ngâm không cười. Bảo Yết mệt mỏi nên rất dễ căng thẳng luôn luôn nghĩ đến cái gì tệ nhất. Hắn như vậy không phải đã phát hiện ra cái gì đấy chứ?

Đương lúc Bảo Yết sắp giữ không nổi khuôn mặt bình thản thì Hoắc Vệ Minh lại cất lên tiếng cười khiến cô giật mình:

-Toàn bộ những dữ liệu này đều từ hệ thống đã mở khoá?

-Ừm! Chỉ có thế. Tôi đã kiểm tra lại xem có file ẩn nhưng không có!

-.....

-Nam Cung tiểu thư! Có có vẻ như muốn vứt bỏ toàn bộ Nam Cung gia thì phải?

-Nói vậy nghĩa sao? _Bảo Yết có chút kinh sợ

Lúc này Hoắc Vệ Minh rời khỏi bàn tới lại gần Bảo Yết theo bản năng đang lùi dần để né tránh. Nhưng chưa kịp đã bị hắn túm lấy cảm bóp chặt. Lực đạo nói lớn cũng không lớn mà nói nhỏ cũng không hề nhỏ nhưng là Bảo Yết gần như đã kiệt sức, một chút khí lực này cũng dễ chế trụ cô.

-Nam Cung tiểu thư coi tôi là kẻ ngốc sao?

Trên mặt hắn vẫn không ngừng biểu tình tươi cười. Nụ cười có thể thấy rõ vẻ cười nhạo và trò phúng. Hắn biết! Hắn biết rồi! Không thể nhanh như vậy được, cô vừa mới làm sao đã bị phát hiện rồi sao? Và rồi như thể mọi thứ đã vượt qua định mức tinh thần của cô, Bảo Yết còn chưa kịp lên tiếng để ứng phó thì trước mắt đã là một màu đen thuần túy, bên tai tuyệt nhiên không còn có thể nghe được âm thanh gì nữa. Thân thể nặng nề đau nhức, Bảo Yết chính thức ngất đi, điều nguy hiểm chính là cô thể lại ngất ngay trước mặt Hoắc Vệ Minh cùng Song Thư, kẻ phản diện cùng nữ chính của nguyên tác.

Bảo Yết ngã xuống ngay trước, Hoắc Vệ Minh nở một nụ cười quỷ dị điên cuồng chỉ thấy tâm trạng lúc này đang rất vui. Tuy nhiên hắn là một người đặc biệt, hắn vui nhưng đem lại cho người khác cảm giác sợ hãi. Điều này đã được Song Thư đứng gần đó chứng minh rất rõ. Từ đầu đến cuối cơ thể run rẩy của cô ta vẫn chưa ngưng lại. Cô ta sợ, cô ta thực sự sợ người đàn ông này. Tại sao trên đời này lại có kẻ đáng sợ đến như vậy. Mặc dù vậy nhưng ẩn sâu trong đôi mắt của Song Thư vẫn để lộ vẻ hả hê. Nhìn Bảo Yết chật vật, nhớ tới Nam Cung gia đang vô cùng khốn đốn, Nhất thị cũng lợi dụng đó mà đi lên, thành tựu phải nói còn tốt hơn trước kia nhiều. Hiện tại lúc này cô ta với tư cách là Phó giám đốc, người có công rất nhiều cho việc này đang được người người tung hô ngưỡng mộ nịnh nọt. Tất nhiên con người luôn có lòng tham, đạt đến như bây giờ nhưng Song Thư chưa biết đủ. Cô ta vẫn còn muốn hơn, đối với cô ta, đây mới chỉ là chút an ủi cho những khuất nhục bản thân từng chịu đựng. Bảo Yết cùng Nam Cung gia trả chưa có đủ đâu.

Hoắc Vệ Minh chưa từng tắt nụ cười trên môi mình. Không ai biết hắn thực sự nghĩ gì. Chỉ có thể biết rằng đối với hắn không thể dùng cách nghĩ của người bình thường mà suy đoán. Hắn là một kẻ điên không thể ngờ, và đây cũng chính là một trong những điều khiến kẻ này nguy hiểm. Ít nhất là đối với Thần và Kiệt bước vào phòng nhìn tình cảnh hiện tại đánh giá như vậy.

-Cô ấy xong việc rồi thì chúng tôi có thể đem người đi được chứ?

-Đem đi? _Hoắc Vệ Minh giả ngu nói

Nhận ra biểu hiện của hắn có vấn đề Kiệt lại bắt đầu nổi nóng:

-Tên điên nhà ngươi có phải định lật lọng không?

Nói rồi hắn liền có ý định lao tới nhưng Thần nhanh chóng cản lại.

-Bình tĩnh lại anh hai!

-Hừ!

Kiệt nghe lời em trai thì cũng kiềm chế lại cơn tức giận. Đến lúc này Hoắc Vệ Minh mới nhún vai một cái tỏ vẻ vô tội:

-Ta nói thoả thuận là để hai người có được cô ta chứ không nói để hai người đem cô ra đi. Hai người hiểu ý tôi chứ?

Nói rồi hần lại cười đầy thâm ý nhìn Thần và Kiệt, hai anh em cũng không phải kẻ ngu. Nghe qua liền hiểu ra hần muốn ám chỉ điều gì. Giỏi đấy! Đáp lại Hoắc Vệ Minh Thần cũng cười một cách đầy ẩn ý.

-Tôi hiểu rồi! Vậy chúng tôi có người của mình được chứ?

-Tất nhiên! Các vị có thể bắt cứ lúc nào chỉ cần nói một tiếng. Chỉ là dù ra sao Nam Cung Bảo Yết cũng không thể rời khỏi đây.

-Chúng tôi tự nhiên sẽ biết điều! Cáo từ trước!

Nói rồi Thần liền rời khỏi, Kiệt theo sau cũng không tỏ vẻ gì là tức giận như lúc nãy nữa. Ánh mắt thần nhiên đến kì lạ không biết trong đầu hần lúc này đang nghĩ gì.

Thần và Kiệt rời đi Hoắc Vệ Minh cũng liền quay sang Song Thư đứng ở gần đó:

-Đem cô ta đi chuẩn bị đi. Nhớ cẩn thận đừng để cô ta vấy thoát được!

-Tôi đã rồi!

Song Thư đem Bảo Yết rời đi, cô ta cầm một tay kéo lê cô như kéo một bao tải. Bảo Yết dạo này lao lực quá nhiều nên cơ thể đặc biệt gầy và nhẹ; Song Thư muốn lôi cô đi cũng không quá khó khăn. Trên đường cô ta không nhìn được vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn con người vẫn đang bất tỉnh nhân sự. Kiểu ngao lăm sao?? Để tôi coi cô tỉnh dậy còn có thể dùng lỗ mũi nhìn người được nữa không hay không??? Nghĩ tới thôi cũng thật là vui vẻ mà....

PS: xin lỗi mấy bạn nha!!!! Tuần trước nhà Scor bị mất mạng. Nâng cấp sửa chữa lại đường truyền cũng mất gần 1 tuần. Hôm nay đăng liền hai chap để bồi tội cho mọi người.

Sau này mọi người ko cần khổ sở chờ hàng tuần Scor đều đều đặn đăng một chap, nếu ko có cứ mặc nhiên tuần sau nhận thêm một chap nữa nhé! Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Lại lần nữa vô đề do không biết đặt tên

Thần và Kiệt chậm rãi đi trên hành lang. Vào một căn phòng quả nhiên đã thấy người đã được trời sắp ở trên giường như thể món hàng bất cứ lúc nào cũng có thể hưởng dụng. Người nọ vì lao lực mà cơ thể bỗng chốc có chút mỏng manh yếu ớt, làn da trắng bệch thiếu sức sống. Tuy nhiên điều này lại không làm ảnh hưởng gì đến vẻ đẹp đến vô thực của người đó. Quần áo đã được thay bằng một bộ váy ngủ dài màu trắng vô cùng thuần khiết, làn da tuy trắng đã nhưng lại vô cùng mịn màng bóng loáng dưới ánh đèn, mái tóc màu bạch kinh xoã tung trên giường, một vài sợi tóc mai dính ở khoé miệng làm nổi bật đôi môi hồng đào có chút tái nhợt, đôi lông mi khép chặt lại dày và cong vút như cánh quạt. Nom quả thực không khác gì một tiểu thiên thần yếu đuối mặc người có thể chà đạp. Xinh đẹp vô cùng!

Thần mãi mê nhìn ngắm người trên giường mà quên mất việc mình định làm khi vào căn phòng này là gì. Kiệt cũng đứng cách đó không xa, đại khái là bên kia giường đối diện với chỗ Thần ngồi, miệng không khỏi có chút cười nói:

-Sao? Không nữ?

Kiệt lên tiếng thì Thần mới lấy lại tinh thần của mình nhanh chóng lắc đầu nói:

-Không! Chỉ là người yên lặng như vậy thật chán. Vẫn cứ để tỉnh sẽ hay hơn nhiều!

Thần nói xong liền lập tức nở nụ cười tính kế quen thuộc trước mặt Kiệt. Kiệt cũng vẫn chỉ nhún vai một tỏ vẻ mình đã hiểu.

-Vậy giờ sao? Ngồi ngắm giai nhân ngủ?_ Kiệt theo thói quen cợt nhả

-Không có gì làm thì chúng ta đi chuẩn bị một chút! Tên đó dám tính kế chúng ta em tuyệt đối không bỏ qua!

-Chúng ta đồng mệnh tương linh từ lúc sinh ra. Mau đi thôi! Nhìn vẻ mặt của hần anh không nuốt trôi được cục tức này.

Hai anh em Mộc gia bề ngoài đạo mạo, lãnh diễm, cao quý nhưng bên trong là hai con quỷ tiểu nhân hẹp hòi, ích kỷ. Tuy nhiên được cái thì gắn bó với nhau như sinh mệnh, chỉ cần là Thần muốn thì Kiệt nhất định sẽ không từ mà giúp, và chỉ cần Kiệt muốn thì Thần nhất định sẽ đoạt về. Chuyện của Bảo Yết là ý kiến của Thần, xét thấy xung quanh bảo bối của mình có quá nhiều tiềm lực nguy hiểm không thể trực tiếp đụng chạm nên mới đồng ý làm thỏa thuận với Hoắc Vệ Minh. Nghĩ bản thân bên ngoài nhìn đám người đó đấu đá nhau rồi hai anh em sẽ làm ngư ông đắc lợi không mất chút sức nào đưa người về. Kế hoạch cũng chẳng có gì nếu bỗng dưng Bảo Yết lại tự dưng xuất hiện ở nơi này. Không sao! Thậm chí như vậy còn có chỗ tốt. Nói không chừng đem được cô về sẽ khiến Bảo Yết nợ hai người một ân tình, sau này muốn làm gì cũng dễ dàng hơn nhiều. Dễ lấy được cảm tình cùng sự tin tưởng của cô hơn, Thần và Kiệt trước giờ vẫn luôn thích nhất đùa bỡn với mấy thứ này. Chỉ là không ngờ đến cuối cùng tên điên đó lại bóp méo ngôn ngữ trong thỏa thuận. Mà tên điên đấy có vẻ cũng thích biến mục đích của người ta trở nên bản thủ xấu xa. Vốn mục tiêu ban đầu chỉ là đem người về tay mình, còn làm gì sau này là việc của hai anh em bọn họ. Mặc dù đúng thật những gì Hoắc Vệ Minh nghĩ là mục tiêu cuối cùng nhưng việc hãm hại không khác gì bóc lột hai anh em Thần và Kiệt. Bọn họ muốn làm gì không khiến hãm hại vô giúp đỡ.

Thêm nữa việc này không khác gì hạ nhục Bảo Yết. Phải biết hai anh em Mộc gia nổi tiếng chỉ thích sưu tầm những thứ quý giá. Hoắc Vệ Minh đem giam người nhưng lại để bọn họ thường đụng không khác gì hạ thấp phẩm vị của hai người. Bản thân cũng khác khác gì con cẩu chơ hãm cho khúc xương bổ thí. Chuyện này tuyệt đối không thể tha thứ được!!!!!!

Biểu tình của Thần âm trầm, lạnh lẽo như thể chỉ một lát nữa sẽ đi giết người. Kiệt đi đằng sau em trai mình mà trong lòng thầm lắc đầu. Thằng bé liệu có nhận ra không nhỉ? Vốn Bảo Yết ngắt đi cũng đã gần tình chỉ cần một động tác nhẹ cũng sẽ tỉnh. Với bản tính vốn có nhất định sẽ phản kháng, cơ thể đang yếu ớt như vậy muốn phản kháng không khác gì mua vui cho hai anh em bọn họ. Đây mới chính là phong cách của hai người. Chỉ là không ngờ Thần lại để cho cô tự tỉnh lại. Có thể thấy Nam Cung Bảo Yết trong lòng Thần đã thay đổi khác xa so với những người khác bọn họ từng chơi đùa qua. Đến cả việc bọn họ định làm lúc này có lẽ cũng không phải hoàn toàn vì bản thân. Vốn hãm hại đáng về của cô lúc ấy, ý định ban đầu của hãm hại bỗng chốc trở nên không thoải mái. Có lẽ một tuần vừa qua khi Bảo Yết tới nơi này đã thay đổi được không ít thứ đi, trong đó có cả hãm hại. Chỉ là Thần liệu có tự nhận ra được hay không hay hãm nên nói ra???

Bảo Yết khó khăn lắm mới tỉnh lại được. Xung quanh đặc biệt yên tĩnh cộng thêm cơ thể suy yếu trầm trọng mà cô ngủ rất ngon. Chỉ là nếu không gặp phải ác mộng thì tốt hơn rồi.

Bảo Yết mở mắt ra, cơ thể vô lực vô cùng mệt mỏi. Xem ra cô đã quá đề cao sức chịu đựng của bản thân rồi. Nhưng là đây là đâu? Chẳng phải trước lúc mất ý thức cô vẫn đang ở trong thư phòng của Hoắc Vệ Minh sao???? Cảnh báo nguy hiểm Bảo Yết liền lập tức ngồi bật muốn kiểm tra lại tình trạng của bản thân. Nhưng là vừa mới đứng lên tay chân liền có cảm giác nặng nề níu giữ mình lại. Nhìn qua mới phát hiện trên hai cổ tay, cổ chân đang bị xích. Bản thân trên người quần áo cũng bị đổi thành một bộ đồ ngủ màu trắng. Bị xích trên giường mặc đồ ngủ có khác gì đang tự dâng hiến mời người xoi không??? Bảo Yết thập phần có chịu cùng tức giận, điều duy nhất có thể giúp cô tự an ủi bản thân lúc này là bộ đồ cô mặc trên người tuy là đồ ngủ nhưng lại khá kín đáo. Có lẽ cô chỉ bị Hoắc Vệ Minh giam cầm lần nữa thôi. Vậy trước tiên tìm cách ra khỏi đây đã rồi cô sẽ tìm hãm hại tính sổ. Bảo Yết cố làm bản thân phấn chấn mà không hề biết rằng mình ở đây căn bản là có nguyên do chứ không phải là vì hứng thú muốn đùa nhát nhát của Hoắc Vệ Minh.

Bảo Yết vì chủ quan không nhớ rằng Hoắc Vệ Minh cũng chẳng phải kẻ ngu. Mất một tuần để phá tường lửa mà dùng đến cả hai anh em thiên tài Mộc gia cũng đánh phải lực bất tòng tâm. Tường lửa cùng hệ thống bảo mật cao cấp như vậy mà kết quả dữ liệu mở ra mà nói. Nói nhẹ thì là không có mấy giá trị còn thô thiển hơn một chút thì chính là rác rưởi. Nhưng dù sao vãn đã đóng thuyền, thỏa thuận cũng không nói hệ thống mở ra nhất định phải có thứ gì giá trị. Nhưng là bình sinh Hoắc Vệ Minh từ trước tới giờ chưa từng chịu thua thiệt ai khác cũng ghét nhất kẻ khác đùa bỡn mình coi bản thân như kẻ ngốc. Vốn nếu Bảo Yết ngoan ngoãn làm việc từ tế thì hãm hại đã thả cô cùng anh em Mộc gia đi rồi, Bởi Hoắc Vệ Minh biết rằng nếu có được thứ quý giá giữ trong hệ thống ấy hãm hại sẽ có chuyện vui hơn để làm. Không cần dây dưa chơi đùa với những thứ khác nữa. Đáng tiếc Bảo Yết lại phá hỏng vậy nên hãm hại đổi ý. Giữ cô lại đùa bỡn hành hạ cô dần dần cho vui vậy, ít nhất là cho đến khi mục đích ban đầu của hãm hại đạt được. Chỉ là sẽ có chút khó khăn hơn đây.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Từ chối lòng tốt (1)

Phòng Tổng giám đốc _Mạc thị

-Mạc tổng! Những thứ anh cần đều đang ở đây rồi!

-Đề đấy đi! Lát tôi sẽ xem!

Mạc Nhật Nữ lúc này ngồi ở bàn làm việc hai tay cầm hai bản dữ liệu đem ra so sánh. Ở gần đó chiếc ti vi treo tường vẫn đang phát những tin tức liên quan đến thị trường tài chính. Máy tính đặt trên bàn hiện lên những bài báo gần đây liên quan đến Nam Cung gia. Đôi mày nhăn lại lộ rõ vẻ căng thẳng, khuôn mặt điển trai đẹp đẽ lúc trước nay trở nên xanh xao, nhợt nhạt cho thấy hãm hại mệt mỏi như thế nào; đôi mắt hiện rõ viền đen tố cáo đã rất lâu rồi hãm hại chưa ngủ đủ giấc.

Mạc Nhật Nữ phải nói đang trải qua một thời gian vô cùng khó khăn. Lo lắng cho Bảo Yết đã không nói, tập đoàn Empire đang gặp khó khăn. Vì bị chính phủ các nước đồng loạt nhắm vào, những kẻ thừa nước đục thả câu cũng liên tục xuất hiện. Nhật Nữ tất nhiên vì người thương nên vẫn luôn xắn tay vào giúp đỡ, đương nhiên cũng chính vì hãm hại giúp Nam Cung gia mà phiền toái tới cùng không ít. Cha mẹ hãm hại cũng đã nói với hãm hại chuyện này, khuyên hãm

đừng nên làm người tốt nhưng tất nhiên Nhật Nữ không chịu thỏa hiệp. Đây không phải là vấn đề làm người tốt hay không, bản thân Nhật Nữ cũng tự biết rằng hẳn chẳng phải người lương thiện gì. Nhưng Bảo Yết đã nhờ cậy đến hẳn hẳn nhất định dốc đến hơi sức cuối cùng. Hẳn biết cô ở đâu đây ngoài đó cũng chẳng dễ dàng, thậm chí tính mạng cũng có thể bị đe dọa. Vậy nên Nhật Nữ chính là muốn khi cô trở về có thể thả lỏng thở phào một hơi cảm kích nhìn hẳn chứ không phải lo lắng để rồi lại lao碌. Cô chính là kiểu người thích vợ hết việc về mình, Nhật Nữ thầm nghĩ đến điều đó mà cố gắng mà quên rằng chính bản thân hẳn cũng là một người như vậy.

Làm việc cùng một lúc vì hai công ty nên lượng công việc của hẳn tăng gấp đôi công thêm phiền phức kéo tới trở thành gấp 3 gấp 4. Mọi thứ đồ độn khiến hẳn chưa lúc nào được nghỉ ngơi tử tế. Người trợ lý thấy hẳn như vậy cũng có một chút thương cảm nói:

-Mạc tổng! Nghe nói Nam Cung chủ tịch đã quay trở về rồi ngài đâu cần giúp bọn họ nữa đâu!

Mạc Nhật Nữ vẫn chăm chú với tài liệu trên tay mắt chưa từng rời đi đáp lại:

-Nam Cung chủ tịch tuy đã trở lại nhưng sức khỏe ông ấy vẫn rất kém. Chưa nói đến hiện giờ nếu vẫn chưa tìm được cái thứ khiến các nước khát khao kia thì ông ấy vẫn bị kìm kẹp rất nhiều, muốn làm gì cũng khó. Hiện tại điều duy nhất ông có thể làm đó chính là ra mặt để ổn định lại Empire đang hỗn loạn, lấy danh nghĩa chủ tịch để cứu vớt lòng tin của các cổ đông

Người trợ lý nghe xong liền ngạc nhiên. Đến cả tình trạng sức khỏe của Nam Cung chủ tịch ra sao tổng giám đốc cũng rõ, chưa nói đến ông ấy trở về có thể làm những gì. Xem ra Mạc tổng giúp đỡ Nam Cung gia vì một lý do nào khác không phải vì lòng tốt. Quan hệ giữa hai bên có lẽ không tầm thường đi (mồ tuì; tất nhiên là không tầm thường rồi, nhà vợ anh ấy mà!!!!). Tuy nhiên kể cả có thế thì gánh vác hai công ty cùng một lúc trên vai một người cũng vô cùng vất vả

-Nhưng chẳng phải Trịnh Hải Bình không muốn ngài tham gia chuyện của Nam Cung gia nữa sao????

Lúc này tay cầm tài liệu của Nhật Nữ có chút khựng lại nhưng nhanh chóng lại trở về bình thường. Không hiểu vì lý do gì Trịnh tổng không muốn tin hẳn. Đã vài lần hẳn kêu người tới cảnh cáo nói không cho phép Mạc thị tham gia vào chuyện của Empire. Nhật Nữ đã cố nhiều lần giải thích bản thân không hề có ý xấu, nhưng Hải Bình vẫn kiên quyết phủ nhận. Thái độ của hẳn đối với chuyện vô cùng kì quái, dường như hẳn đang phản ứng quá mức với chuyện giúp đỡ của Nhật Nữ. Điều này khiến Nhật Nữ trong lòng dậy lên cảm giác kì lạ nhưng lại không rõ kì lạ ở chỗ nào. Dự cảm không lành liên tục cảnh báo nhưng hẳn quyết định làm lơ nó đi để tập trung việc mình cần làm. Có lẽ là hẳn nghĩ quá nhiều đi, Hải Bình là biểu ca của Bảo Yết, nghe nói hai người từ nhỏ đã thân thiết với nhau. Việc hẳn lo lắng như vậy cũng là chuyện bình thường. Chỉ là nếu Hải Bình cứ tiếp tục ngăn cản như vậy thì thật khó cho hẳn có thể giúp gì nhiều hơn cho Empire. Chuyện này nếu hẳn không thể mở lời được thì đành nhờ đương sự vậy.

-Chuẩn bị xe cho tôi!

-Vâng thưa Mạc tổng!

Nhật Nữ tranh thủ sắp xếp lại một ít giấy tờ trước khi ra ngoài. Trong khi đó người trợ lý đã ra ngoài cho chuẩn bị xe. Một lát sau xe đã đỗ chờ trước cửa Mạc thị Nhật Nữ rời khỏi văn phòng xuống chỗ đậu xe và đi tới biệt thự của Nam Cung gia

-Chú, chú còn muốn nhận sự giúp đỡ của Mạc thị đến khi nào?

-Hải Bình con nên bình tĩnh lại! Đợi chú con tốt hơn rồi hai chúng ta sẽ đến nói chuyện mới Mạc tổng sau!

Dạo gần đây không chỉ có Nhật Nữ mà Hải Bình cũng qua lại giúp Nam Cung gia rất nhiều trong khoảng thời gian khó khăn này. Nam Cung phu nhân lúc được Nhật Nữ nguôi lời muốn giúp cũng quên mất nói chuyện này cho Hải Bình biết. Khởi phải nói một đoạn thời gian về sau hẳn mới phát hiện liền cảm thấy tức giận. Nhưng dù cảm thấy thế nào thì đối phương cũng là cô chủ của mình, là bậc tiền bối nên không dám làm quá. Chỉ không ngừng bất bình không chấp nhận sự giúp đỡ của Nhật Nữ.

Nam Cung phu nhân trấn an cháu trai mình. Chỉ nghĩ chắc do bản thân không nói với nó chuyện này nên nó mới phản ứng như vậy. Với lại nghĩ lời Hải Bình bà thấy cũng rất đúng. Bởi vì hồi trước chồng bà chưa có về nên trong lúc bí bách mới nhờ cậy thêm Mạc tổng, một mình Hải Bình gánh vác bà cũng thấy không nổi. Chưa nói đến chính con gái mình đã mở miệng nhờ cậy nên bà mớ để mặc. Nhưng hiện tại chồng bà về rồi thì tiếp tục mặt dày nhờ cậy người ra bà thực sự không muốn. Chuyện của Bảo Yết hồi trước cũng khiến Mạc Nhật Nữ bận tâm nhiều rồi. Bọn họ còn chưa thể có cơ hội trả ơn đâu.

Hải Bình nghe cô nói vậy tâm tình cũng buông xuống thoải mái hơn một chút nhưng vẫn khó chịu lên tiếng:

-Con nghĩ cô nên nói rõ với hẳn càng sớm càng tốt. Tránh cho đêm dài lắm mộng. Con một chút cũng không tin hẳn ta. Trên đời này không có ai không công làm bất cứ việc gì cả, nhất là đối với một con quỷ hút máu trên thương trường như hẳn.

-Con nói vậy cũng không nên đâu!

Nam Cung chủ tịch ngồi gần đó bây giờ mới mở miệng nói. Cả ba người gồm Nam Cung chủ tịch với phu nhân cùng Hải Bình đang ngồi ở phòng khách lớn. Bên cạnh cũng chủ có một vị bác sĩ trung niên đang đo các chỉ số sức khỏe của Nam Cung chủ tịch. Thấy cháu trai đánh giá người một cách phiến diện như vậy ông mới đành lên tiếng:

-Nếu Mạc tổng có ý đồ gì thì ra tay từ lâu rồi chứ không phải mất công như bây giờ. Bản thân ta cũng biết không ai làm không công cho nhau cái gì

nhưng là Bảo Yết đã lên tiếng nhờ anh ta. Nam Cung gia chúng ta sau này vượt qua khoảng thời gian này cũng vẫn phải quay lại trả ơn. Con dù không tin nhân phẩm của anh ta thì cũng nên tin tiểu Yết chứ. Ta tin nó luôn biết nhìn người để nhờ cậy.

Hải Bình nghe vậy không thể phản bác lại, tâm tình bỗng chốc lại có chút khó chịu. Đúng lúc này một người hầu đi vào phòng khách cũng kính nói:

-Thưa chủ tịch, có Mạc tổng tới tìm ngài!

-Hắn ta tới làm cái gì nữa!?!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Nam nhân tranh phong

-Hắn ta tới làm cái gì nữa!?!

-Hải Bình, dù thế nào Mạc Nhật Nữ cũng đã giúp Nam Cung gia rất nhiều. Con không nên tỏ thái độ như vậy_Nam Cung chủ tịch nhún mày không hài lòng nói

Đứa trẻ này từ trước tới giờ ông vẫn đều rất hài lòng. Thông minh, tài giỏi, tính tình ôn nhu, hiểu chuyện, Nhưng từ khi nào mà hắn lại trở thành như vậy. Dễ nóng giận, cố chấp và đôi khi thiên cận.

Hải Bình khuôn mặt có chút vận vẹo ngồi đến bên cạnh Nam Cung phu nhân. Nam Cung phu nhân thì lại nghĩ có lẽ vì chuyện mấy ngày gần đây lo nghĩ cho Bảo Yết, lại lo nghĩ cho Empire, bản thân còn vác trên vai gánh nặng của Trình thị nên hắn mới trở nên bất thường như vậy. Bà càng nghĩ càng thấy tội nghiệp hắn hơn nên lúc hắn đến ngồi bên cạnh cố an ủi vài câu.

Mạc Nhật Nữ được gia nhân dẫn vào phòng khách. Hắn vô cùng lịch sự chào hỏi, trong ánh mắt lộ rõ vào phần thân thiết. Hải Bình đối với ánh mắt của hắn càng cảm thấy ghen trong lòng. Ngoại trừ hắn ra thì Nam Cung chủ tịch cùng phu nhân đều cho Nhật Nữ ánh mắt đầy thiện cảm và biết ơn. Đến khi Nam Cung chủ tịch lên tiếng mới hắn mới chậm rãi ngồi xuống.

-Nam Cung chủ tịch, nghe nói đã khá lên nhiều con quả thực mừng cho ngài!

Vì Nhật Nữ đã xác định quan hệ với Bảo Yết nên hắn không ngần ngại gì mà dùng xưng hô kiểu này. Lúc Hàn Tử cùng Lê Dương đưa Nam Cung chủ tịch về nhà cũng kể qua mối quan hệ giữa bọn họ, Bảo Yết quan tâm đến nam nhân ra sao nên đối với xưng hô này hai vị trưởng bối cũng không để ý. Nhưng tất nhiên vẫn có người chẳng lấy làm vui vẻ gì cho cam

-Tôi có thể tỉnh dưỡng cũng nhờ một phần ơn giúp đỡ của cậu.

-Bảo Yết không có ở đây ầu cũng là chuyện con nên làm!

-Tôi cũng đang định tìm cậu nhưng cậu lại tự mình đến nên tiện đây tôi cũng nói luôn.

-Có chuyện gì vậy thưa chủ tịch!

-Thực sự thời gian vừa rồi cảm ơn cậu rất nhiều vì những gì đã làm nhưng hiện tại tôi cũng đã trở về, sức khỏe sau một khoảng thời gian tĩnh dưỡng cũng tốt hơn nhiều vậy nên.....

-Chủ tịch! Con giúp ngài là vì thực sự muốn như vậy, Mạc thị không muốn bắt kì lợi ích gì từ Empire.

Vốn định tới đây nhờ Nam Cung chủ tịch cùng Nam Cung phu nhân thuyết phục Trình tổng để Empire tiếp nhận sự giúp đỡ của hắn. Nếu là bình thường Nhật Nữ chẳng cần để ý tâm ý của ai chỉ cần hắn muốn chẳng ai cản được. Nhưng Hải Bình là anh họ Bảo Yết hắn không muốn cùng người nhà cô xảy ra tranh chấp dù là đăng ngoại đi nữa. Ai ngờ người trực tiếp từ chối hắn lại là Nam Cung chủ tịch. Nhật Nữ nghe những lời như vậy liền nghĩ sự giúp đỡ của mình bị hiểu lầm vì lợi ích, tuy bề ngoài ai cũng thấy rõ nhưng hắn và Bảo Yết chưa thực sự có công khai quan hệ gì. Bảo Yết hiện tại vẫn ở bên ngoài nếu không được giúp nữa thì hắn với Nam Cung gia hoàn toàn không có quan hệ gì cả.

Nam Cung chủ tịch nghe vậy cũng biết Nhật Nữ đang nghĩ sai, nở một nụ cười thân thiện

-Cậu đừng hiểu nhầm. Sự giúp đỡ của Mạc tổng chúng tôi không bao giờ quên. Chỉ vì giúp Empire cậu chịu không ít phiền phức. Chúng tôi không thể cứ mặt dày tiếp tục dựa dẫm vào cậu, đây là tập đoàn của Nam Cung gia, là người đứng đầu tôi phải tự mình giải quyết khó khăn. Bảo Yết mà biết cậu chịu nhiều rắc rối như vậy cũng nhất định quyết định như tôi thôi.

Nghe Nhật Nữ được Nam Cung chủ tịch trấn an bản thân tâm tình liền buông lỏng. Hải Bình vẫn không trừ một phút giây nào trừng ánh mắt như muốn giết người về phía hắn. Nhưng kể cả chủ tịch có nói vậy hắn cũng không buông bỏ:

-Cám ơn chủ tịch đã quan tâm nhưng xin hãy để con tiếp tục giúp mọi người. Dù sao Mạc thị khó khăn cũng đã gặp rồi, kể cả có dừng lại chưa chắc đã tốt hơn. Hai bên cùng giúp đỡ lẫn nhau sẽ tốt hơn chỉ có một mình.

-Cậu nói đúng nhưng mà...

-Chủ tịch cũng đã nói không cần. Empire vì không có chú ấy nên Bảo Yết mới nhờ đến anh, người đã về rồi anh còn cố chấp làm cái gì?

Hải Bình thoáng thấy Nam Cung chủ tịch có chút do dự liền nhảy vào ngắt lời. Hắn tuyệt đối không để Bảo Yết chịu ơn người này. Tất nhiên với thái độ của hắn Nhật Nữ liền nhủ mày ánh mắt cũng lạnh đi vài lần phản bác lại:

-Tôi là đang nói chuyện với chú của anh. Xin Trình tổng biết giữ chút lễ phép!

-Tôi nhắc lại đây là chủ của tôi. Tôi với Nam Cung gia cùng là người một nhà, chuyện của họ đương nhiên tôi có quyền lo lắng không khiến người ngoài như anh xen vào_Hải Bình cũng không chịu thua kém

-Người nhà? Vậy khi cần nhất cô ấy lại nhớ đến tôi nhỉ?

Nhật Nữ nghe từ "người ngoài" của Hải Bình bản thân vốn bình tĩnh nay đã bùng nổ. Không kiêng nể gì nữa mai hấn một cái. Hải Bình đương nhiên bị đụng tới chỗ ngứa cũng không tốt hơn gì, vốn đang hậm hực trong lòng nay càng nóng máu hơn

Đập mạnh hai tay lên bàn hấn quát:

-ĐỒ KHỐN!

-Hải Bình à....

-Đù rồi!!!!!!

Hải Bình vừa dứt lời liền có có hai giọng nói vang lên. Một là của Nam Cung phu nhân đang cố trấn an cháu mình, còn lại là Nam Cung chủ tịch có chút mệt mỏi nhìn hai người nam nhân kia giương cung bạt kiếm.

-CHỦ TỊCH! Chuyện đêm ấy khi Bảo Yết ở cùng con con đã nhận định trách nhiệm về mình. Cô ấy tương lai dù thế nào đều do con chăm sóc vậy nên vẫn cứ để Mạc thị giúp đỡ ngài đi!

Nhật Nữ quyết không từ bỏ thuyết phục. Vốn chuyện giữa hắn và Bảo Yết Nhật Nữ định chờ khi mọi chuyện đã được giải quyết hết mới tính đến nghiêm túc hơn là công khai với tiền bối hai nhà. Tuy nhiên chuyện xảy ra hắn không để không lời chuyện đây ra làm cọng rom cuối cùng của mình. Đừng nghĩ hắn không đoán được Hải Bình đang có tâm tư gì, không ngờ hắn lớn mật tới vậy luôn thường đạo lý cũng không thêm để ý.

Khòì nói lời Nhật Nữ vừa thốt ra khiến ba người còn lại thất kinh đến mức nào. Nam Cung phu nhân quá đỗi ngạc nhiên theo bản năng đưa tay lên che miệng không biết nói gì. Nam Cung chủ tịch tốt hơn chỉ trong giọng nói có chút run rẩy hỏi lại:

-Không lẽ cậu và con gái tôi đã....

-Đúng vậy!

Mặc dù đã biết con gái mình với Mạc tổng có quan hệ thân thiết nhưng họ dù nghĩ muốn tiến tới cái tình cảm kia vẫn còn một đoạn thời gian ngắn nữa. Tiến triển mới mức này nhanh như vậy không khỏi khiến hai vị phụ huynh cảm thấy có chút tiếp ứng không kịp. Nhật Nữ đương nhiên biết cả hai đang nghĩ gì vậy nên không chút do dự khẳng định

Nói người ngạc nhiên nhất chính là Hải Bình. Hắn biết Nhật Nữ có tâm tư với Bảo Yết, chứ không hề biết hai người như vậy mà đã.....Khòì phải nói tâm trạng hắn đang vô cùng vụn vẹo, ánh mắt nhìn Nhật Nữ như thể chỉ một chút nữa liền lao tới xé xác hắn.

Nam Cung chủ tịch kịp phản ứng lại cũng phát hiện hắn bất thường. Mặc dù chưa biết tại sao thằng bé phải phản ứng quá lên như vậy nhưng tốt nhất ông không nên để hai người xích mích tại đây:

-Mạc tổng! Nếu cậu cứ nhất quyết thì tôi đành không thể can được nhưng mà vẫn mong cậu sớm suy nghĩ một chút. Bản thân tôi không muốn liên lụy người vô tội. Còn Hải Bình, có lẽ dạo này con cũng mệt mỏi rồi, tạm thời không cần bận tâm đến cô chủ đâu. Cố gắng nghỉ ngơi đi, Chú sẽ nói chuyện với ba con.

-CHÚ À!!!!

-Con mừng ngài đã nói như vậy!

Hải Bình trấn kinh nhìn chú cùng cô mình. Như vậy là muốn đuổi khéo hắn sao? Cả hai có chút tránh né ánh mắt hắn khiến Hải Bình trong một giây phút nào đó như có ảo giác, bên tai có một thanh âm "Phắc". như có gì bên trong hắn đã đứt. Hắn gần như đứng như trời trồng ở phòng khách của Nam Cung gia. Còn đối với Nhật Nữ, mục đích đã đạt được liền không cần quan tâm kẻ thua cuộc gần đó làm gì

PS: MINAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!! Scor quay lại rồi đây. Thực xin lỗi vì đã lặn lâu như vậy nhưng Scor với Ly Ly có chút tranh cãi về đoạn kết của truyện này Cuối cùng cả hai quyết định rằng quả thật Scor đang viết vì lấy tốc độ chứ ko phải vì cảm hứng. Mỗi lần đọc lại bản thảo đều muốn đập đầu vào tường. Vậy nên để nâng cao chất lượng Scor mới dành bẽ quan tóa cảng để lấy lại bình tĩnh cùng cảm hứng. Vậy nên một lần nữa đành xin lỗi mọi người. *ngồi trong góc hối lỗi* Biết từng thất hứa với mọi người nên Scor ko dám hứa tiếp.chỉ có thể nói sẽ cố gắng có thể đăng chap thường xuyên hơn. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

LOVE FROM SCOR!!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Ảo mộng

"Cạch"

-Phù..phù.....

Bảo Yết không biết đã qua bao lâu, phải mất rất nhiều thời gian nhưng cô đã mở khoá được hai cái còng tay. Tuy nhiên trên cổ chân vẫn còn hai cái nữa. Mà thứ duy nhất giúp cô mở khoá là chiếc móc nhỏ của đèn ngủ đã gãy mất rồi. Cả phòng chỉ có mỗi các đèn ngủ ấy cô có thể với tới. Nhưng dù sao hai tay cũng đã được tự do vậy nên vẫn còn thứ gì đó ở trong căn phòng để cô có thể tiếp tục.

Nhìn quanh phòng, trong đầu đang cố thể tính toán khoảng cách mình có thể với tới các đồ vật. Học.....học.....Mặc dù nói vậy nhưng khó nghĩ thật đấy! Ngồi một chỗ thôi Bảo Yết đã cảm nhận được sức lực của mình đang bị rút kiệt từng chút một. Buồn ngủ quá! Cố lấy lại tỉnh táo bằng cách lắc đầu, lúc nào rồi còn có thể nghĩ đến chuyện ngủ. Cuối cùng Bảo Yết thứ mình cần, một chai rượu vang đặt ở thư bàn trong phòng. Tuy hơi xa nhưng cố vươn người vẫn có thể với được. Trên nắp chai rượu chính là một chính là móc sắt nhỏ được uốn quanh đó. Lấy được là có thể phá khoá tiếp rồi. Cô thể ra được khỏi đây cô nhất định sẽ cho tên khốn Hoắc Vệ Minh đó biết tay. Ba cô đã về nhà an toàn là được rồi, nhưng thứ còn lại cô quá mệt mỏi để quan tâm

Nghĩ là làm Bảo Yết cố vươn người ra khỏi giường, cả người căng cứng chạm tới chai rượu vang. Chỉ một chút nữa...một chút nữa....Đúng lúc khi tưởng chừng sắp chạm tới được rồi thì cánh cửa phòng đột ngột mở ra, giật mình hoảng hốt Bảo Yết ngã ra khỏi giường, cả người đập mạnh xuống nền đất, chai rượu đang ở giữa chừng mép bàn cũng lập tức rơi theo vỡ tan, rượu châu ra khắp ra sàn nhà, chạm tới cả mặt Bảo Yết đã co lại vì đau đớn.

-Chai vang như vậy mà đã phí cả rồi! Chắc...chắc....

Bảo Yết cả người co lại vì đau, trong đầu cũng đang hoang mang từ khi nào bản thân lại yếu ớt như vậy. Tuy vậy vẫn không quên trừng người bước vào một cái.

Kiệt mặc kệ ánh mắt của cô, lại gần bế Bảo Yết về giường. Tóc thấm đẫm rượu nhỏ từng giọt xuống nền đất theo từng bước đi. Bảo Yết vì cả người lúc này cô lực nên cũng không thể làm gì để phản đối.

Đặt được người xuống giường Kiệt mới nhìn kỹ vật thể định chạy trốn vừa nãy. Hắn không có ngu ngốc mà nhìn không ra. Vòng trên tay bị tháo, phòng cũng không có dấu vết người đi vào, ngoài đương sự muốn chạy ra thì còn ai được nữa cơ chứ.

Bảo Yết vì đau đớn và mệt mỏi đang không ngừng thờ dốc, đôi mắt mờ mịt chút hơi sương như muốn khóc, rượu trên tóc theo hình dáng khuôn mặt thanh lệ chậm rãi chạy đến khoé môi, Hình ảnh này nhìn thế nào cũng giống đang dụ dỗ người ra phạm tội. Quả nhiên hai anh em hắn luôn biết cách chọn lựa, toàn đúng thứ hảo hạn. Đến cả lúc chặt vật cô gái này vẫn vô cùng mê người. Nhịn không được Kiệt lại gần liếm nhẹ giọt rượu ở khoé môi Bảo Yết. Trên mặt còn không quên bày ra biểu cảm vô cùng thoả mãn

-Ngon thật!

"Leeng xeeng!!!"

-ANH LÀM CÁI GÌ????!!

Bảo Yết vô lực chứ không có mất ý thức. Bị Kiệt làm hành động phi lễ sao có thể không phản ứng. Dù thân cùng lực kiệt cũng phải phản ứng.

Bị đẩy mạnh một cái bắt ngồi Kiệt có chút không giữ được thăng bằng ngã về phía sau. Muốn chạy trốn mà cũng không biết giữ sức lực chờ thời cơ. Bị trêu đùa một chút đã dùng hết để phản kháng. Thật đúng giống mèo nhỏ dón vào đường cùng nóng nảy giãy dụa. Thật đúng là vui! Cô gái này không ngừng khiến hai anh em bọn họ có thể chán.

Lại gần con người đang cố xù lông lặn nữa, hắn cố nhịn cười nói.

-Lần sau có định trốn cũng nên biết cách giữ chút sức đừng làm chuyện thừa thãi.

-Anh.....

Bảo Yết cứng họng chưa biết đáp lại thế nào, chỉ có thể trong lúc nóng nảy định đẩy người ra lần nữa nhưng chưa kịp thì vang lên âm thanh quom thuộc của người tiến vào phòng:

-Anh hai! Em mới vắng mặt một lát anh đã định ăn mảnh rồi sao?

-Nào có! Chỉ là.....Thần! Trông em lạ quá!

Kiệt đương nhiên biết người bước vào là ai nên mới buông tha người trước mặt. Nào ngờ quay ra không phải biểu cảm tươi cười như mọi ngày, Thần lúc nào cũng cười nhưng nụ cười thấy rõ sự tức giận thế này là lần đầu.

-Em không sao!

Thần đáp qua loa trả lời Kiệt khiến hấn nhú mày không vui. Bọn họ là sinh đôi chưa từng giấu nhau bất cứ chuyện gì. Đây là việc gì rồi?

Bỏ qua Kiệt đang đứng gần đó Thần lại gần Bảo Yết lúc này vẫn đang ngồi trên giường, hai chân bị xích lại. Áp sát lại gần khiến cô có thể cảm nhận hơi thở có chút dồn dập của hấn. Sát như vậy khiến Bảo Yết có chút không tự nhiên. Thần nhìn chăm chăm cô, Bảo Yết cố né tránh ánh mắt kì lạ của hấn. Thần cảm một lọn tóc bị dính rượu liếm qua cười nói. Nụ cười khác hấn sự ôn nhu khi bình thường, nó quý quái như thể động vật săn mồi tìm thấy bữa ăn của mình. Hấn đã hoàn toàn xe nát biểu cảm ôn nhu hiền lành mọi khi của mình, lộ ra bản tính đen tối nhất sâu thẳm trong nội tâm của mình. Bảo Yết bỗng chốc dâng lên dự cảm không lành

-Cũng vui thật! Không phiền em gia nhập với hai người chứ?

Nói rồi thần liền đẩy bảo Yết nằm xuống giường, cô hoảng hốt nhìn giữ chặt tay cô không thể chuyển động. Một tay khác của hấn thì bắt đầu luồn vào đồ ngủ dần chậm rãi đi lên.

-Không...không....Mau dừng lại!

Kiệt thấy Thần có vẻ là lạ nên vẫn đứng gần đó lên tiếng:

-Em vẫn ổn chứ? Bình thường em đâu có thế này! Nói đi! Có việc gì khiến em tức giận?

Kiệt lên tiếng thành công khiến động tác đang cản trở của Thần phải dừng lại. Bảo Yết cả người vô lực từ lúc này trước khi không ưa gì hấn giờ lại nhìn hấn như ân nhân.

-Không có gì anh! Nếu muốn biết chờ em giải toả xong đã!

Nói rồi động tác lại tiếp tục. Bị trêu đùa nên Bảo Yết cố cắn chặt môi không cho mình phát ra nhưng âm thanh ghê tởm đó, đầu không ngừng lắc qua lắc lại để tỏ ý phản đối. Kiệt dù có chút không đồng ý với việc Thần đang làm nhưng vẫn nhún vai một cái ý nói hấn không ngăn cản. Mà hấn ngăn cản cũng không nói. Thần một khi muốn làm cái gì thì kể cả Chúa hiền lành vẫn không ngăn cản được. Thôi thì cùng lắm hấn làm kẻ bị ồ gióp vui vậy.

Vậy có Kiệt tham gia khiến Bảo Yết càng cảm thấy tuyệt vọng hơn. Cái gì thế này? Tôi đang ở đâu? Tôi là ai?

Nhưng là đến khi thần thực sự làm điều đó Kiệt có chút hoảng sợ. Sao lại vậy? Đây đâu phải nhưng gì bọn họ định làm lúc ban đầu. Thần đây là bị làm sao? Muốn lên tiếng hỏi thì trong tiếng thờ dốt, người em trai sinh đôi của hấn lên tiếng:

-Tốt nhất anh nên im lặng nếu muốn cùng em hưởng thụ! Đừng nói gì nhiều!

Kiệt đơ người trong chốc lát, lại nhìn cô gái ở trên giường. Chúng ta là sinh đôi, mọi thứ đều chia sẻ cho nhau, em muốn làm tội đồ thì anh sẽ cùng em. Dù sao bản thân anh cũng không thiệt! Trong phòng vang lên đầy đủ thứ âm thanh hỗn tạp, giấc xuân nồng kéo dài cả đêm cho đến khi mặt trời thức giấc một lần nữa.

(mở tui: mở không đủ trình để viết 3P. Cho mấy bạn ít gọi ý, mấy bạn tự tưởng tượng tiếp nhé!)

PS: Lần nữa! Scor rất muốn hét. Vì bài kiểm tra giữa kì của Scor không tốt lắm vậy nên à.....ừm....mọi người biết rồi đó. Scor không được phép chạm vào lap cho đến khi thi học kỳ xong. Kết quả tốt hơn rồi Scor lại được quay trở lại với tự do. Mọi người tiếp tục đón đọc! Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

LOVE FROM SCOR!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118

Bắt đầu từ chương này không còn tên nữa nha! Bởi nội dung có chút phức tạp nên khó đề tên(XIN LƯU Ý ĐÂY KHÔNG PHẢI VÌ LƯỜI! KHÔNG PHẢI VÌ LƯỜI! KHÔNG PHẢI VÌ LƯỜI! Chuyện quan trọng phải nói ba lần)

Thần cùng Kiệt đang đi trên hành lang. Tuy nói là đi bộ nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy bước chân của Thần đang vô cùng vội vã. Cứ như thể hắn đang muốn trốn tránh cái gì đó. Kiệt lúc đầu chỉ đi bộ chậm rãi theo sao, nhưng càng lúc Thần bước đi càng nhanh, hắn sắp không đuổi kịp liền chạy tóm giữ tay Thần lại. Thần bị giữ lại cũng không có phản kháng, bản thân dừng động tác bước đi, đầu có chút cúi xuống chưa từng quay đầu lại nhìn Kiệt.

-Thần! Mau nói cho anh. Rốt cuộc là có chuyện gì?

-Đề khi khác được không em.....

-NÓI MAU!!!!!!_ Kiệt nổi cáu

.....

Cuối cùng vì phản ứng gay gắt của Kiệt, hai người quyết định đứng ở một góc hành lang vắng nói chuyện

-Hôm qua, em gặp..... Trịnh Hải Bình!_Thần có chút khó khăn nói

Kiệt lại ngạc nhiên. Người này chỉ là anh họ của Bảo Yết có gì khiến Thần trở nên khó coi như vậy?

-Có chuyện gì xảy ra?

-Ha.....em tưởng em đã là kẻ bỉ ổi nhất rồi nhưng không ngờ còn có một kẻ còn bỉ ổi hơn em

.....

-Hải Bình...Hắn nói...hắn nói đề có thể giữ lại được thứ quý giá nhất của mình kẻ cả có phải ký thoả thuận với quý hân cũng làm. Và hân đã làm. Hân thực sự đã làm. Hân nói chỉ cần hân muốn thì em à không chúng ta sẽ không bao giờ đấu lại được!

Thần kể một câu chuyện không đầu không đuôi nhưng Kiệt cũng hiểu được phần "hắn" muốn nói gì. Có vẻ như là Trịnh Hải Bình vì cô em gái dễ thương đã đâm đầu vào lưới như bọn họ. Chuyện hân có ý đồ với cô kẻ có chút đầu óc liền nhìn ra, tất nhiên ngoại trừ nhân vật chính trong chuyện này. Thần bị đã bị hân khiêu khích kiêu ngạo nên ki lậ từ ngày hôm qua. Tên này có vẻ không đơn giản như bên ngoài, Thần trước giờ chưa từng dễ dàng đánh mất tự tin với kiêu ngạo của mình lại trở thành thế này. Nóng giận, tự ti và cả có chút sợ hãi. Im lặng một lúc Thần lại lên tiếng:

-Em cảm thấy lạ lắm. Em chưa từng cảm thấy bản thân bị đã kích như vậy. Như khi hân nói thế em có cảm giác mình sắp mất đi thứ gì đó lớn lắm. Một thứ gì đó vô cùng quan trọng với em, em thậm chí còn không tưởng tượng được sẽ ra sao nếu mất nó. Đây là gì anh hai? Sự không cảm lòng khi mình yếu thế hay một cảm xúc hỗn độn nào đó? Nó đau lắm anh! Em gần như không kiểm soát nổi việc mình đã làm

Thần khò sở nói, cả người hân bỗng chốc trở nên vô cùng yếu đuối. Hân không đứng nổi nữa, lưng tựa vào tường dần trượt xuống cuối cùng ngồi hân trên đất. Hai tay hân không ngừng giãy vò đầu mình. Kiệt nhìn xuống bộ dạng có chút thảm hại của em trai mình, lẽ ra hân phải phải phần nộ vì có kẻ khiến em trai hân trở nên như này. Nhưng mà không hiểu sao cuối cùng những gì hân làm chỉ có thể cười bất đắc dĩ. Chuyện này làm hân nhớ đến hồi đó ghê!

Flashback

Mộc gia có thể nói là một gia đình toàn diện. Gia chủ Mộc gia đi theo con đường học vấn được người người kính trọng; con trai ông lại dần thân vào thương trường dành được thành tựu khiến kẻ kẻ kính sợ.

Mộc gia hào nhoáng là thế. Ai cũng tự hỏi vậy thế hệ tiếp theo sẽ theo ông hay theo bố. Bỏ một trong hai đều sẽ suy yếu gia tộc. Học vấn với thương trường từ lâu đã gắn chặt với nhau để tạo nên Mộc gia, vậy nên người thừa kế có khả năng phải gánh vác cả hai. May mắn thay, Mộc thiếu phu nhân lại sinh đã được đôi long bào thai. Cả hai đứa trẻ đều là nam, nếu để mỗi người thừa kế một thứ không phải quá tốt rồi sao?

Hai đứa trẻ sinh ra, đứa đầu tiên đặt tiên là Mộc Sư Kiệt còn đứa còn lại là Mộc Giải Thần. Cùng là sinh đôi nhưng vì thừa kế những thứ khác nhau nên từ nhi đã bị tách ra bởi đường những thứ khác nhau. Mỗi ngày cũng chẳng mấy khi gặp mặt. Ngay từ nhỏ đã bị nhồi nhét học tập những thứ của người lớn. Mọi niềm vui của trẻ con không được đụng đến. Dù mới chỉ là hai đứa trẻ nhưng cả hai đều cảm nhận sâu sắc cái giả tạo của thế giới này. Cả hai không ít lần vô tình bắt gặp người mới thân thiết, ngay lúc sau lại lạnh nhạt như chưa từng quen. Được ông và cha dạy cách sinh tồn trong xã hội thượng lưu, tiếp nhận trước tiên những cái dơ bẩn nhất. Cả hai sinh ra chán nản dẫn đến việc bỏ bê học hành. Việc bồi dưỡng mãi không có chút tiến bộ khiến toàn bộ Mộc gia đều lo lắng.

Cứ tưởng cứ như vậy cả hai sẽ lớn lên. Nhưng như thể vận mệnh đã sắp đặt. Cả hai lại vô tình có chung sở thích giống hệt nhau mặc dù chưa từng tiếp xúc với nhau nhiều. Từ đồ chơi, quần áo, cho đến thú vui. Vì không để lẫn lộn được đồ đạc của hai vị thiếu gia mọi thứ của hai người này đều khác nhau một điểm gì đó tương phản. Ví như đồ của Kiệt hầu như toàn đồ, còn của Thần hầu như toàn xanh dương. Cho đến một hôm một gia nhân mới đến làm đã nhầm lẫn đưa đồ của Thần cho Kiệt. Giáng sinh của hai trùng đều muốn có một bộ lắp ráp Gundam, nhìn cái hộp có hình một con Gundam lớn màu xanh hân nhúm mày

-Đây hình như không phải của ta!

-Chẳng phải vẫn là con rô bốt ngài yêu cầu sao? Hay ngài không hài lòng mẫu này?

-Không.....chỉ là.....

-Thôi! Bỏ qua đi! Để nó trên bàn!

-Vâng!

Người hầu lui ra. Kiệt quyết định mặc kệ tiếp tục đọc sách. Nhưng không hiểu sao mắt cứ vô thức liếc qua bộ Gundam mới đó. Hừm! Thử một chút chắc không sao nhĩ? Bộ của hắn chắc đang nằm ở chỗ em trai hắn rồi! Em trai? Thực sự đôi lúc hắn còn quên mất mình có một đứa em trai đấy. Hừm! Lấp của nó xong đem đến trên tức được không nhĩ?

Nghĩ liên tục, Kiệt hi hụi trong phòng cả đêm quên cả bữa, đến gần sáng mới xong. Ngủ một lát liền lập tức dậy mở cửa tới phòng của Thần. Nhưng mà trong một khoảnh khắc như định mệnh, hai con người đều cùng chung một ý tưởng. Trên tay đều cầm con Gundam của đối phương, khoảng cách đến nơi cần đến đều như nhau, quần áo trên người đều y hệt, cùng một thời gian chuẩn xác đến như căn. Không biết cả hai đứa trẻ đó nghĩ gì, sau khi đờ người trong chốc lát, cả hai đều bỗng phá lên cười và nói rằng:

-Em/Anh cũng nghĩ vậy?

Từ đó hai đứa trẻ liền luôn ở cạnh nhau. Cả hai còn bắt trưởng bối cam đoan sẽ không tách cả hai ra nếu thành tích chúng có tiến bộ. Đối việc này thì trưởng bối Mộc gia đều không phản đối, lúc trước tách ra vì cả để tiện việc bồi dưỡng. Nếu thực sự có thể tốt hơn thì phản đối làm gì. Quả nhiên sau đó cả hai người liền bộc lộ bản thân là những thiên tài hiếm có khiến ai nấy cũng vui mừng. Giới giang như vậy lại thêm cả hai là người thừa kế Mộc gia nên Thần cùng Kiệt được mọi người nâng niu hết cỡ, muốn gì được nấy. Tuy nhiên hai anh em này luôn cho rằng mọi sự nuông chiều đó chỉ vì bọn họ là thiên tài, là người thừa kế. Giữ cái ý nghĩa đó khiến cả hai tính cách đều có chút vận vẹo. Không tin thứ gọi là tình cảm, luôn muốn trêu đùa nhưng ai tin vào nó. Những kẻ mạnh miệng nói tôi thật lòng chỉ đang đơn giản tự lừa dối bản thân mình thôi. Chơi với những kẻ như vậy mới thật là vui.

Nhưng rồi chơi mãi cũng chán cho đến khi....

Tiệc sinh nhật 5 tuổi của hai vị thiếu gia, rất nhiều khách quý đến tham dự. Bọn họ đều là những người của tầng lớp thượng lưu có thân phận. Mang tiếng tiệc sinh thần của hải tử nhưng toàn người lớn tham dự và nếu có ai thì cũng chỉ giống như bọn họ, đều là những người được bồi dưỡng từ bé tới đây lấy quan hệ.

Là chủ nhân của bữa tiệc hai anh em bọn họ nên cũng có không ít người đến hỏi thăm. Phải cho đến khi vào tiệc đã lâu, đã cắt bánh xong, ba mẹ với gia gia không để ý đến mình nữa cả hai không ai bảo ai liền tới góc vườn vắng trơn.

Đi trên đường liền gặp một con chim non bị rơi khỏi tổ. Nổi hứng vui đùa Kiệt tiến lại gần trêu đùa con chim. Thần đương nhiên chẳng ngăn cản. Chú chim non sợ hãi không những kêu vang thanh âm khàn khàn nhỏ của mình nhưng vô vọng. Kiệt đùa càng ham định cầm chú chim lên thì.....

-NÀY!!! Mau tránh xa nó ra

Một bóng dáng màu hồng chắn trước mặt hắn, cô bé có chút rụt rè giơ tay che chắn cho chú chim. Hở? Cái gì đây? Một kẻ muốn làm anh hùng sao? Kiệt có chút khinh bỉ trong khi Thần lại có hứng thú. Nhìn vẻ mặt lạnh của Kiệt vô bé càng sợ hãi hơn, miệng run rẩy nói:

-Không được làm hại tới nó!

-Nếu không thì sao? _ Kiệt cố tình vặn ngược hỏi lại

-Thì....thì.....Anh thật quá đáng! Nó đã làm gì anh đâu sao anh lại bắt nạt nó!

-Ai kêu nó không chịu ở yên trên tổ lại cố tình xuống đây làm gì!

-Đúng.....Nhưng anh cũng nên trả nó về tổ chứ! Nó chắc chắn sẽ nhớ mẹ!

Nhớ mẹ? Kiệt bỏ qua cô bé lại gần chú chim. Con chim thấy hắn liền sợ hãi nhưng khi thấy hắn lại gần không làm hại nó, thậm chí còn vuốt ve nói liền tỏ ra rất vui vẻ, lưu luyến không rời. Kiệt nhìn biểu cảm chú chim cười nhạo.

Một đoạn rồi hắn đứng dậy nhìn về phía cô nói

-Tốt bụng như vậy liền tự mình cứu đi. Bỏn thiếu gia không rảnh!

Nói rồi liền thả con chim ngay chỗ bỏ đi, cô bé đó nhất định đang vô cùng tức tối ở sau lưng hắn. Thần cũng đi theo sau lên tiếng:

-Lâu rồi mới gặp lại kiểu người ngốc như thế!

-Chờ xem! Cùng với biểu cảm đó nhưng tương lai còn có thể cùng với cái đầu óc đó không? _ Kiệt cười

Sớm muộn gì thì cô ra cũng sẽ vấy bùn lên người mình thôi. Một lần nữa như vận mệnh sắp đặt. Cũng đúng sinh nhật hân, cô gái đó lại quay lại. Thời gian đã thay đổi một người, về ngày thơ ngu ngốc đó hoàn toàn biến mất, từ bề ngoài lẫn bên trong lại toát lên một khí tức gì đó vô cùng lạnh nhưng lạ lùng lại có cảm giác vô cùng nhiệt huyết. Thần thì không quan tâm nên không nhớ nhưng trong ký ức của hân vẫn lại đọng chút gì đó về cô gái này. Và thế là như đã biết hân lại tới gần cô.

-Em làm bạn gái tôi đi! (có chế nào thấy câu này quen không! Không nhớ thì phiền đọc lại chap 17)

End flashback

Cuối cùng vì thứ mà cả hân và em trai tưởng đồ chơi bao nhiêu đã xảy ra. Cả hai đều hiểu bên trong mình đang có gì đó thay đổi. Nhưng lại không biết giải thích nó ra làm sao. Cả hai trước giờ chưa từng tin vào tình cảm để có thể hiểu tình cảm. Tuy vậy ngay lúc này đây, vì cả hân lẫn em trai hân có lẽ nguyện ý phải thay đổi. Cùng cúi xuống vừa tầm với Thần, Kiệt ôm hân vào lòng vỗ nhẹ trấn an:

-Đừng lo, anh cũng vậy! Đừng quên chúng ta trước giờ là bất bại một khi đã muốn chưa từng chưa giành được. Sẽ giống như những lần trước; chúng ta nhất định cướp được người về cho bản thân và cùng nhau tìm hiểu cái thứ vô cùng rối loạn này trong lòng mình. Anh và em, không có chuyện gì là không thể!!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Người quen đã lâu không xuất hiện

"Ting!"

"Xoẹt"

Cánh cửa điện tử mở ra, một bóng dáng quen thuộc mặc áo Blouse trắng đang đưa lưng về phía cô, Song Thư nhìn thấy bóng người nọ trong lòng không khỏi có chút thôn thức đồng thời dấy lên cô cảm hận. Đề nén cảm xúc của mình, cô ta cố tỏ vẻ bình tĩnh nói

-Lam Bình! Chủ nhân nói nếu anh còn không chịu hợp tác. Nam Cung Bảo Yết sẽ không bao giờ thấy tự do đâu!

-Ha! Tự do?

Lam Bình lên tiếng cười mỉa, hân quay lưng lại đưa ánh mắt khinh bỉ của mình nhìn Song Thư cùng hai nhân viên an ninh đang đứng đó. Song Thư đối với ánh mắt của hân tràn đầy đau lòng cũng không can tâm. Mặc dù cô đối với hân ban đầu quả thực vì lợi dụng nhưng không biết vì sao dù đã đã biết bộ mặt thật của hân cô ta vẫn không tài nào quên được. Vẫn luôn cảm thấy nuối tiếc những kỉ niệm đẹp trước kia dù cho đó là giả dối. Đồng thời cô hận hân tại sao lại không thích cô, cô ta kém Nam Cung Bảo Yết ở điểm nào chứ. Ít nhất hiện tại cô cũng giống người nào đó như chó bị nhốt lại chỉ biết nghe lệnh. Hiện tại Nhất thị lại phát lên, người ta một lần nữa phải ngược lên nhìn mà ngưỡng mộ ghen tị. Empire sắp bị nghiền cho thành bã rồi Nam Cung Bảo Yết có gì hơn cô được nữa chứ

-Cô nghĩ tôi giống đám ngu ngốc kia tin lời Hoắc Vệ Minh sao? Its ra thì tôi cũng biết cô ấy ở đây! Cùng tôi bị nhốt ở chỗ này!

Nói rồi hân đưa tay vẩy vẩy, trên cổ tay là một cái vòng tích điện, chỉ cần Lam Bình vượt quá phạm vi trong căn phòng nhay lập tức bị giật điện đến ngã xui, trường hợp cơ thể hơn người có thể tiếp tục chịu đựng được thì trên đó cũng có thiết bị định vị. Lam Bình có học võ phòng thân nhưng vì nghiên cứu khoa học nên hân cũng không tập trung lắm, chỉ thông thạo vào quyền cước cơ bản. So với đám nhân viên an ninh ở đây xuất thân từ lính đánh thuê chả là cái thá gì. Vậy nên hân vẫn đang ở đây bị ép chế thuốc cho Hoắc Vệ Minh. Lần trước hân vì không biết nên chỉ cần đưa tiền hân liền đem thuốc cho hân, nào ngờ phát hiện ra thuốc đó dùng trên người Bảo Yết. Chuyện đã lỡ không thể làm lại, Lam Bình quyết không bán thêm, định tìm cách cứu cô ra thì bản thân lại bị bắt vào đây. Mà thông tin hân ở đâu có lẽ do ả Song Thư kia tiết lộ.

Song Thư thấy lâu như vậy Lam Bình vẫn cứng đầu không khỏi có chút lo lắng. Hân điên nhưng chắc chắn không thể điên bằng Hoắc Vệ Minh. Tên này hi vọng bất thường, có thể giết bất cứ ai chỉ vì bỗng thấy gai mắt. Nếu tiếp tục khiêu chiến với sự kiên nhẫn của hân chỉ sợ không chỉ Lam Bình mà có khi cả cô cũng bị liên lụy

-Nếu anh đã khẳng định như vậy chắc chắn vậy thì Bảo Yết kia cũng không cần giữ lại

Song Thư giả vờ đe dọa hi vọng hân sẽ suy nghĩ lại. Nào ngờ Lam Bình chỉ càng nhìn cô ta bằng ánh mắt thâm thúy cười khinh bỉ

-Nếu muốn giết thì với tính cách hân ta đã giết từ lâu rồi. Tôi đúng là về khoản độc dược luôn đứng nhất nhưng người giỏi không chỉ có một mình tôi. Giữ Bảo Yết lại bởi căn bản các người cũng cần thứ gì đó của cô ấy. Tôi ở đây chẳng qua thuận tiện thôi.

-Anh.....

Song Thư cứng họng, trên mặt có chút vằn vẹo vì tức giận nhưng như nhớ tới cái gì cô ta bỗng nhiên cười rộ lên.

-Đừng! Chủ nhân đúng là cần thứ gì đó của cô ta, làm tôi hận chết nhìn cô ta vằn vẹo trước mặt lại không thể giết. Nhưng không sao, giữ cô ta lại hành hạ cũng được. Cô ta giờ cũng như anh mà không còn thâm hơn anh nữa. Bản thân trở nên vô lực còn chưa nói đến hình hai anh em Mộc gia tối hôm trước tới chỗ Nam Cung Bảo Yết thì phải. Không làm gì nhưng hết đêm mới rời đi, quần áo trên người cũng có chút khó coi. Tò mò quá không biết họ đã.....

"RẦM!!!!!!!"

Song Thư chưa kịp nói xong đã bị Lam Bình như một con dã thú bóp cổ nhắc bổng ép lên tường. Ranh giới của sự sống cùng cái chết bỗng hiện lên trước mắt Song Thư nhưng nỗi căm hận như cho cô ta sức mạnh. Thêm hai nhân viên an ninh ở bên cạnh đang chĩa súng cảnh cáo về phía hấn khiến Song Thư to gan hơn bao giờ hết. Cô ta dùng chút hơi thở tàn nói

-Sao hả?.....Tức lắm không?.... Không chỉ có họ đâu.....Trịnh Hải Bình cũng đang ở đây.....Anh ra đáng về như một kẻ điên y như anh lúc này tới chỗ của Bảo Yết.....Các người đều điên cuồng đến vì cô ta thì cô ta càng chẳng khác gì gái điên.....Có giỏi thì anh cứ giết, cô ta cũng vẫn không thoát được.....Hộc...hộc....

Nói được hết thì Song Thư gần như mất hết đường khi muốn ngắt đi nào ngờ bàn tay trên cổ cô ta chợt buông lỏng, Song Thư ngã xuống ho sặc sụa. Hai nhân viên an ninh thấy cô ta đã an toàn liền mặc kệ không thèm quan tâm. Lam Bình lúc này cúi đầu, không nhìn rõ cảm xúc trên mặt. Chỉ biết hấn bỗng cười khúc khích nói:

-Được! Được! Nhớ kỷ ngày hôm nay, tôi nhất định giết từng kẻ một!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rành!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Hấn điên và bản thân cô cũng sắp điên rồi!

Giọng điệu ngóng cuồng và điên loạn, nói xong hấn cũng mặc kệ ba người đứng trong phòng lại gần bàn thí nghiệm bắt đầu làm việc.

Song Thư nhìn bóng lưng hấn yên lặng bỗng không biết trong lòng có tư vị gì cho đến khi tai nghe có mệnh lệnh của người nọ cô ta mới đứng dậy rồi đi. Nghe có vẻ như hấn đã rất vui. Hấn đạt được mục đích khi đưa cô ta đến đây rồi????

Dưới lòng đất, không một tia ánh sáng có thể chiếu rọi. Tất cả đều phải nhờ những ánh đèn nhân tạo để có thể nhìn thấy. Vậy nên nơi này đèn luôn chiếu 24/24, chỉ cần nơi nào có người thì lập tức chỗ đó có đèn. Nhưng trong một căn phòng nọ, đèn đều bị đập vỡ nát, mảnh thủy tinh rơi đầy trên sàn nhà. Cô gái xinh đẹp trong căn phòng tối tăm duy nhất, trên người chỉ mặc bộ váy ngủ dài màu trắng lúc này đã bị rách vài chỗ do mảnh vỡ, vài chỗ thấm máu trong vô cùng thâm thẳm

Bảo Yết nằm bất động giữa phòng, ngay trên những mảnh thủy tinh của bóng đèn. Bản thân bị thương dính đầy máu nhưng biểu cảm như đã chết. lúc này tâm trí có một chút cũng không thể phản ứng. Mấy ngày ở trong căn phòng này tâm trí cô như phát điên. Hải Bình đã đến đây. Người anh họ của cô đã đến đây

Flashback

Bị anh em Mộc gia hành hạ Bảo Yết vẫn không chịu từ bỏ, ngược lại tinh thần cô càng lên sức chiến đấu hơn bao giờ hết. Lết thân tàn Bảo Yết định thử đi tìm Hoắc Vệ Minh một lần nữa. Xem ra nếu đã không thể giấu hấn thì đành thành thật để tìm đường thoát vậy. Nhớ tới bản thân tới thăm cảnh này là vì ai Bảo Yết đang lên nỗi hận khó tả. May mắn Thần và Kiệt rời đi cũng không hề khoá cửa lại

Nhưng đáng tiếc thay khi cửa mở ra trước mặt cô lại là người không thể nào có khả năng ở đây

-Anh sao lại ở đây?

-Anh tới thăm em!

Hải Bình mỉm cười ôn nhu như thường ngày với Bảo Yết, Nhưng đáng tiếc thứ hấn nhận lại không phải là nụ cười vui vẻ của đứa em gái nhỏ trước kia mà vẻ mặt không ngờ cùng phần nộ

-Anh với Hoắc Vệ Minh là quan hệ gì?

Bảo Yết không cười với hấn ngược lại chỉ lạnh lùng hỏi một câu khiến có thứ gì đó trong lòng Hải Bình bỗng động dậy. Cố kìm nén lại, biểu cảm lộ rõ vẻ thất vọng nhưng vẫn cố tươi cười

-Em biết đấy! Thương lưu đầu đầu cũng là địch vậy nên có lẽ sẽ tốt hơn nếu có cái thể lực phòng thân. Mà muốn duy trì thì quan hệ không thể không có! Vậy nên em biết rồi đó....

"CHÁT!!!"

Hải Bình chưa kịp nói xong đã bị Bảo Yết giáng một cái tát. Mặt hắn lệch sang một bên cô cùng sừng sốt

-Anh biết tên điên đó đã biến Nam Cung gia thành cái gì không???? Sao anh vẫn còn thoải mái đứng đây. Uống công tôi đã hi vọng rằng có thể trông cậy vào anh!!!

-Trông cậy vào anh? Trông cậy vào anh?

Hải Bình lập lại những từ đó như một sự mỉa mai. Hắn vẫn vui vẻ nhưng điệu cười rõ ràng khác xa lúc này. Nụ cười của hắn chứa đầy khí lạnh cùng sự điên cuồng khiến Bảo Yết giật mình

-Em nói trông cậy anh nhưng lại để tên khốn Mạc Nhật Nữ tham dự vào Empire. Em nói trông cậy vào anh nhưng phu phàng nói anh đừng xía vô. Em nói trông cậy anh nhưng lại ngay những lúc nguy nan nhất cũng ko đi tìm anh giúp đỡ. Vậy Bảo Yết! Em nói xem, em trông cậy ở anh cái gì???

Hải Bình lúc này quay đầu lại nhìn thẳng Bảo Yết. Không hiểu sao ngay lúc nhìn rõ gương mặt hắn nội tâm cô bỗng dậy lên sự sợ hãi. Cứ như thể trước mặt chính là một con quỷ

Hải Bình có chút điên dại nhìn Bảo Yết. Khác với vẻ độc lập kiên cường như mọi khi, khuôn mặt như thiên sứ của cô tràn ngập sự kinh hãi, không còn là một nữ vương mạnh mẽ, giờ đây nom cô không khác gì một con búp bê tội nghiệp bị người ta chà đạp muốn trốn chạy.

Hắn tự cười bản thân, vì cái gì mà cô luôn phân biệt đối xử với hắn như vậy? Đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ đang cứng đờ hắn lại gần tai cô thủ thi:

-Anh đã cố nhưng em vẫn không chịu nhìn về phía anh! Vậy nên anh đành kéo cả anh lẫn em xuống địa ngục. Chúng ta mãi mãi bên nhau.

Như nhận ra điều gì Bảo Yết sợ hãi muốn đẩy Hải Bình ra. Đang tiếc đối phương biết được ý định của cô liền giữ người lại trong lòng. Bảo Yết cố gắng giãy giụa nhưng không thành

-Ngoan nào! Anh làm thì cũng giống Lam Bình làm hay Nhật Nữ làm thôi mà đứng không?

-Không! Không giống! Buông tôi ra! Anh mau buông tôi ra!!!!

Đôi mắt cô bỗng trở nên mờ sương. Cô muốn khóc nhưng lại không thể khóc, Vỡ mặt khi nhìn người ta lại càng muốn chà đạp thêm

-Thật đau lòng! Nhưng mà không sao! Sau này em chỉ cần biết đến anh là được! Có biết không? Lam Bình cũng ở đây. Ma Thiên cũng ở đây. Anh em Mộc gia cũng ở đây. Bọn chúng đều ở đây đều là vì anh đụng tay đụng chân. Rồi anh cũng sẽ khiến Nhật Nữ với Phi Mã vào góp vui. Yên tâm! Anh sẽ cố gắng cho chúng có vào mà không có ra. Còn tên Kim Long ngu ngốc dễ nổi nóng kia sớm muộn cũng tự tìm đường chết không cần anh phải ra tay. Không ai có thể làm phiền anh và em được nữa!

-Không! Không thể nào!

Bảo Yết gần như chết đứng khi nghe những lời này của Hải Bình, Cô bỗng cảm thấy tuyệt vọng bao trùm. Bao nhiêu người! Bao nhiêu người rồi! Rốt cuộc cô đã làm liên lụy bao nhiêu người rồi? tại sao bản thân vẫn còn đang cũng vậy ở đây vậy?

Bảo Yết vẫn giãy dụa trong khi bản thân cô vì những suy nghĩ mờ mịt của mình còn không nhớ nổi mình đang phản kháng cái gì. Chiếc bình gần đó cô vô thức cầm lên định tấn công Hải Bình nhưng bị hắn nhanh chóng hất văng ra đụng trúng bóng đèn trên trần. mảnh thủy tinh rơi đầy đất, căn phòng trở nên tối đen.

Cuối cùng như một cực hạn của tinh thần, một giọt nước mắt chậm rãi rơi. Men theo đường viền thanh mĩ của khuôn mặt chạm vào tay của Hải Bình. Đến lúc này hắn mới giật mình dừng lại, căn phòng tối đen không thấy rõ mặt đối phương nhưng hắn biết cô đang khổ sở thế nào. Vì cái gì? Vì cái gì mà mọi chuyện lại trở thành như thế này? Nhưng gì hắn muốn chỉ là cô ở bên cạnh mình thôi mà.

Chậm rãi buông bỏ cô ra, Bảo Yết cũng đã đứng im không chút phản kháng nữa, Quay đầu Hải Bình định bỏ đi, Bảo Yết sao khi hắn đi liền như con rối mất giây lụy sớ trên sàn nhà. Mặc kệ lúc này nó đầy mảnh thủy tinh vỡ. Mảnh thủy tinh cắm vào da thịt khiến cô máu chảy đầm đìa.

End flashback

Và cô cứ nằm đấy không biết thời gian đã trôi qua bao lâu cho đến khi cửa lại mở. Ánh sáng le lói chiếu trên khuôn mặt vô hồn của cô. Một bàn lạnh giá khẽ chạm vào cô nhưng kì lạ thay nó lại khiến Bảo Yết cảm thấy thoải mái và an tâm lạ thường. Đưa mắt nhìn người tới, hắn mỉm cười đầy ý vị cung chiều

-Anh tới đón em rồi khỏi đây!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 121: Chạy đi!!!

Bảo Yết đưa ánh mắt mờ mờ của người tới, người đó đang giơ tay về phía cô. Trong chốc lát đại não vẫn chưa thể nào thanh tỉnh nên Bảo Yết chỉ có thể ngơ ngác nhìn người đó vẫn giữ nguyên tư thế chờ đón cô.

Ma Thiên thấy Bảo Yết vẫn chưa phản ứng lại mới ôn nhu lên tiếng lần nữa:

-Mau đi thôi!

Đi? Đi đâu? Rồi Bảo Yết rời ánh mắt từ Ma Thiên ra phía ngoài cửa đằng sau hắn. Cánh cửa lúc này đang mở rộng, bên ngoài không còn ánh sáng trắng của đèn hành lang mà chuyển sang ánh đi chói mắt của đèn báo động. Ánh sáng rực rỡ không dùng nhấp nháy từng đợt từng đợt đánh vào thị giác, bên tai thanh âm ồn ào chạy tới của nhân viên báo an khiến Bảo Yết bỗng thanh tỉnh không ít. Đúng! Tội khỏi đây! Cô nhất định phải rời khỏi đây.

Máy móc đưa tay cho Ma Thiên, hắn không chút do dự lập tức kéo cô chạy ra khỏi phòng. Mặc cho Ma Thiên kéo, đằng sau thanh âm ồn ào ngày càng lớn hơn. Bảo Yết có chút hoảng sợ nhìn lại. Thấy hai người tiếp tục chạy đám người bắt đầu sử dụng súng. Bản thân hiện tại cô lực không thể phản kháng, không còn cách nào khác ngoài hèn nhát co rúm người vào. Mắt vẫn nhìn về phía sau để có thể kịp tránh, người thì vẫn bị Ma Thiên chưa từng giảm lực đạo kéo đi

Mắt thấy hai người càng chạy gần tới cổng thoát hiểm, đám bảo an càng cuồng hơn tăng tốc độ nã đạn. Rồi một viên đạn bắn ra mắt thấy rõ ràng có thể chạm tới đồng tử cô co rút lại như thể từ vong đang gần đến dần. Một lần nữa tâm trí được thanh tỉnh bỗng chốc lại quay về tuyệt vọng và sợ hãi. Đây không phải là Bảo Yết. Tuyệt đối không thể là Bảo Yết.

Đương lúc cảm tưởng viên đạn sắp tới người thì một bóng dáng lao tới đẩy cả hai người Bảo Yết Ma Thiên sang một bên. Viên đạn mất mục tiêu liền găm xuống sàn kim loại.

-Hai người mau chạy trước đi!

-Anh.....sao còn ở đây?

Bảo Yết sững sờ nhìn người tới, Kim Long chạy theo tiếp ứng giúp hai người. Ánh đèn báo động chưa ngừng nhấp nháy khiến mọi chuyện bỗng chốc có cảm giác càng thêm hỗn loạn. Công với âm thanh ồn ào của chuông, của súng đạn, của đám người không ngừng hò hét như muốn đem đầu óc cô trở nên mờ mịt lần nữa

-Đừng nói nhiều. Ra khỏi đây trước đã rồi tính.

Nói rồi Kim Long quay người, giữa làn mưa đạn chạy về phía đám người đầu tay đôi với họ.

Nhìn Kim Long liều mạng vì mình Bảo Yết cúi đầu cúi đầu nhì giọng chạy theo Ma Thiên

-Anh không lo lắng sao?

-Anh tin tưởng đệ ấy!

Ma Thiên với Kim Long vẫn còn khúc mắc chưa giải quyết hết nhưng thân là huynh đệ máu mủ gắn bó với nhau từ nhỏ thì dù có máu lạnh cỡ nào thì hắn vẫn cảm thấy lo lắng. Tuy nhiên chính vì điều này mà hắn càng tin tưởng Kim Long hơn. Tuy đầu óc hơi đơn giản nhưng nhìn nhận về khoảng thời gian sống trong hắc đạo thì có thể thấy bản lĩnh của hắn cũng không phải tầm thường

Chỉ một chút nữa thôi thì lối thoát hiểm sẽ ngay gần kề nhưng nhận ra điều gì Bảo Yết phát hiện Ma Thiên cầm tay mình có chút xiết chặt lại. Đồng thời một cảm giác ấm nóng đang truyền tới tay, Cô giật mình nhìn lại thấy tay của hắn đang không ngừng chảy máu. Nhìn lên cả người thì phát hiện toàn thân hắn vô số vết thương. Thậm chí còn có vết thương máu đã khô. Hắn rút cuộc là đã làm gì để cứu cô. Nhìn hắn bây giờ, tuy tự do có vẻ đã gần kề nhưng không khiến tâm tình cô an ổn chút nào, ngược lại còn loạn thêm

Ma Thiên mất mát cơ thể dần chống không nổi nên trong vô thức mới nắm chặt tay Bảo Yết hơn hi vọng tìm kiếm được chút tinh tảo. Nào ngờ tác dụng ngược khiến vết thương bị ép ra nhiều máu hơn. Để rồi trong lúc lo là một bóng đen vụt qua đẩy ngã Bảo Yết về phía sau. Lực đạo vô cùng lớn lại không hề nương tay, bằng chứng là khi tiếp xúc với mặt sàn kim loại lạnh lẽo có thể nghe rõ thanh âm "RẦM!!!!!!!" thật vang

One nhảy tới chế trụ Bảo Yết dưới người. Cô vì đau đớn nhăn mặt rên rỉ, cảm giác bót chút lại lần nữa vùng vẫy muốn thoát ra. Nhưng đáng tiếc hai tay thì bị giữ chặt ra sau lưng, cả người nằm úp trên sàn bị One ngồi đè lên. Vùng vẫy không được Bảo Yết lúc này mới nhìn lại. Ma Thiên cùng cô lúc này đều bị bảo an bao vây trước lối rẽ của lối thoát hiểm. Kim Long thì không biết ở đằng sau ra sao chỉ biết âm thanh ồn ào lúc này im ắng. Cuối cùng một đôi giày bước đến trước mặt cô, người đó cúi xuống nhìn cô cười rất vui vẻ

-Nam Cung tiểu thư đi đây với vàng vậy?

Bảo Yết nhìn người bước tới không nhìn được run rẩy một cái. Hấn nhìn cô cười cảm giác thật rộn. Bảo Yết bị One giữ chặt nằm trên sàn kim loại lạnh lẽo. Dù đã cố nhưng không thể vùng vẫy được. Khó khăn đưa mắt nhìn sang Ma Thiên thì tình trạng của hấn cũng chẳng tốt hơn là bao. Hấn lúc này cũng đang bị mấy tên an ninh Hoắc Vệ mình dẫn tới bao vây. Tình huống tiến thoái lưỡng nan. Biểu cảm lo lắng hiềm có chưa từng nhìn thấy nay lại xuất hiện trên gương mặt hấn, Bảo Yết chợt cảm thấy trong lòng tràn đầy cổ khí khó chịu gọi là tuyệt vọng. Nó đè nén lồng ngực khiến cô cảm thấy khó thở hơn bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ? Xin Lỗi Đây Không Rảnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.